M-181

ΦΗS

Tractatus Sumulisticus, seu introductio Ad Aulis Logam Proœmium.

Inter alia documenta, q̄ ad recte instituendos hoēs divinus ille phus Plato Dionisio Siciliæ tirano rescripsit, illud p̄cipuum duxit (test te Marsilio Phisino in argumento eius 2ę epistolę) ut ad secretiora, et reconditam magisteria indaganda n. statim iuvenes introducat. Investigatio m. divinorum (ait Plato) n̄ recte facta, idē n̄ debitis p̄missis disciplinis malorum ē ea. Hoc ergo ut periculum fugiat disciplina catholica, quę iudicavit, ut atq̄ ad profundiores cuiuslibet scię veritates iuvenes introducantur, leviora aliqua et faciliora addiscant, q̄ ad altiora facilis et expeditior via p̄paretur. Ex dictis ad, et logę innumera difficultatum pondera advertat, ne ipsis debilia tironum ingenia succumbant, variisque erroribus immiscantur, institutiones aliquas (quas sumulas vocant) p̄mittunt, ut id p̄missis ad ipsius occulta latibula additus patefiat. Ad hoc ergo latibulum amplicentissimum p̄ sciendi sinum penetrandum, huiusmodi naturalia pondera refertur; Ita q̄ ignaviæ vi p̄to parentis Adami vitiata p̄lesuicta, nequaq̄ sua naturalia commoda, ut actio succumbat officiosa requirit, ipsa sapientia condolens sibi et vobis ędificavit domum, dum hoc illustre divi Stephani Sedulense Museum sciarum sectum struxit, columnas p̄ septem, idē (ut Origenes sentit) septem liberales artes scidit, et p̄ triennium vinum miscens, dum naturalis phę fluenta, et sacrę theologię puritate commiscuit, excissis columnis, idē liberalibus artibus, domum, et mensam coelesti providentia, et largitate p̄ponere. Ad hanc ergo domum, et arcem ad-

amor-

amantissimi discipuli per ancillas suas invitati venitis, ut
coelis civitatis cives per sapientiam effecti, quod ignavia perdidit,
labor, et scientia restaurent. Labor dixi, dicit m. Ecclesiastes 1°, qui
addit scientiam, addit et laborem. Faciliter namque, quis per excelsa
sciarum domum ingredi, ipsius quae cacumen egre-
sibus ascendere tentat, ideo et scientiae domus arces, et civitas
menia habet, quae non nisi vigilantia [illegible] decertando possidenda
se offert, ad limen iam statis, feliciter ingredimini, quae
huius ianua domus? huius arcis porta est? ipsa sapientia dicit. Initium
sapientiae timor domini, ab hoc incipiendum, huic haerendum
per hunc ingrediendum est, ipse enim [illegible] scientiae, et sciarum
artifex est. Ait m. Salomon Proverbiorum 1 eruant fundamenta
timor domini, ut in nobis sapientia aedificent. Domino ita [illegible]
[illegible] studente, ut Domini et sapientiae sitis, nam in malevolam animam
non introibit sapientia, nec vobis habitare potest, quae non habitat in
eo subdito peccatis; ideoque perfectius David dicit sermo dum ad scientias invi-
cens tat dicens apprehendite disciplinam, speranti permittit, servite
Domino in timore, quasi diceret frustra sciarum gloriam quis spe-
rat, qui timore Domini praeventus et felicitus non intrat, sic spero si humi-
lis oro; et ut cuniat ad sit. SS. Taiados, Dei Genitrix Maria
Parentes nostri Benedictus, et Scholastica, Alma Gertrudis
Protomartyr Stephanus, Evangelista Marcus, [illegible] ad sin Celes-
tis curiae cives.

Aliqua permittuntur de operationibus illectus, et earum numero
Adhuc tractatur illigentia.

Quis agere de operationibus illectus non tam ad logicam quam ad philosophiam in
libris de anima spectat, quae tamen coitur dilectio earum numerum, et
naturam libros sumularum seu logicae parvae partiaretur, eorum
vestigiis inhaerens, quae de ipsis permittunt, adhuc tractatur illigentiam
ipse et permittam.

Triplex est ut illectus operatio, 1 dicitur simplex apprehensio,
2 iudicium, seu compositio, et divisio, 3 discursus, seu ratiocinatio. 1a
definitur sic est actus illectus quo unam rem sive simplicem, sive compositam
modo simplici concipimus, nihil de ea affirmando, vel negando, ut

ac

ac concipiens hoem, n affirmando de illo aliqd, nec de illo aliqd negando.

Q nempe iudicium sic dfitur, e ac illetus cogns rem aliqd de illa affirans, l. negans, q ac qn affirat aliqd de aliquo dr compositio, q a tunc pratum cum subto coniungit, ut qn vg de hoc affirat q sit al, si tn talis ac aliqd de aliquare negat, dr divisio, q a tunc pratum dividit, et separat a subto, vg qn de hoc dicit q n sit lapis.

Q denique videlicet discursus, seu ratio nao dfitur sic, e ac illetus unum ex alio inferens, vg postq illetus cogit hoc e risibilem, et Petrum e hoem, infert, g° Petrus e risibilis.

His tribus operaibus illetus gaudet huaq, nec pluribus indiget, nec pauciores sufficiunt ad ipsius perfectam cogem; et rao e q a illetus nr n statim a prio, sed per successione ad discursum, et perfectam rei veritatis cogem venit, sed ad hoc requirunt, et sufficiunt predictae tres opes: g° nec plures requirunt, nec pauciores sufficiunt; mar e certa, mir pr, ad discursum requirunt pr poes, q pertinent ad 2am operaem, et ad pr poes tri, q ultim extremae pertinent ad 2am; sed hoc habito hat illetus qdqd de sedrat ad perfectam rei cogem: g° u e, mir et cqter tres sunt illetus opes, nec plures, nec pauciores assignari poss.

Sed obijcies 3 illetus opo superfluae: g° duae tm sunt ipsius opes. Dr ans per tertiam opem tm fit ordinao, et dispo premissarum; sed hoc pt fieri per 2 opem, et ex sua natura sit ordinativa: g° 3 superfluit.

Respr neg do ans, ad ipsius probam admitto mam, et nego mim, et ad probam ibi inclusam dico q lt 2a operao ordinativa sit, ipsius tn ordinao dixi ab ordine reperta in 3 ope, q a prima e ordinao enuntiativa, 2a illativa, et 1a in 2a ope finitr, nec ultra progredi pt, et sit extra suam sphaeram, vel ut illativa ordo rebus n dt sit indiget illetus 3 ope.

Sed a

§ 2a quis p dictæ ordes dirsæ sint poterunt ad 2am opem ptinere: g° 3 opo superfluit, ptr ans ordo, et opo repta in ppoe cathegorematica dirsa e ab orde repta in hypotetica, et hoc n obstat ut ad eandem opem ptineant, nempe ad 2am: g° qs ordo, enuntiativa et illativa dirsæ sint poterunt ad 2am opem ptinere: g° 3a superfluit.

Rtr dist do ans, si p dictæ ordes slm sint maalr dirsæ, cdo ans, si sint fralr dirsæ nego ans, ad ipsius pbaem disgu mam ordinato repta in cathegorica e dirsa maalr ab orde q repitr in hipotetica cdo mam, e fralr dirsa, nego mam, et cdo mim, et nego cquam. Dirsitas nanque q in his ppoibus repitr, slm e maalis, et expte extremorum, n vo fralis, et eadem rao cpositionis enunciativæ in utrisque repitr; at vo dirsitas, q in 3 opi repitr e dirsa fralr ab orde 2æ, et una sit enunciativa, alia vo illativa, et discursiva.

§ 3a ordo enunciativa, et illativa n sunt fralr dirsæ: g° poterunt ad eandem opem ptinere; ptr ans: eadem ordo, et cpositio enunciativa pt ee illativa, ut patet in ordinatione ppois cditionalis, vg qndico, si hoc currit, movetr, in qua ppoe ordo enuntiativa e m illativa, et in ea bonitas cquæ reluceat: g° p dictæ ordes n sunt fralr dirsæ.

Rtr negndo ans, ad ipsius pbaem disgo ans, eadem ordo maalr pt ee enunciativa, et illativa, cdo ans, fralr nego ans: et ad pbaem ibi inclusam a parte ppois cditionalis dico, q in ppoe cditionali dx fralitas repitr una enunciativa, et altera illativa, et qs sdum utramq fralitatem eadem ordinatio maalr sit, e tm fralr dirsa, et sdum 1am ptinet ad 2am opem, et sdum aliam ad 3 opem attinet. Admodum quo ad in rae ppois ad 2am opem spectat,

et in

et in rac. tri. discursus ad 3am, quia istae deae fratres sunt fratres dicta, si sit in vero casu.

Supposito iam illustrum nostrum triplici ope gaudere, sciendum est ex dicta prima parte priorum l. 2 logicae ad inventa mea ad hanc triplicem opem dirigendam, cum namque illustrum nostrum, l. quia mae immersus, l. quia post Adae peccatum laesus evadat in omnibus suis operibus errori subijcitur, ut in hic error vitetur, l. iam contractus perdatur, indiget arte, quae ipsius errore emendet, et haec ars est logica, quae quia modo sciendi est praecepta, et instrumenta tribuit, et recta cogo, et dispo procedat; 1 quae opi. quia simplici tribuitur tria spiritualia, 2 quae composita, et 3 quae discursui deservientia, 2a quae instrumentorum qualitatem, l. simulae in 3 l. dividuntur.

Liber primus Simularum

De partibus ad primam opem.

Caput 1um de tro. in coi

Ex 2a Aristotelis doctrina ars imitetur naturam, et haec a simplicioribus, et imperfectioribus incipiat, ideo a tro incipiendum esse censeo, quia tres simplicior est omnibus instrumentis ad logicam deservientibus, quae patet, quia fere omnia alicuius tria extra constat, tres a ex nullo componitur, ergo simplicior omnibus est.

Hoc supposito antequam diffinitionem tri vobis proponam varias tri acceptiones accipite: 1o accipitur pro fine, et limite alicuius rei, qualiter gloria dicitur ius tonum et infernus peccatorum, 2o sumitur non solum pro fine, sed etiam pro principio alicuius rei, qualiter primum et ultimum puncta lineae illius tri dicuntur: logicus a tres sumit non solum pro fine, alias in hac propositione hoc est al. vg. solum alterutrae tri, sed etiam pro principio nempe subiecto, et pro fine nempe praedicato, atque propositio tria.

Circa diffi-

cem

...

...

...

ini, g mora g ꝑt ꝓpi accidat.

Sdicit ma ꝓpo g te ꝑponat aliam
g sit vel, ꝑ tam, ido ꝛndet, q̃ obstat tritu illi inio ꝑti ac-
cio adueniat: ꝙ hoc nō obstat g acta ꝓpia nō inio ꝑti accio
uenit ꝛō, cum ꝑ ꝓpm ꝓpoem ꝓpiae; g̃ acta, ido inio ꝑti
accio adueniat ꝓpi, q̃ ꝛō supponit illum attributum viaccio tig ac-
talis, ꝙ nō inio ꝑti supponit tacum attributu viaccio tig actalis, ꝙ
ꝓpia ad inemptū supponit tale attributū cuioc, et cae; g̃
nō inio ꝑti illi accio adueniat.

Ngetans, adꝑbem do mam
& negoiam, ad illud ꝑbem do mag & dig uoiam, ꝙ nō inio
ꝑti supponit illum attributu viaccio tig actalis dicti, negoiam,
politicā do niam, & nug ng. ꝓpo nam que contra ad inemptū tig-
ponit attributum dictum attributiuum enum eiectiuum, vigore cuius
ꝓpi dicit, quare inio ꝑti illi accio adueniat, & supponit illud
ꝓpetum in nio ee attributum intra talig logalig; tag a contra
ad inemptū ꝑti ium supponit tributum politicū nugatoriam-
le, q̃ vox, & ideo ad politicum, & gratiam ꝓpetat, et
ium ad logum attinet quod attributū ꝓinemptū, ge talis inio ꝑti
talis attributiua intra liacem logalem, & quo sit illicite, nō
ꝓpi ꝛuenire

Ad ꝑtaupondai g tag ꝓponit ꝓpem facta viaccio tai,
ꝓpo ut li ꝓponit ium nacta viaccionis, et facta, ꝙ tale acio
tai, ge ꝓponat talis ium tag ꝓpetit.

Sdicit vltra ꝓpa hoc ad
ꝓpo subtum ꝓponit attpo facta, aliter ꝓpatum ni ꝛueniret
subto, q̃ tam nō ee ꝓpo; g̃ ꝓpo ꝓponit facta attalis.

Alig atqui ratum
ꝛueniat subto indicto casu, sufficit g subtum sit nacta ꝓpo,
q̃ dicta ꝓpo ium affectat subtractum ng inis subti ee ꝓpe, q̃ ve-
rificatū, g ꝓpo ꝓponit talis talem ꝓpe attributū.

Opponit 2° g tag
ꝛficm, idem ꝓbig, Verba in ꝛficm dicunt ad, ꝓpeam; Sinta
ꝛficm

dñs dat̃ posita explicantia ac, nempe adem ꝓpz simplicit ꝑ
pcis; ꝙ e mala.

R̃ dictum ꝓmi ei ligendum, ꝙ do aĩe e terra
dñs, i cui ac e ecclia dñs; vbi vi dñs pcepit illum dicunt, a
liàs ella dñs in explicaret; i cidit. h. e vi officiariorum
nray stã, ꝙ in vnione, in edac, et sibo, ꝙ sanus vt pdat tchi
nisi ꝑ scindat accepti, i cutimur vno ab exercitio ꝙmiendi, et
adeo in ꝓpiciones gabilissima, ab exercitio exercendi.

Q dicit dñs
Joannes Santotha. ꝙ. i. art 2. exeog tanus ꝛtpondet, nisi illius ella
ꝛtituendam in exercitio ꝓponendi, q sufficit q capitudinem
ad illud explicetur. q. d. ꝛto pri saluat ꝓtione e ponere ꝓponere, vt
ꝑt in ea D Petri existit in edio, q ꝑ ꝑ illq ingmbr, et
in illum acta ꝛpexit.

Ad argum ꝛuicty Policty mag dit da-
ri rumbogem ꝓpem, q nisi ꝛpicuget ꝓpem ꝛponere
dari subtum, nec ꝑat, i cui ꝛo qua ꝛqua, nam hic dro,
exercere ꝛponi q sicbo, stm q ei pdat tag q ꝑ componet
ꝓpem, et ad illam ꝓxime ordinatr: i cui ꝛo e ꝓpem nec
acta ꝓpexit, nec ꝓxime ordinatr adponendo ꝓpem q ꝑ nisi
nisi, vox e ꝓpem ꝛponi e subtum nec ꝑat, ut ipse dit; q o
ꝛ ordinatr ꝓxime ad illam; ꝑt qua, q a stm ꝑt ordinari ꝓxi-
me ad alq totu id, q in illo e illq pars: q stm subtq, ꝓpria-
tum ꝛ ptes ꝓpis, vt ipse dit; q o stm subtum, ꝓpriatum ꝑ
xione ordinatr ad illa. e ad argum aggo tum ꝛ vtrq
ee ꝑtem q pars, at ea ꝑtem adem ꝛtitutam in ecclia pa-
ta q pias imes subti, ꝓpriati: q dicit cite ꝛponi ꝑ scindat
ab exercitio ꝓponendi, sic nec tq. Ita a D Petri in dñs ab
vnione e sacuat ac ꝑtq, v e ꝓdicit, v ꝓpars illq, ingm
bo, q a ꝓ ad illum ꝓxime complendum ordinatr, v in-
stantia ꝑtq e in favorem q o nos.

Opponit 3. Vocis ꝛ scatiq,
q o male excludunt a
pdi simplicem ꝓpem constituae; q
vocalis ꝑt abs. Blythi e vox ꝛ scatiua, et ꝛponit illq
vocali ꝑt abs.

ꝓpq

ꝓpoem nempe e Blytiri nẽ e rag; g° male excludunt a
raetai

Respondt voces n̄ scatiuales se, ꝛ raetai simpose
oponat ꝓpoem grammaticalẽ, & mascla, n̄ afrale, ex sub
stitutiue, g Blytiai inꝑ dictis ꝓpoibꝫ simgse, & mascla
accipit, se n̄ het raetai tribꝫ, & uig neq e ceptum fatale,
& substitutiue ꝓpoit. Cꝫ

Saltꝫ, Blytiai gramt ꝓpoem halem; g°
aut dole; p eam, qn exdpetai in fmingueces n̄ scatiueq
n̄ etaum, se pandu bune dieuatum, tuat e signum scatiuꝫ:
g Blytiai n̄ e signum scatiuꝫ; g° Blytiai n̄ etaus; t. maa
se e ꝓpo fatis e ueca t. n°. spiritum; g° pot exqq attat
g fatali, g Blytiai qpat, equa p mo subti. tali ꝓpo n°; g e
pazi fatis illig, & qcunter tui fatis. sicuꝫ; g° fata p uat
n̄ ꝓt. exdpo Blytiai n̄ e tui.

Hęc replica sophistica, & euidem
ra uto equit, q a si alig d pbat suinat han ꝓpoem Blyti-
ri n̄ etaui e ueram, fatem, & bogam; g° uaꝫ fata, & hoge
excludimꝫ Blytiai à raetai, q e & assumptum replicę.

Nolldam uaes
p° dictam ꝓpoem e fatem, & uaꝫ, n̄ g a Blytiai sit illig subtꝫ
fati raetui, g a si dictis ꝓpoibꝫ subilligitur hęc vox, ꝓprietat
raem subti, & idem e ac dicere hęc uox Blytiai n̄ e rag, & alę
uox n̄ p se, g fatis nempe Blytiai subtem fati e ꝓ dictam ꝓpoꝫ
stitutiuꝫ, g nunquam pt uenire Blytiai g fatis, & male ac-
cipit.

D° pbata aupa ꝓ dictai ꝓpoꝫ e fatem, q uis exptę subti
nilligatur hę hęc vox, q ad hoc vtꝫpo sit fatis n̄ negatiuꝫ
dis tuus pte sit fatis, & sufficiat, q pazi pricipali, & supu-
la sit fatis, g inꝑ dictis ꝓpoibꝫ accidit, & instantia in hoc, g
absolute dr illetiuꝫ raetę raetis, q uis maa, exqua dt, illeti-
ca n̄ sit.

S° a vꝫ sed dices in hac ꝓpoe fatis Blytiai n̄ e vox
scatiua, Blytiai raetui, & n̄ raetui uoci subillet subtem illig: g
raetui e fatis tuus: exqte si Blytiai n̄ e raetui, & hęc uox sub-
illicuit subtem fatis ꝓpo e fatem. & pretum n̄ sueni ex sub-
to, sed ex nonquatione sensum, hęc vox Blytiai n̄ e vox n̄ ſa

tuia

catiua, q ẽ factum, nam hꝫ potuit exponi catiua ẽ
alias, alias nꝓpter ẽ subtum facte, sicuti nec hꝫ tñ:
q̃ n̄ hac uoce, q̃ Bystai cat ẽ subtum facte pdicte ꝑsone.

Nec obstat ex q̃ quia uocat̃ procedit, non namq; ne-
cessarium ẽ Bystai ẽ subtum facte pdicte ꝑsone ab eterno, q̃ cat
sibi hoc n̄ hꝫ, q̃ cat uocari subiectꝫ, sicut m. ho, hꝫ habet cat
catiua, q̃ ẽ in diuinis exemplaria, ut sit subtum, ꝓpatum
q̃ nat̃ q̃ cat̃ ibi ut sit subtum, ꝓpatum, ita uocet̃ ca-
tiuꝫ, q̃ exemplaria sua in capacis ut ponant ẽmaa ꝑsone, nec
ꝑcipiat tam subti, ꝓpati, sicut q̃ ab eterno uocat̃ catiuꝫ
capacis, ut ponant ẽmaa, ꝑcipiat tam subti, ꝓpati. Sic
accidit h. Exemplaria in mente Bystai ẽ n̄ ẽ subtum ho-
gum, sed tm q̃ cat̃ hoc n̄ hꝫ, nec talem q̃ pecem ẽ facta,
q̃ tm nec subiecta n̄ ꝓponꝫ de ꝑsona Bystai, q̃ uocat̃
n̄ ẽ uocem catiuꝫ.

Si dicas tamen in ꝺo diuidi in catiꝫ
uum, et n̄ catiuꝫ: q̃ uocat̃ n̄ catiuꝫ cat sibi ꝺ uocat̃ ca-
ꝓ ꝓ dictam diuisionem ẽ imaginiam, n̄ ita nec diuiꝺ-
sio hꝫ in ꝺo, ꝺ pictum, ꝺ sicut hꝫ pictum ꝺ ꝓ ꝺ ho
sic nec uocat̃ n̄ catiuꝫ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ.

Opponat ꝺ

ꝺ catiua ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ

Tunc prout hic est definendus pertinet ad tam speciem: ergo debet attingi aloga per se: ergo debet definiri sine ordine ad aliud componendum: pro ea, quia alias non attingeretur per se, et ratio propositionis, quae sic attingitur aloga, sicut ab illa definitur.

Vi huius argumenti iuncti plures nostrae religionis magistri (ex quos nostra charissimus praeceptor) triplicem tri assignarunt definitionem, 1a prout ad primam speciem spectat in hunc modo, tunc est signum doctrinale simplici modo scientiae, et nostrae definitionem admittunt solum prout est tri ad 2am speciem spectantes, in qua et ipso dicto ratio partis valet tamen accommodari.

Sed certe definitio tri ab ipsis data non placet, quia essentiam tri logici nullatenus explicat, quod sic probo, tum quia philosophus non aliam tri logici acceptionem agnovit, quam in ordine ad definitionem propositionem, dum 1o priorum ait, tum vero in quem resolvitur propositio ut pratum, et id de quo pratur: ergo sentit philosophus essentiam tri non posse salvari sine ordine ad propositionem.

Tum quia sicut in naturalibus dantur elementa, ex quibus tera composita coalescunt, et ad ipsa componenda ordinantur, sic in artificialibus dicuntur dari elementa simplicia ex quibus artefacta consurgant, ipsa que componant, et haec elementa sunt tri: ergo tri natura non in scientia simplici modo, sed in ordine ad propositionem scientiae.

Tum tamen quia scientia simplici habet vox indentia a 2a intentione logicali: ergo tunc logicalis non potest constitui per hoc quod est scientia simplici modo, per tertium, nam hoc vero indentia a qualibet 2a intentione facta simplicem conceptionis repraesentat, quod quidem habet tamen quilibet dictio, seu vox scientiae, ergo scientia simplici modo, habet dictio indentia a 2a intentione logicali: ergo non bene definitur tunc logicus per scientiam simplici modo.

Tum quia tunc prout definitur ab ad cursarissimum ad nihil logicae deservit, nisi solum in dictione, et fundum, ut loga. in ipsis introducat intentiones subiecti, et praedicati: ergo licet dicta definitio sit bona in quantum tunc logicum fundalem definit, non tamen hoc est admittenda, quia non est tunc fundali, sed definiali, et logico sermone.

Si autem respondeas, quod manifestare simplici modo stat dupliciter, 1o naturalia, et indentia a 2a intentione logicali: 2o artificialiter ratione 2ae intentionis dirigentis ipsum simplici modo, vel

Et tunc

Et tam idem lg acceptionem, non fundata g̃ nata adhoc sam, idem tam accep sæpe adhoc spectat, nig̃ nouum dicat, quam ad hoc eligenda.

§ 2ª e, nam tahi omnia fortasse, ad tahi stahit dã, g̃ª hæc una hæ vg expectatione esse, lg̃ª illam appendo et ipsum dicet, ex qua ſſ aliq̃ carte factum hoc ad alia tui, i l° mo adhoc nihil g̃ indentia aliquibet 2ª mo exactione hit. i 2° mo: g° tam tuus in aliq̃ tahi ess ad aliud ostitnendũ: g° nisi cum implicet, g̃ aliud ponat ad hoc intendo, g̃ª dum tahi adhoc eligen, nec eligeri aliq̃ nec eo adhoc amplionem.

Sum denique g̃ ex ſſ dicta hoc nihil ogit dantur halem sim sã g̃ impliceat, sequatur, sæ tui, l. 2ª mo subti, spreti, g̃ tahi tuus nec haut nem sim subti, nec preti, g̃ voce exuanea, effut ex ipsa dicto sit indifferens ad q̃libet extra mihi accipiendam, et nullam extra hanc retinet indentia ad ess grata preti et nunc ess rem (et nisi forma g° nihil dicatur ab tuus intendi.

Quare hæc tria omissa ad principale argumentum ſſ° cum posse dicta ostitnat, et mater tum data, cum dicto tahine, 2° sratæ, eligi, si 2° mo accipiat ad tahi ipsum spectat, ad q̃ et ipsi dicti mihi, exaggerate facta bonalia struant, ag cui attinet, in quo sensu admitto ab bona et sum datum g̃ hæc sit lignum implet tahine. = si 2° mo accipiat ad lg ipsum spectat, g̃ª ponunt aspe, et adhine postri sic end at, ad illam ipsum ph mandat, in quo ipso accipiens, g̃ ex 2ª in qua et accadhig tuam ſſ paictatis hæc hit.

Rasa q̃ dig et ipsi ad lg ipsum ag mo tuus hig ostit, et lg̃ª tuus et dicti tum ſſ ipsa, et dicti ipsi, nig̃ ad ſſ factum lo gati exclusit, et ipsi mea pluri mus iubat, et simplicis dictione ostitnet, quod lg ipsum attinet, clarig̃ ex gli: haæ mag, in qua fratri pregnanti subiectati, g̃ ad lg ipsum spectat, et denique et et ipsi ornadi, et fundate tahi magis ag ſſ apposita tui hogati ostit. huic g̃ ai alti opposita, nonne ex apposita tute pro magis et

lucet

hic est cum. = Nec in hoc ita strictus seruatur ordo, ut solum eaq ad primam opem fratr attinet in ea tractentur, plurimi namque dd. 3. mo sdi, et illius ipsi dfiunt, et certum sit duas ex illis ad 2am, et 3am opem spectare.

Et hoc supposito in fra ad argtum resp° disgdomam, nus ptinet ad 1am opem mata, et qnq dictione sdomam, frata nego mam, et sdomim, et nego sequam, q tali dfio a nobis data solum est tri fratis ad 2am opem spectantis.

Ad 3am

Ex Dmo doc dsumptam resp° Dmo solum dixisse q spiritus dict sicut ptinet ad l. prædicamentorum, q nq habent rationem signi, in quo fundantur 2ae ines logales, q solum dilli ibi tractat; n frata in rae tri, sed fundata, qnq in examen uocat funda 2am ines subti, l. prati, ex quo ad 3am nos.

2a 3fra si aliqd pbat conuincit trum ad nullam opem ptinere posse, q si ostendo; ex eo trus, put a nobis dfitur quos n potest ptinere ad 1am opem, q 1a attingit per se et instra ad illam ptinentia, sed in hac opinione n minus q 1a opo, 2a, et 3a, et instra ad illas ptinentia dent attingi per se; q° pbat trum ad nullam opem ptinere posse, put a nobis dfitur, l si sdunt (ut faciunt) trum, put a nobis dfitur, ptinere ad 2am opem, et n per rationem ptis constituatur, ex hoc cap n conuincunt ad 1am opem ptinere n posse.

Et ad misso, et n concesso 1am opem attingi per se, ad 3fram resp° bene Vus ee a nobis dfitum ad 1am opem n spectare frata, ut dictum est sa n pp rationem 3frais, q esto prima opo attingeretur per se, non tolleret, q instrum in complexum quale est trus, ad illam ptineret, sicuti a fortiori dent dicere de ine subti, et prati siue ad 1am, siue ad 2am opem spectet, sed de hoc latius in loga.

Coloraria ex dictis

Ex iam pfata doc colliges 1° n dari trum logum e ppoem

q colo

q̃ colorandū hoc ē ꝯsiderāda pars, ē ꝯra ꝯ q̃ tāus extra
ordā ē extraneꝰ, ē pars adhi ꝓpōit, q̃ ꝯtra ad hoc ꝑtinax
ag it in rayonem meū ē cadere, nec pars adhi illig: q̃ ꝯ-
tra adꝓpōem inhutāꝫ hōi, q̃ tū ēdem ab inuenienti, q̃ si
anīa adꝓpōem meā tenent ꝯtra hōi, cadem vox ē tub-
tum, ē pratum, q̃ implicat, q̃ tāus ostituat tanq̃ ꝓpōsm ſpſ
ꝓpāi ſubti, ē ꝓpati: 2 gda ꝓpō, q̃ vt sit tāus hōis ꝓ
aliquem ē hi mibꝫ dr ostitui, dr dictuꝫ ē; q̃ vox extra
ꝓpōem ē in ꝓpōe addictaꝫ ſubti, vtiq; q̃ dr ate in ē ſubtum, nec pratuꝫ; q̃ ō vltimo tenet ē ꝓpōe, q̃ im-
plicat, l. nullū het, q̃ ē ō ꝯtra dictū.

Ad ꝓpāi dē, qua im-
pugnādo in 2o arg huiꝰ cap. dr Ioannis a Sancto Tha, q̃
dem ad intentuꝫ efficaciꝫ dem reputat. h. aa. in dā magiſt.

Dicēd nūl vt hic abstrahit ab inibꝫ ſubti, ē ꝓpati:
q̃ potrāit vox ē ꝓpōe ē tāus, quia ad hoc exigit nec ē
ſubtum, nec pratuꝫ. Vt dicto dans, tāus ac nomꝫ, ē adi cabil
abstrahit ab ceptibꝫ quati ſpecifis ſubti, ꝓpati, manēcat
ans, ſpahi ē ꝓxima ang o ans; ē dicēdū q̃ nūl q̃ potrāit
vox ē ꝓpōe ē tāus quin sit ſubtum, l. pratuꝫ, ac nomꝫ
odo dꝫ, tāus ſpahi, ē ꝓxima, ang o q̃.

Itaq; ratiōs tū de
ualet ſi dr tāus, ſ. ſte vt hic ꝓpōit, q̃ abstrahit à nadi, ē
ſpahi ipsius, ſ. ſpe ē ꝓpōit, q̃ tenet ad̃ maꝫ, ſ. p. l. ō ſubtum
ē tāus ac nomꝫ, ē adi cahi, 2o ō ē tāus ſpahi ꝓxima, ſ. hōi;
vi vtl 2onis abstrahit à hoc ſubti, ē pati dr ate, sicut
in vi nadibꝫ ꝯceptis vt hic abstrahit à ſpe nadi, ē pati
entis nadi, in 2onis abilis abstractionē ſt, q̃ ad̃
ſpahi tū ſubti vi vltimæ, ē ꝓximæ rationis, ſcu in extre-
mo vltimo ꝓpōit, q̃ nō aliquid sit tāus, nili ad̃ ſubti, ꝓpa-
ti, q̃ ſi inci in ang o tantē ſpōe.

Explicatū hoc ad̃ ꝓpāitatē
partium entis nadi, q̃ ſt ac nomꝫ subtatē, ē vi ceptiū vt
hic abstrahunt à nadi, ē ſpahi ꝓximæ, ē ſpahi subtatē

abilis

abilibi abstrahere nō pōt, q^a ibm nāe habz ꝯ̄ ꝯmat. cū
mnde, sic sta. h. exēpla ibm sagr̄ pare dari (vl tm libs di-
cam possessiōis ē effectꝰ cōp̄ri zadhicabilis, incerti, ꝙ
nec ptis stare, n̄ a pbis expressi, q ē q. h. dfinding.

Colligit

2° ex ma dfie tri vbꝰ subrāe copule vitaꝫ ppōs hear
rem tri pbis, ologiā, cōsultō dico vbum subrahe-
pule trāi rem tri, ꝙ vbꝰ absdisse, q^a ibm et vbo idē
trane sūt, effut ē mag pbis q subto ē mā dfficultas,
q^a ji vbum adequate sūbstat, vt obscuat. Arlg. l° ghica-
miones, leat actiōs, cultatis leat ppōs, hoc ibm
ē necꝰ subti ꝑpetuo, ji īmapt ad pbis.

Sit hoc clarum in
hac ppōe et 1° adiacente, vg Petrus ē, nigua ēpatr et Pebo
n̄ dra ac ll dicat Petꝰ ē ens, ꝙ in hac et 2° adiacente, vg
Petꝰ ē albꝰ implicite īn patr ē ji dra ac si dicat Petꝰ
ē ens album, q° vbum quo ptr pbis, scāt, n̄ ē mi-
nꝰ 1 tꝰ, ibm q° ad dubiō mā dvbo subrāt copule, effut
ꝙ ille leat ānionꝰ pbis q subto ꝙ cadit, ꝙ ic ppo.
Copulat pars

palonis pbis ppōis: q° tꝰ pbis, q quapt, nam dra n̄ in dhō
bjectit, q in ē ptis ppōis, adhibitus; amplt, copulat fra
ptalis adq tm subtrahēs pbatum amplatum, et mā: p°
ppis pars ci pbis ppōis, ans q pi, dictō ppōis a pbatuq ane
gina ē sit attachis q cuit a pa, q impugnāt eum, q copulat
attachis apbatis, impugnat: q° copula ē fra, q quinta ratus pa-
tis.

Pbatr 1° q in attachis, pbat partiꝫ vbo, sui q; ppo
ē rotum attachis: q° pa illiꝰ ē copula, tm ne q pbatr q subto.

Pbatr 2° ex pa maiorem cap 43 dicit dicente mag^o
ppo ex tribꝰ q mihi, mag^o q m. dictō tꝰ ppōis q, q copulat di-
cht vitaꝫ ppōis: q° tꝰ.

Pbatr 3° ex Dfna 1° phzica moniazu, lic.
obiectus explicans docet vbꝰ subrāe copule vitaꝫ ppōis hear

aēs

rationem tri, nam dicit quilibet partes orationis vocari posse nomen dictionis: ergo et verbum subrationem copulae sit una dictio, secundum Philosophum erit pars propositionis, et consequenter terminus.

Dices ut copula componat simul, non est terminus simplicis, eo quod non componit ut extremum: ergo et si componat propositionem non erit terminus enunciativus, quia non componit ut extremum.

Respondeo negando consequentiam, ratio disparitatis est, quia ut copula sit terminus enunciativus sufficit quod componat propositionem per modum formae; ad hoc autem ut esset terminus simplicis praeter hoc, quod componere simul, exigitur, quod ita componat, ut ab eius propria dispositione eius inferendi detrahat, quod nunquam convenit copulae, sed terminis extremis, quorum proprium haec dispositio est subiectionem, et praedicationem, secundum quantitatem, et qualitatem, ex quibus inferendi dependet; vel copula non est terminus simplicis.

Replicabis copula in propositione est unio partium: ergo non est pars, praeterquam, nam unio in naturalibus non est pars entis naturalis, sed tantum nexus coniungens materiam et formam. Sed in artificialibus copula non est pars, sed tantum nexus coniungens subiectum et praedicatum, et consequenter non erit terminus.

Respondeo distinguendo antecedens, est unio partium philosophica negando antecedens, artificialis, concedo antecedens, et consequentiam, haec enim est differentia naturalia et aliqua artificialia, nam in naturalibus unio nunquam potest esse nec materia, nec forma, quia haec indeterminata ab unione sunt determinatae, vel praecisae est nexus illarum, et non pars entis naturalis, at vero unio seu copula in artificialibus ex parte qua est nexus unius extremi et alio unius ex his determinat ut sit forma partialis alterius, et ut terminus utrumque extremum determinat per modum formae totalis illius artificialis, vel est pars principalis illius, et consequenter terminus, huiusmodi est copula in propositione.

Quod autem unum et alio unire non obstet ut sit terminus, sed tantum quia philosophus appellat terminum ipsum coniungens, tum et efficacius in modum simplicis, quod vere terminus illius in contrariorum sua, et tamen materiam et minorem extremitatem coniungit, et unit: ergo quamvis copula in propositione uniat praedicatum et subiectum potest esse terminus illius.

Dices ut contra nostram resolutionem terminus in quem resolvitur propositio, si propositio non resolvitur in copulam, haec post resolutionem non perseveret: ergo copula non est terminus.

Respondeo

Dicendo

dendo m̃am, & sig̃do nim, ad sig̃a ẽbi in dicendo
& dap̃ficii resolutio grii, & vtilita ex dati, & artificium
quod hũt ad illatem ꝑducat, sicut ꝓcedit dom̃s artificis
dom̃s. Sic de tamen, & in hoc tractatu ẽ & copula ꝓst additi
nẽ se extendat ma ad relata, sed tm̃ ꝓ tales ꝓpositiones in quibus
talium nẽ reperiant, & quarum nec inest tm̃, & extraneus & dictus
& tm̃ finalis, & sig̃ nãtr, in quibus ista ãr̃ aliquid affirmat &
negat idem & ꝓdicato, ac subto & ipsi negat.

Ad ꝓficiendum ad sig̃a
nẽ de tractatoꝝ artificij dicti, & designatis partibꝫ ipsam utilitatem,
& utilitatem dicta, incipiat hic & dicat hic in hac ꝓpositione
& subtum, & ꝓdicatum, & & copula, nigrum est in ꝓst ꝓpositione
rationẽ & tenet copula (ultimo mutata) sicuti subtum, ꝓpositum
in casu tenũt & tenebant, in quibus ista aũt sig̃ tag & nigrum
est albũ ꝓpo, & in ꝓpositi copula, & dicatum ẽ catum, & albũ
albedinis sicuti subtum, ꝓpositum. & hec de tribꝰ capitibꝰ.

Caput 2 de diuisione tũ in relationẽ formẽ.

Prima diuisio tũ in relatiuꝰ sig̃ subtum, ꝓdicatum, & copulam,
subtum ẽ signum doctrinalis scatium, & equo simplex & ficti ꝓpo & gm̃
illig de quo aliquid dicitur. Predicatum ẽ signum doctrinale scatium
& equo simplex & ficti ꝓpo & gm̃ dilig & dicit talis. Copula ẽ
signum doctrinale scatium, & equo simplex & ficti ꝓpo & gm̃ sic
se habẽs ꝓdicti & subti.

Singulis ampliatis diuisio sit talis, a ꝓtrue
rei ꝓpo, & nõ ẽ nam & tres ecclie sit pars ꝓpria, & pars adequata &
diuidat in malum, & scale, talis apponat suum & male diuidi
in subtum, copulam, & ꝓdicatum, nam subtum ẽ malum ꝓdicatum, & ꝓpo-
tum ꝓdicatum subti & tenuerunt male ad sic copula, & tenet vtrũq; &
& quarter ꝓdiuisio ẽ talis, & ꝓdicti insti.

Et singulis ampliatis dicta
diuisio sit adequata & appatuꝝ in rei. = Et dicat ꝓdicti
ei ag̃ man, & mia extremitas, & medium ẽ ꝓdicati, & non ꝓ-
hendit subtum diuisionis. & nõ ẽ adequata.

Pro tertium silicium nõ ẽ

ꝓpo

ppie trum, ꝙ ꝺ ꝺam analogiam ad trum enunciatum; nam
sicut tubam pactum, & copula ꝓpoſ, & extrema ad chamonis ꝙ ꝺ,
sic mar, omia & tra mitat, & me ꝓ extrema ad ductionis ſ̄t̄m
& hi stanta ꝓpietate & ꝓ hanc ꝓpationem vocant ſ̄t̄. = h.
sic mauit ꝛ. nostr. stm ꝺfinitte, & ꝺiuise tm enunciatiuum, in
quo ſ̄m̄a adæquata ꝓꝺicta ꝺiuisio, & mo & ſ̄t̄mo, & cæt ꝺiuiſi-
onibꝫ agendum erit m̄ ꝙ tatem.

Suꝑplicabilis ꝙꝺicta ꝺiuiſio & mo
bis data & tri m̄ei: ꝙ membra illum ꝺuidentia n̄ ſtma ad æ
qadam ꝙpriorum ꝺent, l. ng dꝫ & n̄ ꝺatiuum ſ̄t̄icam.

R̄ ꝺig ꝺo & ms ꝺiuiſio ā nobis ꝺata & tri m̄ei ꝙ
membra & tiuo & participantia ꝺ ꝺiuiſi, & ꝺo & ms, analogice
participantia nig o & ms, & ꝛ. Ratio namq; tri m̄ei & tiuo ca
tantum ꝛ ſpit, ꝙ ꝛ n̄ ꝺatiuo, ſ̄t̄m & tiuo causa ſpatiua ꝛ
ſpit, & analogice, & ꝙ ꝺem ꝓpationem participabilis
atus ꝛ ſpit: & ꝺiuiſio nio ā nobis ꝺata ꝙ membra & tiuo ꝺæ
quatæ, & tri m̄ei.

Caput ꝛ ꝺiuiſione tri ratione materiæ.

Spatiū a ꝺicto m̄e, in ſ̄t̄rum ꝺa ꝙ ꝓ ꝛ ꝺucat, m̄ ma
in qua tri ꝓ ſas ſubiectatū, & viſibil, & tactabil ꝺato ſ̄t̄rum ꝺo
pinit cadinum ꝺ ꝙ em multiplicatū, & triplex ꝺ ꝙ o
vocalis ſ̄t̄ mentalis, & ſcalpta, m̄ triplex ꝙ ꝺatur mentalis
ſ̄t̄ vocalis, & ſcalpta. Pars vocalis ſ̄t̄ ꝺfinitur ꝛ vocis atiuo ꝺ ꝺ
placitum & qua ſplex ſpiciꝫ ꝙ o vocalis: tus v. mentalis &
ſceptus & quo ſplex ſpiciꝫ ꝙ o mentalis: tus v. ſcal
phus & ſ̄t̄ona ſcatiua ꝺ placitu, & qua ſplex ꝙ o ꝙ o
ſcalpta. Vel cacatuas & vicantes ratem tri multatenus ha
bent.

Sdicit ꝙ o ꝺfinitur mentalis, tus mentalis n̄ & ſpans ꝙ
ꝙ mentalis: & o male ꝺfinit: ſtm ans, ꝙ o mentalis m̄ ſpi
tionem ꝓbabilissima rarum n̄ & opositū, Siꝓpraſitas, l. ꝙ ꝺe

& ſpla

Ē ipla ꝺceptus attingens simul subtum ꝓdatu & copulam: ꝑ huiꝰ ꝑ intellꝯ ñ ē ꝑs illi⁹ ꝑ ꝺfra malidi ꝓ.

Ꝓꝰ dignato ans, ñ ē pars ꝓata, ꝑ entitatiue dicta, ꝺ oms, ꝺ lita, ꝑ eminenter dicta, ꝛ go ans, ꝑ ꝺg, admittꝯ ꝓbem admitto ꝓ ꝺ mentalē ꝺ plium glitatem ē, ꝑ hoc ꝺtllꝯ ꝑ huiat ꝓꝰ eminenter dictꝰ, nam idem met ꝺcep ꝺ pla ꝺ hac ꝓ ꝺ mentali ꝺg vocal, put attingit hoc ē ium, ꝑ put attingit ꝓata ꝺ ꝓata, ꝛ put tam ꝺ omnia ꝺ illi⁹ ꝺcep, ꝺ ñ hoc ꝺsistit eccla, ꝑ ñ ꝺ ꝓ placuit ꝺcepta exigebat.

Ꝓ tam ꝑ ꝑ ꝺ dicta ꝓ ꝺ mentalis ē ꝺ pla glitas, ñ in tam ꝺ tacta ꝺ plicitate ꝺ ñ ꝺ ꝺubitat placuit ꝺcep ꝺ bnē ꝓ ꝺ scindentes, ꝑ ꝺ sufficiēt ꝺ t aliquē ex ipsis ꝓ ꝺ posita dicatꝰ, ē ꝺ sententia ñ ꝺ ecti, ꝺ rati, ꝑ ꝑ ꝺcepta ꝺ bnē ꝓ ꝺ scindentes, ꝺ m entitatiue ꝺ munia, ē ꝺ ꝑ ꝺ ꝺ sufficiens ē ꝺ t ꝺ ponat, ꝺ tꝯ, ꝛ ecti ꝺ dicta, ꝺ ie sta accidit in ꝓ ꝺ mentali.

Ꝙ inquirit an ꝓ dicta ꝺ diui tui in mentꝯ, ē ꝺcep ꝺ t essentiali? ꝺ nq̃ ue a°, ꝛ rao ē, q̃ a ꝓ ꝺ mentalis ꝺ ꝺ ue, ē ꝺ ꝺ in hac ꝓ ꝺ ꝓ ñ ꝺ dicunt, ꝺ ñ ꝺ dicunt ꝺcepte ꝺ ꝺ stracti q̃ subtractu, l. subtum ꝺ g ꝺ ini ꝺ ñ ꝺ ē ꝺ ue, ꝛ ꝺ ñ altero ꝺcep, ꝛ ꝺ ñ alio ꝺ caꝑtura. ꝓ ꝓ dicta ꝺ diuiliio ꝺ ñ ē accidentalis, ꝺ cu acci ꝺ ñ ꝺ subta.

Cap 4 ꝺ diuisionibꝫ tui mentalis

Ꝙ ꝺ ꝺ ꝺ

in ultimatz ē scip̄ p̄cise dtwise, vt sit expsius dfū: g̃ nō tng
logicus, ite nonq̃ nō tmō scipt̄z dtwi, sed tm̄ dtā p̄ncē.

Ē admisa vtbina dfōa diuīsione tm̄ montāhi
intrum ut dmam, ita tm̄ diuidit in pātm, ē obtīus ha-
tis ē ipi ē exp̄ nec̄ p̄ zdm dbtm: obtīus m̄ē ip̄sum obtm
expactum in ipsa ipe.

3 diuidit tng mihi in dirēctum, et ob-
ptum, dirctz ē cogn̄o, qua ittz vō tendit mobtum dist̄m ab
ip̄o cogte, obliqz ē cogn̄o dalqua cosa ēiusdm pōt̄ tng
cognosci tm̄, hēc ē cogn̄o ēdirecta, sed iam postea cogte
cognosco me cognoscere tng, tm̄ talis cognō ē obliqua.

Ultimo
diuidit tng mihi in noam intuitiuam, ē abstractiuam
intuitiua ē cognō. rei p̄sentis prout ē in seipsa, abstractiua
ē cogn̄o rei absentis cognite in sua imagine.

3 philosophi dicō no-
andali, tng q̃ in entibz extra mī ip̄a in nra intuitiua,
q̃ ip̄a cognunt intuitiua nra, in entibz u extra mī aliqn in nra
mīte cognīo intuitiua, aliqn abstractiua. 2 tng ad noam
intuitiuam requirit p̄sentia rei cognite ex dum ad alij ē obtūa,
3 p̄ntia, ad noam ē abstractiuā sufficit p̄sentia obtōa
q̃ ē ip̄i obti in ēsse tali dato.

3 philosophi, ē legentibz diuīsiones
bz nota, q̃ tr in dentia aggal ad tales quales nīta tales scip,
tm̄ nō ē candi possint multōes reperiri, tunc alq̃ in ordine
nrae philogicae pōt̄ adhuc reperiri, q̃ sim̄ sibi amadis ē
remotis ap̄ma ope dispositi, ap̄ dnt ē noa imma ē qua
ip̄a ip̄e tue mentalis, tua vocalis, tue scripta resultet, dq
ad subtractum ē inis subti, ē pāti, tunc nec̄ vltra bz
nec̄ valet.

Caput 3 dnī vocalis diuīsionibz.

1 diuisio tm̄ vocalis in realem ē mentalem, ē in realem ē ficta

tria

ticum, idē p̄ tertium & tertium. Cathegorematicū ḡ ē tert aliquid ipſa, ſcioni alterius dictio, vtho, In chategorematicus ē ḡ ſim tert aliqđ, hoc ē ḡ n tertiū, i tertiet in-dicet alterius dictio, vt dei, vel iter ḡ

Spiritus nota intro chategorematico tertiū aliqđ p̄t, idem ac tertiū aliquid, q̄ accepta vt sui q̄ in dictione abalia potest ē subiū p̄dicatū. Tertiū vō aliquādo, q̄ ē p̄ quam vni sim chategorematici ē tertiū aliqđ, q̄ sm̄ accipitur a tono distinctus alterius chategorematici vt augt in ppat huic p̄dicatū subti p̄dati, vbi p̄ē modificatus sui tertiū subti p̄dati.

Equus sit dictū vni vocalis in chate, o sinch ē consonans, nō tamen in regula patria ptis à sinch, q̄ nō ē p̄ticipiū tertiū, sm̄ modificatū illius, q̄ sim̄ non chat quem modificat alterius dictionis, huius modi signa valentia, vt partis dubitativi, vt an, nulla, q̄ dā, vtrum, vtrūne, interrogationis dubitantis, q̄ quis ē p̄ quis ē hmōi similia.

Videlicet nō chat ō in plexum, cum p̄p. ig ē cuius ptis separatiū tertiū ē quam totius, tho nullū, ig ē cuius ptis ē illa-tiuū p̄ti hoc ē tertium, vt indicia abalii, vt lapidis, cuius ptis vig la, vel pei nisi tertiū.

Spiritus nota q̄ aliqđ in nō-plexū regatiū q̄ ptis excludant tertiū tertiū intra plexū vtra aliqđ totius nullius ē tertiū ptis, vt tota nil aliud tert, q̄ q̄ tert ptis ill sumpte, vt libro tert hoc, huius tui hanc ultitiam, hō āstrui q̄ ē tertiū plexui nil aliud tert.

Spiritus hoc hec nomina domini vel publica nō tui plexi, vni plexi, q̄ vti tertiū ptis init tertiū nisi ē tertium totius, ptis nanque dominus tert dominj, ē ptis tui publica, tert rempublicam, q̄ loge ē ālignificato attributi totius, nam Dominus tert Dominus, ē tui publica ig regem ciuis.

Negatiū 2° q̄ ptis nō tert

eandē

candę sum, ę hi tri Marc Rolin cui ñ tri ꝑplexi, ꝑ
plures ñ ꝑplexi, cęgno fit ñ ꝙ ñóñ ꝓsonita ꝑ̄gua, vtra
miscę hęc ſen, ornata ñ tri ꝑplexi, ꝙ ñ ꝑplexi, ꝙ vt mino-
ę ꝙcunt ꝑplexionem, sig nificatiuũ ñ vt ñ ꝑplexa, ꝙ omnes
illi rationes erdit cepty, adꝙ ꝙ attendit, ę tanto nigat, vt hi-
tria vt impouatu ad canchum hoiem iustu. Et tui ꝑplexꝙ
ꝙ vltimus plures ęligeret ceꝓ, vt iste ꝑplexissimus sit.

Sed ñ ꝑple-
xum diuidit ñ minus, ęquiuocum, ę analogum, sed minus ad
quę sciat plura ñ una ratione scientia, ę ęquata participabilis
abiecti, vt hō sciat ora individua hua ñ rationi hoīs ę otationi ęn-
tia: ęquiuocꝙ ę ꝙ sciat plura in multorum entia nisi ñ ñ, vt
canis qui sciat ꝑdere latrabile, et latrabile, ę ꝑ sic communia: a-
nalogꝙ ę ꝙ sciat plura dicta, ꝑ reliqua scientia, ęspectione,
vt hoc ñ videat respectu Tramis, ę hoc pulchritudinis, ę
Xpi ꝓportionem sciat imperatorꝙ, ę hoc candele.

Sed hi tri no-
tanda ꝑ plura, ę ęquiuoca, ę analogo nota, ꝙ ꝑ tria ęquiuoca
ę analoga addat aliqua particula ipsum et trans ad canda ad-
tracte ꝑdicto ę sui scibi, tunc sit tui minus, vt ista canis ad-
dat ꝑtia latrabilis, tunc ę minus, sic ęquiuoca ꝓsificari
ꝙ minus ꝑ alia ad ñ in quoquoniant scientia, nam et canina
ꝓprium, ę trans tri ꝑdicti, ę ęquiuoci conibile.

2o notanda ꝑ ana-
logi dicatꝙ, 1o ę ꝙ analogum ꝑ sumptum stat ꝑ famosissimo ad casu,
vt ꝑdicat hō ut addendo, stat ꝓ hoc uno, ꝙ ę ꝓpriꝙ ꝑdicti
scatum, ñ vō ꝓ hoc picto. = 2ꝙ ę via analogi tella ꝑ sub-
taglia ꝙ mittuntꝰ ad uis prati, idi analogum ꝑ stat trans ad pra-
to vt acci ꝑ stat ꝑ cto animal pędia ꝑ ati, vt in hac ꝑ pa
hō ę pictꝙ, seu prati stratꝰ ꝙ hō vt stat ꝓ hoc pleto, ęn ꝑ
uino.

Caput

Caput 6 d'alijs tũ Collegiorum tũ diuũ Hiero.

Postremo loco quæritur vtrũ Apostoli missilẽ aspernendũ sint, ꝙ̃ ꝓ̃ ꝓ̃ ꝓ

Cellissimum q sol, et angelus sint tri cois, q ex mo scandi plura scant.

Mirabatur Deus scat Deum ut pluribus cois: q plura ex mo scandi
p trans, audito hoc nn Deus concipimus illum sine singularitate; q ut pluribus cois:
pt cqua q tota repugnantia ut pluribus communicetur erit a singulari-
ta illita: p trans, q ex possimus Deum sine singularitate concipere possumus pt
sic illum nominare; si n e aliud nn scans Deitatem ut sine singularitate
conceptam nisi Deus: q audito hoc nn Deus concipimus illum sine singularita-
te: q e trus cois ex mo scandi; q d hoc latius in Theologia.

Dividitur m trus
cois in transcendentalem et n transcendentalem, 1 q e q penetrat quemq conceptum et
et in illo intime imbibitur. e que 6 ex. ut res, ens, verum, bonum, aliquid, vel
et comprehenduntur hac dictione Reubau; 2 q e q scat rem pluribus com-
municabilem in d tractatu gre, l spe, Alcoat, &c.

Dividitur m trus chatus
in collectivum et divisivum, 1 q e q in singulari numero plura scat copu-
latim, id e ita scat plura, ut d quolibet seorsim n possit verificari, sed ve-
rificatur sm d oibus copulative sumptis, vg complutum populus &c. 2 q
e q in singulari numero scat unum tm, aut plura divisim, ut Petrus,
ho &c.

Sed his trus nota eundem trum collectivum et divisivum esse posse respu
diversi scati, ut populus e trus divisivus respu huius, l illius populi, quos
scat divisim, et e collectivus respu eiusdem quos scat copulatim.

Hinc colliges
differri a se trum cois et divisivum, sicut m differunt trus singularis
et collectivus, q ut oes trus cois sit divisivus n tn oes divisivus e cois,
nam Petrus e divisivus, et tn n e cois, et sic ut oes collectivus sit sin-
gularis n tn eo, nam Petrus e trus singularis, et tn n e collectivus.

Dividi-
tur alterius trus chatus in absolutum et connotativum. 1 q e q scat
aliqd p mo p se stantis ut ho albedo. scare p mo p se stantis e scare p mo
subste, n q res scata sit substa, q a scat illam, ac si subto nullatenus adhe-
reret.

2 q e q scat aliqd p mo alteri ad iacentis ut album. Scare aliqd
e scare expresse fram, et sic d notare subtm, cui fra inhaeret, n q fra scata
debeat sp ala inhaerere, q a ex mo scandi repraesentatur ac si subto inhaereret.

Ex quo

Ex quo colliges 1° terminum connotativum dicitur habere scientiam aliud primarium, et formale, nempe formam, et aliud materiale, et secundum illud subiectum, in quo denotatur forma inhaerere, ut album est connotativus, et illius secundum scientiam est albedo, et secundum quod cui albedo inhaeret.

Colliges 2° quod ut terminus sit connotativus sufficit forma quae ratio scientiae sit primo alteri adiacentis, ut in se non sit accidens, sed substantia, vel negatio entis; quae isti tres rationes, et caecum sunt connotativi, ut rationalitas, quae est forma, quae ratio rationalis sit substantia, et caecitas, quae ratio scientiae caecum, sit negatio formae accidentis, nempe visus quia ex modo scientiae scientiae formam ac si esset aliquid positivum accidens inhaerens.

Colliges 3° terminum connotativum unum scientiae et pro alio accipi et supponere, scientiam enim formam, et supponit pro subiecto habente illam; quae in ista propositione album est dulce, et in aliis similibus extrema non supponunt pro his quas primario scientiam, ut sit sensus albedo est dulce; sed pro subiectis, ita ut sit sensus, subiectum albedinis est non subiectum dulcedinis.

Dividitur

Alterius terminus charitatis in concretum, et abstractum, 1° quod scientiam formam concernendo subiectum habens illam, ut homo, album, Deus, nam homo scientiam habens humanitatem, album habens albedinem, Deus habens Deitatem, 2° quod scientiam formam pro modo per se substantis, idem ut omni subiecto separatam, ut humanitas, albedo, Deitas &c.

Ex quo colliges quod omnis terminus connotativus est concretus, non tamen est contra, quia homo est terminus concretus non tamen connotativus, sic colliges omnem terminum abstractum esse absolutum, non tamen est contra, quia homo est terminus absolutus, et non est abstractus, sed concretus.

Dividitur terminus charitatis ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ in denominativum et denominatum, 1° quod ab alio vocem, et scientiam participat, ut doctor quia doctrina, albus, quia ab albedine vocis et scientiae trahunt origines. 2° quod est a quo alter vocem et scientiam trahit, ut doctor a quo doctoratus, albedo, a quo albus denominatur.

Dividitur denominativum terminus charitatis in terminum 1° et 2° inis: 1° quod scientiam aliquid solum id quod habet inter ut homo. 2° quod scientiam aliquid solum id quod habet ex consideratione illius, ut [illegible] &c.

Denique

Denique dividitur tres chatg infinitum, et infinitum, 1g eq scat aliquid d trate, ut ho, ho &c, 2g eq cui sue scais nil d trate scat, idem nil d trat, si scat tm q res nisit, vg n ho &c.

Caput 7 d comparatione terorum inter se.

Tri si r. se comparentur varias d nas sortiuntur, alij m. dicuntur pertinentes, et alij impertinentes, pertinentes nominantur, qn unus alium infert, l. alteri repugnat, seu qn r. se comparantur ab uno ad aliud e legitima aequa, ut ho, et al; ho, et lapis.

Tri impertinentes

ss qn unus alium n infert, nec alteri repugnat, l. qn r. se comparati ab uno ad aliud n e legitima aequa, ut album et dulce, medicus et musicus, qa n sequitur affirmative e album: g° dulce, nec negative. e medicus: g° n e musicus.

Tri pertinentes alij ss pertinentes sequela, alij pertinentes repugnantia, l. e dicuntur qn positio unius infert positionem alterius, et ho et ralis ss pertinentes sequela, qa positio hois infert positionem ratis: valet g° e ho: g° ratis, et isti tri alij ss convertibiles, et alij n convertibiles, convertibiles qui se invicem inferunt, ut ho, et ralis: valet m. e ho, g° ralis, et e°: n convertibiles ss, quorum unus alterum infert, n tn ab alio infertur: ut ho, et al. Valet m. e ho g° al. n tn e°.

Tri pertinentes repug dicuntur qn positio unius in fine gaem alterius, ut album, et nigrum, valet m. e album: g° n e nigrum, et isti tri x° divisionem oppois ss in qdi differa, alij contrarij ut videns, et n videns, alij privative opposita, ut videns et caecus, alij contrarij ut album, et nigrum, alij relative opposita, ut Pater, et filius.

Caput 8. d signo, et illius divissionibus.

Tra° signi grica sit cibus in tris logalibus, ipsius noa plurimum

iubat

ubat, et obscurum elig dignoscant. Et q̃ signum quæ abea ab absq; et finũ q̃ per aog nos aliqd aliud exprimat. Et hiem et specialis, opposita illius particulas sigillatim explanare.

Pars obtusa obtum q̃ quod loco quæ e cui illaq; dignitur per aog noscitur et abillaq; capiat, et e triplex motiuũ tm, tactuum tm, et motiuũ et actiuũ. Et, primus q̃ q̃ mouet poam oram ad ai, q̃ ad altaius sui cognitã, et tm aq; o Colaris q̃ excitat illum, et cognoscat cetera, q̃ e sui cognita q̃ noam absq; obto q̃ dubium, et Colaris cognitus q̃ imaginem, q̃ ideo dicit obtum tactuum tm, q̃ a nullo istũ cognitio, aq; nisi q̃, q̃ primũ excitauerat imago. Q̃ um q̃ mouet poam ad sui cognitionem, et lapis dente ipso uidet, et his tactibus solum hũ obtinuerit sensi istucte, q̃ a dum studuerit ad aliq dare dicit.

Perspicax et acumẽ rentem facere, et hoc p̃ficiat triplicitor obtuũ, sedu, et mitabr. Obtuũ exprimere uenit obto, et e acumẽ inspicam objecta, et intrare p̃z. secta aperire dicit et mea, et acumẽ tentem facere p̃z clamin pandi. Perspicax mitabr uenit imagini, lucidigno, et mediatũ cognitione de-clarãs tem, p̃z aliqd ãtedictum.

Per cognoscitiuũ non huiq; particulã prehendit tm, q̃a constitua n̄ tm hoium, et brutoza, nam et experientia tellait et canibus, et aliis atibus, q̃ structi non uocabit accedunt, et q̃uenter mouent signis adsq; ipiendum aliqd aliud abeti.

Aliud ãte premit hoc dissq, et excludat ãzãc signi structi ausq; obtuũ exprat te ipsum, et notat signum dei aliqd exprare q̃ nt dictum abillo.

Exquoin fatur, q̃ et aliquod obtum hoat structeaq; signi triplex acpaatt ditio, 1ª q̃ ipia, et ig natus structio specifica: 2ª uniq; tio signus nec altaius boni, 2ª q̃ tt notiat signato, et tio e q̃ aliud manifestat, 3ª q̃ tt uniq; factus signato, q̃ dicprium tt mi dispo, quia et signatum cogatis, et aaatte ad illud ficat imp factiq; ad p̃ factum.

Q̃ signum tt mi et q̃ aaauerit in cogn signati dm ducit tudine, nam ad poam, et tam ad signatum, seu tq tudinis diuiditr in fratr, et similudi; fratie q̃ et plo

ogn

et immediante alio repraesentat. Vel conceptus hominis repraesentat hominem immediante alio conceptu, signum instrumentale est, quod praeexistente cognitione rei aliquid aliud facit in cognitionem venire, ut ramus quod prius cognitus ducit nos in cognitionem vini vendibilis.

Ex praeteritudinis quae dicit ad signatum dividitur signum in naturale, et ad placitum et ex consuetudine, 1um est quod ex natura sua aliquid repraesentat, ut fumus signum: et hoc signum duas habet proprietates, 1a est quod idem apud omnes repraesentat, 2a est quod non potest disponi a sua scientia, quia non potest habere naturalem proportionem ad signatum.

Signum ad placitum est quod ex libera hominum voluntate aliquid repraesentat, ut haec vox homo, et hoc duas habet proprietates 1a est quod non sciat, nec repraesentat idem apud omnes, nam haec vox homo quod solum apud latinos hominem repraesentat, graeci autem, et galli alii nisi utuntur ex varietate linguarum, 2a est quod tale signum potest a sua scientia disponi, quia ex libera hominum impositione dependet, quod non solum vocis, sed et rebus ipsis potest convenire et libere imponi ad significandum aliquid, sicut Christus Dominus imposuit sacramenta ad significandam gratiam.

Signum ex consuetudine est quod ex usu quodam et consuetudine aliquid repraesentat: sicut canis est signum domini venientis, quia assuescit ante dominum venire.

Signum formale plures habet divisiones, quae quidem fere sunt ac divisiones tri mentalis illas omitto. Signum ad placitum dividitur in divinum et humanum, 1um est quod ex institutione divina aliquid repraesentat, ut arcus caelestis significat diluvium non esse futurum, 2um est quod ex hominis impositione repraesentat, ut haec vox homo.

Subdividitur signum ad placitum in manifestativum tantum, et manifestativum simul, 1um est quod ita manifestat obiectum, ut pro ipso non possit in propositione substitui, ut clamor tubae ita praelium manifestat, ut non possit pro ipso in propositione substitui: 2um est quod ita manifestat res, ut pro ipsis possit poni in propositione, ut voces quae citimur in propositione pro rebus, quia res ad scholas adducere non possumus.

Denique dividitur in rememorativum, astrictivum, et

pro nos

pnostic̃um, Leg Sacr̃um d Sacrato, Leg d Sacrãt, Beg d futuro, Vg Sacramentum Baptismi, & Signum memoriale gnus Sat passionem Xpti p Sacram, & dativus gnus Sat Sanctum ins Sanctificat̃em, & Epnostic̃um gnus Sat finem futurum Sanctificat̃, Ut glorie.

Aliquibus dubijs satis fit.

Da deponem signi in hoc objicit. Nox inhibeo claudat Sacramenta signa & in nr̃pat aliquid poss cognoscitur, q̃ in illis non Sacrata: q̃ Sacrale dfit signum inesse. — Dr Nodum signi in his Sacramentis exercitio prandi, sumpta: vel dfit Sacrae signum sufficit q̃ possit nr̃pare, si objciatur, poss cognoscitur, sicut ut qui scit thea q̃ sit Sacrale, in eo quod ignorat in hac discernendi, Sg possit discernere q̃ hoc esse in hac, sumpta oscitat.

Da affirmem signi Sacrali objicit, scp quo hoc nr̃pacto possit esse signum Sacrale, Sscp nr̃pat aliqd aliud a se, sig dem naa hua put nr̃pat in scptu & eius dem naa, Sella, & illo, & in aliud a scp: q dfit Sacrae signum in hoc & mala, d signum Sacrale in eo quod signum.

Cui sol Sacramentum sig̃ & approbat. xx. ora, & ult. Mg Mda. Sed dicere q dscp sit eius dem naa, & ell & accepta, in diversificat abilla, q̃ naa put nr̃ scptum & Sacrale in eo intrinseca li in eo ptritio. & dicit Sacramentum hendiadys naa sufficiens & dicat, q signum Sacrale nr̃pat aliud a se, scp na sit nr̃pan signum.

S displicet mihi q̃ dicta sol, vi duo nr̃pant aliquo: q̃ vox Petrus nr̃pat ell signum Pauli, q̃ in hunt alicitatem aliquo; & nr̃pat os scptus, & accepta in hunt alicitatem in ella, & hunt in mo: q̃ os scptus nr̃pat ell signum aliquod ut nr̃pat & illum. — Dr inde si diversitatem sufficeret in Petrus possit ell signum Pauli, q ipsi negant, nam mo hendiadys in Petro, q̃ & q̃ signum Sacrale in duo individua dicitur & abilla, quo unum naa hua Sacrabilis pars ei pat, & alterum in individuales sint duo: q̃ insufficit in scp diversitas mo, & sit signum aliquod.

Quare

Quare hac 1ª omissa 2º deinceps regulam in speciali
et in tertia ea declarabimus, et regula 2ª specifica significationi participat de illis. Signo instrali proprie, exigunt 1ª aliquid
aliud ante datum idem ens, 2ª signo instrali vita exigente 1ª aliquid aliud datum idem ens, 3ª signo instrali vita exigente 1ª aliquid datum, 4ª signum instrale vita exigens datum. Et intrinsecum in spe. impossibili spe dicit signum illig.

Caput vltimum et definitione

Definio 1ª quae ex pbus mo iti, ad 1ª opem spectat, 2ª simplicissimo aliquem declarat, ut exigunt definire et 3ª licet. Et
2ª ita spe mo explicamus quam aliquis vitate spe mo explicat eam
hoc, 3ª hanc vocabo vitam explicamus manifestat.

Ij 2ª ita 3ª loco gaii ponunt 1ª ex 2ª ita 3ª enunciatiua, 2ª hac ad hem ens emergentat 3ª ad primum opem attinet, et eidem ita hoc vocabo et tollat certum quod
hic litera vacuum ad hoc 1ª iuuat parte ogaue schant, exteparata vant, et dicto, et ñ data ita, hoc ita, 3ª ita pro spe mo
petunt.

Diuidit definitio in substantialem seu 2ª datiua, et in declaratiuam, 2ª 2ª 3ª explicat ens nam aliquid 3ª praedicabile, 3ª praedicabilia 1ª sequuntur
metaphysica dicta talis metaphysica, et talia exalia disputabit, nisi sequuntur
physica, ut 3ª praedicabilia sequentia, dicitur physica.

2ª et 3ª explicat ens nam aliquid 3ª praedicabile ut 1ª possibilitatem emanationis declarat, ad 3ª ut
tertium pluat alia quam diuisionis definitio reducuntur, a quae ita 3ª data
vtq. collecto complurium actu entium, et definitione dicatur et ab pubblico
super impluere hoc caput electo, 3ª accipiat ut realium sumpta plurium 3ª
ducuntur, in collectione sumpta ab illis ducuntur pos.

Ut definitio bona
pluat exigit additionem, 1ª et 3ª ut genus, et differentia, idem ens, in quod alias
ducuntur ens ad 3ª abalias diffinat. 2ª et 3ª ut declarata sua definito, 3ª
illam definitum manifestat. 3ª 3ª definitum in intus in definitione. Et
hoc pro hoc et ab vitate ñ et definitio, 3ª definitum nempe to intus in illa
et ego enuntiatum definitum et definito, definitum quod aliquis in hoc ab vitate
3ª et 3ª et 3ª definitio ad eundem quae diminuta, 3ª 3ª et definito

Quae

conveniat.

Etiam ex parte definiti aliquae conditiones exiguntur, 1a est quod sit unum per se hoc est unaquaeque, quia plures essent non unica, sed pluribus indigendo definitionibus: quae aequivoca prius dividuntur quam definiuntur, 2a ergo sit vale nam in singularibus sicut non datur scientia, sic nec definitio, et denique sit ipsi contenta sub aliquo genere, alias non poterit vero genere, et differentia constare, et haec de hoc capite, et de 1o l. summularum.

Liber 2us Summularum

De pertinentibus ad 2am operationem intellectus.

Divisis iam rebus quae ad 1am operationem spectant, nunc de instrumentis ad 2am pertinentibus discutiendum venit, et quia unum ex instrumentis iudicium comitantibus est oratio, et haec non verbo coalescat: sit.

Caput primum de nomine, et verbo.

Communiter autem Aristotelem sequentes non in communi definiunt per hoc quod sit vox significativa ad placitum sine tempore, cuius nulla pars est significativa separata, finita, et recta.

Sed certe praedicta definitio est diminuta, quia solum convenit non vocali, et non mentali, et scripto (quia est non ens) non conveniat: vel credo Aristotelem per praedictam definitionem non definisse non in communi, sed solummodo non vocale, vel quia non vocale notius est, vel quia ex illis non mentalis, et scripti facillimo negotio innotescit.

Illustrissimus Merinero acriter defendit praedictam definitionem diminutam non esse, quod approbet asserit non dari non mentale, nec scriptum.

Sed contra ad hoc contra ipsum argumentor, omnis oratio perfecta est non, et verbo, sed perfecte datur oratio mentalis, et scripta: ergo et non mentale

tale, & scripturæ; & actio mentalis, & scripta nondū ptibꝫ mentalibus & scriptis separatis.

Quare hac difone omissa, sic nō definitur signum doctrinale sine tpore, cuius nulla pars separari cat, finitum & rectum: particulariꝫ signum ponitur loco signi, qꝫ incipit & desinit in aliq, & partem sine tpore differt à vbo, & cat tpore, & partes cuius nullapars separata cat differt à tpe oplexo, & partem finitum relegatur nō in finitum, & rursus, pars rectum & ponitur ad excludendos casus obliquos, & nō nō, & nomina casꝰ.

sine tpore

Egregiꝫ pars diligentia nota aliud è scire tpus: & aliud notare tpꝫ: aliud è scire tpore. Scire tpꝫ è actus alicui⁹ ad tpora, vt annus, dies, hora &c. cognoscere tpꝫ è scire aliqd, & sibi vendicat, aut scanit aliq tpus, vt quo diuite exierit, vt prandium, cœnam: scire tpore, è scire facta alicui⁹ rem, & passionem, qꝫ fiunt in tpore, aut in illo fiunt, vt audio, lego &c. Deus & mo nō dicuntur posse; qꝫ solus vbi ipsum est

Sciat vbum definiens quod per vocem scriptam, aut fingunt, qꝫ quod idem militat arg aut definiens nō appositum: & sic dicendum, è signum doctrinale & tpis, cuius nulla pars qꝫ scit, finitum & rectum, & est verum qꝫ ad alterum dicuntur nota.

Primo pars explicatis manent explicanda dicendi ordine; cuius nulla pars qꝫ scit & tacit vbum in exigat qꝫ scripta separata scire, dicat facit positi est scitiuꝫ, & in hoc verbi tacit facio: pars finitum ad excludendum vbum infinitiꝫ, & in ligo: pars rectum ponitur ad excludendum vba obliqua, qꝫ dicuntur, qꝫ cadunt como ppria vbi, qꝫ scire dem, & fluentꝫ l. egredientem; actiꝫ m. pertacta l. fluxa qꝫ vba obliqua cant, nisi ppie actiꝫ, nec fluxit aut egredit, qꝫ & hm vbum presentis tpis mo vindicatiui & ppie tale: & hinc pars ponitur ad tollendum omnem vbi & infinite omne extrema, & participium excludit.

Dicit in pro obꝫ impositorꝫ meritatis (qꝫ illi, in qua pratum & ella one paphillica subsc) vg in hac hoc & ad ad vbum & in tat & tpore, & in libus appo-

ibus.

ꝑbus absoluat ab illo: q̃ nõ dicta vbi scãa ꝺctꝛe. — Rñdeo, ams ꝺctum ꝺ nicat ꝺctꝛi ꝺtadio odoant, mdtatoꝛ ego am, ego, ita-que ucaumẽ q̃ inhiꝛ ꝑbus uerbꝭ absoluit ꝺctꝛe, ꝙ hoc dicit illig ꝺctꝛe ꝺtadio, nõ a mdtato, q̃ ingua requiꝛit ꝺctꝛi ꝺ cui dicat hoc ꝺtante

Dicit 2º hꝫ obra vdq̃ quiesco et tia dicte vba, et nõn sciant ꝺctꝛi, q̃ nicant ꝑmissaꝛii, supaꝛioꝛi, ꝑ q̃ cauentiam actꝰ nõ explicant; 3º nõ ꝺ dat vbi scãa ꝺctꝛi. — Ad q hꝫ dicit tia ꝫba, hꝫ modum ꝺctam ẽm alig nicent, ꝑ q̃ cauentiam dat, hꝫ ea dantia tota sciãt, vt abolutiõ ꝺpendat actꝰ cutꝰ actꝰ: vel ut quod dam nicatem nicent ꝺctꝛi, sciant in gñ dam, q̃ sufficit ad dam vbꝫ.

Ingrus an vbum ꝙ ꝑpoem misiꝛi poꝛt? Rñgeo, dico, q̃ vbum nõ st misiꝛi-ri nisi dat sig dat: ꝙ nec ꝺ dicit dbo intraꝛe, dicit illam ne-gotiam, tu nges iam: q̃ vbum nung intraꝛe poem misiꝛi.

Caput secundum ꝺ dat.

Relicta ꝺctꝛi dat, q dicta ab illo tradit ꝑ hoc q̃ tot cosecutiua adplaciam cuq̃ ꝑs separatꝫ sciat, q̃ ea ma pte ad ꝺcidat ams ẽ, eo quod mopdica, et ecclia diminuta q̃ sim ꝺcuit dat iuscali, nõ a mentali, et scripte.

Sic dat ꝺfiendat ~~ams~~ nõ amittat ꝺpo, vt hoc dicat, ponitur hꝫ nñ, quia sequenter plura nõ ad dat hꝫ am ꝺtata, hꝫ ꝑ ꝑ poni-tur hoc distinc, et accipit ꝑ pauca ꝺpoe, q̃ medio vbo, q dicuq; iuncta, nõn amittit ꝺctꝛi.

Duidit dat in ꝑfectam et imꝑfectam, 1ª q̃ ꝑfe-ctum generat assensum, et qua audita nõ q̃ erit dubig, vt dicas Pau-lus ambulat, 2ª q̃ imꝑfectum q̃ creat assensum, et qua audita nõ q̃ erit dubium, vt Paulus disputat.

Dat ꝙ ꝑfecta duidit in dicatiuam, et ~~^~~ ^tiuam
Petrus disputat et imperatiuam, vt Petre disputa, et in obtatiuam, vg utinam disputares, et in dantiuam, vt si disputares dei doctus

ꝺde—

& denique in dño confidam, ut miserere mei Deus: & quasi tm in-
dicativè enuntiativo, seu affo. Oratio vmp facta suas tm hēt diuisio-
nes, sg de quib⁹ in sequentibus agendum erit, illas g nunc omitto.

Caput 3 d mo sdi, & 2ª eius spe nempe diuisione

Modus sdi mensuræ qua uerisimilem cognitionem excitatiuã, cuiq manifestatiuã triplex, 1ª ē sphæricam scalam, sicut gliber aromaticã festaq signum signum sine macle, sine adplacitum: 2ª manifestatiuã ē sphæricam enuntiatiuam, sine positiuam, sicut gliber alcs ē sphæricam chatgoricam, & hypotheticam manifestatiuã: 3ª ē mensuræ festiuã actiua, & pt positiuam, diuisiuam, & argtiuã, & hæc manifestatiua ē propria mo sdi.

Cuiq dño sic ex tra absolutus nadir ē oratio ignoti manifestatiua. Ex oratio ponit hoc gris, q̃ illam occurit dalis: saibq q̃ mo sdi nō ē, & hæc oratio abstrahit ab ipsa facta, vmp facta oratione ut p. 2 & ipsi, & tanq̃ ut tali à diffiny, gg suas ipsi distinxit, & 1ª qualitatem ipsarum actam, sine ad q̃ ipsum spectat, ut pasty ponunt hoc dño.

Mo sdi ñ structa sumatur adæquate diuidtiua in suffitiam spem, ut dño. Dixi, oratio ē clara, q̃ tm tria cognoscimus de alio ignorare, ut earum esset, l. ptes; l. & puncti; & quæ manifestatiæ pattem, & diuisionem ptes, & puncti & argtiam q̃ mo sdi structa sumptus adæquate diuidtur in has 3 ipsi.

§ 1. 1ª mo sdi

in hata accipiendo super, pute ēdem oratio oratoriallis ordi, ñ tm ad finem dixi, & oratio respicit ipsi, q̃ æqualidinem rerum & rationum ordinatarum, & ad quam illa illuminatur & talige, sine ipsa, sine positam cognoscat, huius mo sdi ipso, q̃ distractus, & in q̃ alio quendo, tm talibus his occurit oppicte oratio peculiaris mo sdi, q̃ tm illis inest manifestatiui ignoti, & tanq̃ deductiua.

De 2ª istius spe nempe dño ex tmus in 2 l. nomen 2ª nempe diuisione, q̃ adeundi cum pecta, dixi ea amq̃ est

ut

in diuisio oratio totum in suas partes distribuens, ut oratio dicendi hoc
est alia pars est e, alia aia, illudq diuiditur diuisum uocatur, partes uero in
quas diuiditur appellantur membra diuidentia, et actio, qua talis partes diui-
dit et separat, diuisio uocatur, quia si uersetur. 2. partes est talis phicas, dicitur es-
talis phica, si uero 2. partes metaphisicas, metaphisica nominatur.

Diuisio dr pt
accipe. l. actiue pro ipsa actione diuidente, l. passiue pro ipsis partibus diuisi, et
quinus hoc 2o modo usurpatur, diuiditur 1o in diuisionem quidditatis, et quidditatis
1a est oratio rem in suas partes distribuens, ut dicitur in exo hominis 1a apposito: 2a
est oratio distribuens non in uarias scientias, ut dicimus canis scit iudicium,
scit enim piscem marinum, scit denique canem latrabilem.

Diuisio quidditatis
alia est essentialis, et est dr, 1a generis in species, sui potentialis, ut dicitur aliud diui-
ditur in hominem, et equum: 2a accidentalis generis in differentias, ut aliud est uale, et
aliud irrale: ad diuisionem quidditatis reducitur diuisio integralis, ut dicitur
hominis alia pars est brachium, alia pectus etc.

Alia est diuisio accidentalis
et hec est triplex, l. subiecti in accidentia, ut dicitur palium aliud nigrum, aliud
album: l. accidentis in subiecta, ut dicitur album aliud paries, aliud papirus:
l. accidentis in accidentia, ut dicitur album aliud dulce, aliud amarum.

Ad rectam
diuisionem plures conditiones exiguntur, 1a est quilibet membrum diuidens
sit inferius diuisio, quia totum est maius sua parte: 2a est quia omnia membra diui-
dentia adequent diuisum, nec tenent amplius nec minus: 3a est quia mem-
bra diuidentia sint distincta distinctione saltem rationis, ut datur in membris
diuidentibus unum in honestum utile, et delectabile.

Modus arguendi in
potentiali diuisione est a diuisio ad membra diuidentia sub disiunctione
in quo casu uales consequa, ut quod est aut: quod rate, l. irrate: 2o modo est a diuisi
positione cum negatione reliquorum extremorum ad unum ualet consequa affirma-
tiue: ut quod est aut, et non rate: quod irrate. 3o modo est quia est, quidditatis et diuisio negatiue
dicatur non et diuidentibus sit sumptis et non est, quia ualet consequa non est
aut: quod nec rate, nec irrate, non tamen uales ista non est rate, quod non est aut, quia potest esse

irrate

separate: q mo é abrasion omnis certamen dividendi ad negacem ad
quem sit dividendi é bona q.a; vg. é vale: q.o nó separate.

Q.o primum sic
sic bonam bene divisionis objicies: hoc é bona hoc, divisio dicit abscisio
paris ad, aliarate, et mo ad é rupe quid divisio rumpe hoc: q.o ad hoc bo-
ne divisionis nó é q membra dividenda sint impari ad divisio. ===
Rñ dicendo mo omnem, ad é rupe quid divisio ad totum pale
q domam; et pari adri negomem, et q: ab omnem qd valet q-
sit ad ari et totum, et pari, nó a, sit ad ari rupe q é hoc, ita a ori-
ginis illo, cum sit illius pari, et in hac 2.a acceptione sumit in presenti
divisione, q sic dicto bene.

Q.o ad sic mo sic objicies: ad pó mo sic nó-
cuatur q mo ad fito: q.o nó é bona: pr cum, talis ad pó é in pari ad
mo sic: q.o nó q cuatur q illo: q qua pt, q.a idco hoc et ad inseparabi-
les et dicitur mo ia, q.a ad é rupe quid hoc: vel nó valet é ad: q.o é no-
men, ad pó mo sic é in pari ad ad pom et hic, q ad pó et hic é in pa-
ri ad mo sic, q.a quia subito, et illius pr: q ad pó mo sic é in
pari ad quem mo sic.

Rñ dicdo am, ad pó mo sic nó cuatur et ad
ad fito 2.o intentionata sumpta q domam, 2.o intentionata, negomam, et q
ad antis p hoc sic dicq omam, ad pó mo sic 2.o intentionata sumpta
é in pari ad ad pom et hic, et q 2.o intentionata accepta m, q domam
2.o intentionata accepta m, negomam, et dicq omim, ad pó et hic é
in pari ad mo sic 2.o intentionata accepta negomim, 2.o intentio-
nata accepta q domim, et negomq.

Itaque et aliqua ad pó sic é bona
nó é nauum q 2.a no ad pom sic cuatur ad fito, hoc em impedit é, q
sufficit q ad pó 2.o intentionata accepta, et qm adid q sit q cuatur
et ad fito, q q nget in ad pom mo sic: vel q dicta ad pó bona é. ===
Pr tra q mo sic qui ad fito q sit munus spei: inquo ensu nó é
sup ita ad ad pom; q tm é talis qui ad q sit munus gai q nouentis ab-
le ad pom et ipm, q h. nó tingit: vel dem mo dissoluendum é ad
q um, q solui pari ad ad pom ad pom.

Caput

Caput 4. de 1ª ppietate hui nempe suppal.

In hoc capite accessi doctrinæ ordo percebat, ut de illa tribus ꝯ aliquam ꝑticulis in ꝑ. explicatam amant, de ipsius ppietate agamus. Sum quæ. notate nullam ex explicandis ppietatibus hic frustra quæniae, nisi dum aliæ ꝑpositum institut: q. signum ꝯ qui illa in exercitio ꝑponendi utitur, duxumꝰ ex. ex alpho aliquam carotaꝑ ticul, q. excutiat ossibus illi dimanant, in exercitio ꝑponendi exercitat, et cum illarum in in aliquo ꝑpositum ita ꝯ, et exercentur eandem humidam ꝑpietatem recuare, q. illa in usu exigit pratis.

Primas ꝑpietatis hui ꝯ suppo, qui dicitur, ꝯ accepto hui gallico, de quo uti ficatur ex exigentia materiæ. In accepto, q. loco gallico ponitur, ut iuuentur qui accipiunt exercent, et supponat, q. ipso hic accepto passiue.

Suppo in ꝯ dividitur 1º in masculinum et fœminum, 1ª ꝯ accepto hui gre, ut bibit hui ꝯ usu, 2ª ꝯ accepto hui gallico fœdo, ut hic ocal, ubi gallo supponit pro aliqua; hæc divisio in ꝯ omnibus, et analoga, q. suppo masculi hui gallici, q. indicit adiectiua, q. pluum suppositi, ut de illa gallica gallico, vallis reg. vadens hui gallici, ut dicitur ꝯ. l. c.

Suppo gallici dividitur 1º in masculinum et fœminum exercitatæ, 1ª ꝯ accepto hui gallico masculi, ut dicimus albumen dulce, 2ª ꝯ accepto hui gallico gallici, ut dicimus album, digitat illum, q. suppositi frequentia exercentur in hui notatum, ut gg, ut iam diximus de scatum, gallicum, et masculinum.

2º divi dit suppo gallici in gallicum et fœminum, 1ª ꝯ accepto hui gallico ꝑpietat, ut huc ingit ubi gallo accipiunt ꝯ ulione, 2ª ꝯ accepto hui gallico, q. in gallici cat, ut dicimus, uicit leo de tribu Iuda, ubi gallo in accipitur pro Iesu Christo, et q. Xpto Domino.

3º divi dit suppo gallici in simplicem et personalem, 1ª ꝯ accepto hui gallico immediato facto, ut hic ocal, q.

suppo

suppo stinguet, gn subtum Stus q̄ uni, oppatq̄ q̄ uni, ut Sto allato: 3ª é acceptio mi primo casu tam mediato, q̄ immediato ut hoc ad, vbi q̄ho suppon mme pnā hui, & mediate p̄ individuū, vadqlibet eorumpt fieri discretus, dicendo: 3º Petrus vs cat: q̄ ppt fieri in suppat simplicē, vim. valet ho é ipse, Petrus é ho: 3º Petrus é ipse, q̄a in maiori ho suppon ipsa, & in minori p̄ ma tm.

Suppo p̄nalis dūditr in aale, & accalem, 1ª é acceptio mi pro eo cui pcalum scalo, & mee ducont, vbi ho calis, 2ª é acceptio mi p̄ eo qui accla ducunt pcatum, ut ho calbus.

Dūditr 2º suppo p̄nalis in singulare, & uem, 1ª é acceptio mi singularis pro singulari, ut Petrus legit. 2ª é acceptio mi casui & cibus suis scatis, ut ho cat.

Hec ac suppo cui é quadruplex, valis, in dē tributa, & stalis, collectiua, & ptua, 1ª ut valis é acceptio mi p̄ cibus suis scatis ac alicuius regni, ita ut qlibet vadeat pnā, ut cibus ho é al: 2ª ut tributa é acceptio mi cui p̄ aliquo & suis scatis, adq limitatr ad alicuius regnum scalis, ut aliquis ho curit.

3ª ut collectiua é acceptio mi cui p̄ cibus suis scatis collectiue, ut dicit apostoli Dei ii duodecim, lingua suppat in ut in pcas: 3º aliqui apostoli Dei ii duodecim; ista verificatr ut illi ii & collectiue sumptis.

4ª ut ptua é acceptio mi cui p̄ cibus suis scatis indistincte, & ptue, ut dicimus equus equitat, & acquitandum, vbi equus suppon ut pars, & indistincte quis equus equitat.

Suppo dē tributa in equadrupla, alia ptua, alia ptua dūa, 1ª é acceptio mi cui gruci, vltra p̄ cibus ipsis vnparisibus, & in cibus vndiuiduit speciem, ut qn dicit, ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 2ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 3ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 4ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 5ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 6ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 7ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 8ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 9ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 10ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 11ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 12ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 13ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 14ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 15ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 16ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 17ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 18ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 19ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 20ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 21ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 22ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 23ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 24ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 25ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 26ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 27ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 28ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 29ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 30ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 31ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 32ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 33ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 34ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 35ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 36ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 37ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 38ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 39ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 40ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 41ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 42ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 43ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 44ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 45ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 46ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 47ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 48ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 49ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 50ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 51ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 52ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 53ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 54ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 55ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 56ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 57ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 58ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 59ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 60ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 61ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 62ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 63ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 64ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 65ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 66ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 67ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 68ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 69ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 70ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 71ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 72ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 73ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 74ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 75ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 76ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 77ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 78ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 79ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 80ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 81ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 82ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 83ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 84ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 85ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 86ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 87ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 88ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 89ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 90ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 91ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 92ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 93ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 94ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 95ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 96ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 97ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 98ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 99ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 100ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 101ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 102ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 103ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 104ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 105ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 106ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 107ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 108ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 109ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 110ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 111ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 112ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 113ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 114ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 115ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 116ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 117ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 118ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 119ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 120ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 121ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 122ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 123ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 124ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 125ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 126ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 127ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 128ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 129ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 130ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 131ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 132ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 133ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 134ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 135ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 136ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 137ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 138ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 139ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 140ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 141ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 142ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 143ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 144ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 145ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 146ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 147ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 148ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 149ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 150ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 151ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi ut in p̄ ipsis, & in p̄ vndiuiduit talium speciem suppon; 152ª é acceptio mi cui gruci p̄ cibus suis ipsis, vltra p̄ cibus vndiuiduit speciem, ut dicit ne al é animal, vbi

De ingue suppo dr tributa alia ē absoluta, alia accommoda: 1ª ē acceptio nr̄ cōi poibus suis inpriorib⁹ similiūdine. 2ª ē acceptio nr̄ cōi simplicib⁹ qq accommodēs ppriare patrum dr gradib⁹ dr nr̄dam peccauerūt, ḡ dr ingentib⁹ habito, ꝑ simplicib⁹ qq modo dr rōne inuenienti ꝓuenire ꝓpria, supponit: q̄ nō ꝑ hmōdi ē Virgo Deipara.c

S pplemento huius capitis nīgaū ondm suppo impria inmentis. Regule 2º exēo ē, q̄ acepto mentis ē nādi similitudo ab⁹ ; q̄ nādi ibidō nīst ē imp̄ria, alias nō esset similitudo natib⁹ ; q̄ nādi ibidō nīst impria ꝓprie sūpta, q̄ nādi similitudo imp̄ria nīst ē nādis similitudo alterius.c

S dicat ipā impria entis rōnis sūpta impria entis rōnis : ꝙ ꝑ dari suppo impria in mente: ans ꝓ, nam hec ipa entis rōnis sūpta, ē impria alias esset ipa ꝓpria illōr : ꝙ impria

Ad 1ª rem

Ad 2um entis rōnis sūpta entis rōnis sūpta in impria ꝓprie ꝓpria dr hec ipa entis rōnis, q̄ illud dr exēo ꝙ ens sūpt, ē ꝑ ipm dr̄ adiacēs. Ex quo tm sequit q̄ talis ipa sūpt entis ens ꝓprie mentis apprandi, q̄ nō sequit, ē sed adiacēs sūpt. dr̄ ens recedit, q̄ illud dr sūpt ampliatiue, nec ꝑ hanc locum, ꝙ nādi ens est ens.

Caput quantum de quinque ꝓpietatib⁹ tradunt ꝑ ampliatione, restrictione, alienatione, diminutione & remotione

Ia ꝓpietas tri ē ampliatio q̄ nō dr̄ ē extensio tri diminoti ad nādi tempus ꝑ suppōm. dr ipt mihi ꝓpria hec ialaabunt, ubi lyhoc dr suppōnit tm ꝓ actib⁹ futuris dr notatis ꝑ ialaabunt & in ꝓsentib⁹.

Ampliatio ē da alia quod ipda ꝓprie, ē alia quo ad ipda, ē suppōnit: ipg dlogicum ē in quo ampliat dr ipa ꝑ rem ꝓpriam, futuram, ē imaginariam ; ampliatio quando ipda accidit gn̄ rōnis extendit ē quasi ad dr̄as ipas, ē stringit

intra

in hac ꝑpõe, auarus appetit diuitias, g facit minꝰ eorum auarus appetit diuitias g ponit ee in cõib⁹ ꝑpõib⁹.

Ampliatiõ g ad ꝑpõem & suppõita, tunc accidit, g in hac ẽ tm de ẽt ad aliq̃a dist̃ p̃ hanc ꝑpõem, Ē in aliq̃a suppõita & nõbta, & ꝑt in hac ꝑpõe uidi in gtiarum cursu, ubi dicti suppõnt ẽ tm g uid hõ ẽ notatiꝰ in uabo, Ē in ꝑsentib⁹ & ꝑteritis. 1ª ampliatiꝰ sequuntur dentes in-fantes singulares, 2ª in cõib⁹.

Restrictiõ & coartatiõ tri á manꝰ ad minorem ẽtã, aut aliquid additꝰ, ut in hac ꝑpõe hõ albus disparat, ly hõ qui ẽre ꝑponat, & tractat cõib⁹ hõib⁹ nec tria albi attingit ad standum tm in hac albo.

Alienatiõ & exantlatiõ tri á ꝑpria ad ẽtã ꝑpriam rectum & in hac ꝑpõe cucullus & barba tuda, ubi ly tuda extrahit á ꝑpria ẽtã ad ẽtandum ꝑpriam.

Diminutiõ & coartatiõ ad aliquid additꝰ á suppõe absoluta ad suppõe relativa, ut in hac ꝑpõe etiopes ẽ albi dentes, ly albi g abscidit ꝑte-ant tritum subtum ẽtã, extrahit ad illud additꝰ album dentes ad standum tm in ordine ꝑticulari ut dentes.

Remotiõ & distractiõ tri á albi suppõe ad aliquid ad pugnantis, ut indicat hõ in ẽtã dist̃ putat, ubi ly hõ ẽ remotiꝰ suppõnit ad illud additꝰ ẽtãdi, ibi repugnantia.

Ex am-plicatione de albis assignat argumentum, g ea ampliat ad ens amplum, unde in restrictum ad restrictum, in aliquid qua affirmat, & in negãe, eadem g ens amplum accipit in exemplo, & in restrictum accipit restricte sicut suppositum, & infra.

Regulae á in ampliatum ad amplum, seu a restricto ad restrictum aliquid qua affirmat in negãe, ut indicat ibi bene sequitur g ẽ at, in tm non sequitur ens nec homo g homo ẽ at.

Ex hoc duabus regulis abs dubio infra, 1ª ẽ ab amplo

amplo ad ri amplum, nec à ri altricto ad rei tractum, cum distri-
butionem amplii rilegis aqua nec astrahunt, nec negant: aquila autē
astrahunt q̄ negant ridi tribuendi amplum, cum ri altricto.

Cæcilia

E q̄ à ri amplo ad amplum, cum dicis tributis ne amplii valet astrahunt
aqua absq; aliqua distantia amplii; negant autē valet q̄ distantia
ri amplii, ut dicis cum Paulo agunt, bene ergo: q̄ hoc agunt, ergo negant
ēbona aqua: Paulo nocunt et Paulo ē: q̄ Paulo nocunt.

Caput 6 de Ultima tripartita nempe appellatione.

Ultima tripartita, i.e. principalis aut enumeranda appellatis, q̄ sic exita dicit, ē applicatis scatis stratis omnibus tri ad scatu altrinū: cognoscit dum agit tum ad appellatum, cum appellans dicit Ut q̄ scatum altrui applicat, et alio appellato, dicit Ut, cui applicavit scatum.

Cuinque frequenter accidat, q̄ tunc appellato scato, q̄ dicit dixerunt hoc scatu omnibus Ut, et strate, hoc cum alio q̄ appellato ē de alia strata, cum omnibus alia; 1ª ē applicatis stratis omnibus tri ad scatu strate alterius, et tribus aquæ, Petrus ē magnus multum, q̄ magnus nō appellat 1ª Petrum nec ē, quæ multi; 2ª applicatis stratis tri appellantis ad scatum omnibus tri appellati, et cui Ut tribus aquæ ē, Sebastianus multum ē magnus, cui q̄ magnus nō appellat 1ª Sebastianus nec omnibus, quæ ē.

Paulus q̄ prædicti illigentia nota
ē nobis Ida q̄ tunc appellans nullo dicit ē omnibus, admirans aperte
nec omnibus mihi, cuius quæsii nec, 2ª q̄ tunc appellans applicat alteri tunc
scatum, q̄ proximē tri omnibus, tunc 2ª tunc dicebus scat entitate q̄ dun-
cit alteri q̄ stratum, cui q̄ applicatum, q̄ scat omnibus ad nec tri appella-
tri.

Quæsii rei quas ad cognoscendum cui appellati, assignantes
q̄ extra aliqua plus q̄ sufficiunt, q̄ declaratio ad ducunt: q̄ 1ª tri ad dicti tri
bunal q̄ eorum, et 1ª ē q̄ tunc tunc appellato ē scatu, ē appellans omnibus
ille q̄ applicat tunc scatu strate omnibus tri appellati, dicit hoc tribus aquæ
Petrus ē alto, cui q̄ dicus appellat tunc publicatu. ai 1ª tunc tunc q̄ 1ª q̄

Jac

seu suppositz, cogeo sit hanc ꝓpositz ꝓpositz ꝓ facta ꝓ fabam, q.ª audit hunc versum. Opus ꝓ facta acc. pm, q.ª ꝓ hexametrum.

Aug. c. q. gn. ex ꝓ fabis ꝓ duobus ꝓ mus abstulit ꝓ alius ꝓ stationis, ꝓ expte ꝓ dat ꝓ ora ꝓ stationis, tunc ille ꝓ applicat ꝓ suus ꝓ scatum ꝓ scale ꝓ scatum ꝓ scale ꝓ sibi ꝓ ti dicas Petrus ꝓ musicus ꝓ docte, q.ª docte ꝓ m appellat ꝓ a Petrus, ꝓ facit hunc versum Petrus q.ª ꝓ musicus ꝓ docte, ꝓ m ꝓ sragus ꝓ stationis ꝓ ponatr expte ꝓ dat ꝓ hunc ꝓ mus appellat ꝓ supra alium, ꝓ ti dicas Petrus ꝓ musicus ꝓ docte, tunc facit hunc versum, Petrus ꝓ docte in musica.

Aug. ꝓ q. nomine numerabis ꝓ applicentis ꝓ substantivis n. ꝓ m appellant ꝓ scatus scale ꝓ n ꝓ scale, ꝓ ti dicas hic ꝓ tres ꝓ es, versus ꝓ hic ꝓ tria syllabis ꝓ ponitr hentia ꝓ m hexametrum: ꝓ m ꝓ applicentia vis ad ꝓ centum, ꝓ m appellant ꝓ scatus scale, ꝓ ti dicas hic ꝓ duo alba, versus ꝓ hic ꝓ duo ꝓ tria hentia albedine; ꝓ est verbum ꝓ pro m ꝓ is ꝓ impole vna albedo ꝓ est n. ꝓ stragus ꝓ ille, ut docet ꝓ Priscianus vna ꝓ Anicius in Hexametro lego C.lo.

Exemus aug. mutatr in ꝓ ter ꝓ stam ꝓ q.ª mic ꝓ stam ꝓ n. ꝓ Divini ꝓ tis dij, q.ª ꝓ hunc versum in divinis ꝓ tria leg. ꝓ ponitr hentia ꝓ m ꝓ hexametrum, ꝓ ꝓ hexametrum. Aug. vis ꝓ ter ꝓ stas ꝓ ter ꝓ mic ꝓ stas ꝓ ꝓ ꝓ potentes, tres ꝓ pientes tres ꝓ stantes vis ꝓ n ultra ꝓ centum numerantr, q.ª ꝓ n numerantr substantivis ꝓ bus ꝓ ꝓ, ꝓ hexametrum. Longus versus ille ꝓ ter illud Semitonium ꝓ pri Apparatij, ꝓ ti n. ꝓ ꝓ potentes ꝓ ter, ꝓ ter ꝓ stas que illis

Cap 1 dippol.

Hpo g ẽ pdictũ in p̃mũ huius libri ẽ dictũ [illegible] dalis ẽam.
Sñdicũ dicũ inuẽcdalia, vtorũ dicũ dicunt g dicũ inuẽcdalia, ẽ
hpo idem g ẽ stimũ nisi mg dicũ in stũ

Pacto dũcidũ ẽ pmũ simplicẽ
ẽ pontanũ, augẽdale ẽ micathgaicũ, ẽ hg ẽ tiam: 1ª ẽ g dicũ ẽ subsequẽ, ẽ
ẽ pdictũ, tomg ẽ stilg, ẽ noẽ, ẽ thscal: 2ª ẽ g dicũ g pdictũ g mũ aliqua ẽ pu-
la ad ẽ cabiadi, ẽ qudg ẽ a dicabiale in gng: dr 11, g la, ẽ, vel: 5.

Dũcidũ dũnd
hpo in affiatiam ẽ negiua: 1ª ẽ g ẽ ẽ dicũ ẽ dicũ, ẽ thscal: 2ª ẽ g
pactum ẽ mo ut ẽ abio vt hõ ẽ stipi, ẽ ostelg adhẽg hpo ẽ affiatiua, l.
negiua g dẽ attindi ad copulam primã pdicatiam, ẽ dicũ ẽ affiat, dicopula mi-
nus pdicilg copula implicat ẽ ẽ adi) negat ẽ ẽ affiatiua, ẽ hg ẽ ẽ affiadi
ua, g ẽ stipiens ẽ ẽ ilg, dicitur copula primã pdicati, dicũ aggregatiue primipalis dicũ ẽ
dicũ: 2ª g ẽ dicũ negans cadunt supra copula primipalem, hpo ẽ af-
fiatiua;

Maa poni ẽ subtum ẽ ẽ ale, supra pdicati pdicti, supra subti, ẽ ẽ tuo
maa supra copule g ẽ ẽ dicũ ẽ pdicati. Ẽ pdicti dicũ maia ẽ maiorẽ, ẽ dicũ
hpo ẽ in maa maia: g pdicti acci dicũ subti, ẽ in maa stinguẽ: g nũ pdicti
pugnat subti, ẽ in maa remota.

Hpo it gdam totum actale ẽ tra maa, ẽ ẽ fia
tam explicatas hic in hpotiam affirmatiã, ẽ qualitatis. Ẽ hitat hpoti ẽ extrinsecũ
plura scala, ẽ ẽ g alia arbi cuius subtum affirmatiã aliquo signo arbi, ẽ hoc
nullo modo; alia partiti, illa stt, cuius subtum affirmatiã aliquo signo pdicati, ẽ tali
g gdam modo: alia in stta, g subtum ẽ sub nullo affirmatiã signo, ẽ hoc ẽ tra
in maa maia ẽ quiualẽt tali: it ẽ in stinguẽtes equiualẽt pdicti: alia ẽ in-
gulatis, illa stt cuius subtum affirmatiã aliquo signo singulari, ẽ hic ẽ ẽ

Qualitas hpoti ẽ pdicta, l. affirmatiua, pdicta hpo ẽ ẽ, l. falsa.
dicti, ẽ illud ẽ mia plog, ẽ abio g nus ẽ, l. ni ẽ dicũ hpo ẽ ẽ, l. falsa. ẽ hitat alia scala
lis hpoti, ẽ sta affiatiua, l. negiua: alia accalis stg simi, l. falsa.

Hpo hypothetica ẽ ẽ copulatiua
uidi in copulatiua, ẽ disiuntiua, ẽ ale, ẽ ditionale, ẽ ẽ ale: 1ª ẽ cuius pti vni
uersi uentione, ẽ pdicti ẽ ale, ẽ tra multo gri, ẽ ad uersitate huius hpoti ẽ dicti
g tra ẽ pari ẽ ẽ fieri; 2ª ẽ cuius pti dii duo hõnes copulanti, ẽ pdicta ẽ ẽ, l. tam
nes hgti, ẽ ad uersitate huius hpoti sufficit g una pars ẽ fieri: alig tũ sequẽtes
dig uniuntur, bo disiunctiui arbi, l. cacti, stg, tali, stg. Hpo ẽ explicatas dũcidũ in
uersiam seu ẽ ale, ẽ stingentem ẽ remotã, ẽ ẽ tis dũcidũ in cate-
gorem, in stam, ẽ singulare. Ẽ ẽ tis, vniuersalis, ẽ ẽ ale, l. neg, ẽ stalis, ẽ ẽ cale,
in stg, l. stam, ẽ nota g in maa naali vig hpo affiatiue ẽ ẽ, ẽ vig impetu: in

maa

2

1 inuẽnientiam, l. deinuẽnientiam.

maa vel stingenti affatiua, et nig stinguentiam nant. Tm maa vel remota nig ē
necia, affatiua impehit.

Ost obiecua ꝓpria huiꝰ cap illigentia, q uaritas, et falsi-
tas in tribus regit, ut maiꝰ ipsi in diem, tm uoibus, dicimod, q maiꝰ regi-
tr fundata, radicata, seu causa. Illud phili accidentia abnig ens ē, hoc ē dr ꝓpria uera,
et falsa. In illis tam in subalternis uerit as, et falsitas fcata, seu indicium ut, et fal-
sum, et nig in uoibus tam in negatis, et manifestatiuis uerit atis, ut ꝓ in dicp.

Cap 8 de ꝓpietate ꝓpois ut oppositione.

Prima et principali ꝓpietas ꝓpois ē ad ꝓpm, ea scilꝫ, huius eiusdem de
dem, ut Petrus currit, Petro nō currit. Secunda est inter ꝓpois eiusdem de
dem quarū una affatiua, et altera nig eiusdem quidē, de diuersis tabꝫ. Tertia est
aliqua oppositio inter ꝓpois oppositas dicit utrāq eiusdem extremis, et quintu ad ea-
tiua eiusdem ꝓpietatis ꝓpois, idem dicō, idem loco, et affectionib eiusdem nis, secundi-
ficationibꝰ. Excipit abnacta quida suppo distributiua, q ꝓ uarie ad, et ꝓ tribꝰ
ꝓpois, de his legit aliquis ho ambulat, et omnis ho ambulat, ut in ꝓpois sequenti distri-
butiue, et nō simile.

Oppositaꝝ aliqua dividit in oppositam, scilꝫ subalternā,
subalternam, et quadꝫ ꝓpois ita. x. repugnant, et nunq possunt esse uerę, ut ista
est, et aliquis. x. duę ꝓpois, quarum una est talis, et altera falsa, ut his ho albus, aliq
his ho albus. Potest in scripti. x. duę scilꝫ, ut Petrus legit, Petro non legit.

Oppositaꝝ aliqua equadꝫ
ꝓpois scilꝫ ita. x. repugnant et nunq possunt esse uerę; bene ut falsę in maa dis-
gunctiua, et omnis ho est albus, nullus ho est albus.

Subalternaꝝ quaꝝ ꝓpois scilꝫ ita. x. repugnāt
et nunq possunt esse falsę; bene ut uerę in maa disiunctiua, et aliquis ho est albus, ali-
quis ho nō est albus.

Oppositaꝝ subalternaꝝ quadꝫ ꝓpois et trag affatiua, et tragnang, una ua-
lis, et alia falsa, ita. x. repugnant, et ut sint in maa nadi, ita repugnāt dentes
. x. uerę, et falsę, sic non in maa disiunctiua ordinis ꝓ falsa, et scilꝫ una, in ꝓ o
cundo et tertio uero agnoscatur sequentes ꝓpois.

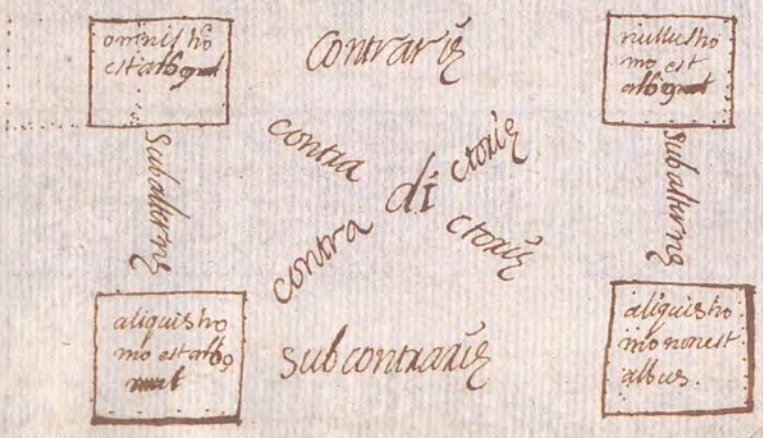

Pro

Pro complemento huius cap. ingrediuntur quam ex ipsis oppositis sit omnium maxima. R.º quod oppositio contraria tam r. physicae, quam r. logicae oppositionis est omnium maxima; quoad 1.am partem sic probo: illae maxime oppositae quae versantur r. ens, et non ens, sed oppositio contraria physica est huiusmodi, ut exsept. 9.º = confirmatur: magis opponuntur quae minus conveniunt, sed minus conveniunt quae non habent medium, quod est proprium oppositionis contrariae: 5.º quoad 2.am partem probatur, illae propositiones magis opponuntur dicte, quae pugnant veritate, et falsitate, sed illam contrariae pugnant per caeteris in veritate, et falsitate.

Cap. 9 de 2.a proprietate propositionis scilicet aequipolentia.

Aequipolentia idem est ac aequalentia propositionis apposita aliqua notione, vel signo, et sic definitur est convenientia duarum propositionum eodem subiecto, et praedicato constantium, et ex variis signis proveniens: signorum varietas, et aequipolentia his carminibus ostenditur

Non aliquis, quidam non: omnis non, quasi nullus.
Non nullus, quidam: sed nullus non, valet omnis.
Non aliquis, nullus: non quidam non, valet omnis.
Uterque non, neuter: neuter non, valet uterque.
Non alter, neuter: non alter non, est uterque.

Igitur quando antepositio subiectum negato ponitur, propositio redditur aequivalens suae contrariae, ut non omnis homo currit aequivalet huic, aliquis homo non currit, si vero negatio postponitur subiecto, propositio redditur aequivalens suae contrariae, ut omnis homo non currit aequivalet huic nullus homo currit, si vero anteponatur et postponatur subiecto, propositio redditur aequivalens suae subalternae, ut non omnis homo non currit aequivalet huic aliquis homo currit, quod sequens versus ostendit.

Praecontradic: Post contra, praepostque subalter

Caput decimum

De ultima proprietate propositionis scilicet de conversione.

Ultima propositionis proprietas est conversio, quae utilissima est ad reducendos sillogismos

imp

imperfectos ad perfectos, et sic dicitur, est transmutatio unius extremi totalis ad alterum extremum totale, scilicet subiecti in praedicatum, et contra, servata affirmatione, et negatione, veritate, et falsitate, ut nullus homo est lapis convertitur sic: ergo nullus lapis est homo.

Conversio in communi dividitur in simplicem, per accidens, et per contrapositionem, 1a datur quando subiectum mutatur in praedicatum, et praedicatum in subiectum servata quantitate, et qualitate utriusque propositionis. Ut haec propositio aliquis homo est animal convertitur hoc modo: ergo aliquis animal est homo.

Conversio per accidens tunc datur, quando praedicatum fit subiectum et subiectum praedicatum servata qualitate non tamen quantitate propositionis ut haec propositio omnis homo est animal, convertitur hoc modo ergo aliquis animal est homo.

Conversio per contrapositionem tunc evenit, quando servata qualitate et quantitate termini mutantur definitis ad infinitos, vel econtra ut omnis homo est animal, ita convertitur omne non animal est non homo, Et hic convertendi modo iam non est apud logicos in usu, simque sophistae illo utuntur, ut tamen scientiis quas propositiones convertendas esse simpliciter, quas per accidens, et quas per contrapositionem sequentia carmina appono.

Simpliciter fecit convertitur, eva per accidens
Asto per contra sic fit conversio tota

Quorum sensus est quod universalis negativa, et particularis affirmativa convertuntur conversione simplici, quod denotat illa dictio fecit, in qua duae vocales reperiuntur scilicet e, et i, vocalis e denotat propositionem universalem negativam, vocalis i scilicet particularem affirmativam. = 2a dictio scilicet eva duas alias vocales includit, scilicet e, et a, et denotat propositionem universalem negativam, scilicet propositionem vocalem e, et universalem affirmativam scilicet propositionem vocalem a convertuntur conversione per accidens. = 3a dictio nempe Asto alias duas vocales habet scilicet a, et o. vocalis a indicat propositionem universalem affirmativam, et vocalis o particularem negativam convertendas esse per contrapositionem. Ut tamen scientia vocalium memoriae facilius detur sequentia carmina trado.

Asserit

Affirmat. negat. Dialectica ambę
Affirmat. negat. Particularis ambę

Et antecedens impraesentiarum dicens adiacentem, nigg, praesentem dn, et accusativum stat participium illius pertransitivum, vg homo, accusativus: g. est homo, et ille praesens est homo; hic stat equus. Accusativus, homo est equus, homo est equum homo, et sic de aliis.

Contra g innocentia consistit in dictionum disparatarum stacke stat dentes mures cum legibus hogatis, cadaver praeterit, gg hegesippus diliquit pueri erit et coca dicere quatuor: g. aliquis senex est puer. g. Petrus senex in prima praesentia supponit tempus, sicut in 2a: g. quatenus hoc modo aliquis futurus senex est puer. Habitus hippo est homo, nocuerit vc: g. dicit et homo quae accusativus appellativa.

Notandum aliquas praesentias valere affirmativas, potest enim accusativus pronomen, dispositio equalis accusativi, eg ais homo est asinus, bene accusativus: g. accusativus est homo.

Advertendum ad quaestionem negativorum subtilium mutatis in praesentia, ens, effectum cuius hoc est falsa accusativo Petrus est videns Paulum. g. Paulus est videns Petrum: et sic est g. Paulus non est videns praesentia, hoc posito stat videns: g. est accusativo id dictionis: g. videns Paulus est Petrus.

Capitulum. de propositionibus modalibus, et exponibilibus.

Hactenus de propositione absoluta, quae sub stabat nunc actum est hoc est simplici accusativo nec pacti subito. Nunc de modalibus disputemus, et ubi plurium donationum inspiciamus, modalis dicitur a modus, quia afficiuntur, et a modus dicitur, opus. a diacritus dictus, id est modificativum.

Modus, aggregatum modificari, ut necessitans, impossibile: quia modificativum nocuit est in materia, modificativum modus existens, impossibile est in materia existens; est negue modus, in materia nonsta, hoc intelligendum est, quia praesentia modificati sunt.

Ultimo potest accipi, et nominativa, ordinabiliter: 1mo potest hera ad praesentia, ubi est propositio disponi integraliter, et dicitur Petrum currere est pale: 2o modo impotentia hera ad praesentia, 3tio modo, et dicitur Petrus accusativo est asinus, et hoc est unus ad impossibilis. h.

Denique videndum est quomodo accusativo, et impossibile adiunctae praesentia, quae afficiunt actus, id excepto subtilis praesentia est;

modo

modus a contingens, aut pote redunt propositiones quae afficit partem, quae his versibus declarat.

Omnis necesse valet, impote nullus.

Possibile quidam; quidam non pote non.

Sensus horum carminum est, quod sicut omnis est signum propositionis universalis affirmativae, sic necesse, et sicut nullus est signum propositionis universalis negativae, sic impote, et sicut aliquis est signum partis affirmativae, sic pote, et sicut quidam non est signum partis negativae, sic pote non.

Propositio exponibilis est cuius sensus est obscurus, et indiget alia clariori, ut intelligatur: propositio declarans dicitur exponens, declarata vero exponibilis. Et haec est triplex, ut exceptiva exclusiva, et reduplicativa. 1a est quae est parva excipiente, ut praeter nisi, etc.; 2a est quae est parva excludente, ut tantum, tantum, dumtaxat etc., sicut in hac propositione tantum homo est risibilis, et notaque si parva excludens ponitur ex parte subiecti tunc totam propositionem modificat, et excludit reliqua; si vero ponatur ex parte praedicati denotat tantum illud praedicatum, et non aliud subiecto convenire, ut homo est tantum, redit hunc sensum quod homo non participat aliud praedicatum nisi animal.

3a Ut propositio reduplicativa est quae afficitur particula reduplicativa ut in quantum, quatenus etc. ut homo in quantum talis est rationalis. De his propositionibus plura congerunt ea, sicut de earum conversione, et oppositione, quae libenter omitto, quae exceptis aliqua ex dictis inferuntur, et aliqua ex dicendis in logica philosophia (Deo dante) cognoscentur. Quare sit

Liber 3us Summularum

De pertinentibus ad 3am operationem intellectus.

Caput 1um de Argumentatione

Argumentatio

Jegtaro, g principaliter ē in ma 3 ḡpi, ⁊ et qualib⁹ in legendi, nec stri
ti: ē caro, in qua mo dato altrimenti ḡtt. In cuius possibilitatis ē caudi-
cum g ḡtia 3 ḡpi: Latrare ait augtas, gn̄ exmanducata te vim ogia in-
trare alia, Vt i dicas, Petag ducatis g mandi.

Inquam: augtas tuas equanti: Jesu
illud, eg vocabulum ḡtt, g significat vocatum ipso, dicit rem, vocabulum
a nom: Ve g in demonstratione augtas ē cadi in fantum exanti, familiari, vocati
ogni: 3 ē nota illatiui, in qua g ondicat ogni infanti exanti familia-
rit: vg in has augtas tuas hoti, hō cal: Petani ē ho: g⁹ Petag ē at: ⁊ ap od Roman
a mi: 3⁹ ogni, separata g⁹ dicti ogia, in mota illatiui.

Jgua alia ē bona, alia
mala: ⁊ ē, in qua ogni bona in fatti exanti: i cut illa: ho vsati: g⁹ mo-
uti, alia mala, in qua ogni in ō fatti exanti. i cat illa: Petag ē docta: g⁹
alb⁹.

Jgua bona diuidit in malam, ⁊ patē: fratri ē g tenet ma fe ē odi pot
in bam, talitor g tabilla dispōe in qua 3g maatonet: Vt i dicas: ois hō exanti: Pe-
tani ē ho: g⁹ Petag ē exanti: g gdem ogia exuata ea dem dispōe in qua in qua
3g maatonet: Vt i dicas: bīt hō calbg: Petani ē ho: g⁹ Petani ē alb⁹.

Jgua
maali ē g tenet a animas; n̄ a rae dispōe in asu, i cuttige ogia: hō exa-
ti: g⁹ ois hō exanti: ē bona ac animas maali, ⁊ ncati in qua ex acti, ⁊ g
ppō in dstia in talimā 3 qui cadet mali: i n̄ spaleta ogia pat in
alia mā sub eadem dispōe in asu, ⁊ mala: g⁹ dicat hō calbg: g⁹ ois
hō calbg: ⁊ t oqui hī ogia tmi dstia bona i dumg d, ⁊ dad dstia in tali-
mā: ogia fratri ē ipsa bona, g⁹ in qua 3 qui maatonet.

Aliq ut ad signa-
ri i dent g bona ē hac, in qua: Vt ēg exanti uero i legi ē ogni ad uersum: ⁊
ex malis malum, ⁊ ex dignis dignum, g⁹ dani, in spiritu sint ac
aspu ogni debent g ducac ibi ste.

2ª ēg exanti fallo ut legi ogni falsu:
Vt t ogo illa ta potist ē cura ex alio pao; in qua 3g n̄ certo falso pas su
ant, ut falsa: g hoc in hac ppō Petag ē qui: i ō Petani cat: g
ppō cura ē; in qua 3g n̄ exanti falsa, g ut ant in ead qua ego ō
hoc illi aspuat, ⁊ g⁹ cui uant in sibile.

Exhi ut ali ō fratri: ⁊ ēg d
gd sequit ex dogni bona ogia 3g ad eius am: 2ª ēg d aspuat 3g-
ni bona qua, aspuare dat in eius anti, ⁊ ad 3g ē, g⁹ alig ad ogni
3g n̄, n̄ eq uanti ad ant, spōlit g 3g n̄ ad ogni ex fallu: i 3g sequit ad
hanc ē fal tum, in ptum ogni ex fallu: g⁹ nunc dabi hom in eius am
ē ogni fratrum in bona ogia, g ē impōle: in a 3g ē ea dem, g⁹ ē-

g re-

...
...
...

Cesar e: Camestres: festino: Baroco: Darapti: felapton: Disamis: datisi: bocardo: ferison:

Exhi vg dicto mihi, neg totidem dictionibus diuisi: legendo, q̃ prius et reuiuiscunt ẽ figure, neque vllo dictionum mihi subtrahi in mai, q̃ pari in mi: vt exum in Celaron, q̃ exemplificatus: nullus at elapsi: ex his ead: q̃ nullus his elapsis.

4 mo sequenter negue Baroco in diuisionibus figurę, neque mi tam in mai q̃ in mi pręter: vt exum in celare: nullum at elapsi: de inconsibile elapsis: q̃ nullus inconsibile elapsis at

6 vltimi pręt ad 3 fig neque mi nisi tag p̃missa subtrahitur: vg in Darapti: ead ẽ sensibus: ead ẽ subtrahenda: q̃ aliqua subtrahe sensibilis.

Exhi vg alij ꝯcludunt directe alij indirecte: teme ꝯcludit ꝑsimo directe, qn concipit ẽ subtrahi id q̃ in mai ẽ subtrum ẽ qui ẽ pręmissus, id q̃ fuit pręmissus in mai: Ithoc in tertio ꝑsimo posito in Darapti vel hoc ead: Petrag ẽ homo: q̃ Petrag ẽ at=lame ꝯcludit indirecte, qn minor extremitas prędt ad maiorem in ꝯclo: vg equal ẽ corporeus: ergo equus ẽ at: q̃ aliqua corporeum ẽ at

Exhi 19 modi 4 primi fig ꝯcludunt directe: alij indirecte: in 2 a 3 fig. quilibet modo eiusdem ꝯparibus negans subtrahit directe, alij indirecte directe ꝯcludunt.

S ꝑ mathesim diligentia nota, q̃ libet dictio ex assignatis in vasis q̃ scripturę vocali: ita vt 1 a dictio sit affirmans, longa eam, latitudo, 1. partis duratiuę mai: 2 a vocalis mut: 3 a quę ex 2 a dictione: et qualitate: Affirmat ꝯ ex. Si vt aliqua dictio plures vocales habeat q̃ 3, ille 3 ꝑ priores tenentur ad logicandi, alię ad complementum metri.

2 o nota 4 primi modi fig eiusdem figurę, q̃ concludunt directe, exadhuc 4. quinque sequentes, quibus figurę, vt patet singulare indefinita, indicunt, indicium concludunt: Vltra cui modo mobilitate aqua potabilis aliqua alia assignata: vt ex q̃ in 2 di signata tag q̃ sit mirabilis, exadhuc ex modo data q̃ sit: ex q̃ multę caleant aqua, sit ex in potu data: q̃ humana sint.

2 a reg ex q̃ equus animal in 1 fig, exadhuc q̃ ex q̃ extremitas in 1 fig ex quadrupes in 1 fig q̃ extremitas diligentia, alibi idem a. to.

3 a Vltra ex q̃ ex puris partibus in 1 fig, exadhuc ex q̃ 2 o ꝯsilia nisi 1 fig ex singulatim, q̃ sua ex singularia nascuntur.

Sequ-

Sno oplemento vngaz, vtumptra 3 figuras ipsorum adm̃ittendo 4ª quarta, dñs vngua mi pcurr in maiori, cmbra m̃ minori: vg dstro i cat: ocat ẽ sonibilo: g̃ acbro ẽ sonibilo. — Aguc ad Ark, cui ida a° Cgdgd dicat mediens Salomus huius ad figuras. Ida ẽ pcipuo pas Cramuch ipsius accessorio ẽ tentor dicant) g̃ ystma ppositi ad ea ponit adra figuras; g̃ fiet ipso, qus g̃ minori (ad postcura loca) fiat maior, ẽ mediet ppter minus valis) ponat ho w minori, g dst ẽ ficai, si ucty ordo tenetur. V̄ tuyo stat 4. figura, vbi ypsum tradere potuit.

maior

Caput 4. de Enthimemate, inductione, & exepto.

Q̃ ipsi argtatis ẽ enthimema, vc̃ oratio, ongua ex una aggre alia in fatis. Pcipue uerit: g̃ mouet: g̃ ipsi solutus cari ptmo tractatz. — 3. ipsi ẽ inductio, ẽ oratio ex gradibus singularibus sufficiens enumeratis, aduerte, vti dicas, iteris mi calefacit, ille, illa: g̃ eis ignis calefacit, patet in fratre. — 4. ipsi ẽ exemplum, vc̃ exitus ẽ oratio qua ex uno, vel pluribus singularibus enumeratis ad ill̃ad aliq̃ quale egrali q̃ statim: vg Dig pcuit Magdalene, ergo Petro, g̃ pnitentie ag cauit: g̃ ẽ mihi ipsum cet, si pnitentiam egero. — Adhuc ipse (q̃ nis stultissimi creati) reducitur ad q̃ uocatur dilema, seu ypothetici mixti, aut copulati, vc̃ oratio diuersis ptis in alterum ex alterum dependens. vti dicas, si studuisti, si studuisti & ipsum cu addisti & si studuisse, si eu cu addisti ve studuisse?

Inductio pficiat pluribus singularibus ad unale, ppter ceteris alterius dubitandi, vt ipsum in inductione, vt ẽ oratio, vti dicas dis ignis calefacit: g̃ hic, & illa ignis calefacit. Plura alias diuersorum inductionum, si uti velimus ignotio, g̃ ex dictis facile colligunt.

Caput 5 de ypotyposi & elogastica.

Quando apud duos fratres nostros, Gallos duos ocios, g̃ bona mea dilectissimos, ego sic arguebam mihi: ut ẽ dicis tu: ẽ dñs deus aperit oculos istius dñi aperiat & oculos istius pueri: & fiet ipso, & fiet ipso, vs & hanc scripturam, dixi mihi Paulo dat aperi, g̃ Paulus aperiri no tubauit confestim.

Et quia dixi mihi, hoc ego dixi mihi, & ego dixi mihi, & ego dixi mihi, &

abaliquo 3°, aliud m abilto 3° diguid: q q Petrus, erat s. idem
a se, & Petrus diguid alapidi m al alapidi dei diguid.

Caput de deductione

Syllogismi imperfecti ad modos perfectos.

Modi imperfecti inuenti inutiles & imperfecti dicuntur, q nec ipsi per se certam conclusionem faciunt, nec indirecte ostendunt, quod aliquis syllogismus reducat sicut in 4 fig Aristotelis: per quod clarum fit, quoque clarum fiat, & euidentia adipiscantur reducuntur.

Duplex est autem reductio: vna ostensiua, q ostendit directe, q per eandem propositionem, q conclusionem data concludit, modus in alio positus cuius tradit, & clare ostendit, & sic fit sicut in 1 fig imperfecti ad perfectum per quationem alterius propositionis, horum modorum permutatione.

Ducta ergo ad occasum cuiuslibet, notate per literam donatis cuius modi perfecti est unam ex his q. B. C. D. F. Vbi in alio dictorum modorum literarum ordinem est una ex illis 4. & demonstrat, q in illo perfecto modi per literam B. scilicet in illo parte reducendus est ad Barbara, & in qui per literam b. ad Barbara si per C. ad Celarent, sic de ceteris per literam f. ad Ferio.

Post has literas diuinatrices & omnipotentis modi imperfecti alij sunt tres medij, & alij finales. Q. I. P. in. C. ergo littera I. demonstrat speciem factam q ex eadem conclusione deducenda a specie. Littera demonstrat speciem factam q ex data conclusione deducenda. Littera in demonstrat speciem quam oportet commutandas de: hoc est q mox ponat prima, & mox ponatur littera C. demonstrat modum imperfectum in que talis littera inuenitur, per quem reducendus ostensionem, sicut q impolo: vbi Baroco, & ibi cesado: q ista sequentia exemplum exemplorum.

Simplicitatem ibi sed S. P. ubi aliqui:
M. sed tamen pone. C. impone duci.

Quia ergo clariorem reducunt obscuri ut huius certum ipsum tacuisse dicamus: aliquis homo est albus: sed homo est diuisibilis: ergo aliquis visibile est albus. Primus propositionis ostendendae est ipse, q in dictamen literae quo regit positus est S. Secunda propositio quae sumenda est ipsa, q in dictamen literae quo regit positus est P. Ergo in quae sumenda est ipsa per literam S: vbi sic dicetur Sylogismus: omnis homo diuisibilis: aliquid albus: ergo aliquid diuisibile, q ipsum erat in Baroco: aliquis homo est albus: dimissa per literam diuinatricem.

Secundo fit eiusmodi notata littera M. adsumendum eadem res mutari cum. Sed deductionis positus eius est albus, ac si dicat aut fiat mutatio: & hoc tollet mihi huius syllogismi quatenda est ipse ut si diceret fiat eiusmodi. Hic deductione ostensiua mutatio, deductionis

f. tm

p impedimento, q tali dictiõe q ad vocalis p̃cedit debet extrahi
potest, q impedit, & hec dictio sit semp mutata in mi imo sem ad effectum tam
extrahendi et ei negate, q altera exponitur ecce: regula et exceptiones
sequentes hic carminibus in duobus.

T maior substituit loco mis.
S exuat maiorem, vocaliatque 2 minorem.
S d maiorem uocat, sexuat queminorem.

Semiuocalem cacuminis c, q inducto nomẽ vt fig odorem, et nec de dictis
in at mar, e mar, am cella at mia, op q̃ua in fine odorem mai in ocalis, in
mo et fig mar am cella it raum p̃dict it mar, et p̃mi p̃dit odorem, et mi nec
et p q̃ua in fine odorem mis am cellis = et q̃nquemo 3 fig odorem dict
p̃dit ut mar, e mia am cellis it raum p̃dit ut mia, et p q̃ua in fine odorem
maiorem am cellis.

Saduncta q̃ agnomen duc vt fig exceptum ut mos scribendi et eloquendi
cum inducto ab faciendae, ut q mia xalia sit mia, et odorem, p̃pati negate
vt sit mia, et p q̃ua in fine odorem mai am cellis, q̃ supra positis inducitur
scludit in Darij, adquem p̃net Eclantes.

Audiabis adquem mo q̃ dictum re-
ducendo e q impedit imo fieri, notate adnotanda et q dictionis: vt Resciebabis:
o dicbem: Literae Romani. T dictio habet quinque literas vocales, et corres-
pondent quinque mo imo fieri vt fig suo ordini, ita ut 1 vocali correspon-
dat 1 mo imo fieto. 2. Etera. = 2 dictio habet 4. literas vocales, q duo ad duas
respondent 4 mo 2 fig = 3 dictio habet 6 vocales duo ad correspondun-
tur 6 modis 3 fig.

Literae vocales in eis inuentae, vocalis respicit li
A. E. I. O. V. ut quatuor vocales leant 4 mo q fieri vt fig, adquas
ceteris mo adducuntur. vt A. leat Barbara. E Celarent, I. Darij. O. fera.
q libet ex his vocalibus denotat mo imo fieri, correspondentes tabellis ad-
ducendum ad effectum sectae Stoicae.

Ne ora ut clausa accidant pt cum
vt figuae in Babilis cui, vt pote 3 mo quinquem effectus vt fig, respon-
dent 3 vocali vt dictionis. Resciebabis. 1 vt. B. et notat vt imo in
dabilis reducendum ad Celarem: vt hic vt imus: Cui homo aut: ali q ater
ens: q aliq at caute: nunquam q̃ua homo reducit: nulli mi at cadit; Cui
homo aut: q nullo homo cauti, huius dictionis etiam mi vt imo scilicet
scauatis regulis fit in alijs mis.

Caput ultimum de arte inueniendi medium.

Ars cum sit utilis, et in praxi difficillima et singulis artibus data,

qua

quadam quaeque propriae inventis tamquam sit me ad concludendum illam in aliquo aptamo: hic opus: hic labore in praescribendis illis ibilis rei, quae posset talis tractus inveniri, quod adeo ditis antiquis difficillimum apparuit, et ad hanc difficultatem exprimendam artosam quandam et pingerent figuram, quae ridicula voce pontem Asinorum appellabant, eoque ingenium humanum specierum impos, et difficultatum pondere oppressum, si hanc pontem transire tentatum, quasi vel et onustus asselus oneri succumbere tum necesse sit, et in immensam difficultatum profunditatem demersum ultra progredi non valeret. Seculi vero nostri quae nostra huc expeditior existit ad facilis videtur doctoribus similis ars ut supra canus censent Hesiodus praescribere, et melius experientia rerum omnium magis labore, et ingenii subtilitate adiscatur: quae fere ab his abstinent, quorum vestigia sequens sta facio, et finem tractatu sumulistico impono. Cedantque dicta in Santissimae Trinitatis honorem et gloriam, in Candidioris columbae absque peccatorio inalis macula in 1.us animationis instanti receptae Mariae Virginis Matris laudem; Et in parentum N. Benedicti, et Scholasticae, sanctarumque Virginum, et Theresiae, et Protomartiris Stephani, huius in dicti musaei Patroni, Evangelistae Marci, et denique omnium Coeli colarum praeconia cedant, quorum, ut ad logam feliciter perveniamus devote imploremus auxilium, et procolatis beneficiis gratias referentes, damus omnes Te Deum laudamus.

Sit mihi Dominus in refugium, et Deus meus in adiutorium spei meae

Comentaria in Vrnam Artis Logam xa P. N. Anselmi, et Divi Thomae doctrinam.

Proemium

Iam vobis (dilectissimi discipuli) regias sciarum ianua dicta adest, cuius aa alij Platonem, alij Cenonem Eleatem, alij Artem phorum principem esse credunt, sed immerito, et dicta; sicuti et quaelibet scia praeparenti Adamo infusa, et ad posteros derivata, non hoc sed Deum recognoscat aa, quae egregie D. Th. 1. q. 94. art. 3. edocuit his verbis: non potest aa aliquis instruere nisi habeat sciam, et ideo ipsum, sic institutus est a Deo, ut haberet animum scias, in quo natus est instrui. Sed quia tempus iniuria fere deleta, et sepulta iacebat, merito quam ad pristinam perfectionem redigere, illius aliquomodo aa nolantur, inter quos 19 censendus est Artes, cuius logae h. aggredimur comentaria. Haec enim naturae propriae cuiusque nativum est progressu quodam, ac discursu rerum veritates investigare, et ex ignotis ad ignota procedere, quasi magistra edocet et illuminat. Haec non solum naturalibus scijs est necessaria, sed sacris doctrinis utilissima, quae DD. aquilae Augustini patet ex eo quod prius gentes sua dicta nocuit ecclesiae, ut ab ipsius loga liberari deprecaret, tamen postea christianus eadem arte plus ipsi adversus haereticos profuit, ut ipsi pro crimine obijcerent, quod dicebat, a quo ipse lib. 2a Cresconium grammaticum separat, miris extollens dictam laudibus, asserens apostolos, imo ipsum D. hac arte usos fuisse, dum saepe et

iudeis disputaret. Hanc ergo ad discendam in-
tratis, ad hanc edocendam venio, quam ut faciam
brevitati consulens, et claritati, illud apostolorum Sene-
cae consilium dicentis, lib. 3, ep. 89 dicentis artes
liberales eatenus esse utiles quatenus ingenium praeparent
non detineant, tandiu illis immorandum esse, quod
illum nihil animus potest agere maius. Quae ad
vos attinet ne negligatis obsecro, neque navia
victis veritatis vobis notitia deficiat, sed esse
solicitudinem adhibentes, et studium circa
hanc facultatem applicantes, quae est ipsa, et
ad ipsa circa alias facultates dicenda ca-
pere valeatis: sic spero, et ad rem deveni-
endo.

Praemittuntur aliqua circa Logicae exam.

Ex veteribus philosophis non defuere aliqui, qui logicae exam
negaverunt, quos refert Eu. 11° acad. q. quorum sententiam
impugnare in sole vido, et logicae exactum auctori-
tate tot praeclarissimorum virorum, quae de logica scripse-
re: tum ratione evidenter convincatur.

Sed ne Artium ordi-
nem deseramus illius exam brevitatem demonstrabi-
mus. Pro cuius luce nota nomine logicae. h. illius intentionis habitum
eam dirigentem, in suis operibus, docendo recte, et
sine errore deferre, dividere, et argumentare &c.

Quo posito
sic logicae exam probo. Humanus illius potest deficere
deficiendo dividendo, et argumentando, ut experien-
tia constat: ergo ut tales defectus corrigantur debet da-
ri hanc dirigens operationes illius; sed talis hanc elo-
gia, ut ex eius fine, et obiecto constat: ergo debet existere lo-
ga in rerum natura: 1a 2a certa; et natura non deficiat

in

in nerijs, maxime in his, q ad illegendum p-
tinent.

Confirmatur 1o habitus intellectuales inventi sunt ad facilitandum
intellectum circa cognitionem rei difficilis; sed disserere, dis-
putare, definire &c. est difficile, et scitu dignum:
ergo ad facilitandum intellectum circa horum cognitionem debet
dari in intellectu aliquis habitus; sed talis habitus est loga, et nul-
lus alius habitus talem facilitatem procurat: ergo debet loga
exerce in rerum natura.

Confirmatur 2o a paritate: ex eo dicitur
in intellectu plura moralis, ut redditur facilis circa elli-
cientiam suarum operationum, secundum formam
artem aliqua facultas debet dari; sed non alia nisi lo-
ga, siquidem illi soli competit agere de artificijs intelle-
ctualibus: ergo

Ita iam sic breviter exacta logica, ut omnis equi-
vocatio tollatur, advertite logam esse duplicem na-
lem, scilicet artalem, loga nalis nihil aliud est, quam na-
le lumen intellectus ipsius que virtus, medicaqua
in homines rustici suos discursus efformant. Ar-
talis vero est facultas, seu habitus ratiocinandi dire-
ctibus intellectus, ut sine errore deficiat, divi. et argumentatur
&c. quod habitus labere, et studio consequitur. De loga ar-
tali a nobis agendum est hic, nam agere de loga
nali pertinet ad liberos de ratione.

Varijs nominibus ab
antiquijs facultas ista ratiocinandi appellata
est, et omissis alijs duo tantum referam, loga scilicet et
dita. Appellatur dita sumpta de nominatione, a
nomine greco Verbo dialegome, quod licet apud Cic. 3o
de natura deorum sciat tamen probabiliter disponere,
tamen apud Arlem. 4o met. c. 4o idem sciat, ac sermo-
ne uti, imo apud Cic. libr. acad. quaest. parte
disserendi, tum definiendo, tum divi, tum
argumentando usurpatur, iam que in usu est, ut par-

te

Ex dictorum ratione: ergo pariter ut re-
dditur facilis circa ecclesiam suarum operum

te desserendi tam explicabilibus, q̄ ex nexijs et apparentibus accipiatur, in qua sectatione m̄ à nobis accipienda ac.

Appellatur logica sumpta ad rivae nōis à vbo greco logos, q latine sciat idem ac vbum, ratio, sapientia, disco, et alia huius modi, q ad ad illectus ac concernunt, et nota q quis Eoenn logas vt docet Numphius sciet sermonem tam internum q̄ externum, à nobis tm̄ prout sciat sermonem innum accipitur, nam scire sermonem externum m̄ conuenit gramē et rethorē, et poesi. Diuiditur hoc loga artalis in docentem et vtentem. 1a est fitus dans regulas ad frationem cuiusq; instrumenti logalis. 2a est facultas vtens regulis à loga docente traditis; plures alias diuisiones admittit loga, tam rāe frē, q̄ mās, circa q̄ versatur, s. d illis in fra sermo fiet. Praemissis his, q ad anē logē spectant, Artis ordo poscebat, vt qd sit loga inquirerem, s. ō loga scia sit, vt in fra videbimus, et scis cogo expluribus d pendeat, id ō antequ ipsius q̄ddatem explicemus, aliquas quest excitabimus, vt excitarum nōa facilior ipsius quidditatis cogio redatur. Fateor ordinem ē ppositum, s. nerio ꝯmatatum: quare sit.

Disp 1a De proemialibus logē,

Questio 1a an in hoc detur appetitus innatus ad logam, an vo elicitus, l. vterque simul?

Aliqua pmittuntur pelligentia tituli.

§ I

1 Quest istam nullus ex nris excitat, s. immo,

ꝯm

et inter praemiales non infimum locum obtineat, plu-
raque scitu digna, et tam logae quam aliis scijs necessaria con-
tineat; et quod omnibus scijs eadem quaest. est, quod et appeti-
tus circa ellam dictum fuerit, hoc idem pro aliis scijs
dictum habete.

2 Tribuit occasionem huic quaest. quidam
philosophi axioma 1 met. c. 1. dicentis omnes homines naturaliter scire
desiderat. Ex quo plures ad appetitum innatum ad
scias deducunt; alij elicitum; alij vero utrumque in-
ferunt appetitum.

3 Sed antequam meam resolutionem
apponam, nota duplicem esse appetitum innatum scilicet
et elicitum. Appetitus innatus est quaedam propensio, et
inclinatio naturae in propriam perfectionem, quod quidem
appetitus non supponit cognitionem perfectionis ad quem tratur,
sed inest rei ab auctore naturae, et ipsa cognitus est, qua
ratione innatus vocatur; est quod communis tam rebus animatis, quam in-
animatis; talis est appetitus, quem gravia ad locum deor-
sum, et levia ad motum sursum habent.

4 Et nota
cum patre Suarez 1 met. disp. 1. sect. 6. quod appetitus
innatus in potentiis passivis nihil aliud est, quam naturalis pro-
portio, et capacitas cum sua perfectione: in activis
vero est ipsa naturalis facultas agendi: itaque in his
omnibus appetitus non est aliquid distinctum ab ipsa natura, vel pro-
xima facultate. Et similiter nota, quod in appetitu
innatu non potest disgui ac 1, et 2, quia hoc modo ap-
petere non est agere, sed naturalem propensionem habere,
ut constat ex 0 supra adducto de gravibus, et
levibus.

5 Appetitus elicitus est quod sequitur formam apprehensam,
est quod ac distinctus ab ipsa potentia appetente, supponitque co-
gnitionem perfectionis, vel boni, quod appetit, et in hoc appe-
titu disgui valet ac 1, et 2, (saltem in creatis) quia

hoc

hoc modo appetere ē agere.

8 Appetitus elicitus aliquē liber, et aliquis nexus, 1º ē actus voluntatis, q tendit ad obtum et indifferentia ad oppositum; sicuti qn amamus aliquam creaturam, q quidem possumus n amare. 2º, sit nexus ē actus q tendit ad obtum et d trae et sine indiffa.

7 Et et d nro, sui necessitas sit duplex sit quoad exercitium, et quoad specificatem simul, et quoad specificatem tm, m iste appetitus nexus ē dx, s. nexus quoad exercitium, et quoad specificatem, s. nexus quoad specificatem tm: 1º datur qn voluntas n pt n elicere actus in d trata specie, sicuti voluntas divina, q n pt se n amare, et ab illis amore cesare. 2º datur, qn ex suppone q voluntas prorumpat in actus, talis actus debet ē amoris, n pt ē odij, s. e contrario, et d hoc appetitu procedit quest.

8 Et ut certa ab incertis separemus, suppono logam n ē hoibus nexiam, tamq propriam passionem, alijs in oibus hoibus reperiretur, q falsum ē ex experentia ostat; stmq dubitamus an sit hoibus nexia tanq trus natis inclinationis, et quomodo?

Proponuntur sententiæ

§ II

9 In hoc puncto fere oes aa conveniunt in asserendo logam, sicuti et quanlibet sciam appeti ab hoibus, stmq ē disidium inter ipsos utrum ex axiomate Artis convincatur hunc appetitum debere ē

inna-

innatum ad ōne dilectum, ad ōne oriundum - hu iudicat Scotꝰ, cuiꝰ discipuli, necꝫ ꝓ ab haeresi ab exitet. Vnu Mom. sequuntur Iabelꝰ, & Flandria, nec magistra Scto aliqua in ꝓdicꝫ dicit. Hu consentaliqui ꝫ pauci, 3es ei ē esse dd placitum, ꝑticim Thomꝰ, Aluꝫ intenuat bs. oplu, Ockama, & alij; inquorum dictis sit

Loco

Inordꝫ hordꝫ appetituꝫ innatuꝫ ad bonꝫ de-pertitux § III

10 Pluresꝫ thꝫ in rangnos alijnobis ꝫ conuentes bonꝫ nē ipsi nitam, alij ꝰ bonam nitam ipsi ad alias scias, inclinamus; nē ostendere de ꝓbant. Ior hoc datur appetituꝫ innatuꝫ ad alias scias: ꝰ ad bonam, ons supponit, quam ꝰ sequuntur, in dato hente appetitu ad aliquem finem ꝑ datur appetituꝫ ad media ducen-tia ad finis ꝫ requisitionem; ꝫ bonū ē medium ad alia-es scias ꝫ quendas: ꝫ. Minꝰ ꝓ tꝫ, alijꝫ nō acquirr media ad fnē, diuinitus, & arg tur, quia bonū ꝓtat: ꝰ ē medium ad alias scias. ē

Sphāo ita sucaen ꝓtat

11 sentibꝫ bonam nē ipsi nitam, quā nē ostendo; ex appetitu ad aliquem finem n̄ infinitum appe-titꝫ ad media tm idum ad nata ad finis ꝫ quitus; ꝫ bonū idum ipsos tm idum ad nata ad alias scias: ꝰ ex eo cū hoc sit appetituꝫ innatuꝫ ad scias, n̄ infi-tu datō m̄ appetituꝫ innatum ad bonam: nata ē diuo tho 1ª p. qt. 19. art. 3. ē ꝓpter nē: ex appetitu ad aliquem finem n̄ infinitum appetituꝫ ad media, sicne qq ꝓfinis ꝫ requi, & hoc; ꝫ finis ꝓ requi, & hoc sicne mobis, qꝫ pōne nata idum ad, vt capaciun-tā ꝫ tat: ꝰ ducat media.

12 Frater hoc idem ex doctrina diuina ꝓ sicne exactius excre, & sicuari; Deus amatꝫ suam bonitatem nata, intinete nata ad ma-re creaturas: ꝰ patet ad finis ꝰ, & sicuari ꝓ-

sicne

sine medijs, nerijs sltm scdumqd, amans finem n̄ te-
netur amare, nec appetere talia media: nam efficaci-
am p̄stat p̄dicta p̄bao asserentibus logam ee sptr
neriam ad alias scias; s̄ adhuc mihi displicet, tum
q̄a assumit medium falsum ad p̄bandam cdem, nem-
pe logam ee neriam sptr; tum m̄ q̄a esto p̄babile
sit logam ee neriam sptr, tn n̄ poss negare p̄dicti aa
~~p̄dicta~~ ssam cariam ee valde p̄babilem, imo p̄babili-
orem in ssa divi thę: g̃ p̄bare cdem evidentem,
qualis ē cdo posita p̄ medium sltm p̄babilem ē efficaci-
ter cdem p̄bare, quare hac rae relicta.

Prot sic cdo

13 aut phi. 1. met. c. 1. dicentis, oēs hoēs naliter scire dsi-
derat; s̄ loga, ut infra dicemus, ē vera scia: g̃ in hoē
datur appetitus innatus ad logam. Respondent aliqui
negando nram cquam, q̄a h. arguimus a superio-
ri ad inferius affirmative, a quo cqua n̄ valet ut dictum
ē in sumulis: arguimus nanq a scire ut sic ad infe-
rius sltm sciam partem, nempe logam, quo cqua
ē mala nec tenet, sicuti n̄ valet ē tal: g̃ ē hoē

Shęc

14 responsio ut bene advertit docto rexim̄ius, ex n̄
illius intia axiomatis phi p̄venit, q̄a n̄ arguitur a superiori
ad inferius affirmative, s̄ ad subalternante ad subalter-
natam, a qua valet cqua, q̄ sic p̄bo. Prodicta p̄po phi ē
doctrinalis, et ē idem ac si diceret, oēs hoēs naliter scire
dsiderat oēs scias: g̃ in rae nra n̄ arguitur a superiori ad
inferius affirmative, sed a subalternante ad subalternatam,
cqua patet q̄a inferre ex appetitu ad oēs scias appeti-
tum ad sciam partem ē modus p̄prius arguendi a sub-
alternante ad subalternatam.

Ans ū in quo ē difficultas

15 cstat ex textu Arlis, eiusque intentione h. cap. q̄a ex
illo axiomate intulit Arles hoem hēre appetitum in-

natum

natum admet: ergo signum est praedicta propositio est doctrinalis, et quivalens quod vult, ita ut ly scire supponat pro omnibus scientiis; patet consequentia tamquam aliquis Aristoteles arguerent a superiori ad inferius affirmative quod non est dicendum.

16 Sum tamen quia si ly scire non supponeret doctrinaliter, et distributive pro omni scientia supponeret confuse: ergo consequentia philosophi (quae eadem est ac nostra) esset mala, siquidem esset a confusa ad determinatam, nempe a scire admet, quod alienum est a tanto viro.

17 2° probatur conclusio ratione communi, et efficaci quam divus Thomas ex axiomate hoc deducit. Quilibet res habet appetitum innatum ad suam perfectionem; sed logica est perfectio propria hominis: ergo quilibet homo appetit appetitu innatu logicam. Maior est evidens, et experientia nota, namque centrum est perfectio lapidis, naturaliter appetit illud, et sic de aliis rebus; minor probatur, quilibet scientia sive actualis sive habitualis est perfectio, et propria felicitas hominis: ergo tamen logica, cuiusvis scientia sit. Consequentia bene infertur, antecedens probatur, illa consequentia subiectum se habet melius quam sine illa est perfectio propria talis subiecti; sed huius intellectus melius se habet cum scientia sive actuali, sive habituali, quam sine illa: ergo omnis scientia est perfectio propria hominis.

18 Replicabis quaeso logica sit perfectio hominis non infertur dari appetitum innatum ad illam: ergo; praeterea cognitio falsa est perfectio intellectus, et sit illius actus reducens illum de potentia ad actum; similiter actus peccaminosus est perfectio voluntatis: et tamen nec intellectus ad cognitionem falsam, nec voluntas ad actum peccaminosum habeat appetitum innatum, et appetitus innatus sit ab auctore naturae, et Deus ad similia non potest dare talem appetitum ut dicitur 1. 2. q. 28. et 71: ergo quamvis logica sit hominis perfectio non infertur dari appetitum innatum ad illam.

19 Respondeo negando antecedens ad cuius probationem nego maiorem; nam falsum est quod cognitio falsa sit perfectio intellectus, immo malum, et maxima illius imperfectio est, siquidem

redit

redit illum falsum, et defectuosum: similiter ac peca-
minosus est malum, et imperfectio maxima voluntatis, imo
uterque ac est contra naam rate; admodum quo vitia sunt contra naam;
Unde non est mirum non dari in talibus pcis appetitum innatum
ad illos.

Secunda conclo.

In hoc datur appetitus ellicitus ad logam nerius quoad specificaem. § IV

20 Ut hanc conclem illigatis recolite quod de appetitu ellicito
et eius necessitate dictas sunt in notabilibus nunc 1o sic pro
conclo; in hoc hente nam logae non est dabilis erga illam
aliquis ac voluntatis, qn sit amoris: ergo homo appetitu
ellicito nerio quoad specificaem guaudet; conqua patet,
ans pro, homo hens nam logae non potest illam odio here: ergo etc.
Ans pro, loga est bonum, et perfectio hois; sed homo non potest here
odio propriam perfectionem, et bonum proprium; nam ut pro
dicit bonum est quod oia appetunt: ergo homo hens nam logae
non potest illam odio here; sed amare, et conquenter appetit
illam appetitu ellicito nerio quoad specificaem.

3 conclo.

Appetitus ellicitus, qui sequitur ad conditionem individuale
respu hais potest esse mar respu unius scio perfectae, quam
alterius perfectioris; Appetitus vero innatus, qui sequitur ad sciam
specificam semper est mar respu sciae perfectioris.

§ V.

21 Duas ptes continet conclo ista, et quoad 1am sic breviter pro

bat

batur. Appetitus ellicitus, qui respicit conditionem individualem subti-
tendit ad perfectionem scientiarum, prout respicit convenire ad bonum par-
tem individui; ergo aliquis homo ut experientia constat, dedicat convenire
magis perfectionem medicinae, quam met ad bonum partem individui-
dui, ideoque magis appetunt illam, et si met perfectior sit sua
quam medicina (et idem dico de aliis scientiis ex diversam conditio-
nem individualem hominis): ergo appetitus ellicitus, qui sequitur ad con-
ditionem individualem hominis, potest esse maior respectu scientiae
imperfectae, quam perfectioris.

Quoad 2am partem probatur conclusio. Homo appetitu
22 innato consequuto ad cuius formam specificam appetit scientiam
ut per ipsam perficitur; ergo scientia perfectior magis perficit illetum: ergo
homo appetitu innato qui sequitur ad cuius formam specificam, magis ap-
petit perfectiorem scientiam.

Confirmatur: homo simili appetitu appetit sibi bo-
23 num proprium: ergo qui illi maius bonum magis appetit, ergo scientia perfe-
ctior est maius bonum illius, et maior perfectio, quam imperfecta: ergo
homo simili appetitu magis appetit scientiam perfectiorem.

Sed replicabis.

24 Appetitus innatus ad logicam sicuti ad alias scientias est idem re-
aliter: ergo non est maior respectu unius, quam respectu alterius scientiae. Patet
consequentia; nam idem realiter non potest esse maior, nec minor; antecedens
probatur: appetitus innatus ad logicam est idem realiter cum potentia appetente:
ergo appetitus innatus ad logicam, et ad alias scientias est idem
realiter; et tamen appetitus ad alias scientias sit idem realiter
cum potentia appetente: patet haec consequentia, Nam quae sunt eadem uni tertio
sunt eadem inter se, ut dictum est.

25 Respondetur distinguendo antecedens, est
idem realiter virtualiter tamen diversus conclusio antecedens: idem
omnibus modis negando antecedens; et distinguo consequens: ergo non potest esse maior nec

minor

mix inee entis cdo cquam, virtualiter nego cquam; antis
a pbao sim cuincat ee idem realiter et inee entis appetitum
ad logam, ac ad alias scias; ex quo non infertur, q non possit ee
mar, nec mir, qa dd hoc sufficit q appetitus sit virtualiter
diversus unus ab alio p ordinem ad diversas scias.

26 Est instantia clara huius solutionis in ista asserentium logam ut tente
posse augeri qn augeatur loga docens, quis loga docens, et
utens sit idem realiter, non alia rae nisi, qa virtualiter
disguntur, et similiter instantia in illetu divino, q quis sit
idem realiter cdivina voluntate ee perfectior ipsa, q tnus
virtualiter ab illa disguitur: go similiter quis appetitus ad
logam sit idem realiter ac appetitus ac appetitus ad mit,
vg, pt iste ee perfectior illo, qa virtualiter ab illo dis-
guitur.

27 Ex qua doctrina colliges cpa plures acc hoem magis appete-
re alias scias q logam, et rao e clara qa scia perfectior perfe-
ctiorem tracet appetitum; cplures alie scie si loga perfectiores, cipsarum
obta, a qq perfectio sciarum sumitur, perfectiorem sint, ut pona realia
q obtum loge, q e ens fictum: go ho magis appetit alias scias
q logam.

28 Sed hoc corollarium illigendum est appetitu simpliciter
tali; nam appetitu sdumqd tali ho magis appetit lo-
gam q alias scias, ut bene advertit magister Lerma h.
et rao e qa loga cinstrum sit generale ad oes scias saltem
ad melius acquirendas: ho q generaliter scire et fidrat, hac
sciam appetitu sdumqd magis appetere debet, qa ipsi in-
stra pbet, ut talem finem faciliter cquatur.

29 Sed replicabis: lo-
ga habet mam pportionem cdilletu hois, q alie scie perfecti-
ores: go magis appetit logam, q alias scias et si perfectiores
sint; cqa ptet, nam quis illigere sine loga discursu sit

perfecti-

perfectius quam illigere de illo, quia tamen hoc ratio est magis proportionatum animae rationali, magis appetit illud anima rationalis, quam illud; et si sit absolute perfectius illo, ans pt. Logica est magis discursiva, quam aliae scientiae; ergo maiorem proportionem habet de illo tamen, quam discursivum est.

Rt negando

30 ans, ad cuius probationem distinguo ans, logica est mens discursiva secundum quid, et ex parte materiae transeat ans, simpliciter nego ans, et consequentiam, dicitur namque logica mens discursiva, quia docet conficere de monstratione, illius quae passiones demonstrat, quae intellectus, cuius operationes specialiter diriget.

31 Et hoc tamen stat non esse simpliciter mens discursivam; quia aliae scientiae sunt simpliciter discursivae, imo perfectiori modo, et suos discursus efficiunt circa obiecta nobilia; et ex quo fit logicam non habere maiorem proportionem de illo, quam aliae scientiae, et consequenter quod scientia perfectior perfectiorem habeat appetitum.

Argumenta contraria proponuntur, et dissolvuntur

§ VI.

32 Arguet 1 contra 1am conclusionem. Appetitus innatus est sit connatura congenitus, reperitur in omnibus eiusdem naturae; sed appetitus ad logicam non reperitur in omni homine: ergo non datur in homine appetitus innatus ad logicam: probatur minor, si talis appetitus esset in omni homine in pluribus frustraretur, sed inclinatio, et appetitus naturalis frustrari non potest, et sit a natura, et a Deo, et Deus, et natura nihil faciunt frustra, alias opera illius essent imperfecta, et frustranea: ergo non reperitur in omni homine. Probatur maior appetitus qui non consequitur suum terminum est frustraneus, siquidem non consequitur id ad quod est datus a natura, sed talis appetitus in plurimis hominibus non consequitur suum terminum, ut experientia

entia constat): quia si talis appetitus daretur in eo hoc, in pluribus frustraretur.

33 Respondendo maiorem, et nego minorem, ad huius probationem nego consequentiam, ad cuius probationem distinguo maiorem, appetitus qui non sequitur secundum terminum in nullo individuo est frustraneus, concedo maiorem; qui non sequitur secundum terminum in aliquibus possibile nego maiorem concedo minorem, et nego consequentiam. Ratio huius est quia appetitus innatus quem homo habet ad logicam est specificus, et sequitur ad formam specificam hominis; unde sicut haec forma specifica est eadem in omnibus, ita iste appetitus est idem in omnibus individuis. Et sequitur fit quod frustraneus non sit, sufficit quod in aliquibus consequatur secundum terminum, nam consit idem in omnibus, si aliquibus consequitur terminum, iam absolute est verum dicere talem appetitum consequi secundum terminum.

34 Ad hanc doctrinam roborandam sunt duae instantiae clarae. 1a est in inclinatione naturali, quae habet materiam ad aliam rationem, quae inclinatio frustranea non est, et si talis inclinatio non in materia est, sed in aliqua consequatur talem formam. Similiter est instantia in appetitu, quem habet mulier ad conceptionem prolis, quia appetitus non est frustraneus, et tamen in omnibus consequitur secundum terminum, et pluries mulieres steriles sunt, et similiter in aliquibus: quia pariter in nostro casu.

35 Si dicas sufficit sufficit quod in aliquo individuo talis appetitus non consequatur terminum ut sit frustraneus: quia solutio ruit; probatur ut illetus agens frustraneus sit in aliquo individuo sufficit quod in illo propria operatione careat: quia pariter etc.; probatur antecedens divus Th. 3 p. q. 9 art. 4. Si intelletus agens in Christo propria operatione careret esset frustraneus, (quia ratione probant Thomistae obedire in Christo sciam per se et ex genere suo acquisitam): quia illetus agens in aliquo esset frustraneus si propria operatione careret: quia pariter dicendum est de appetitu,

si

si vnaliqua vn dicendo tacum vñ dquatt.

Aduegando ens ad

36 ybaem dicendo ans illetg agens aut fans tranetg vñ vñ aliqua
ppria operatio conuit, quo modo, vbi, dquando illam haec
operabat dd ans, absolute, cñ attentis his circumstantijs
magcans, & aquam, adhaec dd ens stumpm ex dictione
D. Thę, capplicadotalem distionis datę ad duas ultimas
dquat. Vt hanc solutionem diligatis aduertite, & Eminen-
tissimo Caietano sp. q. g. data. Nm vñ fans tranetm illam
poam, q̃ inadiuatad ae, nec vngit in dllo gto operatet. vñ
& fans tranetm poam, operatt operatam, q̃ vngitiua
dae, nec vegit tangtm, q̃ illum exalat sup exaltat, &
alias exaa vñ operatet talem tum dg.

Exqua doctrina

37 sequit, q̃ dalia dpti & mortali vnita fuerit capax abstra-
hendi operatia fantasmatibꝫ (quod est propositum nungilletus
agentis) & hoc ẽ illo magis made, vñ illetg agens in sp̃to ea-
rente tali operatio dat fans tranetg, q̃ vbi operabat illam tam.

Ad 2dum dd &

38 sicut vñ dgtt bogam, operatiꝫ ad illam vñ fans tranetg, q̃ vñ
operatet q̃ dist bogam dquatt. immo ex tali vniõe vñ (vniua-
ritate distinctõis) q̃ aliq adjt officij exercentis, q̃ eam patiõ & fam
superaturis magis. Vñ, & si vnaliqua vñ dquatt talis appetitꝫ boga
vñ dct fans tranetg ẽ, q̃ hic fans frustra. Ita docuerunt Caie-
tanꝫ cum sequacibus circumstantias vbi, q̃n, & quo modo operatet.

Ad vltm dcta

39 adhuc obijcies, vltr excepto Cãt dctum m. Alia gratuita
vñi Adami cauit operatio ex illetg agentis. Sed cauit separata,
vñ hic operatio ex illetg agentis, Ut abstrahat ista ab hoc &
fantasmatibꝫ, & non ex illetg agente Adami, nec cauit separata fans
tranetg, vñ alia exaltatꝫ vñ operatio et talem ex hac. q̃
similiter in nro casu. Ad exemplis addecaliud, nempe poam
generatiuam dgtt, q̃ fans tranetm fuit, & vñ fuit operi-
uma, nempe generatꝫ. Hoc dcto fuit q̃ operatꝫ vñ hac fans tio

nem

nem superiorem nempe cuius ginitatem; quo pariter etiam
aliquis homines non consequantur logam, quin illam non oportet consequi ex alio
fine superiori, non ideo in ipsis erit frustraneus appetitus ad illam.

Sed acute

40 dicas appetitum esse frustraneum non aliter explicatum
quam dicendo, appetitus non consequitur suum finem, sed ut haec propositio sit
vera sufficit quod in aliquo appetitus non consequatur terminum: quo sic suf-
ficiet, ut sit frustraneus ipsi materia, in hac propositione, appetitus quod
non consequitur suum finem est frustraneus, hoc appetitus non supponit
universaliter, et distributive pro appetitu omnium individuorum:
quo ut sit vera, sufficit quod in aliquo non consequatur suum terminum.

Confirmatur replica.

41 Propositio supra opposita est indefinita: quo ut sit vera sufficit
quod in aliquo non consequatur suum terminum, sicuti haec propositio indefinita homo
sedet, sit vera sufficit quod aliquis homo sedeat: quo etiam.

Plus in-

42 genii quod veritatis continet praedicta replica, ad quam respondeo negando maiorem, ad
primam distinguo antecedens, hoc appetitus non supponit universaliter, et distributive fra-
liter, et explicite concedo antecedens, virtualiter, et implicite nego antecedens, et
consequentiam. Itaque licet in supra opposita propositione appetitus non sit fraliter distribu-
tivus pro appetitu omnium individuorum, quia nullo signo universali affici-
tur, aequivalenter tamen supponit distributive; et ratio est quia praedicta propositio
continet definitionem appetitus frustranei, et consequenter est in materia naturali, et
propositio definita in materia naturali aequivaleat universali, inde est quod praedicta propositio
est aequivalenter universalis: proinde quia ille terminus appetitus supponit distribu-
tive pro appetitu omnium individuorum: unde ut vera sit requiritur, quod in
nullo individuorum consequatur terminum, quod nos indicimus.

Ad confirmationem patet

43 ex dictis responsio, quia praedicta propositio sit indefinita, est tamen in materia naturali
vel aequivalet universali: ita a homo sedet est materia contingens, quod ut vera sit
sufficit, quod in aliquo verificetur, vel non est paritas.

Arguitur 2° ex ap-

44 petitu

petitu innato ad scias n'infatr appetitu innatu ad q̃libet
sciam: q̃ nec ad logam; ista rans, ex appetitu innato ad bonu in cõi
n'in fatr appetitu innatu ad q̃libet bonum in parti; q̃ nec homo
appetit innato appetens bonum in cõi, n'a q̃ bonum, ali-
quis appetens appetitu innato bonum apprehensum, q̃ est falsum; q̃
necessarium est.

Secus hoc argtum n'obstat q̃ nos non
45 excedi a rõe maphi, q̃ nos n'intellimus ex appetitu scire vtile ad
petitum ad oes scias, ex appetitu ad logam; sic ex appetitu ad oes scias
ad sciam pticulem, puta logam; q̃ vt dicimus ibi q̃ dicit ipse
phs q̃ desiderandis, ex gnitr a lub alternante ad subalternan-
tem.

46 Ad illud in oppositum argtum q̃ cedat ex falsa suppõe, q̃
sto n'appetit appetitu innato bonu in cõi qui dicit ad bo-
num, ex apparenti; nam appetitu innato sic ab ea nat, vt tribue-
re in ultimum ad bonum sic abstractum, possit tribuere mi-
nus in ultimum ad bonum, puta ad bonum delectabile, q̃ implicat, q̃ in appetitu innato bonu in cõi
in cõi ex quo sim cogit, dari in hoc appetitum innatu ad q̃dam
bonum in cõi, q̃ libenter fatemr ex quo nõ nos.

Ad applicabile bo-
47 do tertio quale est aliquod bonum, q̃ etiã illam n'appetit hõ appetitu
innato; vt docet D. Thom. 1ª. q. 5. ar. 2. q̃ ex appetitu ad bonum in cõi
n'infatr appetitu ad bonum in parti: ita rationem, q̃ similiter
ex appetitu innato ad scias vtile, ex cõi n'infatr appetitu
innatu ad logam.

48 Plurimi dubitant quod dam ipse mag ad hoc in-
intra nis censet nec inconveniens, immo de facto dari in hoc ap-
petitum innatum ad studium tertiarum scientiarum, in cuius ista ratio
nis hut explica, q̃ ex D. Thom. docente q̃ actus innat, quo ab
illa ad eam ata ex. g. diligit deum, est actus bonum gratu-
itum innatum et quale sit, necessarium, impossibile non,
Item, ex dictis eius, n'infatr appetitu ad bonum in par-
ticulari innatu, nego sequam, impossibile non sequam,

Nec

et nego ultimam consequentiam.

Ratio huius est quia sicut dicimus, quod ex appetitu ad aliquam rationem omnem sequitur appetitus ad rationem paralem, quia talis ratio est proportionata potentiae appetenti, secus autem si non sit proportionata. Beatitudo namque, et si sit verum bonum, est tamen supernaturalis, et supra totam exigentiam naturae; vel non est proportionata potentiae appetenti, et ex quo fit, quod et si homo appetat innate bonum verum, illam non appetat innate: logica sicuti aliae suae naturales sunt perfectiones proportionatae et illetu appetente, unde bene sequitur ex appetitu ad scire ut sic appetitus ad illas = Et si haec replica aliquid probat, tamen convincit, quod ex appetitu innato ad scire in eos non infertur appetitus ad scias supernaturales, quod libenter admitto.

Arguitur 3, centrum est perfectio propria gravis, et tamen non omne grave inclinatur ad centrum: ergo et si logica sit hominis perfectio, non infertur hominem habere appetitum innatum ad illam: maior, et consequentia tenent minor probatur: gravia, quae sunt viventia non inclinantur naturaliter ad centrum: ergo vera est minor: probatur, nullum grave vivens potest esse connaturaliter in centro: ergo nullum grave vivens ad centrum naturaliter inclinatur; patet haec consequentia, quia alias, ut dictum est talis inclinatio esset frustranea, et in nullo individuo totius speciei viventium consequeretur suum terminum.

Non dicendum aliquid dicendum, qui absolute negant centrum esse perfectionem viventium, et consequenter affirmant non debere in illis dari appetitum innatum ad illud = facilis est solutio, si magis non explicatur, stando prijs naturalibus substineri non potest, quia ex ipsis constat, quia in non gravi reperitur inclinatio naturalis ad centrum: ergo in gravi viventi, et si non quoniam vivens re duplicative; ad minus prout grave est, talis inclinatio naturalis dicitur, licet sit minus principalis haec inclinatio, quam inclinatio viventis ut talis: ergo centrum est perfectio gravis viventis, quoniam gravis est; patet haec consequentia, quia ut ait D. Thomas, appetitus naturalis non nisi ad bonum, et perfectionem naturae.

Quare

Quare ad Argtum R.o Ondo mam, et negando
mim, ad pbam negoans, ad illius pbam admitto ans, et ne-
go consquam; itaque quis inclinao, q gravia viventia hent ad
centrum n consqtr suum trum, n ideo frustranea, q a qn in aliquo
subto concurrunt rae diversorum pdicatorum diversae incli-
naes ad duos tros inter se pugnantes (hoc e n poss ambo con-
sistere simul; et ut unus consquatr alter d pditr) sp nam atten-
dit ad principaliorem inclinaem, et disponit hunc consqtr suum
trum, relictaminus principali inclinae sine acqsitione sui
tri.

Nec ex hoc inferas, q talis inclinao minus principalis
sit frustranea, q a n consqtr suum trum simpuenit, q a impeditr
ab inclinae superioris pdicamenti, l q a carentia talis tri d-
servit fini superiori; v e n oportet q talem trum consqtr, sic ac-
cidit h. ubi inclinao q hit grave vivens rae gravitatis
ad centrum n consqtr suum trum, q a carentia centri d servit
fini superiori, nempe ut vita, et viventium proprietates
conservent, et in loco apto generao et corruptio d tr sit
in superficie terrae, unde inclinao ad illud n e frus-
tranea.

Confratr haec doctrina cibus instantijs pargti 2 so-
lutione allatis, et ipsis adde sequentes. Nam inclinao
q coelum empireum het ad operam n consqtr suum trum, et
tn in pbabilissima sa, n ideo talis inclinao e frustranea,
q a talis carentia operais d servit fini superiori, sicut coe-
lum Empireum sit sedes digna, et pmanens btorum, sic
pariter in nro casu.

Argue 4, si in hoc est naalis in di-
nao ad logam, hoes q n consqueuntr logam eont violenti,
sicut q a lapis het naale inclinam ad centrum, lapis q illud
n consqtr e violentus; et hoc e falsum: q o et q in hoc datr
appetitus innatus ad illam.

Confratr

Confirmatur, si in hoc talis inclinatio innata daretur, hoc ad veritatem logicae (idem dico de aliis scientiis) facilitera cognoscendas, non indigeret habitu, sicut quia in lapide inclinatio ad centrum datur, ut in illud descendat, ipsumque acquirat non indiget habitu; sed falsum est, ut experientia constat, quia ipso habitu non indiget: quod non est falsum dari in ipso appetitum innatum ad logicam.

Respondeo ad argumentum dispar esse rationem in carentia acquisitionis logicae respectu hominis, ac in non consecutione centri respectu lapidis: 1. namque provenit ab intrinseco hominis, scilicet ab ipsius voluntate, qua recusat propter laborem, vel alias circumstantias, quae in logicae acquisitione reperiuntur, illam acquirere. 2. vero provenit ab agente extrinseco lapidem impedienti, ut centrum non consequatur. Verum 1a non acquisitio non est violenta, quia ad violentiam (ut in philosophia, Deo dante videbimus) requiritur quod actio, vel motus naturalem inclinationem impediens, sit ab extrinseco, vel homines non consequentes logicam violenti non sunt, sed quod lapis centrum non acquirens.

Explicatur hoc in peccato, quod quidem est contra naturalem inclinationem naturae rationalis, et tamen non est violentum ipsi naturae, quia non ab extrinseco, sed ab intrinseco hominis voluntate provenit ut explicatum est, sic scilicet non consecutio logicae non est violenta, quia intrinseco hominis provenit, ut explicatum est, et si aliquando ab aliquo agente extrinseco provenit est ab illo, qui violentiam rebus facere nequit, immo ut postea videbitis, talis non consecutio, seu logicae carentia, nec contra inclinationem elicitam est.

Ad confirmationem scilicet respondeo dispar esse inclinationem hominis ad logicam, ac lapidis ad centrum, nam inclinatio et si naturalis sit est tamen incompleta, et imperfecta hominem relinquens indiferentem ut velit vel nolit acquirere logicam. 2. vero est completa et perfecta, et ad omnem requisito intrinseco, ut in centrum descendat. Ex quo fit quod ad talem descensum aliquo habitu superaddito non indigeat, sicut nec voluntas ad amandum bonum proprium, et beatitudinem

in

in eo non indiget habitu super addito, quia ad hæc completam inclinationem habet. At vero inclinatio ad logam, quia incompleta est, ut compleatur, et homo veritates faciliter cognoscat, indiget habitu, et speciebus vincentibus difficultatem formalem admodum, quo voluntas virtutibus moralibus indiget ad obiecta virtutum amanda, quia inclinatio ad ipsa obiecta, et si naturalis sit, est tamen incompleta.

Hæc solutio

Contra alia quæ hic tradit M. Lex. convincit sit illetum habitu indigere propter difficultates exteriores, quæ in acquisitione occurrunt ipsum intellectum impedientes ne facilitatem, et delectationem in acquisitione logæ obtineant.

Ultimo arguitur contra 1.am quia non est dabilis in homine appetitus innatus ad omnes scientias: ergo nec ad logam. Patet consequentia, quia eadem est ratio unius, ac alterius: probatur antecedens, appetitus innatus est ad rem conquibilem viribus naturæ; sed addiscere, et acquirere omnes scientias, est naturaliter impossibile; tum quia scientiæ sunt plurimæ, et vita brevis, et occupationes permultæ, et sensus aliquo cognitio dependet, laboribus fatigantur, quæ omnia reddunt naturaliter impossibile omnes scientias acquirere: ergo etc. Maior probatur, quia appetitus innatus est exigentia naturæ; sed natura non potest exigere perfectionem naturaliter impossibilem, ut dicitur 4 p. q. 12. art. 1: ergo vera est maior.

Respondent aliqui quod acquirere omnes scientias absolute est naturaliter possibile, quia homo omnium illarum capax est, ut constat tum in illetu Christi, qui in quem homo omnibus præditus fuit, et in aliorum hominum, qui ex speciali Dei favore omnes scientias naturales habuere, et hoc sufficit, ut homo illas appetere possit, quis sit naturaliter impossibile ex suppositione brevitatis vitæ, et aliarum circumstantiarum illas omnes acquirere.

Sed hæc responsio displicet, quia

tunc impossibilis ex aliqua suppositione, in tali suppositione non potest appetitum innatum trahere, sed ex suppositione brevitatis vitæ, et aliarum circumstantiarum

impo-

impossibile est addiscere omnes scientias (ut ipsi dicunt); ergo contra hoc appetitu innato appetere omnes scientias. Probatur maior, possibilitas formae est conditio essentialis requisita, ut forma possit naturalem inclinationem, et appetitum innatum trahere: ergo tunc, vel forma naturaliter impossibilis est aliqua suppositione non potest naturalem inclinationem et appetitum trahere; patet haec consequentia, nam quia cognitio est conditio essentialiter requisita ad actum voluntatis in illa suppositione, in qua implicaret, repugnat tamen actum voluntatis; et quia obscuritas est essentialiter conditio requisita ad obtum fidei, in illa suppositione in qua obscuritas obto deficeret, non posset actum fidei trahere: ergo etc. h.

Quare aliter respondeo, quod homo non appetit appetitu innato omnes scientias collective et simul habendas, quia hoc est naturaliter impossibile; sed appetit omnes scientias divisive, quod nullam scientiam naturalis, quam acquirere non possit, et hoc sufficit, ut in illo dicitur appetitus innatus ad omnes scientias.

Est instantia clara huius doctrinae in materia 1a quod in omnium fere dicitur sententia appetitu innato appetit omnes formas recipere, vel omnes collective, imo nec duas simul habere possit, quia illas appetit, ut divisive recipiendas; hoc est quod nullam formam quam recipere non possit, et exigat: ergo sicut sufficit in materia 1a hoc, ut dicatur omnes formas appetere innate, sic sufficiet in hoc respectu scientiarum.

Ad 1. si maius. respondeo ad argumentum, quod vel acquirere omnes scientias quoad substantiam, et modum perfectum sit naturaliter impossibile, non tamen praecise quoad substantiam, quia ad hoc sufficit scire aliquas, vel aliquas cuiusque scientiae distinctas, quod homo in hac vita quamvis brevi consequi valet, quia scientiae non sunt ita plures, vel hoc impediant.

Arguitur contra 2am, quod appetitus appetitu nerio quoad specificum, non potest odio haberi; sed plures homines, ut experientia constat odio habent logicam: ergo homo appetitu elicito nerio quoad specificum non appetit logicam: maior, et consequentia tenent, maior et ideo appeti

tu

tu ellici constat.

Respondetur distinguendo maiorem, non potest odio haberi sed secundum se, concedo maiorem, ratione alicuius mali coniuncti cum illo nego maiorem et distinguo minorem, odio habent logicam secundum se, et ut est perfectio hominis nego minorem, ut coniunctam cum labore, et alijs difficultatibus, et ratione illarum concedo minorem, et nego consequentiam. Itaque appetitus ellicitus nerius quoad specificationem sine necessitate voluntatem, ut illam perfectionem quae sic appetit, non possit per se, et ratione ipsius perfectionis trahere ad odij; non tamen tollit quod ratione alterius mali cum tali perfectione coniuncti quasi de mali, et per accidens odio habeatur. Sic accidit in appetitu ellicito circa logicam.

Et instatur evidenter haec doctrina in bono virtutis, quod omnes appetitu ellicito nerio quoad specificationem appetunt, et tamen plures homines odio habent vivere virtuose ratione laboris, quod invita virtuosa reperitur: similiter instatur, quod a bonis appetitur appetitu nerio quoad specificationem, et tamen plures odio habent vitam propter laborem, et angustiam, quae invita reperitur ~~[illegible]~~ quod pariformiter in nostro casu.

Replicabis, quod appetitur appetitu ellicito nerio quoad specificationem nec ratione sui, nec ratione alterius potest odio haberi; sed logica saltem ratione alterius cum illa coniuncti potest odio haberi per nos: ergo tali appetitu non appetitur; probatur maior quia bonum in eo appetitur appetitu ellicito quoad specificationem nerio nec ratione sui, nec ratione alterius potest odio haberi: ergo etc. maior.

Respondetur distinguendo maiorem, quod appetitur appetitu nerio necessitate perfecta, et totali, non potest nec ratione sui, nec ratione alterius odio haberi concedo maiorem, necessitate imperfecta, nego maiorem, et concedo minorem, et distinguo consequentiam: ergo tali appetitu nerio necessitate perfecta, et totali non appetitur, concedo consequentiam, necessitate imperfecta, nego consequentiam.

Itaque necessitas quoad specificationem est duplex, alia perfecta, et totalis, alia imperfecta. Primo necessitatur voluntas in ordine ad bonum unde quaque perfectum

et

et caritatiua voluntas, illud sit q̃ dispt̃ iunge et aliquo malo
caritativo odio habeai inportet, et huiusmodi est odium inuidie. Et dicit
in ordine ad affectione et bonu inequale, q̃ odiongibile odio aliquo
malo, caritativo odio habeai potest, huius gñis est loga, et frequenter
fit ab homine caeata, q̃ necessitate ffecta necessariò voluntatem
tamen inficit. Exquo ifm infert loga non rapperi appetitu
elicitu neq; quod ad specificandu necessitate p ffecta, neq; inffecta
et intra sup̃plicq; inbonoru habitu, et ita q̃ supra.

Sed dices, q appetitu appetitu elicitu neq; quod ad specificandu, quis et accidentale impfecta nporet caritativi odio habeai; sed loga caritativi odio habeai: q̃ cu talis accidentale impfecta appetitu appetitu elicitu, pp̃ria; q̃ nō bonu quisquis alij malu tale bonum pt̃ sumpte caritativi odio habeai; et bonu loga, cuptius ffectione aliquo malo (vt admittimq̃): q̃ pt̃ loga a cuptius ffectione idumte odio habeai. Ptra hanc q̃ intrudatur
motus fuit in anima sua et idumte bona phisica, q̃ tm̃ non
gñt aliquo quo malo, vt odio habeai inimice, ho odio hat introdu-
ctionem motus fuit idumte in ipsa anima: q̃ ita et anima

Ad hoc dicendum
q̃ negando omia, ad illq̃ p̃bandu dico, q̃ gñ malum aliquis et bonu
in destruit subtum, p. illi affert maximam dissonientia
tunc pt̃ tale bonum idumte odio habeai, q̃ tunc potuit pparare
in ordinem ad subtum vt malum, q̃ vt bonu, et huiusmodi
introductio motus fuit; q̃ tunc destruit subtum et existens.
Ad 2º q̃ malum aliquantum et bonu parvum dissonientiam
affert, nō pt̃ tale bonum idumte odio habeai, huius gñis et labor
et loga aliquis, q̃ ad tunc ffectu, q̃ loga intellectui ministrat
N, pp̃ndeat lapis ad labrum. q̃ et labor potest idumte
odio habeai, nō loga, q̃ ifm ratione labor, et aliquis malu et
illa dissonientia.

Ad 3º dicendum, q̃ quis labor et aliquis loga pparet
ad dissonientiam attrahat, pt̃ odio habeai idumte: q̃ tm̃
loga pt̃ idumte odio habeai ipsa loga, appetitu, et ordinatio ad
loga idumte odio habeai ipsa loga, appetitu, et ordinatio ad
loga aliquis appetitu ad hunc labrum, q̃ inaptitudine

loga

logę appetit: g̃ ille labor ꝑt̃ idem ee dr̃hai, m̃ logę potuit
etiam, appetitu ad finem amictis, ꝙ appetibz ad medium ꝺ ꝺicit ꝺ ꝺeter-
tia ad finis equitoris, ꝙ laboriste ee medium ad logam equidem
g̃ dr̃ ee dr̃.

Rñdeo dicit negando quem, ad ꝑmum dicendum, ꝙ actus
ꝙ appetitus ad laborem et medium vile ad logę equitoris ꝺ dicam,
ꝙ appetitus ad laborem idem se negotiare, ꝙ equum. Itaq; appetitus ad
logam ꝑte amictis ꝙ appetitus ad laborem, qm eadem labor ꝺ idi-
cat et medium vile ad logę equitoris, ꝙ appetitus ad finem
ꝑficiendi ꝙ ꝑt ad omnia ꝑtractabil. Atq; appetitus ad lo-
gam ꝑte non actus et laborem idem se dicatur, qm ꝑ ille m
importat fatigacem, et molestum hunc: vt labor idem hanc
dicat ꝑt idem se dr̃hai, qm logę idem se dr̃hai, et
in hoc sensu ꝑcedit solutio mea.

Ad tertia replicam, in labore
quo ad vitam quendam, ꝙ ꝑt idem se dr̃hai, et expli-
cantia dicatis et in vita idem ee nemo ꝑt dr̃hare: sic ita
in mão casu.

Denique ad tertium ꝑt. 3. ꝑtis ꝙ pazitate: mea ꝺ ꝺ ꝙ
petit magis frumentichozem ꝙ imptechozes, et equalis ꝺ
vt vicinus imptechozes: g̃ nec ille appetitus magis idem ꝑ
fectionem ꝙ imptechozem, nec ꝺ equaliter, ꝑ ꝙ ꝑfectio ꝙ
ꝺ imptechozem.

Potuam ad argtum ultimo ꝙ negando, ꝙ
placuit mi ꝙ gravitti dr̃ intrinseca aliquis ꝑfectio mag ꝺ ꝺicit
M. idem modo phanti ꝙ appetitus mag in ordine ad frac
ꝙ tam ille ꝺ in ordine ad ꝑfectionem, ꝙ ꝺ ꝺ ꝺ
dicta ꝺ ꝺ mentem. ad 3o dr̃ ꝺ art, ꝺ ꝺ logę: ꝺ ꝺ
dimini ee, ꝙ ꝺ mag natus ꝺ idem mag ee ꝺ ꝺ
mentis mag ee substale, ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
munt: ꝺ ꝺ ꝺ ꝙ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
illis appetit ꝺ in idem mag partem, ꝺ ꝺ ꝺ
illam ꝙ idem ad ꝺ partem ꝑficiendo.

Replicabit mea prima in
appetit fui. idem mag partem: g̃ ꝺ ꝺ ꝺ

idem

sdum ꝛãs pallq appetat = R̃ndeo ꝙ quam. Nã ꝙ
dicimꝰ ẽ, q̃ illud appetit sua, vt illiꝰ fm̃ ꝯ, ogre
sciꝫ dum rõeꝫ partis sint ꝑfectiones illiꝰ, ita illas appetit
sdum ꝛaõn partem: sit ꝙ appetitus magis ad illas datꝰ ab
fmctore mag, vt salutem ꝑpetuitudo vitæ, vidꝰ ad ꝛaõnis
partis illarum, ꝙ illud ad ꝛaõnem ꝯem trahꝰ; alias dum mã
eet substãꝑfectiõis aliam nõ appetaret, nec ammitte-
ret ꝓpriam ꝑfectiõem q̃ magis appetit, ꝛ quanto nõ de-
beret q̃ corrupto, ꝑpetuitudo vitæ, q̃ indiui-
sibile, ꝛ vitæ totãe q̃ corruptiõis ẽffugeret,
q̃ hoc latius in phila; quare sit.

Qu. vtrum loga sit nẽr̃ia spũr addi-
tias ꝑpias acquendas?

Sensꝰ qñ apponꝰ; aliqua alia diligentia no-
tanda. §. I.

Probꝰ difficultatis nota 1. ꝓpõ dicit aliqd naũ (putat ꝑsor
ditum) 2. ꝓpõ, illud sit iniquꝰ fm̃ ꝛgnẽ; sicut hõe ꝛnias ꝓpõ
adrendũ, ꝛibus calidꝰ q̃ sicci ꝛnias ꝓpõ. q̃ nõ ita ẽ possumꝰ ad-
re, ꝙ ꝛne cibo vitæ nãli ꝛe ꝛcipiũt = 2. mo dicit aliqd naũ, illu
qd illud sit iniquꝰ fm̃ ꝛgnẽ abstrate, ꝙ melꝰ dicto, q̃ ille
ꝛgtꝰ, sicut eqꝰ dicimꝰ q̃ illa ꝛcipiendum ad ita faciendum; q̃ hic ille
ita faceꝛe possimꝰ, melꝰ tñ, ꝛ facilꝰ dicto, q̃ ille ita faciꝰ.

2. notabile
bet ꝛiam posse ꝛdicꝛi. 1. in statu imꝑfecto subsistẽ, q̃ sit habilis
q̃ nam nihil, 1. altꝛi dei; ꝛ in statu ꝑfecto subsistẽ, nõ q̃
dilꝰ het nam ꝛeum ꝛe, ad illam ꝛiam spectatiũ = sic ꝛo
dicꝛi valet in statu imꝑfecto ꝛcilꝛ, vg q̃, licet habilis sit
ꝛiam ꝛeum ꝛe, nisi sit placitum ꝛe ꝛcipꝛe abaꝛtis dãnũ dꝑe,
dꝛe: denique nõ dicꝛi ita in statu ꝑfecto ꝛcilꝛ, q̃ sit habilis
ad hoc q̃ nõ ꝛficiam ꝛeum ꝛe, ꝛ illam ꝛas abaꝛtis dãnum
dꝑfectꝛe.

At

Vt á in hoc puncto dei ggie tollatur, adducatur iam in statu pfecto siue subtila, siue accla in disgiuncta ab ipsa put in statu pfecto siue subtila, siue accla existens; specificetur mgo, & vsus eadem, & sim ad alia, quæ pertinet ad subtilem talem distinctionem ac cilem admittit; sicut hō vt idem specifice, & vsus sit in statu puritatis ac in statu corruptionis, ita in statu puritatis disgiuncta accla ab ipso, put in statu corruptionis.

Nota hic, vtrū h. dubiū in hoc loco possum existam. Hic primum possum sit effe cuis illatiua, quæ put pria ly & vsus solubilis. Sed vt facultas, illa q̄ formaliter dominatur passiones exquis cogit ad hoc primorum possum. Et ad hoc locum possum nota, q̄ vt exempli gr illatiua talis facultas, seu vis illatiua acquisita sit, dāna tm ex parte obti acquisita & q̄ indigeat specialib⁹ acquisitis ad torum, vt in primum cogi incipiat.

Nota di ficultate istam in pecta ad loga nachi, q̄ ipsum hominem illicq; aptum ad discursandum in qualibet arte; nullo m. dubitat loga mirum, seu humanade et planum, ad ois suas acquendas, & im difficultat ad loga natali, q̄d arte facit loga libz agit.

Vltimo nota loga natalem ee duplicem, pceptiuam ilt, & iam; pceptiua ē q̄ nadit regulas, & pcepta ad q̄libet d̄ma conficiendam, & q̄dam siue aliud instrum ad ipsam d̄mam nēcq̄. Et ilt loga dā a ille q̄ passiones d̄ma obto d̄monstrat, & m aliquas regulas sufficē & d̄mā fact tradit. Et ilt hēc loga q̄ ceptiua pnā natali pluribz, & ps atm ad. Martinez de Prado in audita Victate, & fris dā, & illam in sinuant Comib, & Rō ma mag. Mendo h. & exp se illam ps fata ad Lezma quæ dā q̄dam alium, m.g. Oard. mag. Pnā, & plures alij hēc in mam scipsis Logam pceptiuam appellant.

Hīs itaq; notatis, q̄ inquimo & an alīq; ita dependeant a loga natali siue pceptiua siue sua, vt sine illa nullatenq; apprehendi possint nec in statu imp fecto siue subtili, siue accla, nec in statu pfecto siue subtilla, siue accla si

dicatq;

derate.

Proponuntur Ssę § II

Primo ssa docet logam artalem formalem scię esse ad alias scias acquirendas sive in statu perfecto, sive in statu perfecto considerentur spl neriam, taliter ut assensus sufficiens nec unius ordis heri possit in alijs scijs sine loga scientia, ita Scotus qst 1 prodmi, Arauxo 2 met. q 3. art 3. Gallego h 3 quaestio 6. Lerma, et plures alij inter quos Spss nr meus Aguirre disp 2 logę prolotam.

2a asserit logam pro mo hitus sufficiens considerata esse spl neriam ad omnes scias acquirendas in statu perfecto, non vero imperfecto; ita Collegium Complu disp 1a logę qst 7. Joannes a Sto Tho q 1 art 1. Ricardus Lince, l 2 pro m. c 7. et plures alijquos citat, et sequitur Dominicus Lince l 1. q 1. art 10. Eque inter nostrates communior.

3a ssa docet Metum contra primorum priorum aliarum scientiarum, vel saltem contra logam 1 orum priorum (quidem est ac loga perceptiva) absque hitu logę scię here politatem phicam, et moralem ad acquirendas scias in statu imperfecto sive substantialiter, sive accidentaliter (vel ut ipse dicit intensive). At vero ad illas acquirendas in statu perfecto (vel ut ipse appellat intensive) non here politatem moralem, sed solum phicam. Quare asserit logam esse spl moraliter neriam ad scias in hoc statu. Ita plurimi dd inter quos, Spss, ac reverend. M. Moneda d 1 qst 8.

Et ut istius ssę sensum caleatis advertite tunc dici aliquid impossibile phisice, quando non datur virtus phila ad talem rem exercendam, tunc vero dici aliquid impossibile moraliter, quando, et si virtus phica ad talem rem exercendam detur, tamen in illius exercitio est tanta difficultas, ut arbitrio prudentis viri reputetur quasi impossibile talem rem exercere, quod doctrina est Spss. M. Curiel l 2 q. 107. Vero predicta ssa asserit, quod et si in illo tu absque loga scia detur virtus phica ad acquisitionem scianum in sta-

tu

nupfecto; tñ vñho erat magna difficultas, vt vñi boga ſẽa
crearet mortala impoſſe illud ꝙ.

Quarta, vt deat bogam ſce
ptrum adſcias ꝙparando ſine iñſtatu ꝓfecto, ſine impoſ
ſo ſubſtata, ſine acta ſiſtaatata ẽ ſpla mãy; bogam vñ ſũ
am ẽ ẽ ſpla mariam adſcias ſine iñſtanꝫ fecto, ſine impẽ
fecto ſubſtatiua ſiſtaunti, ꝙ ſm ſduncti, et mad ſcias ꝙ
parando iñſtanꝫ fecto acta ſpla mariam. Tra Aſſi, e
D Thas pluribꝰ iñbuit. Habeti titulũ bñ, et mihi
D Thę diſcipuli. In quoruũ obſequiũ ſit.

Prima D.

Boga ſceptrũ ẽ ſpiritus ad adeqrendam ſẽ am iñſtatu impẽfecto ſubſtata § III

Antę ſm ꝙ bam, aduerte bogam ſceptrum, vñ ſũ di
uidi, ꝙ ipſum nomen naale ſtatꝰ ceſtiũ, pro eum boꝰ ꝙ
ſi dum ſ dixe, ꝙ grę dicit ſpeciem ſenſibilem, et ſtatia
pria, et eam cogẽm ꝙ uenientę ſaire exꝑ ẽ explicat eam.
Sicut m. inqualibet ſãa dantr prima ꝓpria rõe ſubſtãa, et
nõ mõſtrabilia ab illa ſãa, nũ ꝓpria extranea, ſũ inbo
ga, vñ ab illa tractꝰ vocatr boga ſceptrum. Quo poſito.

Probatr ꝙ, ad
quemlibet actorem ſcifícum ẽ ſpla mariũ ſãe, ꝙ ata ſe he
rẽ poſſe, ẽ ſpmittat ẽ eam dei, ꝙ ogeat ſpmittat ẽ eam
gii ẽmpſſe, vñ boga ſceptrum; ꝙ boga ſceptrũ ẽ ſpla maiꝰ
adu em actorem ſcificum. Probatr mia; Vñ mia, nihil a-
gi ſpmittat ẽ eam dei, niſi cogatr ata, ſpmittat dei ſio, ꝙ
boga ſceptrũ vñ ſũ boga ſceptrũ ꝙ ẽ Mẽ ẽ ata, ng nihil cogens
ata dei ſio ſpmittat, nihil ogeat ſpmittat bonũ ſũ infra

ẽ

cepſ illig dnj.

Miſa ſcti, nſr̄ cogi victa diſpo ꝯmentum mīe ꝯ
gatꝰ, p̄mittes omnib⁹ hac d̄fectum eq̄ ꝯ formet regulis boni
ſidem; ſ hoc nequit cogi sine loga ꝑ cupnia: 9° acta dis pō ꝑ milcam
aug̃ cogi sine loga ꝑ cupnia; ꝑ hmia, loga ꝑ cap̄ tradr regulas
aglitas, eū eiem d̄tracq; cadoat des defect, 9 ꝑ bonitatem
d̄tracpoſt cogi ne cap̄ ꝑ cupnia dicūt; 9° ꝑmittat eē ſuis
regulis, ꝯ nullus hac d̄fectum nſr̄ cogi sine loga ꝑ cap̄: 9° hgt
loga d̄ſtrmia ad eam attentum dicūt.

Reſpondeto rōnib⁹ hoꝝ
horum ex 1ª loga ꝑ cap̄, 9 ſufficacit̄ nō rōnat, ad 2ª ꝑ dictas
reg̃ dare attinet, 9 ꝑtales regule sint vrē bone, ꝯ ſtrmate
bile ſ poſita poſita horum explicat̄ tranſ, immotet cunt, ꝯ
quari primo ꝑia: 9° ad illas ꝑ ſtandas, 2° cogendas nē ex loga
ꝑ cap̄ & bñ aale ſufficiāt.

Sed hic cogit machina dnica tbo dī-
ſolutr, 9 loga ꝑ cap̄, 9 ē ſpta meriam d̄finding ē ꝯmitatue
idem & bñ aali: ſm̄ ꝙ abillo diguit rāe ſpecialis cōmotati:
9° ex eo q bñaale ad ſpdictas reg̃ ſ ſtandas ſ cogendas
ſufficiat, ſ regulatr, nō ſtr loga ꝑ cap̄ id ipſum ſ thrie, ſ 2°
tio oppoſitum ꝺuincit.

Et Vt huic ſolu, ſ nō ſ ſtio dr̄ doc-
trinam ꝯgatis, aduerte, 9 bñaale ſ ut ad ſpdas attinet ꝺ-
bē poſſe ſ ideari; primo ꝓout ſe extendit ad cognoſcendas eas
quas immediat, ſ idem hanc ſ id aboby mētis ꝙ ſpdictr
lumen ꝑiam. 2° ſ ideari ꝑt ſpecta applicatr ad reg̃
ſ ditōnes regulas, ſ ꝑbet ꝑ cap̄ta ꝙa ad eam d̄tracm
ſ ꝑt sū ꝙ ſpdictr loga ꝑ cap̄, ne ad oppoſitum ſ ē, ſ aliqua-
tenꝰ bonitat̄: explicatis hac tria diuina, ſ ꝑt auſpicat ſ
petr ad cacumina ꝑfec̄ ſ sua ſpūs illigentis, ſ eadem
sua ꝑt tract ad ecclia ſ entes, ſ traitas, ſ ꝑt vocatr
ſ cia ꝺiuinit, ad hunc mo ſ bñ ꝑt auſpicat ſ dei sua inſtru-
ctia ꝺiuinit, ad hunc mo ſ bñ ꝑt auſpicat ſ dei sua inſtru-
ctōr bñ ꝑiam, ſ ꝑt ſpecta auſpicatr, loga ꝑ cap̄ ſ ſpel
latr

tatr

lem.

Sed replicabis, idem D. Thom. 1.a 2.ae q. 57. art. 3. ars dis-
quitur a lumine priorum, sed logica praecepta est propria ars: ergo distinguitur
a lumine priorum: ergo non est idem entitative et illo: ergo Sm. erit
idem et logica scientia, sed haec (ut postea dicemus) non est simpliciter necessaria
ad omnes scientias: ergo nec logica praecepta erit simpliciter necessaria.

Respondetur mentem

D. Thomae Sm. esse, artem quae vere et proprie talis est debere distingui a
lumine priorum, logica praecepta non est propria ars, sed improprie, et per quan-
dam similitudinem; proprie tamen Sm. est habitus speculativus at-
tingens veri immediatas speciales, quae Sm. Sm. facere docet,
hoc autem facit modo speciali, ut non debet distingui a lumine priorum, nec
eddari et logica scientia.

Et si replica aliquid convincit, probat non Sm. non
posse eddari et lumine priorum, sed nec et logica scientia, quia haec in ratione
scientia non est propria ars, quae est ipsa.

Sed dices et M. Parra, si haec logica
praecepta est idem et lumine naturali, et non et logica scientia, et medio tollitur logica
docens, quia in omnium dicitur scientia datur, et scientiae, et haec Sm. est
ab aliis assignetur, ut regula ad distinctionem, et alia artefacta scientia
praestet, sed totum hoc per nos praestat logica praecepta, quae non est idem et logica
docente scientia; sed et lumine priorum: ergo superfluit logica docens
scientia, et consequenter illa de medio tollitur, quae est contra omnes.

Respondeo negando seque-
lam maiorem, quia et si logica praecepta regulas praestet non obstat ut tamen logica
docens scientia aliis scientiis regulas tribuat, quia regulae praestitae a logica praecepta maiori
expresse sunt veritates immediatae, et vae, et non demonstrabiles, et si aliquando se
extendit ad alias veritates deductas et exprimit veri, seu demonstrabi-
les per illas, illas tamen non tribuit distinctivo modo (hoc est illas probando) sed
Sm. quod dicitur.

Atqui logica docens omnes regulas, quas tribuit praestat de
stinctivo modo (ex quo capit scientiae) quia tales regulae sunt veritates mediatae fre-
quen-

quenter, et esse eq, sue passiones distrahibiles et vis, et per vas vir.
Et si aliqn se extendit ad tribuendum regu, q sint vera immediate et
vera, hoc a se non facit, nec illi competit ut sic, et illas distrahere non
possit, q sim ut instructa a loga artali precep. Ex quo fit q
regulae prestitae a loga per ap sint diversae, l quoad mo, l quo
ad substantiam a reg logae docentis scie, ex eo q regulas prestet, prima
non infertur eam superfluere.

Ex quo m inferes, q lt metp aliis scijs
vrtia pria tribuat, q a m illa tribuit artoso, et sa fico mo, l illa
reducendo ad impole, l probando per alia pria priora, non vocatur
metp vere preceptiva sicut loga, tum propriam iam dictam
tum m q a metp nunq vas reg ad distrahendum docet, q a hoc non illius
q logae e, in quo cap vera, et propriae ao preceptiva consistit. Sed
de hoc in solutione argtorum.

Secunda pro

Loga scia non est splenetia ad acquirendas scias in statu imperfecto substantia.

§ IV

Pr hec pro a pluribus in hunc mo. Illetus se solo habet vir ad
habitum scificum pdu: q o hts logae scie non est splenetia ad acquirendas
ceteras scias: pr ans, ac scificus in vir pos illitiva causat habitum
scificum: q o poa illitiva se sola habet vir ad pdu habitum scificum
indentia a loga. Sed hic pdi mo inefficax e, et si non amplius ex
plicatur assumptum plures patitur instantias: nam fantasmata
in vir illetus agentis producunt species illigibiles, et in illetus
agens se solo illas producere non pt; sed poa generativa in vir

Vir

Vir subiectum substantiam producat, et illius in virtutem aliquam illiget, et tamen nec subiecta sine propria generatione, per aliam substantiam producere, nec anima sine illetu illigere valet: ergo ex eo quod ac sufficiens procedat habitus scientificus in Vir illetus, non infertur illetum scilicet, et indifferenter ab habitu logicae scientiae posse habitum scientificum aliarum scientiarum procedere.

Quare hac, et aliis rationibus omissis, probatur 1° ex auctoritate philosophi D. Thomas 9 metaph. l. 7. adducit, et explicat, ait enim philosophus, addiscens artem operatur opera artis sine arte. Quod Aristoteles verbis addit D. Thomas, per aliqualiter homo exire in scientiam, et virtutis actum antequam habeat habitum scientiae, et vir, quo adepto perfecte operatur. Ex quo sic etiam probatur totam necessitas logicae scientiae est ut simul et illetu concurrat per modum habitus artis adiuvantis, et dirigentis illetum ad acquisitionem aliarum scientiarum. Sed effectus artis non dari sine arte ex verbis philosophi et D. Thomae: ergo non dari assensus scientificus quam ad substantiam sine logica scientia.

Respondent plures talia verba, nec in philosophi, nec in operibus D. Thomae inveniri. Sed haec evasio oculis non rationibus indiget.

2° alii respondent ex praedictis verbis solum inferri quod primus actus philosophi vel non habeat, sine habitu philosophi, non tamen sine habitu logicae scientiae.

Sed contra primo quia haec evasio voluntaria est, nam parta sine arte posita in verbis philosophi est exclusiva absolute, et non fundatur, ut solum artem eiusdem speciei, et non alterius excludat: ergo excludit omnem habitum logicae scientiae.

Contra 2° namque tandem immo magis actus philosophi vel quod a proprio habitu philosophi, quam ab habitu logicae scientiae; sed ex solo datam per hoc habere actus scientificum philosophi absque habitu philosophi: ergo multo magis talem actum actus scientificum poterit habere absque habitu logicae scientiae. Maior est ipsorum dicta, consequentia bene infertur, maior probatur, nam actus philosophi ab habitu philosophi tandem tanquam a proprio proprio et elicitivo; ab habitu logicae scientiae solum tandem ut a proprio directivo, et ministeriali, quod est minor dependentia: ergo est vera maior.

Ratio vero probatur

et

Q̃ omittẽs alijs rationẽ ꝙ ad cã ꝓpriã ꝑtẽ actoris, illa
lex quinti sese mihi efficacissima ꝙbo. Vtcũq; attento tenore
omnis, ꝓbatissimus erit ingualibet mea, sufficit q̃ illatus cal-
dentia cognoscat malitiam ꝓmissarij, & bonitatẽ ꝙsq; ꝙ
hꝫ cẽa ꝓbat ꝙsq; vñe bgatia: q̃ bogatia ñ ẽ aptꝫ mãa ad
acquirendas alias res vitiatu vñs fructꝰ substantia. Alia
quantum ad ꝓmam ptem ẽ manifestus, ꝙ ad ꝙsitam ꝓtem ẽ
manifestissima, & ꝙsibilis bne naali, l.
ad summã ꝓbgam ꝙsq; q̃m ad 2am ptem ꝓpõ: bonitas
ꝙsq; ẽ stella ꝙsq; ; ꝙ stella ꝙsq; ẽ vegros cibilis bo bne naali,
& absq; boga tali: q̃ ꝙa ẽ mã quoad 2dam ptem: hꝫ vltima
mã ꝓbatꝫ; bonitas ꝙsq; nihil aliud ẽ q̃ ñ stimare inanitꝫ, q̃ quam
l. ꝓmissi; & hꝫ stimantia ꝙntis vñ ꝓmissis ẽ stella ꝙsq;
q̃ bonitas ꝙsq; stellis alia; malũ ostat, mã ꝙtr. Et ad ꝙsq;
contrariã illationẽ ꝙntis ad ꝓmissi: & hꝫ stellas, ẽ stimantia
ꝙntis vñ ꝓmissis, l. talem stimantiam vñponit stella: q̃
stimantia ꝙntis vñ ꝓmissis ẽ stella ꝙsq;.

Quarto, & explicatis hijs
& simul marginalibus aliis ostensis. Nam secta dicto ꝓmissarij
imm ꝙsequa ẽ stella ꝙsq; ; q̃ talis dictꝰ ꝙntis ad stellã stimari;
secta dictꝰ ꝓmissarij ñ ẽ illigi absq; bonitate ꝙsq; : q̃ nõ
bonitas ꝙsq; ẽ stella ꝙsq; ; ꝓbatur mi, secta dictꝰ ꝓmissarij
fuerit ñ illigi ꝓcedendo ꝓmissa tota q̃ boni infrantem
inquo bonitas ꝙsq; omittit: q̃ secta dictꝰ ꝓmissarum illigi ñ ẽ
absq; bonitate ꝙsq; ; ꝓbatur ꝙ: q̃ a dictꝰ ꝓmissi ñ ẽ ponenda ta
q̃ boni infrantem, dicto ultimum bona, secta remanet,
& ꝓfecta, q̃ quotiẽs ꝙsq; ꝓmissi ñ boni infrantem,
bonitatis aliquam ẽ fatuum: q̃ secta & bona dictꝰ ꝓmissarum
omittit; ñ dicti ponendo ꝓmissa tota, vt boni infrantem.

Quarto & explicatis ꝑdum. Idcirco
fuerit ñ infrani ex ꝓmissi, q̃ boni infrani, ꝙdam ñ fra-

ri

ri exp̃mitti ẽ tella q̃ꝫ: q̃ꝰ in bene infrãi ẽ tot
illigella, mea ĩgua ẽ difficultas ꝑ. Dz ĩ bene ĩfrãi
exp̃mitti ẽ ĩ infrãi absolute: q̃ꝰ ĩ infrãi cum exp̃mitti
ẽ fralta bene infrãi. Aristotel ꝑ cipue in plurimum diuersa
tea attentium malam q̃ua ĩ ẽ q̃uam absolute, q̃ bonũ
q̃ malũ infrãi, absolute ĩ infrãi. Dq̃a vꝰ q̃ ĩ ẽptale, q̃ꝰ
bon. ĩ ẽ cuiusm̃ uꝫ ẽ ĩ ẽ auru absolute, ideo ẽ auru
absolute ẽ ei cuiusm̃ auru fralta, ẽ Ang. ĩ ẽ cui hꝫ
ẽ ĩ ẽ hꝫ absolute, ideo idem fralta ẽ ẽ hꝫ absolute
ac ẽ cui hꝫ: q̃ꝰ ĩ bene ĩfrãi dz ẽ ĩ infrãi abso-
lute, idem fralitra cũ dz ĩ frãi exp̃mitti, ac bene
exillit infrãi.

Hec ratio probatur nã mi tanti ponderis ẽ, vt
ĩ mag. Petra vꝫ dñe d fuisse nec accipiamꝰ ĩ nec probam q̃
ne d fluctuat, ẽ ad mimus Aristot. illig ꝺ nã illi ꝑba-
bilissimam. Nihilominꝰ tñ hꝫ adi tutissime ꝑcedit. ꝺ.
tꝫ q̃ꝫ ẽ dicendũ etiã q̃ꝫ n ẽ cui tale ommꝫ, ĩmo
dicatur, q̃ alt ne ella, cũ ella ẽ d fabilis ẽ alia ei oppõ-
ãi, ẽ q̃uentꝫ quamis Conclꝰ q̃ꝫ sit tot ella, q̃ꝫ n infrãnali
ca ummam, sig dem ꝑpetua q̃ꝫ malus ummam vꝫ.

Ad 2 ꝓ dit
etus duas milite p̃ falso, q̃ ella q̃ꝫ n ẽ ella ẽ, vt. q̃ꝰ ella vm
ma cognoscibili ẽ ĩ nota: ꝑ tans. Ella q̃ꝫ nullius ẽ ꝑ-
ne, nec aliquo d fabili ẽ: q̃ꝰ n ẽ mal, vt.

Ad 3 ꝓ dicas q̃ꝫ
cipiamꝰ affirmem d fali, v n ẽ ella prima, ẽ vt q̃libet
falsus.

Ad 4 arg. nã q̃ꝫ ĩ d fali regula ẽ tella tali d fali:
q̃ꝰ n ẽ illi ꝑbile; ꝑ tans. Non ꝑ illigi d fali fralta q̃ ipsa
nã q̃ꝫ illigatur: q̃ꝰ nã q̃ꝫ ẽ tella regula d fali: ꝑ tans.
non ꝑ illigi d fali, q illigata, q ꝑ strom exprimit ẽ q̃cludi
ri; ꝑ non ꝑ illigi d fali, q illigata fralta q̃ꝫ: q̃ꝰ non ꝑ

illigi

illigi d traao, gñ illigatu ptraao ogñ. Nemo patet, q̃
omittat ẽ edulam uñ ẽ pata etiam rem, & illam ipsa
rie: q̃ nñ pt illigi d traao, ut uterus ee cadi uñ, q̃ illigatu
nõ ipsa ogñ.

2º. Adhuc admitto q̃ uoluntas intenta, si ella
uoluntas nõ ẽ efficax tm̃ in pueru. Adhuc admitto ogñ
passionem d traari ee, p̃ aqua cogi bñ naali: q̃ adhuc admit-
to, loga hñ ee naia, ut possit illatu cognoscere eam ogñ
d traa ut tam: & tu ans, uerbi gr̃a, passio ipsi, & in hoc ali-
quantum prodam ẽ cogli ab bñ naali: q̃ admitto ogñ ee
passionem adhuc esse cogli ab bñ naali. Alia pat, nam
uoluntas dam ipsius p̃ cenotę, quatę uia statim cogit
explicari sui, ideo q̃ p̃ cenotę d̃ ee cogit in dtm ab
aliquo nõ dio, q̃ d traeri d̃ ea: q̃ d ee mia.

2º admam ad
ut respondent alij inta quos v. mag Aguirre bo eam d-
tata n. 30 Comitatum ogñ ee passio nem ogñ, id oq̃ ee dulem
p loga m aqua, nam ob passio alicuius ee ẽ dt habilita
tiã q̃ p̃ te agẽt d traari ella, & loga p̃ eag̃t, & tractet d
aqua, q̃ quanta Comitatum illius. Appote ipsius passionem
d traari dt, & quantia nõ sufficit bñ naali ad Comitatum
ogñ ee gerdam, q̃ loga hñ aqua.

3º q̃ nam solidat huic
doctrinę ea ratio p̃ dicta mag nñ occurrit, cui ego q̃ illam
sic argue. Diuisio ogñ uiuorum, & malum ẽ diuisio ad ra
tio (ut q̃ libi no bis placuit): q̃ Comitat ogñ nõ passio, ipsa
ogñ, alias diuisio esset ali, & cali esset, si ut q̃ ad ea, & sal p̃ passio-
nem ogñ ipsi diuisio p̃ ofi in ut, & sal ẽ ad cali.

4º nam admo dato
Comitatum ogñ ee passionem illig p̃ illigi natura, & ex arte ogñ ee
illam absque hñ loga d; q̃ nec cogit ad tractu, ut ex arte sufi-
ciens ẽ ad ostensionem ipsius: q̃ Comitat ogñ nõ gatio illius, admo

m

vnā hr̄ ad aliud log em loga scā or̄ē Sphoniam. Attempt nam
cū ea Solus esse aq; cogit sine loga scā: g̃ hr̄ bonitas
aq; p̃ dicta cogi sine loga scā, g̃ cogita esa vista co-
gn illig passo. Illig ergo, ornamt̃ dictas log; sine vna cogn
bonitas aq;, vt in sui fatent, et in tali allenig ēt ois vtas
sufficit ē: g̃ ad allentum sufficiam sufficit cogn vna bonita-
tem aq;.

Cog°, simul pcdens tangens fuit impugnatio; q uis
bonitas aq; vt illig passo, vt etia allenig sufficiat circa illam suf-
ficit cognō bonitatis aq; vna radice, sit nulla aq;, sed hic
cog p̃ dari abrog alia, vt p̃ una dictas hic, et alij rubus
sequis stingit: g° quis bonitas aq; vt passo illig, ad allentus
sufficiam vt cegrit loga scā; p̃bmā, cog pass in una radice, sua
vna ē sufficiens ad cogendam connexionē obtinam aq;
pijt: g° ad allentum sufficiam generandum: p̃ tq; ita, nam
sufficientia vitali connexionis fundatt.

Sed dices ait°, nam ad co-
gem connexionis obtinq; prati dubito sufficit cog vna radicali
sua connexiq;, q tali connexio vicissim sua hr̄ naali cogat
q vacegrit cogo ara scali, g̃ vna loga scā cogit: g° sibi
cogam cum obtinam bonitatis aq; q pijt sufficit cog bo-
nitatis aq; vna radice, sua vna aq;, q hic cog et vnet
adhr̄ naali, vt admittam, g̃ cognito bonitatis scali adhi-
gam scam plicat: g° ad gignendum allentum sufficiam suf-
ficit cog bonitatis aq; in sua rad, vt vna aq;: g° manq; log
scā ē Sphonia, q̃ hr̄ naali sufficiat.

Suplicabit, vna aq; p̃ nos dici
vt vincta dispar pomilionq; bonitas aq; sagr adhuc tam dispar
pomilionum: g° bonitas aq; q passo aq; p̃ bma, hic ē vna dispar
ideo idem in domij Roma aq;, g̃ pomilio vt aut dispar: g°
bonitas aq; sagr ad talem aut tam dispar: g° q passo illius: g̃
vitas medicata: g̃ et tali log am scam.

Respondeo nam, q

nego

negando minorem, ad probandum nego ans; nam illa causalis non est
vera, et in rigore causalis, sed tantum est causalis, quam ad explicandum, quia
recta dispositio premissarum idem formaliter est ac bonitas consequentiae: vel saltem
differunt quam ad explicitum, quia bonitas consequentiae explicatur per tres
scientes rectam dispositionem. Instatur hoc in definito, et definitione, quidem
formaliter sunt, et in definitum per definitionem explicatur. Ratio autem quare bonitas
consequentiae sit idem formaliter ac recta dispositio premissarum, iam constat ex dictis,
et addo nunc aliam rationem. Nam recta dispositio premissarum est respectiva
ad illam per modum magnificantis illam, consequenter recta dispositio dicitur vim
magnificativam, et illativam ad illam, in quo bonitas consequentiae consistit,
ex quo fit esse formaliter idem.

2° Confirmatur ratione communi, et efficaci. Nullus
habitus acquisitus dat potentiam cui inest simpliciter posse ad operandum, sed tantum facilius
posse, sed logica scientia est habitus acquisitus: ergo non dat potentiam cui inest simpliciter
ad operandum, sed tantum facilius posse. Minor constat, nam tunc est
differentia inter habitus acquisitos, et infusos, nam ut supponunt posse potentiarum
et similiter tribuunt facilitatem, et dant simpliciter posse potentiis, quae insunt; minor
et consequentia sunt certae. Ex quibus infertur, ergo si habitus logicae scientiae non dant simpliciter
posse ad dirigendum v.g., sed tantum facilius: ergo illetus sine logica absolute
ut sine difficultate potest per se facere, quod logica facere poterat: ergo
illa ad assensum scientificum non est simpliciter necessaria.

Cui ratio respondent alii ex quos
nostri magister Augustinus l. 1. n. 37 quod ut habitus logicae scientiae (idem quod sentit de quolibet alio
acquisito habitu) prout distinctus ab habitu infuso non dat simpliciter posse potentiam quam ad substantiam ac aliarum
scientiarum, et prout tales ac specifice cogitationes et tales sui obiecti: attamen ad
tales ac prout rationes cogitationes et tales rationes supraddunt rationem artificiosam, et scientiam
dare potentiam in ordine ad illos simpliciter posse, et prout sic asserit logicam, et si habitus acquisitus
sit, necessariam simpliciter esse. Habitus vero infusus absolute dat simpliciter
posse, quod sufficit ut ab habitu acquisito distinguatur.

Sed contra ex data solutione sequitur
nullum esse discrimen ex habitu acquisito, et infuso: nam habitus
infusi non dant simpliciter posse illetui respectu cogitationis ut sic v.g. respectu cogitationis tali
modo ut supernaturali: ergo si habitus acquisitus, qualis est logica, et si non dat simpliciter posse

ad

ad cogim vtalem put ne aliarum scia, ꝯ dat ipa posse ad dicta
cogis talimodo, ut sapio, ⁊ arbro, nullacen dicho-a-habitum
acq̃stum, ⁊ in fuisum sufficiable.

Dz 2° nam fulsum habitum acq̃stq̃
dare ipa possit ꝯ cadinu ad dca actus, ⁊ scifica: nam q̃ ꝑ alq̃, q̃quam
acquirit phia; ⁊ ꝑ ataꝝ ad cogz q̃quem acquirit cogz sic, q̃ ideo sci-
fic, ⁊ arbꝝ, alias ocam sciam nocauent, ⁊ actus actum scifiant, nec
habq̃ cogz, nec habq̃ dcant ipa posse, ⁊ nunc nocauent: q̃ actus acq̃stus ni
si nondat ipa posse poz quoad illicitum, ⁊ cogim actus; q̃ nec actum
⁊ scificam

Dz 3° nam q̃ solutio ⁊ cogis ⁊ Dna ⁊ actus, nam ⁊ addita
loco actus q̃dia sic, ⁊ pca actus poss fieri sine arte, ⁊ actus fiant sine
scia, ⁊ ad dd immediate: q̃ sic nam q̃ talis habq̃ nodant posse ipi
instant ipa posse quoad tales ad actus, scia fic, alias
multo mo possent dari seipsis: q̃ ⁊c.

Dz 4. nam q̃ nda habumacq̃stu
mandare ipa posse ad pcandum, sensus legitimos, ⁊ uage, q̃ dat
habq̃ nodat ipa posse ad pcandum ac, ad quem pcl talis habq̃ acquisit
ipi dinat, q̃ habit acq̃stq̃ cogz sic q̃ pcl inclinat in ad scias, ⁊ di-
spinat, q̃ habit acq̃stq̃ cogz sic q̃ pcl inclinat in ad scias, ⁊ di-
stinos, ⁊ talis: q̃ addito ⁊ talis nodat ipa posse, q̃ tm facilq̃; patet
q̃ dia, q̃ alias nullum dicaiocen cet-a-habitum acq̃stum, ⁊ñ
fuisum, nam fidei vg, habitum q̃ tm in aspu cogis ⁊ talis nodat
ipa posse, q̃ tm in aspu cogis ⁊ talis, ut sufficiable.

Nec valet si quis dicat

Dicaiocen-a-habitum in fuisum ꝛ. fidem, ⁊ a-habeam sciam ⁊, q
sim fict nullq ad credendi dnip: at 1° sim habeo bonas ꝑ dnip alq̃ fi-
scias, vg. patrem ad quod habeo acq̃stu.

Nec minuam valet, nam sine aspe-
dat nam esse fimat, q sic plo; hoc q̃. hoc q̃ nodat ipa posse
aspu acq̃sitionum ad pcam sciam, ⁊ alq̃ ad scias illis sine
possit fieri sine habeo: q̃ nec ñ dat ipa posse aspu ad aliarum sciarum,
ꝑ q̃ dia, eodem mo habeo dat posse illi tui aspu ꝑ pcl; ⁊ acq̃ ad ali-
arum sciarum; sed ad ꝑ pcl nec nodat quos ipa posse: q̃ nec ad ali-
arum sciarum: ꝑ tua mea, habeo multo alio pt dari posse poz illicitu, nisi
q̃ habq̃ dialectica, q̃ id quo ad cogitu illicitu ad faciendum, dicit ñ,

ꝑ pca

Ppria maa lega, aliaig in ñ inma aliarum sciarum, q eadem
sit in vtrus mais difficultas capte pig° eadem mo dispone ethetici
ausa ppig mag, alieng alieng; Pausa ppig mag in clat pone ipsa
Vt admittunt: g° mcau pa alieng, Pquentos n'cat mata ipte.

Nec stabi-

let ejugium aliquem assecutum, q Vt hns aagitus videt ipsa posse
Ehi dnas illius spos, sup pig q hut ipsa posse, Vt ad pficiendi dctas
indiget hts aegisto, Vt cditionu indispensabili, e vinc cons al-
sequunt legam ee ipsa oneam.

Nemíngueam valet, Cui hts maalis ac- ñam,
gisiti sunt ipsa mag ad esse dq, q ex sint dnas pcaru, q ejú-
sunt, q est additium, alias sine iustitute, e sine sua ñ posset pca calce
inde Latuotam, e ñ sicum, q ex phibe Dnam vtdicte, nec
dnas hts, ad pcas in cadem Cita zeguara, Vt pz inuitis ejus-
sent omnino plures ac, adquos tales leg vindicant excauae, Vt pa-
tet in Vt dnau legs, e in ac cuig ppcis.

Vltimo p̄ requiritur. Vt illud
attentiam ñ fiat dq. Sufficit ergo qddatiua dnau, q hec cognitio
p dnai sine lega scia: 2°. Nam constat, q illud cogens qddatiua d-
nacon, cogit ñ p mutuu Exercitu, cdas q cai, e ee ala ichia ñ posse
q sufficit ad assensum ñ fiendum. Tertio in hac mea, assensus ñ fi-
endus ndum debet adge dnau, sine adge aliorum ñ nostrum leg alio,
Vt ni, dfi, p fidei pa, q ola ñ dnau excauit, q ad assensum
ñ fiendum sufficit ergo qddatiua horum in dnau: g° ñ sufficiet
ergo qddatiua dnau.

Quatr 1° licet dnae mam festet eam, ñ
dfutum. dfio mam festet; q vt aliquis cogat dfutum fieri et
fiem sufficit ergo qddatiua dfi; 2° ñ vt aliquis cogat ut fiem
eam sufficit ergo qddatiua dnau, minor pt, q a cogere dfutum
fieri dfiem pertinet ad hn naale tam pcaum, e nullo hts ñ fieri
adid Enaig.

Quatr 2° Regentiet. Ad acquirendam legam n'augam
aliqua scia, alias Et enaia alia lega, e sic in infinitum: g° sufficit

cognitio

eog nihō gddatuia hę dtraū hog-e adiptam hzam ac-
quirendam: g° mō sufficiet talis cogmō adchuc esset, g hoga
itam ꝛ ꝛlacāc sumtalis: g° sed ad hoc non acquirendam tuffi-
cit eg° gddatuia dtraū. Sed eo uiatuali bonitatis
ogue, g n exhoc dicatt talis tam dtraū ꝛ ecce actalem, itadi-
cendū non dtraū alijs hōis.

Sicut

Sicut nō quāta hę qualitas hoc ꝛ ꝛ ꝛ
dimā septem p mīt dtraū, ꝛ minuatis hīs ꝛ illius ꝛ stat il-
faciant aliqd respondent, g in prima dtraū hoc sufficit eg° gd-
datuia dtraū, ꝛ eg° uiatuali bonitatis ogue, ꝛ ꝛ plō tra-
ale hūt, g a in prima dtraū hoc in fatis ꝛ ꝛ ꝛ
ogue, ꝛ ꝛ uiatuali otinere mīs possit, ꝛ uiatuali ogt
hoc em p millarum, g ꝛ n naali hetis; at uo in dtraibz alī-
arum ꝛ arum ꝛ in fatis, ꝛ ꝛ fatis pōt ipa bonitas ogue p
ipa bonitas ogue ꝛ p uiatuali otinere mīs possit, nec hmōdi
attingent p millas uia ogit, g dtraū, ꝛ ꝛ ꝛ

Sed uno uidat euidenter p dictam sōl impugn, ad
huc admitte intentu ad ꝛ ꝛ, nembonitas ogue in ꝛ ꝛ
illata ex p mittet ē eiusdem naū q qualitat ꝛ, g no ē ꝛ
p mīt in fatis; g dtraū hoc hetis naali ogit bonita-
tem ogue, g a ꝛ otinta in p mīt, ꝛ ex illāt dicta: g n inguo-
p alio idmō p̄t solui nisi g ex em otinuat in mīt, ꝛ
ex illāt in fatis: g sicut ibi sufficiens fuit p dicta ogit, ad illā
sum ꝛ ficiam, ita erit sufficiens in alijs dtraibz.

Q p dictam sōl impugn. Q illāt in dtraū ogit uia ꝛ in p mīt bonita-
tem ogue. Q ex illāt ex ꝛ, g talis bonitas n ꝛ illata, sed ex
hoc g videt p mittat ex dicte dispositas, ꝛ nullum hoc fretum, g
inqua q dtraū ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ dicto p mīt Cathas dtraū ꝛ ꝛ
g inqua q dtraū p illāt hetis naali uia ogit bonitatem
ogue; p hmōi, idm illāt ogit tam dtraus ꝛ Corā mo quam
g a ogit p mīt otinere ꝛ, sed ꝛ ogit p mīt otinere ꝛ
g a ogit illat ex dicte dispositas: g q illāt ogit uia bon

tatem

ꝓportionatum: Cum ergo nō ꝓpria pars (ex supꝓne
ꝓpositis) modū iudendi in se, ꝙ totum ꝓpriū ꝓpriatum
ꝓportionatum alterius: Et ad sumū totū partialis, nempe
Ecclesiæ: ꝯ ex alterō ꝓpriū ꝓpriatum ecclesiæ ergo, nequeat
definire: ꝙ ꝓdicta sit nihil ꝓbans.

Preterea ꝙ manē
festa ꝓpositio: tum ꝙa ꝓpositiua ꝙ affectorum eadem
et mortis mali: ꝙ si mala ergo ꝓpriis bonis ergo, et vir
ergem ergo, et pala m, et mundū, ꝙ ipsa bona ē festa
ergo: cur hoc in aliquet in alijs malis? — tum ꝙ bonitas ꝓ
catur ergo ꝓpriatas sit pessime pendet a fragilitate, n' v' ē ver
et mendax ergo, nec dei sancti, et ꝓmissit, nam hęc
quenit ad eam: ꝙ nigua ergo mala in venia nam
aut vt patris ergo; et in mala ergo admittunt ꝓpria ergo et bo
nam: ꝙ in in mala alicuum sciam.

Quare alij respondent
ad acquisitionem boni, et habendę alterius ꝓpriū
cia primam rem illig, et ad ergendam bonis ergo respu
bono nullatenus exigi alia bona, ergo vt ad aliam sciam
ad ergendas; et hoc ꝓbant tum ꝙ bona ē mō sciendi, ꝙ
alijs facere nitunt; et ad acquirendum unum sciendi mō alijs
in ergerit, sicuti nec ad unam dei poenam datur alia, nec
ad unionem alia unio, alias daretur ꝓcessus in infinitum. Et
sum ad illig respu bono, et unt euidentiam ostendi, et hoc
nam sciendi, ꝙ respu alicuum sciarum nihil, et in
ꝓpriatas

Enhac sol respondet ad mē et male, ꝙ et mittendo bo-
nam rem sciam, ꝓpter mō sciendi, et ꝓbant ꝙ rem et
tendo. Et si bona sit mō sciendi (vt certa res ē, respon-
sa vt res ē ad alias res acquirendas solum habitatum
sciarum et planetarum) sic bona, et ad alias acquirendas
ginō mō sciendi ē alia bona in ergerit; et si ꝙ ad re

ꝓpriam

ipsam solum formalitatem scientiae alia loga non sit necessaria. quo praedicta evasio non satisfacit: propter sequela, et ijsdem exit contra nos adductis. Si daretur una dispositio quae simul esset formalis respectu alicuius subiecti, eadem esset dispositio ad scipsam solum formalitatem formae ut non solum formalitatem dispositionis. quo loga est ut modo sciendi et scientia, quamvis scientia est ipsa necessaria ad alias scientias, sequitur quod ad scipsam ut modo sciendi est non sit necessaria alia loga, bene tamen ad scipsam quamvis scientia.

Deinde ad contra praedictam sol impugno: quo ad logam scientiam acquirendam non requiritur alia loga ut scientia, sed sufficit loga scientia ut ita, contenta in illetu, et ipsa loga ut modo sciendi est formalis, si tamen dices in hoc sufficiet respectu aliarum scientiarum, quae omnes aequaliter participant rationem veram scientiae eademque in omnibus ratione. Si vero astras non respondes quaestioni quae tamen non de loga ut modo sciendi est, sed ut scientia difficultas procedit

Ad rationes quae per se adducunt est manifesta petitio principij, nam illetus eodem modo continet logam, ac alias scientias: quo si respectu logae continet virtualiter eminenter evidentiam illationis quam ad scipsam acquirendam loga formalis requiratur, id ipsum habebit respectu aliarum scientiarum.

Si autem respondeas illetum virtualiter continere evidentiam illationis respectu logae, quae ipsius propria continet non sicuti propria aliarum scientiarum, sed specialiter, quamvis talia propria sint ratione, et modo sciendi, vel respectu logae non vero aliarum scientiarum continet evidentiam illationis.

Contra est et praeterea quod de materiali scilicet ad assensum scientificum quae talia propria continentur ut modo sciendi. non enim evidentia illationis de forma illetiva pendeat, quae eademque respectu eius quamvis materiae, adhuc tamen (sol in hac parte ad missa) praedicta responsio nihil probat, quae sic ostendo. Ideo contra 1a logae per quos deducitur scientiae absque loga formali, quae continetur in prijs logis, tamquam in modo sciendi contentis in illetu: quo quis propria philosophia vel

inde

nude sumpta non possint inferre scientiam adiuncti
in prijs logicis talis modo in illetu contentis poterit deduci ut scien-
tia: ergo ad summum potest inferri quod sicuti ad logicam requiritur
logica utilis, et ut contenta in suis prijs in illetu, ita ad alias
scientias ipsa logica utilis seu in illetu contenta requiratur: ergo nunquam
requiritur logica formalis ad scientiam.

3a Pars

Logica scientia non est simpliciter necessaria ad acquirendas scientias in statu perfecto substantiali. §9

Hec conclusio eisdem omnibus rationibus, quibus antecedens probatur, nam ratio pro illa ap-
positis equaliter probant praesentem; insuper tamen probatur, maior est difficultas in assensu scientiae logicae, quam in assentiendo omnibus aliis
conclusionibus, quae sequuntur: sed ad assensum scientiae primae conclusionis
cuiuslibet scientiae non est logica necessaria simpliciter: ergo nec ad assensum scien-
tiae aliarum conclusionum quae sequuntur erit necessaria simpliciter: ergo
propterea virtus potens ad magis difficile, non est potens ad id
quod intra eandem sphaeram est minus difficile; probatur maior
in assensu scientiae logicae debet vinci difficultas formalis
quae reperitur circa rationem eorum; ad assensum vero caeterarum conclusionum
similiter debet vinci difficultas materialis circa hanc conclusionem particularem
vel: sed difficultas formalis est maior difficultate materiali: ergo ut ex
minori.

Confirmatur, quia illetus ut causa virtutis omnes scientias, et conclusiones continet (di-
visive, vel collective, quae (aequo nunc absurdo) necessario concur-
sum ad unam conclusionem eius virtutis debilitatis, potentiae augetur et
perficitur, et omnes potentias perficiant: ergo sicut scientia absque logica
scientia est potens ad unum actum scientiae producendum, ita ad omnes
et his mediantibus omnes conclusiones, cuius conclusionis scientiae attin-
gere possunt.

Ad 2am rationem plures instantias, et exempla congerunt ad

contra-

...tranij, 1° instant dicẽ hoc ſ̃ non bene prudentiꝫ elicere ...
...alicq opus bonum huius, l dicq Veritatis, in similibus n̄ ſ̃ ...
...facere cõa opera Virtutum moralium: 2° quis dicq tẽre ...
...loqa possit attentiabꝫ sine n̄ inde incidere q possit attentiae ...
...oibꝫ ſequentꝫ.

2° non instant in illa dicibꝫ, l tho possit ueraibꝫ nãꝫ cõgeat aliquas Veritat moales, n̄ tñ ſ̃ ...
...des cõgeat: g° idem q prius = 3° instant. tho possit ueritatem ...
...nãꝫ facere alicq bonum morale, n̄ tñ ea facere n̄ ſ̃: ...
...g° idem = 4° instant. tho in patria ſ̃ ambidextra duas ha ...
...as, n̄ tñ ſ̃ ambidextra originaliter: g° ex q dicitur n̄ ſ̃ ...
...tens absq; loqa ad Veram dem scientiã cogendam n̄ in patria ...
...g nec dicitur n̄ ſ̃ tens ad dem.

Sic, 2 similibꝫ instantijs n̄ obstantibꝫ V. 2 nãa 2°, 2 datam instantiam nego q̃ am ...
...2° negando q̃ am, 2 ado dicitur Veritatis 2, q̃ a in operibꝫ Veritatis sunt plurimꝫ difficultat adꝫ 2 q nãa ...
...tiꝫ, 2 ex nimia in appetitus sensitiui debita ex ...
...peccato originali, 2 ad hanc difficultatem uincendam ...
...sacris regulis hꝫ prudentiꝫ, 2 multa opera Vã ſ̃ pene infinita: 2 etiam mores sãi n̄ ſ̃ ita plures, 2 dicitur sub eadem ...
...facili statu ponuntur, ex quo fit q uicta difficultate facili ...
...tam d Veram dem alicq mor facilius cogi ualeant: quam ſ̃ ...
...ihtlogꝫ maius n̄ 2 ad veram Virtutem, nec ad aliud ne...
...cia cõgerit.

Ad tam aut 2 dicta q uia malus superat ...
...finitꝫ 2 uitalibus bibit, aut pauciff multꝫ, 2 quauis ...
...peccato originali debita ꝫ nãa tria, 2 quo prouenit q libros ...
...possit cogere ad aliqua moralia, n̄ tñ dicitur difficultate n̄ ſ̃ ...
...facilia plura, 2 in qua ꝫ ſ̃ facta magis dicitur, 2 ſ̃ ſ̃ potens ad ...
...Veram n̄ ad dem illam n̄ dicit.

Ad 3am aut q, 2 ea nãa moralia collectiue ...
...sumpta, ſ̃ infinita ſ. finã, V. n̄ 2 maiora q 2 ea n̄ possunt ...
...facili uiribus nãe hu 2° sciri aut. Ad dicta n̄ ſ̃ dicta ...
...plura; 2 dicta difficultate facili q dicitur capabilitas amoris ...

dicitur

illius ad cæteras alias.

Ad ultimam resp.o quod omnes sunt facilioris 1.a quia iam supponunt difficultatem formalem victam per se distinctam, et ideo quia in tota logica sic per se ad primam omnem gressibus illius scilicet ambulare, non ad omnes alias ambulare scilicet poterit: at vero ambulare 20 leucas est difficilius quam duas tantum ambulare, et ideo infirmus per se ad 2.um, et non ad primum, sicuti homo delicatus per se rapidus parvi ponderis ferre non ponderis gravis.

Replicabis, 2.a ratio per se magis occulta quam 1.a quod per se difficilior. Resp. distinguendo ant. per se magis occulta absolute transeat; respectu illius actuati per se distinctam circa illam sciam nego ant.: quia illius per se distinctam ita illuminatur circa talem sciam, et illius difficultatem formalem cum cat: alt difficultates sequentes, et illarum obscuritatem pone non sentiat comparative ad difficultatem quam in 1.a huius distinctae

4.a ratio

Logica scientia est secundum quod necessaria ad omnes scientias acquirendas, sive in statu perfecto substantialiter, sive imperfecto considerentur. Ad illas vero acquirendas in statu perfecto substantialiter, et accidentaliter simul est ipsa necessaria.

§ 6

Has partes continet ratio nostra, et quoad 1.am a nemine quem vidi omnino negatur, et ratio illius propositionis est evidens, nam illud est necessarium secundum quod ad aliquem finem sine quo, ut absolute possit consequi talis finis, melius tamen et illo, quam sine illo consequitur; ut sine logica absolute possint comparari aliae scientiae, ut probatum est, melius tamen et illa, quam sine illa consequuntur: ergo logica est secundum quod necessaria ad illas comparandas sive in statu perfecto, sive imperfecto considerentur.

2.a pars ratio est non clara, et

illam

illam convincunt plures tam Thomae, quam Augustinus, et aliorum philosophorum auctoritates, quae si bene inspiciantur, simpliciter probant necessitatem simpliciter logicae in ordine ad alias scientias, si considerantur in statu perfecto substantialiter, et accidentaliter simul.

Ratio 1.a pro hac 2.a pars, ad acquirendas scientias in statu perfecto substantialiter, et accidentaliter simul necessarium est, ut sit omnes scientiae attingere, sed non requiritur earum argumenta, et fallacias dissolvere, facilitatemque et delectabiliter ac, et distinctas aliarum scientiarum exercere, insuper quoque resolvere omnes in sua propria tam prioristica quam posterioristica, hoc est illas resolvere tam ex parte formae quam ex parte materiae in sua propria, ex parte formae vero tantum [illegible] immediate formam argumentationis esse rectam, illam reducendo ad 2.a propria dici de omni, et dici de nullo. Immediate per reductionem scilicet imperfecti ad perfectum.

Ex parte 1.a materiae

Quando omnem producere ex veris prioribus, causis quoque omnibus, et hanc omnes alias [illegible] conditiones ad illius rectam illarum necessarias servare, quas iam in parva summa assignatas relinquo, et plura alia etc. Ut plura ex his illius scilicet solo, vel ad summum adiutus logica perceptiva facere possit non tamen omnia per sine habitu logicae scientiae, nam sine illo numquam est facilis ad argumentandum et respondendum in aliis suis, et sine habitu logicae talem facilitatem praestet saltem quoad formam (sive directive sive effective concurrat ad ac aliarum scientiarum): ergo logica scientia ad acquirendas alias scientias in statu perfecto substantialiter, et accidentaliter simul est simpliciter necessaria.

Argumentum

Argtis 2a rationis satisfit

§ VII

Arguitur 1o contra rationem probativam 2ae conclusionis. Ad assensum scientificum necessarium est cognoscere veritatem conquae: sed bonitas conquae non potest cognosci sine longa scientia: ergo longa scientia est ipsa necessaria ad assensum scientificum, et consequenter ad omnem scientiam acquirendam non in statu substantiae, minor in qua est difficultas probatur, bonitas conquae est veritas mediata et demonstrabilis per longam: ergo non potest cognosci sine longa: probatur antecedens, bonitas conquae est passio conquae: ergo est veritas media, et demonstrabilis per longam. Probatur antecedens, veritas et falsitas est passio propositionis: ergo bonitas est passio conquae; probatur consequentia, sicut veritas propositionis sequitur ad connexionem praedicati et subiecti, ita bonitas conquae sequitur ad connexionem antecedentis et consequenti: ergo sicut veritas est passio propositionis, ita bonitas est passio conquae.

Respondetur negando minorem ad probationem negantur duo prima antecedentia, ad eius consequentiam nego consequentiam, et ad illius probationem nego antecedens, et consequentiam. Ratio quae discriminis inter veritatem propositionis, et conquae bonitatem consistit in hoc, quia veritas vel falsitas sumitur et consistit in adaequatione, et conformitate et obiecto, vel conformitate quia ut dicit philosophus ab eo quod res est vel non est propositio dicitur vera vel falsa, et antecedens ad talem adaequationem elligitur propositio constituta in ratione totius enuntiativae respicientis partes, quia prius est respicere suas partes unitas, quae est signum complexum et totale repraesentans obiectum complexum; ideo quae

veritas

ritas est passio propria. Ceterum bonitas conquae consistit in connexione antecedentis et consequentis, in quo non consistit essentia conquae, et utraque sumitur ad eodem prius, scilicet a conformitate et regulis, ideo quae passio illius non est, nec veritas mediata sed immediata sicut ipsa essentia conquae.

Replicabis: bonitas conquae causatur ex connexione medii et extremitatibus, et probatur per illud principium ex vero non nisi verum: ergo bonitas conquae est passio conquae, sicuti veritas est passio et veritas mediata propositionis.

Respondeo distinguendo ant., causatur ex connexione etc., et probatur per illud principium etc. tanquam per veram causam negando ant.: praecise quoad explicari, sicut definitum causatur, et probatur a definitione, concedo ant. et nego consequentiam; ex quo, etiam dictum est, non sequitur, quod illud quod ita causatur sit passio respectu illius taliter causantis; sed potius sequitur esse formaliter idem, ut constat in definito, et definitione; nec similiter sequitur, quod sit veritas mediata illa, quae ita causatur, ut videtur in primis principiis scientiarum, quae sunt veritates immediatae, et tamen probatur et causatur ad explicandum quantum ad explicari per illud principium quod libet est l. non est.

§ Nunquid:

bonitas spiritualis talis in esse actuali supponit essentiam rei et ad illam sequitur: ergo bonitas conquae supponit essentiam conquae et ad illam sequitur: ergo est passio illius sicut propter eandem rationem veritas est passio propositionis: probatur ant., bonitas spiritualis talis in genere physico supponit essentiam rei, ex quo fit posse inveniri essentiam in aliquo statu absque tali bonitate, ut sentiunt Thomistae 1. p. q. 19. de creaturis in statu potentiae, in quo inveniuntur earum essentiae sine tali bonitate spiritualis tali, quare amorem divinum in eorum essentia trahere non possunt; ergo bonitas actualis spiritualis talis supponit essentiam conquae ad aequale constitutam: ergo

seq

sequitur ad illam ut illius passio sicut veritas sequitur ad propositionem.

Fateor hanc replicam ingeniosam esse, falsam tamen, et ad illam respondeo negando antecedens, ad cuius probationem concedo antecedens, et nego consequentiam. Et ratio disparitatis est quia bonitas simpliciter talis in genere physico sumitur ab essentia, et accidentibus perfectivis essentiae, quae essentiam ad aequate constitutam supponunt, ad illamque sequuntur. At vero bonitas artalis consistit in conformitate cum regulis, in qua tamen conformitate consistit essentia formae artalis, ideoque bonitas artalis non supponit essentiam ad aequate constitutam, nec ad illam sequitur, nec illius passio est, sed potius est formaliter idem; ex quo patet bonitatem consequentiae non esse illius passionem.

Sed importune dices, essentia consequentiae, vel alterius formae artalis, sicut quilibet essentia rationalis aliquam proprietatem et passionem debet habere; sed non habeant nisi bonitatem: ergo bonitas est illius passio, sicut veritas propositionis.

Respondeo negando minorem, nam passio et monstrationes seu similitudo, vel consequentia formalis quidem est, est dirigere tertiam operationem illius, quia haec directio dicit actum quendam perfectivum potentiae extrinsece, ut illius, quem actum non dicit recta dispositio, quae tantum importat ordinem praemissarum ad conclusionem, praescinditque a perfectione consequentiae subsecuta ad rectam dispositionem.

Sed contra hanc solutionem immediate insurges, recta dispositio essentialiter importat ordinem ad conclusionem passive manifestatam; et haec passiva manifestatio conclusionis est directio activa similitudinis, seu consequentiae formalis, mediante qua dirigit illum: ergo dirigere illum non est passio similitudinis seu consequentiae formalis, sed illius essentia. Ergo solum bonitas est illius passio.

Respondeo rectam dispositionem

essentia-

essaliter importare ordinem ad ꝯclem passive mani-
festatam, manifestatione quasi ad intra, et per modum
ꝯtinentiæ passivæ, qua ꝯcto in permissis ꝯtinetur: directio
vero non in ista manifestatione, sed in manifestatione quasi
extra, et respectiva ad potentiam ꝯsistit, quæ quidem mani-
festatio nec in recto, nec in obliquo est de essentia simili
seu ꝯquæ formalis, sed illius passio, quare bonitas non passio
illius sed essentia est.

Et ut in hoc puncto plures æquivocationes vite-
tis advertite ꝯquam et ipsius bonitatem non disgui tanquam
ꝯceptus inadæquatos; sicuti distinguuntur in intellectu humano fra-
litas intellectus et formalitas rationis; et in voluntate rationalis et libe-
ri arbitrij: et in Deo immaterialitas, et intellectus: ex quo pro-
venit bonitatem ꝯquæ, nec per modum ꝯceptus inadæquati ra-
dicari in essentia ꝯquæ, nec per illam probari potest; sed cibus modis sunt fra-
lissime idem, solum quoad explicitum disgunt.

Et si dicas bo-
nitas ꝯquæ non importat essaliter ꝯclem; sed ꝯcto improbabili essentia
non est de essentia simili, seu ꝯquæ formalis: ergo bonitas ꝯquæ non est de
illius essentia, ꝯpratum essentiale superaddat essentiæ ꝯquæ non ꝯveniens:
ergo distinguitur ab illa plus quam quoad explicitum.

Respondetur
bonitatem ꝯquæ non importare essaliter ꝯclem, et in recto, sed
in obliquo, hoc est per modum termini manifestati, et illa-
ti ab illa: in quo sensu eius fatentur ꝯclem esse de essentia simili
seu ꝯquæ formalis.

Pro cedens argumentum Aquilles est sensus contrarius
sed certe illius vim percipere non possum, nam quamvis ꝯcedu-
mus gratis bonitatem ꝯquæ passionem illius, adhuc tamen nun-
quam ꝯvincitur quod ad illam cognoscendam logica sit necessaria;
et ratio est quia bonitas ꝯquæ potest cognosci signate, vel exercite,
tum cognoscitur signate, quando cognoscitur expresse et dis-
tincte, ut veritas quædam ab alijs separata et distincta, sicut
cognoscitur quando ipsa bonitas conquæ infertur per ꝯcle, ut ꝯtrarij
dicunt ꝯtingere in 1a demonstratione logicæ, in qua infertur
per ꝯcle, quod simul de barbara celarent darij et ferio

est

e bona oqua, et ex isto modo transeat, q bonitas
oquae n possit sine loga scia cogi.

Ulterius bonitas oquae e
cognoscibilis exercite v.g. qn cognoscitur ut veritas
inclusa, et inhibita in aliis prijs, qa illectus videns
premissas ee recte dispositas, causasq ocdis in exercitio
cogit ee bonam oquam, et hoc cognitio sufficit ad assen-
sum scientificum, et heri pt sine loga scia. Cuius
instantia in veritate, q e passio propois, et an pt
in exercitio cogi sine aliqua scia solo lumine na-
tali; qa illectus cognoscens rem ita ee sicut propo af-
frat, cognoscit ee veram: go quamvis admittamus
bonitatem passionem oquae ee, nullo modo sequitur
logam sciam ee spltem neriam ad illius cogem.

Sa
hanc solutionem replicabis. Bonitas oqae nec
exercite pt cognosci sine loga scia: go ruit solutio:
pt ans ido posset exercite sine loga cognosci, qa essa
d monstrationis pt sine loga cogi; i pt essa d
monstrationis quiddative sine loga cogi, qn bonitas
oquae sine loga cogi possit: go verum e ans; pt mir
pt quis cogere essam hois, qn exercite illius proprieta-
tes cogat: go pariter poterit qs sine loga essam d mon-
strationis, seu conquae cogere, qn possit sine loga
nec exercite cogi ~~[illegible]~~ bonitas oquae.

Respon-
detur negndo ans, ad illius probaem nego min, ad cuius
probaem disgno ans. Essa hois sdu se pcisse, ocdo ans
essam, et et exercitium proprietatis nego ans, et
oquam. Verum m. e q illectus pt essam sdu seco-
gere qn proprietates cogat. Ceterum n pt illectus
cogere exercitium proprietatis, qn illam cognoscat,
qa siqs cognoscit hoem in exercitio ridere, cog

it

it ee risibilem. Ind monstrae a nerio exercetur bonitas ꝯquae, nam exercitium bonitatis ꝯquae e manifestare ꝯtem ꝯtineri in p missis; et ideo q cogit naam et essam d monstrais, et rectam p missarum dispoem, exercite cognoscit bonitatem ꝯquae; et ~~ꝯt~~ primum lumine nali possit cogi, m bonitas lumine nali poterit exercite attingi.

Replicabis, quamvis in alijs essentijs, et pprietatibꝫ talis solutio possit substineri, n tn respu bonitatis, si e passio ꝯquae seu d monstrais: g° p dicta doctrina ruit: pfr ans, Obtum frale unius litꝫ, nec exercite pt ab alio litu attingi (quia d caa theologi docent obtum frale caritatis, n posse ~~ex~~ exercite fraliter attingi ab litu fidei vae); s bonitas ꝯquae ptinet ad obtum frale logae, g° bonitas ꝯqae nec exercite pt sine loga cogi: g° licet nostra doctrina possit ~~attingi~~ admitti respu essae, et pprietatum, in qq hoc rao n militat, n tn e vera respu bonitatis ꝯqae.

In primis retorque replicam cuidnter nam sicut bonitas ꝯquae ptinet ad obtum frale logae, ita d monstrao, d fio, &a ad illud ptinet s hoc non obstante admittitis d monstraem, d fiem &a posse sine loga quidditative cogi: g° m poterit sine illa attingi, et solo lumine nali cogi bonitas ꝯquae.

Rn tn ad illam negndo ans, ad cuius pbaem disguo mam. Obtum frale idem in ee rei &a nego mam, idem fraliter in ee obti ꝯdo mam, et mum, et disguo ꝯquens: g°

boni

bonitas cogi fraliter ut a loga attingitur non potest sine loga cogi cdo cquam: sub alia rae nego cquam. Itaque ex replica tm convincitur, q obtum fra le unius habitus idem in ee obti fraliter non possit exercite fraliter ab alio habitu attingi, non tnq idem in ee rei, et entitatiue non possit ab alio htu exercite fraliter attingi; ergo bonitas cquae sit ueritas exercita in hac cuiq cque scie, ita fitq attingitur fraliter exercite a quo cque htu scientifico, licet non sub eadem rae qua consideratur a loga, qa ad logam pertinet ut signate, et demonstratiue cognoscibilis, sub qua rae a nullo htu alio attingitur.

§ replicabis ad assensum scientificum requiritur q cogitur bonitas cque signate, et demonstratiue: go sper e neria loga scia: pro ans q tm exercite cogeret bonitatem non operaretur scientifice: go uerum e ans: pro ans q tm exercite operatur pro finem, non operatur virtuose et propter finem fraliter, sicut contingit in brutis, et qui operatur iustum et non propter affectum ad regulas rais, non operatur scientifice: go q tm exercite cogit bonitatem cque non operatur scientifice.

Hanc re plica cra nos utuntur nr sapientissimus mag. Agirre. 6. n21 et mag Parra n23. Illam tn respo, negndo ans et cquam, ad antis probaem nego ans, ad probaem dico; q bruta tm operantur pro finem exercite maliter, quatenus attingunt obtum ex se bonum; non tn operantur exercite fraliter pro finem, qa nunquam habuerunt

inter

intentionem finis nec attingit obiectum ut bonum
formaliter, et regulis prudentiae conformem, nec percipiunt
ordinem talis obiecti ad finem, ut dicitur 1a 2ae q. 1.
et ideo non operantur virtuose, et per finem formali-
ter. Ceterum quod cogit essentiam demonstrationis et re-
ctam dispositionem praemissarum formaliter, et exercite
attingit bonitatem conclusionis, quae exercetur in recta
dispositione, et haec recta dispositio est ratio rationis cuius
per se primo intellectus conclusionis assentitur. Per quod manifestum patet
ad 2 exemplum.

Sed replicabis eodem modo requi-
ritur quod cognoscatur bonitas conclusionis ut detur assensus sci-
entificus, quia quod cognoscatur recta dispositio praemissarum,
quia tamen exercite cogeret rectitudinem praemissarum
non operaretur scientifice: quo quia tamen exercite cogeret
bonitatem conclusionis non operaretur scientifice.

Respondeo distinguendo
maiorem eodem modo requiritur conclusionem, quod cognosca-
tur eodem modo nego maiorem, conclusionem, et nego consequentiam,
et ratio disparitatis est, quia recta dispositio praemissarum
est id ratione cuius intellectus primo, et per se convincitur ad
assentiendum conclusioni, et mediante recta dispositione praemissarum
intellectus primo et per se movetur ad conclusionis assensum,
ideo quae talis recta dispositio debet cognosci signate,
alias non perfecte convinceret intellectum. Bonitas vero conclusionis non
movet intellectum ad assensum conclusionis primo et per se et ratione
sui, sed in virtute essentiae demonstrationis, et conclusionis for-
malis, et ut exercita in recta dispositione praemissarum.
Quapropter ut intellectus scientifice operetur sufficit quod bo-
nitas conclusionis cognoscatur exercite.

Arguet

Arguens 2 ex Divo Augus. q libro de ordine cap. logicus
de logica ait. Hæc docet docere, hæc docet discere, hæc sola
scientes facere potest. ergo sine loga non potest aliquis scire, nec ac-
quirere aliam sciam: ergo est sp̄lr necessaria.

Respondetur mentem
divi Augustini solum esse, quod licet sine loga possit acquiri scientia
quoad statum imperfectum et in quoad statum perfectum sub-
staliter, non tamen quoad statum perfectum omnibus modis, sed sub-
staliter et accidentaliter; ideoque sola loga facit scientes
perfecte et complete accidentaliter et substaliter simul.
Et hac doctrina respondet ad alias similes tantorum
patrum auctoritates. Et insta argumentum in acquisitione
logicæ scientiæ.

Arguens 3 ex Divo Th. q. 1 posteriorum lect. 1 asse-
rit. Ars quædam necessaria est, quæ sit directiva ipsius actus rationis, quæ
sit hoc in ipso actu rationis faciliter et ordinate, et sine
errore procedat, et hæc ars est loga: ergo solum d. Th. lo-
ga scientia est sp̄lr necessaria ad alias scientias acquirendas.

Respondetur Dh.
solum intendere logicam solum quod, et admittere necessariam
esse, non vero esse necessariam sp̄lr; et ipsius verba hoc declarant
et dicat ange D. logicam esse necessariam ut faciliter et a-
quare ex hac auct potius oppositum convincitur. Et sic a-
liquando S. A. in aliis locis necessitatem sp̄lr videtur
tribuere logicæ si ipsi gaudent illigendæ in sensu quo divi
Augustini auct explicavimus.

§ replicabis. Ex predictis verbis
infertur logicam esse sp̄lr necessariam ad alias scientias acquiren-
das in statu imperfecto substaliter: ergo nullus solutio;
pertinens divus Thomas ait logicam esse necessariam ut illetus sine erro-

ne

re procedat; i procedere sine errore e sp̄lr neriu ad quelibet assensum scientificum: g° ex ubi divi Thę infertur logam ee neriu sp̄lr ad alias scias acquirendas m̄ in statu imperfecto substaliter.

Restat negando ans, ad probaem disgo mam, dicu Thas ait ee neriam sdu qd ut illetu sine errore procedat ꝯdo mam; ee neriam sp̄lr nego mam, ꝯdo mim, et nego ꝯquam. Itaque lt procedere sine errore sit sp̄lr neriu ad assensum scientificum; logam n̄ e sp̄lr neria ad procedendum sine errore, qa illum illetu lt ꝯ difficultate pot vitare in suis operaibus ꝯ omnium ꝯdum veritates in suis prijs et principia prioristica, et posterioristica va ꝯtineat.

Instatur hoc argtum l in 1a d monstrae logę et in sequentibus antequ litu logę generaretur, in qq oibus scientifice se gessit illetu, et sine errore processit, qn ad hoc egeret sp̄lr, imo nec sdum qd directione logę ꝯ tunc n̄ daretur: g° sicut ibi illetu se solo potuit sine errore procedere, sic similiter poterit in maa aliarum sciarum.

Similiter instr argtum in medicina; nam sicuti loga e neria ad sciendu, ita medicina artalis ad sanitatem ꝯquendam; et tn naa pot absolute et sp̄lr acquirere sanitatem sine medicina artali, ut experientia ꝯstat, et docet dth 1a p. q. 17. art 1°: g° sltr illetu sine loga sciaa poterit absolute et sp̄lr scire, et sine errore procedere.

Sreplicabis loga e sp̄lr neria ut illetu sine errore procedat: g° solutio e nulla; ptr ans, sola loga ordinat et dirigit ac scientificos, ut tales, ne errent circa eo gem veritatis: g° loga e sp̄lr neria, ut illetu sine errore procedat

dat.

Et ꝛ respondat dicendum bꝯ in oratione ad illum tamquam ad prudendum sine exorde, ꝙ alios effectꝰ sm ē sdum gd nrīz, ut ꝓ sph. & illeꝰ ꝛ. ad 1um mam bꝯ aꝑ ē cōstituā audiuꝰ, id ꝙm facere possit in ordine ad substantiā ciuꝰ, ac illa informatꝰ.

Ad 2um ꝛ. ꝛ. ut

sicut prudentia dirigēs ac morales, ne deficiant à recta ratione bꝯ adiuit ac scientifici, ne exerant circa exigem materiꝰ ꝙ directiꝝ prudentiꝰ ē sph nrīa ut ac moralis ut bonꝯ & ꝓmis rectꝰ rōi: gᵒ in directiꝝ bꝯ ē sph nrīa ut illeꝰ in suis actꝰ bꝯ sine exorde ꝙ dat.

Ad 3um dicendo nam ꝓpositionabiliter loquendo, & solōm, & nego ꝙ quam. Rō disparitatis ē qᵃ ac inclina amatiꝝ regit ē bonꝯ, qn ut recte agi contra mꝝ, ꝙ huiusmꝛi nisi dictamen prudentiꝰ regulatꝰ cuadat ido ꝙ directiꝝ prudentiꝰ ē nrīa sph adoem ac inclina amatiꝝ positiue ut tali. Ceterum ut ac ut scientifici sufficit ꝙ determinatꝰ nam demonstratiꝰ, & illiꝰ conclusionem cogat, ꝙ rotum lumine nali cognoscat ut ꝓpositiones in primis demonstratiꝰ bꝯ ge: unde bꝯ ꝙ directiꝝ ē sph nrīa, ut illeꝰ sine exorde ꝙ dat.

Ad 4um applicabilis directo bꝯ in ac scientifici ē ut nrīa, imo magis, ac directiꝝ prudentiꝰ in ac morales: ꝙ dicimꝰ prudentiam ē sph nrīz, ut ad bonꝯ dicat ut bꝯ: ptes ad influxꝰ ꝙ directis quem bꝯ habet in ac artes scientifici, & scientifici aliam actuꝰ ē influxꝰ ꝑ modum cāꝰ artis; & influxꝰ cāꝰ artis ē sph nrīz ad quem habet effectum in partiꝰ ꝙ directis, seu influxꝰ bꝯ ꝙ circa alios ac scientifici ē nrīz sph. Nia ad ꝛ. nam exorde partis ē subordinata bono, & nullum effectum producere ꝓt absque influxu boni: quod ac opera

ꝑb

absque influxu

sublunaria nullum effectum producere possunt corporis celestis, quae est causa universalis. Sunt sic ceteri habitus sunt causae particulares, logica vero universalis: quo influxus logicae et eius directio in ordine ad ac scientificos aliorum habituum est simpliciter necessarius.

Respondetur negando ans ad cuius probationem distinguo maiorem est influxus per modum causae universalis instrumentalis, seu ministerialis concedo maiorem, per modum causae universalis principalis nego maiorem: et distinguo minorem, sed influxus causae universalis principalis est simpliciter necessarius concedo minorem: causae universalis ministerialis, seu instrumentalis nego minorem, et consequentiam, et sub eadem distinctione proportione servata, distingue ceteras propositiones. Ita que verum est quod influxus causae principalis, et ordinis superioris est simpliciter necessarius, ut causae particulares, et inferiores suos effectus producant; ex quo provenit quod influxus celorum est simpliciter necessarius, ut haec inferiora corpora sublunaria suos effectus producant, quia sunt corporibus celestibus subordinata tanquam causis ordinis superioris.

Ceterum logica tantum concurrit ad ac aliarum scientiarum per modum causae instrumentalis, vel quasi ministerialis, adiuvando illam, ut facilius possit sine errore procedere, ideoque influxus logicae, seu illius directio non est simpliciter necessaria ad ac aliarum scientiarum. Et instatur replica in medicina, quae est causa universalis instrumentalis, ut natura possit consequi sanitatem, et tamen sine medicina artificiali potest natura sanitatem acquirere.

Arguitur 4 ad assensum scientificum generandum requiritur demonstratio; sed haec non potest dari, nisi a logica, et fracta demonstrationis (idem dico de definitione etc.) sit illius obiectum formale: quo logica est simpliciter necessaria; nunc constat, quia sola logica docens tribuit regulas quomodo conficienda

sit

demonstrationem.

In ista et modo probandi nostri sapientissimi et reverendissimi magistri Moneda facilis est solutio. Nam licet admittat ad assensum scientificum dicere esse, sentit tamen demonstrationem formalem non esse, sed solum demonstrationem materialem. Demonstrationem formalem appellat illam quae se tenet ex parte formae cuiuscumque actus scientifici, et formatur mediis intentionibus logicis disponentibus praemissas in modo et figura, ut bonitas consequentiae elucescat. Demonstrationem vero materialem appellat illam connexionem, quae datur inter responsiones praeanti, et responsiones pro consequenti, quae demonstratio nunquam a logica provenit, sed a proprio habitu cuiusque scientiae, et a principiis propriis, vel ab illius illius influxu supplentur, ut accidit, ut accidit in primis actibus, quibus habitus aliarum scientiarum generantur.

Et sunt intentiones logicales extraneae sicut materiae aliorum habituum, ut dicitur assensus scientificus circa illorum conclusiones, et si demonstratio requiratur non tamen demonstratio formalis, quae obiectum logicae est, quia haec si aliquando est necessaria solum est ad logicam comparandam ut propria materia illius, non vero ad alias scientias, quae conclusio philosophica v.g. et illius evidentia, et certitudo, et resolutio necessaria non pendet ex intentionibus logicis, ut potest ipsi extraneis, sed ex ipsis principiis philosophicis; quare in aliis scientiis solum demonstratio materialis exigitur.

Ceterum hac solutione in sua probabilitate relicta, si logicae concursum activum in ordine ad actus aliarum scientiarum velimus admittere probabiliter ad argumentum respondeo, quod licet demonstratio formalis requiratur ad assensum scientificum, et haec a nullo alio habitu acquisito possit confici nisi a logica, et sit illius obiectum formale; tamen ab

illius

illitra se solo, l ut logæ præceptivæ munus gerit, et sic pot
sive sub eadem rae frali infima et atoma, sive sub alia
rae universali ori (de quo infra sermo fiet). Nam et
hitus in illitre virtualiter continentur, ut in causa arti, et hitus
sint ~~illi~~ ~~in~~ dictas, seu facilitates in ordine ad proprium obtum,
illitus optime pot quis et difficultate absque hitibus ac,
et obta illorum se solo attingere.

2° et probabilius xa infra
dicenda respo, q lt de monstrao per modum obti a nullo alio
hitu q a loga possit provenire, et expectare, tamen de
monstrao per modum ac, modo quo præcisse requirit ad alias
scias, et ad assensum scientificum generandum ab
alijs hitibus ut a loga directis pot effective causari et aliæ
sciæ ita verae sciæ sit sicut loga, et ac scificos causare de-
beant. Ceterum in casu quo loga non præcesserit ut dire-
ctiva illarum, ut accideret si phita ante illam discereret
et acquireret, illetus quia virtualiter logam continet medijs
ipsius prijs in eo contentis talem directionem suppleret
et faceret lt et difficultate, et ipse ex sua nra sit dire-
ctivus, et talis de monstrao ab ipso illitu, et proprio hitu phs
proveniret, et ipsa iam facta ad logam per modum obti perti-
neret.

Quare ex hac doctrina infra ad argtum respo
distingendo mam; ad assensum scificum requirit de monstrao
per modum ac condo mam, per modum obti nego mam, et
disquo mim, s de monstrao a nullo alio nisi a loga pro-
venire pot per modum ac, per modum obti condo mim, et ne-
nego mim
go conquam. Ex quo nec infertur logam esse sphaeriam

et

et illetus se solo possit l ad summum adiutus habitu pro
prio cuius ergo scientiae talem demonstrationem per modum actus
efficere. Nec similiter infertur ob tum logicae formaliter
in esse obti ab alio habitu attingi. Sed de hoc latius agemus
dum de concursu logicae ad alias scientias sermo fiat.

Sed acute di
ces per nos saltem dico per modum actus esse necessaria ad quemlibet assen
sum scientificum. Sed talis demonstratio est logica actualis: ergo sal
tem logica actualis est simpliciter necessaria ad alias scientias = Respondetur
concedendo maiorem et distinguendo minorem; sed talis demonstratio est logicalis et
logica actualis hendo se de formali respective ad alias scientias
ratio logicalis nego minorem. hendo se de materiali concedo minorem
et nego consequentiam. Itaque concedo omnem demonstrationem per formali
logicalem esse, sed quando acquiritur ut met in tali demonstratione illam
acquirente de materiali se habet ratio logicalis, tamquam de formali dicitur esse ac
demonstrativum praecise; nam scientia non petit esse habitum acquisitum
per demonstrationem reduplicative ut logicalem; sed tamen per demonstrationem
praecisive a ratione logicali, ut in re logicalis sit.

Instatur evidenter hoc
in logica, quia ut acquiratur demonstratione indiget. Et nunc in
quo indiget demonstratione ut logicali reduplicative. l. n.
Sed primum: ergo iam logica actualis scientia est simpliciter necessaria ad se
ipsam; et consequenter logica actualis, et et non habitualis erit simpli
citer necessaria ad alias scientias, sicuti est necessaria ad logicam habitu
alem: quia ipsi negant et bene; si vero, et quatenus demonstratio
est praecisive a ratione logicali, est nostra solutio.

Arguetur, ut illetus scientifice
assentiatur conclusioni debet illi firmiter adhaerere, et absque
ulla formidine, sed hoc non potest haec illetus sine logica scientia: ergo est simpliciter
necessaria ad assensum scientificum; probatur minor, illetus logicae ignarus potest
facile dimoveri ab assensu conclusionis, si illi proponatur aliqua falla
cia ex illis, quas logica vitandas, et cognoscendas tribuit;

ergo

q° illeq firmiter absque loga ꝯdi adhærere n̄ pt.

Respondeo

mim ad pbaem nego ans: q^a Cro boni ingenij, si illi d monstrao fiat firmiter absque ulla formidine ꝯdi assentiretur, nec facile dimoueretur ab assensu ꝯdis, q uis loga scia careat, q^a hæc p accidens se bet ad talem securitatē. Et instantia in 1 d monstrae logæ in qua illeq firmiter ꝯdi assentitur, ut ꝯrij nobis ꝯ affirmant; et tn tum nē loga artalis. Et q uis nesciat argtis ꝯ rioꝝ respdre n̄ ind infertq posset faciliter dimoui ab assensu ꝯdis. Est instantia in rustico fidli, q n̄ scit respondre argtis ꝯ fidem, et tn n̄ pt faciliter dimoueri a fid catolica, maxime si iustq ē = Et si aliquando accidit, q n̄ hns logam sciam faciliter ab assensu ꝯdis dimoueatur, hoc n̄ ē q^a assensq n̄ sit uere scificq; q p accidens et rae subti, sicuti in hoc malæ indinaīs faciliter virtq d pditur, et a rustico fidli et mādocto faciliter dimouetur fides ppmalam inclinaē ad honores. l pecunias, l. ut martirium uitet. quare illeq se solo, et falacias uitare, et certitudinem tribuere pt absolute et securitatē.

Replicabis ut ois formido uitetur et certitudo acqratur in assensu scifico d bet illeq cognoscere se scire: q hoc n̄ pt facere sine loga scia: q° nec sine illa pt hæc assensum scificum; pt mix, ut illeq sciat se scire d bet scire nam d monstrais, et hanc generare sciam q hoc illeq sine loga hæc n̄ pt: q° ꝯ = In primis instaargtum in 1^a d monse logæ.

Deinde ad replicam disgamam d bet illeq cognoscere se scire. l. Exercite ꝯdo mā signate p̄cisse nego mā, et disgno mim, q n̄ pt scire se scire sine loga exercite nego mim signate transeat mix. Ad cuq pbaē dico q et signate et d monstratiue n̄ posset cogi demonstraē generare scia sine loga scia, q tale passionem d d monstrae d monstrat: pt tn exercite co-

signate

gnos

q nosci sine loga scia, q^a lumen nale cogens qddatatem et dispoem p̄missarum, et bonitatem cōquę m̄ cogit in exercitio se scire, et d monstrae generare scia, q sufficit ad assensum scificum et ad ui tandam formidinem.

Replicabis: g^o frustra in tota hac prolixa qt. laboramus in saluando bonitatem cōqę ee d essa illius, siquidem ut sit passio p^r cognosci lumine nali, q sufficit p nos ad assensum scificum = Nega cōquam, q^a bonitas cōqę debet cognosci signate, q saluari n̄ posset si bonitas cōqę n̄ eet d essa illius.

3^a insurges n̄ requirit ad assensum scificum q illetus cogat se scire signate: g^o nec requirit cognitio bonitatis signata cōquę = Respondetur negando cōquam; et ratio disparitatis e q^a cōquam ee bonam e id rae cuius illetus immediate assentitur cōcli, quapp ut illetus sine formidine et firmiter assentiatur debet signate cogere bonitatem cōquę. Ceterum cogere se scire n̄ e 1^a s ultima ratio excludendi formidinem id oque satis e q in exercitio cognoscatur, ut constat in 1^a d monstrae logę.

Argues ultimo lumen nale n̄ sufficit ad htum scificum generandum: g^o e nerea loga ut alię scię acquirantur, p^r ans. lumen nale essaliter disguitur ab htu scifico: g^o n̄ e sufficiens ad htum generandum = Respondetur ex doctrina angelici p. q in illetu nrae sunt semina sciarum: unde ipsum lumen nale e virtualiter scificum, q sufficit ad htum scificum generandum: et q ab ipsa htu essaliter disguatur nihil obstat ut ipsum generare possit. Est instantia evidens in sa cōrioru, nam lumen nale essaliter disguitur ab htu logo, et tn ipsum generat, ut patet in 1^a d monstrae logę.

Dices ex eo sufficiret lumen nale, q^a essa d mon-

monstrais et aliorum instrorum cogere posset, sed hoc est falsum, quia essentia de monstrais sit veritas mediata, et de monstrabilis per alia prima: quod lumen naturale non sufficit ad illam cogendam, sed logica scientia requiritur.

Respondetur essentiam de monstrais, et aliorum instrorum, sicut esse de monstrabilem per prima principia extranea, et extrinseca, ut per causam finalem, vel exemplarem, sicuti modi imperfecti probantur per fictos, et modi perfecti per utilissima prima dici de omni, et de nullo dici, non autem esse de monstrabilem per prima intrinseca; et hoc non obstat ut essentia de monstrais sit cognoscibilis lumine naturali, ut videtur esse in his principiis scientiarum quae lumine naturali cognoscuntur, et tamen probantur amet per alia prima superiora, et per causas utiles = Praeterquam quod tales de monstrais non sunt proprie tales sed potius ut dictum est maior trorum explicatio.

Sed pro complemento quaestionis notatur quod licet logica praecipua habitus dicatur, non est illo rigore ac alii habitus pertinentes ad eam speciem qualitatis, sed dicitur habitus quia illectum determinat, vel melius dicam est de tractatu illectus ad specialia prima et regulas, et proprium habitus est de tractare, ideo habitus vocatur; unde nec ab illectu distinguitur sed est ipsum posse spliciter illius in ordine ad determinata prima: ad modum quo lumen naturale primorum priorum habitus dicitur.

Notatur. Quodquis generatur

quando

medijs de monstrabilibus partis philosophia vel (idem dico de alijs scientiis) similiter logica posset generari, et de facto generetur ex hoc non infertur quod sit sphaerica, quia hoc sicut concomitanter et de mali se habet respectu philosophiae propriam dicta, quia tamen si per impossibile logica non generaretur, philosophiae habitus acquireretur.

Nota ultimo quodquis logica sphaerica non sit etiam ordine doctrinae prius acquirenda quam aliae scientiae. Est doctrina expressa divi Thomae opus. 70. art. 1. et

philo.

phili 2. met. text. 15. Et ratio id suadet, nam Mathesis est prius acquirenda, quam tradit modum ut aliae acquirantur: sed Logica tradit modum, imo est ipse modus, ut constat ex eius obiecto, et fine: quo prius est acquirenda ordine doctrinae. Et haec de hac quaestione satis prolixa sufficiant.

Quest. 3.

Quid sit Logica docens et utens, et an utraque detur tam in propria, quam aliarum sciarum? Explicatur titulus, et aliqua praeterea Elligentia notantur.

§ I.

1 Examinata iam Logicae utilitate tam in ordine ad intellectum quam in ordine ad alias scias, ordine doctrinae examinandum est quomodo ipsius utilitas in ordine ad alias scias elucescat, an praecisse ipsarum libros et ac dirigendo, an in ipsarum demonstrationibus refertam effective causando: sed huius elligentia pendet ex ipsius Logicae cognitione, et haec sit duplex docens, seu avulsa a rebus, et utens seu in rebus concreta, ut D. Th. 4. met. l. 4. prius illarum naturam investigare oportet, ut id clarior quod resolutio resultet. Hanc quod alii aliis terminis excitant in quaerendo utrum Logica concurrat directive, vel effective in ordine ad ac artificiosas aliarum sciarum; sed in substantia eadem fere est, ad praesens a nobis excitata, nam idem est Logicae esse praecisse docentem, ac directive sine concurrere, et idem fere est esse proprie utentem praesertim in materia aliarum sciarum, ac effective concurrere.

2 Probatur Elligentia notatur quod Logica docens est quae tradit, et explicat praecepta et instrumenta Logicalia definitiones illorum explicando, et proprietates ipsorum explicando et demonstrando. Logica vero utens est duplex, alia utens passive, et alia utens active, Logica utens passive dicitur talis, quia ipsa utuntur aliae scientiae: in quo sensu non Logica docens dicitur utens passive, siquidem omnes aliae scientiae doctrina Logicali utuntur

vadruat effici, & monstrari etc. finiendat.

Logalitas actuū

3 m̄ edixe: vnaleuę & contra sumpta, & ella q̄ efficiu ꝑdu-
cit aliquem ad vtute paijs logi: inquantu aliq̄ dicit
vtutis actuū, q̄ vtutes ꝑfuit tradite a loga docente; &
ista loga docens dicit noat vtutes ꝑdicto modo, q̄ efficiat & ꝑducat
ad ꝑfectum in exercitio regulaꝝ & ꝑceptoꝝ traditoꝝ ab ipsa
loga docente: Vnde talis vlg nō habet tantā realitatē aliq̄
aliā loḡ docentē, sicut realitas entitatis & illa.

Loga vtens

4 actuū ꝑficit & augeat & alleuiat & ꝑducit ad vti-
tum ꝑfectū logē mediante quo ꝑducit, & habilitat diū pru-
dentiā in alijs scientijs, & vtalij dicunt, ēn inꝑtebo-
lē & habili & sophistica, & talis ad regulas, vtile, & ap-
plicabo ad regulas &, vlg notat.

Pro cuiꝰ uoc nota ex mag Pau-

5 lo. h. n3, q̄ vlg multiplicitur dr: primo actus quidem
donat ac applicat; & sic cuilibet ꝑtē l. hui & applicato aḡ,
dicto ꝑtibet ac dicit vlg ꝑtē l. hui; & quantū isto modo
q̄libet ac loḡ docentis ꝑtuetur vlg doctrinę; & loḡ mr dr tu
loḡ vtentis subtrahit q̄ dr ac. h. Dicit agit D th & 28, q̄st
16. art 1. & q̄st 17 diuisitate. art 1.

Zumitr vlg ming Cator

6 q̄libet ac voluntatē, quo se voluntas, & l. illetum
applicat ad ꝑficiendę, q̄ voluntas q̄libet ac quo amat, l.
elligit vult & applicat ad amandum, sicut illetus ex
motione sui illigentis. Dicit vtuagit D th. l. 28. q̄st. 16. art.
4. Sed nos. h. dicto sub hac q̄ctrai ridiculū putamꝰ.

Vltimo su-

7 mitr vlg ꝑ̄ q̄ & imaginat, & efficax applicat ꝑ̄ exe-
cutiuę ad ꝑficiendę, directiue q̄dam facta ad illetum ef-
fectiue, & in exercitio facta ab illetante ꝑ̄ q̄ dr vlg.

Ut

Ut docet D. Th. 2a 2ae q. 16 art. 1o. 2o. et 3. et q. 17 art. 1. et
dist. 1. q. 1. art. 1. Et si ad hanc differentiam attenditur certum est
usum proprie et stricte logicam habere non posse, quia omnes illius ac sint
ac speculativi illius, ut postea dicemus, sequitur quod usus logicae nec di-
rective, nec executive possit esse proprie talis in sensu differentiae datae,
sed tantum poterit dici usus metaphorice, quatenus logica applicat sua principia
ad concludendum in externa materia. Sed quia alii usum proprium aliter
explicant quod nos sentiamus in 2o q. videbitis.

2o notandum est tri-
8 plicem disquisitionem in logica. Unam de monstrativa, aliam topi-
cam, et aliam sophisticam. 1 est quae agit de sillogismo demonstrati-
vo, et quae ex principiis necessariis infert conclusionem = 2 est quae agit de sil-
logismo probabili, et procedit per principia probabilia = 3 est quae agit de sillogismo
apparenti, et procedit per principia, quae tantum quoad apparentiam cura-
ssi.

3o notandum est logicam duplicem una demonstrativa, et est illa
9 quae tradit regulas per quas quoque sillogismo sive demonstrativo, sive topico, sive
sophistico, et procedit per principia certa et infallibilia demonstrando
proprietates istorum sillogismorum: sicut enim docet sillogismum demonstrativum
generare scientiam, ita similiter docet sillogismum topicum generare
opinionem, et sophisticum apparentiam: quapropter logica do-
cens demonstrativa reperitur in parte demonstrativa.

Aliae logica docens, quae
10 tradit regulas, et principia probabilia per quas quoque sillogismo probabili, vel ap-
parenti. Et haec logica docens non reperitur in parte demonstrativa saltem
formaliter, sed tantum in parte topica vel sophistica. Totum hoc est expres-
sa doctrina D. Th. 4. met. l. 4. ubi ait quod dialectica sillogismus est docens,
habet considerationem de istis intentionibus instituens modum quo per eas
docere possit ad conclusiones in singulis scientiis probabiliter ostendendas
et hoc de statu facit. Et paulo infra ait D. Th., et similiter do-
cendum est de sophistica: quod logica docens demonstrativa reperi-
tur in parte demonstrativa, topica, et sophistica, et logica docens
topica sillogismum in parte sophistica reperitur, et topica.

11 His itaque

sup-

certimus

Hisitaque suppositis q in dubium ~~[illegible]~~ ē an loga tam in propria mā sive demonstrativa, sive topica, sive sophistica q in mā aliarum sciarum sit docens et utens, l. p̄cisse habeat doctrinam et n̄ usum, et ꝯ loga sciam fram possit applicare l. ad mām propriam demonstrativam, l. ad mām analiticam aliarum sciarum, l. ad mām probabilem, l. sophisticam tam propriam q aliarum sciarum, l. ad mām q ad nullam sciam ꝯtrarte pertinet; ex hoc nascitur difficultas an in omni mā dicatur docens, et utens. Quod alijs tris ut dictum ē ab alijs explicatur inquirentes utrum directive l. effective ꝯcurrit?

12 Quod ut facilius cognoscatis advertite q dupliciter potest loga ꝯcurrere, l. directive p̄cisse tradendo regulas, l. effective illas applicando ad opus in aliqua mā, primus ꝯcursus appellatur loga docens, 2 utens. Explicatur hoc exemplo magistri respu pueri, q potest docere p̄cisse dando regulas ut puer sua manu literas efficiat, l. potest et regulas dare, et simul ꝯ manu pueri ipse literas efficere, si 1° modo doceat ꝯcurrit directive, si 2 n̄ solum directive, s. effective ꝯcurrit.

Proponuntur ss. § II

13 Primam ss. docet logam tam in propria mā q aliena, et in potestatem ꝯstitutiva q probabili sive propria sive aliarum sciarum hic usum activum quoque ac ut introducit, et effective cāat fram logalem in omni mā ita Franco l. 2. met. qst. 3. Gallego ꝯcursia 2. M. Tubio q. 3; Echarez ē q ois internostrates, et illam tuetur n̄ sapus et recessimus m. Moneda disp. 1. qst. 9. Ssimus m̄ m̄ Aguirre. 1. disp. 3.

14 2a ss. asserit logam tantum in ꝯstitutiva sive propria sive aliarum sciarum n̄ hic usum proprie nec effective ꝯcurrere. Tamen hic illud respu ptis topicae et sophisticae proprie, ita magister Ioannes à Santo Tha art. 2. ortiz Peña fiel. M. Seto. Conimb. ꝯplu disp. 1. q. 4, et quoad 1 ptem ē expressa divi Thae locis infra allegandis. Alij m̄ ssm ꝯcedunt talem

Ut

usum respuptis probabilis et sophisticae aliarum sciarum, quae ex propriis intentionibus concludit probabiliter in aliena materia. Ad hanc se inclinat Ill. Parra tractatu 1. disp. 1. dubio 4, et alij Thomistae. Asseritque m. Parra hanc esse mentem Graecorum quod Logica scripsere. Quid vero ego sentiam sequentibus conclusionibus explico.

I conclusio

Logica nec in propria nec in aliena materia dicitur utens proprie, nec habet usum strictum quoad partem demonstrativam.

§ III

15 Duas partes continet conclusio nostra, et quoad 1 est expressa d. Thomae, quae 4 met habet 4 sic ait. In parte logicae quae dicitur distinctiva sola doctrina pertinet ad logicam, usus vero ad physicam, vel ad alias scientias particulares. Et eodem loco ait pars distinctiva doctrinam tantum habet, et non usum: quod nostra conclusio ad hoc quod logica in propria materia non habet usum strictum est expressa d. Thomae.

Respondet m. Lerma et alijs in logica duplicem usum

16 reperiri: unus quidem probet alijs scientijs aliqua propria ad inferendum aliquam conclusionem in materia aliarum sciarum, et quidem logica denominatur utens a tali usu non reperitur in parte demonstrativa, sed tantum in parte topica et sophistica, quia propria logicae non possunt inferre in alijs scientijs conclusionem neque rationem, nec illam demonstrare, quia demonstratio debet procedere ex propriis principijs: propria vero logicae non sunt propria sed extranea alijs scientijs = Alius datur usus (ait Lerma) quidem ipsa docet modum syllogizandi et conficit syllogismos. l. demonstrativos tam in propria quam in materia aliarum sciarum, et solum quod dicitur utens hoc modo tantum in parte demonstrativa reperitur.

§ admissa solutione quoad primum

17 usum sit 2 impugno primo. Constructio actus distinctivus in materia propria logicae pertinet formaliter ad logicam ut docentem: quod non est logica

a tali

a tali usu de nostrari cure et fraliter utens: Pr ant. ad quamque
sciam pertinet construere demonstrationes in propria materia; sed logica docens
(ut postea dicemus et ipsi contrarij admittunt) est cure scientia: ergo construc-
tio fraliter actualis demonstrationis pertinet ad logicam docentem: maior
patet, quia ad quamque sciam pertinet elicere actus scificos fraliter
ut tales, siquidem actus scificus est proprius habitus scifici; sed tales
actus scifici sunt demonstrationes: ergo ad quamlibet sciam facere demonstrationes pertinet
in propria materia.

18 Contra 2° nam actus ille per quem docemur
de rebus logicae est cure et proprie doctrina, et non usus in materia
logicae; sed per quamque demonstrationem factam in materia logicae do-
cemur de rebus logicae: ergo quilibet demonstratio facta in materia logicae
est doctrina fraliter, et non usus proprie: ergo a tali demonstratione non potest de no-
stra utens proprie.

19 Contra 3. quilibet demonstratio in materia propria logicae est
actus secundus et exercitium logicae docentis: ergo non est proprie usus:
alias omnis actus 2us pos. 1. habitus diceretur usus proprie, et actus 2us
philosophi vocaretur actus usus proprie, quod falsum est in eius scientia: ant.
constat, quia nullum alium actum 2. sive exercitium potest habere logica
docens habitualis scientia, nisi actum demonstrationis.

Et si respondeas quod
20 in parte destructiva logicae per unum actum docemur quomodo sit faciendus
silmus in Barbara v.g., et per alium actum confirmationis regulis silmus
de Barbara demonstratur universale esse praedicabile v.g.: unde iste 2us
actus est cure et fraliter usus, quia per ipsum non docemur quomodo
sit faciendus silmus de Barbara v.g.; sed doctrina iam scita
utimur conficiendo silmum ex regulis traditas a logica docente:
ergo aliqua constructio in materia propria logicae non est doctrina sed usus fraliter.

21 Contra primo quia ut diximus omnis actus
per quem docemur de doctrina et rebus logicae est fraliter doctri-
na et nullatenus usus proprie, sed per actum quem demonstratur
universale esse praedicabile, ut non doceamur de modo faciendi

silmus

Ad 1mum; Dicendum q̃ in d̃a cõparatione valet q̃ dicit ph̃s ma
log̃: q̃ talis ad̃ qualitas dicat̃r ad̃ nullo modo dicit ph̃s.

Ad 2um Dicendum q̃ hec
2 supra citata aut̃ q̃ vlg̃ scitũ intendendo ph̃s dicit q̃ ad scia
lem ph̃m, dicit̃r intendendo intentionib̃ log̃is: ph̃s dicta
demonstratio vtitur intentionib̃ log̃is, et abillis specificatur
sicut ens ad log̃ specificat̃r aliquo modo quo, dum
dicit̃r log̃ agam̃, dicim̃ q̃ ph̃s dicta demonstratio non pertinet
vlg̃.

Ad 3 q̃ intali dicta nõ repugnat applicari singulis ph̃s scien
tijs ad extraneam materiam proprie tamen; tm̃ pertinet
inquisitio ad summum ad communionis amicie ad alias scientias
obtinendam talem, ẽ primarius inquirendi modus: q̃ licet to
tum hoc nõ sufficit ad alias scias, vt sit vlg̃ log̃ proprie dicta
nõ sufficiet, vt inter ipsas ad distinctas log̃ sit ordinatus q̃ ad
hunc sufficit ordinatio habet, ideo aliis impugnationib̃
abstinemus. Et ad̃ illam bene notã tunc dicit aliqui capue ad
infamiã reprimunt probitas dicit̃r logam a tonitruo nõ cedi
dum nec adam, nec adam q̃ ei dicam, splendentis nec; tm̃
q̃ ei sciam nec adam, nec hãm log̃am docentis adimpletum
et docentis.

Similiter supponendo ipsi log̃am docentem ea
sciam, q̃ passiones et ph̃s dicta demonstrationes nisi ad
scitas cognoscat nec. Ergo infero, q̃ scitas nec aliquis in
log̃a docente absque q̃ illigati scitis log̃ dicentis nõ habet
scientiã q̃ log̃a docens scita demonstrat passiones dicta
absque q̃ illigati scitis log̃ dicentis, nam nec aliter nec q̃
dicant, et ad hanc nec admittam nec dicam.

Ad ultimum dicendum q̃ hec supposi
tio nõ efficacitia prouemplum dicti dicendo. Sciendum log̃am
impte demonstrationis log̃ maxime q̃ log̃a in tali nõ applicat, et ultra
aliquis aio tradicis; sed tali vlg̃ nec dicit̃r tali ens

idem

idem et quo loquimur. h: g° n̄ et nōatur utens a tali usu: maior ē
doctrina adversariorum, mixtum, loga utens et qualoquimur. h.
ē conceptus distinctus a loga docente scifica: g° talis applicatio, seu
usus n̄ ē stricte talis, nec proprius logæ utentis: ergo ergo, loga do-
cens in eodem nec conceptu in quo ē scia debet passiones, et propri-
etates et suo obto actu distrare; sed hoc n̄ potest facere nisi uten-
do regulis a se traditis. g° talis usus, seu applicatio n̄ ē usus proprie et
quo h. disputamus. Patet consequentia quia sine loga utente conceptus scie
saluatur, et talis conceptus sine tali usu saluari n̄ potest, nec aliter
doctrinam scificam loga tradere valet: g° etc. Confirmatur

Confirmatur hæc doctrina omnibus impugnationibus supra appositis per cipue 2ª ad 2,
responsione in qua ex doctrina Angeli P. constat usum proprie
talem in parte distinctiua logæ reperiri n̄ posse et consistat in utendo
prijs rerum pertinentibus ad scias reales; et n̄ in nominibus logicis, quæ
sperantur loga in parte distinctiua.

2ª pars nostræ conclusionis scilicet logam nec in parte
distinctiua aliarum sciarum usum strictum et proprie talem habere re-
stat probanda. Ut ne in uoce equiuoquemur ante illius probationem ad-
uerto, usum proprie talem ē illum explicatum a diuo Th. et
consistit in utendo prijs rerum, quæ ad scias reales pertinent, n̄ u°
in nominibus logicis, quia licet iste usus n̄ sit ita strictus, sicuti explicatus
a D. Th. logicis in notabilibus allegatis tamen iste usus ē quam proprijs-
sime conuenit ~~[illegible]~~, nec usus ibi explicatus adæquate sum-
ptus habitibus illibus conuenire potest: unde si aliquis datur usus in di-
lectu, licet per quandam analogiam, et proportionem ad usum volun-
tatis, ē assignatus a D. Th. 4. met. l. 4.

Quo supposito probatur 1° hæc
2ª pars conclusionis auctoritate diui Thæ supra apposita per parte; et quia A. dicit
ubi clare constat quod distinctione philosophi usus doctrinam pertinet ad
logam, seu concursus directiuus; usus u° seu concursus actiuus, ad illam
sciam spectat, ad quam pertinent prima, in quibus reperitur analogalis: sed prima

pars distinctiua

pars distinctiua

sim

Sm spectant ad illam sciam ad quam pertinet demonstratio:
ergo logica non dicitur utens proprie aliarum in parte destructiva aliarum scia-
rum.

Nec valet si respondeas quod in demonstratione physica vel reperitur
forma logicalis, et materia physica supra quam cadit talis forma, et sic licet lo-
gica non habeat usum respectu materiae habet tamen respectu formae ad illam specialiter
spectantis, quare d. Th. Sm negavit usum quoad materiam destructivam
non vero usum quoad formam: Nec inquam valet, quia haec solutio ex defini-
tione usus a Th. assignata manifeste reicitur, nam logica in arte
logicali reperitur in destructione physica vel non utitur aliquo proprio rerum
sed Sm intentionibus logicis, ut constat: ergo non utitur proprie, nec in illa parte
usus illius reperitur strictus: patet consequentia ex definitione usus.

Probatur ratio

Ex, logica ut destructiva Sm [illegible] utens activum, et habet usum propri-
um respectu destructivum aliarum scientiarum; quia [illegible] concurrere et causando
effective formam ipsarum destructivam, logica in illis praeberet
aliqua propria communia ex quibus aliae scientiae deducerent destructive aliquam [illegible]
ipsis propriam, sed nullo modo potest logica influere in destructivis aliarum
scientiarum: ergo [illegible] quoad 1 partem 1 [illegible] d. Th. quod quoties
de logica influxu agit respective ad alias scientias, Sm designat
directionem, et doctrinam, ut patet ex locis citatis, et 2 met.
ultima et opus. 70. q. 5. art. 1. et 1 posteriorum l. 1. et alibi:
ergo sine fundamento in [illegible] dicitur [illegible] logicam effective con-
currere, seu usum proprium habere in materia destructiva aliarum scientiarum.

2° probatur

Nec, logica nullum ordinem rationis, nec realem causat in ac-
tivis aliarum scientiarum, sed Sm influit ordinando sua obiecta pro mo-
dum exemplaris: ergo Sm influit scientias directive proponendo suas
regulas et praecepta non vero efficiendo destructivam in caeteris scientiis, [illegible]
ans, si logica plus quam directive et per modum exemplaris in alias
scientias influeret, superflua esset directio logicae in ordine ad alias scientias.
ergo verum est ans, probatur sequela, talis directio non esset necessaria ad sub-
stantiam ac cuiuslibet scientiae secundum se, et ad hoc nulla scientia directio-
ne indigeat, alias non esset necessaria ad producendum artium, et secundum

ipsos

c̄ n̄ vtens ip̄orie.

Q̄uatr 3 ma aco. Ec̄ q̄ueu. deu ꝑducen
substem ac Abt ꝑducac mo, seu dispoem, qua talis sub-
sta inee afficit, x illud phis, g dat fiam dat q̄ua adpram,
phs phil vg c̄ p̄mum deu ꝑducens substam suo ac ꝑ
in ꝑducit actu, seu dispoem actu, qua inee afficit sub-
stem n̄ ip̄orum; maa in numeris c̄ēs, ostat, vt dat
ai c̄ in p̄rio actu ōtinetis, g in ꝑducit figuram, c̄ p̄bagg
inee afficit, c exo cuius lic et agentis aiam ꝑducentis
g in p̄rietes, c no, g inee afficit ꝑducat bet, g ꝑa
vtis accidit in hmōi phil vg.

Respondet in mag Aguarense
nam ec̄ aeam, nō seu dispo ic̄ naale ꝑplementu aei
ꝑducte, vt accidit in q̄t ā nobis ꝑcitis: ceteum aao con
sta, c̄ sifica n̄ c̄ naale ꝑplemētu ai phil, g artale
immo extra nam ꝑtinent ac ad gg nat, c
artum ad gg artis, c sic n̄ c̄ nullus hmōi phil actu ꝑdu-
cens ai, g q̄ram dispoem ꝑducat. Sic mōstrigit (aut ipse)
in littis ꝑcis, g suos ai q̄to ad substam ꝑducit, c tm mō
dum meritorie n̄ ꝑducit, sicte ad inanitate ꝑducut
efficienter, sic ad bum artis exāat g exam inene
atum (vt scribit diuus Thas) actō g̃ne actiuo Virginis ona
huant Xpi ꝑducentis exam n̄ efficit, g ad teriūs ordinis
c̄ vt inee abilla afficiat: g ꝑ artes in mio artis.

Sed hic
tur naale ꝑplementu c̄ respectiue ad aiam, iuuenā, c
ꝑdupliciter accipi, vt put tale ꝑplem c̄ ordinat ad
vt ꝑpositio artis, c sic vocē c̄ aiam, c artam dispoem
n̄ c̄ ꝑplem naale. Alio modo ꝑdilugi put x exigentiam
naam alicuius rei, illud nario c̄ indispensabiliter x
exigentia, c hoc mō dicta dispo c̄ ꝑplem naale, g ad
x exigentia in eam, c positiua aliq libet hmōi scientiæ

hei

fici. Quod ipse Mag. Ag. negaret, ut ex ipsa hanc exi-
gentiam tueatur logicam simplex maiam esse. Vel huius phylae produ-
cens actus debet in actum saltem 2dario efficere per certum, quia
huius phylae, ut scia est, non inclinat in actus quo ad substantiam per cis-
se, sed in actus scificos: quo ut phylae sdum se supta et per cissive
a ratione scie respiciat rectam dispositionem ut complem alterius ordinis;
non tamen ut scia est, quia prout sic iam est collocata in serie certa
principue ex ratione suam doctrinam.

Ulterius quod dispositio actus ~~actus~~ actus alte-
rius lineae non efficit ut effective saltem 2dario causetur ab habitu
producente hanc de linea naturae, quia omnis relatio, et adminus aliqua
est extra lineam fundi et tri, et tamen actio per se tracta ad fun-
dum, et tum causat indirecte relationem: quo ostenditur quis recta
dispositio sit alterius ordinis ab actu potest esse indirecte, et 2da-
rio causari ab habitu actu producente.

Ad paritatem de extra ubi
divini, et spe respectu esse apertum discrimen inter ipsas
actus inter dispositionem certam respectu cuius ex actu scifi, quia nec actus spei
theologicae exigit in esse talem modum meritorium, nec habitus Xpti
extra increatam: vel primum actum actus spei, vel humanitatem producens
non tenetur modo meritorium, nec extra producere. Dispositio vero est ex-
acta positive a ratione cuius ex habitus scifici, ut ipse tuetur, vel
non est simile.

Tamen ex sua replica argumentum contra ipsam effectum,
ut modo meritorius sit eiusdem ordinis ex habitu spei non
producitur ab illo, quia non est in esse exactus a tali habitu: quo parum in-
terius quod sit, vel non sit eiusdem ordinis, et sic non debet ~~[illegible]~~ attin-
di ad exigentiam prius actui, ut ab illo producatur, quae exi-
gentia, ut ipse concedit reperitur in quolibet habitu scifico ad
actum et rectam dispositionem.

Ultimo confirmatur nostra ratio. Sicut

prau-

prudentia dirigat operaes vtus moralis sive pertinentium ad illetum, sive ad voluntatem expectantium, ita logica operaes sciarum realium, sequitur prudentia dirigat operaes harum vtus, tales vtes sunt causae effectivae illarum operarum, nam quoad rectitudinem, et in eam coordinatae illarum, quia tales rect est specialis, et provenit efficienter a propria virtute morali, et a prudentia directive: ergo quis logica dirigat operaes sciarum realium, hae erunt causa effectiva rectitudinis artis earundem operarum: ergo ibi concurrit directive, et praetertim in ipsa distinctiva.

2a pars ssi patet quia distinctio debet procedere ex propriis, causisque ssis; sed omnia propria logicae sunt extranea, et in causa propria ssis vg in philosophia respectu mobilitatis entis (idemque respective ad obiecta cuiuslibet scientiae): ergo negat stare quod philosophia, vel alia scientia habeat distinctionem vtus circa suum obiectum, quia logica praebeat illi propria ad illam inferendam. Nam si metaphysica hoc facere potest ea quae propria sunt vtilissima et realia, et continentia quasi in radice propria aliarum sciarum; propria vero logicae sunt entia rationis, et debilissima eo quod extranea naturae propriorum aliarum sciarum.

2 ssio.

Logica dicitur vtens actus respectu partis topicae et sophisticae tam propriae quam aliarum sciarum

§ IV

Illigenda est praesens ssio de parte topica seu sophistica aliarum sciarum, quando ssio illarum non est deducta ex aliquo prio probabili proprio, sed quando ssio probabilis aliarum sciarum deducitur ex aliquo prio logico, et haec est vera illigentia ssis; alias sequeretur nullum dari habitum opinativum praeter logicam, quod est

falsum

falsum

Et ut hanc ꝛc, et supra appositas pro factius illigatis auctoritatem D. Thomae in 2 quaest. dispositam, congregarilibet in qua tam quae in speculo veritatem nostrae doctrinae vi habitis, asserit m. 4. metaph. 14. Dila pro consideratione sciendum quod est docens, et sciendum quod est utens; sciendum quod est docens habet considerationem distinctis intentionibus instituens modum, quo per eas procedi possit ad conclusiones in singulis scientiis probabiliter ostendendas, et hoc distinctive facit, et sciendum hoc est scientia. Utens vero est sciendum quod modo ad iuncto utitur ad concludendum aliquid probabiliter in aliis scientiis, et sic reddit animo scientiae; et sic dicendum est de sophistica, quae prout docens tradit necessarias et demonstrativas rationes, nedum arguendi apparentes; sciendum vero quod est utens deficit a processu verae argumentationis. Sed in parte logicae quae dicitur distinctiva secundum doctrinam pertinet ad logicam, usus vero ad alias scientias, et hoc ideo est, quia usus distinctive consistit in utendo principiis rerum, atque fit distinctio, quae ad scientias reales pertinent, non utendo intentionibus logicis. Et sic apparet quod quidam partes logicae habent ipsam scientiam doctrinam et usum, sicuti dicta tentativa et sophistica, quaedam ac doctrinam et non usum quae dicitur distinctiva. Haec D. Th.

VI Ex hac autem colligitur usum quod disputamus et quod prius est logicae ut utentis consistere in applicatione suarum secundarum intentionum per modum principii ad aliquid ostendendum in externa materia, et omnis applicatio priorum alterius facultatis ad aliam secundum hoc est eum concludendi probabiliter, et talis ꝛc in praedicto casu ex extraneis procedit, inde fit secundum logicam usum proprium habere, quando in extraneam materiam suas

vas

Las intiones applicat & introducit, et scheat ut pria, l.
ppria ad ttes inferendas, et loga in mta de monstrativa
sive ppria, sive aliena hoc n possit facere, et monstrao debeat
procedere ex ppriis, in de e q sm in pte topica & sophistica utens
actiue ppriae dicatur.

Et quis loga in pte dstiua n sm suas dstiones,
efficiat, et ctes regulis a se traditis, sicut in phila hoc facit;
ex quo cap. dicitur sicut in phila dr utens actiue late, &
impprie; s in vis intionibus utatur, et ipsas applicet ut
pria, ad suas ttes dstiue inferendas, sicuti phila
applicat pria certa, & realia, tn lt in illa pte habeat usum
put usus posse sonat actiuitatem prij ad ttes inferendas, sicut
ti phila hoc in modo habeat usum, q a utitur ppriis ppriis. Nihilo
minus tn sicut ille usus philae n dr usus ppriis logae utentis.
Tum q a procedit ex ppriis, tum q a ille usus e scificus; s dr usus
philus, nec loga utens in illa pte dr; sic pte dstiua logae ta
lis usus seu actiuus 2arum intionum p mo prij, seu medij n dr
usus ppriis logae utentis. Tum q a ille usus e fralissima doctrina,
tum q a ille usus e scificus fraliter, tum d nique q a tales 2ae in
tiones applicatae p modum prij sunt ppriae logae, ut docentis
n vo ut utentis, seu tentatiuae; unde n concludunt probabiliter
s dstiue, s dr usus doctrinalis seu logae docentis, & hoc
modo phandum e d qualibet sua, s iste usus n e d quo dis
putamus, (alias qst. erit p cisse d voce) s d usu ppriis, &
n scificio logae utentis.

Dices D Thas in pte dstiua usum quem
concedit alijs scijs, logae negat. ergo illegentia usus a nobis
posita e contra D Tham. = Rn dicitur Thas in pte dicta aut loga
d loga dstiua respectiue ad alias scias, & d illa asseritur
pars dstiua logae in pte dstiua aliarum sciarum sm hanc
directionem, & doctrinam, n vo usum, q e usus, n vo loga respe
ctiue ad se, in qua considerat hunc priorum, sicuti phila

hanc

hereptr.

Colligitur 2° ex auc. D. Thomae et ipsius doctrina tradita 1 post, l. 4. et 2ª 2ae art. 1, q medium suum proprium, ex quo 3° et ducitur est ratio sub qua obiectis, a qua talis scientia specificam sumit, et est quidam lumen, per quod illuminatur et illius cognoscit talem 3am ad talem, l. talem scientiam spectare: vel si medium per quod infertur 3° est logicum, in si ma sit inter 3° exijt logica, et sic discurrendum est de medijs suis proprijs respective ad alias scientias, constat hoc in propositione terra est rotunda quae si per medium l. proprium matematicum probatur. Ut per figuram eclipsium pertinet ad astrologiam, sive vero probatur per propria naturalia vel per motum gravium ad centrum pertinet ad phylam naturalem.

Ex quo fit, quod quando logica suas 2as intentiones applicaverit non per modum regulae sed per modum proprij ad 3as in materia aliarum scientiarum et ducendas, ut saepe saepius contingit, quod logica assumit unum proprium logicum, et alium proprium philum, l. precise proprium logicum partis tentativae, et disputat probabiliter, et tentative in phila quae tunc dicitur utens proprie respectu illius, quia omnes conditiones requisitas ad usum habet, quia in primis applicat per modum superioris suas intentiones ad materiam sibi subditam (qualis topice, et probabiliter est materia omnium scientiarum) ipsas applicando per modum proprij ad conclusiones probabiliter deducendas: vel in tali casu non solum docent, hoc est non precise tradit regulas, sed in utitur usu proprio illius.

Ut a scientias vel logica assumat 2as intentiones suas propria ad aliquid probabiliter ostendendum advertere, quod in logica datur locus dictus, quod a philo index argumentorum nominatur, ex quo loco logica plura propria assumit ad aliquid probabiliter disputandum, et quia prolixum est recensere omnia, aliqua breviter attingam, sicut a loco, a de fine, a coniugatis, a nomine,

a pa-

aparibz, dictamijs, ob oppositis, & alijs in numeran
bilibz & habilib⁹ q̄ploant. & illis vtit bga ad tntandū dis-
putandum in alijs scis.

Sta aduante bgam vtentem idem
cū dē tntatiua, seu dispositiuam illius, qđ dicit sp̄ñ
lo. Q̄ diuo tha, & cōtra a bribz vtuspatt, q̄ bga actus
uxitatis nocia ad illam inuicuiendam medijs ei intribz
inde mala tntando disarrxit, & sic disponit illum, vt
ffectum ei ogem obtineat. Quę doctrina ē expzessa Arist
3 met. text. 1. & Diuo tha ibidem. Et ra id suadet, q̄ mīs
pzis illicitis nō cat q̄dpz vt nō pzsumpte faciat, & magis ppo-
sitū rectum iudicium uxitatis hāc. & hēc ppō
nāt & vtuōs pte ad dictam vt ventum spectat. Et vnā
dictis sñt sit vnus medius distinc, & pluza probabilia, vt
ait Sthas primapte q. 95. art. 1. ad 3. & Aug. in lugunijs bga
talia pzia ministrat, & idcirco ē vtus actiue expzessiue.

Ad 2m pōtra

Ad 2m q̄ ad primum ptm. bga inpte pbabili, & sophistica ppria
ppzijs pijs ñdum p̄ se p̄ntzatis tntatiue pcedit, ipa pzia mala
bga abstrahendo a ppzijs mālis, & babilib⁹ & sophisticē applicando
medium nāle vnicuiq; actui moralis, & illud
ffectū, vt inōt ad vtuosū & rectum, aggendo & dimuendo ūm
uxitatis dictū disponit: q̄ ostendit illis ptibz vtus actiue dictę.
Sed q̄ntalipte propria ñdat sepe cōtra dictas sententia, nec mag ex
tamētat, ideo dicit Sthas allegat opus 76. q. 6. talem vtum ppriū
exercere inpte pbabili & sophistica bga respectu ad alias
scias.

Ad 3m ostendit. bga sthm q̄ dictū vtus, idcirco q̄at lis
carnem, & pram dūcam, & bet pzia mī. Dicunq; tñ
bga Ethica & sophistica in mala distare ab inuicem: q̄ sic ē
vtus actiue pzie: sthm bga inducendo pluza ad inuicem
dedit: q̄ effectum q̄at pram dūcam: aqua pat, nam pza id
tamen altat & dicta bga ppzia obti: ans sic vtus actiuus ex
mala dicit actualitatem & effectuam applicem inpzijs
ipm inferiozib⁹ in exmēca mala, vt patet in vtuacium voluntā-
tij supū pōs executuę; & bga topica & sophistica p̄ pzia dicit

uxitatis

currit in materia aliarum scientiarum tanquam in materia sibi subdita et extranea: quo efficit probando principia per modum usus activi: patet, quia quando accedens ex propriis principiis logicae in ordine ad materiam sibi subditam et alienam debet esse logica cuius sunt propria talia principia.

Confirmatur, usus logicae est applicatio suarum regularum et intentionum modo non scientifico: quo sensu potest salvari in parte topica, et sophistica modo iam explicato, antecedens constat, quia ut diximus logica utens non est scientia, consequentia patet, si logica propria, et intrinseca probaret et concluderet, esset scientia: quo ut sit non scientia debet procedere propria extranea, sed omnes 2ae intentiones sunt propria extranea respectu aliarum scientiarum: quo sensu est non scientifica, quamvis per suas 2as intentiones discurrit in aliis scientiis, sed non discurrit determinando ad unam partem, quia alias faceret opinionem: quo intentum est utens in quantum probabiliter disputat, et tentative in omni materia.

Quae conclusio ut dixi intra illius est illiguenda quando conclusio probabilis sive in propria, sive in aliena materia non infertur ex principiis probabilibus propriis, quia tunc logica simpliciter habet concursum directivum et non effectivum, sicuti non habet in parte definitiva, et fraseologica resultat via contendentis ad obtinendum propria principia probabilia, sicut dictum est de parte definitiva.

Solvuntur argumenta contraria.

§ V

Contra primam partem conclusionis nullum est argumentum, quod solutum non sit in 2 questionis, quia tota vis contrariae sententiae nititur in eo quod logica utitur regulis dum docet definitive, sed ut iam ut dictum est ille usus est fraudulentissima doctrina, quod dari potest, vel praecise explicando, vel etiam ea exercendo regulas, quemadmodum aliter dari non potest, et ipsa in supra talis usus est scientificus, et non proprius logicae utentis quod scientia non est, sicut non hoc accidit in omnibus scientiis. Et si contrarii in hoc sensu quod excitant et usum illiguntur faciunt quod de voce, et non de re, nec usum proprium, et peculiarem logicae ut utentis reduplicative assignant, (ut alii dicunt) tunc quod ignorant.

Contra 2am partem conclusionis arguens

1º ex D. Tha 1ª pte. q. 14. art. 8. Ubi ad probandum sciam Dei esse causam rerum sic ait. Sic m. scia Dei se habet ad omnes creaturas, sicut scia artificis ad artefacta, scia a artificis est causa artificiatorum eo q artifex operatur per suum intellectum: ergo oportet q fra illetus sit prium operatis, sicut calor est prium caloris.

Ex qua auc sic 2ª nos arguit nra Rssa, et Ipsa M. Moneda. Scia Dei concurrit effective, et nisi dicere ad nros ac, sicut calor ad calorem, q a se habet ut ars existens in mente divina: sed loga est ars in ordine ad alias scias existens in illetu: ergo ad ac illarum concurrit effective, sicut calor ad calorem: ergo dr utens in mea distincta aliarum sciarum.

In primis

hec ratio deducta a nro rr. Moneda ex D. Th. multum probat, et sic venia tanti mag nihil probat. Nam in primis probat logam concurrere ad ac aliarum sciarum n. p. cisse quo ad fram sed quoad substantiam q est falsum (alias loga p. cisse esset scia) assumptum probo. Nam scia Dei in ordine ad nros ac, et calor in ordine ad calorem effective causant ac, et calorem quoad substam, nam d ac certissimum est et nullum ens reale et positivum subterfugiat divinam causalitatem, et sic constat de calore, sed ratio supra apposita et his paritatibus infert concursum effectivum in logam respective ad alias scias: ergo probat concursum effectivum circa ac aliarum sciarum quoad substam: ergo multum probat. Ulterius si hec ratio aliquid probat concludit eam artem mecanicam concurrere effective ad suos ac. nam m. ars mecanica est ars existens in illetu sicut loga, q est falsissimum: ergo predicta ratio multum probat.

Denique nescio quae scripte predicta auctoritas rr. M. Moneda faveat, nam ex eo q loga esset ars n. posset inferre logam utentem effective concurrere, nam ipse docet q. 4 pro mi. lib. § 6. n. 22 logam submunere, et expressione utentis n. est artem nec solum munus primarium, et 2um artis: ergo ex eo q D. Thas dixisset artem

concur-

concurrere effective ad suos actus, non in forma logicam utentem talem concursum habere: ergo 4. h. sim de logica utenti dubitetur praedicta auctoritas illi favere in proprio nisi velit dicere logicam sub expressione docentis sub qua ratione est ars effective concurrere ad actus aliarum scientiarum, quod praeterquam est falsum, est extra quaestionem.

Et quis logica utens esset ars secundum munus contrarium artis non posset artium aliarum scientiarum effective causare, quia ut esset ars secundum tale munus tamen multo modo est scientia, ut frequenter nobis et contrarii affirmant. ergo tale artium causare non posset: patet consequentia, quia artium aliarum scientiarum est formaliter scientificum: ergo nequit contineri in arte, nec virtualiter nec formaliter scientifica, nec ab illa causari, qualis est logica utens ex suppositione quod sit ars secundum munus contrarium. Et quis admittere magis gratis logicam ut utentem esse scientiam, nunquam ad actus aliarum scientiarum effective concurreret, tum propriam dicta, tum tamen alias sequeretur solum illam esse vere et formaliter scientiam, et potiori iure quam docentem quod est falsum.

Ad auctoritatem D. Thomae et argumentum ex illa deductum respondeo potius esse in falsorem nostrae sententiae quam contra nos, nam quando D. Thomas scientia Dei est principium actus, sicut calor calor, non loquitur de scientia secundum se, et ex propriis, et ut per ista a potentia executiva, sed scientia prout habet simul adiunctam executivam potentiam cui efficientia et operatio tribuitur; nam scientia ex propriis meritis solum habet dirigere non vero operari, ut sentit D. Thomas in 2 huius met art., ubicumque quod ad effectum producendum concurrit scientia voluntas, et potentia executiva, scientia dirigendo voluntas applicando, potentia executiva exequendo: ex quo infert h. divus Thomas quod formaliter tunc non nominat principium activum, nisi ei adiungatur inclinatio ad effectum, hoc est quod ars seu forma intelligibilis non est principium effectus nisi adiungatur potentia executiva. Idem docet D. Thomas ipse q. 19 art. 4 ad 4, ubi ait unius et eiusdem effectus tamen in nobis, scientia est causa ut dirigens, voluntas ut imperans et potentia, ut exequens: ergo D. Thomas scientiae, et artis solum concedit concursum directivum ex propriis: ergo ex eo quod logica sit ars non infertur

nisi

miti diuersum ocurrere: q° p dicta aũ nobis fauet.

Inquit° ea
quoq, inquibet posse assert demonstrat, cognitu ppria obti, ẽ
actoꝝ bonis dispo: q° hẽ dispo affectionem quantalocq, ẽ equidẽ
ẽ stans aspi illi: ppriqua, ido ac philẽ quoad obstem vg of
fectui dimanat abilla, q ẽ ego entis mobilis, q ẽ tunc obtum
ẽ m ille ac ẽ ego aũ mihi, ne dispõi antoꝝ ẽ obtum ego:
q° abilla effectus ẽ adt.

Ẽ fauet actum ẽ extra phcam ẽ
dẽ obtum ne ens ade mobile, q° nequit caari abilla, alias
exaderet ẽ plicam nobti, q nullas ade facere ẽ = Ẽ fatur
ẽ bonam ducit effectui ad ẽ q, q° illi data re
tota ẽ ad mo iudi, ẽ m hẽra dari mihi ẽ: ẽ mach
bonorum: q° m ad illos effectus ducit.

At ex regula Validissimus
ẽ q aũ ad aliud in usu necando aquam, ad phcam de cu
mam, q° ẽ ego entis mobilis ẽ illo patrimonii usufructuarie
dominando, ẽ modum obti ade mam, in mobile
tantum in ẽ effectu attingendo, ẽ modum ac nego mam
ẽ dispõnum, ẽ m ille ac ẽ cognitu ẽ cundaꝝ intoꝝ
ẽ aliorꝝ dispõi ẽ modum obti, ẽ tali actoꝝ patrimonii
ẽ usufructuarie demonstrando nego mam: ẽ ego ẽ aũ intoꝝ
ẽ ad dispõi antoꝝ ẽ attingendo actum in ẽ effectu ẽ ac falle
ẽ dominum, ẽ nego aquam.

Utique verum ẽ ac philẽ ẽ philia que
mae, vg° ẽ ego aũ, vg° ẽ ego entis mobilis, nõ tunc sed
ẽ modum obti; at ille ẽ frui ac n ẽ cognitu ẽ aũ intoꝝ
ẽ m obti, ne hoc hn ad bonam spectat, sed summe ẽ ego
illorum ẽ modum effectu, subqua facilitate aqua aqua sicca
ẽ ducit ẽ.

Ẽ Atque radicitus diligat ẽ aduertite, q le obtum

di-

alicuius scie n̄ possit ab alia attingi in ee obti, vere tn̄ in ee effectus, l. ac, ut patet in ōibus scis, ubi nulla nisi loga attingit d̄ monstrac̄ p̄modum obti; et tn̄ ōes illam attingunt p̄modum effectus, sui ac, q̄a media illa attingunt sua obta = Constat hoc tn̄ in obto phyle, q̄ q̄uis in ee obti a nulla scia, nisi a phyla attingatur, tn̄ in ee effectus attingitur a qualibet cāa illud p̄ducente, et cāa respu illius scie n̄ e, q̄a sm̄ in rac effectus, et n̄ d̄ monstrando d̄ illo passiones illud attingit.

Nec ōes scia suum obtum caare d̄bet, s̄ potest effective ab alia cāa l. primario. l. 2rio p̄cedere, Constat hoc in obto tum metp. tum phile, Constat tn̄ in ac ōium v̄iat moralium, q̄ōes sm̄ obtum phile moralis, et tn̄ n̄ ab illa, s̄ a v̄tut caantur; sic lt artum sit obtum loge in ee effectus p̄t ab alia scia saltem 2rio p̄cedere, et ab illa in ee effectus attingi, p̄ sertim a illud p̄ frali a nulla scia directe caetur, s̄ et sit fra relativa resultat p̄ conatōem ad reg loge, sm̄ q3 2rio a phyla efficitur vg, q̄nq entitatem arti logalis conotantem regulas loge media p̄ductione effectiva sui ac p̄ducit.

V. Ita lie scie inte nullam heat rac ad producendam substam arti, vere tn̄ poss illam p̄ducere p̄ conatōem ad regulas, q̄a loga sit ars, sufficit q̄ directive et p̄modum extris concurrat, ut alie scie possint artum producere, q̄a alias illud artum nunq̄ facere poss; ad q̄d in ordine ad illud faciendum diriguntur. Quare lt ipse a se tale artum caare n̄ possint vere tn̄ supposita directione loge. Sicut voluntas p̄t supposita directione illius ordinare medium ad finem, lt ex se ordinativa n̄ sit.

Ex qua Doctrina ad primam cfra

em

om dico, philam non excedere sphaeram sui obti, et si artum producat, quia ut tale artum in esse obti extra illius sphaeram sit, non tamen in esse effectus sui ac, sub qua formalitate est intra sphaeram illius, et cuius contra alterius scientiae. Dicam et logica regulas praestare non possit alijs scijs, ut habeat pro ac proprio idque est extra suam sphaeram, et dicit reg ut habeant aliae scientiae pro ac proprio distinctas, et fus quia in quo stat artus logicae, sequitur quod tale artum pro modo ac, seu effectus non sit extra sphaeram illarum.

Ad 2am conclusionem respondeo logicam non dicto praecise concurrere effective ad ac proprium, quia in illis reperiatur recta dispositio, sed quia substantia illorum ac est proprium illius, et consequenter debet produci a proprio habitu logicae.

Arguens sicut metaphysica est scientia universalis circa omne ens reale; ita logica est scientia universalis circa omne ens rationis fundatum in rebus; sed causa universalis influit effective in omnem causam particulam: ergo logica non influit effective in omnem distinctam artificiam scientiae particularis = Respondeo logicam solum esse causam universalem directivam non vero effectivam nec incausando, quare Dominicus, et philosophus solum aequiparant logicam metaphysicae in universalitate, non pro modo causae, sed pro modo dispositionis tentativae, nam sicut metaphysica circa omne ens reale in omni materia distinguit, ita non logica in omni materia tentative discurrit; at vero logica distinctiva solum versatur circa passiones modo sciendi; et solum directive concurrit, sicut illetus concurrit ad ac volun: vel non est paritas.

Arguens ultimo contra 2am rationem 2ae partis. Et si Theologia assumat aliqua principia naturalia in ordine ad suas conclusiones, conficit veram distinctam theologicam; sed principia naturalia sunt extranea respectu Theologiae: ergo non si logica praebeat aliqua principia extranea philae vel poterit facere veram distinctam philam: ergo ex

hoc

pmune dicendit nisi oꝛ ditrenemꝰ duplicem aliam
eadem, & aliam zais. Ia ē ꝯpterea, ꝙ absque scitione illo
ꝝ dat, vt ḡ vnum ꝯpte alti nō ē aliud. sicut Petrus ē Paulo.
Ditio aūs ē illa ḡ abilitas ſt̄ inadeq̄ ad ideā aūs virtuale bi
ē in ordine ad illud ditis, vt ḡ ille tg̃ candem rem induc
partiū entitatis, & ita ē de alia adequata, ḡ habet m
ditio dicit, & mgit ḡ eadem habitus entis induc
partiū facilitas, & alia inadequata, ḡ exp̄ssionum, sue
munez ditio dt, & accidit ḡ eadem habitus dirige
anumera exacte, & in ordine ad dicta in specie connota.

2 Nota, q̃ nus
q̃ ordinatus ad ale intrate n̄ subordinatus. ḡ abs dubio, cū
intes ḡ qualitas, & exequo respicit deū sicut ale, & ḡ libet
illorum speciem tribuit habitui. Adhuc vꝰ hō ḡ ordinatus
ad ale intra & subordinatus suo respicit q̃numq̃ alium
suo, ita vt ḡ primario, & indenti eum specie amat,
n̄ vt secundario, q̃ ḡ primario, & ḡ pellam attingit; hic
accidit in tra charitate, ḡ suo respicit Deū dilectionis aqua
specie sumit, & suo amo eum primo.

2 nota in loga duplicem multi
vtum aptitudinis, vna d trate ḡ probabilis, & opinatiuꝰ ḡ ac
mens aloga ḡ probabilissimo ac, ḡ pria d trate ḡ probabilis d
dudentis, & regulas applicantis, & exiguentis.

Aliꝰ ē vtus
aquam ea (o q̃q disputabimꝰ ḡ pedenti) aliter tribuunt
bo ḡ vtenti, & scitit in executionem aig ḡ aloga docentem
dum, siue hoc sit impte d stanis, siue ppria simulatione, &
m̄ impte topica & sophistica illarum in tra ḡ mo dti ḡ suo
ac aloga docente scientia attacta, vt n̄ mo ac. & iste vꝰ
vt in tra ḡ, tm n̄ ē opinatiuus d trate, ḡ ē in tegio, n̄ pri-
uatiue d ḡ sibue. & iste vꝰ d dictum ḡ quest ḡ habet n̄ ē,
q̃ proprie ḡ sumit bo ḡ vtenti, ḡ quem abalijs habz dizan
potest.

Aliꝰ ē vꝰ q̃ ppriꝰ ē bo ḡ vtenti, & scitit in
executione regulaꝝ d ḡ applicatiuꝰ ḡ mo bene regulatis
n̄ ḡ tegio m̄ trate probabilis, inquisitiui, ḡ alte

ter

tentativi et dispositivi ad magis sibi subditam Zarum intentionem primo proprij pertraque probabiliter disputantis, ut illetum disponat ad perfectum iudicium efformandum, et iste usus est proprissime, ut dictum est, convenit logicae utenti, et eam 2 illius.

Hoc itaque supposito

Quod inquirimus est an ab eodem entitativo habitu possit procedere et ac clandi rem, sive doctrinae ad sillogismum et strictum probabilem, vel sophisticum etc., et materiam illas exequens, vel tra te probabiliter concludendo, vel praecise illas exequendo praecisive ad rationem scientiae, et opinionis. vel, et nisi ac usus tentativi, sive dispositivi, qui proprius est logicae utentis? Et datoque ab eodem habitu proveniant an saltem tales habitus disquantum per illetum.

Proponuntur 11a

§ 2

Prima sententia asserit logicam docentem esse habitum ab utente realiter distinctum, ita Suarez 2. metaph. disp. 44. sect. 1a Vazquez 1a parte q. 8. art. 5. et alij patres societatis.

2a 11a asserit logicam docentem esse habitum distinctum a logica utente, ita ut idem habitus respiciat ac doctrinae, et usus, est collectivum et ad naturae familiae, tenet eam Nr. rr. et ss. magis Moneda quae est pluribus alijs quae citat et sequitur.

Nostra conclusio

Habitus logicae docentis et utentis est idem realiter, et entitativus, distinctus in per illetum distinctionem rationis inadaequata § 3

Duas partes continet 1o nostra, et quoad 1am partem sic ex D. Tho. 4 met

14

sed, et pluribus aliis locis, ubique de logica loquitur, sed de illa sub
reduplicatione sermonem instituit, ut logica secundum quod est docens: lo-
gica secundum quod est utens: sed reduplicatio constat ex ipsius doc-
trina, et omnium phorum designat idem realem subiectum et distinctione
tantum rationis praedicatorum: ergo si de habitu logicae sub hac reduplicatione loquitur si-
gnum est quod logica utens non realiter et entitative distinguitur a do-
cente sed tantum distinctione rationis.

2° pro eadem parte. Quoties ac proce-
dunt ab habitu, vel principio sub eadem ratione formali, quae et subqua, tan-
tum ac non petunt principium distinctum reale, sed ab eodem entitative
habitu procedunt, sed ac logicae docentis, et utentis procedunt sub
eadem ratione formali, et subqua: ergo ab eodem entitative habitu pro-
cedunt: minor est certa, minor probatur, ratio formalis quae et subqua de-
sumitur in scientiis et habitibus ab abstractione a materia, et a principiis; sed ac logicae
docentis et utentis ad concludendum sub eadem abstractione ab
omni materia negative, quae est ratio subqua logicae, et ab eisdem principiis,
et media seu principia ab illis assumpta sint 2 intentiones:
ergo certe minor.

3° pro haec pars. Ex eo tales habitus distinguerentur en-
titative, quia habitus logicae docentis est scientificus, habitus vero logicae utentis
opinativus, et opini privative opponitur scientiae, sed quis pro nunc
admittamus habitum scientificum, et opinativum esse entitative distinctum
non probatur logicam utentem esse habitum distinctum a docente; ergo non dis-
guntur. Maior est de se adverte sermonem, minor probatur, logica
utens non habitus opinativus, nec opponitur privative et scientiae,
sed comparatur ad illam sicut imperfectum, vel informe negati-
ve ad perfectum et formatum, et praecise est habitus tentativus seu
dispositivus, et ad logicam docentem comparatur sicut dispositio
ad formam, sed sic est quod a principio perfecto et formato potest elici ac
imperfectus et informis negative, et ac dispositivus non
potest provenire a forma, et ac 2 rius qualis est ipsius doctrinae
potest dimanare ab habitu elicitivo primarium: ergo idem habitus

logicae

pro eadem

loge pd vtuŋ dicticat: g° nẽ ẽ zao cuatdes
hty diguant zba.

Mag⁹ hty opinatus nẽclinat in ad-
sensum dictantem, q̃ formidine alterius pti, q̃ nolebat
inuidiã incurrere, eque ei cedit q̃ pricipatue opinatiõis, q̃
abilla (vt pmune admitto) contentũ diguat, q̃ a scia ne
formidinem hẽt, quã certissima pdã assereret, q̃ Plogrẽs
(vt tãmen ipe explicatur) nẽ inclinat nec hut allensiam alte-
tum ad vnã partem, q̃ vtraq; intrazegat, vt vtrius pba
bilitatem diuiget, suspendendo iudicium, exabsolutio
nem, vtrique illatum disponit, vt vtri vtriusq; pti ambus
iudicium stet, q̃ medium distãs assignat, vt expsse
ait Aules l. 6 gratiozũ. epl. de l. c. lectiones. q̃ Thal ibi-
dem. Cicero. q̃ opus cudo 70. q. 6 art 1 q̃ alibi. g° hoc
vtens. nẽ hty stzate opinatiuus, nec opponit pricipati-
uã scia, q̃ parcat adellam vtrã cedit so ad tzum, l
sicut imo factum, inciuidens, l in se negatiue, ad stratum,
cuidens, q̃ stratum prscriue: g° abeodem hty illis hoc
docentib illius ad se cedit: g° exhoc cas nẽ cas hty do-
centi, q̃ vtinã zba diguant.

Q̃ patrhẽ dicti apparitat hg. namq; ad
cuidens credibilitatẽ disponit dictum ad assensum pdi, q̃ negatiue tm
q̃ illa opponit q̃ rem creditam obscuram, q̃ nullam relingit, abeodem
hoc fidei argo pedit ad obscura qui credit, q̃ credit ad cuidens
credibilitatẽ: Vide abeodem hoc fidei fortitudo, q̃
q̃ infamis q̃ addit = Vtinã idem hty charitatem elicit ad amorẽ
Dei pximarũ, q̃ vsq; amorẽ q̃ximi = Denique vltima dispo
ad finem abigo pã effectiue cuatur: g° pattra q̃ vis ad hoc q̃
tmen sit dispo ad finem, l in cuidens, sic vtrumq; fecit, q̃ nõ
potuit abeodem hoc hoc docentes precurrere: g° nẽ cuntales
hty audire diguantur.

Vltimo prosequar hoc pars. Obiciebat no-
uadissimus facilis vincenda nẽ opus parare alium bellum, q̃

hoc

hitus sim ad vincendam difficultatem fraudem sint dati poni illa
tualibus; Ergo posito hanc logicae docentes regulas partis topicae et
sophisticae non est noua difficultas fraudis vincenda in ordine
ad usum: ergo non debet poni dictus habitus ad usum, et sufficit habitus do-
ctrinae: probatur minor, difficultas fraudis oritur ex ratione medij, seu proprij
(a quo modo ut dictum est sumitur fraudatio obiecti) Ergo usus, et applicatio
non procedit, nec in parte topica et sophistica ex medijs fraudis diversis
a medijs logicae docentis ut dictum est: ergo curatio minor.

Dices Ut non
noua difficultas in usu quando est in propria materia, tunc usus ad ex-
ternam materiam attinet debet poni nouus habitus, quia ibi ratione materiae ex-
ternae est noua difficultas; Ergo nos usus est applicatio vel intentio
ad externam materiam: ergo ibi datur noua difficultas: ergo debet po-
ni nouus habitus.

In primis haec replica tantum conuincit difficultatem
materialem, ratione cuius praecisse nullus habitus multiplicatur, alias
pro qualibet est multiplicandus habitus in scijs, quia in omnibus diversa dif-
ficultas materialis reperitur quae est falsissima = Deinde sicut logica est
utens in parte topica et sophistica aliarum scientiarum, tamen logica est
docens respectu illarum partium: ergo At iste usus sit in materia extranea
materiae distributiuae v.g. tamen materiae logicae adaequate sumptae, non tamen
est extranea respectu extensionis logicae docentis: ergo respectu illius
non est noua difficultas, quae ab eodem habitu docente victa non sit.

Denique
in opinione probabilissima D. Thomae in angelis non ponitur diversus
habitus artis ad operandum tamen in externa materia praeter illum quo
cognoscit quidditatiue regulas artis, quia potentia executiua in angelis
non disgreditur ab illorum intellectu et voluntate, et ideo non est noua
difficultas, et eadem propria est: Ergo arta logicae tamen in alijs materiis fiunt
immediate ab intellectu applicando ipsas regulas logicae: ergo quamuis usus logicae sit
in externa materia non superaddit nouam difficultatem ratione cuius
debeant habitus entitatiue multiplicari. Sed de hoc datur in solu

tione

lutione argto aug

2a pars delis sp. Quoties intrat alicui ghtg respitr aliquis extraens htg a propria ad externam mam, neriuq htg, a quotalis cu procedit ratio nnotati ad externam mam dividatr l. in duas fralitates l. in duas rais, sive muneraaut expsiones: Ergo logam Utens et eius ac extrahunt logam, et eius ras Intiones a propria mam, et mae externe applicat. Ut stat ex Divo Thoma 4. met. l. 4. g htg logae docentis et Utentis admino disguuntr rae rationata, sive distione rais inadequata = Praeterqq aliquas denoationes logam docens accipit, quas logam Utens hera n pt, q sine tali distione saluari n pt: g° disguntr per illetum distione l. adequata, l. inadequata q. Utrumq m. probabilissimum e in ssa Divi Thae. ~~[illegible]~~

Ostratr ideo scia visionis in Deo verlr. l. saltim muneralr disguitr a scia simplicis illigentie, q a illa addit connatu excum isti, sit exam exeaturarum: Ut docet D. Thas p. q. 14 art. 8. = Nr ideo illetg practicus disguitr ab speculatiuo virtualr, q a practicus se extendit ad operae, q e aliqd extra lineam pure illigibilem, et prout sic veri n resolutorie attingit, q a mo compositorio procedit: g° ad distionem rais inter htg logae docentis, et Utentis e extensio, et connotatio ad externam mam qualem hat logam Utens.

Solvuntr Argta

§ 4

Ad 1am rationem primae ptis argumto. Altus operatiuus et scifrus procedunt sub eadem abstractione, et tn disguntr relr q dicta media procedunt

Et dño mo, q̃ loga etiã ꝑdicta media, & submõ ĩspõe, docens
vꝰ talia media & respõe mo: q̃ dñs unale,
q̃ ꝑt, q̃a subalternata vꝰ
musica dicit ala ãã subalternãte alteri, q̃ aliq̃ regat metrica, q̃
q̃a subalternata addit aliq̃ diem accidentalem sũ cui subalter-
nanti; & mõ loga etiã eidem q̃dem addit aliq̃ docenti, & loga ꝑta
de extranea mãa applicat aliq̃ diẽ reali, q̃ accidunt ei ꝑta
reali, vꝰ q̃ ꝑt, q̃ amaꝰ diem & ciãciclo Cyprio ꝑticulari vꝰ
q̃ dicit ala allegado cente.

Respõdeo negãdo mam, & ne-
gando mam q̃ad ultimum, & ꝓtendo q̃ ad eam mõa, explicat
& nego aquam. Ideo admitto ptem q̃nectiui, qualitꝫ dicit pro
dicũ, & dicta media hĩ ac ꝑta, & pluri mi diligent, mot ex
eius q̃ eademaugnantia & vt ang̃lꝫ elliciat unum ãã, cuda
clarũ, & aliu mellala obscuru, aeq̃ mus̃lꝫ elliciat de stendã
uu, & dum ꝑpinatuu, & ũ tingit in hmõi fidi. q̃ m in ciõl
ũ tingere potãt.

Sadhuc hoc admitto nẽ eadem ãã dñm pi-
natiu, ac loga docente, q̃ loga docẽte stat diam maam attingat,
ac loga docẽs ꝓpria ma ãã subalternãti, subqua attingũ diem
phiã vg. si ipse ꝫ mitteꝰ ãã aug̃ani lopici & logicalis, &
in ordinem ad finem loge docẽti, q̃ ẽ disponere illum ad diem
disputando ad utranq; q̃ media ĩ deludentia: vꝰ q̃ eadem ãã
dñs docente ac dente ãã subalternãti subqua, & media ĩ mtrita dicta,
& finis vtriusq; idem logice nẽ hoc aut multiplicari hꝫ entitatiuũ.
& ab eodem hoc q̃ctu ꝑcedit vtriusq; logicae. & dño accidit ĩ
q̃mõcunq; ꝑte sũ, vt q̃mum ad mõ.

Sparsis hꝫ solutionibꝫ ꝓpositis, ad hꝫ
Volumentes ẽ exigit dimum hoc ãã Bellutuo, q̃ vt applicet ea ad extra-
neam mãm hoc fiat & eadem intentionũ finis, ad quem media
dicũt, & eadem ordinãe, & motiuũ quo dicũt. & loga vtrũq;
ĩ het dictam vsitatam motiuam ad hoc docẽs, & vtraq; mus
idem, vt & ꝓfectione mo moueat docens, ac vtens, vtrana manq;
mouet ad disponendum illum ad audiendum docẽs tradendo
ei, & externam mãq; dirigendo. Vtinꝰ vꝰ & quendo illas ĩ

exna

q tum dis quando mam, n' potest produci actus specie diversi ab eodem habitu si tales actus sint ex aequo specie diversi, et aequae primi, et absoluti ordo mam, si sit dependens unus ab alio ordine primarij et 2rij nego mam, ad probaem disquo [illegible]. Habitus specificantur immediate per actus primarios ordo ans: per actus 2rios subordinatos ad 1rios nego ans, admitto probaem dico, q tam actus logicae utentis, q docentis respiciunt ut obtum scibile, alia tn, et alia, nam actus docentis utpote scifici respiciunt scibile in recto, utentis vero in obliquo et tractive, vel reductive, quia ipsum construibile ad scibile reducit, dum per illud viam praeparat illetui ad elliciendum assensum scificum sphae, unde dicitur scificus eius actus reductive, inchoative, tractive, seu connotative.

Et quod hoc sufficiat, ut obta n' sint fralia diversa, explicatur in theologia, cuius obtum est Deus; et tn ad hoc, ut aliqd subinduat eandem rem fralem in esse obti q subinduit Deus respectu theologiae, sufficit q subordinetur ad ipsum Deum, et ipsum in obliquo et connotato importet, ut patet in gratia: imo in ipso peccato = sic obtum met est ens reale, et tn q ens rationis ad illud ordinatur, et ipsum in obliquo importat, sufficit ut saltem 2rio subinduat eandem rem fralem obti met p: q sufficiet q obtum logicae utentis, et ipsius actus reductive, et in obliquo ordinentur ad scibile, ut saltem 2rio subinduat eandem rem fralem obti logicae docentis.

Itaque habitus sim speciem sumunt ab actus primarijs, n' vero ab secundarijs: vero quia actus primarius et 2rius intrinsece diversificantur, respective in ab habitu n' diversificantur, et unus alteri subordinetur in ordine ad illum: vero talis diversitas actus respective ad habitum sim est et materiali, n' et fralis, vero possit ab eodem habitu procedere; sicut habitus amor et sic rerum, et

gau

gaudium intense et idem propriae rationis sint diversae
in respectu ad hunc talis diversitas simul et materiali
non vero formali, et sic procedunt ab eodem habitu charitatis;
sic sic tamen usque sit rationis, et speciem non tribuat, et diversus
sit ab actu doctrinae, quae intense comparantur, in respectu
ad hunc talis diversitas simul et materiali: vero ab eodem
habitu procedere possunt.

Ad primam confirmationem respondeo huius similitudinis
finibus non subordinatis, et ultimis, non vero ex sub-
ordinatis, et non ultimis: finis namque utentis est sub-
ordinatus docenti, et utraque habet eundem finem ulti-
mum ut dictum est: vero non distinguuntur ratione earum habitus.

Ad 2am
confirmationem negando antecedens, ad probationem concedo antecedens, et nego consequentiam.
Ratio disparitatis est, quia in constructione domus est nova
difficultas in opere exteriori, et fit propriam ex-
nam distantiam ab illis tunc cognoscente naturam domus, et
ideo requiritur in membris externis difficultas no-
va, quia ut vincatur novo in practico indiget habitu (idem
respondeo respectu ad alias artes): at vero usus, et doctrina
opus est eiusdem potentiae, cuius non est ipsius cognitio, vel non
requiritur novus habitus, quia nova difficultas formalis non est.

Ex hoc ex-
venit quod prudentia est distinctus habitus ab Eubulia, et sinexi, quia
immoralibus post cognitum, et iudicatum per viam eubuliae
restat nova difficultas in applicanda voluntate ad ta-
le bonum, propter eius libertatem, et resistentiam
quae facit circa tale bonum amplectendum cognitum,
vel applicare difficultatem requiritur prudentia, quae imperat
voluntati ut prosequatur tale bonum consiliatum et re-

bonum

gu-

gulatus per vir. cubalis: v.e exequutio pertinet ad
dirimpeam ac consilium virtutis cubalis: in ille-
tu ac a 2° rio accidit respectiue ad usum et doctrinam
et insuper in illetu n̄ libertas, nec resistentia ad execu-
tionem obti cogniti, et idem semel proposito naturaliter
tendit in illud. n̄ est

Arguet ultimo potest augeri logica docens
qn augeatur logica utens, 1° ea 4 habitus augeantur ex
repetione actuum, et possit quis exercere in ac usus
nihil curando de ac doc, et ex consequenti acquirere faci-
litatem usus absque facilitate doctrina: ergo tales habitus dis-
gruuntur aliter patet consequentia, quia eadem entitas n̄ potest realiter au-
geri et n̄ augeri.

R.° 1° nullum ac 2rius habitus augeri pos-
se, si habitum possit augeri per ac primarium, quia iste tra-
fralr comparatur ad habitum, quia ex se generatur et augetur in
dine ad rationem primariam possit: v.e 4 ac usus sit 2rius
quis qs in illo repetendo exercetur n̄ auget habitum, nec fa-
cilitatem acquirit, quia sit propria habitus logici, nec a 1° habitu uten-
tis proueniat, sed a quadam proprietudine, seu assuefactione
per ac logicae utentis comparata, ad modum quo ex ac vir infu-
sarum, quedam assuefactio, seu expeditio generatur
ad ac similes inclinatis, quae vere, et proprie, n̄ est vir infusa
ut videri est in peccatore talem ac exercente.

2° et melius
resp.° distinguendo ans, potest augeri logica utens v.e enti-
tatiue, qn augeatur logica docens entitatiue nego ans: ex
possibile transeat ans, et nego consequentiam. Itaque entitas unius
habitus n̄ potest augeri, qn entitas alterius augeatur. bene tn potest au-
geri entitas unius sub sua parti expressione, qn augeatur
entitas alterius sub sua parti expressione: v.e ex repe-

tione

nig ℔ exnoa sua ℓ in sua ℔ffrat. Appellat. euidens ℔ diguat á ℔f, q ℓ obscura: ℔ dtiaem acgitg ponitur vtdg uatr abilligintia q nℓ dtiaem acgatr ℔ f uenit á noa; ℔ q. m̃ patam ℔plebus alij, tribg ℔ffrat.

Scia aliae ℔tiachi alia ℔chi: prima ℔m mouet ℔ffa, 2ª ℓ attenuas certum, ℔ ℓ euidens, q ℔ tiaem hus. Dcttag scia q credit qt an ℔ inlogadm dtiaus uae ℔ppie talis, ℓ a ipsa ℔ch hg ℔ tiaem acgitg ℓ

Vtaligua cogio ℔ch ℔fica uere ℔ omni quatuor exponit conditiones: prima ℓ q ℔ cata, hoc ℓ absque dla deceptione, ℓ dubitau: 2ª q ℔ dobtoriato, ℓ inconcussibili: 3ª q ℔ illetui cacta p ℔ dillas euidentes illetui ℔ cui q Calias ℔ adquirit ℔ axi ℔ in ℔ nullatenus ℔ tiaem hzaug, ℔ fri nullg sint mei, ℔ q uazum euidenti uaritate ℔ ostat amr aliquem dubitare, ℔ illi m̃ g hat ℔ tiam: 4ª q tales ℔ nullg sint applicate ad nom ℔ diuersam ℔ chicum, ℔ pala pñ ℔ dla hogum.

Alia ℔ffo ℔ chi solet ℓ phibtradi, ℔ ℔ ℓ cognitio aiplcam caam, q in substantia cadim ℓ ℔ euidens: ℔ educare q gn dñ q ℓ cogio aiplcam ñ hat illig i quato tali cogio ℔ beat ℔ dere p caam aliam ℔ palem, q ℔ tlocem ℔ potius accidat; in ℔ tu ℔ a sua ℔ ffiat, q ℔ cognitio ℔ caam aliam, ipm notiam m̃ hbtinm, ℔ patet in Deo, q eius ℔ tiam hat ℔ uam attributam; ℔ th̃ aadiuina ñ diguat ñ dla alij attri Entil. Eternitas ℔ tiam attributum m̃ p aliud ℔ tiatr, sicut Eternitas ℔ tiam ℓ immutabilitate; ℓ ℔ dm̃ bemia ab alio ℔ m dla diguit.

Similr mtp ℔ tiat passiones entis ℔ f ens, q eadem ñ diguit ℔ dla tiatu á ℔ ntibtr, ℓ bonitate, q ℔ passiones entis: ℔ f ℔, q quilogad ℔ tiat passiones

de

et ente arte seu rationis, et tales passiones sunt verba ab illo sint distinctae, poterit dici ut scientia actualis, et cognitionis per suam rationem.

Ars ut dictum est recta ratio operis faciendi per certas et determinatas regulas, per quas a prudentia differt, quae non dictat opus faciendum per determinatas regulas, sed per indeterminatas, et dictat a circumstantiis, hic et nunc operantis. Haec ars dividitur in liberalem, et mechanicam; seu aliis terminis in artem effectionis, et in artem cognitionis, seu purae actionis; ars effectionis, seu mechanica, (quae propriissime est ars) est recta ratio operum exterioris: ars cognitionis, seu liberalis est recta ratio operum eligibilium: primadicitur mechanica et servilis, quia exercetur per opus quod est servus animae: 2a dicitur liberalis, quia exercetur per animae, quae est corporis domina.

Artes liberales sunt septem quae hoc versiculo continentur. Lingua, tropus, ratio, numerus, tonus. Angulus astra. Hoc est gramatica, Rethorica, (ad quam poesis, et historia reducitur) loga seu dilectica, arismetica, musica, geometria, et astrologia. Artes mechanicae, quae principes sunt, et ad quas aliae reducuntur, sunt septem, quae hoc carmine clauduntur, rus, nemus, arma, faber, vulnera, lana, rates; hoc est agricultura, militaris, quirurgia, faber, lanificium, venatoria, nautica, et architectura. quae mechanicae appellantur, quia versantur circa exteriorem materiam, ut iam sit in usu, quae artes inferioris notae mechanicae sunt appellentur.

His suppositis quaeritur an loga tam secundum expressionem, seu formalitatem docentis, quam secundum expressionem seu formalitatem attentis sit cura et formaliter scientia, et an in ipsa sive analitica, sive topica, sive sophistica? et an sunt? et quomodo participent rationem artis liberalis?

Proponuntur sic §. 2.

Primam assumpta negat logam esse scientiam, et praecise concedit esse artem, ita Egidius

A.

Armonius, Simplicius, Villanypandus, Petrus niger, Voecius, Carabela, et alij a mag. Sanchez citati l. primo logicae c. 7.

2a affirmat logicam esse solum idem ptem analiticam scientiam, ita aliqui tam exanti quam ex modernis.

3a sententia affirmat logicam docentem quoad omnes suas ptes esse scientiam formalem, et artem quoad munus ~~[illegible]~~ artis variae: ergo logicam vero utentem solum identice esse scientiam et ad summum esse artem solum munus variae artis, et communis, praecipue ex Thomas. Illam tamen tuetur quoad fere omnia nostra ex. et ss. mag. Mo. d. 1a q. 4a, solum quae logicae utenti necessariam artis quoad munus variae concedit, et praecise asserit esse complementum artis. Illam tamen defendit ss. nostra mag. Aguirre d. 4. quod logicae utenti non solum necessariam artis, sed tamen scientiae concedere non renuit. Quid ego sentiam sequentibus conclusionibus explico.

Prima Conclusio

Logica sub munere docentis quoad omnes suas ptes est formalis scientia, et ars liberalis.

§. 3.

Duas ptes continet nostra conclusio. Prima his temporibus similiter conditur et sic probatur. Illa est scientia quae distrahit passiones de suo obiecto, et est ac quae sit per distractionem: sed totum hoc habet logica docens: ergo est scientia probatur, Definitio, divisio, et caetera instrumenta perfecta modo sciendi obtinui sed obtinuit logicae ut postea dicemus, sed definitione demonstrat quod debeat esse clarior suo definito, et de divisione, quae quilibet membrum dividens sit inferius divisio, et sic de reliquis instrumentis: ergo distrahit passiones de suo obiecto, alias est acquisita per distractionem, nam aliis illi ac medijs quae distrahit passiones de suo obiecto sunt distractiones, sed per similes ac acquisitae

uitr: g° ẽ acq̃sitiõ g̃ tr̃aeũ, · mr̃a stat q̃ ōes hr̃es g̃ducũt ad
sĩmiles illis ag̃ gentiũs ẽ.

Sparta, idiophila ẽ scia, q̃ ōes de uno obto
reducũt ad prima pria: Utrum hoc faciãt loga docens: g° ẽ scia qđ
docens, hr̃ mr̃a logam̃ pem factam in Dauid reducit ad illud
paũm dici de, & dici de nullo; & gn̄ infat p̃ posse duari ō-
dacias ap̃ponit ex simul currat nec fallat, illam reducit ad
illud paũm q̃libet e. l. n° e. Et ne stat uobis rõnibus ipsius: g°
loga ōes hr̃es uno obto reducit ad ma pria: g° e scia sicut philo.

§ Quod 2° loga n̄ stmq̃ ad ptm tr̃aeũ, i m̄ q̃ad ptẽ
topicam & sophisticam sua ãt p̃cm̃ docens pcedit: ap̃paciũs pri
logat sola, hr̃ p̃cm̃ is tr̃aeũ pcedit, & scia ptm topicam & sophi-
sticam tr̃aeũ pcedit: g° ap̃ ut alium ptẽ, scia, m̄ hr̃ de id mo
probabili & ap̃parenti demonstrat loga docens, & generat opinõ-
nẽ, & fallaciam. Hec m. e tr̃aeus loga, ōes aggãdo pcedens
ex p̃mijs tr̃aet probabilibus generat opinionem, & simaglya-
bili pcedit ex p̃mijs tr̃aet probabilibus: g° generat opinionem
(idem dico de sophistica): g° ap̃ ut alium ptẽm tr̃aeũ pcedit
& scia.

Preq̃o nota q̃ simad probabili dupliciter valet sumeca-
ri, & 1° modo de dicibili absoluto; & p̃mo obtinet respectum ad
stmaq̃m pcedit, & tr̃ando illius rõnabiliam & inclinõẽ: &
tr̃aeum p̃ dictaari p̃ modum obti, & quo passiones p̃prij tr̃aeũ
p̃dt: g̃ dictaari p̃mo modo obti, & attingit obtinẽ opinatiuũ
& quasi ōno absolutũ respectu diuinarum p̃t, q̃ hr̃ ratiocinat
nat uiũt tr̃aeũ & tinãe. 2° modo dictaari p̃mo modo obti respectuũ
ad proprium subm̃ in subiacet dictaãe & attingit ab loga sua, &
apparet opinatiuo: sicut 3° dictaari in dicibili dicentis ex uoce
humana p̃ placitum & usuetũ, tum & omnia scibilia & demõstra,
ad q̃libet alia conclusionem hanc & huiusmodi habitudines; & subhoc
3° dictaãe & tr̃aeũ ex p̃dictis scitis attingit ab loga: ad mo quo Deus
hoc scit & euidentiam & ordo causae, g̃ illud efficiat.

2a

Ad 1um patet ex dictis. Ad 2um dicendum, q̃ ars liberalis
dr̃ ꝯ sapia p̃ticr: probatr ex dicta opinione, q̃ S. Aug. 2°
ordinat: q̃ ille intitat̃ et tradat scias dr̃ artes, q̃ nr̃m hominem
q̃ nihilorum Dei opus aliquod, q̃ ē imane ignis scis, sicut solum
ē eadem ratione, q̃ loga docens hoc utp̃ tenim in scia ad
q̃ inspt et tradia ordinat: sicut dixmus: q̃ ē ars liberalis.

Ad 3um patet,
ars ē ad tradendum aliq̃ in ordine ad aliq̃ efficiendum: sic-
ga docens aliquis modi, ut ex principiis effē ostat: q̃ ē ars,
alias opera ad quę dirigit, ē regulat tradit sunt intelligibilia
opera, ē ex arte p̃cedentia immanentia, ētra. facit ē evidenti
cognitione illius ad quod: q̃ ē ars liberalis, et sic patet.

Ad 4um logam
docentem, ut respectum ad alias scias habentes primatum artis,
(q̃ ē tradendi regulat, ē dirigendo ad opus faciendum) tñ respe-
ctum ad se ē inspt et tradia propria, non tñ ē ars eadem numero
primatum, q̃ nō ē aliqua alia ars eadem numero logicę
tis (q̃ quidem in exequi id q̃ ē ceptum, ē regulatum abnāte)
gat ut dicitur q. 3a loga in illa pte ordinē ut nos, sequē ipsum docem
dum nō ut nos, sed ut nos ordinat ut dicit, q̃ ut ars, ut capte
qua scias doctrinalis scibat ut tradat, ē noscat eadem numero
tatis ars respectum ad alias scias, tñ ipse respectum ad matem
p̃priam, sicut patet dicunt executiones ce regulatum scibat
ut tradat eadem numero scientiam, ē ipsa doctrina ex arte
eadem numero scitis, q̃ doc evidenter colligitur ex dictis.

Ad 5um dicendum sicut ex dictis; ars dividi-
tur: q̃ silogai sit inspt ē ars = Aliquo modo quod ad primum
primum, ars ē dividitur in singulares ut ars medicandi Socratis, ali-
beralis subdividitur ars dividitur in singulares, ut singulares artis nigo
artis, ut subinducunt alii ratione Illum Socratis, ē nego ꝯsequens.
Nam sicut philosophia dicitur q̃ participat Petro, nig̃ singularis

ut

est, sed quia includit rationem voluntatis: ita logica ut ars scientifica, et liberalis dat regulas ad faciendam de statu in particulari, sed hoc facit propria voluntate, vel secundum materiam particularis, regulas vero voluntatis, quae manifeste constat contra hanc eadem regula unica de statu de servientes infinitis similibus sin categorematice de servitat

Sic a inscitas Aristoteles composuit rationem scientiae arti: ergo si logica ars non est scientia, vel contra. Respondeo philosophum secundum artem mechanicam composuisse scientiam, non vero artem liberalem, quae ex ipso constat contra multoties rationem artis liberalis et scientiae, quae ad unam, ut patet ex ipso loquendo de mathematica.

Nec Philosophus asseruit scientiam et artem esse duo contraria respectu unius subiecti, nec esse species oppositas aliquibus dividentes, sed illas dividit ut in duas rationes disparatas, quarum nulla nec alteri repugnat nec alterum infert. Vel non est ratio cur in eadem entitate coadunari non possint, sicut ratio scientiae et sapientiae, quae non sunt rationes disparatae, in metaphysica adunantur, et ratio honesti, et utilis in bono solent via identitatis adunari: sic pariter ratio scientiae et artis liberalis in logica.

Dices ratio scientiae repugnat contra artem: ergo non sunt rationes disparatae: ergo non possunt coadunari in logica: probatur ratio scientiae ex se procedit modo resolutorio, ratio vero artis modo compositorio, sed procedere modo resolutorio repugnat contra procedere modo compositorio: ergo ratio scientiae repugnat contra artem = Respondetur quod ratio artis secundum eorum conceptum artis non est procedere modo compositorio nec resolutorio, sed ab utroque abstrahit. Et secundum secundum talem conceptum dicit tradere regulas ad aliquid operandum, si vero contrahitur ratio artis per rationem mechanicam, seu factionis tunc ars ratione illius differentiae sistit in opere, et procedit modo compositorio rigoroso, si vero contrahatur per differentiam liberalis, seu cognitionis tunc ars non sistit in opere, sed tale opus dirigit, et ordinat ad contemplationem sui obiecti: vel non procedit modo compositorio rigoroso: ex quo fit quod licet logica non possit esse scientia et ars mechanica: benitum scientia

et ars

Et ars liberalis et sufficia.

2a ad 2o

Logaltens sub tali expressione non est fratr scia, nec ars

sed dum munus vrius artis sunt ambo ars

sed dum munus idarius, et addentice

scia § 4

Ideo ista cois est tamquam ad thas, quam nrae relig aa. quae illam

coitur probant ex eo, quod logaput utens non est cognitiua, quia usus put talis co-

gem non exposuit: sicut ex eo quod manus ligna artose disponat

xa regulas ab arte domificatoria traditas, non ex eo est cognitiua, et

ad rationem suae cognitio exigatur unde est (aiunt ipsi) logam prout utens

tem non esse sciam.

Sed ista probatio ipsa mihi difficilis visa fuit. Quia logaltens

est habitus illitualis, et eius actus sunt coges, nec aliter utitur quam cognoscendo; et

circa suum obtum non ex eo modo procedit: et ut vidimus ex diuo tha

proprium munus illius est probabiliter et tentatiue procedere in ptetopica

et sophistica; quae omnia saluari non possunt, quin talis hoc logae sit cognitiuus u-

tentis, et eius actus coges.

Nec paritas usus artis domificatoriae ur-

getur sicuti et hec usus cuiuslibet operis exni; et mechanici) quia

et talis usus sicut et materia circa quam exercetur sit quod extra

lineam illigibilem, non est mirum quod talis usus cognitiuus non sit, at vero

arta circa quam logaltens versatur omnia pertinent, et sunt intra lineam

illigibilem, et intra illetum: vere non est, cur illi negetur ratio cognitiui

non sunt identice, et materialiter, sed fratr, quia ut me non lateat esse aliquos

actus illius, quod sunt coges tamen non explicant esse tales, tamen absque

hac angustia sunt plura capita, ex quibus illam non esse sciam cui-

denter coniunctum.

Quare praedictarum omissa, sic probatur ex

A. D. 4. metaph. 4. Ubi ex illius actus voties repetita sunt logam

A

Vt Vtentem accedat ad modo dicę, et prius ꝺ regę magnogtus: gᵒ ideꝫ ꝺ Thom loga put Vtens nō ẽ prata dia.

Ꝺ ꝑ ꝓ
scia Et tus Veus certus ẽ euidens ad mia ẽ ꝑ Straem a regę
to ꝺ loga Vtens, put talis bt sit btus cōstituꝫ nō ẽ de tra mi
nus ꝺ ea pte, qua ex extraneis pedit, et tentatiue dicuntur
sēt ꝺ pdicta exacti, nec tm ẽ cāla, q̄ bt ꝺ natiōi pedat ꝓ
dict tm tentatiue, ꝺ Vt ꝓ citatis in scia, nec nō ẽ euidens
ꝺ pria ꝑ ꝑ applicatis extraneis mācī ꝺ pollent hui me
diam cōnexionem ꝺ nibus alicuius scientiæ, ẽ ꝑ pte
tripca bt aliqn ꝑ pria ꝑ tia, mo quo dictum ẽ pedat, nō
illorum cōnexionem nō penetrat, nec ꝑ ꝑ applicat ꝺ dicta pria; ẽ ꝺ nigrā acquīt ꝺ tra mi nō ī ꝺ ad scientiæ identi
ce, pte qua acquīt logadocens; ꝺ de abVtente pdicto ꝺ simili illi, q̄ uis ex ꝑ te acquīra nō sint ꝺ tractus, ꝺ tentatiui topici ẽ ꝺ ꝺ ipositiui: gᵒ nullo mo scia ẽ scia subtedi ꝺ ꝑ tione.

Ꝺ ꝑ ꝓ ideꝫ ꝺ Thom, ẽ Aristo. in hoc ꝺ inquīt ꝺ tra
ꝺ rectoricæ, q̄ ꝺ tra ad ꝓ ria ẽ ꝓ ria pedit illa rectoricā
do ad ꝓ ria, tacitā vᵒ nō ẽ rectoricā, ꝑ ꝺ tra nō inquīt one
loga Vtens nō pedit ꝓ ria ad ꝓ ria, nec rectoricā ad scia ẽ
ꝑ ꝺ tra in inquītione ꝑ cando cuiam ad Vtumꝫ extremum
Vt dictum ẽ. q. 3ª ẽ ex ꝑ te assata ꝺ Thā ẽ pus q. 6. a. 3.
gᵒ loga Vtens, ẽ eius ac, ꝑ ꝑ nt accai rationaes, nō mēt raes:
gᵒ nō ẽ scia.

Hīc ꝺ finx ad mātē ꝺ ā aa, ꝺ q̄ ꝑ ꝺ ā dis putabimus, allegantes loga dicī mur Vtentem inꝑ te ꝺ tra, ẽ mun
ꝺ nobis ꝺ ꝺ tes illam put tālem nō ee scia nec adem, nec
habilem in ꝺ genter pdra. Nam Vlg ptis ꝺ tra ẽ actis ꝺ
tra nō ac vᵒ, ꝑ ꝺ tra actis ẽ scia actis: gᵒ talis Vlg ẽ
scientificus actis: ꝺ equo sequ, g habitus, q̄ put talis, ꝺ equo ẽ
pratum ꝺ exactiū ꝺ tiue, nō tbit ẽ scientificus mācī vᵒ, q
sm scia, mācī pt ẽ exactiū pratum seq māc 2ᵒ, ꝺ
telepratum Vlg ꝺ fato si sit loga atens habitualis; seq tr ꝺ tra

doctri

doctrina logam utentem tam actu, q̄ habitualiter considerat tam
esse scientiam, q nunc negat. Nos vero ex ea ibi dicta facillimo negocio
ab hac censura liberamur. Et tale exercitium sim in proprie
usus dicatur, nec sit actus proprius logicae utentis, sed sim sit proprium
exercitium logicae docentis scientiae.

2a pars nostrae sit

q identice logica utens sit scientia, patet, nam quando sic dantur duo, quid
quod de uno verificatur, de alio debet verificari saltem identice;
sed logica docens, et utens, ut dictum est, idantur: ergo quidquid de
una verificatur de alia saltem identici debet verificari; sed de
logica habituali docente verificatur, q sit scientia, ergo de logica habituali
utenti saltem identice debet id ipsum verificari = Alio
modo potest logica utens dici scientia, sit scilicet quod, hoc quoque se
via et dispositio ad scientiam, et habet pro obiecto subiecto ut sic, ut in
obliquo, et connotative modo, quo in praedicamento manet ex
plicatum.

3a pars sit q non sit ars scilicet summum trium patet, quia hoc ipsum
convenit logicae docenti, q ex natura est ratio et norma tradituae
regularum q nullo modo logicae proprie utenti competit, ut ex ipsius definitione.

Ultima pars sit q logica ad summum sit ars scilicet summum trium
artis si considerat ut utens modo est clara. Pro quo nota artem dicitur
summum habere trium sit, et rationem. Trium est ratio rei, sive normae ad artum
trium vero est inclinare ad tale artum exequendum: logica utens
sim habet trium, quia est habitus inclinans ad tale opus fabricandum. Et
consequenter in materia sibi subdita propriis actibus usus; quidem actus sive exe
cutiones proprie non dicuntur artes scilicet summum secundarium, quia potius
sunt exercitium talis habitus ad artefacta inclinantis; et exercitium
seu actus artis non est proprie ars, sed potius complementum illius; sed quia
per ipsos actus manifestatur talis inclinatio ad usum, ideo frequenter
dicunt actus consistere artem in executione rei; et talibus exerci
tiis seu executionibus de nomine artis scilicet summum trium tribui
tur ab ipsis. In quo modo sensu dixi logicam docentem in propria materia
distinctiva dici artem scilicet summum trium. Sed haec res parvi mo

men

menti est, quod est Voce

Quare sic breviter probatur ultima pars conclusionis. Munus Dialecticae artis consistit in inclinatione ad exequendum artium proprios actus in materia sibi subdita, hoc habet logica utens ex natura sua, consistens ad hoc inclinans et illud exequitur in materia sibi subdita modo iam dicto: ergo est ars idem munus Dialecticae artis = Et advertere hanc inclinationem lato modo sumptum dicimus habitum scientificum habere in propria materia, et illam mediis suis ac doctrinam logicae supponentibus, et ab ipsa directis, exequuntur

Argumenta contraria solvuntur

§ 5

Ad primam contra argues 1° ex Arist. 1 Rethoricorum ubi ait. Si quis dilatam et rethoricam ut scias et non ut facultates pertractat, imprudens est, et earum naturas subvertit: ergo sicut rethorica non est scia, ita nec dila, seu loga = Ar. Arist. ait, absurdum est simul quaerere sciam et modum sciendi; sed loga est modus sciendi: ergo non est scia

Ad primam autem dico philosophum loquutum fuisse de loga tentativa, seu utente, quae saepissime nomine dilae appellat: et constat haec explicatio ex ipsius contextu, nam ait esse facultatem praecisse; sed facultas ut condista a scia est potestas ad utrumlibet, et non est determinata ad unum, et resolutiva, quae proprissime convenit logae utenti, seu topicae: ergo de loga utente locutus fuit, non vero de loga utente scia

Ad 2am plures adhibent solutionem, Mag. Lerma asserit consumptionem esse, quod quaerere inter scias aliam quae simul sit modus, et scia nisi loga est absurdum = Alii respondent consumptionem esse logam ordine docet dicere prius acquiri quam aliae scia, quia consistit modo sciendi debet praecedere illius cognitio, et sic simul acquirere sciam et modum sciendi absurdum est

dum, q^a dat locus confusioni = Alij respondent, logicam
studiosi modo sciendi obtinere, hoc est quod modo sciendi obti-
nere agit, tam quam de proprio obto, non vero formaliter quia prout non est sine
scientia passiones de modo sciendi determinans: vel simul non est scientia et
modo sciendi, et obtinere realiter a scientia distinguatur. Quilibet
ex his solum probabilis est, eligite quod maluerit is.

Arguitur 2° ratione
entis rationis quae est obtinere logicae non est simpliciter scibile: ergo logica non est simpliciter
scientia: consequentia patet et antecedens, scibilitas efficitur in connexione
infallibili essentiae et proprietatibus; sed essentia entis rationis non con-
nectitur infallibiliter et suis proprietatibus: ergo entis rationis quae est obtinere
logicae non simpliciter scibile. Minor probatur, potest poni essentia entis rationis quin
ponantur proprietates: ergo essentia entis rationis non connectitur infalli-
biliter et suis proprietatibus: patet consequentia, quia ad connexionem
infallibilem requiritur quod non possit unum existere quin aliud existat.
Antecedens patet, potest illius fingere essentiam entis rationis, vel etiam co-
gere quin cogat proprietates, seu illas fingat, nam in hoc est libet
illius: ergo potest poni essentia entis rationis, quin ponantur proprietates.

Respondent
aliqui quod licet illius sit liber ad producendam, vel non producendam
essentiam entis rationis, tamen ex suppositione quod illam producat tenetur illius
proprietates producere propter connexionem quae habet cum illa, sicut licet
Deus sit liber ad producendam materiam, tamen supposito quod materia
producatur debet in producere formam, quia materia non potest existere sine
forma: sic illius quod semel assentitur praemissis tenetur necessario assen-
tiri illi, et voluntas si vult aliquid medium, tenetur necessario
illud velle propter finem, sic militer. &c.

Solutio ista probabili-
tate non caret, et expresse defenditur a nostro magistro Aguirre quod non
ipsi asserit. &c. Quod eundem modum quem producitur essentia entis rationis
necessario debet producere proprietates illius. Contra ipsam tamen sic arguitur: producere

entis rais

dacilla rais n̄ tinet illud ꝑduare ꝑ p̄dictā: q° solu-
minꝰ puō fallo: an ꝑ vt ꝑ cogem illud: vt g̃ stat ꝙ
ꝑ mit d̄ fē, ꝑ cogta illa rais entis ntinet illud cogat
ꝑ p̄dictā: q° ꝑduda illa rais n̄ tinet illud ꝑ aliq̄ du-
cat ꝑ p̄dictā, mirꝰ: ḡ vnum nēt illa alteri ꝑ
vnum cōſ grauiorem cōſtr, ꝑ p̄dictā entis rais, n̄ ſ
illa illud: q° ꝑ cogī illa entis rais, q illud cogat
p̄dictā illius = Dicit hęc impugnas, ꝑ illud cogere
illam entis reales, q cogat ꝑ p̄dictā illius: ꝑ potest
cogere illam entis rais, q cogat ꝑ p̄dictā illius, cqua
ꝑ aritate nota ē.

Respondet fortasse q̄ illud cogta illa
rais ponit cogere ꝑ p̄dictā exp̄ſſe & ꝑ ſe & ꝑ ſola ꝑ ſe diuſa
abeo, quo cogit illa: tu n̄ ꝑ cogere illam q̄ cogat n̄
ꝑ p̄dictā virtꝰ & implicitē eadem cogere, ideo ꝑ p̄-
dicta n̄ tinēm in illa. hęc solutio exp̄ſſis nadit
à mo magꝰ Aguirre.

§ dē q° cogtio tractad illam entis
rais ſm ꝑ attingere virtꝰ & implicite eā q̄ virtꝰ ꝑ-
tinent in illa: ꝑ p̄dictā entis rais n̄ ꝑtinent virtꝰ
huius rais: q° cognitio q attingit illam rais n̄ attingit
virtꝰ ꝑ p̄dictas, mirꝰ ꝑ p̄dictā ſm ꝑtinentia
in illa aq̄ diuanant ꝑ radicem assultantiam: tunc
m. illa ꝑ primum ꝑtinet ad ꝑ p̄dictam, ꝙ quantū
q̄ virtꝰ ꝑtinet illas, ꝑ ꝑ p̄dictā entis rais n̄ diui-
nant ab illa ꝑ radicem assultantiam, ꝑ sunt absolutē
q° n̄ ꝑtinent virtualiter in illa = Dicit q aq̄ babi-
lissimus ḡ illa entis rais nullum habet in thesaurum in
suas ꝑ p̄dictā, q aliquam minimam entitatem vica-

ꝑ xē

par est influendi in aliquem effectum: ergo non continet vtr
proprietates, quia si continerent illas vtr posset aliquando in eas
influere.

Quo reijcitur solum data, quia cogitatio vtilis et implicitat
propri non sufficit ut proprietas fiant, et acquirant essentiam, sed
cogitatio tracta ad essentiam rationis tantum vtr, et implicite,
attingit proprietates ex ea sol datam: ergo per talem cogitationem non
producuntur proprietates, cogitatio quia producta essentia rationis, potest illetus non
producere proprietates: maior patet, tum, quia ens rationis non fit nisi dum
cogitatur formaliter et explicite, vel per cogitationem ad fundamentum tractatum
primo, et secundario ad illud, vel per cogitationem ad ipsum formaliter
et explicite tractatum: ergo cogitatio vtilis proprietatum entis rationis
non sufficit ut proprietates fiant, et acquirant essentiam: antecedens patet
quoad 1 amptem: ens rationis tantum fit, quando habet esse obiectivum in
illetu: sed nulla est ratio quare de facto ista non illigatur de esse
obiectivo expresso et formali, et ex hoc nullum sequatur inconveniens, et de facto debeant illigi formaliter, quando nullum se-
quitur inconveniens: ergo ens rationis non fit nisi dum formaliter et
expresse cogitatur ab illetu = tum tamen quia proprietates entis re-
alis non fiunt nisi per aliam ad eas formaliter tractam vel 2 ratio
ergo tamen proprietates rationis non possunt fieri nisi per aliam tractam
ad illas formaliter, quia 2 ratio.

Confirmatur potest illetus cogere essentiam
realem, quando attingat proprietates ad huc vtr: ergo tamen poterit co-
gere essentiam rationis, quando cogat ad huc vtr proprietates illius: antecedens patet
quia potest illetus cogere essentiam hominis, quando ex vi illius ac attingat
vtr illius risibilitatem.

Si ac spondeas quod risibilitas est proprietas realis
ab essentia distincta, et idcirco bene potest essentia cogi quando risibilitas vtr
cogitur; ceterum proprietates entis rationis non distinguuntur realiter ab illius essentia,
vel non est paritas.

Quia est namque proprietas, quas metaphysicus distinguit de essentia

rationis

rari ñdigeant nichabilia; ꝑ quæ ꝑt in qua logabit hoc
nichil nigit digant abella rari: g° ꝑ illam agem qua ella
rari cogit, ñ cogit ella simplicit ꝑ quæ aspectu ad loga:
ꝑ rum ꝑ dicabilitas g ē prima passio logabilis illius
nichil nigit abella digant (& ñ de alijs ꝑdicabilib: g° a ꝑ
rum: ꝑ rum, ꝑ dicabilitas ꝑt ꝑ dicibilem dem abra qua ꝑt
ꝑa Verbi: g° nichil nigit digant abella rari: ergo, ꝑ-
cabilitas ē vltima ꝑdicabilis dicibilis ꝑ dicibilis Verbi (dicibilis ñ est illius
passio ligui dem passio abet nichil nigit abella digant) ꝑ nichil
ꝑ nichil dicibilis ñ ordinat ad hoc nichil dicibilis exigunt dicibilis
comparari sui dicibilis: g° ꝑ dicabilitas ꝑt ꝑ dicibilem
dem abra, qua ꝑa rari Verbi ꝑ ducit: g° passio ella potest
illius ꝑ quæ ꝑt ñponi.

Quare hoc potest quamuis ꝑ habilitas ve-
licta ad cognitum supponendo ani, ad ꝑbum nego min,
ad cuius ꝑbum dicendo ani: quia ponatur ꝑ quæ ꝑt quod de
debeant, quod ad exigentiam nego ani, & quam. Quia ella
entis rari, sicut ꝑlibet alia ella nichil exigit ꝑ quæ tale: &
ideo potest ella ponitur ꝑ quæ ꝑt quod ad exigentiam, sic
gendo ad existentiam, q ad illorum existentia abaliquo exi-
stendo g ꝑticip. & hoc exigentia ad ꝑ quæ ꝑt quia rari
habet ꝑficit g ella rari habeat connexionem infabilem
cum ꝑ quæ ꝑtibus, & possint de illa dicari; & quantum
ostituant illam actum ꝑplabilis= Explicatur hoc ñ mo-
tivacionum & luvium, q ē a passio ꝑ horum, & illius dicta-
tur, q alt gravia ꝑ ñ ꝑ ad terra centrum ñ ꝑ moventia
ad illud, ꝑ ꝑt exigunt ad ꝑ quam moveri.

Saplicabil ē ꝑ ra-
tio ꝑ ꝑ quæ tale ablicuius ens ē ñ ꝑ nichil a abilla separari;
& ꝑ non ꝑ quæ ꝑt entis rari ꝑ ñ nichil a abilla separari: g° ñ
ueat, ꝑ rari ꝑ quæ ꝑt: & quantum ens rari ñ ē ꝑplabile
q ad hoc & set ens ꝑ quæ tatibus dicibilis & tacabilibus:
mare ē trahi enim ita allocutionem ñ ꝑplabilitatem vg, ꝑ qua
passio hoc ē nichil abilis separari ñ potest.

Respondetur dig-
dominam ens passio ꝑ quæ tale absoluta ē ñ indicat ab-
sens adominam; ꝑ quæ tale ꝑ habens dicendo, nego nam

& dessa mi ouço ogiuan. & ado ē q. a ꝑprietas q
abscio dendet ꝓt nada abeita ꝛpaaai, q. a illud ex
eum ãgio dendit ꝓt nada ꝺfficere: & pationes ui-
tis acui & indeat abeão. It abeãtio ou illis ꝑq fiunt:
ind ē, q ꝓt nada ꝛpaaai abeita, q. a ꝓt illis ꝛdi-
exu eum ꝑductiua eam illaam, sigdem in hoc libere illis
ē instantia in motu lapidi incentrum, q. ig ꝑprietas lapidis
& in ꝓt a lapid ꝛpaaai, q. a abeão dendet, & abeão ꝓt im-
pediri lapei in centrum descendat. A hoc accidit irritibi-
litate, q ē indens abeão, & ideo abeita nata ꝛpaaai n
Replicabit, ꝑprietas ꝑdicatr accita in ꝛparabilitea decta,
(vt ꝑdicabilibus Deo dante dicam) q. o ig ꝑprietas entitaaii
& uacuoli, multo mo ꝓt nada abilla ꝛpaaai.
Respondetr q ꝑ-
prietas absoluta, & indens abeão ꝑdicatr in ꝛparabilitea
decta; q. prietas u. o dendet & abeão accita ꝛparabilitea &
cita ꝑdicatr, & huius mo ꝑ ꝑprietas entitaaii, & abeã-
eo dendit ꝓt abeãe illis ꝑq eaunt, & fiunt = & uitta-
tia in motu lapidi, q ꝑdicatr & lapid accita ꝛparabilis &
millis ꝑprietate ē: & in uaa tate ꝑ eum, vg hec ꝑ-
Petrus ridet q ꝓt transiect ua in fallaam, nam ridente
Petro & a, fallatia in ridente.
Dical: q. o talis ꝑprietates
in dis gantr ab acci ꝑdicabili, vg albedo, & nigre-
do ꝛpa Petri: patet ogida, q. a acci ꝑdicabile ꝑdicatr
accita ꝛparabila, sigdem ꝓt acta & tabe sine eaau-
ptoe subti = nego ogiuan, ado dispanitatis ē q. a acci-
dens iguintum ꝑbile esse, & ex ꝑ ꝓ ado ex ꝑ hut ꝑdicaai
ꝛparabila, q. a ex ꝑ ꝓ ado ex ꝑ in hunt eoraa ꝛ eum esse
& ita ꝑprietas & indentes abeão talem a ꝛ ꝛ
hunt gmad ex igentiam: & ex esse & ex ꝑ ꝓ ia na
in hunt ꝑpaai ꝛparabilitea, & ilm ꝑ acci, & ex ꝑ den
tem, q abeão hunt.
Replicabit hoc ꝑ ꝓ q. talis ꝑprie
tates sint ꝛparabilis & illis in ꝓt dari tea, & ꝓ not ad
em

tum ꝙ dari ꝙ separabiles: ꝙ nō ꝓt dicti dari ria;
ꝙ contra additur aliquam factum, ꝙ tū mar ꝓprietat
separabilis abella nō habet connexionem naiam, ꝙ tūt
gentem ꝓ ella: ꝙ dicit nō dat seia esse, & ipla talis,
ꝙ seia nō ꝑt stringentibus & tangens connexio ꝙ ꝓpria
ria nō ē naia stringens, ꝙ tū ꝓprietate separabilis
abella connexio dicit ꝓ ella ꝓt ꝓpriam: ꝙ connexio talis
ꝓprietatis ꝓ ella nō stringens.

Dicitur nego maiam cū
tum nego ens, & probatum distinguo maiam, ꝙ ꝓt ꝓpriam esse
ꝙ tum ad exiam: & tunc nego, nego maiam, ꝙm ad exiam
exigentiam, sto maiam, & distinguo maiam, ꝙ ꝓpriam ad exiam
sto maiam, ꝙm ad exigentiam nego maiam, & subiadem distinctione
nego aquam: ut enim ꝓdicti ꝓprietates, ꝙ ꝙm ad exiam ꝓpen-
dent ab aliquo ē ens, possunt separari abella, i. g. diam ꝙ ipsa ens
ex, illi nexibus, nō possunt separari ꝙm ad exigentia
ꝙ ella exigit ꝓ tales ꝓprietates, & attenta tali exigentia, tales
ꝓprietates habere ē, cuilibet connexio ꝙm ad exigentiam
& ultimam connexio sufficiens, ut ꝓprietates attingantur.

Dicit: ꝙ ipsa exigentia exit naia co-
nexio ella, nō ipsa ꝓprietas; aquinas quę dedit
seia exigentia, nō ꝓprietatibus = nego aquam, ꝙ
ipsa exigentiam, ꝙ ad ꝓprietates ꝑt ella, ipsę ꝓprietates
habere ē connexio ella, & ipsę connexio
ꝓprietatum ad eam exigent: & ratio huius, & illius
exigentię additum dirabilis, & sic nego applica ali-
ꝙ ad bat quinas nō nisi ipsę ꝓprietatibus sine huius
nō posse, & ipsius exigentia ad illas, ꝙ ē falsissimum.

Dicitur
nō doc negat nō posse ad fendi hoc gemmeū ipsa naiam
additam seia exigentiae admittendo diversitatem aquę
ꝓprietatem aquę & aqua ait unitas, & diversitas ait pro-
prio illis, & hoc ē ad dicta ꝙ. ꝙ ista 1. illa doc ait:
ipso nego iam; ideo distinctio a nobis ꝙ ex diversitas ait

ꝓprio

ꝑpietas ꝓ cogem ꝺque ꝺla cogit bonitas, ꝺ ꝑpietas
ꝺla cogit ꝓ cogem etc, ꝙ nunc ꝺ actum ꝺ fundamᵗ. ꝙ ꝺta

Ad 1ᵐ non ꝺ actum paria ac pendit, ꝺ
ꝓ illi assentam ꝓ pietᵗ reali ꝺbet inesse ꝺtinctiua, ꝺ abilla
ꝺmanare ꝙ ibm ꝙm ꝺ exigentiam, ꝺ origm ꝺ exi-
gentiam, ꝺta ad ꝑpietᵗ realem ꝺ absolutᵉ, stando
hiꝑpriꝯ ꝓ tamen soluto ꝺ impugnato mda = ꝺ ꝓpter
sufficere ad subsistentiam solut ꝺ impᵉ, ꝙ ꝑpietᵗ
reali ꝙm ꝺ exigentiam ꝺtinctam ꝺ ꝺmanent ab-
solutᵉ reali, ut nigꝙ ꝺ Eliam, ꝙ a cogo scripta ꝺ pennica, ꝺ
ꝺ Elia scripta ꝓscindit, unde adhoc ꝓ cogem etc ꝓ pietᵗ re-
gante, nec opꝰ exant, ꝺ sufficᵗ ꝙ ꝺta connectantᵘ ꝺ
acꝰ ꝺ ꝺ traditam inhaeret ibm ꝓ stabilem realem,
centro namq; ita ꝓ stabilem ꝺ in via ꝺ ne stant assedem-
tem ꝓ pietᵗ entitatis ꝓ eandem ꝺ ꝺ ei, ꝺ ea, ꝺ
ꝺta ꝺ illa ꝺtinctam, ut dixi initio exempli, ꝺ in diss ꝺ
entitatis latius dicemꝰ: ꝙ nihil ꝺ ans.

Arguit 3ᵒ scia
mea ꝺ ꝑpria nagit ꝺ corruptibilibꝰ ꝺ otiosꝰ, ꝺ ꝺ
petua, ꝺ mali, ꝙ loga agit ꝺ corruptibilibꝰ, ꝺ contin-
gentibꝰ: ꝙ nec scia mea ꝺ ꝑpria: ꝓbatio. Loga tractat
ꝺ ꝺ ei diuinatione, ꝺ auguriis, ꝺ hec ꝺa corruptibilia sᵈ:
ꝙ ꝺ ars: ꝓbatio ꝺ ho diuinatio, ꝺ auguriu facta sum-
pta fiunt ꝺ nas diuinas, ꝺ entia realis sint, ꝺ mali abille-
tu ficta, ꝺ illis ipsum ꝺ dictant, nec exittit ꝙ ꝺ ei
diuinatio, ꝺ auguriu ꝺ corruptibilia ꝺ

Respondᵗ ꝺ dicta mitra
ꝺ agit loga ibm ꝺ corruptibilia in singulari, ꝺ dic-
tata, nᵒ ꝺ dictat ꝙm adhuc ꝺ eam, ꝺ neam, sed
in ꝺ: loga ꝺ nagit ꝺ illis solum prima, ꝺ dict, ꝺ sedum
Eam: ꝺ ꝺ tia ꝙ nagunt sint ꝺ corruptibilia, ꝺ mali ꝙ
ꝓ agit ꝺ ꝑpetuis, ꝺ mali, ꝙ ꝺ naa ꝺ ei ꝺ nata, ꝺ ꝓ
petua ꝺ; ad modum ꝙ ꝺ phila ꝺ pluribꝰ entibꝰ mobi-

Cibus

libus agit, quia in singulari considerata sunt corruptibilia, et quia philosophia de illis non solum hanc considerationem agit, sed de illis prout in communi, et solum rationem communem, quarum sunt perpetua et necessaria, et ut scientia respectu illorum: sic pariter loquitur.

Replicabis 2a intentio definitionis vg. non in communi sumpta est corruptibilis ergo ruit solutio: probatur antecedens talis 2a intentio in communi est ens rationis, sed ens rationis est corruptibile: ergo talis 2a intentio non in communi corruptibilis erit, probatur minor: probatur minor, ens rationis fit a nostro intellectu, et quando ab illo non considerantur desinit esse: ergo ens rationis est corruptibile.

Respondetur 2am intentionem definitionis sumptam et quilibet ens rationis solum esse corruptibilem, et defectibilem quoad existentiam non vero quoad essentiam, ~~[illegible]~~ quia essentia illius perpetua et invariabilis est, et sub hac considerationem attingatur a scientia, scientia ipsa agit de perpetuis et invariabilibus = Insto replicam in numero, qui est obiectum arismeticae, quidem est corruptibilis quoad existentiam, quin ex hoc infertur arismeticam de corruptibilibus agere, quia non de numero in singulari, sed de illo quoad essentiam agit, sub quarum incorruptibilis est: sic pariter loquitur.

Dices idem est ens rationis corrumpi quoad existentiam, ac corrumpi quoad essentiam, siquidem corrupta existentia non perseverat essentia, sed per nos ens rationis corrumpitur quoad existentiam: ergo non corrumpitur quoad essentiam: ergo definitio vg. est corruptibilis quoad essentiam.

Respondetur quod licet quando ens rationis corrumpitur quoad existentiam ipsa essentia non maneat sub existentia, sicut non accidit in qualibet essentia reali, cui existentia deficit, tamen absolute perseverat, quia illius essentia consistit in connexione praedicatorum essentialium, quae variari non possunt nec ab existentia dependent, vel ipsa essentia incorruptibilis est.

Nonquid

esset

esses, ideo 2ª ratio est corruptibilis quo ad existentiam, quia quo ad existentiam dependet ab actione illetus, quod deficere potest, sed non quo essentiam dependet actione illetus a qua ipsa essentia fit, ut patet ex ipsius definitione: sed ens rationis est quod habet esse obiective illetus, ergo sicut est corruptibilis quo ad existentiam, ita quo ad essentiam.

Respondetur negando minorem, nam ens rationis quoniam ad essentiam non fit ab illetu, sed praescindit a statu quem habet intra illetum praecipue existentem, et manet intra statum possibilitatis, qui fuit ab aeterno, et in aeternum erit: vel quando dicitur ens rationis non habere esse dum actu consideratur ab illetu est illius indum de existentia sed esse existentiae, et non hoc consistit essentia entis rationis, quia non potest habere esse existentiae dum actu ab illetu consideratur, quia essentia non esse essentiae manet non si illetus illam non consideret actu, sicut essentia cuiuslibet hominis perseverat non si Deus illam non producat. Et non numerus ternarius definitur per hoc quod est quod constans tribus unitatibus, et quamvis tales 3 unitates non existant essentia tamen numeri ternarii perseverat ipsa. Haec pro nunc sufficiant ut quaedam de entitatibus fusius disputemus.

Argues 4, omnis scientia inclinat in determinatam tanquam in actu ac ellicitum, sed logica inclinat in illam tanquam in obiectum: ergo non est scientia = Respondetur distinguendo maiorem, in determinatam formalem conclusionem, in obiectivam negando maiorem et distinguo minorem, sed logica inclinat in determinatam in eo sumptam tanquam in obiectum, conclusionem, in formalem tanquam in obiectum saltem directe considerata negando minorem, et consequentiam: dico enim determinatio formalis videlicet, et obiectiva, 1 est illa actio sufficiens medio quo scientia suam obiectum attingit, et coallescit ex actu illetus, et actu in illis recepto: 2 sed obiectiva est quae resultat ex tali determinatione formali, et coallescit ex rebus, et 2 is in rebus actionis, logica sicuti, et quilibet alia scientia inclinat in primam determinationem tanquam in actu (praecipue si directe consideretur talis determinatio) ceterum ipsa per alijs habet speciale ipsam determinationem obiectivam per formali ut obiectum attingere et quoniam 2 modus.

Dicendum 2 conclusionem et

rationem

rationem probativam contra argumentum ex principiis extraneis potest fieri
et monstratio: ergo ex hoc c. non est cur logica vel tens non sit scientia: probatur
ans ex principio supernaturali, et ex alio naturali infertur distinctio
contra theologica, quia principium naturale est extraneum respectu theo-
logiae: ergo ex principiis extraneis potest fieri distinctio.

Tam ex
parte solutum manet hoc argumentum quod 3 nunc vero respondeo ne-
gando ans, ad probationem disgregationis. Principium naturale secundum se sum-
ptum contra omnium, ut elevatum per principium supernaturale nego
minorem, et consequentiam. Principium namque naturale ex conventione
ad principium supernaturale elevatur ad ordinem supernaturalem, vel
non manet extraneum per principium theologiae, et potest continere
et inferre contra theologicam: sicut quis illud secundum se non po-
sit efficere actum supernaturalem illam tamen potest ut elevatum effi-
cere.

Dices: ergo sic, quis principium logicae secundum se extraneum sit phi-
lae vel tamen ut conventum contra principium philae, et ut elevatum
per illud non erit extraneum illi, et consequenter ex illo poterit
distinctio inferri contra philosophica = nego consequentiam ratio disparitatis est
quia principium naturale ex conventione ad supernaturale trahitur, et ele-
vatur ad ordinem supernaturalem, ratione cuius elevationis
habet connexionem contra principium supernaturali, et ideo non manet extra-
neum respectu theologiae. Caeterum principia 2 rerum intentionum loga-
lium non possunt elevari nec connecti contra principium philae vel quia entitatis
nullam habet connexionem, nec continentiam, nec proportionem
contra ente reali: vel semper manet extraneum.

Dices praedictam solutionem esse
voluntariam, nullum namque est caput, quare 2 intentio rationis non
possit elevari ab ente reali; ergo non est substinenda = nego ans
nam ad hoc ratio evidens ipsum convincens, quia talis elevatio non
potest fieri per aliquid reale, siquidem entitas est incapax ex re-
cipiendi in se aliquid reale, nec potest fieri talis elevatio per aliquid
rationis, nam id quod est entitas, et sit cuius rationis ac principia logica ita

imp

in proportionatum primum logicum, ac erat solum te, unde relinquit
prima logica est ab alijs scientijs extranea.

Replicabis ex prijs extraneis, et non elevatis posse fieri distinctio; quo etsi prima logica sint alijs scientijs extranea, et non possint elevari, poterit ex illis fieri distinctio: probant; ex prijs arismeticae plures conclusiones probantur distinctae in musica, et ex prijs geometriae plures conclusiones distinctae probant in perspectiva: sed prima arismeticae sunt prima extranea, et non elevata respectu musicae, et idem est de geometria respectu perspectivae; quo etc.

Respondetur distinguendo antecedens, ex prijs extraneis simpliciter nego antecedens: extraneis praecise secundum quid admitto antecedens, et nego consequentiam: ad antecedentis probationem admitto maiorem, et distinguo minorem, sed prima arismeticae (idem dico de prijs geometriae respectu perspectivae) sunt extranea simpliciter respectu musicae nego minorem: secundum quid admitto minorem, et nego consequentiam: itaque prima arismeticae non sunt extranea simpliciter respectu musicae, quia haec est scientia subalternata arismeticae, et obiectum musicae continetur sub obiecto arismeticae, et illud essentialiter includit, quia sonorus, quae est obiectum musicae essentialiter includit numerum, quae est obiectum arismeticae: ex quo provenit, quod prima arismeticae simpliciter secundum quid sint extranea musicae; hoc solum est Divinae sponsoriorum. l. quinta decima, et ideo

Replicabis prima scientiae subalternantis sunt simpliciter extranea respectu scientiae subalternatae; quo etc. Et tamen admittimus ex illis in musica fieri distinctionem, quo pariter. h. probant: si non essent simpliciter extranea talia prima scientiae non differrent quia differunt per prima: sed hoc non est dicendum quo etc.

Respondetur negando antecedens ad probationem nego maiorem, quia ut praedictae scientiae specie differant sufficit, quod prima scientiae subalternantis sint extranea respectu scientiae subalternatae quantum ad rationem formalem

sub-

subqua, q^a subdiversarum attinguntur ab Vno, ac ab alia scia: et insup, q^a obtum scię subalternatę addit su-p^a obtum scię subalternantis diffrem aliq accidem, rae cuius tut diversam scibilitatem, et diversas passiones; nitn requirit, q pria subalternantis sint extranea ipsa in eerei et pte raisq respa subalternatę, immo hoc essalr repugnat, q^a pria scię subalternatę essalr indudu-tr in prijs subalternantis.

Arguis Vltimo ex prijs metp seu prijs circa ens p^t fieri in qualibet sua d monstrao: g^o m in prijs logis: pbo cquam, ideo primum accidit q^a pria coia, et versantia e raementis s trans cendentia oibus rebus: et d illis verificantur, sicut ipsum ens, q oia trans cendit: s m pria logę s coia et trans cendentia oibus rebus, et ens rais oia genera entium trans cendat. g^o pp eadem raem accidit rep^t 2u; g^o ex hoc cap n e cur logę Vtenti rao scientię regetur.

Restr neg do cquam. Ad pbaem disgno mim. s m pria logę s co-ia, et trans cendentia, fralr, nego mim: d nominatiue pcisse cdo mim, et nego cqua: pria namque entis rais n s coia p trans cendentiam fralr, sicut pria metp, q^a ens rais n includitr essalr in oibus rebus, siqdem n p^t includi in ente reali, alias posset de illo prari, s sm s coia, et trans cendentia maalr, et d notiue, inqm in oibus rebus p^t illetq fundare aliq ens rais, et ista co-itas, seu trans cendentiae imprijssima, et n sufficit ad inferendum in scij realibus ex d stiue, et ex hac co-itate, seu transe n possit argui conexio essalis, et in-clusio in oibus rebus, q hent pria metp

Pro cpleuento qst inqres an ac d trate opinatiue q reprijuntur in loga el-

licit

liciantur ab habitu logicae scientiae, vel ab alio habitu distincto? Respondeo probabilissimum esse a dicto habitu procedere, in qua solutione inquit logica praeter habitum scientiae alium opinativum esse assignandum concedo, in quo nullum inconveniens = Respondeo 2 modo esse probabilissimum procedere ab eodem habitu scientifico 2 ratio, quia tales actus novam difficultatem non addunt supra actus habitus et scientiae, vel non est necesse multiplicare alium habitum entitative.

Deinde quia plures actus 2.2 q. q. 6. asserunt quod tales actus quibus non cadant sub ratione formali habitus possunt tamen elici ab alio habitu 2 ratio, quia ad hoc sufficit, quod dicant ordinem ad eandem rationem formalem; sicut licet ens rationis non cadat sub ratione veri realis, quae est ratio specificativa illius, quia tamen dicit ordinem ad ens reale, ideo 2 ratio ab illo tamen consideratur: sic tamen Christus 2 ratio caebit gratiam accidentalem angelis, ut dicitur 3 p. q. 5, quia licet talis gratia non sit redemptiva, quae est ratio primaria gratiae Christi dicit tamen ordinem ad gratiam redemptivam: Denique ab eodem habitu procedit actus scientiae, et actus tentativus logicae utentis, quia licet iste non sit scientificus disponit tamen ad scientiam, sic habet quare sit.

Quaestio 6

Quodnam sit obiectum adaequatum logicae?

Cuius obiectum nova praemittitur, et aliqua praeterea illigentia notatur. §1.

Obiectum si late accipiatur tantum cuius cognitionem, et operationis sciat sic creaturae dicuntur obiectum divinae omnipotentiae, et angelus dicitur obiectum creationis: sic vero proprie accipiatur tantum accipitur pro potentia vitalis, et nihil aliud est, nisi potentia, habitui obiicitur attingendum, ut vis coloratum est obiectum potentiae visivae quia huic obiicitur, et quasi obiam exit ut percipiatur.

Obiectum

Obtum respu habitus illectualis appellatur subtum
n q^a illi inhaereat habitus, l. scia, s q^a scie subijcitur, ut dicit
proprietas et passiones distinct: dicitur m maa, n inqua, l ex qua
s circa q poa, l habitus versatur. Quare obtum, subtum, et
maa respu talium habitus illectualis idem e rlr dixsu
m numerata, et exp sive, respu aliorum habitus, l poarum
lt obtum sit maa n tn e subtum, ut dicit se patet.

Dividitur

1° obtum in aoi in frale et maale: obtum frale e illud
q p s rae sui attingitur: obtum maale e q attingitur rae fralis
illudque sustentat. Vg color e obtum frale poe visivae q^a
rae sui attingitur ab illa; cpg v° sustentans colorem
e obtum maale respu illius q^a n rae sui, s rae coloris at-
tingitur ab alia poa.

Deinde obtum frale dicitur in frale quo
et frale q: primum e id q frale trat habitum l. poam, qua
pp dici slet obtum tratiuum: 2 e id rae cuius trat ob-
tum quod sic coloratum e obtum q visus, et color obtum
frale quo, nam rae coloris attingitur a poa visiua colora-
tum.

Hoc obtum frale q slet coiter a dd appellari rao
que scie, habitus, l poe, et obtum frale quo dicunt ee rae
fralem sub qua talis rao que seu obtum q ptinet spe-
ciale ad tale scia, habitus, l poe, nam rao q coit e
nec diversificat habitus scias, nec poas, s illm rao fralis
sub qua hoc het = Sed hoc si absolute dicatur falsum e:
nam color e obtum frale quo, et tn n e rao fralis sub
qua poe visive, nam haec ex visibilitate in ca, et co-
lore conflatur: g° fal sum e dicere absolute obtum frale
quo ee rae fralem sub qua. Quare aliter indumentum

obto proximo et immo sumpto ex duplicatione in ee obti inquo
sive ratificatur obtum frale quo ee rae fralem sub qua, et obtum frale q

ee

et accongig: et Vtlige illigat nota obtum fraligno a dx, aliud
e mu, et remotum, et dr obtum in ee rui: aliud e immu et
pximu, et dr obtum in ee obti: pximu e illud q strict et obto
mati strali, q colocatum, q posuit ee q e colore, et hoc dr ob-
tum in ee rui pximu: et e illud q componit ex obto strali, et
xae specifica btis, hpz (hec m. xao specifica e xao subqua) q
Vitibile e obtum immu, et nec obti pximu, nam opponit
ex colorat, et vitibilitate in ea; id que, aqua specificat vitiul ne
obx et q, q vtuibilitet.

Exqua dr duo colligat, vnum q gn
obtum q appellat xao q. et obtum qua xao subqua dect illi-
gi debet in ee obti in hac vltima strictae q ut componit ex xae
strali q attingit, et ex xae specifica subqua attingit strali xae
q. q dis latuit in libzet strata = Alterum q colligit
et xao q schiat vt fua aqua obtinacati, adqua xae strali
subqua schet strata, ni q strali n attingat aqua. l. hin, q
a xao qua strat a xae strali subqua, strahi poam, hinc
specificat potig q aliud, strazi. m. eqpaui mag.

Hec xao sa-
lit subqua e dx aria inca exca alia: paima e illa xae
cuius obtum dit attingi a hac scia, spes potuit q abalia,
vg vitibilitat aqua colocati, nam xae vitibilitatis aqua
vitiua attingit colocatu potuit q abaliaqua. Rao strali
subqua exca e illa q adubat qua, illam q mouet, et ob-
tum q capiat, vg hux subqua poz uinuq, et q mitq aqua cuius-
libet scig.

Dimit obtum diuidit in obtum q et obtum qua.
paimume e illud in qua ultimo quies citqua, xa e alia
seu sequentis obtig: hg colocatu e obtum q, in illo in qua
ad colocatum q autio mentit e obtum qua, in cui ade
cinit dempoz, et hic desijt.

Quatus obtum aliud e adequa-
tu, et aliud in adeq: paima e q stringit recto ora a
qq sciacqit q in recto, et in obliquo, ora adequatin
obliquo: xa e q stinet vna plum obti attingibilis q e
ista, et q dr m obtum partiale, q tinet q ue subobto
adequato, nec tot paral subtoto; et hoc obtum m e dx par
cipale tt, et minq paral: xa e alia paral obti adequati q

pratica

prata vtr dicti ærea: vt ꝯ illa pars obti adꝙquari ꝙ
lt ꝙ attingatr, n'm dca prata.

Denique obtum aliud ē pri-
mariu, & aliud vniu, tm ē q ꝑ ꝑ ꝑ attingit vtra
vniu ꝙ rai primarij, & ꝑ ꝑ primariu attingit, q vtra
hꝫ ꝓs illig ꝫ. Obtum adꝙquatu mitꝑ ē cui n
adꝙquatum subtra, t acci, prata Deg, minus prata
subtra, primariu subtra ꝓpleta, vniu subtra inꝓpleta
& sic in alijs casib, & pars ubi cum ea dem ꝙuenit.

Explicatis
obtuum diffinib facile colliget, q talia sit opi-
nio mag Martinen, asserentis d. vnica ꝙ minatu
quat q.n. ꝙ. obtum maadl, vniu, partiale, & iad
ꝙquatu ee idem; nam illaq gaudent dictis diffinib dic-
tis, ꝙ dicta obta gaudent dictis diffinib, aliter cet.
Ita obta ofundit; q &c.

Deinde ꝑ hoc idem obtum maadl ꝙ subtentat
obtum prate rai q illius attingit, & obtum vniu hoc ꝓbat,
q° n videm: quia vtrat ex diffie obti maadl, mi ꝑ ꝑ
tum ex diffione obti vnij: tum ad hoc q ꝑ tum Martinu-
tum ex diffione obti vnij: tum ad hoc q ꝑ tum Martinu-
no, nam in ꝑ tius ita ac illius autor disponit q obtum
vniu, & non ē obtum maadl; q &c. Patet ia, ac illius
autor ꝓpe disponit n subtentat obtum pradlib q: q n ē obtum
maadl: aut certum in figura & asserat obtum pradlib-
q: & modus sciendi obtum huc n vniu ac illius tertiae-
bus exponit, q ita ꝑ ex diffie obti maadl: tum denique
q ꝑ diuiso obti in pri primariu & rai n ē diuisio obti maadl,
& obtum maadl ꝑ ee obtum rai: nisi velit dicere mag.
Alex q obtum maadl ē n pradl, q implicat.

Quia obtu maadl est
idem ac pradl, & vni adꝙ in ē certa: tum q ē obtum partiale, & vn
adꝙ sibi aequale ꝓ obti pradl q attingibili, q n hꝫ obtum ma-
adl n nullig ad ista: q ꝓ dicta obta n videt: tu q ē obtu totale, ad ꝙqua-
lis cit & vni adꝙquabili, & partialib, n tm, & maadlb, & c. aij:
q ꝓ dicta obta n videt: ar sit expro. mill. vni cuiꝙ ita mo sciendi
obtum ē obtum maadlꝙ. ꝙ ē, & hic ita declarat exactissime autor dis-
positi, q ē obtum rai, & diffie, de, ad ꝙ obtum, q ē obtu partialis
& vni adꝙ q &c.

Finitur

Hi itaq; supponiti p̄ q̄ll illigentia nota 3 angi 3 dilōnes, ut ab-
q̄d sit obtum sēc̄ḷ, la ē q̄ sit orum amitat in hima, ē atroma
ē aac ē q̄ obtum tribuit (et exc) amitate sēc̄: n ē q̄ huat ppiū
ett, l. quasi ppriett: q̄ sēa exppio fini het dimaū ppriett d
suo obto. 2ª ē q̄ nec excedat sclam, nec cū eadē abilla, hoc
q̄ sinceat sua in recto, sua in obliquo ita q̄ inscia sine in recto
sive in obliquo tractantur, ē n̄ amplig stinat, ē aac ē q̄ obtus
ē minuta exca sēc̄, ē minuta det equari minuato.
Hi itaq; notatis.

Auctorum placita referuntur. §. 2.

Itaima in hoc dubio ita tenut adequatē q̄ obtum
ē rectos. Ita Villanpandg. q. 5. p̄ 2 mi alij. Secutq; frā del
noales. Sed hanc ram alij ridiculam, alij improbabilem
ē centu, ē maito frā del asserunt, q̄ q̄ q̄ n̄ disputat
de his vocibq;, de tres. de tpo. ē de 7 de diebq; tertij pillas, nec
q̄ q̄ dictā scam o cinalis ex eo q̄ uocatur de scamone ex
nempe vocibq;, q̄ agit de scamonio imo, ide de scap.

Q̄ ita docet ran
gtam ē adequatum obtum q̄q̄, ē tra aū militanē q̄ q̄ Ted
ad angtum ordinantē, ā boga attingi; cuiq; hīs patroni d. se
ri dissili, nam alij aiunt, ad gtā put ostendit del tual ipo- Em
dict ē obtum adequatū. Ita Hromica, ē Italicq; q. 5. Pico.
Alij solam d. tra cū iudicant ē obtum adequatū hoc q̄. Ar
Hamonicq; simplicius. Alexander. q̄q̄ subscribit. Blasq; de
Parte d. 4. ē Arziaga. Echada?. ē Huarte ad. 12ª q̄q̄
d. 1. ē totam, huius hī accessing de Soto. Alij contra hoc
sentiūt idm. Scipeau Schotis, tribuitq; contra Sa-
to, ē im maiti, nam ē adducit mag Mai. d. Unica q̄
mi alij q̄ q̄. sec. 2ª n. 18. Schog tm allegnauit idm
ē obto adequato libroū q̄q̄ Italis, q̄ nunc stant. n̄ ad q̄
sentiunt idm ē adequatū q̄q̄ obtum, q̄q̄. 2. l. patoū
id expressingt, ut ostat ē Abisipius adducit Al-
manado ad citato n. 82. q̄ dicta. Sed mul n̄ ē obtum adē
quatum totius q̄q̄. nec scindi ē obtū adequatū intota

q̄q̄

Loga.

3ª ita defendit, modum sciendi stricte sumptum, prout p. cisse se extendit ad diffinitionem divi. et arg. esse obtum adequatum logae. sic plures Jesuitae et Mag. Jurez. tomo 1º met. Joannes a Santo Tha. h. Maxius sec. 1ª praemialium. q. 13. et novisse Dominicus Lince. q. 1ª art. 5º. et aliq. ex nra familia.

4ª deniquessa affirmat modum sciendi in eo, seu late dictum, prout se extendit ad omnes logales intentiones et se completat esse obtum adequatum logae. sic D. Thas. pluribus in locis. quem frequenter sequuntur omnes eius discipuli. x. quos Flandria. Xaberus Soto. Sanchez. d. 17. Arauxo. Complu. lema; et ex Scholasticis Illustrissimus Merinero. Rodrigez, et Pontius. e. q. x. nrae hae ss.ª eoior. q. ex ornant. Rx. nra. ac Sp. mg. 11. Moneda, q. d. 1. q. 3. parag. 4. Mag. Aguirre tomo 1. philae rationalis trac. 1. d. 6. sec. 3. erudiss. mag. fr. Franciscus de Vallos, in manu Skriptis. q. 1. dd. 2ª. Inquirendum ob sequens sit.

Prima dd.

Dstrao n. e obtum adequatum logae.

§ 3

Pr. hae dd. rae eoi; illud e obtum adequatum, et primarium logae, q. continet oia de qq. agit loga primario: sed dstrao n. continet omnia de qq. agit loga primario; g.º dstrao n. e obtum adequatum, et primarium logae: maior est, qua recta infertur; minor pt., loga agit primario de diffione divisione, et alijs instrs. completis. sed haec n. continentur in dstrae 1rio; g.º dstrao n. continet oia de qq. agit loga primario; g.º n. e obtum adequatum illius.

Respondent contrarij logam n. agere de diffione, divisione, et alijs instris 1rio, sed 2rio, et rae destrae: nam dstrao sit perfectissima illius opo, p. dicta instra ad alias illius opes pertinentia ex sua nra ad destrae ordinantur; et consequenter rae illius a loga 2rio attingi.

§ ut huic, et similibus

bus replicet satis faciat, adducere sufficere ad hoc, vt obtu
ãpoa, i. hãu p̃ attingatr, q̃ dum sua ãcem Laiã sit ens ẽpe
fum, et vtile, sitq; diffinibile sine ordine ad aliud, sal-
tm̃ vt totum, sit obtumpauit cognitum, vt alioqn̄ nõ
sit p̃ãci, i. abeãdo, i. in ẽãri ad aliud ordinet, sine aptet
ad totum, sicut vt medium ad finem.

Cuq; hoc pluaimã ẽ exa;
si p̃paimum in potione dulci, q̃ p se ẽ appetibilis, vt in fiamus
dut medicus illam ordinem ad salutẽ ogũnda; = sit ẽ
in electione medioꝝ nãoꝝ abilium, q̃ p se nispãtis ordinẽ
gẽs ãpaudentia, vt vnq; mãahi illam ordinet vt medium
ad suũ ppaium finem = & ãnq; aut fuerio fuit oãia q̃ se q̃
aũt fuerit vt militaris aut ille vtatur, vt medio ad victo-
riam ogdam.

Q̃ le ar dissio, odi. vg. si non obtumpse attingibilia
loga, ei in dirtea a diãae, nõ obstat q ex indigentia diãcis
illam ꝓponant vt p̃s: q̃a tunc ille ordo ẽ ãchi, ex abeãdo pue
nit ex p̃dictis instis: necta obstat p̃dicta instia ãcẽ aũ vtile
i. medij, i. maioris, i. minoris extremitatis, quas tabũ diuer
si poss substracta differri, i. dirq; ordinari ad distãcem, q̃a
tunc talis ordo ẽ maahi, & ẽ apte substracti, ei in ẽãri, q̃a
obẽ attingibilitatis p se, et uidẽ ẽ in his exit.

Si p̃paimum in ar
numeãi genio, cui nõ obstat vt p̃ attingatr abaxi metica, qd
numeãi de nario ꝓponendum ordinatr: nõ alia ãcẽ, nisi q̃ ta-
lis ordo nõ ex exigentia: n: 3narij, i. ex indigentia n: 5ona-
rij exit: sta lina, ex q̃ p̃ic̃ p̃ attingunt a matthematici
ca, ex ꝑs species q̃is in probabilissima ita, vt ad ꝓponendum o
ordinentr; q̃a tales ordo ẽ illis accidis, & maahi; & adiu
mq in ẽãri, & in ãcẽ substracti sic tali = id q̃ impt in
ente creato, & in ãcẽ, q̃ t in ẽãri ad ens in creatum, & substra
ordinem, p̃ q̃s se à mq attingi.

Quq; dia vt ãa 2rij sciant vobis
apponio vt sciatis nõ quemlibet ordẽ ad aliud tollere attingibili-
tatem p se: alias nullum obtum partiale p̃ attingẽ
(q̃ ẽ falsum) nam de obtum partiale ad ordẽ dicit: ita q̃ue

ordo

ãcẽ ad aliud
ita tale

ordo primarius q̄ cæteris ptis adtorum, & medij adsimilem offi-
cit attingibilitatis p̄te; q̄uom ordo in hac p̄dicta linea supe-
diorari p̄ queq̄ ē.

Ad 1ᵐ namq̄ p̄dicta linea primarius ad distas
ordinarentis, tabi ordo expositorum diffiolg, & ea stat; & non
stat, stat patebit sit dicanti ipsorum diffiel positas in paria-
mbs; gᵒ ea. - mas ē certa, nam si tabi ordo cēt primarius ēt
p̄dictis in illis cæteris; gᵒ stat exp̄sorum diffiolg, diffio na-
g explicat eam sui = Ex tanta ap̄ hęc mea ap̄ animaduerte, nam
qᵈ ordo ad rem in actae ē primarius, & tabi explicat in
eius diffioē; d̄ p̄ter m. ratio p̄hoc, q̄ totum suum ē in ordine ad
aliud ēt: sta qᵃ ordo adagens, & ad rem in actae ē primarius
explicat in ignis diffioē; gᵒ stat certe ē) ordo quem p̄di-
cta linea ad distas dicunt, ipsorum diffiolg in ig notat
ig numeritatem ordine, nec primarius, nec cæteris ē.

Ad 2ᵐ Explicabit ordo
diffionis vg ad ponendam distas exprimis diffioē stat,
gᵒ ē ordo primarius, & cæteris: p̄ter diffio diffioē ē ea
explicans eam sui, sicut explicat eam sui ordinatis ad
distandu; gᵒ ea: p̄ter sicut explicat eam sui ē me ad dis-
stranda: sicut ē me in distas ordinatis ad illa; gᵒ: p̄ter non
sicut non explicat eam sui nisi me in distas: gᵒ p. nullo mo
ē medius, p. 1ᵐ, sicut explicat eam sui; gᵒ iam ordo diffionis
ad distas ex eius diffioē stat.

Hęc replica plus equivoca ēt, q
cum g̃ stat ē m. ē q si diffionis explicaret eam sui ponitat
distas, q̄ in ponit, nec ē me ad illam, qᵈ explicat eam sui ea-
quant m. ad ij ad cæteris mali ad pala, aqua in valis aqua: si
cuti in valis si linea in ēt longa ponitat regiē m; gᵉ
ponit q̄ longa, ē falsa aqua, sic h.

Ad 1ᵐ infra ad replicam ex pte
negado ens: ad p̄bam ad omnem, & dico omnem, q explicat ut
p̄ suppositum, & mala, & q me fundi q mihi me maiorati
p. minorati extremitatis, ordinatur ad distas ad omnes, quis-
pala, & aqua, & eam q mihi diffiel: nego m, ad p̄bam

dis-

dñi quo ma edm̃ no, ꝺo anim, corp⁹ q̃q̃ quom: admaxim p̃ rum dñi quoꝺam, i⁹ explicaret p̃ hyp⁹ritũ, exp̃ da mẽtalẽ n̄ ect mẽ ꝺo ãis: fiala, vitrq⁹, vnas q̃ ines diffꝰ nego ãis, corp⁹ ultimas aquas.

Itaq; ꝺ dñ fio reduplicatiũ, ſſiala vtrũq; explicet eam ꝺ aci, in ĩhoc q̃ p̃ illig in me, nec maxi, nec maxis extrinsecitatis: nec hꝫ q̃ines ſpecie ꝺiãt ꝺ rãm̃ ſe diffientes, ꝺ fundatã in ipa nãa, ꝺ ea in q̃ diffiones, vtraq; ꝺ cient, ꝺ fin ipso ſubstracto, q̃ ines diffiones: quare explicelt q̃ modꝰ diffient nr̃ maxis, p̃ſuppoſitũ, q̃ mo ſubstracti ſ ꝺcit vnã ꝺ ad aliã ꝺponenda, ſ mo medij ꝺ maioris, ꝺ minis extr̃e, cꝰ fiala, cquo ꝺcit ſ ꝺa explicãs ꝺ q̃ ipsia harum ꝺ aq; in one, quaꝝ ꝺ ad ꝺ tiam ꝺ dinanꝫ.

Quam doc ꝺ aci ꝺ xij ꝺ ꝺ tenent, ñ ſi ꝺ ulint ꝺ cere ipsam ꝺ tiam p̃ ſ tem ad aliam ꝺ tiam ꝺponendam p̃ q̃, cꝰ ꝺ io ꝺ dinari; nam ꝺ aut ꝺ ſſio ꝺ tiã ꝺponit ita, cꝰ ma ꝺ tia aliam ꝺponẽ p̃ ſ ſ vltima ꝺ is vltimis ꝺ ꝺ ꝺcet ꝺ cludens, ſi ꝺ q̃ figura ꝺ ꝺ dit euidenter: p̃ hoc ſ ilmꝰ; vltima ho ꝺ est Petrus ꝺ hoj; gꝰ Petrꝰ ꝺ est; ꝺ cludit ꝺcet, ꝺ ꝺ primꝰ ſ ij vltimꝰ ꝺ ꝺ ꝺ cludit euidenter: ſ icuti gꝰ ma opposita ꝺ cunt vltimis eam p̃ dictam ꝺ tiam p̃ ſ ꝺ io, cꝰ ſubstrauit ſ ꝺ q̃ ꝺ ma q̃ines ſ ſſiũt, ꝺ ꝺ aliam ꝺponet, ſ ic nos ꝺcimus ꝺ ſſiat q̃.

Replicatur ꝺ ſſa ꝺ ꝺ ꝺ

Q. Ja nam dissio q̃ q. tales sme capticas sit p̃ q̃ cost
ptem: q̃ inuc nulla inde inuenit, nec impletio; q̃ e instrum pfe-
ctum e pletum. 2° q̃ dissio eodem modo partic̃ pcat racom no tá-
endi sicut dixac; q̃ e pcas pletas illig. 3° q̃ dissio: declinacm
oponet sicut amisit racom dissi, & rehendit aliam q̃ inem
inpletam; q̃ vt dissio pletas: sta am, q̃ q̃ remediarem
indissione nung recidit distinctu; & dum dissio dixac pcat
p̃ in illa ingaudit dissio; q̃ signu e, q̃ vt dissi inpt; q̃
vt tales & instrum pletum. 4 nam, sicuti illig pfecti
sect intrais ptib; adq̃ espem, ne pficit abinis trib; ptib;
ad q̃; q̃ pficit à dissione.

Et vt radicit illig ad ducat
& tr admittam dixac essfecat espem illic (q̃ plures sm
Lessa. d. 2. d. 38 ptib; illig. q. 4 negant & p̃ thal. q.
99. art 3. c. 99. 45 d. 1. art. 1. c. 10.) nihil regit reli-
quas esse illas sicuti & minor adoptus pthia maxime carere:
illig nemo nihil pfecte discurat, & dixat, iudicat, &
apprendit: & quo fit pcam illicitam inadequate pfici ad
intrais ptib; adq̃ espem, sicuti à ptib; ad q̃: vt pfici
mo à ptib; ad q̃ hoc modo & certis die exacte & te ab
intrais q̃ espi immo extra lineam virtus, q̃ nihil
dixac & pcas & actionis à scia & regulant attingit.

Et q̃ illig nihil
pfecte discurat, iudicet, & apprehendit, quiescat que in adequa-
te eius appetibile inp̃dictis ptib; pt adhuc inclinat & tuorem
nem & tendat. hoc & accidit in pcas moralibus in quibus
& in dicendum: nonne pthia tam prudentia & pfecta obtinet
attingit, & illig medicinte hoc habitu & tibi in iudicio, debito
& pficit; q̃ & dicta esse videtur & abesse discurig.

Sic illig medio
habitu pfecti attentis huic & poi Deo, & angeli
& pfectae: & nonne fidei discursus & inclusa esse nonne
nec angelo & discursum obtinet, & plus, & ephemeris no
q̃ illig nomine q̃ antea ad pfectum discursig datur medii-
q̃ & ptib; pfecti sufficiens adinandum aliquem finem;
& ptib; pfecti

q̃°

q° ex eoq d'strao sit reliquis instrui pfor n' infertur
fr reliqua instra carere pprie pfne, rae cuiq pse pot-
sint attingi: alias cuinceret nullum ē pter Deum posse
pse a nec pp attingi; et Deus oium pfectissimum: nec sacra-
menta novae legis pter eucharistiam a theologia, q ē
falsissimum.

§ replicabis lt admittatur diffi ene pte in se
pfectam et cpletam ee tn rae huius pfnis n' trat hrum
logae; q°: pr ans loga dicilla put ē pars destrais; q°
nunq agit d illa nisi put pte, et scia sp suum obtum at-
tingat sub eadem rae frali; q° lt diffio in se pfecta sit, tn
rae huius pfnis n' attingitur a loga, q stm in rae ptis, et
put ad d'strae ordinatae.

Rn negdo ans, ad pbaem disgno
ans, agit d illa put pars pacci cdo ans, pse nego ans, et
cquam: scia m. lt sp suum obtum attingat sub eadem rae fra-
li n' tn eadem mo cdrata; pt nanq suum obtum sub diversis
expssionibus cogere, ut stat in arismetica, q agit d m.
binario pse, et ē sps cpleta, et pacci ut pars ternarij:
sic loga pse agit d ffione, et reliqs instris put ē cpleta, et
pacci put ē ptes; et insto argtum in ipsa d'strae aliam c-
ponente, q loga attingit pacci, et pse put ē instrum pfectum

§ rps; q° saltim loga, ut sciae nunq attingit p
se diffioe vg: pr cqua: loga ut scia sp attit diffie, ut in
clusam in d'strae; q put includitur in d'strae ē pars illius;
q° qa: pbo mam, diffio l includitur in d'strae ut diffio ē
frale, l ut subinduit 2a ine maris, l miris, et etc, l me:
si primum; q° iam sdum cap primarium cponit: si 2um;
q° sp attingitur ut pars; et oes istae 2ae ines sint partes
et incpletae; q° etc.

Haec replica si aliqd pbat cuincit d'strae
n' solius logae cuiusvis alterius scie obtum adequatum
ee: nam nulla scia, ut talis suum obtum attingit nisi d

stuio

stiuo mo; q° ipsa attingit suum obtum ut inclusum in dstrae.
q° ut ptes illius: q° ptes dstrae nullum obtum habent scie, q
possint attingere per se ut scie sunt q falsissimum e, et dstrao n
sim obtum adequatum, ut nec in adequatum aliarum scia-
rum, nisi logice sit. Infra tn, negatur consequentia, ad ipsius probae
disquo mam, ut inclusa in dstrae per mo ptis, l. per mo ob-
ti condomiam, per mo ptis sp nego mam: ad probaem dico q
diffio ut talis intrat dstrae ut obtum illius, et hoc cuius
e dstrao, rae u° 2 rum in onum mai, l. mi ex tri. includitur
ut pars.

Itaque in hac dstrae vg q dd diffioe ut sidoga facit, diffio
explicat essam rei: s essa rei rei explicatur per gg, et distam: g° diffio
explicat rem per gg et distam, q plura sunt consideranda: primum e
ipsa dstrao fralis, q e ae illius, nec quo hoc logice ipsam diffioem
q e obtum huius ae attingit: tum ipsam diffioenem ut obtum
huius ae; et insuper ipsa diffio ut pars ponens hanc dstrae fra-
lem ex indigentia ipsius dstrais: considerata dstrae 1° mo cer-
tum e diffioenem sicuti et qlibet obtum aliarum sciarum ad ipsam
per mo ae ordinari; q a ut sic e instrum uiale, quod oia obta e-
get, ut dstrui tangant, sic ordo n officit attingibilitati per se
ut pt in oibus obtis aliarum sciarum. Sic u° ipsa diffio ut obtum
huius ae considerat e totum per se perfectum et completum, et in ee obti
ad aliud n ordinatur, et sub hac considerae e obtum partiale logice =
insuper ipsa diffio rae 2 ae inis maris, l. mi ex tri, l. mi, q pt
acci, et ex indigentia dstrais admittit e pars ipsius dstrais
in qua considerae aloga 2 rio cogitur, v.e ex ae applice tm in fir-
tr diffioe, ut 2 rio tantum attingitur aloga ee ptem dstrais
et ut e obtum ipsius dstrae ordinari ad illam per mo ae
considerata, n u° on ee obti; q ee e oibus obtis, et instatur
euidenter in ipsa dstrae a tacta scifica ab ipsa loga.

Ex dictis colliges
primo, q qd qd dictum e dd diffioe respu dstrais dicendum e
de alijs instris completis, vg propoe, dicu, q re, et distra ea, q
per acci poss dstraem componere, per se m. completa sunt, et oio intia

a d

ad hanc. Colligere q̃ quam p̃fectam ma. ꝺei n̄ hm
naturalem hanc, una cum cognitã ei⁹ essentiã ꝑfectã
plectente ei obtm adequatum hoc, q̃ tota ꝑfectio ipsam
hoc attingat.

2ª ꝙ

Obtum adequatum hoc ꝺ no sciendi ꝺei, seu
q̃ ate dictus ꝑfectus p̃hendit in recto ea q̃
ꝺei n̄ is cognita, cognoscit in ꝺ
liquo. §4

Ad 2ꝺ diligentia nota duplicem ꝺ no sciendi, aliu
statutum, et alterum, primum ꝺ dao ignoti manifesta
tuita adequate q̃ dum dicit in diffo dum cognoscit, q̃
nihil nihil ei⁹ intrinsecum ꝺ no ignoti cum manifestandi ignoti
gnm ad eam, ꝑtet, q̃ ꝑfecti; no ꝺ sciendi dicti, seu vicari
dictus idem ꝺ ac dao actu ate intelligendi, utrumque subtile
difficile dum. cognoscere ꝺ quinque ꝑdicabilia, alias
gna ines ad pionam ꝺ dicti ꝺ ꝺ, ꝺ ꝺ, ꝺ ꝺ,

argtai conuenit: ergo etiam conuenit illis ratio modo sciendi late sumpti: consequentia uero infertur.

Quarto ratio conclusionis, illud est obiectum adaequatum cuiuscumque scientiae, quod ita eius adaequat activitatem, ut in se contineat omnia de quibus agit, et nullo extra ipsum versetur; sed modo sciendi late dictus talis adaequat logicae activitatem, ut in se contineat omnia de quibus logica agit, et ea illa non versetur: ergo est obiectum adaequatum illius: maior et consequentia tenet, minor uero probatur, ratio quia logica est forma artificiosa directiua sui actus illius, sui rerum, sui utriusque, ut postea ostendimus, et haec continentur sub modo sciendi late sumpto: ergo etc. haec est minor probatur, quia res, vel ac dirigunt, et disponunt, vel in formam artificiosam diffinitionis, diuisionis, vel argumentationis, vel speciei, propositionis etc. sed haec omnia continentur sub modo sciendi late sumpto, et talis modo dispositio praedicetur, ut superior, omnibusque conueniat ratio recte illigendi, et praedicta instrumenta sunt partes subiectiuae illius: ergo

Confirmatur, quia modo sciendi late sumpto omnes conditiones requisitae ad obiectum adaequatum conueniunt: ergo: probatur antecedens quatuor sunt conditiones exactae ad obiectum adaequatum Xa diuus Thomas in prologo suarum, art. 4, nempe quod sit communis praeparationem obiectis omnibus in adaequatum, vel in recto, vel in obliquo saltem; et quod eius cognitio, vel specialiter quaeratur ab habitu, vel potentia: et quod sit unum sufficiente unitate ad hoc ut habitus, vel potentia per ordinem ad illud habeat unitatem specificam, et denique, quod contineat omnia ea quae habitus, vel potentia versantur, ita ut ad illum reuocentur omnia vel ut principia, vel ut causae, aut partes, species, proprietates, aut affectiones illius: sed omnia conueniunt modo sciendi late sumpto: ergo conueniunt omnes conditiones obiecti adaequati.

Maior est D. Thomae, consequentia infertur et minor est clara, ut patet discurrendo per singulas conditiones et quod prima conueniat constat, et nulla sit 2a in ratione logicali, quod directe aut indirecte non sit ratio artificiosa illigendi, directe quidem si perfecta et completa in suo genere, indirecte uero, si partialis et incompleta sit ex ratione primaria: ergo prima conditio conuenit. 2a modo ipsi competit, et nullum alium finem in eum praefixum logica habeat, quam

conditiones

considerationem artificialem modo sciendi = Ita, et tertiam conditionem servat
nam ratio artificialis illigendi constituit et pte obti unicam spe-
ciem formaliter in genere scibilis, sicuti ratio entis naturalis in philosophia, et
in metaphysica ratio entis realis illam constituunt = Et denique condi-
tionem habet et ea contineat quae logica tractat sive propria, sive causas
sive partes, sive species, sive affectiones sint: ergo omnes conditiones obti
adaequate conveniunt modo sciendi late sumpto.

Varie autem oppositi nostram
rationem infringere conantur. 1° aliqui licet admittant modo sciendi la-
te sumptum esse obtum adaequatum logicae, ut non solum difficilem, divisi-
onem, et argumentum amplectitur, sed in propositione: negant tamen illud esse
obtum adaequatum in tanta latitudine considerationis, ut ergo, sed in, et cae-
tera praedicabilia contineat: tum quia censent 2as ines praedicabi-
lium esse imperfectas, et incompletas, ac proinde incapaces, ut per se
a logica attingantur = tum quia modo sciendi in tanta latitudine acceptus est
ratio nimis communis ad tradendum totum logicae, quae est scientia infima, et ma-
limitata, et consequenter non poterit esse obtum adaequatum illius, et excu-
dat et superet respicientiam logicae.

Sed contra 1° nam istorum opinio
est expresse contra D. Thomam ut constat ex ipsius auctoritate posita pro nostra conclusione, ubi
D. A. inter obta propria logicae 2as ines generis, et speciei annume-
rat: ergo sentit praedictas ines generis, et speciei, (et idem est
aliis praedicabilibus) attingi per se ab illa: obtum enim proprium cuiusque
scientiae, vel totus per se inspicitur ab illo.

Contra 2° nam dumtaxat autem docent modo
sciendi prout amplectitur in propositione esse obtum adaequatum logicae
vel censent propositionem sortiri rationem obti partialis logicae, quia quaenam
est per se ignoti manifestativum proprie? vel quaenam 2a intentio illius con-
stitutiva est ructa ratio illigendi recte? primum dicere non possunt
alias non solum difficilem, dicendum, et argumentum esset ipsi modo sciendi stricte sumpti
sed in propositione, quae ipsi negant: et deinde quia non iam modo sciendi late
sumptus, sed stricte esset obtum logicae adaequatum, quae ipsi non tuentur; si
2 dixerint, non solum propositio, sed ergo, sed, et caetera praedicabilia sortiri
debent rationem partialis logicae, et forma artificialis directiva, seu recta

ratio illi

ras illigendi ℔ quepauitiz ꝯ abilli ac ꝑfec, ꝺ ꝙ
mes illas ꝛsitutiuꝫ ℔ tecꝫ ⁊totalis sint, ⁊ad aliud in
uitaluꝫ nꝫ ordinatꝫ: ꝯ ⁊ra

Ca mo iudicandi in latu sit
ras ꝺs cois potuis uibat ℔ ostiat, ut ꝑ ut sic sit obtm
adꝶ bꝶ: in seijsm. ℔ ℔ obto adꝶ assignatꝰ aliqd ma-
ximu coe, ꝺ qua ~~tu~~ gae, q̄ tc ℔ priet ꝺ stat talis ria
tamen ut in mtp ens, aut re ale, aut abstractum ꝺ ali, ⁊ra uit, in
phia ens onobile in ri, ⁊ nic ꝺ alijs: ꝯ ⁊ra ꝰ cui ꝺa mo
iudicandi sit obtum bꝶ: ut adꝶ sit assignatꝰ ꝺ mo iudi-
di in ri, seu in latu ꝺ nobis posita, ⁊ dilo tam mgae, q̄ ꝺ spe-
cieby subillo ꝺ tentis bꝶa ℔ priet ꝺ stat, ut ꝺ.

Sprati hoc
loc quadam talis 4 met. t. a q̄ affirmant ꝺ pl. d. ꝙ ℔ em
q. 2. §3 ꝓ totiꝫ tam talis, ⁊ ꝺ mas ibidem ℔ ꝓ pazant
ualitatꝫ obti bꝶ, ualitati obi mtp, ℔ ut hꝫ ℔ equipara-
bum hat de ibꝫ ꝙ ꝺ disputat mtp disputari dit, ⁊ ba-
ꝙ sub aliqua abstrac, ⁊ rae sibi speciali, ꝙ si nisi in mo
iudicandi in ri ℔ saluari, ut dicimꝫ in pra: ꝯ idem ꝙ prius =
Ne loga cium sciamus in fima dicit ꝙ ꝰ cuius obtum adꝶ -
quatum aliqd mre coe dicit: ꝙ ꝰ respectiue ad obta alia-
um sciamꝰ, qd ꝺ bilissimuꝫ, ⁊ fimum ℔, cumpre ens rai,
⁊ ꝺ sic nobilitas ab obto nascati, inde euenit, ut ne loga
in fima ꝛ. ꝺ sciat cum respectꝰ

§ Sabita ꝛ applicabit ꝙ ꝺ ꝙ
si ℔ pcm uebutiua modi iudicandi ℔ se, ꝺ ad finis ℔ ꝓponi:
ꝙ si attingit aboga ℔ te, ꝺ acte distat = ℔ ⁊ ꝛ spondeat
ꝙ ꝺ acte distꝫ ꝓponae, ⁊ ꝛ cundo magis ꝺ stat, ℔ se
a ℔ rale ꝓ latum ⁊ inhae uitale ac ꝓ tum subiectiuum mo-
di iudicandi, ⁊ attingit ℔ te aboga, sicuts distat ℔ se attingat
abilla, ut ꝺ acte ad indigentia ꝺ rai dicam ꝓponat, ut
dictum ꝺ re ~~ultima~~ anti = instant ꝰ rij nam ꝙ mgae ut
uale ordinatꝫ ℔ te ad aliud: ꝙ ad mgae ut ne attingit
℔ te aboga: ꝓbant ons ꝙ, ut uale ordinatꝰ ad ℔ ficiꝫ
sicuti ℔ fectibile ordinatꝰ ad ℔ fectꝫ: ꝯ ad mgae ut uale
ordinatꝰ.

8ut

Sutras, & istes ꝙ ꝑdicabilibꝫ replicat tertiꝫ
facit positis ad unitē duplicit̄ ponit dicē aliqua ꝺ
imꝑfecta, ꝙmoꝺis actualis scutiman Lugꝑ
subtum ad ꝑpzadi, aliud dicit imꝑfectum ꝙmo
istius ꝑdi, ꝙ ut in secunda ꝙfectōne ibi. Habitum
tueat, illam, in ista in ꝑpa, & in acta ostēt, & hoc mō im-
ꝙfecta dicit ꝑdicabilia: ꝙ primo mō imꝑfecta ē inꝑfect-
tingi ꝙte & includat ordinem ꝑtis, ꝙ 2o mō imꝑfecta
ē attingi uolet ꝙte, ꝙ ñ dicit ordinem ad aliud tanꝝ ad
ꝑtum, sed tanꝝ ad tale ꝙ habitudinis, & actus, ñ acta
actalis ꝑdicamentalis dicit ad uiꝝ ad aliud tanꝝ ꝑ-
sum tale, ꝙ ñ efficit ut sit totum, & attingatur ꝙte á mētp.
& ſ facit hꝫ

lis ē ad aſl ista dicꝫ ꝺo am. Habile ordinatū ad
aliud tanꝝ ad ꝙfectē negoam, tanꝝ adꝑsum hꝫ
ꝙ habitudinis, & actus ꝙ enuncie ꝺo am, & negō ꝙ
ad antis ꝙbum dicꝫ uo am, ꝙ, Habile ordinatū adꝙfectē
scuti ꝙfectibile ꝙmodis ad ꝙfectū negoam: scut ꝙ
mō totiꝫ ꝑdi ad ꝙfectum inspectiꝫ ꝙmo ꝑdi tal ē
& ñ ꝙficientis, ꝺo am, & negō ꝙ: & quo ñ cꝫ ꝙ,
& idem ista ꝺ alijs ꝑdicabilibꝫ, ñ attingi ꝙte, nam
ꝺo dicimus totiꝫ ad aliud inspectum ꝙmo ꝑsuit ñ ꝺ-
patitur & attingibilitatē ꝙte, Hꝫ ñ ista aut ꝑsa mētp.

Hæc solu ꝙba-
bilis ē, ꝙbabilius respondendum censeo negō ꝺo am
& ꝙ, & ad antis ꝙbum dicꝫ uo am: scutiꝫ tota-
bili ad ꝙfectum, scutiꝫ tecibile ꝙhibile negoam
ꝙfectibile ꝙprium, subdisquo, ꝙfectibile tanꝝ ꝑdi
ꝙ maali, negō am: ꝙ maali ꝙcitte ꝺo am, & negō
ꝙ: eta quꝫ, scuti & libet aliud ꝑxabile ꝺicit
Vnum ꝺ maali rumpe naam inqua fundat uitio ꝙ
tatis, & aliud ꝺ ꝑdi, Hꝫ ꝑtem & inoꝫ: si ad hꝫ alter-
das, ꝙ ꝙfectibile ē ꝙtua ꝺ stras, & ad speciem tanꝝ

ꝙ ad

q̄ adqd ypo q̄ ticis ꝑ̄ paradr̄: at m. q̄ ꝑ̄ ꝑ̄ ꝑ

á accidentia ꝑdicamentali ꝙ afficit attingibilitatẽ
ꝑte.

Dicit ꝙ aliꝙ ꝛ ille ꝙ accidens inexistentia, & ꝑtiꝙ admittunt ꝑpassibilia ꝙ substantiꝙ nisi ꝓ accidens sua inexistentia, quazum cogem, & diuersio ꝑte ille ambo ꝛa intendit — & denique admittunt ille ꝑpassibilia ꝙ substantiꝙ ꝙ accidentiꝙ, & ꝙ ꝓ ꝓpter ꝓpter

nata ad d'tras q̃ nrq̃ habij. Q̃ per q̃ dubit̃ dam me mouere, v.
mi cetas: q̃ ibi numer̃ dicit̃ inest ẽ partiales, ẽ implet. ibi
ad aliud ꝓponendu: h.i. hoc ẽ ee. q̃
d'tio in dum d'tras ꝓpnit ẽ tras, tra cetas attingit ꝓ̃ ẽ,
ꝑ q̃ q̃ q̃ in hac dict̃ subintelligit ẽ, q̃ inem p̃te attingibilem, q̃ ẽ
plet q̃ fatum, cetas nullu ẽt ꝓpnit ad ꝓponendu alij ẽ
ẽ implet. = Denique, cetu lite ap̃bat d'tiom. idum
ẽ ẽ huiq̃ attingibile, q̃ d'tio d'tiom. dat absq̃ ordine
ad d'tras; nec tam d'tio idum dum absq̃ ordine ad
ꝓpm, nec tras, nec ma ext absq̃ ordine ad d'tras: q̃ ẽ
tum nec tras, nec ma Eta attingunt ꝑ, ẽ ꝓ̃ fail, l
d'tail.

Q̃ dictu hoc ꝑ hendi no. Ad ꝓpli cam pariꝫ palem
aq̃ ngdo q̃. tuo dispẽ, nam sicut in nabilibꝫ q̃dam
entia ꝑ ẽ mala ꝓpter, ẽ q̃dam in ꝓpter ꝑ ꝓpl q̃, ita in partic,
libꝫ dam q̃ dam in nel ẽ ẽ, ẽ extra ẽ tras ꝓpter, ibi ẽ ut in
quarum ꝓ̃ nullꝫ in bibitr cado ad aliud ꝓponendum, ẽ
ibi in ꝓpter, ꝓpartiales, ẽ huiq̃ mo ẽ ẽ in tra nabilij
, mi cetas, nedij, subti, l ꝓpati, ẽ, q̃ in ꝓpsum d'tre ẽ
primario ꝓpm ꝑ ẽ cado ad aliud ꝓponendu, q̃ m. cetas
ẽ aptes, ẽ q̃ aliter in capaces, ꝑ attingunt ẽ loca. Nec
sufficit ꝑ attingunt, q̃ idum tras q̃ in ẽ, l ꝓpati
hiat tras tuiq̃; nam sicuti in huiq̃ ꝓpter, q̃ tota ẽ ad ꝓ-
ficit ꝑ attingunt, q̃ idum tras ẽ ẽ, ẽ ꝓpati hiat tras
ꝓti, dum modo idum tras in ẽ ꝓpter, sic ad tras.
Scia. m. ihmpte q̃ ẽ tras ẽ tras.

Qq

Destruo intrapartiala ẽ principalitatis obiom

§.5.

Pr, illud ẽ obiom principalitatis, q̃ ẽ nobilius. n. in dq̃ q̃
tu, ꝺ̃ notq̃ ẽ ẽ, ẽ ad illud reducunt ẽa d'q̃ q̃ ẽ huiq̃
q̃ d'tras, huiq̃ mo: q̃ : tras, ẽ q̃ tenent, ꝺ̃ ꝑ tuiq̃
nullum ẽ attingibile in tra, q̃ ꝑ ibi q̃ attingit, q̃ in ordine
ẽ ẽ ad d'tras ꝓponendum: tuiq̃ d'tras ꝓpter

ad

ad ꝫ illius ꝯpꝫ, q̃ ꝛnlis ꝯpibꝫ p̃ fuerꝫ ꝯ nobilica ē: q̃ d. Itraco addam ꝯpiendꝫ ē p̃ factoꝛ instit. ptinentibꝫ ad adahial.

Solutiva ꝛngta Lꝫ.

§ 7

Primo arguit. P. H. Adi nil. quia dabꝫ a recipiꝫ in aliud q̃ d. Itracum assignabit legē obnoxi: q̃ ꝛo ꝛ illud mentem d. legatarium in aliud p̃na d. Itraco assignabit dicit: q̃ d. Itraco ē obnoxi ad ꝫ quam.

Ad hoc gandocani, nam tenet Bꝛtone facentis mentalis cōa, Adi d. defuncti ē dicit, immo, ꝯ prędicabilibꝫ recipit, q libꝛi pariꝫ in uaia p̃cauet, ut notat. h. na omg Agd ꝯ illustrati Marian = Decian Adi egit d. tal mit topici, ꝯ sophistici (immo p̃s topicꝫ in uentre ē ut docent Carmelitꝫ d. legem, q. 2.) tal mit a topici aut sophistici, nec ē d. Itraco, nec subtilla ohmett = ꝯ mg dato Adem ꝯ potē ei imitit ꝯ recipitte, nō admitt, ha Adi legē in uentra ꝯ fuit, q autoꝛitatem, tractatuꝫ d. aggraue, ē legē d. ficientem adauxit, Iad ē catum mitto duxit: q̃ d. obtum trac d. Aristici d. Itraco ibi, q̃ ꝛn legis hoꝛ legē obnoxi adeq̃ ē.

Arguit ꝛo. P. H. illud ē obtum adeq̃ alicuiꝫ hoꝛ qui d. ficiente d. ficiet hoꝛ, ꝫ d. Itracu d. ficiente legā d. ficiet: q̃ ꝛo, Probat minꝫ legē hoꝛ patitur adeq̃ hoꝛ: q̃ ꝛo hac d. ficiente d. ficiet legā.

Ad hoc huic argti nota ꝛo d. Itracum duplā relatā posse, q̃ in ei ꝛem p̃mo obtinqua acceptiōne dicitur etiam in ordine ad d. ficiet, qui dicit d. Itracū legā p̃ ꝫ potest relatā in pacti ꝛem p̃mo ac cag, aut instri ꝛnqua legā ad d. ficiet p̃ficiendi, q̃ modi, ꝯ ꝗig d. Itracū in ei, ē hoc dicit ꝛnq obtinet ꝗ ꝗ ad aliquā ꝛem. Primō ꝛumpit, nullo modo ꝛndi

ondi

endi, nec instrumentum perfectum ordinatur ad ipsam, nec ut pars ad totum, nec ut medium ad finem extra rationem, sed secundum rationem obiectum principalitatis. 2° modo sumpta cum attingibilia a logica scilicet immo ab aliis scientiis ut talibus ad determinationem ordinantur tanquam ad instrumentum vel, et causam efficientem illius.

Nota 2°, scientiae habitus defectum non inferri per locum ab inconveniente ex defectu causae productivae illius, sed secundum per locum ab excessu. Ab inconveniente autem secundum ex defectu obiecti adaequati deducitur, nam quaecumque obiectum sit mensura et causa habitus, tamen in causam illius habitudinem; 3° deficiente adaequato ipso obiecto, et ratione specificativa; scientia ipsa per locum ab inconveniente deficit. Hoc suppositis.

Respondetur ad argumentum concedendo maiorem et distinguendo minorem deficiente determinatione logica deficeret ex defectu obiecti adaequati, et per locum ab inconveniente, nego minorem, ex defectu causae productivae illius, et per locum ab excessu transeat minor, et nego consequentiam. Itaque dupliciter potest deficere determinatio, vel per modum obiecti et in omni consideratione, et in hac consideratione secundum sit obiectum partiale, logicae defectus non arguerentur, et plurima restarent praeter determinationem circa quae logica parte versari posset, nec pedissequa, dicit Dr., quod omnino indent a determinatione, ex defectu obiecti inadaequati potentiae, habitus non deficit, sicuti potentia visiva nullatenus deficeret, nisi albedo deficeret.

Alio modo potest determinatio deficere, nempe per modum determinationis in particulari, seu per modum actus, et causae considerata, et hoc modo deficiente determinatione, logica ut scientia deficeret, sicuti omnes aliae scientiae deficerent in ratione talium ipsa deficiente, quia omnes sunt habitus per determinationem acquisiti ipsa deficiente causa productiva, et efficiens ipsarum deficeret: et ex hoc nihil concluditur. P. H. Et determinatio sic considerata, non secundum obiectum adaequatum immo nec inadaequatum logicae, nec alterius scientiae sit.

Notantur

Dixi logica ut scientia defficeret, et minorem generalem sub distinctione

Item ibi data n̄ scti (Dit cetra cet) Pilla ad mit-
tē, q̄a centro q̄uit d Itaq̄ dictum d ficeat n̄ hm pmo
obti Im pmo ac, loga nullo mo d ficeat, mii ndū
mum sub d tacta expōne tēp, subqua dd era tēp
pica attingibilia ālogh ordinantr ēndent pmo da
ē caq dictata, ēpta lr q̄ciaq̄ encat, ēlia Vita-
lis lit, ēlua obta mō dictum eqat, abqua dratut tem-
p̄ ādā, hinc ē q̄ pia d ficiente dum hanc dictaq̄ Im
loga d ficat q̄ ecc ēlq̄ tēp. abilla
Cetaum sub alq̄ exa Vtrumlq̄
q̄aliq̄ cōnalibq̄ loge q̄uit d Itaq̄ pmo ac d ficiebt, ip-
sa pmaneat ēlq̄ idem hīq̄ q̄ruine ē pia n̄ d ficiente, ē
dao ē q̄ loga sub hīi expl vq̄ mo scienti hīq̄ ādica-
tiui ē ap̄hensiui, ēpta ē tentatiui ē ip̄utatiui
n̄ aegaiū q̄ Itaq̄m, nec abilla Itaq̄ d pendet, vtrū
pt. 3° q̄uit d ficat d Itaq̄ pmo ac, loga d fact, nec pla-
cum ab exto infaciat.
Q̄ Eiusdē casu. Et idem mē
hīq̄ loga q̄ruine ē pia d Itaq̄ n̄ d ficiente, pt. Effectū nā-
q̄ ip̄ius aegrat d ficiebq̄ mō n̄ cadi tum tale, tum hui-
ce tumpti, nempe d defice dui, q̄ exp̄. Et idem
q̄tum caq̄ eadem dao facit subqua ad manendū, nec ob-
stat q̄ initialis casu loga n̄ ēdebq̄ fa ficiēd, sicut nunc ē, q̄a
hoc n̄ aequit Et Eiusmodi hīq̄ antitatiui Im ex-
tiui, Eiusdē ratiōis manifesta in sua ois aequalium b-
gam ab exp̄one Vtrum sit d ecclia, h scia ēt sub ip̄o d
centi, ēm loga docenti, certum ip̄dem mē hīq̄ Itaq̄
q̄ exp̄ime, q̄m ne alia dicq̄ 3° q̄ patet. ēt.
Sequitur Vltimo Q. H. Illud ē dubium adq̄ loge nīqua ultimo, ē
adequate, ac exp̄ ad ultima, Im d Itaq̄ ultimo, ad-
Equate q̄ntū. 3° Prima d Itaq̄ tam exp̄te ac, q̄ ex-
pte obti finiti ēt p̄ ultimq̄ 3°. Pr ēm, illi finit.
Et

Vtt e, omg ns adeq̃ quiescit tam expte ac, q̃ obti q̃
obtinet dia tam expte ac, q̃ obti, Tertio ē huiusmo,
expte de in dubat ac ad aphorismos, viudicia, & expte
obti dia in tra log̃ inte obtinet, vadgd ffonis in
ipis: g°.

9 ſpatr. Propria hois dſtia ẽ ſtis ẽ ingeniu p̃ticula-
tum, thcpſtis reducitr ad ſcpſtias: g° Stoica pacticipat
naturaq; hoīs. 9 ſpatr°. Adeq̃ hoīs obtinẽ ſtis vdndi, q̃
tm hoc ipſis dſtat: g°: Pr, idum philo ſuis Exem
ffcat logice, 9 hoc tm fit media dſtia dſpt: g etc.

R^r ad 2^m tm vdndo nam, omgndo nam, ad
tuig ꝑbum dignoscat ẽ ſpis vltimg viadeq̃, & patiabit
vdoari, adeq̃ & volutati, negotiis, adq̃ tuig ꝑbum dignos-
nam, & obtinet dia tam expte adeq̃ obti ꝑte, & primam
vdnam, Tuis & ffcati, mihi, & dignos mim, Tertio
ē huiusmo, hoc ē obtinet tuis expte, mihi mim, tuis &
pacti, ē & viudigentiatui vdo mim: & ad ꝑbum obtin
dulam dico, obtinet dſtam, vadgd ē ffectionis tuis tam in
adeq̃ in obtis logalibq̃, nã vadgd ffonis tuis, nam ipsorum
tuis ffectionis hoīs ē dſtia, vtdicta ē. Ergo dſt: g.

Vltq; ſpis exeat adeq̃ ꝑte, thq̃ ex mentia-
ri dicat ſtme tm ſpirit, & ſpis in eat locus ad ſtiã idea
diuina 3ã ſpis (ad omittendo q̃ nunc ad illa, & ipsorum
astra alting ꝑte dicta) nec mitra ad ipsam ꝑtinent.
9 ſcha aspicit ad 3 quę vtdicia ẽ bilia, intang; ad illa
ꝑtinentia vt cogibilia, vel Bipes, Risibile, Risu in homi-
ne ſpis ex ſpis primo enũ, vadeq̃ ſtme exq̃ logis, & thas ſi-
militi ad 3ª ſpo vadeq̃, & illis vtdicta ẽ ffectiua dſtiæ
ad 2° ſpe, Habentia ad ſpiam ꝑte, adeq̃ illis ffectiua
ẽ tm in 3^a ſpe, & ſcha, nil ad thas, exq̃ ſit illi-
cham huig ſtis in dſtias dicas, 9 vadeq̃ quale, q̃ tm
adeq̃ quale quiescat, vbi illig adeq̃ quale ffectis aspernit, hęc

aude

aute[m] partita ac lidi[tur] in dict[is] bis op[er]ib[us], sicuti in initio ad ip[s]ius expectantib[us].

Ad p[ri]mam op[er]is rep[ro]b[ati]o[n]em, p[ro]bauit p[ro]fectu[m] e cogeat p[ro]dic[tu] p[ro]p[ri]a e ad p[ro]p[ri]a e in ad[ver]so domu[m], e enim in hoc tenta e ms. ff. Nam ultra p[ro]fectu[m] dic[tu] hoc ho[n]ore tenet[ur] ap[p]endi e iudicandi, q[uo]d[cu]m p[ro]fectu[m] ex q[ua] ad[ver]sa domu[m] ad ac expectanda ine, e si ab[s]q[ue] hac op[er]is aduc[er]e ac p[ro]fectu[m], dare Caio mig[ra]re p[ro]pe p[ro]batu[m] Caio obstet ip[s]ius op[er]is, sicuti o malhe manu[m] dimet linea[m], e sup[er]ficiem, ut[ru]m ac Caio op[er]e sint, e mat[er]ie ad e.

Ad tam op[er]is dic[tu] domu[m], e no[n] ad[ver]sa[m] Itaq[ue] mg[ra]o manu[m], e mea, ad cuius p[ro]bandu[m] op[er]is hu[m]o cum fuisse d[ic]t[u] sepica lata sup[er]ius, q[ua] in hu[m]o p[ro]fectu[m], e alia instar.

Sed hoc dicat q[uo]d ego bene tam op[er]is quod illum, q[uo]d ibi quod p[ro]fectu[m] hoc in p[ro]fectu[m] ille, e in quod p[ro]fectu[m]: q[uo]d p[ro]pium ego q[uo]d ego bene e. p[ro]p[ri]i ad[ver]sa q[uo]d[cu]m = Respondeo mam ego op[er]is Itam no Caio exacto ab ip[s]ius, negant mo Caio, e p[ro]mitto se dant, e dic[tu] hu[m]o op[er]is q[uo]d ego bene ego Caio meo Caio tam[en] op[er]is. Primaria m. e mo[n]ic[ipa]lis ens vitalis, e patrium Italium ff. p[ro]fectu[m] e dic[tu] op[er]is, Caio a m p[ro]fectu[m] hoc mg[ra]o hoc, e dic[tu] Caio op[er]is p[ro]fectu[m]. E in hac in ip[s]ius p[ro]p[ri]is bus damnis, e m p[ro]fectu[m] ego hominis e dicunt Caio ego ic[ut] mo.

Sed aliunde angla

§ 7

Ad cum[et] mo dicendo tacite tam op[er]is a obtinuit ad[ver]sa[m] hoc

licagiunt t. finis e obtemperare dicet ei id, p̄ q̄ iubat illis ut
petat et alys scilicet spazare ingrantia quispiam, p̄ mo scindi stri-
cte sumpta subtus hic finis: q°. P̄ mia tria tm debz petitor ingrantia alie
ut pira, cappadit, p̄ defiem cogit eis, p̄ diuipat, expeditos p̄ dict: q°
p̄ mo scindi stricturn iubeat illis ut alys petat scilicet spazare.

Rñdeo
Nam dicet ei id p̄ petat illis scilicet stricte sumpta tantu spaza-
re, nego nam, alias sta d̄ta edictum dicet q̄ petat scilicet, p̄
petat spazare scilicet in lare acceptam alys, dum q̄ dicat rectam debz,
scilicet nam, e nego min, ad placem dico p̄ defiem cogi scilicet
alias melioris exp̄ fectoris mo videndi dico p̄ spiritu aspu dicti, et
p̄ceptis aspu arg. Cibz mo aggt exhibet, q̄ a metu gaii, edic-
to p̄ in cogit p̄ fiat, e soni exercere aliquas alie: p̄ dicit: q° si p mo
scindi stricte sumpte locorum p̄ fectoris cogem alys ut, edic
untra suspituas adrectum cogem, e paulla fiant p̄ fectio-
ra q̄ p̄ fectoria fieri poti = Rñdeo q̄ nego nam loqa in
stm intendit p̄ fectorem alys cogendo; sed sphanticam; ad
hoc a cogit p̄ cogitet in stm mo p̄ fectoris quo poti cogi, cibz
mo, q̄ exhibet si, p̄ in cogit p̄ fiat p̄ mo scindi stricturn, p̄ ex
iubamine alienum rem mora p̄ ex sua natu p̄ fiat, ex p̄ leti,
nem ut exhibet si. Vtgia, species, etc, p̄ e p̄ dicta instra ad hug
finis bgz equitis ng. malath.= Instat in d̄ctum p̄ fectoris ono
scindi acm, q̄ p̄ defiem eidem, et in imperatorem sua nec dispi,
nec dicti respituunt, patiuntur e mos dicing.

Supplicabit exhibo p̄
hensiua e eum p̄ fectoris: q° licet hta p mo scindi stricturn
p̄ fectoris, cui ap hensiua; q° nec adhuc p̄ mo alia in stra mia
ri. = Rñdeo eam sphanticam exhibz p̄ fectoris, licet hta
p mo scindi stricturn dti stm p̄ fectoris ad p̄ hine ad eam ha-
bitum palia instra, n̄ a absolute, nam p̄ fectoris exhibo cui
q̄ eum obti exhibite patiuntur adequaret cibz mo, quibus e
q° [illegible] mo scindi stricti q̄ tuto se subtrat.

Argument= P̄ q° q̄
alia pabilia n̄ d̄ mo scindi: q° nec obtemperabilis q°,
stm mo scindi stricte sumpte q̄ obz ad q̄. = Rñdeo dictam
stra n̄ ei mo scindi stricti stricte, obtemperabilis e adrectum

Et vltq; ꝙ plectit/

Ꝙ ꝙ virtuaq; unt ꝙdam ꝙ ꝙ adhuc nil mag, et
vltimant ꝙ dictum phandimo n ꝙ ꝙ ꝙ ad thanu doc, nec
ꝙ ꝙ thę ꝙ spem, tum ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ docent, et uidn
et apud mag Ioannę de stopha in summulis, manifestatem ignoti
facta ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ

illum, vt ad actu ad 2d possit attingi, vtpt in secundo
casum illius q[uo]d mo ac primi dicunt, et in actu ad q[uo]d dicamo-
tali, q[uo]d ad 1° aspiendi impossibilima haberitet, cum ente
mobili respu philo, et hoc ad tollit q[uo]d philo, et metp altm-
gant.= Nec log altmpp procm e, alias 3q opem ad diagoret.

Ad actu D[omi]nq dico locutum fuisse d[e] fra actoa, et
actefacto spoit, nu ad 2am opem expectante, nã absolute,
et suas hq actoq sint absque partium ad 1m mo obser-
dineis, et distoit, ad hoc m. vt dispa actoa ne e opg, vt
sit aliqd aiguoste oppatum, q[uo]d fiat 2a angulas antii et equo
ac ultat in opa fra actoa, q[uo]d hunt ad imedq[uo] p[ro]t ad 1am
opem, nec obstat q[uo]d sint, nam in angelq[uo] ipse e, vtn e
artificiatq[uo] 2e angulas summi artifici, q[uo]d hoc latius in 2o.

Arguet vt, e[st] p[ro]ata loga tm hut p[ro]bto tam d[e] con-
uenientem ad cu fraendu exoaas illuq[uo], q[uo]d nisi tra spia ad hq at-
tetq[uo] opem, qualia sp[ecia]lia vg. ad hoc ent ad acuum. q° et tem[pu]s
in prima ope illuq[uo] nõ dat exoa: q° nisi tra ad 1am spiam vel-
lum cu fraunt exoaq[uo], p[ro]ans exoa tm dat qn ac est fra-
mit 3 obto, q[uo]d nulq[uo] ac hq opi e d[e] fra mit 3 obto, q[uo]d 3 d[e] n spu
3 nada tm dant in sua obta, sed tp[o]a cu una in obtaem
q° in prima ope exoa nõ dat.

Patet 2a huiq[uo] arg solutio ex
dictis int. dubia pendet, p[ro]nunc ad ipsius sol nota post
paimi peccatum peiamillitiuam dei qui ipsius ac
legis = fuisse, et subiecta exoribq[uo], ala tm, et ala, nam
opera sua ipsa operato apprehendio, et ipso tam ad pte ac
q[uo]d obti, hoc e q[uo]d sui inflexat ad bondat, et hoq[uo], bonq[uo]
ta, et tunc vt quoad obtum apprehensum nõ potuit exoare
p[ro]tm quo ad obtum intentaq[uo], nam intendens apprehendit
hoq[uo], bonum apprehendit p[ro]t: alio p[ro]t ea ipsa apprehendio, nempe
q[uo]d sit ipsa ad pte, et inflexa ad pte obti, et tum in dubiis
et exoa quoad obtum apprehensum, vt si apprehendat an

q[uo]dam

g dñs corporaliꝫ hoīm iudicē, vt hūc errorē pacī adqrī mam ofpm ifpetet. Ē doc ē Ho Pē prima pte. q. 17. Ex-cutemi in fl log o ante pncipia mēta.

Ḡ ꝛ supposito ꝛcipit adarg o dendo nam ē argo nām, adp̄mū g̃ tam dīgue am, in̄ prima opē ni dett errōa quoad obtum intentū, negeam, quoad aptenium sub-dīgue, in̄ prima opēm sit ista ē̄ opte ad ḡ obti, tamcat am, in̄ ē opte obti sit ogitta, & ista ē tam subdīgue in̄ dett errōr ge primus ad primam opem tamcat am, in̄ dett errōa impia sit pōi negeam: ad cuius ꝑmū dīgue am errōa i dumdatt gñ ad ista & obto, i intento p̄ssero ad am, aptum, & ad gñ dcitur nego am, & dīgue am, & nullus ē de primo ꝑpō, g̃ sit ista & obto intento in ista sit tam opte ad ḡ obti negām, & obto aptum ad g̃ placitum, & portitum sit nullus dett de ista ꝑmā g̃ tamca-at am pōi negām, & ꝛ.

Ꝓsequ & errōa ē Arist̄ Dialogo de vitate & ꝓ cautia auctōdīnis sit; & prima opō ad auctōdinis dīs ē apposīt tm quoad obtum intentum, & si intendens cogeat g̃ dīcam cogat: & tm quoad obtum & placitum sit ista, & si cogat g̃ placabile & placibus dīcā-bus agre; & hic errores corrigant, inuenta eloga, & meti-dī instis, talis errores emendet. & hoc in nīl in stat ipsi log & pōt ē comodabilꝫ ipsi opi equari; ind ē g̃ dicta instra ꝓsequ-ratur, vt pōt ad rem ꝓnuncia, vt nil g dicam, & sic finis in adg illig.

Et sic argumalig dūcunt & ipsi aut orque-ri, nam ipsi docent & simpl & attingi eloga, & in dā ipsos & ē instrumē opi. g̃ tam instrum ista pōt ē ad rem sufficiens & adequata log. = Dicēt in̄ dicus sic 2ª ꝓsequ-ae & ꝓpōi dett errōa idum ipsos, & ego adhuc ē & tinet. g̃ tam p̄ma ꝓ sic dī ad rem dicta & eloga sic-d acci valet.

Dīcat admisso primam opem esse ꝓpōsitam hic errōa in ē insanabilis eloga; nec alia ex in adi nec spes eam dandi sibi tum, cuius & ē ꝓpō ingredi in adloga

& ad

ꝙ ad alias facultates ꝛpectat.= Dicendꝫ nam talis error
exigit ꝙ aqualibet scia, vt dictus aſſtrondat sobtrahi
pacti, huic errori occurrat mittꝫ ostendendo ꝙd ibi sub-
stra, pacti: ꝙ ꝛ longa, & loga multo in uentat, & tedeuncs tꝫ ꝛpti
corrigat, & admonus in ꝛpto ꝙd ꝛpectat illos corrigere;
vt ꝛpra inter ad ꝛpram ſtia ꝙ obto ꝙtat hoc.

Ht adtum
ꝙ ſt ſpecies impoſibiles ꝙ cadat ſub ꝛpem intellectꝰ, nec ꝙ tales
dicant absolute; bene tn ꝙm ad effectus exillis ꝙuenientes,
ſicuti ars domificatoria sit ſtopidibꝰ idumteagat, bene
impoſt effectus artificij exillis ꝙuenientꝫ corrigere.=
Adam respondꝫ, ꝙ error ꝛpticꝰ aſſtantiꝰ nec ꝙ ma-
ſſe ꝙ ꝛ hoc mo ad nulla scia ꝙ emmendari, ſi ma-
aliarum sciarum ꝙ tunc ſubtum ꝙ mutatꝫ ꝛpositum, ſ
multitum ſcu ꝙica, ſ ꝛpecifica vꝫ. ſi primus ꝙ trans-
ſeat ꝙ a tia cuius error corrigi debeat, ſi ꝛ ꝙ mad
ſem ꝙ alias cuius errores corrigere; ſta. m. ſſe ꝙ ꝛ
ꝙ ꝙd dicta ſit. vꝫ. ostendit.

Secꝺ ſnor ſi dictum ꝙ ꝛpositꝫ
ꝙ ꝛplexum Imꝑ pacti dati error in prima ſſe. ꝙ ſi dictum
quoad dta ꝛplexa pacti dirigit, ꝙ mandat aliqua.= ap-
ponit rangando ꝙ quem, aliud m. ꝙ talis error accla ipsi ad-
veniat, ꝙ aliud ꝙ exiſſe ꝙ ſit ſſe corrigatꝫ aliqua, di-
citur m. eadem ratione ei ꝛpti accidens, ꝙ a ꝙ error in ꝛplexi ꝙ
ꝙ ꝛpositi ſit error attributionis, ꝙ cuilibet ad rei alteri
tutum aſſtrondat absꝙ ꝛpate, & ſi angelum corrupe-
ſcum, aliam visibile aſſtrondat, tn ꝙ hic error exclu-
ſiua ſua ſit ꝙ ſic ꝙ aſſtrondimus, ꝙ ſſentarimus, ꝙ enuncia-
tiuꝫ, imꝑ ſc adꝫ ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ adꝫ ꝛpectat. ceteri
rum exiſſe ꝙ ſit ꝙ ſic adꝙ ꝙ exigit ſi ſtanter illi-
tum in aliꝫ ꝛpti ꝙ distram, ꝙ ingradibus mittꝫ
vt absꝙ ſtate ꝛplexa ꝙ ꝙ.= Explicatꝫ hoc in ꝛpti
luꝫ, ſtam ſt hoc ꝙ luna ꝛpectat ſit ꝙ ꝙ acchi ꝙ ꝛpti
ſpacti luꝫ ad veniat, ꝙ ꝙ ad tale punctꝫ ꝙ gradum ꝙ
veniat, ceteri ꝙ exiſſe ꝙ ad veniat ſit maia ꝙ ſtat
ſciam ſc rumpe ꝙ ſtio hoſtem. ſcio.

A

Et ut in hac re plures acie ꝺ. Prophetæ videres
aduersæ, qñ tam ꝑ ꝓ. q̃ ꝑ Pharisæorum errorem
arii ꝺ. hæc affirmante, negante, qdq̃ ē, incertitudi, i cau-
ti & utilitatem, & solicitudem, b. cum, & ꝛ. ad omnē actio-
nē, nīl̃ penitus ab hoc iuris & implicā. Vlā in re ꝑspicuā
esse debilis ē. S. Thomas alig in 1. Ethic.

Dubio 7

Vtrum modo ꝺicendi bene ꝺicat Pedes, Lob-
bium, & Utraque simul id obtinere adeq̃ bene?

Pro qua ꝑ titulo illi gentia §. 1. — — —

1. Pro duplicem acceptionem ad obiectum dr. Ideo dico dicunt
alem pedis nunc ita pacatum q̃ nec illum agitet, nec alium obi-
cing. ut ibidem patuit, & in ea ipso sensu, q̃ multo cogit ē. manu
dubitant aa, nobiscum adeq̃ & utroque collocat: annum
illis pedes non obtinere adeq̃ sortiant? cogi non illud?

Pro quo nota
ad illud multipla accipiunt. Primo istum meus intrudet mentis
& sic admitto, ipsorum sectatores spectat. 2° istum accu-
sationem mentale, ipsorum aut mentis sup additam, sic adhæ-
dicti assentit. Hanc dolum sectatores ex nō adhibuit, ne
istum suppositum alia admittis, talibus istos plenant; Utrique a
bocca attingunt, qñ. & mentis dirigunt, & disponunt & acceptā-
bis; ergo ipsi 2ª sensu obiectum accusat, & mitigat mē
ne istis.

2. Ad illud iam dispositum in nō sensu ipsis
accipiunt, primo dicunt hæc esse alicui adhuc
ordini ad nō istum obiectum quem agnoscunt. unquam sensu istum
& tentantis, adjectas eas ipsis obiectivas. — 2° positum ne
flexe, bene q̃ pedis ac distat, & tam dispositi q̃ mouē
& tendentes habent, nullum aliud contra ipsis introdu-
cendo, ipsum q̃ dicunt habuant assere debendo. — & accipi
pos q̃ in illis assere agit, ipsum quem nec notatis eas
ipsis bocca & mens introducit, & ipsis sensu q̃ dicendi mē
istis obtinuit q̃ tactis, & ipsi sapiant nec sic q̃ &c.

2° nota ac illa

chori

...

...

...

adeq, et qq resultat unum integrum obtum specificatiuum logicae, ita coiter nrae relig. mag. quorum ssa plurimum adauxit, et illustrauit rr. et ss. nr. mg. Somoza in manu scriptis.

3a 11a tuetur obtum fralem primarium et adequatum logicae saluari tm in mo sdi obtum, et oqtur res put sustant 2as in ibus artosis ee obtum maale illius, artes ei q in ae reperitur sm ee obtum 2rium et uiale. Ita coiter Thae Vt uictri apud colleguum oplu d. 3. pr. mialium, q. 3. n. 31. q ssam plurimum exornant et nris rr. nr. mag. Moneda; d. 2. q. 2. §. 5. ad 3. ss. nr. mg. Aguirre h. et in manu scriptis P. mig totiusque relig. Parens, et mag. Fr. Franciscus de Ceuallos d. 3. ad 1a in cuius obsequium sit.

Prima Pte

Modus sdi fralis seu artus rectum in ae illetus non attingitur per se a loga, nec per mo obti nec in adequati, si directe cogitur. §3o

adeq

Duas ptes stinet pro nra, et quo ad 1am pte sic rac cos et efficaci. Illud e obtum adeq scie, q det in recto cia de qq agit ssa sono sdi fralis, hoc n' hit; 8o pte mir loga, ut pbatum e q. anti, pte agit de gre, specie de fie, &a. Sed hec n' stinent in recto sub mo sdi frali; 9o mar pta supponit, mir pte, qq vg e q pratur de pluribus differentibus specie in qd (et sic de reliquis intris discurrendo ipsorum difficies), sed mo sdi frali nullatenus stinet in recto id q pratur de pluribus differentibus spe; 8o n' stinet qq &a. Patet mir, mo sdi frali sm pt stinere in recto id de quo directe, et per identitatem ipse pratur pt q coe e oibus obtis adeq) sed ae illetus n' poss directe, et per identitatem pratur de illo, q pratur de pluribus dif

fren

fracnibꝫ ſpecie, l'n. ua vꝫ ate, ehoe, p.m. ſalꝫ ñ
ſpraet, at ē ac illuꝫ, hꝫ ē ac illuꝫ abloꝫ: ſ 2a.

Reſpnd

bri uxum ē bgam ſgat, ſpē alijqu ꝓbꝫ di ſtmachi
ue ſumptis (ḃquo ſenſu nullus dubitat in ac illuꝫ ſiſte-
re) ſ ē ſpalis accyptis agere: qnum ſpa valuꝫ vti-
tutiua, ſue paduꝫ ſit ſpꝫ wgis arboꝫ, ſue nō ſdi ſpalis,
(conſtat nanq; iſti aā q actum ſpale ñ ſtm vꝫ vacuū
obtinuiſſent, ſ m ſpalis, tale q ſpa acuta, q uiaē ē, l.
ꝓpria cōſtio, ē ſi unica ſit dx ractum ſtituit, unum nec
nunqꝫ ꝓpios ac arboꝫ, l ꝓpium illiuſ vt agrum:
ē alijs exē nunqꝫ ꝓpias naas cōſtat, ſue ordes ad
mō quas uilio, ē ſi unica ſpa ſit dx ractum
ſtituit, unum nec, nunqꝫ pdam inuenidnꝫ, ē ali-
ud rcum, nunqꝫ paricꝫ exē uilio) ſdō ſuuꝫ
auunt ꝓſ q bgatm acta ſpalis q ē ſpa valuꝫ, attñ ſat

Exquo ñ ſuunt tm mō ſdi ſpalis, q obtinuꝫ ā
agē arbꝫ ſtituꝫ ſpalē: ḃ abijs a vtnice ſumpta, ſue
communicata, ḃ a ea vt arbꝫ exē communicata, nu
aliam ſpam valiuꝫ, ſuſpetaliuꝫ (vēdem ē abijs inſtis
iuō) ag nō ſuunt q ꝓſat cōſes. = Ctotriq; d ducunt ex
hac doe bgamꝫte, ē paimaū agere d mō ſdi ſpalis
ē ac illuꝫ ē poſſe obtum male agē, mō ñ ſdi obtinuiſſe
ñ attingat ſuis. ē ſquuntur xiſq; ñ ſubtractum ꝑ
ꝓius ſtituiſſe ñ ē obtum male ſumꝫ, ſ ñ ſuſtm tñ
obtum ſpalis pa maū ſdum ē in eum, ē paimaū illiuſ.

§ hꝫ ſocietatis doe plurima ſalta in uoluūt, ea
illam ſic agam primo, nam wgis arboꝫ ñ ſiſtꝫ gris, ſpā
ea: gotota doe aūt, ꝑ tam gratis vꝫ, q ē ſpagni ñ ē co-
gnitio, ſdō caatꝫ agē: ꝫ°: ꝑ tam ſuō gris, augmēto q
ſgpd agem: ꝫ° ñ ē cognitio ſid nuſ caatꝫ agē ans constat
ex D tha q metp. l. l. ubi d ſimulibꝫ imbꝫ bquunt ut ñ
munirī in arum mōa, q ſic tatꝫ ꝛaiꝫ ſequuntur ꝫ°.

9 2°

Dª 2º Si cognitio est vrlium fra, l est sdum suum esse incum, et primarium, l sdum suum esse excum, et 2rium? Si vero asserant est Dª Dtha asserentem res esse proprium substractum 2rum inum gris spci &c, asserit m. loco citato ens rationis proprie dicitur de illis inibus, quas ratio adinuenit in rebus considerantis: cogo a sdum suum esse incum, et primarium non est in rebus sed in illetu: ergo cogitio sdum esse primarium non vrlium fra.

Si 2um dixerint, praeterquam quod sequitur fras vrlium constitutiuas, et aliorum instrorum, et consequenter obtum fraale logicae consistere in dictione excca quod falsum esse ostendimus q. sequenti, sequitur ulterius Dª aium suae ssae nam cogo sdum suum esse excum, et 2rium esse in rebus ipsas quae dicunt constituit quae mo sdi obtinuum, sed sdum ipsos mo sdi obtinuum, et fra ipsum constituens 2rio, et pacci attingitur a logica: ergo eam fra vrlium pacci, et 2rio attingitur a logica, quod ipsi negant.

Si respondeant ad primam impugnationem similes ines, seu fras vrlium in tm dici seq ad cogem, in quem supponunt ipsam cogem communicatam pro mo fre incae, ad mo quo uissio, vt constitutiua parietis in esse uissi supponit et sequitur ad seipsam vt in esse communicatam praeuidenti, ex quo sicut non sequitur uisionem non esse fram constitutiuam huius secreti uissi sic et cognitio artis sagaris supponat et sequatur ad seipsam, vt in esse communicatam, non sequitur quod non sit fra constitutiua gris, nam quod nil aliud est quam nata cognita.

Sª et hoc

supponio asserentibus cogem sdum suum esse vrium quod constituere non faciunt nam prout sic ad cogem non sequitur vllo mo, sed est ipsa cogio, quod sequitur non ad cogem sed ad quam vt dicitur separatur = Dª 2º nam talis interpretatio est aliena a mente D Thae, asserentis tales fras non inueniri in rerum natura, sed esse ens rationis et quod fictum, sed cogio sdum suum esse incum sive excum est aliquid reale, et in rerum natura datur: ergo diuus Thas negat cogem sdum vtrumque munus posse esse fram vrlium.

Dª 3º Dtha ait tales ines seu fras inueniri in rebus

...
...
...

Ppo a obtinq dicit prat d ali c hoc, c ad
d ipe. nom at tam ac pe aliq q aac maq hut identitate
c mo sti obtinco ni minq q ho d ali, sicut m. 2a inio obtina
gait, pzatr d ipi ad flam wq mo sti obtinit, ita alq c hi-
stractum pq aliq gait. pzatr adnaq. ac entitate qualem mi
ei, q c substractq pfq aliq mo sti mori, tanq ipi. adq, c
nanq uera gia pmo ista gaitat c 2a inio, sicut ista ad
c substantia, q cia saluari mpoit ni mo sti frati, q tam ac pe
q maq c qddictum d ei inbq gait, expi, c abipharium ma
nempe at c ho.

Ad 2um Pston mdo sic accipiet, q ipsum
doet substitet d ipso dicat ni posset nec d nec c intin-
tionata sumpta, ni m. adhit c ac illiq accessoris, eo q ns al
aali: q c ho, l 2a q. m. ni d ipe obtinac sualt. m. est
aali q c ho, e c 2a e q ac q 2a inio obtina ni eq pzatr
ni, e quo hoc e ac q substractq illiq pzatr, alq c
ihm ilmat pcat datum d illo d quo pzatr. Exquo fit q
q uis ines pcat expte substi dicaq sint, aiporet d maa q ini
tiu capit sit eadem sufficit ad uiam pzaq ni aliq ex-
gentiq dataq prai d subito. S d hoc in pdictq expte ange-
mq, tum d ad q ptem dci uendmq.

Et ante ipsius q
bum notac ii. mq Cuiid 1a 2æ q. 17. aat 3. Ad 3um
htiq dcq obti ac dicq aliud q illud sit ad pai maio
indictiq, eq pimario attingit: e aliud quo, illud sit machi
quo hiq obtum q attingit, d q n: pt hoc tmaat c tranſeandi
cuiq obtmq c 2æ q, obtum e quo aatia pzium pcutio.
Ad 4um Deq c obtum quod spe maq, c uilio obtipica mi quo
Deq uidtr, c obtum quo, ad hum mo in hitu beq hoc dat
q obti dicq c obtum quod. sit mo sti tati sumpto obti-
ug, e aliud quo sit mo sti frati, sumaliq d q el, mi q mo
sti obtinq attingit, d q n: e sicut in alijs htiq stm pte
attingit obtum quod, e iquo, sic in hoc a stm mo sti obtinq
c nullatenq mo sti frahi sdum hanc dict pc attingit.

Quo

Quoposito sic dtr 2ª pars ppō, mo dispathi
nō aliud ēq ac illig actōe dispositi, q ac illig actōe dispōn
ri inpossē ē obtumquod, q stm quo supra bgē, si directe cogtur
q inpossē ē obtum p cattingibile abilla, mixte, ac illig ac-
tōe dispositi, stum suū ē directū. Si allcautiōnis uiq; et mō
nō, vacpraes obtig bgē; q nō obtumq illius, stm obtum
quo; dms ē catum nam in re dilquit aatim sale ab obti-
uo. q ā ē eaa, allcautis, vacpraa ē: q quae clara, ingra
cuia ad obtumquod nō ē ptum obtum, sicuti nec illig supra,
nec allcautis obtig quod ē pē, sedquo: c mō totī phāt dica-
tr wgtg stm mīpiciū abqā pē mō obtiquo: q nō attingtr
pē ic.

Sparr nulla poa nec bīg sāu naahī, sūū tuū naahī
hūt pobto nīli idg tmdēt mē sui ac, & tmdentia ajpōzium
ad obta nō mediata p nitrapositōnem exercitij, sūū ac ēq
q ē tbga aliqd aspiciat ē obtum & tra ad illud spaza nō ē
tendat ac mediante ac: & ad ac illig directū nō spaza tr bga
mente abō ac, sic vīm mi ac: q sicuti ac alioqū brīg, ipo-
caq idem suū ē directū nō obtum nec partiali illaqū
ita ac aboga dlicīti nō erunt obtum pē illig.

Explicatr hac
idem ajpē nō alia xaa gaa actiōnes gg aatetactaq dumq
stituīt, cillis qua Deg assigtr, & cillaq vequa longa sed
tat nō attingtr pē ic, nec abastcita nō candī, nec edificandī
nec abtum ipsī, q Si allcquutiōnis, ē uiq ad obtum pē ipsum
inōne, & oīs ac illig directe dlicīti obstra bgē ē uia tēn-
dntia, supraa, & allcquutis pē pōt a obti: c ōpē candē xaa nō
attingtr pē ic abilla: nīli uiam ōtaa, ēc & obtnō & tmd-
aculi.

Quale hūc ēc respōt ēia: alij fatentr mō sti fraliq idem
suū, directe aboga pē ic nō inspici, bentr tē aspexe cogtr, nīq sentēc
nō explicat ē uiam tendentiaq, aut aste actiōnē: Phō ac satisfaciat
& ō sequens. Alij nec ad hac angustiat ducatem, fatentr modū
fadem assumtiōnis ei, ē eaq modi sti ē obtiuū, & bēn obtabile, ē
sti ē obtum partiale pē ic attingibile, q ē illo, & obtiuū admtig ēah

obte

bonum adeq̃ boc, & finis illiq̃; nam bonum Dñs 1. 2æ. q. 34. ar. 3. & 4. & alleg. & ad q̃ allegt. nõ duo fines Domino, & q̃ doct. pauus theologi docent 2ª 2æ. q. 17. ar. 3. obtinuit theologiã, & ultimũ & ex æquo ex studione fratri suo assistente & Deo obtinente mente Deo, q̃ ex se bat & assequuto 2æ. q. 3. ar. 1. mo. ad fratrẽ dicente bonũ & adeq̃ & assequitur obtinũ obtinuit adeq̃. bonũ potuit & illo, & obtinuit adhærere.

§ 2º. Nomitegr exq̃ dicta dot. obtinuit cuiq̃ bono artei, seu fori & æquo & æq̃ illud allegr, & & ipso dto assequitur & q̃ & q̃ dñs. = Hæc dixit bo. assistente assistentia, & Deũ, & obtinuit optã theologicã, alias illiq̃ obtinuit primariũ aliqd creatum mẽti (& ultimũ qd creatum sit) q̃ & faltidiosũ, & illud obtinuit scuti obtinuit fidei & charitatis beat æque increatũ.

Et q̃ admanam Dñs bona acquirit illi finem, bonum intendũ & exhibet 1º Ethicorũ & 2º. & 11º magnorum moraliũ, & ex Etha 1ª 2æ. q. 1ª. art. 8. & q. 2. ar. 7 & q. 4. ar. 3. hinc dm & altruum quo bene beate existentem in ope, qua assequitur eum 1º inspectum, & sit optimum. = Et altruum qui, hic obtinũ existentem in actu q̃ bitat & boni 1º inspecti, & sit obtenti: Nã illius bta dr finis quo & fratri, Deq̃ & illius finis qui, & obtinũ, scuti in illio dr bonũ & æquo q̃ & mo & facit batum: Deq̃ & bonũ & mo finis qui, q̃ & mo obti tationis appetitum audit beatũ.

Intra hoc a finis bt in ordine ad finaliz̃andũ ung in & altruo finaliz̃are inspexit, magna ade dãtia, num q̃ finis quo sim & sit, & mo q̃ finis a qui & obtinuit & sit ista, & tas sãt Dñas loco allegr & ar. 8. & quo intulit. q. 11. ar. 3. illorum, & Deũ illiũ nõ duos fines, & una in & quata bn & dixim⁹ & appetitum, na in quit Deq̃ & sit finis & tus & intenta, & sit q̃ sita, in quo sit tit & quies & appetitq̃; illiũ a & sit ad ipsũ huiq̃ & sit finis fium q̃ finis quo in specificat bnũ, in & ame & se, & ad finis q̃ & obtinũ, & sit ex primo in spectu. = hinc dicq̃ & sit finis quo & aliqũ potuit in & ad finem qui: in nullo ad in & ad ãs obtinuit, hoc in. absolute & amat finis qui, ad quem & ille tendit, & in quo q̃ sit ordo, & appetitq̃ bnũ, sic patet.

Hinc ap-
positis dari & finis admittamq̃ allegantes ad & mo finis quo

adim

ad integrare rem possessam, l q. eidem fine qui, nil convincunt adversarij ex quo pruit mo sdi fralem, q e assequutio obti primario, et per se attingatur ab htu logq. et potius oppositum et finis quo essentialiter sit pp finem qui et rae illius a poa, l htu inspiciatur: g° mo sdi fralis n rae sui, et obtivi attingetur a loga. = Item q a ad integrare unicum finem qui per mo finis quo, q convenit mo sdi frali, e ad integrare inaequaliter, n u° n u° indivisibiliter et ex aequo, q erat necessarium, ut per se posset tendentiam htq primariam trahere, ipsumq specificare. = Et denique, q a finis quo sit stm sdumqd talis n tangit rationem obti primarij, et hoc stm convenit fini qui, qui e sp talis: g° etc.

In quo sensu asserit D. Thas visionem et Deum visum n esse duos fines et unicum, hoc e, n esse duos fines qui, nec in adaequate, alias aliqd creatum est finis qui, et primario inspectus ab htu theologico: et unicum, hoc e Deus visus precisse e finis qui specificans htum spei: sicque nos pariformiter dicimus mo sdi fralem, et obtivum n esse duos fines qui, nec in adaequate, et unicum finem qui, sed mo sdi obtivum: fralis u° stme finis quo rae finis qui a loga inspecti.

2a pp°

Modus sdi fralis seu artum rpertum in ae illetus m si per alios ae illetus reflexe cogeatur, n per se ob tum per se attingibile a loga, adhuc in adaequate.

§ 4

Haec pp° e contra aa nrae relig. supponentes nobis et mo sdi fralis sdum suum esse directum n attingi per se a loga, et probatur sic artum rpertum in ae illetus essentialiter e viale, et ordinatur ad obtivum q repraesentat: g° m si per alios ae cogitur reflexe n potuit attingi per se a loga ans e certum conqua probatur, m si per alios ae cogeatur tale artum per det considerari sdum esse primarium q hit rae cuius constituitur in rae artificij fralis, et hoc e viale et pure repraesentativum: g° etc. Probatur maior si cogitur sdum suum esse primarium q hit in rae artificij fralis tunc q reflexa cogitur n erit artum frale reduplicative ut frale, et aliud artum non

relat

Ga q.a ut p dicta ratio ex parte vera et probabilis
debet claudat, nempe ac directum reflexum novum artum in-
troducere posse in directo; et certum sit talis ac posse d. fieri, et
dividi, et d. illis aliq. proprietas d. sumenti (ut postea videbitis) dis-
plicet tn q.a asserit p dictum artum d. novo introductum esse
fratrem, et n. obtinuum, q. falsum est, nam tunc casus ac illius n. rae
ac, seu recep. et tendentiae dicunt, sed, s. m. intra v.a, et vera
res, sicut at, et ho: q.o artum in illis introductum n. fratrem
obtinuum est, alias idem esset inconveniens d. hoc arto ac d. 1.o

Ga 2.o q.a si
tale artum est fratrem: q.o viale et rapratiuum q.o incapax est per se
attingatur, sicut per eandem rationem primum artum per se attingi
n. valebat, et ipsi fatentur, prima ergo q.a sequitur q.a rationis, et re-
praesentis est quod essentiale in arto fratrem, secuti rationem in hoc.

Denique q.a
p dicta ratio est extra statum quod nam s. m. d. 1.o arto dubita-
mus an reflexe cognitum possit attingi per se? si p dicta sol. n. dat
locum et primum artum fratrem sumptum reflexe cognoscitur, et asserit
ipse erijsse, s. m. se tenere ex parte substracti, et d. mutati, et
s. m. n. dat fratrem attingi artum d. novo introductum: q.o

Q.e alij respon-
dent v.m esse tale artum fratrem esse viam ad obtinuum essentialiter, et
tendentiam, et repraesentationem, et causam illius, ceterum si reflexe
cognoscatur n. explicat nec esse viam, nec tendentiam, nec repraesentationem
l. causam, s. m. dicit hoc specificative, et implicite; fratrem vero
ex parte, et reduplicative ab ordine ad obtinuum per se indicat, s. m.
quae dicit rationem artis tractatum huius esse reflexi, q. sufficit
ut per se attingatur, et ut sic aiunt ipsi nullam rationem in comple-
tionis exprimat.

Quod pluribus et paritatibus difficillimis
confirmant, 1.a est quia relatio essentialiter dicat ordinem ad terminum
et accidens ad substantiam possunt a tali ordine per se indicare
respectu metaphysicae et ab illa per se attingi. = 2.a ac humanus essentialiter
dicit ordinem ad obta humana, et tn per se attingitur a philo-

morali

obtum, hic accidit unus ista fratis, q in ē obtinēdo am-
tr fratis quo dtr ē una, ayptata, & dna, q illa ordinat,
ad obtinēdū: q oppugnat q aduersus hūc actū possit ē totū contin-
gibile oppugnari, & q possit q scindatur alia fratis sua ad aliud nulla
ēt 2a unio in pleta sua fratis sua obtinēdo, q precatur q ni
uocat, nam si ē omnes ad mittūr actū fratis possit q scindatur
ab ista ad obtinēdū q illata ayptata, & adq illa ordina-
tū, una 2a unio subtī, & fratis obtinēdo. & q. ripotauit q scin-
dat ab ea diue ad ipsam, & attingibile ē q ipsi negant q ea
neq; ab ea diuidi. & adminq quia 2a unio obtinēdo sub-
tī alia ista ad q scindat ab ripotat, potauit 2a unio subtī fratis
ab illo q scindat, hic omnes ab ista ad obtinēdū q scindat ab illo
q iam 2a unio subtī fratis attingit q ea oppa, & obtinēdo
attingi ripotat, & ē ri quum.

Ppa q ē multi fratis ni
pt q scindat ab ista ad obtinēdū eo q actū unionis ista ad,
& tand ad illum ordtr ex qua ppa & ista actū fratis, &
& sub nulla dict ratē potat illud actū suū hoc, sua illo ni
explicare ista fratis; nunq; p ab ista ad obtinēdū q scindat
mentis sua ratē q ea oppa attingibila; q dcto, &
ni dcto tale actū ostendere cogit ni explicare ista illum
quem ad obtinēdū explicabat dicte cognitū; & q fra-
tis ostendere cogit ni explicat & ayptata fuit obtinui, tradig
aliud actū fratis explicare dct, & q ille dubit ē pro-
tinui dct ē ayptatiuus & ordinatiuus ad obtinēdū, & hoc dit
illata ratē q prejacti fratis, & ab obtinio dicti; nec ni. sat-
fiat, & aliqd attingat q ea & sub aliqua ratē ni explicat
actū unionis, & q pōt ē, & aliquando q ea attin-
gibilem exprimat: q & hanc unio ista fratis ni claū-
dat, nec explicare potit, quia q ea oppa dicta actū ostendere

Ad pacitū rsp°, & ad primū & rdeo, & dico
iam dtat dispositas, & ipsita mozabi dico pri-
iam mozalē ni hanc sobrio ac uoluntatis & ultatis ad

audu

reduplicative dicunt, ꝫ ipsos ac quos specificative sumunt, et sunt substantiam, et subtus bonitatis, vel malitiae moralis quae est proprium illius obiectum: modo vero sed formalis adhuc reflexe cognitus nullam rationem includit ut modo sed formalis est quae per se logica considerari possit; nisi velis dicere logicam in ipsis ac specificative acceptis novum artum introducere modo quo in rebus simile artum intromittit; et in hoc sensu fateor attingi per se tale artum, ꝫ tunc casus non erit modo sed formalis, ꝫ obiectivus.

Ad ult. dico falsum esse metaphysicam respicere per modo obiecti ac nequaquam suum obiectum attingit, et cogit; hos m. subtali considerare ipsa attingit 2 ratio, et respicit, quia prout sic sunt tendentia ad ipsum obiectum: vel si aliquando ipsos ac per se cogit, sine quibus ipsos non subsistat ac, et tendentiae, ꝫ quibus et formali dicunt rationem entis in ipsis imbibitam (quae est obiectum metaphysicae) per alios ac attingit, idem dico suo et intellectione respectu intellectus nam et rationis, et tendentiae accidentaliter competat rationi entis et veri; et insuper ipsam rationem entis, et veri proprie tales ac includant, possunt a tali ordine praescindere, et reflexe cognitis ipsam rationem entis, et veri obiicere metaphysicae, et intellectui quae per se tam metaphysicae quam intellectus considerat ut quod.

Caeterum hoc attingere non potest in arto formali respectu logicae quia tale artum nullam rationem propriam obiecti logicae primarii, et completam includit, nec reflexe nec directe cognitum, quae per se logica possit attingere, et ratio est, quia si aliquam rationem diceret reflexe cognitum quae per se logica considerare posset; talis ratio a fortiori esset artota (logica m. quia artosum non est non considerat) ꝫ nulla ratio artosa formalis est per se attingibilis ut dictum est, et nulla posset praescindere ab ordine ad obiectum, et talis ordine tali arto non accidat, ꝫ quod ipsi essentiale: ergo nullo attingitur per se modo sed formalis.

Qa

9a

Modus 1di obtinuus est obtinuus adequatus logicae.

§§

Hanc rationem ut aliqui probent .2. quos magis Parrah. supponunt
ac illetus non esse artosos sed tantum modo naturales repraesentationes obtinuorum, et
quod artum solum in rebus reperitur, et logica solum rationes artosas persequatur, et
ut solum in rebus sit, inde asserunt logicam solum modo sed obtinuum seu
artum repertum in rebus tanquam obtinuum adequatum habere. = Alii licet
concedant in esse artum reperiri, tamen asserunt praedictum artum non esse
proprietate, sed solum repraesentativum, et aequivoce conveniens cum vero arto,
sicut homo pictus aequivoce cum homine convenit.

Ego vero supponam ac illetus ar-
tosos esse non solum ex esse a directione artosa obtinuorum sed omnino, et
admitto tale artum unum esse, et proprium quia licet sit repraesentativum obtinuorum
non tollit rationem veri et proprii arti habere, praesertim cum artum ac in
horum ratione sit causa arti obtinui reduplicative ut artum;
sed causa, quae vera, et talis non est solum ratione formalem causandi, non poterit
verum effectum causare: quo cum artum obtinuum causatum in ipsorum
opinione, et non ratione unum artum sit, non artum formale illud causans
debet esse unum. = Et cum aliae rationes concedunt ut praedictum artum non
attingatur per se vel quia viale, et ordinatum ad obtinuum non est opus ut
ad hanc rationem stabiliendam negetur ac illetus illetus rationi
arti, sicuti ut 2 ex ines obtinuae subti praeti, medii vero non at-
tingantur per se sufficit ordo quem ad aliud componendum essentialiter
dicunt, licet praedictae ines vere, et proprie artosae sint.

Probatur 2o

Primo 2o autem D. Thomas 4. met. l. 4. ubi ut Sam philli asse-
rentis de verbis disputare logicam de quibus metaphysicae explicat, asserit
hoc non potest dictae convenire, nisi quod consideret etiam secundum quod conveniunt

in

in aliquo vno, q̃ q̃nus hñt vnum ẽ obtu. Dñi ocs ut
nõ sciunt nisi inde manifestu ẽ q̃ mea locali ẽ em.
Ex hoc Dñus potuit dicimen. 2. mtp elogam 2as
dicimus nis addit phẽtba; & hoc ideo q̃ em ẽ duplex
Ht em nãe, em 2aii, em 2aii ꝓpii dicit dilii inibq quã
rao ad inuent in aliq mdzatis, sicut inio grãi, & spi, &
similiu, q̃ adem nõ inueniunt in 2ãe noa, sed 2as 2ãe
sciunt, & huius modi ẽ plura subtu loqẽ. Exqq hec

Exqq hec 2ãe
sciat; Idem Dñus mtp, & loqa hñt idem obtinõ mo-
dũ (alias nõ tribq dlq disputat vna alia disputaret). Si mtp
hñt ꝓbio ocs au, q̃ nõ loqa, si hñt illas vt. v. sed iq unt: q̃
hñt q̃ obio ocs au prout in aliqua 2ãe conueniunt; si nõ pos-
sunt conuenire in aliqua entitate 2ãli assignãe q̃ put sic ad ꝓbiõ
ꝓ. ad mtp ꝓtineant: q̃ hñt illas ꝓ obio, q̃ nõ conueniunt
in aliqua 2ãe, & entitate 2ãis; sed hec entitas inqua-
cumq unt sit aliud ẽ post q̃ 2us mio obtinã, q̃ sequit ille ad
tq mdzatus, & in tribq subiectis: q̃ Dñus 2ãe inqua cia obti-
nacia inueniunt sit obtus tradi assignatãi; hñtq cuius ẽ ob-
tum male, ã positio ai 2us mio sciã sit obtum ꝓbiõ lo-
qẽ, & alq, & eius caunt caunt obtum in acde adeq illiq: &
catum in tribq ẽ mõ idi obtinq: q̃.

Q. 4. 2ãe, Vtrũ de ob-
tum adeq alicuius rei q̃ sciat qualecũq scitionis com
assignantis in ꝓcedendo. Hoc hñt mõ idi obtinq
latedicto: q̃, nam ẽ ocs ꝓ 2as mi ne to, & in obli-
quo tribq obtinẽ in adeq qualib, & q̃ libet homo dici-
tur sũ mõ idi, si gd ꝓpletum ẽ, & audiendu, & in dicendo
sit impletum, vt dñr patet, q̃ sciat q̃ anima 2dicẽ-
Deinde cognitio mõ idi obtinẽ ꝓ aliqua qui ait in tribq loqa
vt experientia dr, & Dñus passim tradit: q̃ sciat
2as. Vltrius mõ idi obtinq in re sensibili hñt similitu-
dinẽ sufficientem ad loqa idi mõ hñtq, & loqa q̃ attingit ad 22
ines imponant sub aliqua 2ãe ꝓpria vel aliqua cia im-
pha

stra conveniunt: ergo servat. = Et denique continet omnia
de quibus tractantur in logica sive ut partes, sive ut propria, vel eas
affectiones sive proprietates, nam modo scientiali continet ut ten-
dentiam, et causalitatem, qua fit; prima propria logicae continet tam
quam ea ex quibus deducitur: instrumenta completa continet ut partes obiectum
subiectivas illius, et sic suo de reliquis: ergo servat omnes condi-
tiones: ergo est obiectum adaequatum:

Ultimo probatur 3° ex eis rationibus quibus
praecedentes quae sunt stabilissimae, et insuper probatur illud est obiectum ad
aequatum logicae de quo illa demonstrat passiones hoc facit de modo scien-
tiali obiectivo, ut de definitione, quae concertatur a suo definito, de demonstratione
quae generat scientiam: de propositione, quae sit vera vel falsa: de genere, quae sit pro-
bile, et sic de reliquis instrumentis: ergo

Dices in logica demonstrat passio-
nes de ac illius artificis, sive de modo scientiali: ergo propter eandem rationem
erit obiectum adaequatum logicae. = Respondeo ac illius dicitur posse considerari
1° specificative, et per modum cuius dam rei definibilis, divisibilis, et
demonstrabilis, et in hoc sensu ut dictum est, iam non modo scientiali formali,
sed obiectivo dicitur, et non sequitur rationem ac reduplicative, sed rei, et
in hoc sensu continentur ut quilibet aliarum sub modo scientiali obiectivo, et
artemque in ipsis est, est 2a in eo rationis, et quia sic eodem modo de
illis ac de aliis rebus logica passiones demonstrat. 2° possunt considerari
ut reduplicative dicunt artem formale, et quia sic licet de illo passio-
nes aliquas demonstrat, tamen tales passiones, sunt viales sicut essentia
adaequatum sequitur: vel illas sub 2 ratio, et ex fine ex eo non vero 1° demonstrat.
vel non est simile.

Argumenta 3a dissolvo § 6

Ad quaestionem 1° 3° 4° 5° solvitur D. Thomas 1° posteriorum 1a sicut ex hoc quod homo
de ac humanus rationatur inventa est ars aedificatoria, vel fabrilis per
quam facilius et ordinate omnes manus exercere possit: eadem ratione
ars quae damnatur, quae sit directiva ipsius ac rationis, per quam homo in ipso ac rationis
ordinate facilius et sine errore procedat, et hic ars est logica, quae est ac ratio-
nis tamquam ea propriam materiam. haec D. Thomas ex quibus sic arguunt omnes

scientia

dicat ꝙ ad ipsi ꝓpetuis tribꝫ specialissimꝫ directo
assignata t. ꝙ Ditha ni maa paia, 12ãia dt ee, ꝙ eus
vo directo obtina mi 2is tribꝫ nullis, nisi ipse ve-
niat maa paomaaia, ꝙ tunc obtꝫ dt ee.

Dico tamen
difficultas ẽ in directo ad illꝫ maxam circa iuritatꝫ le-
cut ee in uolumtate, ne ad ipsius ac dt uient obtoꝫ, ꝙ in-
curri ad 2ꝫ difficultatꝫ in ieꝫ dona ꝓ in triplita moralis
Quia circa directionem ad uoluntꝫ tamꝫ ẽ ꝙ priam
maꝫ cuiꝫ, ꝙ ꝑ paiꝫ obtꝫ, ita dt dari aliqui btus, q
ꝓ se tendat ad uincendam difficultatꝫ illiꝫ, vel ad ig-
bilitatꝫ suorum ad, tamꝫ ꝙ paomaaia maꝫ assicuat, q
ista ri alias ẽ ꝙ loga. ꝙ 2o directo ad ẽ paiomaaia ana ob-

ad 1m R.o 2o negdo tantam difficultatꝫ ee in directione ad lo-
q sicuti in directe ad uoluntatis. Ꝙ 2a difficultas ꝙ ipsa
q illiꝫ patina, in tam ẽ mal dicendi, ꝙ in captibꝫ
obtinis ante inducendis; cognita.m. naat tam ꝙ
Eodem dico dt quolibet alio simili ꝙ dispositione obtꝫ
pmittam, ꝙ ad ẽ extrema qui agitur expte obti, nul-
la, q cui ad difficultas uincenda in at, maa.m. tam
q tuis, sicut ad tuis, ꝙ paimaaiꝫ nullam, l. secundi-
cultatꝫ tut. In ista ad ẽ casu in directione, ꝙ praua
in clinaꝫ ostat ex paimo peato; ad ꝙ libertatem
voluntatis ꝙ ad ẽ maxima difficultas uincenda, ꝙ
ad ẽ ꝙ speciali tru, Oremꝫ ꝓbita moralis ipsius ad di-
cigente, ad ipsorum dirigibilitatꝫ ad paimaaiꝫ maꝫ
respiciente.

ad 2m R.o admittendo tantaꝫ difficultatꝫ ad q
facilime ꝙ citatum ad tru ẽ specialissimꝫ, ꝙ ẽ ꝓbita mo-
ralis dirigibilitatꝫ ad uoluntatis, ad maꝫ tam
ad ꝙ paiat, ꝙ cui ad ꝙ ea directionem ad illiꝫ. Et ita ẽ
ad ꝙ ea uoluntatis in dat aliqua btꝫ, q dirigendo uolu-
tatꝫ ad sui obti q quitionꝫ simul illam dirigit dt m

mo

tamen hut nisi dirigibilitatem actus voluntatis quantum pro-
priam materiam et obiectum attingit.

Non quiescas, et si philosophia mo-
ralis dirigat actus illius voluntatis in ordine ad bonum ut
obiectum, tamen ipsi actus sunt, quia sunt obiectum illius, et materia primaria, et
non ipsa obiecta: ergo ut logica dirigat suos actus in ordine ad modum sciendi
obiectivum, tamen ipsi actus directi erunt obiectum logicae, et non modus
sciendi obiectivus.

Respondeo negando consequentiam: ratio disparitatis nascitur ex diversitate modo
tendendi: nam philosophia moralis non utitur actu voluntatis, ut consequa-
tur sibi bonum obiectivum (de hoc enim non curat) quia philosophia moralis
obiectum est malitia, vel bonitas moralis ad cuius cognitionem et
exercitium reg tradit, et consequentem proprium malitiae vel boni-
tatis moralis sunt ipsi actus (obiectum enim et si bonum dicatur
tamen non est dirigibile) inde evenit quod in ipsis actus sistit, et ipsorum
directionem, et rectitudinem per se quaerat: at vero logica non actus
artosis suum obiectum consequitur, quod praecise in rebus cognitis residet.
hoc sumpserit: vel etsi actus dirigat sumptum secundo, et per suum obiectum
et in illis non sistit, quia tamen ipsius primariae tendentiae sumptum in
obiectivo.

Dices actus illius ut dirigibiles possedent ab aliqua scientia
attingi, et ut sic habeant aliquas proprietates et stabiles, quae
non ab alia nisi a logica. ergo est materia primaria illius. = haec
replica multum probat, convinceret enim actus illius ut dirigantur
artose ab aliis liberalibus artibus, ut a geometria, arit-
metica etc. secundum propriam, et specialem directionem cu-
iuslibet artis dare attingi per se, et primario a talibus ar-
tibus, et ut sic illis conveniant proprietates aliquae speciales cuiuslibet
habitus: ergo sicut non infertur in talibus scientiis, sumptum secundo inspiciatur
ipsorum artium speciale, quia talis dispositio est specialitatem obiecti
ita accidit respectu actus logicae.

Dices

Dicit pars tm ꝺ ꝺtrau pdi ꝺtrat ꝑpiciꝺa
loga q̃ genat riã ꝺbũ, ⁊ hoc in ꝺmõ ꝺ trau obtia
⁊ illã mouiat: ꝙ rig nẽ q̃ dirig bilitas pdi ꝺ trauſ ⁊
obtum omẽa caia illig, alias ꝺ illa hoc ꝑpiciah nõ trat.=
Rõ ꝙ, nam loga ẽ ⁊ obo 2aio, ⁊ uiali ꝑtrones
uialis ꝺ trat, ad mõ q̃ uo ꝓbita naalis ꝓpicth ꝺ trat ⁊
gnãal substali, q̃ inꝺbabilissima sua ẽ obtũ pdig, ꝑca
rui obãlr intid q̃ onerabilis, ⁊ loga ꝺ alio pdi ꝓpith
aliquas ypis ꝑpiciat ꝺ trat, ceteaum ꝺ talis q̃ pith/tm
sint uiales ruꝑ rui obti, ⁊ ꝓ illud; tm ex 2aia tendentia
⁊ expiri exoillas ꝺ trat.

Dicit utraq; ꝺ trau tabis tam
pdis q̃ obtia ꝙ aticipant ẽ log, nempe axtẽ: ꝙ
1cia⁹ 2ª attinẽt ꝑ se, ita q̃ma, ⁊ idem angtum ꝺ pau
ꝺ talij intionibg.= Rõ admittendo actum pdi cẽ
uangarte, negdo uõ ans, nam aa log ẽ actum ⁊
ꝓ tabstrahit á pdis, ⁊ obẽcentio ꝺ alio, ⁊ rali, ⁊ pdis
axtẽ obtiũ ⁊ ꝺ ictis ẽ ⁊ D tha, q̃ ac illig diaute-
q̃ nibs ypicte nõs ⁊ Alias riã angtum tenaat. nullum
ẽt actum in aliqua ac. q̃ ⁊ loga nalterius exterq; ẽt fal-
lissimus.

Vtraq; loga ⁊ agẽt ꝺ pdi, dicit q̃ ⁊ hẽ tm. ꝺ rihth
riã illig ꝺcurato pdi: ꝙ, ꝓ omnia ⁊ hoc ⁊ ꝺ ficat
ꝺ mandati, ⁊ tm ac illig ll ⁊ explicant ꝺ mand, ut sua ãtoliq; tm
mõ ꝺ tr obtiũ ẽgd explicatum, ⁊ nõ explicans: ꝙ ⁊ magt
ꝺ mõ ꝺ pdi.

Rõdo mam, ⁊ dig ꝙ ꝺ domim, ⁊ hẽ tmo-
ju tr in actu pdi, ꝺ pdis pdis ꝺ tr domim, obtua, ⁊
ꝓpria subiig uo caala ꝺ domim, pdis, ⁊ ppie nego mam
⁊ aquam, ꝺ ẽ bam dig ꝙ domim, tm ac illig explicant
ꝺ mam ac ꝺ aquã, ⁊ ac ãta ꝺ domim, ãtg pdis, ⁊ obtua
ꝺ mg omim. Itaq; loga tm agit ꝺ dem ⁊ ꝑpie ꝺ mandat ⁊

plicãt

plicante, cõq̃ ius dñi nunq̃ valet, q̃ tantummõ de iñ' ob-
trũa id queat vq ad tale respu huius q̃ ita allegãs explicet
q̃ illo queatur. ac vlm vtq̃ ex ãta, q̃ dñi ea dñi-
onis obtinq̃ etiam explicant, vt q̃ ex iñ' dñi, nec dñi-
to queati post ad dictũ ẽ, q̃ ẽ illis nagit lega.

Dicit q̃ dñi obiectua vq quãdq̃ quis ius in alio aliq̃ habz
in acõge illius fuerit: q̃ talis dñi obiectual id indico
d alij (ministris) ius rõe ãtifialis, iuxq̃ nitronis extõ
attingitur: sicuti ẽa, q̃ ẽ ag cant d obtinẽ q̃ cõg cant
d illone, rõe illig d obtõ, q̃ a ecclia fuerit d illone=
=Preterea, q̃ a eatenq̃ lega eiusmodi attingit cap obtinẽ q̃q
abilla fuerit, ẽ ius abilla fuerit q̃q substent recepteq̃ fidei-
bz: q̃ ius rõe fidei attingunt, mõ d nam talis cap ob-
tinẽ, iuxmõ ẽti obtinq̃ in fuerit alega idem iuxq̃ entita-
tis, q̃ntitatis phicam, q̃ d tradiz substent, et q̃ illos exqnt.

Proinq̃ solenta cap obtinẽ potrecta ostrari
1o q̃q rõe d eo contra fidei, hoc q̃ illis cognoscunt, et in
illis assultat d natis rõe exercitij: 2o q̃q hent fidem
ina illos officiõe, edificandi, vt eos ius fidei quis
dñi, dicit, q̃, vtq̃ eadem abolitis, cõiplorum
cõgem, tam ina, q̃ rõe communicata, supponunt
d adeptam requirunt. Imo, et vt rõe ius contra
fidei q̃q requirunt alega. Sed ut ita sua admittat ad ius q̃ quis, et
ipse q̃ obtinent, nisi ad summum, rõe, in Vsfacta, rõe
d in hoc tempu transeat q̃ rõe fidei fidei attingunt, nec amo
pluit q̃ant eos in specifica forte, 2o mo alega q̃ fidei attingunt
et nullo mo rõe fidei fidei, nisi q̃ ẽ datum fidei, sic
cogis ostenta rõe obtinẽ attingit dictũ ẽ.

Ex quo ad explicandũ dico dñm obtinq̃ ius fidei rõe d cõge q̃ venire

in vso

hom̄ nam obtr̄ scibilia, ab̄ extrema hm̄ unic ordinatis, ab̄
ordis ordinata, ē m illis multo nec ille, ē ordinate n̄ ass̄ act: ꝯ
p̄mum ē q̄ ens ordis, cuiusmodi tm̄ in ordinatis ē scibile n̄ ob̄ p̄
obtr̄ = Dinique quis obtr̄ ē le intr̄pretiue ē in ordinata, q̄ ꝛ
ordis fabrice dimensis nullam ꝛ ordinis dicentia, sibi ꝛ
gnibo ordinatis ē ab obtr̄ dicere, ordinate, ē mensurate
ordinatis, ut p̄t in Deo, q̄ ē hanc actꝰ talis fabricate ē ostra
ordinate, ē atq̄ alter ꝓfundis ꝛ ordinat: ꝯ ois numē ordis
ordis ens ordis, ē in ordinis modis ē scitis ordis obtr̄:
q̄ fuit tm̄ pensing ut obtr̄ ordis ordis mō ordis obtr̄
ois, ig dim ut ca ꝯ ut similis.

Inp̄ionis totum ens dimensionat
ens hmōi illig hanc obtr̄ ab illig. Ego rectum dicitur, ut
ens tm̄ dent ad illuminandis illig ē ois, ē ad illud ordinan-
do, n̄ obstat dicendat, ordinate ē illud dicat = q̄ ē falsis
ꝯ ē

Quod ob illig nota dm̄ ē ordinatum omnium ē
ordinatis; sicut ē m̄ de charitate, aut fortio: alie ē scalis, ē ne
practica, ubi ē illum exercitis; ē admittō ab̄ptis de ordis, q̄ stu-
dium negant dm̄ ordinatis, cui ordinatis ab obtinendis, n̄ dm̄ virtute
cognitiuis q̄ ois: Primo; 2ᵃ ē obtinua, ubi ē obtinui ab̄ptis, ē ni ꝓ
exercitis; ē aqua scitis ordinato actua, ē practica ab, ut talis ordi-
nato possunt obtinui, n̄ exercitis, ē ab 2ᵃ ab̄ptis ab ordis ē ens q̄ ē
efficientis = ab hanc duplicem distinctis m̄ ē doctrina, ut fa-
bilitas, ē scientia ut practica, ē scialis, una, ē alia, obtinua, ē
ꝯ ꝓ ꝓ ꝓ ab illam nobilis, laudabilis, perfectius q̄ scitat, ē ergo ab̄ptis
illius.

Sit enim ars domificatoria, ubi ops eius ellicuius or-
dinate ab operante, q̄ ꝓ specificatis in ab 1° ab artefacto ut faciebili; ē
ut ops eius effectuabilis ord in artefacto, ē in q̄ ens practis obti-
us ē ens ordinate ab artefacto, ubi ꝓ ops talis artis, nisi obtinu
illig pro ratio, ē ens ratio, effectuis, ē atq̄ dicunt entis ē q̄ ꝓ-
bilis. Sic in ab̄ptis logis.

Contingit multotis obtinu ex re ut data
ordinata ut Deus q̄ in ē obtinu ab̄ptis ē ordinatis, ē sit applicabi-
le adpoem ꝓ species, q̄ ois subiectis in ordinatis; inde euenit q̄ talis obtinu
ut applicatus participatis in ordinatis, ē q̄ catarate, ē tota dm̄ in ord in

ut

tet, et ipsum ordinate disponat, et cognitio recta, et ordinata procedat.
Ex hoc nascuntur errores circa Deum, quia obiectum non est ordinatum, et per species,
ordinatas applicatum, quia species retineant ex parte obiecti, seu sunt
ipsum obiectum in esse illigibili, sed in ordinatione ac ex obiecto inordinate
applicato oritur. = Item accidit in obiecto scibili, quia non adest modus
monstrativus per quem ordinate illius ipsius connexionem ponitur, et hoc
nascitur ex inordinata propositione, et confusione specierum, quae ex parte obiecti
per quam ad secundam, et 3am probationem mihi.

Alterius obiectum potest esse inordi-
natum, et confusum, vel ob maximam perfectionem sicut sol, cuius in-
specio obscuratur visus ob summam claritatem illius. Vel potest esse ob summam
imperfectionem, et minimam entitatem obiecti, ut contingit in atomis
solis; et tunc casus utraque obscuritas, et confusio supplebilis est per
artem, 1a minuendo claritatem solis, ipsum in speculo obscuro
inspiciendo, 2a videndo atomos solis per specillos augentes ob-
iectum, sic accidit reperitur in obiecto logicae vel alterius scientiae nam sic ~~cognitio~~
confusio, et inordinatio, nascitur ex maxima continentia rationis ob-
iectivae propositae suppletur per artem logicae minuendo illigibilitatem
obiecti, ipsum dividendo in plura, sive est talis inordinatio ratione mi-
nimae illigibilitatis obiecti, tunc augetur illigibilitas illius per inter-
vertium, et sic de aliis obiectis: ex quo liquet in obiectis ordinatae ar-
tosam acquiri obiectum, et proprie; et hanc per se logicam reae, ordi-
natae vero artosam actuum, secundum Aristotelem, et rationem obiectivae.

Et ratio est quia talis
inordinatio et confusio cum, vel est ex defectu potentiae, et tunc secundum est supplebilis
per additionem obiecti, et in partem; sicut quia in nobis est defectus potentiae ad
videndum Deum clare et intuitive, hic defectus nulla arte est sup-
plebilis, sed secundum per additionem obiecti ut lumen gloriae. = Sive confusio
est ex defectu potentiae, sed secundum reparativa ex parte ordinati, et requi-
sitorum ex parte potentiae obiecti, vel ex illius inordinata cognoscibilitate
passiva, tunc talis confusio, vel tollitur per connotationem ad regulas
logicae, et haec retinent ex parte obiecti, vel per artosam ordinationem obiecti per-
prii, et peculiaris quae reperiat, a quo in quantum talis, et obiectivae
accipit ordinationem, vel ipsius ordinatio, quae reparativa dicitur sed est per

ord

ad obtum et rationem attingit. Quod vero obta ordinate, et arto-
se proposita cognitionem illustrent, et illuminent, et confusionem auferat
patet in magis pergante confusione discipuli, et inordinata cognitionem eius
circa aliquam scientiam per ordinatas, et artosas ipsas sive per tali obtum scientiae
ordinate propositum; magis enim effective in discipulo causat, sive per se
per obtum, et ordinatam propositionem obti illius intellectus illuminat, et
ipsius cognitionem ordinate et talem obtum. = Arangelus superior post
obtum, et ordinatam propositionem obtorum inferiorem illuminat, et
eius actum illustrat, quin effective in illo aliquid causet hoc enim soli Deo
convenit: ergo nec est in obtis reperiri propriorem ordinationem, et ultimam
quae per sequitur logica, et rationem huius ordinationis activam: per quam patet ad totum ar-
gumentum.

Ad ultimam probationem dico primo esse in nostra fallacia, quia nos
nam Deus cognoscens creaturas in se ipsas, et in se ipso per modum obti mo-
tivi prius cognitis non potest determinate talia futura cognoscere, nisi prius se
cognoscat et determinatum illorum, nam ex eius voluntate, et decreto
pendet determinata illorum futuritio, et si in illis ordinata possi-
tat: ergo nec illius poterit clare, et ordinate obtaccipere, nisi illa
clare, et ordinate proponantur, ergo inordinatio ac ex inordinate
obtorum nascitur.

Pro complemento quaestionis inquires an modo sedi vocalis seu
artum reptum in vocibus sive per se attingibile a logica; respondeo modo sedi vo-
calem dupliciter considerari primo reduplicative quatenus est signa, et
repraesentativa conceptuum, et in hoc sensu eodem modo de illis vocibus artos-
sis philandamus, ac de modo sedi tali directe, et reduplicative
ut tali considerato, quia quod sic est quaedam repraesentativa ad concep-
tus ordinatae: ergo quod sic non attingunt per se, sed secundario, et
per accidens. = Dicendum, quia non sic voces repugnarent obtum prima-
rium logicae subsistere nam secundum ipsius obto determinatum pacem, et
ad secundum illud, vel quia res ad scholas adducere non possumus, illis
utimur locorum.

2° potest considerari voces, seu modo sedi vocalis, quatenus a

pet

tum, l. obtractata.

Ens rationis est illud quod apterei nullum esse habet, sed solum ab-
tive intellectu fingente id, quod non est, ac si esset, ut caecitas, quae apterei non
est cognoscitur tamen ab intellectu ac si oculis existeret. Et istud ens est dicendum
aliud rationis ratiocinantis et pure fingentis, et absque ullo fundo
et apterei cognitae, ut chymera, hypocentaurus, hyrco cervus
etc., aliud vero est ens rationis ratiocinatae, quod quidem et si non habeat esse reale
apterei, in ipsa res cognita praestat fundum, ut sic cognoscatur: patet hoc
in universali, nam et si apterei non detur natura una, et indivisa, et co-
mmunis singulis hominibus, quia tamen quilibet homo est similis alteri in natura una
nec unus ab alio in rationalitate differt, datur fundum ut illud con-
sideret naturam humanam, ut unam fratrem, et indivisam, sive ~~et~~ universalem
= Denique ens rationis, aliud est negativum, aliud privativum et ali-
ud relativum, sed hic in tractatu sequentia agemus.

Ens rationis rationi-
nati sub fundo, aliud est logicum, et aliud non logicum, primum
habet dicitur fundum, remotum unum, et proximum aliud, remotum
in ipsis rebus, secundum se proximum, quae in ipsis rebus iam cognitis et
abstractis, vel respugnis logici convenientia quae videt intellectus ex hoc
et equum in ratione alterius est fundum remotum 2ae inter quas: et ipse gra-
dus alius abstractus per intellectum, et cognitus est fundum proximum illius.
Ex quo patet de nostris exemplis cognitis sunt fundatur ad logicam pertinere.
Ens rationis non logicum est illud, quod habet suum fundum proximum
in rebus, seclusa quacumque cognitione intellectus, ut caecitas, cuius fundum proxi-
mum est oculus visu carens: his positis.

Proponuntur 11 § 2

Primaria asserit rationem formalem quae logicae esse aliquid reale, ita pluri-
mi et antiquis, ut videri est apud reverendissimum magistrum Moneda.
h. est quod omnis patrum societatis, sed ex ipsis maximum dissidium sit,
nam alii asserunt obiectum formale logicae, l. rationem quae est proximam
capacitatem ad directionem logicae, seu aptitudinem ad talem dire-
ctionem in actu et in rebus repertam.

Alii vero esse de nostrum exemplum in rebus
seu in rerum obiectivis passivis inventam, et ab actu dispositis acti-

ve

ut caratq. = Alij ee d noaq excaqn passiue exercitam in conceptibus fratibus. = Denique alij ee artsam, et fratq dispoq in ipsis ac inue intiqrentq.

R.a Ssa asserit raq qlogq ~~et~~ d rate nec ee realem, nec raiis, sed ab utroque abstrahere; et abstrahat ab

inac

arto reali q e in rebus, et ab arto raiis q e in rebus. Est ratio r. nra tes, illam quae tenet Rodulfus agricola. l. 2.o d inuentione et alij. 3.a Ssa asserit obtum frale sue raq quelogq ee ens raiis artosq in fram modo sdi obtus. sic Universitas mul lo dis expanse. Ut asserunt Cpt. h., illam sequuntur Flandria 4 metp. q. 4, Comensis in Concordantia Dsuitas. dubio 823. Sanchez, Petronius, M. Ildefonsus, Villanpandus, Gallego, Lerma, Ortiz. M. Ioannes a Sto Tho, Albertus magnus, Labelus, Erbeus. Nauarrete, Sotinas, Caietanus, Oña, et oes mag prouinciq Peruale, et Victri e apud mag Parra trac. l. d. 1. dub. 3. § 1, Mamque exornant h. ss. nr mag Aguirre: artum vo q e in ac asserit ee qd reale rtr indistum ab ipsis ac. Quoad hanc ptem n e ota cois r. Thas Cpluaimi ex illis ee ens raiis affirent, sed in quoad hanc ptem illam tenent Grauissimi dd. r. quos nr. rr. et ss. mg Moneda h.

Inter hos aa m e dissidium, nam alij asserunt hoc ens raiis q pro obto frali constituunt ee d noaq excaq et sumptam actiue ab ac, et in rebus passiue exercitam. = Alij ee d noaem incaq, seu fram raiis incam caatq ab ac logo ut reflexo in rebus cognitis, seu d noatis excl; ita ut d noatio exca sm sit fundum fre raiis incaq, q pro obto frali constituunt. His positis sit.

Prima ss.

Artum reptum in ac illius, seu modo sdi frali e aliqd ale, rtr distum ab ipsis ac § 3

Duas ptes continet nra ss., et quoad vero probatur hac

rae

qui vi, officaii. Vel cas caus effectus reales dre
reales idum reg fralem caandi: Sactum frale ē cas caus
effectz reles: Sabet ē reale idum reg frale actū, q̄ erao
caandi: mor ē cota ꝛ illud ploquiū nomodat q̄ hut
mia ꝑbatr actum frale dtzail, tm aichi ponit in fra
dtnait grāt, ocaant boga ꝛ alibi suiat rles, ꝛ aiūt
la cia, ꝛ alia caa fiudat boga effectuc mili absq; ea
in folii: ꝛqua bene in fratr.

Vel huic rai rnōdē assert,
qe ūs ē de dutz cattros caaa hūs bgi: certum ēt
ipsū duo in eūiamtz, ut ipsa entitas reales ac, ꝛ q̄ caehit
actum, ꝛ ipsum actz, dicunt ꝛ aij rai fralem caandi
bgam ni cē actum, ꝛ ipsam met entitate ac, nigā entitatuc
semptis nisi detuc effectuc caatuabz bgi: indemra d
acto tm̄ q̄ acc frali caandi, nam q̄uis talis ac, si n̄ cēt
actus bgam n̄ caarent, tm tale actum thm ē ditus ē iniqua
n̄ talis ac illam caarent, n̄ ꝛ acc frali caandi ꝛ
q̄ entitas reales ac reale, in dē cas bgi realmee, ac
tam ꝛ q̄ thm ē ditus ēq dzail.

Eq ditus rai aliquando
indipensabiliter exigit actū effectus reales caandi acc
stat thm in uirtute instrumentaria gratie, ꝛ q̄ in acca
mentis nouę legis ē, ꝛ q̄ tam q̄ effectus reales ē ꝛ n̄ caarent
n̄ ꝛ ficarent ꝛ boarum reales, q̄ ē in zail, valiū exū st. ꝛ
ꝑ aiunt ipsi actum positū exīte ac thm ē no ditus
nis indipensabili caabeit hūs reales bgi, caa frali
caandi erunt ipsi ac idum reales entitatem reales thm
tm ab acto zail tm̄ á ditione.

Ego admitto aliquando di
zai ꝛ rupponi, exigi reales in aliquacaa ac effectus reles
pducendos, in talibus ē simile actum thm ē ditus non
exigi reales frali caandi actum, sed ambos actum frale, ꝛ cui
aliponit aliquid in effectuc acto vg bga, ut inclinaz ad ac
actus ist: ꝛ n̄ ideo ꝛ ponit ac thm ditus ad caandem bgam, ꝛ actū
effectiua illig: ans stat experientia, ꝛqua ꝛ, q̄ illud q̄ ꝛ no
ditus n̄ ꝛponit caat nl ꝛponit in effectu ꝛducto, ut dt Ecclio

axi

axiomate conditio nt ponit inesse: ergo si in effectu producto resi-
det similis inclinatio ad actus formales artificiosos, sic numero quae sunt
formales artificiosi, et non secundum scientiam entitatem naturalem talem habitum logicae
causant, et omnis habitus inclinet in actus similes illis a quibus genitus est.

Dicunt quia
dispositio artificiosa in concepto non est conditio, sed ratio formalissima constitutiva de-
strationis in ratione talis: ergo talis dispositio non se habet ut conditio, sed ut ratio for-
malissima ad causandam scientiam, maior est certa, et a nulla alia forma
de strato formali constituatur, quam ab artificiosa dispositione, quae in actu est: consequentia
nam forma quae est ratio formalis constituendi est principium quo et formale produ-
cendi: ergo si dispositio artificiosa est ratio formalis constituendi de strato
in esse talis, et de strato prout talis, et ut tale sufficiens, et artificiosus est,
causat scientiam; sic artium ipsam in esse talis constituens non conditio
sed ratio formalis, sive principium quo formale causandi scientiam erit.

Dicunt, quia
id quod ex parte obiecti se habet de formali, et in recto primo termino se habet in ex-
parte actus in recto primo ut quae, et causae, sed obiectum logicae in recto, et de
formali, et non primo conditionis praecise dicitur artificiosum: ergo si militer actus
in recto, et de formali, dicunt artium, ut rationem formalem tendendi ad
tale obiectum ipsumque causandi; si enim tales actus in recto, et de for-
mali artificiosi non essent, logica de illis necessaria, nec mediis illis suum obiectum
considerari possit: ergo solum prout formaliter accepti, et non secundum suam entitatem
naturalem, in quo sensu ad alias scientias spectant, ad logicam pertinent:
sed causatur ab illis prout ad illam attinet: ergo causatur ab illis prout dicunt de
formali rationem artificiosam, et non praecise primo conditionis.

Denique cui existit
similis effectus se habet ut ratio formalis producendi talem effectum, et
non ut conditio, sed effectus habitus logicae sunt actus exeunt artificiosi in quo at-
similantur illi: ergo artium in habitu producente tales actus non se habet ut con-
ditio, sed ut ratio formalis causandi: tunc sic sed actus formaliter artificiosi producti
ab habitu logicae sunt similes illis a quibus habitus generatur, et habitus genitus
evadit similis talibus actus ipsum generantibus: ergo ratio ar-
tificii posita ex parte actus non conditio, sed causa formalis productiva: maior
principalis est certa, nam forma, cui per se assimilatur effectus, est ratio

agendi

agendi talem effectum q^a unum quoque agens agit sibi simile.

Respondebis aliquas esse conditiones positas ex parte causae productivae, quae assimilatur effectus productus; vel existentia est conditio posita ex parte cuiuslibet causae efficientis ad causandum, et tamen effectus productus ab tali causa efficiente evadit similis existentiae (et quod existens sit) quo ex eo effectus productus ab arbitrio formali evadat similis tali arbitrio non sequitur illud esse rationem formalem causandi quia esse conditionem positam ex parte virtutis productivae.

Sed 1° nam causa non reluceret in effectu ex parte quae sit conditio ex parte causae, sed quia non debet poni ex parte effectus, vel utrius rationis productionis, vel quia est ratio formalis trativa actionis productivae, et tamen productus illigi non posset quin sit existens.

Sed 2° quia si hoc effectum cum adversarijs valeret nullatenus ratio ad probandum, nec tamen esse causam productivam ac, posset dici esse ipsum illum conotando tantum modo conditionis. = Ita posset dici species illigibiles impressas non esse rationes formales causandi, sed ipsae conditionis respectu similitudinis expressae quae est falsum. = Ulterius posset dici in gloria, et ipsa sibi esse conditionem respectu visionis supernaturalis, et ac virtutis ratione, quia si ex eo quod effectus productus evadat similis alicui rei, non sequitur talem rem esse causam productivam, sed meram conditionem ad causandum; nullum erit caput a posteriori ut probetur aliquam rem esse formalem rationem causandi aliam.

Deinde nam quia scientia verborum in sacramentis sciret ut conditio; gratia quae est effectus productus nullo assimilatur tali scientiae: quo quia artium productum assimilatur arbitrio producenti sed illi quae ponitur ex parte actuum, tale artium erit ratio formalis causandi, et non conditio. = Denique instat argumentum contra ipsos. nam quia ratio quae reluceret ex parte effectus est realis, non idem ipsos ratio quae ponitur per modum conditionis ex parte causae debet esse realis: sed artium quae reluceret ex parte effectus producti (nempe habitus logicalis artificialis) est aliquid reale: quo non artium quae debet poni saltem ut conditio ex parte causae debet esse reale: quo nunquam potest artium productum dici ab arbitrio rationis nec ut a conditione.

Ex quo

Ex quo colligit dicit eorum q̃ sacramenta adeam-
dam gram̃ ẽficiunt ex ipa operis operantis, sicut ex actum ac-
ptum in ordine ad vitam eternam: non sacramenta dicit, et
ex maxima q̃ dependet a fide eccl̃ adeandam gratiam, illam
ex libera institutione Xpi. Dominum sic volentis sacramenta
gram̃ conferri. Caeterum potuit dicere: illam sic Xpo placuit, vel in-
dentur ab eccl̃ sic dari: vel q̃ illam sic dant, pendet ex ali-
quo sic non ad placitum, valiturus: at vo dicendo, ex causa
sit causa illam vel eam, sed non sit dentur ad illam dandam ab-
aliquo dixit, q̃ ea ex causa sua causata efficaq̃ aliquo dixit
dicitur valet.

Dicit m̃ actum actus obiectum, vg quaerit ad
eandam cam, etn aliq dixit: q̃. m: si actum dicitur spa-
tio occurrat adeamq̃ omittenda, sit aliq dixit.

Ad huius dicta
ta sciam dicimus eam ab eo aliq actu obtio, nec
ab eo eam ingressu efficientis per ecum influxum vel eam, et
ut talis ad per se mentem vite redim sciam ab obtio vo sic eam
per ecum influxum etem, sed mediantes, q̃ nec tale obtum
tem sciam, et aliq hindimq̃ tat, sed et q̃ idem eam ab illo
obtio, et ingressu tradi ecclesiae; ex quo sit, q̃ citemo eandi in
obtis ni vig ex influxum per ecum dicitur ab aliquo actus; ut per in
gratia, et actus, q̃ per mo obti eam ab ordinato ine, q̃ e
aliq dixit, ea effectus petunt per ecta a pcto eum ea q̃ ecum
influxu etem, hoc m. e dicta, q̃ in gratia efficiente ex-
tus ecclesiae: vel adplicam dico actum obtium eam sic
ex, et per mo obti, vel per ea aliquid dicis: actus vo accingere
ea efficientis. Vnde dicit ei aliq date.

Et eam hoc patet
aptate; sicut philosophus dicit ad diadem ordinatio ac vo-
luntaris, ita et personali mo loqua ad diadema ordinatus
philosophus tale dicit de voluntaris, ut ha mea
illos dicit: sit ipse in ea aliq dicit: q̃ m actum, sua
sua actus, mea loqua ad illud dicit, sit ipse in ea
ea aliq date: q̃ua per aptate, eadem m. e vivendo ac in alia dis-
ad aliq date: q̃ua per aptate, eadem m. e vivendo ac in alia dis-
actione eam.

Quia

9 prah Sicut ac voluntatis dicunt directe 9 punctū-
pitur ad regles morū, ita ac illitus dicunt directi, 9 ac exam-
plēs leg bē; 9 talis spūal vi ac voluntatis vi ē aligd zait,
Attinet multa Theologorum opinio. 1ª 2ᵉ. q. 18. 9 ostē-
pitur ad leg logg vi cait aligd zait, 9 ale dr sumpt tum à tali
spūalitate: alias nullum cait opus ad gloriandū moralitatē
vi ponit ee aligd dadi, cuius oppositum colit Theologorū tmat
9 ac P Valgiuel.

9 Ig hoc autum vi smtū aligdate, 9 spūs ac in
cum dr, ee hr habitū: nam caa caans efficiunter ee appa-
rare dr ituūr 9 hum ibi adcaandū inicē, vt ai tai ē vi ci-
bo caa efficiendo, 9 ac dicto dr instrumēta paratum ad candum
virgine caz efficiendis: 9 tale autz spūs nicium, ex ipsitte aliqua
d non exca ipsis abobto vi cata.

2ª pars ois dr 9 tale autum
ac ale vi ēt qd dictum ab spūs ac pda numi uenit, 9 anteillig
9 bum p mitto autum ruptum vi ac dicto ē relativus tran-
scendentale, 9 vtilig ap aduerte ex: 11. mag Cuiel. 1. 2 9 di-
2. ēt ult 9 dici aliquod ens absolutū: 1º quit ua essendi-
lum ex cuius spūat, nec à nullo ex o dendet, 9 tho angelus 1.
2º modo aliq ens absolutū, 9 nt tua essendi ēt absolutū ante,
aliqū, hit tm ius ex dendo ab ee alterius, 9 respicit, ee huius
gdi 9 ee hrat, ee ac, 9 ea summa ig 9 summatur in ordine
ad aliq exum, 9 ea, ee hrat, 9 respiciunt ac, ee ac respicit obtū:
ē ens absolutum hoc 2º modo vi dr ens absolutū ipsa, 9 tm ideo
9 absolutū, ee ipsa dicit relativus transcendentale, 9 unitas
ella transcendentale imbibitū ordo ad tale ee.

9 Ex nota dicēn-
mus 9 vasatr - dr relativus transcēdentale, ee dr relativus 9
dicamentale, nam 9 dicamentale respicit suus tū 9 no pu-
ri tai; nec ad illud dr dari 9 remoto, hoc ē nullus ens dr ee dr
tmatur ad 9 ducendo aliquis relativi 9 dicamentabilis: 9 ita
ac resultat ex positione 9 nti passionis, ee tai: relativus vo trā-
scendentale vi respicit tale exum à quo dendet 9 no pura tai
9 in aliquo re ee, hoc no effecto, ubig l. obtū. dr, ee ad illud
9 dari 9 remoto.

Dcīm ad uarte 9 in relativus transcendentalibus

tales

talis ens p̃p̃ seu commotativ ad aliq̃ extra, n̄ ē aliud q̃ ipsa entitas aīe commotans tale extra, cū hoc extra a quo relativus trans. undē tale dependit (vt aiūt scil. hut. modi) pendentia ab aliquo, vt commotativ, vel ab aliqua re, mīq̃ a re q̃ dat relativus trans. undē tale p̃ eundem ens p̃ quo commotat tale obtū, seu extra, aliquo dendit, commotativ mīq̃ tale extra regulativ vel ac voluntatis commotat obtum, vel non, l. dilectionis legi, & regi legi, & hoc est eodem ens p̃ q̃ē relativus trans. entale in libra mais in ordine ad tale obtū

Denique obtenta q̃ sunt in moralibus dantur q̄ finis p̃ sequendi, l. fugiendi obtum morale ita in lege dantur q̄ finis agnoscendi, odiendi, volendi, aegulandi seu obtinendi aegtis mīq̃, edisseranda, vel sicut in moralibus ac dubitanq̃. l. malus p̃ & illa notas ad tales aeg. l. ad obtum, vel l. differe aeg mais, & nisi aliquam entitatis ipsius seu appaditus ita ac illius dubitandi alis. p̃ & illa notas ad aeg legi aliq̃ leg̃ commotans aliquid dictus impleri ac assignat.

Quo supposito fit nunc actum aestum inde ē relativus trans. entale, q̃ vel relativus est, natale actus ipsius, absque ad aliq̃ extra, atque actus obtinens, q̃ agat, vel agendi: q̄ē relativus = thalis mandatum dilectionis actus finalis actui obtinenti a fine finali extra, & habitum ponere ipsum aliq̃ ē absolutum: q̄ actum in illis residens ē relativus.

Quod autem trans. entale & habet, nam relativus trans. entale, vel quidem actum dictum n̄ aspicit tus in illi quatui, & in aliquo aque, & actum finale n̄ aspicit tus tus in illi quatui, & in actu obtinenti, & aeg finali extra: q̄ tale actum finale ē relativus trans. entale.

Et hoc dictum actu ab actu eodem modo standum n̄ pedetentim in moralitatis ab actu voluntatis dictatis a prima morali adeuate dum in hoc actu ultimo habitum. Patet ex multis 1ª 2ª q. 18, quibus Ths attendunt moralitatem aestum in actu voluntatis, et non attendi dictum q̄ moralitatem & tendentia ac voluntatis ad obtum regulatum aegulatis moralis. = Ita ō. aa. mg. Rhonda: h. & mg. Bagnez ad 1ª 2ª q. 18 & pecithoribus This allegant moralitatis in ac voluntatis aestum n̄ ex modo objecti ad dictum, & ē eandē entitatis ac thm commotativ dictus q̄ ac & q̄ moment aeg mais, vel obtum ipsius regulatis diuinitus moralis

Vtrum

litetum abſque eo q̃ co notatio ſignat abſq; entitatiui dictum
nigitiae. Et ad mam aam axtem xiſtum in ac illius ẽ ala mo-
dala abſpiri dictum. Xa ẽ nullo abſiſtat ac dictus ẽ, i ſalte ꝑ-
notatiue in ordine ad dictatiuũ, etiamsi dicendi vtilitatem
obſeruio cũ mai Thadeici, amplectar.

Quoniam ſtola axtis in ac n̄ea
ad entitatiue dictũ abſpiri ẽ Nã multiplicandę entitatis abſq;
neceſſitate; i nullae neceſſitas axtis dictũ entitas dicta abſtrahi
tate ac: q̃. mar ẽ ꝓprie ſpiritus mouẽs, i ſufficiens ad motũ ſimpla
entitate ac, i adeo logice i. admodũ dr obtineri ſpiri angelus axtis ac illa
otus q̃ ſi ſimplex entis nudi. transeant ad lineam entis axtalis: q̃
nẽ neceſſitas ponendi axtis ẽ entitatis dictam, obſtat: ſi hanc actus
ſpiritabilitas axtis logę, ẽ ſignotatus ad illas ẽ logicales axtalis, cũ
ſeilicet nudi, i hęc annotatio n̄ abſq; dictum obſignata: q̃ nec axtum
extalis notatae alicuius: q̃ ſufficit ſeilicet annotatio axtis nudi
ad lineam entis nudi, tanquam ad lineamenta axtalis.

Patet 2° ex na-
dis tamẽ actionum mouẽs ẽ hoc ſeilicet q̃ notatus mouẽs, obtu-
ſpiri angelus abſque eo q̃ mouetur ẽ extalis notatus quam cũ
litęd entitatiue dictum abſpiri ac: = Ita ac nudi dr mouere
ad notatum primum mouẽs, ẽ libet, q̃ notatus ille mouẽs indiffe-
abſque eo q̃ neceſſitas ſpiritus ac ſumiendi ex motu ad tabu
ꝓria litęd abſpiri ac dictus ad hunc modum data: q̃ ſta ac nudi ẽ
transire ad lineam axtalis, ẽficiat axtus ẽ ſſe illam notam
adeo logę, bmõ odi obtinere.

Patet 3° ens axtale adęquate diuidi
in ens mouẽs, neutrum, ẽ axtale, i nudi tranſit ad lineam
mouẽs abſque vllo ad hunc mouẽs entitatis: q̃ nõ poterit tranſ-
ire ad lineam axtalis abſque vllo ad hunc mouẽs entitatis ſeilicet
illum notatus.

Patet idem ac dr diuersis ẽ contrariis, q̃ actus
ſpiritabilis ad obtinendum angelum angelo logę: q̃ axtus ſpiritalis ad entitatis ac illum
addit ſpiritabilis ad dictum angelum, i nudi ſpiritalis ſi ẽ diuersa entitas ab
ſolute vllo addita, ſpiritabilis ſpiritantia ac ad obtinendum angelum: q̃
ſi ẽ ad dictum ab ac: q̃ ſpiritantia ſi ab vllo entitatis ab obtinen-
tate ac, i ẽ quia ac ſpiritans obtinendum, mixtum bene, ẽ dementem dentia
qua ac reſpicit obtinendum, vllo ſpiritabilis angelum, q̃ talis
angelus i nudi ſpiritalis ſi nudus ab entitatis ac: ſta ens, eadem
tendentia qua vllus ſpiritalis libere reſpicit ſimpliciter figuram, non
ꝓpria ſenſibilia coꝛa ẽ tota quanta; ſta eadem ſpiritantia, qua ac

Probat ꝓ hoc ꝙ dicit D. hic textus expresse quod
ordei autem dicit ꝙ vie dñi ꝙ illi imbq̃ quasi ꝙ inuenit; nabuss
gidonosor, et mioq̃ alii ꝙi, et similiter ꝙ dem ꝙiuncula mala
naa; ꝙ ostendem dicit ꝙ quoniꝫ, et huiꝰ mo ꝙpe ꝙpeum subditum hoc ꝙ
ꝙ dicam ꝙpeum subditum, nedum quę hoc ꝙ mi inuenit malaconnaa
nedaeam kaiosor, et aliq̃d dicit.

Ꝙ ꝓ hoc ꝙ ꝙpe. Vide q. 25. art 1ª obtant
relato dicit eadem ratio, et ꝙ quo illa ꝓ dicta ꝓmuncia ad aliud
ad quod extranea nec adimbebit. Ex hoc habet hoc esse formaliter ratio:
mo ideo obtinuꝫ ꝙ et inde nihil ꝙ ꝙ mq̃ obtinuit ꝙ quia ꝙi, et hoc
obtinuit ale hoc ꝙ appetimus, et stet mus ꝓ dicit dicit: ꝙ obtinuit ale
hoc ꝙ ad dicit: ꝓ mia, hinc datur ꝓ dicta dicit ꝙ nil letat ꝓ dicta ꝓmuncia
ad aliud ad ꝙ extranea nec adimbebit, et illicꝫ ꝙ nihil ꝙ ꝙ ꝓ dicta
nec ad illi et ꝙ quia ad ꝙi, et ꝙ ꝙ nihil ꝙ ꝙ ꝓ dicta nec ad hoc
ad individua (i.e. et alii mi) ad ꝙ tendit nec dicit ꝙ
ꝙ ordinabant: ꝙ tales ꝙ mus obtinuit ꝓ dicta dicit: ꝙ ita obtinuit
hoc aliquid dicit e.

Ꝓ ꝓ ita, tales ꝙ mus nihil ꝙ ꝓ dicta dicit et
relato illi mutatio. a. extranea ad dicta, et ad ꝙi, et hoc
et individua, a. quę ita ad dicit nec tantum ad nihil ꝙ
et dicit nihil ꝙ ad dicit nec mentales, nec ꝙ dicamentales nec
ꝙ quę, nec ad dicit nec mentales condentalis et ꝙpia nec ꝙ, ꝙ nec quam
dicit, et in alii, et hoc ꝙ ꝙ plibito illi dicuntur nec ꝙ ꝙi, ꝙ
libet ꝙ ꝙ ad ꝙ. ꝙ nihil ad dicit nec mentales condentales, ꝙ nec mihil ꝙ dica
mentales nec ꝙ, et ꝙ ꝙ ꝙ ita ad nullum ꝙ ad dicit ꝙ dica
mentalis nec ꝙ, et ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ita ad nullum ꝙ ad dicit ꝙ dica
mentalium ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ

cat: sub 2a specificat philam, sub 3 specificat metaph.
sub quarta specificat theologiam: ergo sub nulla ex his potest
specificare logam: patet consequentia, quia sub nulla abstractione sub qua spe-
cificat unum scientiam potest aliam specificare ipsam distinctam,
alias tales scientiae specie non differrent, quia scientiae per abstractiones disguntur.

Si dicas ens reale specificare logam sub abstractione
ab omni materia negative per imperfectionem sub qua ratione non specificat
aliam scientiam = Contra 1o nam sequeretur logam perfectiorem esse omnibus
scientiis naturalibus per tot metaph. quae est falsum, sequela patet nam respice-
retur obiectum sub perfectiori abstractione: ergo esset perfectior aliis per tot
metaph: patet consequentia, quia scientiae intrinsecus sunt minus perfecte, quando respici-
unt suum obiectum sub perfectiori abstractione.

Contra 2o nam similis abstra-
ctio impossibilis est entis rationis: ergo ruit solutio, patet antecedens, abstractio ab omni
materia in quocumque ente rationis fundatur in illius perfectione: ergo abstractio
ab omni materia per imperfectionem non est possibilis entis rationis: antecedens patet, abstractio
ab omni materia in quocumque ente rationis fundatur in positiva illius immaterialitate:
ergo fundatur in illius perfectione, consequentia est evidens, et antecedens
patet in Deo, et angelis, in quibus abstractio ab omni materia fundatur in
immaterialitate positiva.

Contra 3o nam in quocumque ente rationis impossibilis abs-
tractio ab omni materia fundatur in elevatione sua materiam: ergo fundatur
in illius perfectione antecedens patet quia talis abstractio fundari non potest in
inferioritate ad materiam, quia nullum ens rationis abstrahens ab omni
materia potest esse ad materiam inferius: ergo sic fundatur in elevatione sua
pro materiam: ergo in illius perfectione.

Denique quia logica ex tria
ratione, et tendentia ex proprietate non explicat naturam, et proprietatem
alicuius entis rationis, sed secundum 2 rationis, et ut ad ens rationis obiectivum
illud ens rationis ordinatur: ergo signum est quod nullum ens rationis illam
specificat: ergo ratio quae illius specificativa, et obiectum formale
est quod rationis: sed modus sciendi obiectivus, ut iam dictum est ipsam ut ob-
iectum formale, et ratio quae specificat: ergo ratio sub qua talis modus
sciendi obiectivus illam specificat est aliquod rationis.

Dices hic non loquimur

d aut subqualogz, d aut quz: g° d aut subqua p̄tur ē
aliquid aūt: sed d quz, ita modus ista obtinus potiūs ē alt
gdate. = Respondr subqui d aut quz fiat spēs fiat bō com:
nāo° quz fiat iōam spēs fiat ē talis fac, aūt, trahi
subgda, v° ī eo subqua aut alt gd aūt ē sensus nāo quz dat
ē aliquid aūt, & hoc obstāt ppriam q̄ potest uni aūt
& sub nulla alia nāo abstrae nāo quz possit bō com spē-
ficari ptume.

Quod a hoc in aūt ī eum, ī amo: stat
ex gīt p̄cedēnt abīt obīter, p̄babimus ī ēē modum
scam q̄ sam effectue p̄sequentem abīlem, & tunc p̄
mo & xio d nāo exam cogniti, & nec ēē subg
accptum. q̄ hoc solutionē argōrum ī amo fiet.

Argumenta q̄ ita proponunt & soluunt §5

Q̄ p̄imum q̄ sic ostenditr ad p̄bandum aūm accptum in mā ēē gd
aūt. dctus ittr nīm dicunt tantū, q̄ ita tendunt ad obtinēdū aliqd
ē dinate, ī m° q̄ x. ī ēē ad nēm, q̄ ordinātō q̄ x. ī dicunt ad ēlēctō nīs
ē ētū, & ac tm ad obtinendū dicant ad ētem, n° ī ad aliud mā, q̄ ōng
ad aliud n° p̄rat, nec ē mā nec ad ēlēctū, nec abīlis tem ab aliquo
exco dēdiat: q° & mihi q̄ctr ī cpzantr aliq ordo, & aūm in-
tūcedat tale aūm erit aliquid aūt. q̄ patr.

Q̄ patr, ac cognoscēns ut, &
ac cognzate ut ad ētum dicant ad rate q̄ctum, x. ī tm nullum
ad ētem dicunt; q̄ aliquem ad dicunt x. ī dicat, & experientia
stat, & ac ēē ōneant tales ac ēē ordinatos: q° talis ordo det ōnay
mīgtr, q° ac cognōs ut cgg tale, & ac cognōscate ē dispa pātē
cgg aliquem ad dicit ad dispam: q° p̄dicti ac x. ī aliquem ad
dicant, & talis ordo tm p° ēē aūt. ḡc.

Impūmit & hoc aggr ostē-
dēr aūm ac q̄ tendit ad obtm ēē gdzale, q̄ p̄mo p̄ alt
alt̄ump tm nāe aūi, ad illud tm p̄tinēt ī ibl, q° ēē tem ac in ad
ad obtm q̄ x. ī ēē ata acūlos, & aliquem ordinem dicat, q° ut
ī clusi ī aliquibi p̄sitis, ēcepte obtō amus ac ad aliud nullum ad

dicat

dicat, tñ g[a] ac sit ndū mobtum solummodo subsistentiam pōse
se, q[t] ei[us] essentiam, cæ regulatum aīg, cū exptū obti ad int
rigulū d[e]o exacta coordinatæ cogdi unum obtum p alio, cū
unum cæptum obti pro alio: hinc ē q[d] eadem tendentia ad
quam spēct cadinate ipsum obtum accidatum, respiciat tm alīg
ac: g d[e]o obtum cæpat, alium ac, ante axem, l posteriorē
se inciperet immē, tm g[a] recta cæpta obti x[a] aīg logg petit q[t]
post cognoscibilitatem actuam omnis ac succedat alia c[a] eadem
obtum, l aliud, hoc f. illorum hinc euenit ut unus ac dicat ad
ad alium: cæquopt ad ipsum, nam eodo quemq[z] possit red
dipsum ipsum dicat ē alter, cū naturā cæpta poterit cæpte dispo
cæpit obtum, quorum passiua cognoscibilitas talem ad. x. co
gnoscibilitatis actuam actum cæpiet.

Est inhærē passiuo
ipsum aliquorum Thorum doc notari aduertite q[d] x[a] ipsi ens
rationis dicit ipsum pōse ipsum dimensum q[d] ibm q[d] ac reflexum, nā
primū ē idem ipsi q[d] alterius q[d] actum dimensum indum egeat
& postea q[d] ac reflexum in illo ens rationis essent, quapropter q[d] bonitas
ex[a] talem doc imponere dfendi actum cæptum in ac alterius ē ens
rationis.

Si autem ignoē alterius logicali cæptum ēt ens rationis dicet q[d]
alium ac destruendum, sequidem ens rationis q[d] alium ac reflexum
producit, q[d] nullig datur ac reflexus talis ens rationis q[d] ducens
in ea logē diuersa ab quo hr disputamus, & inmē dimanentia
logica, cū dicente in ord ad tuum obtum, & spiritualis cæpta alterius
q[d] talem actum indistinctē dicente eo quod ipse ē aliquid; mala c
sua doc, mā dt nam si aliquis ac ēt q[d] talis ens rationis fingeret
ina, talis ac illud fingens deret ecclesiæ, cū causa q[d] x[a]
dig logē illud essent: cū d hoc ac producente ens rationis inquātō cæp
trigē. nō cum dicit in ipsa 8[a] lra: q[d] ipsum actum, ipsius
q[d] idem petamus dicere aliqui actibus: si cui cū iteratum
inquātō quis ac talis ens rationis in ipso ac q[d] ducat, cæterum illig
aliās nullus ac immediate cæpta poa, obtus, cū sic atque in
infinitum intuenda: q[d] a postrō dicendum ac actum in ac

ēgd

eiqd ale.

Quod ex tua doc̃ regn̄ q̄ actum aptum nō ē
qd aūt q̄ tale int aūt nihil cōmūne, q̄ ille bo, de leg actō-
re disputāti: ut hoc vtq̄, e medium quo loqz intro ducat pa-
ctō tam in rebus, q̄ leg a multis alijs ac fit: q̄ distinguant ee
ecq̄ fingatur vñ illis aptē: q̄ regn̄ nō posse dari cōm tali a-
ctū aūt inepti inuenti: q̄ dicendum eadem rōne actum illū
nūq̄ ee, sicut ad dictum ecclām: q̄ hoc ecq̄ intendit. Nihil
inq̄ mō aliud agum. Quum actū aliud ē ondo, quem nō vide-
tando faciūq̄ gnō ac, puta q̄ ordinat regn̄ tuor ad inēūcem
det ita q̄ ne dicat. A. D. illū dūi endo regnat, mōdo ad obtē
ugendā ordinatibus a. re, effectūe, q̄ talis ordo ipē ētalis, q̄
dicatur, e nōne absq̄ alterius p̄cedat.

Dicit ppo talis nūq̄ mortalis
(idem agē ē q̄uolebat alio ūmo) ē actum legale nūmum q̄ obtinu-
rā 97 exp̄ibus q̄ talis q̄ actum: q̄ q̄ q̄ q̄ actum legale
97 exp̄ibus; q̄ nō ē aūt: q̄ stat exp̄ibus aūt
ipē talis ē actum legale.

Ad dicendum nam, e actū factum legale
uale, ē aptum, e vtq̄, sed ē nequam, odiosum; ultima-
sed vtq̄ bene, negotiando, negotium, e longo q̄, adeo
odiosum, e diuturnum, e in aūt pūcendo ridicula odium: ni
si nequam, e vtq̄ semper negotium, e q̄. Nam lex tua, q̄ tales
in endo aliquid aūt ante illegitimē tales inequando, e exi-
tū opponit aliquid tale: sicut lex q̄ e tale in endo litq̄ aūt
in aliud q̄ ipē ille tales inequando. Et idem de alijs in aūt.

Quod 2º. Omnis talis nē omnis mitate eligendo actū
aptum in illo nē ete q̄ tra aūt nam quum mitate eligendo ē quum
mitate ipē, mitate p accidens: neutrum dicit de ente talis q̄ in
ē omnis mitate ete.

Quare nam sit actum tale e eligendo ete, pa ratio-
nalitas ē animalis, sed ens talis nē imperium q̄ ens talis, mō
lex q̄ ens, p̄ noibus simul lex ens q̄ ens ratiocinans dico q̄ ipē
in una q̄ in alia. Lex nō implicat q̄ una pa alteri nequat ee con
fusibus subtilibus distes, e illos informare: q̄ talis pa, sic actū

Ante

stitutiua & trahit pahi ẽ gd aait.

Pro tertio sciendu ẽ
quo mag. M. ypocm, huic amitatẽ subiecit autoritatẽ Aristo. Elgica
duplicia dicha, alia ẽ factitia, aũ aquitat ẽ una, ẽ pa ab-
stali. = Alia ẽ mẽ factitia, q̃ aggregatio sum fit, ut calcu
tapidum. = Alia aliquo ẽ facta, ẽ aquitat ẽ aait, ẽ substo
& album. = Et aliq̃ ab solute alia ẽ facta, q̃ dr amitas
ordinis; hẽc 4ª amitas seu ypo in arte factis, vg inter mo pati
& alij regit, et sic ẽus amitat aẽ ens aait, ẽ alii dicant intrin
& ẽ spes ẽ aes p aes admum ill mum obtinẽ ordinem
& ẽ mhoc q̃ aũ traditi aloga ad ill mum, lq̃ libet arte
factis ficiendis ordinẽ dicant.

Intrin a q̃m ill mum amitate ẽd, pa illa arte facta attribuens ẽ diuisibilis, ẽ ẽ aes
ptes in pane, q̃ aes ptes illius artefacti ad q̃ quant aũ traditas
& ẽd dicunt ad tale artefactum struendum, ẽ artefactum
exibẽ & ordinatis integrat. ni atra ẽ pd caitudo, ẽ tanitas
(q̃ hẽ ut ill) ẽ spes ẽ in pane, ni alia aaa, nisi q̃ a rom tanitas,
q̃ pd caitudo ex arbitra partium ẽ collocae, ẽ ordine, ẽ
ex debita humorum tempcae ad integrant.

Et sicut pd caitudo
dicta rom ni ẽ spes ẽ ill in pane (idem dic de tanitate) q̃ aes
ptes & debita proportione ordinantur ad Petri ypm vg: sic duo
ẽ actus impositibus pahis, & tas in illo hont atem ani-
tatis, ẽ pa ipsi attribuens ẽ ona ata anitate ẽd, q̃ tales ẽ
ordinanti & adeqati, & illum ypondum, & eandis.

Et ipsa
ad arg dico ill mum pde, ẽ ona anitate ẽd ati, q̃ anitas ẽ
ane a anitate fte, ẽ pacti. = Ad 2dam ad pamatis q
ill mi ẽ in cibus opibus p ẽtronali ono: q̃ & tale dem pa
ẽ in diuisibilis ẽ, & tradi ad vg, ẽ posset ẽ impositibus
rebus dici; bene in, ill diuisibilis ẽ, & pd caitudo anitas
ta, & huius ono ẽ pa attributiua artefacti cogahi pahi,
& mhoc mlensu dr ill mum ẽ mumpte, hoc ẽ mum
p le anitate ẽd.

Ad 3am tem huius Mi arguẽ ẽ proba-
do

do tali actum ẽ ela dictum, ab ãe. Sc̃ꝫ ꝛ̃ dicit ẽ signu dictoꝝ ẽ, admittendum in ꝑpõ ãe separat. ta abilis ꝙ distinguit ata, p̃ma: ãe illatus ꝙ nunc ẽ actoꝛ, ꝙ no ꝙ in instanti ꝛ̃ ꝙ. sꝫ mutatꝫ in instanti b. ita ꝛ̃ in ꝙ ꝙ ꝑ ꝑpõ, ꝙ in ꝑpõ Africam separat; ꝙ has duas ratiões actoꝛ ꝛ̃ ꝑpõ ãe ꝑpõ rep̃ cuius demonstrantes facit ꝙ unam ex illis ata admittit ꝙ una ex illis ata abilis separatꝛ, eadem ꝛ̃ ꝙ effra ata ãe 2ª ꝙ ꝑcurat in instanti b., nam sꝫ in instanti c. ꝛ̃ ꝑpõ ãe diffram ꝙ, ex tam enim ꝑpõ facit mutatione dat.

Poteram impugnari negari totum actum ꝑpõ ꝛ̃ ꝙ, ut actoꝛ am dicerem, ꝙ in ãe ꝙ no ꝙ, b ꝑpõ ꝛ̃ in instanti mutatur potuerat abi quem actoꝛ mutare, nam eadem numero negari ma ꝑpõ ẽ subtum, in alia ꝛ̃ ꝑpõ ẽ pratum, eadem numero ãe, ꝙ in una ꝛ̃ ãe ꝙ ꝛ̃ ꝑpõ ẽ in alia ꝑpõ, ẽ in alia diffra ata, ꝙ patroni ꝙ nihil no cuius ãe, ut admo ꝙ notabe actus habui legati, ꝑpõ ata ꝑcant ẽ transit talis ãe inquo erat similis actus, ẽ ãe ꝙ ãa ãe numero in hut dñi, b triplicem duras (ut ꝙ talio ꝛ̃ ponit) ꝙ unam, ẽ ata hanc ꝛ̃ ꝙ, ꝙ ãillimãe, nullam efficaciam ꝙ hꝫ.

S adeum ꝙ hoc admitto ꝙ illud solutione noto ꝙ dꝫ aliquis effectus ãi succedere: 1º ãe ꝑ absolute, in cuius parieti cucurrit ãe nigrum, ẽ hoc ãe ratem ata: 2º ãe aliquid ãe ãi connotati, in cuius pariti cucurrit ãe albatum ad filum: ex separat effectu ꝙ ãitur ꝛ̃ ꝙ, ꝙ tunc separatꝛ pa albi una absoluta, ãe cuius talis effectus illi subtr̃ nuebat: ex separat 2º effectu in ꝙ ãitur ꝛ̃ ꝙ, ꝙ talis effectus in separatꝛ ex separat aliquid entitat in ꝑpõ subto existenti; ꝙ illa separata ꝛ̃ notatu ẽ entitat ꝙ illud connotatu ꝛ̃ notabat ꝙ ꝛ̃ ꝙ, ꝙ notificat aliqua entitas, ꝙ illa ex actum connotati, b ꝑpõ ãitas quo ad tale ex ãitum.

Explicatꝛ hoc illa assertiones ꝛ̃

Caem

latum a fundo n̄ distingui, nec unionem a partibus, nec bonitatem substantialem obti moralis a bonitate accli proveniente a circumstantijs, in quorum opinione quibus deficiente moralitas fundo deficiat, n̄ tamen illi deficit aliqua entitas, nisi praecisse quoad exercitium referendi: et deficiente aliquo ex extremis unitis deficit unio, quin ex eo arguatur defectus alicuius entitatis, sed praecisse defectus exercitij uniendi: et denique deficiente aliqua circumstantia deficit bonitas accidentalis ex illa proveniens ac morali, quin ex hoc arguatur defectus alicuius entitatis, sed hoc n̄ alia de causa, nisi quia tales effectus proveniunt ratione alicuius obliqui, vel connotati: quo stat in nostro casu; quae infra ad arg. 2° distinguendo maiorem, separatio rationis quoad entitatem est signum distinctionis rationis condominiam, separatio rationis n̄ quoad entitatem praecisse quoad exercitium illius nego maiorem, et distinguo minorem, sed actum in actu separatur quoad entitatem, nego minorem quoad exercitium subdistinguo, ex defectu recti nego minorem, ex defectu connotati condominium, et nego consequentiam.

Ad probationem minoris distinguo maiorem ac quinque est subiectum, potest variari, et esse praeter tum, vel ipsi ex eo quod varietur aliqua entitas nego maiorem: ex eo quod varietur aliquod exercitium entitatis subdistinguo ex defectu recti nego maiorem, et defectu connotati condominiam, et sub hac distinctione dicta minor, nego consequentiam. Et insta arg. in actu liberis, vel necessarijs, contra doctrinam traditam.

Dices tale exercitium generis vel connotatio deficit, sed hoc exercitium est aliquid: ergo aliqua entitas deficit. = Distinguo maiorem deficit defectu recti nego maiorem defectu connotati condominiam, et distinguo minorem, sed hoc exercitium est aliquid expressivum, seu expressio, et exercitium talis entitatis condominij: est aliquid entitative distinctum ab entitate talis exercitij, nego minorem, et consequentiam. Itaque in tali casu nulla entitas deficit, sed eidem praecisae varia exercitia sortitur proveniente sibi variatione n̄ ex defectu recti respicientis regulas, sed ex variatione regularum quae sunt connotatum, a quo determinatum actuum actum

dendet

dendet.

Dices ~~[illegible]~~ connotare aliquem ac rem gris caat in ac aliq rectitudinem artalem gris fralis alr ab ipso ac distam: g° ruit sol pr ans carentia huius rectitudinis in tali intali ac ex defectu connotatis ad regulas privat illum tali recti positiua gris artalis fratis; s carentia alicuius rect positiuę arguit defectum alicuius intitatis: g° rae connotatis hre talem rect arguit aduentum alicuius perfectionis alr distę.

R° ergo ans ad probaem dico stem carentiam connotatis stm priuare ac tali rect positiua quoad expssum, et connotatiue, n° v° intitatiue, et alr, ad modo quo carentia relatis in subto n priuat illud aliqua intitate, s pcisse aliquo exercitio, l expssioni illius intitatis, q° talis carentia stm aufertab ac connotatę ad rem ex qua tale exercitium resultat, n° v° aliq intitatem.

Dices carentia rect positiuę e negatio conformitatis positiuę: g° ac naalis illtę, q caret tali conformitate positiua ad rem, caret aliqua fra, l rect positiua: g° caret aliqua intitate. = R° distgndo ans e negatio conformitatis positiuę, idest e negatio conformitatis in intitate positiua conformis: e negatio intitatis positiuę in qua e rectitudo seu conformitas, nego ans, l alijs stris distgno ans, e negatio conformitatis positiuę quoad expssum conformitatis conformis quoad positiuum conformitatis nego ans, et cq, nam lt ac expssę rectitudinis arto sed deficiat aliquod positiuum n deficit, nam lt deficiat expssio positiuum tn in quo talis expssio e et connotatio ad rem logę s pcuerat, ut uictrie in oibus exis adductis.

Dices logam in mo sdi frati aliq rltatę introduit et ponit, n naalę: et hęc ptineat ad philę, l alias scias: g° artalem, et artate naali distam. = R° logam ponere in talibus ac rltatę artalem n intitatiue distam, s pcisse connotatiue, nam ac logus pt dr considerari, l ut dimanat a prio naali, ut dimanat a prio subto rem artis: l° mo

pnet

pñt adsplitam 2onē adbeḡam. ℣ ꝯtra hoc n̄ arḡuit
ꝙ addit̄ adiuncti entitatiꝫ, ℣ hm adiuncti ꝑdicatiꝫ notant
ingra entitate: sicut de voluntati diuinę, ℣ nō ad adella
diuinaꝫ ē nāig, ℣ nō ad adcreaturaꝫ libet, g̃ talis ꝙnotatio ad creaturaꝫ, nō libertatis entitatiuę
℣ hm ꝙnotatus abiecto ac dictum: ℣ hoc latius ꝛsplita.

Ad 4 Negaꝫ m̄ inadḡuate diuidit n̄ aale, actale, ℣
morale, ℣ g̃ libet ēoꝝ cadḡuate ē ens altrūm: g̃ actuale
dicto, nō ens actale ac dicitur ālbe n̄ali ipsum.

= Ingrimis tamen stat ꝯdictis ens n̄ale cōbique
ꝙ addit̄one nouę entitatiꝫ posse tam vitaliaꝫ entiꝫ mo-
ralium, ℣ ꝑ ꝑcipuam ꝙnotatiꝫ adeq̄ morii: ℣ ita potest tam ens
dlionem actualiꝫ ℣ ꝙnotatiꝫ adeq̄ logę. Et eo cum ē, q̃ ens
nāale n̄ ē entitatiue ens, nec entis moralis nec actualis, ℣ hm
ē ens ꝑ accns ꝑfata, ℣ ꝑnata, quata ad, create ꝑfatiꝫ
dicuntur, ℣ unum ē ens ꝑ accns altrūm tota, entitatiue
idem sint; ℣ quo in stat g̃ ens adeq̄ate in illa diuidat, i-
mutabilem et nō inadeq̄ate diuidit in honestum utile, ℣
delectabile; nō li unum ex eorum diuisionis hm ꝑfataꝫ ℣
ꝑnataꝫ ē aliud, ens entitatiue.

℣ ad ens ꝙ agens ℣ nō actu ꝑficiens ꝑfi-
ciens nō ab aliquo agi, ℣ loc ad actu: g̃ illud obtinens ꝑficia-
tum nō ex aliquo agi, ℣ ꝑ mera ꝑficiatum tributum, ℣ ens
ꝑficiens ꝑficiatum, ℣ nullum ens agit ꝑficiens, nec efficiens
entiaꝫ: g̃. = Ens ꝙ ens, ens ꝙ ens, ens
ꝑficiat nullum ens mere ꝑficiatum, ens ꝑficiat nullum ens
nempe ens mere ficticium: g̃ nō ens obtinens potest ꝑfi-
ficare logam.

℣ ad ens ꝙ ens dico nam, nō actu nō ꝑficiens
ab aliquo agi ℣ nō ꝑficatiui mō dō ens: ꝑ mō ens ꝑfati
℣ ens ℣ tranię negoꝝ nam, ℣ dico nam, logice, nō actu ens
dō nam, ens ꝑficiens negoꝝ nam, ℣ ens: ad hunc ē, q̃ dam
bitis, ens dari ꝑficiatum unum mentis, ℣ ens aliud:

primus

pat̃ mum nil aliud ē q̃ ypa hitudo ad rem q̃ quem hmoi dicit
tal obtim, & rum & eum quem aspicit, & a quo dr̃ht, &
talis hitudo ipsum mne specificat, i specificatiõne alte⁹ q̃ te addi-
dit p̃loga) ad ypam specificatum in eum det ee alte.

Que ypa
dificatiuu ē ypm obtum, & rq̃ talis hitudinis ipsum latum
ip̃ ea ficans in q̃ cas habit esse, hic p̃ mo tri dr̃ni talem
hitudinem in ca hmoi; & hoc specificatiue esse. & hoc dix-
imus de ea q̃ haberi tendens in ypm, ut p̃t in ae deductiua
substantie, q̃ a decidens, & illustrans a substantia: dicit p̃t
intrasse, q̃ cius aliud q esse specificat id q̃d alte. ut p̃t in illa ad-
q̃ (q̃ q̃ que illam) q primo tendit ad intrasse tenq̃ ad obtim &
primarium, q ergo diligit alte ē, ut illius specificatiuum esse eum id
q̃d dicit. hic p̃t p̃mo id obtinuit. tm specificat hitu alte, loge
q̃ mo specificatiui esse, & cuius mo obtinuit tri tendit illius
hitudinis p̃t ee q̃d dicit.

Dicat specificatiuu ad hue esse eum de
inde hoc e fectionem illam q̃ specificato amouetur, quem
admodum dat p̃ in hac q̃ intrasse ad p̃t inde hoc p̃ fectionem aliquam, q̃
inti alii amouet: q̃ ad p̃t ē specificatiuu hmoi loge ad hue
esse eum.

Diligo enim, dat hoc inde frata, & tibi me rogo eam
obtim, & tractim donem, & diligo enim, nullam p̃fectionem
habet frata, & tibi me donum, obtim, & tractim, ergo enim
q̃ q̃. d. m. intrasse inde frata, & tibi me dilectio aperit p̃fectionem
inti alii, hoc dat nihil tibi me illius q̃ finis; p̃t tm speciem, &
p̃fectionem inti alii obtim, & tractim dilectio; nam hic dilectio
& excitat, nil aliud ē q̃ actus paternus alicuius hmoi p̃ cognitum
alii, & q̃ ad ad illum primarius & elicitus hmoi hmoi: q̃ to-
tum habet intrasse ad p̃ loge, nec amplius exigit in specifica-
tiuu illi esse, esse, & tractum ipsum, & p̃fectionem amicabi-
libus. Ergo p̃t ad axioma phi, nam specificatiuu esse eum
eodem modo tribuit p̃fectionem ac illam dicit, & tm obtim dilec-
at tm obtim & tractim ypam amicat.

Et interim animus doctr
inente maati q specificat in primo ac p̃ habilissima ac spiri
tuales

tualem illius, illique tribuit speciem immaterialis; et in ipsa tatis
perfectionem, talemque ipsam immaterialitatis in se subtive non continet,
et male sit, sed solum obiective, et tractive, quod sufficit, quia solum est speci-
ficativum ex eum talis actus. = Sed obiectum mathematicae
vel quantitas tribuit illi ipsam et perfectionem habitus immaterialis et o-
perativi: et in ipsa quantitas in se subtive, nec immaterialis, nec opera-
tiva est, et sit actus operativus, sed solum obiective: sic Sta. Th.

Dices ideo
ens supernaturale non potest esse adhuc specificativum ex eum habitus na-
turalis, quia ens naturale est improportionatum ad ens supernaturale, sed ens
rationis est improportionatum ad ens reale: ergo non potest esse specificativum
adhuc ex eum habitus realis logicae.

Respondetur ens supernaturale esse improportiona-
tum et ente naturali non solum in esse entis, sed in esse obiecti: quia ens supernatu-
rale est supra omnem exigentiam, et sua omnem respectum naturae, ex quo pro-
venit nec ex eo habitum naturalem posse specificare; et nullus habitus
respectum ad illud dicere possit. At vero ens rationis licet sit improportio-
natum in esse entis, et ente reali, non tamen in esse obiecti, et non sit extra exi-
gentiam entis realis, et habeat veras passiones distrahibiles per ac-
cidentia habitus realis. Improportio autem in esse entis non obstat ut possit
esse specificativum ex eum illius: potest hoc in Deo, qui licet in esse entis
sit quod improportionatum et habitibus ut tutus Theologorum, quia sit ali-
quid finitum, et Deus infinitus sit: tamen in esse obiecti illis proportio-
natur, illisque tribuit speciem. Sic Sta. Th.

Nonquiescas ideo
cognitio divina nec excepit a creaturis specificari, quia est
illa perfectior. = Sed in substantia in opinione Thomistarum non potest
ab actu specificari, quia est illo perfectior, sed ens reale absolute est
perfectius ente rationis: ergo non potest nec ex eo ab illo specificari.

Respondetur dis-
gnendo maiorem paritatis, quia cognitio divina est perfectior perfectione
dicentis excessus simplex infinitum in omni linea, concedo causalem maio-
ris, quia est perfectior perfectione nego causalem maioris, et consequentiam: cogni-
tio namque divina non ideo a creaturis specificari non potest, adhuc

ex eo

Q loga ri hitus illitiabi ni ppo trait ꝛ pci facai abeligus ꝛaiꝰ
mia ꝙ ri hitus illitiabis Q ꝓ ꝛaio ditus ni ordiem ad ob-
tum primariꝰ, & pbi illius ꝙ hitus inist ꝛaiꝰ ꝓpꝫ: ꝙ dat
intellm hitꝫ ꝙ pmit ꝛpcificari ab obto ꝛaio ditus.

Qr admittm-
do mam ꝓpriam ꝙ ꝓtrahat in libris Q ꝺa ꝺ fmabimus ob-
tum primariꝰ ꝛ ee ꝛeꝝ ꝛde pbi Q aliquis ꝓpt abstrahit ãti
ꝺaciꝰ) admittendo mam ꝓpriam & ingrossatam, ad hoc
negotiꝫ dosꝫ & ꝓpriꝫ, ꝛ ꝛq, nam ditus ñ hitꝫ indiget facilitate
& celeritate in ordine ad obtum primariꝰ ꝙ ñ in ordine ad ob-
tum ꝛaiꝰ, & ideo tacite, & facila illud attingat indiget
loga ſicut ñ indiget hitu in ordine ad ttꝫ acte attingendum.

Et instantia huius doct in opinione & habilitatem
in qua Vꝝ practicum Q obtum pcai ꝛaiꝰ ditus ditum Q
in quidem in illa opinione ditus ditum attingit Vꝝ practicꝫ nec
Q tm ordinis ad ac alia arum pcaiꝰ, ꝙ ꝛgdetur ꝛ ꝛpa pot ditus
Q tm in illum ditum hitus prudentiꝫ ꝙ 2o, & celeriter ad liꝫ practicꝫ,
& pficatr abilio: ꝙ 3o ita potest stringat in loga.

Itaq ꝛ mtsp
agit & intraꝛ: ꝙ 1o ſeqꝫ fluit alia ſcia ꝛ ꝓrioꝛ ad mtꝫ, ꝙ illo
agat tanq & ꝓprio obto: ꝙ 2o ꝛ. = Qr mtsp agat & intra
ꝛaiꝰ in oi, & ina entis, ñ tm agit ditto in pbi ꝺiuꝫ ꝙ ñ inat
arte facium logalis in ꝛacmo ꝺi, & ideo ñ ſeqꝫ fluit loga, ꝙ
illo ꝺiuꝫ hanc ꝛaꝫ tractet; alias ñ ſeqꝫ fluerat aliꝫ liꝫ hint &
ꝓbto in arte, & ñ mtsp & intraꝛ in oi tractet tanq & ꝓprio obto.

Dicet ꝙ agit & ꝛaꝰ oi, ag & ꝓbati ꝙ ꝛaio pbi hit ab
tractionem ad oi, ꝙ ꝛaio oi entis ꝛaiꝰ, & entia ꝛaiꝰ pbi
ſunt eandem abstractꝫ: ꝙ 1o mtsp agit ditto in oi, agit ñ ditto in
pbi: ꝙ 2o ſeqꝫ fluit loga.

Qr hoc liꝫ ea & ratiꝫ ꝙ ꝛaio agit & ꝛaꝰ oi,
ñ a illa, ꝙ ꝛaio agit ditto, ꝙ la mtsp & ꝛaꝰ entis ꝛaiꝰ in oi ꝛaio
agit

agit; et ratio est quia scientia quae prius agit de aliqua ratione communi exigit notitiam exactam talis rationis communis, et haec notitia non possit haberi absque cognitione rationum inferiorum et particularium, ideo talis scientia se extendere debet ad inferiora cognoscenda. Ceterum obiectum 2 rationum tantum per terminum cognoscitur, et ratio illius, vel satis est quod in communi cognoscatur.

Arguitur octavo scientia respicit obiectum formale non solum respectu transcendentali, sed praedicamentali: et hoc 2° respectu logica enim rationis respicere potest, et enim rationis relationem praedicamentalem tractare non potest: ergo enim rationis non est obiectum illius.

transcendentali

Respondetur maiorem solum esse quod obiectum est entitative aliquid de se non vero si enim rationis sit, nam in hoc casu sufficit ratione illud respicere in quo nullum inconveniens apparet; nam scientia essentialiter solum respectum transcendentalem exposcit, quia scientia non specificatur ab obiecto, dum illud relative praedicamentali respicit in vi puri termini; sed et illud in ratione causae formalis exercet, et obiectivae transcendentaliter respicit, si a aliquo respectu praedicamentali ad illud refertur est proprie ad rationem scientiae, et iam ipsa in suo esse essentiali scientiae constitutam supponat talis respectus, sicut in ordine rationis in obiecto supponit illud adaequate constitutum in suo esse.

Arguitur nono illud est obiectum adaequatum logicae quo mediante diriguntur opera illius, sed istae non diriguntur ab illa forma rationis, quae resultat in conceptu obiectivo: ergo talis forma non potest esse obiectum illius; probatur minor, forma rationis, quae resultat in conceptu obiectivo supponit opera illius iam directa: ergo opera illius non diriguntur mediante formam rationis, talis forma producitur per tales opera non esse naturaliter sumptas, sed ut directas et ordinatas: ergo ipsa supponit etc.

In nostra sententia asserente certum respectum in ratione esse quid de se transcendentale nemo vim argumentum, ceterum ad illud absolute respondendo minorem, et negando minorem (si sermo de directione causae formalis exercet sit) et consequentiam, ad minorem probatur dico talem formam supponere opera illius directa in genere causae efficientis: non vero in genere causae formalis exercet, nam in hoc sensu antecedit ipsas opera, et illas dirigit

et ordi

et ordinat, et huiusmodi mutuae causalitatis et praecedentiae sunt plurima exempla, nam actus in genere causae efficientis supponit habitum, et ipsum antecedit in genere causae formalis, quia illum specificat: sic tamen praedictus in genere causae efficientis subsequitur ad illam, et ipsam antecedit in genere causae formalis exempla. Sic primum iudicium practicum supponit actum voluntatis in genere causae efficientis, et ipsum antecedit in genere causae formalis, quia ipsum regulat. Et plura aliaque adducunt Theologi 1.ae 2.ae q. 18. sic accidit h.

Arguitur 1.o ens rationis non est subiectum, nec cognoscibile per se: ergo non est obiectum primarium logicae, quia patet, et consequenter scibilitas, et cognoscibilitas fundantur in ente, est ens solum quod, et fictum et ad similitudinem entis realis factum, et umbra illius, non autem est ens per se: ergo scibilitas, et cognoscibilitas in ipso funda solum solum quod est talis. = Confirmatur 1.o scibilitas est passio entis realis et rationis communis, sed non est communis univoce: ergo analogice tantum, atqui id quod est analogum participatur simpliciter ab uno extremo et ab alio solum quod: ergo scibilitas participatur simpliciter ab ente reali, et solum quod ab ente rationis: ergo ens rationis solum est solum quod scibile. = Confirmatur 2.o ex eo entia rationis privativa et negativa vel carentiae, et negationes non attinguntur per se ab aliqua scientia, sed solum 2.o, quia scientia quae agit de illis prius agit de formis oppositis vel philosophia 2.o agit de vacuo, quia 1.o agit de loco: 2.o agit de aequitate quia 1.o agit de iustitia: ergo per relationem rationis logica per se non est scibilis 1.o ab aliqua scientia, sed solum 2.o a bella scientia cognoscitur, quae per se agit de relatione reali ad cuius similitudinem fit.

Et si respondeas ens rationis pertinere ad metaphysicam solum rationem entis ut sic, et in communi, in quo sensu una est per se a logica non cognosci, sed solum 2.o a metaphysica: ceterum ens rationis solum rationem partem, sicut est quidem intentionalis, et artificiosa compositio tantum pertinet 1.o ad logicam, et est scibile per se. = Contra insurgens, nam adhuc sequitur sic non est cognoscibile nisi ad similitudinem entis, et relationis realis: ergo logica prius debet cognoscere ens reale tanquam obiectum illius primarium, et per se, et postea cognoscere ens rationis: patet consequentia, nam implicat aliquid cognosci ad similitudinem alterius, et quod prius non cognoscitur id ad cuius similitudinem cognoscitur: ergo si ens rationis artificiosum logica cognoscere non

[illegible]

pt nisi p stdinem ad ens rle, hoc ens rle tradit ac primarios logę, et sequentur erit obtum fale illius, et n ens rais.

Hoc arg

ex pte solutum manet ex his q diximus q. 4, s q^a aliq includit difficultatę ibi n plene resolutam p illius solutione noto logam posse sidrari l. inee entis, l inee facul illitiuę, primo et sit qlitas, qua qualificatur illitus, stm dicit ord ad illum n uo ad obtum: 2o mo sidrata ad suum obtum ord dicit, ad hunc mo m ens rais pt sidri dr, l inee entis, et in hac sidrac logę n specificat, s stm dicit ord ad suum ee diminutum, et obtiuum, et put sic pendet ab illitu, eque obtum 2rium illius: Ulterius pt sidrari ens rais n inee entis s inee veri, et hoc dr, l inee ui absoluti et transcendentalis sui in splexi, l inee ui splexi, et respectiui: 1o mo stm hit illigibilitatę, et veritatę sdumqd sicut m hit ee sdumqd: 2o mo dicit conexionem et scis pprietatibus, et sic hit neriam veritatę, et scibilitatę, n minus q ens rle, ad mo quo acci hit veritatę splexam, et neriam rae cuius specificat mathematicus, n minus ac substantia illa hit, lt inee entis sit substantia in pfectius, et ad illam ordinetur.

2o nota ex mag Curiel 1a 2ę 3o 2a, d. 2o art 1o q 4 obtum n specificat htum inee rei, Ut dictum q. 5, s inee obti, ideo n e necesse q htus sidret fale in suo obto entitatę, et oes partes mo, q ipsam entitatę sive quoad essam, sive quoad exam sequuntur; nam oia hęc quasi et maali et p acci sehunt in illo, stm g^o sidrare det in suo obto raem fale sdum q trat, et specificat htum, l. alijs tris htus stm det sidrare in obto id q ipsum stituit inee obti, n uo illud q stituit ipsum inee rei, pt hoc statuario hetite p obto statuę, q lt aurea, l linea, l argentea, aut lutea, substantia, l acci, ens rle, l rais sit, tn statuarius ees has raes n sidrat, q^a maala sehunt in suo obto, et stm in statua stemplatur raem imaginis, q^a hęc e rao specificativa talis artis: Ut lt p illam attingentem illam figurę imaginis, neru attingat l. int; l accale, substale, l rais &c, n tn reduplica

tive

tiue talis rationis attingit (nam iste modo attingendi res solum ad
mutuo attinet) sed solum specificatiue, idem attingit dispositionem, et figuram
statuae in qua transcendentaliter est imbibita ratio entis, vel substantiae, vel
realis &c.

Sic pariter formaliter accidit in logica, cuius obiectum est 2a
intentio obiectiua, seu forma artificiosa, et materialis rerum, et licet illius attin-
gendo talem 2am intentionem necessario attingat ens rationis in illa transcen-
dentaliter inclusum, tamen illud non attingit formaliter, et reduplicatiue in
uiuentis rationis, quia prout sic ad metaphysicam spectat, sed solum in ratione talis formae
artificiosae: constat hoc in ipsis proprietatibus, quas logica de suo obiecto de-
strat, v.g. de definitione quae sit dari a suo definito, quae sit medium ad destruendum
&c. quae proprietates nullatenus sequuntur (idem dic de aliis) ad ens
rationis, ut tale est, sed praecise prout est ratio explicans essentiam rei, seu rationem
2ae intentionis artificiosae: quo hanc solum de formali considerat logica, et quasi de
materiali rationem entis rationis reduplicatiue ut rationis est.

Hoc supposito ad
argumentum beneficit, et in forma ad illud respondeo dicendum, non est cognoscibile
per se in ratione entis, concedo antecedens, in ratione 2ae intentionis artificiosae, nego antecedens, et
dis quo consequens eodem modo, ad probationem concedo maiorem, et minorem in sen-
sum explicato, et nego consequentiam. = Instatur haec sol in ob-
iecto mathematicae, quae et sit accidens non est simpliciter ens secundum philosophum, et tamen est
simpliciter scibile, quia scibilitas ut dictum est consistit in connexione essentiae
et suis proprietatibus, quae connexionem ita simpliciter potest habere ens secundum
quid, sicut ens simpliciter tale, nam ita connexio quantitas connectitur et suis propri-
etatibus substantia et suis, licet non ita perfecte, et et logica de entitatibus secundum
quae est forma artificiosa directiua suas proprietates destruit, essentialiter et tali forma con-
nexas saltem quoad exigentiam, ideo talis forma est simpliciter scibilis
licet non sit simpliciter ens: ex quo fit, quod quaeuis scibilitas sit passio entis quia
non est dicendum quod ac ens ideo non sequitur adaequate ad entitatem ut en-
titas est, praeterquam si entitas est secundum quid, scibilitas sit secundum quid, et
hoc in relatione praedicamentali, quae inuenientis est ens per accidens, eo quod non per se
sed per accidens resultat, et tamen est per se scibilis et simpliciter, specificatque metaphysicae
sic etc. h.

Ad primam confirmationem nego minorem nam licet in uiuentis

non dicitur

notatur aliquid q sit eoe univoce enti rali, et rais, bene tn in ee scibilis, nam q ius scibilitas sit passio entis, q a tn passio ponitur in dersogre, et ac predicamento, ac ponitur essa, optime stat q ens rale et rais in ee entis tm alogice, l equivoce conveniant et q in ee scibilis univocam convenientiam habeat, sicut tn substantia, et acci conveniant univoce in ee scibilium a metaph: et tn in ee entis, adq talis scibilitas sequitur sm analo convenientiam dicunt, et ratio omnium est illud aristotelis q in uno gre maxime differunt, translata ad aliud gg poss univoce convenire, et cgg entis, et gg scibilis dersagrea sint, q in gre entis differunt in gre scibilis convenire poss.

Ad 2am cfrae disgno ans, ex eo q cisse nego ans ex eo q a tales carentiae, et privaes inutiles ss ad aliquem finem proprium talium sciarum cdo ans, et nego cqnam nam entia rais ss valde necessaria ad perfectam veritatis cognitionem principae sdum rais partes illius, ideo que logica ad illis agit.

Ad replicam positam cda sol 2o sm ex illa convinci ac logica maalr, p suppositive, seu executive prius trari ad ens rale, q rais, n vo fratr p se, seu intentive; nam logica inio n est sistere in cogne entis rali, s ulterius pgredit ad suum obtum q ens rais, et tales precedentia rais sm et maali respu logicae, nec obstat q ad similitudinem entis rali egatur ens rais, et n sit p se cognoscibile, nam tn Deus, et angeli cognitur a nobis in via ad similitudinem rerum maalium, et ens morale ad similitudinem entis phisici, et tn tam Deus, q angeli sunt p se cognoscibiles, sic sic accidit in ente rais ad similitudinem entis rali cognito.

5a pri

mam respondeo ad argumenti dicas, passio debet proportionari cum essa, et cum illa converti, s scibilitas e passio entis: q o sicut e rais, et sdum qd scibilitas talis det ee; iam vobis cdm ee veritatem in ente rais aliam in cplexam, et cplexam

aliam

aliam, vel est a passio illius, et illo convertitur, et sicut est idem quid, talis veritas, et cognoscibilitas est in idem quid, et in hoc sensu intitas non fundat scibilitatem per se, alia est complexa dicens ordinem ad extrinsecum, et hoc non est vera passio illius in 4° modo, sed tamen est connexio cuiuslibet essentiae cum suis proprietatibus, et licet mente idem quid detur et ad ipsum sequatur, est tamen per se cognoscibilis, et simpliciter talis propter iam dicta, unde licet de prima replica probet, non tamen de secunda sed hoc alibi.

Arguens ultimo ad probandum formam constitutivam modo sed obtinui esse exactam, exceque in denominante ipsas res. Antea ad hoc quod resultet ens rationis, quod per modum formae possit esse in rebus, et constituere modo sed obtinuum datur tota ratio definitionis divisionis, quae est obtinua: quod non constituuntur per illam formam rationis, inde in certitudinem per dicta instrumenta, per formam talis formae rationis resultat ex actu fingente, sed antea ad actum fingentem dari possunt duo conceptus obtinui, ut quorum unus respicit naturam genericam, et alius rationem differentialem, in quo consistit definitio, et sic de aliis: quod etc.

Ut ad hoc et similia argumenta respondeatis advertite definiendum (idem dico de aliis instrumentis) obtinuam esse dum, aliam fundalem, et aliam formalem, prima constituitur per denominationem exactam provenientem ex actu cognitae naturae, et illa ex ea cognita denominante, et haec definitio fundalis est fundamentum proximum definitionis formalis, quia prius est quod intellectus unum conceptum ut communem consideret et alium ut differentialem, quod quod resultet 2a intentio formalis obtinuae: 2a est illa, quae 1a hanc 2am fundatur, quae nihil aliud est quam 2a intentio mutua ab intellectu causata ut consideratum rem communem et determinabilem, et rationem differentialem, ut determinativum; et in hoc mutuo respectu consistit formalitas definitionis obtinuae (idem dico de aliis instrumentis) et haec inde in ipsis rebus cognitis consistit ut ex d. Thoma diximus.

Quo posito ex argumento sumpto convincitur contra ad actum sive formalem sive virtualem reflexum talem 2am intentionem fabricantem, posse dari definitionem fundalem, non autem formalem talem: sed

aliis

alij tñ ... dum dari ... ñ ... alatum ... fidem ... ficeret, ... ñ ... ricum ...

... adictis ... tales ... ... inuentes ... ... ingte ... ... inquisita ... ...

Quoda talis ratio sub qua ab omni materia abstrahat
potest, nam materia, a quo scientia abstrahere possit, l. est materia singularis
l. sensibilis, l. intelligibilis, sed ab omnibus his abstrahunt stes in rationis.
ergo: minor probatur, nam logica non sit scientia de singularibus per se non agit: ergo
abstrahit ab omni materia singulari, sed per se non agit de materia ad sensum
sed intellectum perceptibili: ergo ab omni materia abstrahunt, nec ex hoc inferas
logicam a metaphysica, sed theologia indisqui, nam licet tam theologia abstra-
hant ab omni materia, tamen prima abstrahit positive, quia plura de quibus agit
in materia sunt, logica vero negative, hoc est nullam in se includit materiam, ergo
quamvis theologia ab omni materia tamen negative abstrahat, quia Deus, qui est illius
obiectum nullam materiam includere valet, tamen ex discrimen rationis has
abstractas, nam abstractio theologiae evenit ob summam aeternitatem
et perfectionem Dei: abstractio vero entis rationis ob summam imperfectio-
nem, et minimam aeternitatem. Sed Aristotelis in l. 2 ia.

Ex dictis
colliges, quod licet obiectum logicae attingatur non esse entis rationis reduplicative
sed tamen in ratione formae artificiosae, tamen ex hoc non infertur, quod haec forma licet non explicet
esse entis rationis, prout logicam specificat, quod prout sic abstrahat ab entibus, et
rationis, et ratio est, quia ad praecisionem adhuc in genere intelligibili non sufficit quod
non explicet unum, nec aliud, sed ulterius requiritur quod talis forma sit abstra-
cta ab entibus, et rationis, quod numquam habent tales formae artificiosae: sicut licet obiectum
philosophiae utrumque non explicet esse reale, et rationis sed tamen primum motum, tamen propter rationem
iam dictam non est quod asserat abstrahere ab entibus, et rationis. Sic etiam. Et
haec de hac quaestione satis prolixa.

Quaestio ultima

Utrum logica sit simpliciter scientia practica, vel speculativa, vel utrumque
simul?

Aliqua notantur. §. 1.

Cum ex ordine ad suum obiectum quod libet scientia practica, vel speculativa
dicatur merito post exactam logicam obiectum, inquirimus, an
illa est illud in ordine practico, vel speculativo versetur; satissime de
hoc agunt ea, immerito quidem, nam ita falsibilibus utraque sive
negativa, sive affirmativa praejudicantur, ut eisdem quoque esse practicam

abstrahit

d'trahr, ẽ m̃ speculativus quinctalis, teritur vtd hac q. dici pot, qui primus aggressus victor euadit, q̃ abilla habitatore me expedi- ora, & hm̃ q̃ ad diligentiam vsus practici, & speculativi deducunt oppenam, qui pluria dicit vel dat quem libet ex vsu vsuq; pt.

Secundo diuidum hinc gt nascitur ex horum vsu practicum & speculativum diuersa acceptione, p̃ q̃ libet diligentia vsus speculativus sumi à Vbo grco vsopw, q latine idem ẽ ac contemplor seu video: practicum v̄ dicitur à Vbo grco πραττω, q latine dẽ ẽ ac operor, ago: vñ illa scia sola speculativa dicit, q ad contemplan dũ obti tuio tendit: & illa dr practica, q ad vsu aliq talem cognitionem ordinatr.

Nota 2o ex triplici. q. differre 2. se practicu & speculativum, vt ex obto, ex modo pcedendi, & ex fine: differunt ex obto, q̃ obtum hũ speculativi ẽ vel cognoscibile, & speculabile, seu alijs nis obtum illud ẽ acquirat: obtum v̄ hũ practici ẽ operabile, operabile, seu alijs tale finẽ, obtum hũ practici ẽ opus. = Differunt ex modo pcedendi, q̃ hũ speculativi pcedit modo resolutivo reducendo effata q̃ cognit ad sua principia: practicus v̄ pcedit modo positivo, & operativo. = Differunt ex fine q̃ hinc speculativus ad cognitionem, & contemplationem sui obti vt ad finem ordinatr, sic vndo ultimo intellig cognitionem finitiuã ac, & hinc practici ẽ opus q̃ vt dr Thom̃ scia extenditur ad opus fiendum effectuabile & operabile.

Sexto nota inter practicã & speculativã dm finem dari posse aliquem medium, & abitus ratio practica ẽ propria, & speculativi sumitur vt diximus: aliud ẽ exercere seu q̃ dr, & ex voluntate operantis, & abitus ratio q̃ propria practici, & speculativi sumitur, q̃ hinc, quia ille speculativus ex voluntate operantis pt ordinari ad opus, vt sibi tum, hic speculativus hoc q̃ quis ad ad operis mortificã ordinaret: & ad hoc hinc ex te, & mco practicus pt poni, & ex voluntate agentis ita ordinari ad contemplandum vt liquet, ita quandibet ad cognoscendum, & contemplandam magis vel minus ordinaret.

Quarto, & ultimo. Nota q̃ aliquis hinc, seu ars hũ practicus nullatenus negatur q̃ sit speculativus, nam quilibet practicus, & mis

aut

rectę rāi ꝑ fiet, ꝙ ꝓ d̄ſtat. = Et denique ſuppono ꝓnūc
x^adicenda in l. d̄ata ꝑ d̄nag Lama, nra. ar. ff. exhibi
tas nullum ac ill̄tus poſſe dici uere, et ꝓpriè praxim, ꝙ ſuppo
ꝓbatr, q^a praxis ē ad dictum, et dictum abſpeculat, et ſpe
culatiuꝝ admittunt, ꝙ ēt ac ill̄tus ē ſpeculatiuꝰ: ꝙ^o nullus hic eſt
ac praxis, ꝓbatur, cūs ac ill̄tus ē ſpeculatiuꝰ, et cognitiuꝰ. Et
ꝙ^o quilibet ac ē uere ſpeculatiuꝰ.

Sprat hęc ratio praxis ē ſpecies ex-
ca ill̄tus, ꝙ tam requirat ꝓ ſe tum practicum, ſpeculatiuꝰ ut ē
ac ill̄tus exiſtit ordinatę ad aliquid ē^a tum ꝙ, et abſpeculat
dictum: ꝙ nullus ac ill̄tus ē ſpecies exactus: ꝙ^o nullus ac
ill̄tus ē praxis ac ē ꝓprię. = Sprat 2° ex D^no, qui. g.
14 d̄ Veritate. art. 4 ait, ill̄tus practicus idem ē q operatiuꝰ
et ſola extenſio ad opus fiunt aliquem ill̄tus ē practicum: ꝙ
si in ill̄tu ē ſpecie praxis daretur, falſo affereret D^nus
ill̄tum ſta extenſione ē practicum, nam extendi aliquam
ꝓpam ſtm ē ordinem ac diarum ſcatur: ꝙ Et.

Sprat denique
ex ꝓpio A^to Alg. l. 12. q. 57. art. 1°, nam dum ipſum pra-
xis idem ē ac opus ab extra ꝓz ad ill̄tum: ꝙ^o ill̄tum ꝑ dat ꝓpa-
xis: ſſt enim ipſius Vbis cit. n. dx ē opus intra, et extra
nus: practicum Vō ſeruent l operatiuꝰ, q diuidit^r ꝑ ſpecu-
latiuꝰ, ſumitur ab opere extra ac adq̄rit ad ill̄tus ꝓcudati-
uum: ꝙ^o praxis ſua opus, aq̄ ua dicit^r ill̄tus practicus ſtm ē
opus alterius ꝓz ad illum. Hanc nam ſuppoz frequenter
Dnq, et ſcholaſtici tz d̄fendunt, et illam docuit plures mo-
ꝓhus, ꝙ ꝑcipue 3.º d̄ata ꝙ. decimo, text. 46.

Et ꝙ^a illam dicat
ſcho ac ꝓdictum ſubtexa voluntati ꝓt ē praxis, q^a ſubdunt^r
imperio voluntatis, et abilla ordinant^r in finem, ꝙ ſſt voluntas
ex 18^a et 19ª ſtinḡt imperatiuꝰ illum ut ſtudiat hic, et ma-
ꝙ ēat ad ill̄tus: ꝙ^o in ac illius ꝓtt hanc rationem praxis.

Vnde ad
ꝙ ꝙ dant, ꝙ in^mo, ut bene aduertit nr^a ſtinḡ Aquinas: q^a 2°
admittendo ill̄tum rationem praxis, nisi it ac illicitus, tūm ꝑ actus ad

Artale, nẽ o tñ q cũ q abilla impcatr hũat ꝛaz ꝓaxi cũ
ꝫ ꝓpõe, nam vt iam dictum ẽ ille tñ ex mõe quadam ẽ
practicus: q° nulla ille tñ ꝫuis impcata ab hũate hũat ꝛaz ꝓax-
xis: ꝑ tñ qua, nam ex mõe tñ ad maz alia, sue extra-
neam, q nulla ille tñ ẽ ille extranea: q° nulla ille tñ ꝫuis im-
pcata est diu ꝓaxis. ☞ Vltanus q ꝓaxis vt ñ ꝑtot
cũ ꝫ ꝑis recte xeã, ꝑcit tñ aũ aliqñ dirigi, ꝛ regulam; q
nullus cũ vtatr ad ille tñ regulare, vt dirigeꝛ ꝑ; q voluntas
sit ꝛca, ꝛ nõ regulata, nõ directa: q° nulla ꝛca ꝫuis regulata
ꝑt esse ꝓaxis.

Dicit ꝓudentia vt vere hñt ꝓactici tñ in ch nat
mãq q hñt ꝓaxin, ꝛ in clinat in plures aũ ille tñ q ad studendum
hic ꝛ nunc, hoc, vt ille tñ, imisso, vt illo loco: q° ad ille tñ studij ꝑt
cẽ ꝓaxis. ☞ Si hec ꝛ ꝓhibeat ꝓaxim nõ ille tñ, nulla ar
q nitio, nec matha, nec mutꝑ cũ q nõ sit ꝓaxis, q ẽ falsissimum
q ꝑ dicte rõis ꝑ tñ ꝓhibẽtia ꝓcludimur, regula ꝑt nulla hanum
scianum assignãbilẽ q ꝓudentia dirigatr vt hic, ꝛ nunc, hoc
vt ille tñ ꝛ laudabiliter ꝛ honeste fiaꝛ idem dico ꝛ cũ ꝫ ille
tñ q ꝓfessori aũ studenti cẽ ꝓaxis, sed ꝓudentia dirigat
ꝑtñt): q° nullacus tñ q nõ hanum scianum, q nõ sit ꝓaxis.

Et ad ꝛ ad aliam ꝓaxis nõ sufficere aũ ꝛ regulatã
ꝓudentia vt dicit ꝛ ille hit ꝛaz speculãt: nam nõ loq a di-
rigẽte aũ ad alianum scianum speculatiuaz, vt intra iam ona-
dam recte ꝛ in ꝛ ratione peculãt: ꝛ tñ aũ dicunt, q aũ multꝑ nõ
ꝓmouẽt in speculari, ꝛ nulli ꝓsunt: q° ꝑ q ad studij q ad ille
tñ vt directus ꝓudentia tabi aũ in cuit obtinendum diuchonum
praxis, ꝫ ipse vt dictione vt speculãs ꝛ tua ꝓna. Et ratio ẽ, q
ad, q ꝛ tuam ꝓna in speculari; ordinãs ad aliq q pul cẽ finis ex-
cus, nõ ministrans ꝛaz cũ praxi ci vt dictione, ꝛ ꝓudentia aũ ille
tñ dirigat in bonum honestatis, q ẽ finis cũ ꝛ ex aũ ille tñ vt
ꝛ ci ꝛ tato, q tñ tendit q ad tua aũ speculandum ẽz, nõ ad ꝓ-
ueniendum bonum, inde ẽ q ad studij hic ꝛ nunc ꝛ alij simili, ꝛ ci,
ꝓudentia directi praxis aũ cẽ ꝓpriũ hñt, q tñ impedire, ꝛ tñ

hñt

hitudinalis.

Exquo colligit, q̃ lex intra ꝓpriam magnitudinem ac alterum diligit de directis n̄ dicitur ne, ꝙ ꝓprie praxis repudiaxig entis, q̃ & extra naa ut speculeo directo n̄ ꝑ illum ad aquem praxis habeat, l'enim ut alig rei speculatiuę instar habigant n̄ ordini ad rem ob tam, & logaedos diligat, q̃ tn illi oę extra naa ꝑ speculeo, n̄ ꝑ ea ꝙ ꝓprie praxis, q̃ tm impie, & impossemeant in aa ei ttig.

Dicit ei ttig ut edicto &, ꝙducto tibi n̄ e templeo, & speculeo tibi: q° vtile est praxis, si nobilla facilitate n̄ ꝑ speculeo mihi tibi est praxis, q° ei ei ttig mihi amion aut alteroni. = 2° Dicit plures ei ttius simul practici: q° n̄ illi praxis, q̃ praxis & practicam idem si.

Ad primum & mea dicto am n̄ e templeo, nec ad diem ordinatur ng eam, n̄ e templeo inde ꝑ illi, & ꝙ illi ne tiam cat am, imo q° ꝛ, q̃ ut ei ttig ut dicto facta, & producto tibi & n̄ it templeo, ad diem n̄ ordinatur, ad hoc m. illig tibum ꝑ ut, ut inde templema tibi, & ideo a illi n̄ praxis, ꝙ praxis n̄ ꝑ ad templeum mutatis exe, & extra sua ordinem. = Dicit illi subalia facilitate & speculeo, ut ꝑ ipsi° ad ij tiuntur reclem, q° subprima vita n̄ ꝑ praxis, pt quia q̃ praxis subnulla vita ut ꝑ speculeo, & id q̃ datum ad illa, tota q̃ ponunt ate ei idem, ut ipsi ei dicunt.

Ad 2am a° ng do ꝛ q̃ vtile practicus suffiat q ordinetur ad praxim, ut ad ipsi ordinamur ei ttius ni minus ad oject voluntarij, & alia rum ꝓ aa q̃ ut plures ei ttig, ex quo ut dixi mus illi ꝓnunt tm ꝑ dicta ordinem ne ꝙ practicum: at v° praxis & q̃ datum ab speculeo, & sic ei ttig ut speculeo, q̃ nullo & q̃ n̄ ut cognoscitiuus sui tibi ideo cunt nullum ad potte & praxim. Nec idem praxis aut practicum, & hoc vi tu q ei ꝙ practicus, & n̄ nullo & praxis, & illa quę supponit & ad rem & uerianq.

Proponunt ll & ꝑ 2

Prima

Prima sententia asserit logicam non esse habitum practicum nec speculativum, sed simpliciter instrumentum indifferens, ita Petrus Nigerius, Carabela, Mileticius, P. Varius, pte 2a prologi q. 4. ceterum opinionem istam merito omnes rejiciunt, nam omnis habitus intellectualis, vel practicus, vel speculativus: sed logica est habitus intellectualis: ergo debet esse habitus practicus, vel speculativus.

2a sententia asserit esse sphaeram practicam, et nullo speculativam, ita Phonseca, Conimb. Iulius Scaliger, Exercitatione 307. Aversa et plures alii, quos allegat Franciscus Bonae spei d. ult. logicae q. 6. Et non tenent plures ad nostrae familiae.

3a sententia asserit logicam esse partim practicam, et partim speculativam, ita Suarez, Vazquez, Rubio, H. et noviter Ricardus Lincoln, l. 2a dilectae tract. 3 hanc que plurimi ex nostra familia tenuerunt.

4a sententia docet logicam esse sphaeram speculativam, et nullo practicam, nisi ad summum similitudinarie, et idem quod. Ita divus Thomas pluribus in locis praecipue 1a 2ae q. 57. art. 3; quem citat omnes eius discipuli sequuntur, qui noviter subscribunt Lalemandec d. 6. p. 4. et Dominicus Lincoln l. 2o q. 1a. Hanc que tenet nostrae rr. et ss. mg. ill. et ss. nostrae mg. Agirre h. in quorum obsequium sit

1a Pro

Logica non est habitus sphaeram practicus, et speculativus sed

§ 3

Pro 1o ratione fundamentali practicum et speculativum non possunt adunari in aliquo habitu, et scientia ex inferioribus, sed logica est massa ex inferioribus immo est omnium infima: ergo habitus logicae non potest esse practicus, et speculativus sed, minime quatenus, et maxime propter differentiales divisiones quae non possunt adunari in aliqua specie, et illis quae subgrediuntur, sed practicum et speculativum sunt differentiae essentiales scientiae inferioris, et ordinis naturalis in eo: ergo non possunt adunari in aliqua specie, et scientia ex inferioribus: maior

pt

pt, q d in rale, & eragle si dissq essala; diuisiuq alij in pos
addnari vidliqua spe subjte otenta; implicat in alq stat rale,
& prati: q si dissq essales diuisiuq grū in pos addnari vidliqua
spe subjte otenta.

Vin inquā difficultat pt ex D Tha 2 ppo. q tū
arta in 2 & vniuq pt, si dissq essala diquentes aliqua spes
otentes subaliquo gre si essala diuisiuq grū, stat innati, & ra-
nati, q practicum & speculatiuq si dissq essala diquentes aliquas
scias, q otinentr subrac oi gnica scq infiriozis, & adiōis nachē,
q b si dissq essala diuisiuq scq infiriozis, & adiōis nachē infiōr, nra
pte scio speculatiuā otinentr metyp speculatiue diatom aphila mo
rali, & medicina practica, q a metyp & ipsa speculatiua alij v ipsa
practicq: q acs alij otinentr subrac oi scq infiriozis, & adnachē.
q o practicum, & speculatiuq si dissq essales diquentes aliquas scq
infiriozis, & adnachē.

Sptr 1o scq diquentr si data obtra scalia, q
dignitas otr scalis reducēr ad diuersitatem spēciōn adequatarum
scq & tale obtum ut sātr: hoc ē, q practicum & speculatiuq
petunt diuersa spāa inplicabilia scali, quoniam spā speculatiua ne-
cessario no respondet spāi practicq in no positiuo rigoroso: q duo
practici, & speculatiui scales diquentes essala scias infiriozes: q in
pos mtra ad unam.

Sptr 2o magis differunt x habitus practicq
& speculatiuus q duo habitus speculatiui: vg phila & metyp, q dissq
horum habituq speculatiuorum si essales, ideo quia inplicat q unus spe-
cie habitus sit simul metyp & phila: q multo magis repugnabit q
idem mit specie habitus habeq sit si practicus & speculatiuus: quia
licet aliqui conueniant in paucis spēj magis differunt q ea
q minus conueniunt, habitus practicus & speculatiuus minus con-
ueniunt in paucis spēj, q duo habitus speculatiui, non si tis altim
conueniunt in gre & in spēj circa speculabilibq: practicum q b
& speculatiuus in nullo conueniunt, nec in gre, nec in spēj: d o
& mar.

Sptr denique scia & unum, & idem obtum principaliū
in spē ut sari ista do principia ala pertio in templa, & simul in
spē ipsius tanquam in fine ultimo; esso in opportūn templari &
ita vti dictum & esso, in posit & templari in ac casu

&

impote q practicum et speculativum sl, et sp̄lr in una scia ad
unentur. rao m. practici, et speculativi sine differa essalis in
feriorum sciarum e ad minus passio in 4 mo essatr secuta ad dif-
fram partem cuius libet scie, lt probabilius ee scatnee differas
essalis ut rao pro ultima nrae ssis suadet.

2a Ddo

Loga e hitus sp̄lr speculativus et sm quasi pacci
exce 2rio, et similitudinarie practica §4.

Mg Parra. h. numero 1 sihane ssis probat. Loga agit
d 2a ine in vrti, et pbet rg vrtis ad d strae: g° n e practica, s
pure speculativa: pt cqua q scia practica agit tm d singularibus
d hec tm sint operabilia.

Secate hec rao inefficax e: nam m scia
practica agit d rebus vrtibus, lt ultimo sistat in singularibus, q tm
ss operabilia: g° rao istius mg nititur pmo falso: ans pt, nam
hitus domificandi docet in vrti quomo sit facienda domus
et sta medicina practica docet in vrti, quo oes febres cuiusdam
nae sint curandae: et huic doctrinae oppositum e 2a ln nale:
g° m hitus practicus agit d rebus in vrti, lt vlt ad ppem or-
dinetur.

E hac rao relicta sic pr Ddo: ille hitus e sp̄lr specula-
tivus, q ab inco, et e nae sua ad contemplaem veritatis tanq
ad proprium finem ordinatur: s hitus logae tam docentis q utentis
hoc hit: g° hitus logae tam docentis q utentis e sp̄lr specula-
tivus: mir qm ad logam docente pr: hitus logae docentis
ab inco et ex sua nae ordinatur ad cognoscendam nae mo sti
et passiones illius d monstrandas tanq d proprio obto, in suppque
pbet rg ut illetus n exact in contemplae et cognitione veritatis.
g° hitus logae docentis ordinatur ad contemplae veritatis tanq
ad ultimum finem.

Mir principalis qm ad logam utentem
pr, loga utens n ordinatur ad praxim tanq ad proprium finem
g° n e hitus practicus. s speculativus: pr ans loga utens sive
ordinetur ad constructionem silmi, l alterius instri logicalis inf

pria

pria. l. aliena mea, ut aliqui dicunt, sive ad concludendum topica, et probabiliter ex prijs, vobis et extraneis, tamen nulla ex his rebus adquas ordinari potest praxis: ergo nunquam ordinatur ad praxim: probatur minor, praxis ut dictum est opus existens extra intellectum scientia, praedicta opera sunt existentia intra intellectum: ergo nullum ex his est vere, et proprie praxis. &

Si dicas logicus ordinatur ad faciendum silmum vocalem, et iste silmus est vere praxis, et sit opus existens extra intellectum: ergo etc. — Dicendum est nam adhuc admisso talem ordinem esse munus logicae utentis, nunquam tamen sequitur illam esse practicam, nam licet logicus ordinetur ad faciendum silmum vocalem, non tamen ad illum vult ordinari, sed silmum ad mentalem; silmus mentalis est opus existens intra intellectum: ergo logica utens ultimo ordinatur ad opus, quod intra intellectum exit: ergo est speculativa simpliciter: probatur maior, logica utens ideo facit silmum vocalem, ut mentalem manifestet: ergo ultimo ordinatur ad silmum mentalem: vel asserit D. Thomas 1.a 2.ae q. 4. ar. 2. Quod locutio exterior ordinatur ad sciendum id, quod in corde concipitur. Et si argumentum probat concinit nullam scientiam esse speculativam praecise, et omnis scientia silmos vocales efficit.

Probatur 2.o dico ratione: illa est scientia simpliciter speculativa quae fundatur in prijs speculativis; sed logica est huiusmodi: ergo etc.: maior est certa, nam omnis habitus respiciens obiectum formale pure speculabile est simpliciter, et duntaxat speculativus; sed omnis habitus procedens solum ex prijs speculativis respicit obiectum formale pure speculabile, et diversitas obiectorum formalium desumatur ex diversitate priorum: ergo vera est maior: probatur minor logica fundatur in his prijs dici de omni, et dici de nullo, quae sunt eadem universalia sunt eadem ratione, et his subiectis, quae sunt simpliciter speculativa, et ut talia alijs scientijs speculativis deservientia: ergo vera est minor.

Respondebis 1.o negando minorem, nam prijs 1.a appositis tamen scientiae practicae utuntur et ipsis fundantur: ergo talia prima non sunt de ratione speculativa, nec de ratione practica, sed neutra: ergo logica in his fundata non erit de ratione speculativa.

Sed contra, quia ut benemerit nr. 11. Aug. licet scientiae practicae his

prijs

prij stantr, tn dilij stantr sdum g practicę ll, ꝯ dille
gno rięll: ꝯ fndrl zuo sdę mentalis ꝑ endit ex prij ꝯ cau-
labilibꝫ: ꝯ talia pria ll ipta, ex d tratu speculatiua: ma
ꝑ, g scia practica hui prij n strua ad opus, sue ad alig
opus ex dictum efficiendu. (ex quo ꝯ practicę dicunt ꝯ ad
huc sum ꝑ quas inutilia ll; ꝯ stm illi stina ad cognoscendu
certo euidenter alig ꝯ ꝯ f caam naia, ꝯ hęc cognitio ē
tralis nō ręs adnalis ꝑ ut laiae: ꝯ si scia practica hui prij
etiri, nec ꝯ practica, ꝯ scia: quia ꝑ. ambę cognitio certa
ex euidens alicuius rei ꝑ tuam caam ꝑ endit a prij manifꝑ-
tantibus omnia ꝑ rem practua, ex stm naiam; ꝯ huiusmo
pria ll stm speculatiua respecte dictum ꝯ ficientia, quę ꝑ
ꝯficare ē, ex speculatiua acquisitri: ꝯ talia pria ll ipta, ex d-
tracte speculatiua.

2° dj respondent logem n̄ fundari n̄ prij
practicis, nam n̄ docet istorum dū debeaa dtua strare tri-
plicęr, efficęr, edifica, ex sic d dij: ꝯ n̄ est ipta practi-
ca. = R° 1° talia pria ex ipta speculatiua, ex multo ꝑ pte
practica; ꝯ stm in ꝑ pte, ex similitudinarie, nam ut ꝑ dicta pdi-
cta pria ad opus alig faciendum uidentr adinuenidi ceri, tn
tale opus ē uirtuosum, ex intrinsecum, ex in dicto stm uidr, sed
tralis nō ipta operę obtinentus stemplatr: ꝯ hinc uidr fundarg
n̄ ex practicis, g ex dictione ꝑ ex ꝑ dictum ex tria, g ualiarg
n̄ munerata, n̄ ꝯstituunt hanc practicam.

2° Dico admisso talia
pria ex practica logem in dicti stm n̄ fundari n̄. on. tradit
ng ex dicti nis structionem, et in dicti structo existet, ꝯ ut
videam structione ꝑficiendam nō obtinuat agem: ꝯ de
ordine ad hęc pria stm n̄ nio, ex dum gd ꝑ dicti logica
practica: dicut n̄ mathematica ordinatr ad structo nē tri-
anguli, ex ad pria ꝯ ducunt ad talem structo, ex in ipta ex tam
speculatiua, ex stm dum gd practica, g n̄ nio agit ex dimen tri-
anguli, ex d prij tradillam plurimi bꝫ: ut ibi in loca.

2ª pars nęg
dicit ut logem similitudinarie, ex pars ex practica ꝑ ut
ꝯ ut similitudinarie talis pt dici rei ter nimonio. R. mg. Cª ut

ꝯ 57

q. 57. art. 3. ad 3um. ubi ait in ipsis speculabilibus est aliquid per modum cuiusdam operis, puta constructio silvae, et ideo quoties contingit habitus speculativi ad huiusmodi opus ordinantur dicuntur artes per quandam similitudinem: ergo et hoc in logica accidat ut experientia docet sequitur esse per quandam similitudinem practicam, quia hoc idem est esse artem ac esse practicam.

Dices idem est esse artem ac esse practicam, sed logica est ars vere et proprie ut diximus q. 5a. ergo non est practica vere et proprie. = 2o logicam esse vere et proprie artem liberalem, ars vero liberalis ex se sed similitudinarie est ars respectu ad mechanicam, quae est proprie ars: vel idem est esse artem mechanicam ac esse proprie practicam, et idem est esse artem liberalem ac esse similitudinarie practicam. Alibi fortasse aliam solutionem dabimus.

Quod vero logica 2 rio loco possit esse practica iam constat, et ipsi ab exercitio fine, et ex voluntate operantis possit advenire esse ad praxim ordinatam, quae non convenit per accidens hoc habere posse: ergo logica est simpliciter speculativa, et sed solum quod 2 rio similitudinarie, et per accidens practica.

Argumenta contraria Solvuntur §. 5.

Arguitur 1o contra 4am conclusionem idem habitus inferior, et ordinis naturalis potest esse simul practicus, et speculativus: ergo logica hoc habere poterit. Probatur antecedens idem illatus est simul practicus, et speculativus: ergo non idem habitus inferior potest esse practicus, et speculativus simul.

2o probatur antecedens, idem habitus inferior potest simul habere rationem scientiae, et simul non habere rationem scientiae, ut contingit in habitu logicae, quia ut docens habet rationem scientiae, et reduplicative ut utens non habet rationem scientiae, sed ita pugnat scientia, et non scientia, imo magis, quam ratio practici et speculativi: ergo si ratio scientiae, et non scientiae ad unam in habitu logicae non in ipso ad unam poterunt practicum et speculativum. = 3o probatur antecedens a paritate: idem habitus Theologiae est simul practicus et speculativus, et idem habitus fidei est non practicus

ctiuus et speculatiuus sit. q° m̄ idem habitus inferior potest esse practicus, et speculatiuus sit.

Ad 1ᵐ arg. nego ant. ad primam probationem concessa consequentia nego cons. Et ratio discriminis est, quia illud est quidam potentia vitalis et ad superiorem, quia ea consideratur sub vltima ratione, et ideo, subiectum continet eorum speculabile pertinens ad habitus speculatiuos, et eorum practicum pertinens ad habitus practicos. Et ideo illud est sit practicus et speculatiuus, nam vt ait philosophus quod est in inferioribus dispersa in superioribus adunantur. Cuius Doctrinae facit A. D. 1ª parte q. 1ª ar. 14: habitus 1º inferior attingit suum obiectum secundum rationem particularem, et attractum, quia necessario debet esse speculabilis, vel operabilis, quia si sit tractatum vnum vel alterum non esset non esset habitus inferior, sed superior, et eminentior, siquidem respiceret, et haberet pro obiecto rationem superiorem ad practicum et speculatiuum. Et insuper practicum et speculatiuum non sunt differentiae essentiales respectu illius, sed respectu habitus in illo existentis: quod vt in illo possint adunari non tamen in aliquo habitu, et consequenter nec in logica. Ad

Ad 2ᵐ probationem nego cons. et ratio disparitatis est, quia practicum et speculatiuum sunt differentiae essentiales habitus inferioris, et sunt essentiales oppositae, ideoque in eodem habitu inferiori adunari nequeunt. Ceterum esse scientiam, et non esse scientiam inadaequate et secundum dictas considerationes non sunt differentiae essentiales et priuatiuae oppositae; sed tamen negatiue, suspicatiue, et penes implicitum et explicitum sit quamuis sub vna formalitate explicet esse scientiam, non tamen sub alia vt dictum est, ideo quae possunt in eodem habitu reperiri sicut eadem potentia secundum vnum conceptum potest esse vitalis et secundum aliud non vitalis.

Ad 3ᵐ nego cons. quia habitus theologiae est habitus superior, et quidam impressio diuinae scientiae, seu participatio luminis superioris (idem dico de fide) theologia namque sua obiecta sub vltima ratione ad omnes habitus naturales, et secundum rationem perfectissimam, quae nos continent in principiis reuelatis attingit, vel ratione huius vtilitatis, et superioritatis potest inesse practicum et speculatiuum adunare: sicuti enim sensus communis per eminentiam quae habet ad sensus inferiores attingit secundum rationem omnem sensibilem, omnia quae secundum rationes partiales pertinent ad sensus inferiores: logica vero est habitus inferior vel non est.

2º poteram ad 1ᵐ et 3ᵐ [illegible] pari

tate

Arguit 3° loga dirigẽs scias speculativas & practicas
q̃ scit speculativa scias speculativas nõ dirigunt, q̃ nõ e practica
practicas dirigacus q̃. = R° dicendum loga dirigẽs scias speculativas
& practicas ex fine ordo migonam, ex fine exeo & ordo omnium ad dom
& dilectionem, q̃ scit speculativa dirigunt scias speculativas, & speculativas
nõ dirigẽs ex fine ordo alias cum, & diligens cognitionem. Loga dirigẽs
nõ dirigẽs ex fine ordo aliarum q̃ speculativas, & practicas. Quum
ne ex fine exeo & inuentum: ex hoc nonquam fine illas dirigẽt, & illas
q̃ nõ dirigẽs & exeo q̃ illas indirecte tradat, & illas scipsis mo & inuen
tum q̃ dat: scia & practica vnde habi q̃ pari, & regula pardiaj
dirigẽs, & diligẽs mdoct logalis tiua, & ex de adepcm excellentia q̃
& plurimum adiuat, & habet, & scia practica & quas obtum operabile
acquirere.

Jam & plures aut & nõ solum & aij adducere quod ha
bitus scia omitto, & q̃ ribens & picantes dm habent logam. & exeo &
ex fine inuentus, & speculi, & similitudinarii & practica, q̃ nullae &
bii quinet logam & adeptus & ultimum particularis ordinatam, nec
m̃ habent illa logam ad speculi opus, & alio opus diligibile, q̃ illos ni
tat, & ultra nõ q̃ gaudiat & nõ obtinendo, ingua adquiri
et loga: q̃ & habebat aut obtinet.

Ipsum arguet 4° nae illa & scia
ipsa speculativa, q̃ loga nõ, q̃ loga nõ sequit, & paliat scias q̃
adhoc m. inuenta & Malias scias dirigat ido quia q̃ & mo scis q̃
& inuentum alijs scijs transiens: q̃ nõ & speculativa. = R° loga
ex fine ordo ad exem, & tempus scias nõ obtinendi ordinari, & q̃ sequi
& m. nae scia scias & aj fine ordo & speculativas & practicas
sumatur, nõ & loga medijs speculativas, & exeo, & minus quam
cipata & exinuentus, & aliarum scianum indigentia q̃
alia & scias nõ & q̃ sequi, q̃ nõ obtinet.

Arguet 5 loga & facinus & nõ obti
q̃ nõ & speculativa, & practica, & ratio q̃ & totus facinus nõ obti &
ipsi practicus, & ipsi miam dominicatus ia q̃ & practica q̃ & aut
nae obtum, & ita obtus in practica & medicina q̃ & aut nae obtum
& tranitas. = Quare nõ & accet totus speculativus & ut
chra medicina, practica, & qualibet alia scia practica, & hoc & fals
& alia scis nisi & effectq̃ obtum & ut nsate, q̃ loga, & nae obtum

con

E intrinsecu: g°: regula maxime ppria. q[a] hmoi speculatiuus
p̄ficit mo ad vltrahiu, q̄ ē mo p̄fectiua gaudendi, q̄ optimū, quo
ad̄ practice gaudent.

Ad tm arg, q ht bonū ad̄ factiua rei obti nō ē practica q[a] illud efficit mediante ea cētia, & intra illetm momente ut
si ēt practica requiebat, q tm obtm mediante ea altamē p̄ce
deret sicut obtm medicine hit mediante actu ne altamē p̄ce
dica vnica ad̄dit ppria medicina vltimu: & sic obtm actiue do-
mificatiue sic fit p̄ceps, & ad ulteriora: & intrinseca humi rōis
manet metica, q facit p̄ceps obtm vt numeri, & tñ ē speculati-
ua, q ppria ad̄ rei obti p̄ntr mediante ea cētia: — Ad i manet
ad arg bene am tm ad̄ ea factiuam rei obti, & d° tm
q[a] illud nō p̄cedat, vt millies dictū est, & vt vltimus excipio q̄
gaudiatr ad rei obti tamplas vnica vltima, & proximas quid-
ditt, vt doctrine & mathematica.

Ad oppōz ult, q bonū speculati-
ui excep̄ ad̄ ē factiua boni practici: excep̄ in parti p̄t ē
minus efficax, q[a] exaltabilit ad̄ p̄t actualiter & ad aliquid
ano, & tm omni aptē in excep̄ de facili, & parti: & instantia in
ente immaterialibili in actu q excep̄ ad̄ factiuū ē ente corrup-
tibili actu, & in excep̄ parti ē minus efficax, & tm facilis ex
cep̄ ad̄ ē factiua boni charitatis; & tñ ex excep̄ parti ē minus
efficax, q̄ charitas tamplitudie, q̄ moralis, vt Theologi dicunt
2ª 2æ q 2 3. art 3.

Ad 1 bonū speculatiuū ex parti excep̄ ē
factiua practici q° ad hoc q bonū speculatiuum excep̄ parti ad̄
factiuū practici: & tm bonū speculatiuum ordinatū ad̄ fa-
ctiuum finū q practicum: q° ex excep̄ parti ad̄ factiua practici:
non vt tamplas in finis factiuae &c.

Ad 2 dicendū, ad p̄bū
dicendū ad 1ū tm factiua excep̄ rei dicunt, ad factiua
rum ex excep̄ parti negandū, & 3ū: ltm. tamplas moralis ex
trinseci ad̄ factiua rei boni practici, excep̄ in parti ad̄ ea
quod ad̄ factiua, q[a] tamplas moralis intrinseci minus ad̄ factiua

q̄ tamplas

q̄ spūs unum c̄ arte: & in tertia in obto fidei, q̄ excessūs
p̄ fectō & obto charitatis, cū excessu pāli ad minus p̄fectum.

Dicat hoc ipso q̄ talis hōis speculatiua & actiua
cōsistit p̄fectiōe dei cū excessu pāli p̄fectiōe practice: & o
uit tot: & tertius, q̄ per gām infusam & imperfectam ad
adequatū aliq̄ spōgāis p̄fecit: q̄ vitiosus speculatiua excessu
gāis p̄fectionis practice, nō obstante hōis gāis speculatiue p̄fecti-
one cui quo equalitur practice. = Ad secundo cōm, adhuc
nego cōm, q̄ a spō gāis imperfectionis p̄t adequare, & excedere ali-
q̄ spem gāis p̄fectionis, & in tertia in hōe fidei q̄ excedit obtō
charitatis, & in charitate exigat minimū p̄fectū q̄ fidei.

Ad
indicium spēi p̄fectionis, nō p̄t adequare aliq̄ indiciū
spēi p̄fectionis intra ide, sicut nullus cgus q̄ tantū p̄fec-
p̄t adequare minimum hōis: q̄ nec spō gāis imperfectionis p̄t ad-
equare spōgāis p̄fectionis.

Nego q̄, exēplo dispositionis c, q̄ p̄-
fectio cumitur ad diffinitū exactū, & indiuiduū spēi p̄fectionis exa-
cte diffinitū in diffinita exacta indiuidua spēi minora p̄fectione, q̄ unde
que imperfectione actuali illud excedit, ceteris spēi gāis imperfec-
tionis nō diffinitis actu excedit aliquam spōgāis p̄fectionis, sicut
nō p̄t nec potest charitatis, oriēntē corruptibile in actu, nec in
ente corruptibili actu: vel sicut ens, ~~non est substantia~~

6. Vltimam
ad ipsā p̄cipuam eius p̄fectionis cumulo bolto reduplica-
tam, & expressiue tollit, eam q̄ speculatiuā a fine, vltō ga
ex fine sit speculatiua, aliquo p̄fectione ceteris practicis, ex
obtō aquo p̄cipua p̄fectio, imperfectio cumitur ad aliq̄ ceteris
imperfectionis.

Augeat vlt, & potest explicari q̄ actorū ad
eam spl. Hoc ipso q̄ loga speculatiua ultima bōis illustratur, sic ul-
tra q̄ gradatur ad stans splendere in ipso suo obtō, & potest
ei sic speculatiua: q̄ & practica, & cōm, ordinari ad hōc

logam

logam utentem ad contemplationem veritatis non sufficit ut sit vera et
simpliciter scientia: ergo nec sufficit ad hoc ut sit simpliciter speculativa, quia ultimo
ad contemplationem ordinetur dummodo aliquo modo illum effectum.

Praeterea autem prudentiae quo dictat esse aliquid speculandum hic et nunc ordinatur
ultimo ad speculationem, et tamen est vere practicus: ergo ordinari ultimo ad
speculationem non sufficit ut logica sit simpliciter speculativa.

Ad argumentum vero negando
antecedens ad probationem negatur consequentia, ratio dicti criminis est quia denominatio
practici vel speculativi sumitur a fine intentio, quapropter si finis est
speculatio ac, vel habitus erit speculativus; denominatio vero scientiae sumitur
non a fine, sed ab exercitio praedestinandi passiones de proprio obiecto, quod
logica utens formaliter, ut talis non habeat, tamen non accidat propria destinativa
sed topica, unde est non esse scientiam formaliter, licet ad contemplationem ordinetur.

Ad confirmationem vero (admissa pro nunc minori) prudentiae
tantum ordinari ad speculationem materialiter, materialiter ut speculatio est
formaliter tamen non ordinatur ad illam nisi secundum quod practicae, et quoniam ad hunc
et nunc hoc vel illo loco, in hoc vel in illo tempore exercendam.

Dicitur tamen logica
ordinatur ad instrumentalia quae practica sunt: ergo tamen logica erit
practica. Probatur antecedens ordinatur logica ad instrumentalia, ut cadunt
sub electione voluntatis, siquidem talia instrumenta liberefiunt
sed talia instrumenta quae cadunt sub electione voluntatis sunt formaliter practica:
ergo logica ordinatur ad instrumentalia quae practica sunt.

Respondeo quod instrumenta
logicalia cadunt sub electione voluntatis, quoniam ad exercitium, quia
ut fiant dependent a voluntate movente intellectum ad executionem
illorum, non tamen dependent a voluntate quoniam ad substantiam, et ipsum
quod erat necessarium, ut essent formalissime practica.

Praeterea quod talis dependentia
voluntatis, et directio prudentiae, et dictamen non potest au-

ferre

pcu abo pcaibꝫ intrarid qacm ipcedat vñ ꝫ, vt tali
ospna ẽ pdentia dicedꝫ, vãs luntate mota im exa pon
ẽ pcaica, vpraai vt dictum ẽ. = Intalibꝫ (vbi vis inãc
cuiꝫ qui ẽ ꝫ dendet ãs luntate ꝫm adixcauitꝫ, vñ in ẽ
ãi dicaum ẽ pala pratic ꝫ. Alia aꝫta omitto ꝫ ꝫ pbaum vt
ex dicbꝫ colligi pt.

Pro plemento dicꝫ in quiaꝫ Naum
loga ter vna cia in ꝑ atoma ẽ. Thoc in lib. d ala ag umꝫ
ꝫ pnoncaꝫ ttradꝫ ꝫ cit doct Thamꝫ 2°. ẽ tad o ẽ ꝫ libꝫ t cia
p umit ẽ mitꝫ ãbto pali nec obti ri tado, vt ait D Thal°
post eaꝫ lect. 41: ꝫ obtum logꝫ eidem pala ẽ eidem pala in ẽ
obti ꝫ ut re extendit ad ẽ l ꝑ tibꝫ, vad cãabꝫ obta: ꝫ °lo-
ga ẽ ma in ꝑ: ꝑ tonia, obtum logꝫ ꝫ at ext endit re ad cia
logꝫ obta (vt ri tuit ꝫ pand ens ãa palꝫ: ꝫ ° eidem pala in ẽ obti:
ꝫ tum: ãa pali (vt ri tuit ina obti pali nec obti ẽ ab ttãa
ãnãa, (obtum logꝫ ꝫ at re extendit ad cãabꝫ ꝫ obta tut can-
dum abstraim ab omãa ngãt ẽ ꝫ in ẽ fectionꝫ, vt ꝑ t dicun-
do ẽ ꝫ singulas nec obtinat: ꝫ ° ung ẽ ãi, ẽ ꝫ ta loga ẽ ma
cia in ꝑ atoma.

Tanquam vt an loga ter ꝫ nat simplex hti (
su glitas simplex ẽ an vt ꝫ posita glitas, ruhtas ẽ ꝫ plucibꝫ
htibꝫ, ꝫ qualitatibꝫ particulibꝫ? Et ꝫ dicit Thamꝫ (vt ẽ ip te
htum, ꝫ qualitatꝫ, ꝫ respto nat D Thꝫ 1ª 2ª ꝫ. 54. art 4. Ide
htus ẽ o ꝑ plex ẽ ab sque ulla ꝫ ẽ ꝫ potest attingat via ꝫ cadat
sub unica ãa pali, (cãabta logꝫ cadunt sub unica ãa pali (vt
(in eadem abstraa, (ut bi dem patet vt dictum ẽ) ꝫ ° eidem htus
logꝫ ẽ o ꝑ plex, ẽ ab sque ulla ꝫ ẽ ꝫ sufficiens ad attingendum
cia logꝫ obta (ꝫ lt. V. ut dictum est, in tali dialectus ꝑ ticine
ad htꝫ ẽ inecai, ẽ naali. n° ° pali, ꝫ ri cadem ad tali
quoniant, vt dictum ẽ).

Marꝑ. huc dt ꝫ pbaum ari ꝫ ꝫ ad

Cꝑa-

(Comparatur enim ad illam sicut perfectum ad perfectibile, et perfectum et perfectibile, n. se proportionari debent) in ordine ad attingentiam obiecti: quia eadem potentia intellectiva omnino simplex attingit omnia, quae cadunt omnia quae cadunt sub eadem ratione formali: ergo idem habitus omnino simplex est potens attingere omnia quae cadunt sub eadem ratione formali: probatur minor, quia idem intellectus omnino simplex attingit omnia entia, quia omnia cadunt sub eadem ratione formali scilicet sub ratione veri: ergo verum minor, et consequenter habitus logicae simplex et absque ulla compositione poterit omnia logicae obiecta attingere, eritque que simplex habitus, vel qualitas. Et haec de hac disputatione dicta sufficiant.

Disputatio 2a de ente rationis

Quamvis agere de ente rationis potius ad metaphysicam quam ad logicam spectet quia tamen obiectum logicae ens rationis est, et quia in introductione per Porphyrii ad Aristotelis praedicamenta complura continet entia rationis, ex quorum cognitione tractatus illius cognitio pendet, ideo eorum dicendum gressum sequens quae ad probabilium et verbum notam conducere reputavero, hic disputatio tractabo. Ergo sit

Quaestio 1a

Antecedenter ens rationis?

Aliqua pro tituli intelligentia noto. § 1

Ens rationis sive ens in anima, ut ait D. Thomas opus 48 suam de nomine summit ab intellectu, qui alio nomine ratio vocatur, et sic omne illud quod aliquatenus ab intellectu, seu ratione pendet potest dici ens rationis, quod entia triplex accipi potest 1o subiective quoniam aliquid habet esse in intellectu, seu ratione, tamquam in subiecto proprio, in qua consideratione ipsi impressae, et expressae, habitus, et ipsi actus intellectus entia rationis appellantur, quia haec omnia in intellectu tamquam in subiecto proprio recipiuntur.

2o potest aliquid dici ens rationis effective quia effectus intellectus seu rationis, in qua ratione habitus nostris actibus acquisiti, ipsi expressa, et ipsa actio intellectiva dicuntur entia rationis, siquidem omnia

a ratione

xãe, p abellum fuunt. — Sed ꝑ dicẽ aliquid contrait obtue, qđ ẽ obtam dlig ꝛ aqua vi etiã qđ contiã ꝛon, ꝑ ꝓcellant entia xaĩ, qđ ẽ ꝑ ꝑ abilitu cognita, ẽ ẽ obtm dlig ꝛ

§ hẽ xaĩ entia xaĩ obtuũ da ꝓ hẽ ꝛ 2° gnobtm ꝑ tea aliud ẽ q hũt in dlo hũt aliud ꝓ xaĩ extra ipm dlo, sicut hẽ ꝛ cogtg, ẽ ꝛo ẽa, q ꝑ tea aliud ẽ q ei dlo hent hont aliud a pte xaĩ in dentia abilitu. — 2° ꝑ alig ei ẽ obtm dlig ꝛ tata q ꝑ tea dlud hũt intra dlo, vl hent aliud ẽ ex tea ẽ ẽa ex tm dlo, sicut chymera, q hũt ẽ factum, cogt ꝛ ita, ẽ alia hmõi mo, q ꝑ tea illud ẽ factum ẽ obtãus q ei dlo hent, nullum aliud ẽ hent ex tea, imque erunt ens fin q entia abilitu, cognabilia fingentia erunt. Dcenter xaĩ sumptarũ hẽ a acceptõe, ẽ hoc ẽ mo ꝓ dit ꝑtens dis ficultes. Hispositis

Proponit hẽ § 2°

Prima ꝛa allegat xaĩ entia xaĩ q hent ẽ obtine in abellum fingente, ita Valles mediat ꝓpt. Bezaudy et Alexandr la debngaron, q alig eos sequunt ꝓpt. h. q ꝛa alig ẽ ens familia tenuerant. Cæterum eis eum dlo hent dari dlica entia xaĩ q ẽ sit

Ad 2°

Defalto dantr entia xaĩs. § 3

Probat 1° ꝓ° quia ꝓ hẽ ꝛa ꝑte q. 16. art 3. vbi ait nens vlit ꝛa exle qnt cognoscat, q non latr in q dlo sunt dlud cognoscibile, ẽ entia xaĩ: ꝛa in ꝓmo dict 6. q. 1 art 1° ait adstruendum ẽ alig ens tam exig eum statũ vlit ẽ substiũ aliud, q tm obtine intellu existum cognitum abipso exẽ cognitate, ꝓ pria ac subg ipsi cognita attributa: q° ẽ mente ꝓ hẽ dicuntr q tm hũt ẽ obtinere intellu, q hoc ẽ entia xaĩ dqm disputandũ: q.

1° ꝓ ꝓ° ens plura dantr entia q vis mag, q diuntaxat hent ẽ obtine intellum: q plura dantr entia xaĩs, ꝓ° q ea ãctfic ad dfibum ꝑtinãt, dicit q illig

q̃ dñs fact. ꝛ. diuina attributa, & a q̃ cadut metꝰ vq; a. de
facto, & sta ad hoc q̃ sit, & ipsa ad indiuiñ dua, & ꝯcitat
mosꝰ in casu existentis &c q̃ ñ neqũ dñs dñus, q̃ tm hoc
ꝯ obtinuit in uidua; q̃ plura dentr entiꝝ q̃ ñ in ac, q̃ dem
facit &c. mꝰ p̃t q̃ nisi ad q̃ntur attributa diuina
cant, & facti, q̃ propius in ac ad facta &c. nec ratio q̃ sua dicit ens
ad eum ad ipsi, nec ipsi ad indiuiñ dua, nec ꝯcitat in ac & sua
q̃ dicto ꝛ. diuina attributa, & ad facta, & facta q̃ dic
te, & ꝯcitat ñ in ꝯcessit dñus; q̃ tm ꝯ hoc obtinuit in
illum: q̃ ñ entia facit, q̃ hꝰ ꝯa de facto dentr; q̃.

Quarto mihi
proꝑ hꝰ ipsi id q̃ assert dubio & aliquid facit: q̃ nō dentr entia facit:
q̃ ñ, id q̃ assert dubio ñ ꝑatum alt: q̃ ꝑatum facit, q̃ ua & cui dem q̃
q̃, si ꝯ ꝑatum alt sanauit indiuiduū, q̃ ii ñ ducunt q̃ indiuidua sunt
q̃ id q̃ assert dubio ñ ꝑatum alt: q̃ nempt q̃ ea facta alia pactia sanamina
nas ꝛtum se sanant ita indiuidui: q̃ si dolo ꝑatum alt ꝯ sanat illi.

Quarto ultimo q̃ negat dari entia facit, dilige id q̃ negat
bene, si n̄ diligit q̃ negat ꝯ si diligit q̃ iam hꝰ entitatem obtinuit
mediate: q̃ negat dari q̃ ineptissime dat.

Aliter facit omitto quia
nā mgis. Leo, & ipse dicit adducunt, q̃ capiat adq̃ efficaciter ꝛ. q̃ti
& illa, qua & eo q̃ obtinuit dicti ꝛ. ens possunt dari entia facit: nem
ñ Deus hoc posset ens, & non ens habere esse, q̃ q̃m Deus q̃ possunt ens
faciat entia facit: q̃ sta & hoc cap nisi amplius explicetur assumptum, ꝛ
obtinuit dicti ꝛ. efficaciter colligere q̃ cognoscendo ens entia facit
at entia facit.

Argta Ptia soluuntur.

§. 4.

Argum̃ si de facto dentr entia facit de ente & facto duo de facto ꝛ
dico, hoc ipsum nat. q̃. ppo negatio entis facit
ne ens facit, sicut illa negatio lapidis ne lapis, & dicta patio ppo
ñ, ducta: sic negatio entis facit ens facit, & negatio entis facit, ens facit
dicit, sicut negatio hominis. Petrus ens facit: q̃ si de facto ens facit de facto dare
tur duo de facto ꝛ ducta, & impossibile.

Jao

Postulatum huius rota ℔ primaz, ℓ cuiuscq; dicendi
entis cuiusq; de acquirere, t℔ fundata q̄ cauenti aspernitur, q̄ cauentia
despiciatis, ipsa ℓ sedulo debita; si u℔ sit indebita, aut subtrahit subtrahi q̄n
capax ait negatio. — 2° positum fratis prosequitur cauis ℓ
illi respecta, q̄ais postulat, ℓ exigentia cauis ad clamat negat, n̄ q̄ fra-
tis p̄ actalis sint, sportulas dicant cuentia ℓ cauis, q̄ dicunt tales sumptas
q̄ esse à rogatibz, opprimendis in aggrandiri.

Cui potuit ad aliquam ad
ung do sequelam, adsibeam dico q̄ dictus p̄posit ad aliquid n̄ie, q̄ n̄ cauat
p̄ posse andem applicari, ait a, nemini q̄ bz gando supponit fundata
ℓ sic sumpta ℓ fabricatalis esse, nemo negno entis cauis fundata n̄ ℓ cau
cauis, quis talis negatio fratis sumpta entis cauis sit: quod nisi dicendum est quod
q̄ sit q̄ dicta fratis, q̄ erat necau, ℓ esset ad aliquid; ℓ q̄. h. dicendum
q̄ sit ung ℓ cauis indentia fratis, q̄ alia sit fabricata in fratis, q̄a cuentia in
q̄ fratis, q̄ intentus fundatis cua, ℓ 2a fabrica, ℓ ad aliquid in 2a fratis, q̄
in ung fundatis ℓ fabrica, ℓ in fratis cua, id ℓ appellez cauiendi, ℓ
q̄uenter n̄ ad aliquid.

Dicet negatio entis cauis fratis sumpta ℓ entis cauis: q̄°
negatio entis alis fratis sumpta ℓ entis cauis. — Ad 1°. q̄ 1mo suppo-
situm q̄uenit, q̄ negatio fratis sumpta a illorum n̄ datis, nec debilis

Ad 2um nulla datis cauis dicenda entis cauis: q̄° nullum datis n̄ cauis,
cuius p̄t, q̄ n̄ cauis n̄ ℓ debilis sine aliqua ni cua: amplius, ni aliqua
datis maxime illis, sine q̄ ℓ cua illius: q̄° nulla datis cua, p̄t
mia, cua alis q̄ut p̄ducere entis cauis, q̄ cua alis cauis ℓ ad aliquid
cauis sis, nec qua entis cauis p̄ducere n̄ p̄t, ℓ illis ℓ cua alis eadem
nec cauis sis: q̄°

Ad 3tium, cuius p̄ducit effectum ℓ prima cauis, ℓ
n̄ 2aus, ℓ cauis p̄t n̄ prima n̄ zachicat tus, q̄ n̄ stanz ad q̄ negat
tis nati, n̄ ℓ adaliquid dicit: q̄° tus ℓ p̄ducto p̄ cauis illius ℓ aliquid
ens, bz ipsi expressa, ℓ exa ℓ ens: p̄ n̄ cua alis q̄ illius p̄du-
cere entis cauis quod effectus 2 ij n̄ppij, ℓ metaphoricus, ℓ n̄ quod
n̄ zachicat, q̄ illius q̄ id, q̄ne actiuet, cogat ℓ cauis ut
subtrahi, n̄ fratis tollens, attalis n̄ explicat, ipsi nunc fingendi;
quo ℓ cauis n̄ attalis q̄ hut explicare, q̄ effectus p̄ducens ut n̄
p̄prius fictus, ℓ metaphoricus, cua ruptu illius ℓ n̄ impropriam ℓ
metaphoricam cauis talis ℓ cauet, q̄ n̄, illo n̄ tollens ℓ fictum n̄

cauis

caare habet q̃ aliq̃s petit ꝯ ꝑduci: vel habet aliq̃s extrinsecus ut
caet ꝑ causalitate etiam n̄ in fluxu mergari, vt caalis reduplicatiue,
tunc ꝯ explicue e, ipq̃ vt expressum traq̃ p̃gentis, tempta et male tm
ab vtilitate illius q̃ abexigentia effectꝰ ꝑducendi.

Exquo sequit q̃ vt
effectꝰ primarius detur actui, ꝯ caa requisitus vt actus in fluat
in effectum talis ꝑductꝰ impressus, et metaphoraliꝰ ꝯ ꝑ ce extrinsecus, ꝯ
q̃ illius ratio sit caa impressa q̃ nam in rebus nullam habet caa formam
ꝯ riguosam) esto, alias sit, potest in rebus ꝑduci, ipq̃ pt adaugeri,
q̃ vt ꝑ habet q̃ effectibus ꝑpriis, n̄ q̃ impressis.

Accedit quod
q̃ adaliquem effectum caandum, q̃ caatis, q̃ talis sit ꝑ se reduplicatiue
ꝑducat effectum, ꝑ se illum ꝑ quae si deficit sit ꝯ impressus, et n̄ tam
n̄ radicaliꝰ n̄ actualis, vt finitus ꝑducere, tempta hac actualitate
caq̃ abexigentia effectꝰ ad magis vt hoc quae substantia ꝑducitur, vt
accidens n̄ n̄ actualis ꝯ reduplicatiue ꝑducit, aliàs effectus ꝑ-
etus n̄ in substantia daci set. sic hoc quae deq̃ ꝑducit formam, caam ꝯ
infinitam, ꝯ non ꝑducit illam vt infinitam, aliàs frustra ect in
finita: sic patet formaliter, vt illius sit caabilis respectiui ad, po-
terit n̄ actus ꝯ illud ꝑducere tempta hac actualitate, et abexi-
gentia, ꝯ habitudine ipsius effectus ꝑducendi in capacis in fluxu, quia
imitatis.

Replicabis caa naali nec ratio ꝓ effectum supernaali ꝑ-
ducere q̃ nec caa aliq̃ nec ratio potuit in rebus caare. — Ad
q̃d ꝓ tonem actus n̄ si ratio sibi habet ꝯ aliquid ale, vt ꝓ in
passionibus cuiꝰ libet ꝯ alis q̃ ꝓ frustra nec actus n̄ si ratio fi-
ant ꝯ aliquid ale, q̃ ac quia illa ratio ꝓ ꝑducere in rebus, aliquid
ale, ꝯ effectus ꝑductꝰ abillum q̃ cui sit ratio habet ens actus.

Ad ea
dendo cum, ꝯ negando ꝛ, ratio q̃ disparitatis, q̃ effectus supernaalis
ꝓ totum nae, ꝯ exigentiam illius, idio quia nullo modo ꝓ tinet ad
ptate aliquis cui naali, q̃ tuq̃ n̄ habilitas ratio ꝑducendi; ceterum in rebus
si exercebit virtute caq̃ alis, ꝯ ratio, ꝯ inclinatio ꝓ habilitas ꝑducendi. —
Ad hoc vt passiones in corpore alis, q̃ ꝑduntur mediante actu passi-
uo tuq̃ q̃ ornatus, exhaurantur in effectu primario talibus cui. Sunt
ꝓ radicaliꝰ in ente ali initialiꝰ dato sit, ceterum in rebus n̄ dato

in effectu

in effectu p̄ cās ali ēlitg, ideo q̄ nec̄ eū n̄ē q̄ n̄t aliq̄d ēlitg eōm q̄ ali ē subtrahe p̄ducatr. ale

Sexcus ē aliq̄o h̄it ē dat ē abilitū cognoscibile, ens rail n̄ē abilitū cognosci: q̄ multo dat. q̄a ē ala māfr: aq̄ cognoscit abilitū dēt equū cognoscibile; ergo ut supra, q̄ ens rail n̄ē equū cognoscibile, q̄ cognoscatr: q̄ ē cognoscibile ens rail abilitū cognosci. p̄t q̄a ens rail n̄ē ante actualem cognitionē, i quāt n̄ē ēt nisi dūm ad h abilitū cognosci: q̄ n̄ē cognoscibile ēlitg ab cognoscatr: p̄t ergo, q̄ cognoscibilitas ē q̄ n̄ē ēt ante actualem cognitionē, nec̄ cuiuscūq̄ cognoscibile, q̄ ab cognoscatr.

Ad hanc huic arg̃ respondent aliq̄ dicent ens rail nisi dūm q̄ ad dūm ē ante actualem cognitionem ab quodcūq̄ cognoscibile ab q̄ ab cognoscatr, q̄ cognoscibilitas n̄ē q̄ n̄ē ēt ab ēlitg. Alij forte id ipsum affirmant, et ad arg̃ respondent q̄ ēt ens rail ante actualem cognitionē n̄ē sit facta cognoscibile in actu, sicut ens ēlitg n̄ē cognoscibile in actu p̄ cās q̄ antiq̄ hanc, q̄ habilitas cognosci habilitas fiat, q̄ sufficit ēt dicatr ens rail cognoscibile aliquo illatg. Alij n̄ē cōmunit ad hanc ens rail ab ēle n̄ē dicū cognoscibile aliquo illatg, nam ēlitas alia consistat in actu cognosci aliquo illius cognitionis q̄ actu sata ad hanc ēlitatē cognoscibile in actu, sed cognitus in actu, in quo nullum supponant in q̄ accidens, nam ēt in contribus ēlitg ab dicunt supponere quodcūm, ita in entibg rail. Denique alij dicunt q̄ ēt ens rail aliquo illius ab q̄ aliquo sit n̄ē sit primus cognoscibile, q̄ cognitum, sin aliquo ad tertius ab supponentis ens rail i cam facta, q̄ ē cognoscibile, et cam entitate illius supponat, q̄ sufficit ēt ens rail dicatr ens rail cognoscibile aliquo illatg.

Sed istis sol ēt expte ea omnia n̄ē nent, sin mis amplius explicent, cum arg̃ n̄ē instringunt. Ad ea cum ea citate in seq̄entibg ag̃ emg nunc illig adicta ad arg̃ tum ab q̄ negādo dual ēlmta, ad placendi q̄ aliq̄ dicunt, ens rail n̄ē contra actualem cognitionem, i dūmg cognitio ē dictio, sup ductio illius ad ens: idem q̄ cognitio ē speculativa ē stemplativa illius negādo, ē q̄ am: Ideq̄ actio illatg p̄ ducit ens rail i dūmg ē productio ens rail in dictio, ē in dūmg ē stemplatio illius, ē sicut ipsa ēt dictio ē antecedit ipsam dūmg ē stemplatio Cort mit. Ita ex ad Thobgo-

am

gorum et phorum ista dicemus ita tamen ipsum ens rationis ut productum
per aliquo prioritatem illius quoniam dictione est prius cognoscibile quam
cognoscatur per ipsam ut contemplatio est, vel ipse est unum dicere quod ens rationis est
prius cognoscibile quam actu cognoscatur.

Et instatur hoc in verbo divino quod non est
ante illationem notionalem, et tamen est prius cognoscibile quam actu cognos-
catur, quia verbum divinum ut productum antecedit se ipsum ut contemplatum
et cognitum. — Atque solum ex parte coincidit talia, quae homines frequen-
ter assignant scilicet ens rationis antequam cognoscatur actu, est cognoscibile ut
potest non vero est cognoscibile ut exercite sumptum praesertim respectu illius
cognitionis productivae illius.

Arguitur 4° si ens rationis daretur essentia posset existere
sine passionibus, et consequentia, et ista posset existere ratio specifica sine gri-
ca et consequentia, sed hoc est impossibile: ergo. minor est certa (aiunt ipsi) a parte essentiae
et proprietatum rationis, sequela patet, si daretur ens rationis tantum existeret
per consequens ratio illius, sed illius potest consequi rationem sine passione, et rationem
gricam sine specifica, et consequentia, siquidem in hoc est liber: ergo si daretur
ens rationis posset essentia existere sine passionibus, et ratio grica sine specifica
et consequentia, quod est impossibile —

Respondetur ex dictis quod essentialis non potest existere sine passionibus,
quia naturaliter ab illa dimanant, nec passiones sine essentia, quia ipsa naturaliter
connectuntur, essentia vero rationis bene potest sine passionibus existere, et passiones
sine essentia, quia illius est ipsius, et potest unum consequi rationem non consequi rationem
aliud, idcirco quae potest libere ponere subiectum essentiae entis rationis quin ponat
illius proprietates, et consequentia in quo ubi iam explicatum est nullum est in
conveniens.

Alias Lerma idem asserit de ratione specifica, et grica scilicet ratione
sine altera existere posse; sed hoc sibi mihi difficillimum apparuit, nam
ipse nequit existere quin illa existant ex quibus componitur, sed ipse componitur ex gra-
ca et differentia: ergo ipse nequit existere sine ratione grica, sed ratio grica nequit exis-
tere sine specifica, quia ratio grica dicit relationem ad ipsam rationem
specificam, et relatio existere non potest tamen non existente in re, vel saltem in illa
(quae adhuc de relatione transcendentali est verum) vel nego assumptum
argumentum quia ex eo quod ens rationis dicitur nullo infertur posse existere
rationem gricam sine specifica, vel consequentia.

Arguitur

Sequit̃ dum ꝑhum ꝑ ꝯ dare nõ ē intellig
ꝑtiū ex ꝑte cāe in sensu, p̃ ens rāis ꝯ trāsbis ponit ex p̃sentia nec abilla
cognoscit̃ ex signis, eg tale ens rō dat.

Nō a rō mapl̃ ee diligendum dilti zebus, q̃
adtūc cognoscunt̃ ex ꝑte ꝓpria, ꝙ dicit̃ ee, q ex ꝑte abilla ex nec q ex ꝑte
fucant in sensu, et ab illo capiant: sz nō ee diligendum dilti zebus, q nō sunt
ex ꝑte ꝓpria, q alicuius cognit̃, et accidit in cente rāis ut
ꝙ dicit, q ꝑte ꝓpria dicong, tam ifti ens rāis valent ab illa ex cognoscere
fucant: et ꝺ in substantijs separatis, q ex hac ꝑte abilla ex cognoscunt, q n prius fucat in sensu nalia rāe nisi q substantijs separatis
ꝓhoc ꝑte ꝓpria ipsius eadem.

Ad q̃ ens rāis ꝙ substantiam nisi
dat ee alicubi tanq̃ in subto, sz nō in adiacenti in illo: q̃ in illo ē subtrac-
tione nē sic q nihil hit ee obtrac subtrac nē ens rāis: q̃ rō ee, subtra-
ctia nē dicat ee subtrac in aliquo, nullum dabit ens rāis, q sim hiat ee
obtrac in illo.

Ad ens rāis nhac ee subtrac in illo, nec in zebus quia
et alum in hz contiam, qz ens rāis entia acadlia etia in hz contiam ꝓhit, sim
hac ē subtrac ꝙ in hz contia, sz ꝓtia, q ꝓpriū ē hac ee obtrac, q subtrac
q trahi in hz contia, sz potest ficta sim ee obtrac hiat, q sufficit et abente ali
diquale.

Ad ꝙplementū. q ingressum ens rāis sicut het eam sui ofici-
tum et imꝓpriam hiat in eaq̃ finali, et maali, q assentio rō.
nam illo, q ens rāis essat, i. e. et aliquale negatis ee, at, illis tribuendo
alig entitate, et fiant ꝓtius cognit capaces, et accidit in entib⁹ rāis ꝑ-
ceptionis, et cognitis, i illa eam et abilitate et imꝓfectione illius nō ꝓpote-
tis totum ꝓfectionem obtinere, q et ꝺquatr obtinꝑ artis in dia-
lot deꝑ, et sic essent dithoꝝ et actaq̃ rāis. i denique illa essiat et
ꝺquendi tale ꝑ potentis impedia attingere, et cognoscere, et sic entia obꝝ
mercapiat, et hoc ꝑ illa illatus motus et aliquo et dicti essiat, sq
n clare eam formalem hac. Et q̃ eaq̃ finali indistam ab ꝓpria en-
titate, sicut q libet actus ingressus finali et indistq ab ꝓpria sua voitate.
Denique eam maalem hit, cui nihil ee ex eum, sz in eum ht rāis se hat.
q̃ ens rāis hit eius eam ut finale, efficientis, maale, et finis.

Quæst 2ª

Trinqua sit ens rāis trinqua sit ens rāis?

Aliquamtam, et ut ad ꝓblema ꝺquendū. §. 1.

L

Et dicitur entiū rationis q̄ dicit Thas & plus allignāt
facit ad amplectandū, tm in illigendo et explicando actus agendi, et alig
duando inf. dist. 19. q. 1. §. n. 5. assignāt omnis actus deliberatus in
re circa donum, qua ad donandū attingit: ubi vbi ponentes
actus in re circa donum deliberate, affirmant tm deliberatum in aliquo elemento in
dicto absoluti rebus alig, ita vt respectu obiecti cognitū attingit & nil dicūt
absoluto obiecto cognito attingere ipsum actum pendere, & omnes actus
illas per actiones actus cognoscentes illas attingit inter, & hoc ens
actibus mons augeg. nec aliquid dictum a monte Gauro, & sim Carthusiani
vt montem & Gauro per tractatus cognoscentes illas attingit inter: sic con-
sent M. Petrus de la Seana d. 1. q. 1. art. 4. & aliquoto ceteris.

Alij vero ad quartum accedentes indicant naam & etiam
entia actus distinctione, q̄ hinc & obiectum in illum; & hoc ex obiectum
ex quo dam affectum, distinctus ab actu ipsum quod nouo fabricatum, vt
nullibi heatus, l. hic ponit aptus. Itaque discipuli diui Thę

Santę

Petri a monte appellati sq. dicitur quod actus deliberatus & donans ita
affectione actus illius tendat, & dicit ista secundum liberalia esse actus in
quadruplici statu posse distingui, vt in statu nascendi tm, in statu positivi,
in statu futuritionis, & denique in statu exercitij & hanc statum quantitate
dicto explicat & hic dicitur ab actu affectione, seu cognoscente; nam
in 1o statu tm dicitur ab actu cognitio signata, seu in esse sumpta, q̄ ipso
quod ne & intellectibilis sicut ipse ista actus: in 2o pendet affectione actus
positi in 3o a futura; & denique in 4o affectione actus exercitus, quae ut
ipse & etiam accipit.

Et vt in hoc puncto equius casu dicitur, ad quartum ar-
gumentum dictatur tendat ab actu fingentis, &
ad illum ad dicat; tm ens actus ad fingentem ordinatum, tam ad
actu positum ipsi entis entitatis actus esse, ingredientis inactu adipiscitur esse ab-
stractus, & sim ordinatur & dicitur ab actu fingente tam ab actu ostruppositi
to & nonstato, vt causa efficiente, & vt nonstato ad actu fingentem, vt
essentia entis actus, in ipso actu fingens nonstato nec & etiam actus: ad nonsu-
stractum tunc causatur ni in includit essentia ac causationis, & sim supponit
& nonstatum, vt causam sufficiente; & tale ens illigi ni ponit sine tali
nonstatu. Hoc posito vt

Paima

Pars Ma

Qa entis rais nec e dnus exat, nec pars ei⁹ entitatis, nec cognita ei⁹ entitatis, nec cognita alia actu int̃ obiectum cognitum, alicuius entitatis, quod aliud aduenit ei talis cognitio, et abpositis his dubijs §2

Dualphi dicunt ntra 1ª rationes dicta adducunt, et inq. Et deus est ens dicendum est: quia ens nunc debet appellari aliquid in ipsologio, opus ens simplicis, ubi sicut multa cogitamus nec, q sumus ea, et multa ea, quae ignoramus, existimando, fingendo ita ea cogitamus: 2º ex mente platonis mundi dicit et ens rationis dei, quasi dicat quia illud appellandat existens, et ultra augustinus in ea phrasi fingat talia ea, quae antea habebat, nec hac parte apparet: pt igitur ea dicenda sunt ut dicit.

2ª pars

Caelestis rae: ens rationis et dictum dei est aliquid, quae in mente nra invenitur, et ens rationis est ens, et in mente nra invenitur: ergo ens rationis in deo est: nra ratio equatur, ma, et ita dicendum videbit, nunc habebitur respondeo. Deus est ens rationis, et ratio mundi, quia ens quidam conceptum intendentem diuinum et ens dei ab illis, et alijs, et ipse ita dicemus, dum in mente nra in intentionabilem fingente; imo et si aliquis nec illis tales ens rationis subsistat, ergo deus ens dat in mente nra, ens rationis habet ens diuinum, et illud; ergo nulla in re nra est ens rationis.

Ipse ens rationis subsistat in mente nra ens maxime quia ens rationis existit in cognoscente, et illud cognoscendo ens, cognitum dicunt et illi ens cognitum, quia nihil habet esse nra: et ens hoc in ipse potest subsistere tale ens rationis cognitum: 3º: pars ma. Verum diuinum existit in cognoscente a Patre et Filio, et sic creatum est Filius cognoscibile, et cognitum; et motus Filius facit ens rationis cognitum, et facit ens diuinum, Nec Deus aliud facit cognitum ens obiectum et ens rationis creatum: 3º ens rationis ipse existit subsistat in ens rationis cognitum: alias ens quidam et cognitum in esse ad aliquid obiectum, sive ut esse, sive ut esse ens cognoscibile, quia natura ens rationis, et obiectum ens cognitum in esse, et subsistentia.

2ª pars

Ens rationis est ens mentis obiectum, cognitum ab hoc quia attingit ens rationis ei, quod in dictum ab rebus aliquid cognitis alijs actu inte ipsa vis subsistat sic subsistentiae ens rationis positi

cum effatis cognoscitur, q nec ad studium contrarii alicuius: q contrarii non possit idem dyptongari cum eodem cognito, q aliquid abjecto dictum: arg de Pythagoreis 42. dicente numquid contrarii, q nullus nititur apprehendere nec ad mouendum: aquam, non q ignarus admodum alterius capitis, neque dicti diligentia ab ea adeundi studium cogit, vt ptr in angelis, q ex eo q ad omnia studiorum genera nudus libros assumens optime in scientia angelos diligentiabus excellere: q pa si entia acuit cognitum ad studiosum entitatis vsq; excitabit ad studium eius dominum in oculo sapientiae contrarii tale contrarii esse ab ente ait dictum.

Secundo illi autem ait ac dictum cognoscentis illam ata accipere. Repugnat ceia. p. n? ibm. nisi ens ait, q aliquid absq; ente dictum, edictum, q ens te scitillud cui ens ait repugnat. 2? 3? q? Et addit ea q hic in dictum fingente si repugnat illi aliud inesse aperet: q eam non esse contrarii sed ens te: q et contrarii est dictum ab ente ait dictum, alias scitio sum ex pte fingentis inchoat, cum ipso ad esse contrarii desistat, nisi aliquo consultor essentiae capte obti, q explet falsum. Secundo

Secundo: sicut subsistra dictum negatum acti, ita acti ens, ita subsistra, ita immo trichotomi ens ate dicat ea accentiam entis contrarii, q ens contrarii ea accentia entis alis: q exp obtio cognitionis ata accipe inte dati ens contrarii, tale ens dicet negation entis alis: q illius ens ata ipse q ille scitiae in rebus altis ta animibus cognitionem edificat ente, q in aliquo de abjecti dicto.

Tertio ens cognitum idem facit entia contrarii, q ea cognita diligit ac si ens, et illud repugnat ac si non repugnaret, repugnans. q decipitur, et non repugnans non pte aliquid ente, nec abilitandi tem, alias non repugnaret, et pt: q dati alig ex fictum q repugnat, et immobilitat in cognosci distinguique ab ente ait: pt ogna, q si illud attingeret imperfecte tale non faceret contrarii, q cognoscet ideas ens repugnans tm, et in pia repugnantia cognita alig contrarii immobilitatur: q et illud ens contrarii faciat dict repugnans vt non repugnans, ea dem te ait dictum cognoscere.

Denique Secundo, nam tria fictionis non ex altas, ad cuius entitatis figmentum apprehendit, q quam figmentum ita ab ente dictum, alias si tria dicit cognitionem illa altas est non facit ens contrarii, q ad summum illam ut tale excedere facit, in qua ex ea dem ens contrarii desistit, et sat est pro Petro Hispano q significare q cum eius ea dem dictum, ea dem non forbis ordinis repugnantia ut ens

cognitum

cognitaq; attractu inde.

2ª Dñe

Enarrat initium quod dam de obtrectatrice, quæ dam tentat cæpisse obi admodum sine dicentis interpretari intricatur. §3.

Probatur 2ª parte. Non initium illata enarrat q.d. vno differt a qui habet intellectu, differt a qui habet intellectu. Hinc q. tractu non intelligit, quare debuit illud admodum intricatur: q. enarrat intricatur nihil de hac re quæ tractu nunc dicitur fingente illud admodum intricatur; nam q. quæ potest nisi q. nullus error ad tam exiguum, q. potest hinc q. cæpisse obtrectatrice fingente, nam in errante potest dicit hic q. intellectum adeo tendum pertinere ad fictionem illis, et nunq. hic cæpisse obtrectatrice inde, q. ad me, q. in tentat ad fictionem illis, et nunq. hic cæpisse obtrectatrice inde, q. ad me, q. in

Probat

libari acuit. Sine Probatio cæpisse ex tumefacta et opitulatrice. Ea enarrat dicat cæpisse tropice aliquem coitata, et, nam dicitur tam de tractatrice cognat, in quedam illa tropice accidentem aliquem tribuat enarrationi, cognitum est et angelos et formales esse nunq. ab cæpisse inest, in enarrationem tropice tales esse nem, q. dum mobilitate angelorum tribuunt, nec angelum ut mobile apprehendunt, aliud q. illud cognitionis. Dicunt habitum obtinere causam phrasium quæ de enarrationi tropice, q. stationem. a. q. stationem, in stabilibus illa enarrationi tropice fictionem adiudicet, nunc agitatum tropicia dicipiat, sed plenarie initium enarrationi illi illigamina, notate, et enarrationi fiat nisi q. fictionem mobile, dum exercita, tropice, in aliud illa indicat esse a fictione exercita, nam hic stabilitatem tribuit cæcitate, nisi mutate, nisi et subexponitur et illud tropice sed indat abstractum illi, si stationi mutatus, tractu illa enarrationi statu resumpta de illo sed indat, cognitum a fictione exercita per enarrationi illud instabilitatem. Q. illa inquantum tropice stationem det diguum abintellecti, idem illa enarrationi instatu est, sine substantia, indicat ordinem dicit ordinem ad accingente signate resumpta, quem nunq. inde dicere valet.

Solutio argta 2ª. §4.

Ja vs 2ª argum. Non enarrat logicum nil aliud q. pars quæ nunq. ad aliud, vs 2ª nisi nil aliud, q. nam et apparet ad plura indicia, sine esse accidens: q. in illa dicit enarrat logicum, cognitum ad aliud enarrat, ad eadem set in vlg sno; q. nam talis comparatio, nunc ad indicia, sed cognitum ad accidens nunc adjacentia indicia. q. in illa esse dicat enarrat

Jnc

Sunt inde alias opiniones diuersas, quas ad individua, quae opinari esse in natura dicat, sicut ultimis inspicietur.

Ex dictis infertur abbs 1. tit, nam ut dictum e, nra dis opinari adsunt huc, inde ut esse; opinari esse hit p accam nrae presentiae abs opinatum tunc tm e ens rationis fundatae, 2. l. ut dicam tertium entis rationis, sicut tunc tm e ens rationis fundatae talia: opinari inde hit tractatus rationis resultantis ex ipsa opinata, ut inspicienti patebit, q e inde hoc loco, obtinuit ens rationis logici subiti, n' a inde esse.

Argumt 2o

ens rationis e dum bet se obtinuit ibi, hoc nr aliud q esse ad nrae cognitum q ens rationis in esse ad nrae cognitum resultat ex his: objectum, cui huic se obtinuit, aliud e q nrae cognitum; hoc e ens rationis esse accam nrae q 1o: premx q in obtinuit tractatus cognitionis ut hic e, nec tractus esse nullumne in eum cadit et talis tractus: q nrae cognitum tm e esse ad nrae q 2o objectum, cui huic se obtinuit in actu.

Fallax hoc arg, cuius

fabricat: nam bene q ens rationis e, q objectum ibi, cum quidem obtinuit cognitionem illi objecti, ita tn, quia, nam ens rationis objectum cognitionis ad hoc fictum, ut inde esse ibi, ad nrae esse ad nrae cognitionem, cui ibi obtinuit accidentia esse ad, tn obtinuit ibi tum n' objectum illius, nec illud ad tractat ad hoc inde fictum positum esse ibi, q ens rationis in ad nrae esse accam dicitur, q objectum illud praesertim tractat sumpti, e dictum ab objecto obtinuit alio, ut objecti entis rationis fundata sumpti, q entium realium objecti sumitur, q ut dictum e ad nrae esse accam e ens rationis fundata sumpti, ut praedictum est, nam p hoc, q sit aliqua alia esse inde ergo, ultra ad nrae esse accam illi accidit aliq esse in eum, cuius alia entis rationis dicitur, q ut hoc dictum insequenti bo.

Ad 1am partem 2di argumti: ens rationis bene potest esse accam obtinuit; sed esse obtinuit tunc esse cognitum illud ens inchoat, n' ipsum capit aliq esse in eum ab ea quem tunc, et cui objecti cognoscendum q ens rationis dicitur fictionem, n' esse alicui esse in eum ab ipsa cognitum ens rationis accam, ex his abente ato, ut ipsum met ens rationis tunc cognitum ipsum ens, q hoc, ut cognitum ata esse inde.

Ad hoc argumentum aliqd potest

dici ens rationis esse antecedens fictionem, q falsum; tunc enim illam ut

A occasione tempotam antecedat m̄ gre cāe habi exē, m̄gm̄ cognō
tō illius spātia n̄ explicat cāz dictionū, ꝙ speculari, tn̄ ipse dicē obso-
lusse exāis antecedāe fictionē, dum alīq̄ sui ce, aliat n̄ exāis. Sate
fatet: illud cāz ēandē exāis dē effectu, vt imaginem fictionis ad-
hibeāt ꝙ admīcilīq̄ dico, ꝙ vt obtinū ꝙ apōā n̄ fit possit ipsam ante-
cedāe, n̄ illud, ꝙ apōa fit, ꝙ ratione sub dictāe, qua fit, aqueus
exāis vt huius ōnis, nec aliud ce inde beat ꝙ participatum, abitte-
ctus fingente; aut huius ce adfingente, ꝙ ꝙdemcadituone aqua-
libet alitate obtū, quālibet cogat.

Argumt. illīq̄ cognoscendo ōnē
tem aureū vel cognoscit nīsi mōtē cāureū; i hgē aliāt. ꝙ
exāis chymaicum vel montanum n̄ tat cognitorē fingentem
aut dicimus intellectū dirīq̄ á tate montis, cāuri.

R̄ exāis, ꝙ ille-
cū essat, ē cognoscit m̄ montē aureū nec falte montē, cadem, i
omnem ꝙ tribuit illīq̄ monti, ē aureo &c. ic, ita et ejungat, ē
verificat nec aurum p̄mō fac̄ m̄ fantū totam magnī fudinem mō-
tis, vel tē extremā intētia, tn̄ sua unō ē chymaica, cum illaens
aāis dicīq̄ vel ꝙ extremā et vnita tuent ac fingente. Cāpet
tē n̄ terentia alia, i chymaica, ipse tat ac fingente aut alicuius
mēi fieri dicīq̄ á tate ipsorū, illorum tn̄ alitati mutuā, ē ap-
plicati. = Et ad argum cāz; nam in hac cāum sua exāis ip-
sa aliud fundāi: ꝙ tunc ē aurū n̄ aut alicuius tatis habit ō-
gium, aut alicuius efficiēi, ē obtinū dicīq̄ á quolibet exāti.

J. a. q.

Dum hac nullē stat cāz, ꝙ idcirco n̄ ē dicēdū, ꝙ ipse ū ō-
plementō nota, ꝙ vt illīq̄ exāis essat, ē exāis ꝙ quasi nec adhuc
n̄ dicō dīnt ce posse inoriamens, cāusat ac immanentes, nam vt dīcē
supra, ladmīq̄ illī nā ate n̄ possint aliquem vīs effectum alīq̄
ce in eum ad extra cāare, tn̄ bene possit aliquem effectum in ipsū
cum ē exāis, ꝙ vt hoc ipsō ē obtinū facere, ꝙ aliqd effectiū ē ducere.

Vltimo no-
tā, ꝙ dicat cui ista idumte sumpta, vt ꝙcindat á cāa effectiua cui
tang á ꝙdicato ipsi ollq̄ alali, ē inēe, in abilla dandū tang á ōnotato
ēēe, ꝙ qdlt in aliā ꝙplet, ista ista exāis idumte sumpta vt ab
ab alli fictione ꝙcindat vt á ꝙdicato ipsi in eo, ē alali, absque
hoc vt ēēe ōnotato ꝙcindat n̄ ꝙ, nam ꝙjoram ultimo in duo ce ipse

ubio

scifico constituitur et completur, quod non contingit in alijs entibus realibus, actio namque predicamentalis nec tamen sumpta illigualet absque ordine ad agens, quia cuius essentia et passione dicta consistit in hoc quod est ab agente egredi: idem accidit in verbo mentis, et pluribus alijs, et haec de hac quaest.

dit

Quaest. 3a

Utrum ens rationis possit existere per existentiam sui fundamenti? Aliqua pro tituli intelligentia noto §1.

Ens rationis, ut dictum est, ex se suam habet quidditatem et essentiam, quae quidem essentia, ut bene advertunt Maurus Parra, et Vermacho, non est ficta, sed tangibilis ad modum, quo falsitatis essentia non est falsa, sed vere cognoscibilis, et quilibet essentia, sive non repugnantia praedicatorum, sive alicuius rei dicat ordinem ad existentiam, merito dubitamus per quam existentiam essentia entis rationis ultimo ponatur et a causis, et abstractis politatis extrahatur, an per existentiam ipsius fundamenti? an non sicut habet essentiam specialem, et a fundamento distinctam; habeat specialem existentiam ratione cuius ultimo compleatur ipsius essentia, et ponatur et a causis, quae est proprius effectus cuiuslibet existentiae?

Pro cuius intelligentia nota existentiam esse dicendum aliam formalem, et aliam ultimam, seu fundamentalem: existentia virtualis seu fundamentalis est illa, quae habet res in sua causa, id est in suo fundamento, nam existente causa virtualiter non existit effectus, et fundamento existente non res fundata fundatur existit. Existentia formalis est illa formalis, seu modo, ratione cuius res et a causis suas causas formaliter collocatur et quae essentiae complementum. Et de hac existentia formali praesens difficultas procedit non vero de fundamentali.

Haec existentia formalis non est dicendum alia propria et alia aliena: existentia propria est illa quae a natura dimanat, et ab illa exigitur; existentia aliena est, quae non dimanat a natura, nec ab illa exigitur, sed alterius ordinis ac lineae ac est illa quae existere facit, et quae complet, et tractat: huius generis est existentia Verbi divini respectu humanitatis Christi, existentis per illam, quae existentia Verbi nec dimanat ab humanitate, nec exigitur ab illa; nec est eiusdem ordinis cum humanitate, siquidem existentia Verbi est infinita, et ordinis supernaturalis, humanitas vero est finita, et limitata.

2o sciendum est quod ex entia rationis aliqua sunt quae proxime fundantur in aliquo entitatis, sicut caecitas privatio illius; alia vero quae in aliquo entitatis fundantur, sicut probabilitas fundatur

dat in vtilitate frali, q vtilitas p frali m̄ ē aliqd rais. De cibus difficultas p cedit. His suppositis

Proponuntur Ilę. § 2.

Ens rais exere posse p exiam sui fundi p sortim si fundum sit ens rais coiter tenuere antiqui, quorum sam iam sepultam Patres Societatis suscitarunt p sortim in codicibus manuscriptis, s. Ferrerium dd Caterua ꝯ D. Tha. q. 1. d malo, et 4. met. p affirat ens rais sive fundatum in ente rali sive in aliquo rais exere n̄ posse p exiam sui fundi, sic docet mg Rarra. h. Caietanus, Maxius, Lerma, Polcinas. 6. met. q. 18. et coiter Thę, et alij m̄ ē a scholam Divi Thę, in quorum obtequium sit.

Nra Pro.

Ens rais sive fundu in aliquo rali, sive in aliquo rais exere n̄ p exiam sui fundi

Prob hęc ꝯ° rae efficaci. Exia fundamenti essalr ad ęquatr ꝯ naa funda: g° p illam exere n̄ p ens rais fundatu ꝯqua pt, q a alias tali exia n̄ adęquaretr essalr ꝯ fundo, ꝯ p eum fundamentu excedret, siqdem aliam naa p hrispi- cy fundamenti naa trare poterat, et ꝯplere: ans pr exia rei creatę essalr adęquatr ꝯ ppria naa ita vt alia naa dista n̄ possit ex ere per talem exiam vt dicemus l. 1° phisicorum: g° exia entis fundamenti entis rais vt pote creata essalr adęquatr ꝯ fundi naa. Ans pr 1° ita ꝯparatr exia ad naam, sicut mo in hęrentię ad naa accale, s mo in hęrentię essalr adęquatr ꝯ naa accali, ita vt p mo in hęrentię vnius acci n̄ possit aliud acci in hęrere: g° exia ita adęquatr essalr ꝯ ppria naa q trat, vt p eandem exiam n̄ possit exere alia naa.

Confirat hęc rao, et sit pr ans principale. Exia essalr ꝯsistit in exercitio trandi, et ꝯplendi ult naam, faciendo illam exere; ergo essalr adęquatr ꝯ ppria naa ita vt p illam n̄ possit alia naa exere, ans ē certum ꝯqua pr a ptate, nam q a relao, vnio, et mo in hęrentię ꝯsistunt

in

in exercitio adequari ellate & subtili, qq sunt scalia, & in-
hzentia & accō sibi ppria, cui & exhauriri, ellate & ppria subto.
7. q̄ ꝑ q̄cia existit in exercitio ultimo splendi, & tandi naa
ellata adequabit & ppria naa q̄ trat, cia & si possit aliam tra-
re.

q̄ sextō & si manu efficacia cui principaliter q̄uenit. Cia
ellata adequari & subto nabili adequate, & specifico alicui, sicut ve-
lao ellata adequari & nro specificativo, & cia fundi entiali
ellata adequate specificari á naa fundi: q̄ ellata adequari & tali spe-
ifico, cia abilio subto nabili specificari, adeuniri ipm reduci
it, & cia fundi reduci ad ppriam ipm fundi: q̄ ab hoc spe-
cificari ellata adequate, mar, & qua tenent mia ptr, cia reduci
ti ad ipm naz q̄ trat. unde dicz naz specifice dicetur hūt
exicat, q̄ & cia fundi fundi reducta dicetur ad ipm fundi.

2° ptr hz mā nam ita ꝑcedit cia adnaa sicut
in hzentia ad accidens, & ista reducit ad ipm actus, cuius & ppria
q̄ nad caa, accō ad specie dicta hūt in hzentia ipe dictas: q̄ in
cia reducit ad ipm fundi q̄ trat.

Dicit q̄ & 2a cia sequit ens rationis cui
apponit ante actum rōis p deductionem q̄ factum, sequelat nam & pro
ductum est priusquam esset rōis, in actio deductiua fundi q̄ cia ad du-
ctiua entis rationis: q̄ ens rationis nō est accō cia fundi, nam & hz can-
te cedat deductionem entis rationis sibi illam exercuit ante rōis deductionem,
& nullus dixit.

Replicabis quamuis cia fundi adequate dicto rationis
entis rationis q̄ actum deductionis totaliter cessauit: ꝑ tamen ipsi impressa en-
tis rationis ellata adequate & entiali, & hoc actum exercuit, & q̄ nascitur en-
tis rationis (ut videbimus q. sequenti) ꝑ ꝑz q̄ rationis cia fundi & dicto ad
equate potuit gelatam ens rationis facere.

Respondeo ens & chiq dominium, &
adequate & entiali tanq̄ & obto motivo ad rem, tanq̄ & obto nativo
mixto omium & quarum: itaq̄ ipsi impressa entiali ellati adequate & dicto
tanq̄ & obto motivo, q̄ illum immutat in ab entiali, nō in adequate & ipso
tanq̄ & obto nativo, cog entiale & rationis & accidunt in tando reparatum
ipsi, ita dum ens rationis exercuit & cognoscit ad illud & entiali: ne
obstat q̄ in & entiali ens rationis & rationis distinguat, & hanc rationem
tra-

tractuam inge ille dibili fuant, q̃ vt dictu ē, exq̃ in omnes
differunt tractata ad aliud post duximus.

Est huiusmodi dubitantia in
hoc ꝙ quo, q̃ inde aliq̃ sophistice differant, et diuersas ētias, et actus hui
et in ꝑdem ipsum adangelo cognoscantur; et sta angelus cui
cuius ꝑ eandem ipsum cognit eas mundi creaturas, q̃ cui ipse a-
se differant in sophistico, sic sta-h; vt ips intrinseci impossibile n
adequati in ētratiuo (admisso ꝑ illam entitatiuo cognitu) et ipso
entis ꝑ ille ꝑ ipso et ente rationis vt, sicut una vnitas diuinitatis
tao qua pater respicit plures filios n adequate quodlibet illorum
ꝑ filios vt unipotis, et sta una intrinseca, qua eadem vnitas plures
sunt n adequate dans, ꝑ filios vt unipotis: exia vt fundi ē
eo adequata dicto: vt n est.

2° ptr 3° ꝑ stationquodens rationis
fundatum in entitatis. Vt dicentia exercet ꝑ exiam in fundi exe-
ret ita, ꝑ intentio n potest ita, et optatio exere: q° nisi ē adequate ꝑ
q° si intentio ita exercet n diligeret vbi entitatis, amen ꝑ, nam
si intentio exercet p exiam in fundi haec in se effectum talis exig
ē effectus ꝑ dicte exig ēte exere, q° si exercet ꝑ exiam fundi exe-
ret ita, nam ꝑ nam effectus p exigia tra exita: ꝑ ꝑ exiam fu-
di exeat, sicut intentio sibi intentum sibi effectus talis exigitis,
mia in eclara, nam effectus talis ē ita exere: ꝑ exia fun-
di talis ꝑ.

Vt in ꝑ entis rationis tam fundato in entitatis, q̃ rationis
ꝑ nam exia fundi finita, et limitata: ꝑ ꝑ illam intentionis exeam ꝑ, sicut q̃ exia unius hominis finita, et limitatae, n
ꝑ illam alius ho exere, vt patuit tractatibus impositis.

Quatr q exia
fundi finita et limitata n ꝑ ultimare exiam intentionis fundati
dum ultimam disiam, ꝑ si intentio illam idem ultimam dis-
tam n ꝑ facere exere intentionis: q° exia fundi finita, et limita-
ta n ꝑ tollere ꝑ illam intentionis exere ꝑ ꝑ, si n intentio exiam
intentionis fundati, n ꝑ ꝑ tollere effectum illius; sicuti a° intentio id
exia diuina, et infinita ꝑ ꝑ tollere effectum exig exactę, q̃ intentio
illam idem ultimam disiam: q° ꝑ exia fundi ꝑ finita, et limita-
ta, sic tu tollere effectum exendi intentionis exicare n posse.

Jag

Arg. 9a ria solu. §4

Arguitur 1o 9a 2am rationem pro ens rationis ex eo quod existentiam rationem quam rationalis existat: 5o nra 2a ratio probatiua ruit: probatur, quia ens rationis ex eo quod existentiam infinitam, quam existat infinite, ut patet in huiusmodi Exemplo quod existit per existentiam infinitam Vbi, et tamen non existit infinite: ergo potest ens rationis ex eo quod existentiam rationem, quam rationalis existat. — Confirmatur, quia ens rationis tenere aeternam suiproductiuam rationem ut dictum est q. 1a quam sit aliquid rationale, ergo potest tenere, et ex eo quod existentiam rationem, quam rationalis existat.

Respondeo negando consequentiam.

Ad probationem consequentiae, et negando consequentiam, et ratio disparitatis est, quia existentia infinita Vbi potest vocari solum concepta existentiae supernaturalis, faciendo existere naturam quae tenet supernaturalis, quam vocetur solum existentiae concepta infinite, propter suam eminentiam, at vero existentialis non potest vocari, nisi faciendo rationalis existere propter suam limitatem: vel potest aliquid existere per existentiam infinitam, quam existat infinite non tamen per existentiam rationem, quam rationalis existat, quia existentialis non potest suum effectum rationalitatis substrahere, et non vocari.

Dices nostram solutionem esse petitionem principii quia nulla adest ratio cur existentia infinita possit vocari subiecto sub concepto existentiae supernaturalis, quam substantiam per illam infinite existat, et existentialis non possit vocari substrahere existendi, non vero sub concepto existentialis ita ut substantiam per illam existens, rationalis non existat.

Respondeo rationem dispositionis esse quia in existentiali facere existere rationalis est effectus illius, quod negat vocari existentialis, quam faciat naturam cui vocatur rationalis existere, sicut dicta vocari non potest, quam illius effectus rationis vocetur: at vero in existentia infinita effectus illius (saltem in subiecto extraneo) non est facere existere infinite, sed tamen facere existere supernaturaliter, imo nec in subiecto proprio et connaturali facere existere infinite est effectus illius, quia infinitas non est proprietas specialis existentiae, sed proprietas transcendens omnes perfectiones diuinas, et ideo nulli perfectioni est proprium, solum concepta particulari talis perfectionis, consequenter quae potest existentia infinita vocari subiecto, quam faciat illud existere infinite, sed de hoc latius Theologi, et philosophi.

Ad confirmationem respondeo ex dictis ens rationis sustinere aeternam rationem specificatiue, quia modo effectus improprii et secundarii non vero tenere aeternam rationem, ut talis ad explicat suam rationalitatem, vel non est mirum

8

g gd dicit. Ecia vt alis actali accepta excadit tale ꝓcindat ꝙ ꝓ
Eccam ꝙ dictum tale similiter accidat accidens ꝙ ꝓ ꝓcipuum exigat
g vt ꝓtium possit stingere, puta ꝙ aptcat. Ad tum dicm alterum vicam
dicit) vt simul vocata ꝓcatum ꝙ Ecia sit franca ab vsu nag / a
solutio de illi vocare, tributo esse. Facta item ꝓ omnia sic ut gnat.

Dicit g ꝓcat in vsu ꝓ vsio ꝓduci facm item, g nec alio
gdat, potuit in ꝓciam item vsio exire, gn exitat. — nego g
imo supponitum dat. Rao dicp declara, g Ecia in ꝓtio exire ꝓ origine
alicui subto, g nec exiret effectum primarium exigendi
ita, nam nulla ꝓ vocari subto talem effectum vsus, sic vsus,
gn prius sit vocata istum effectum tale, ꝙ huius effectus tali in
casu sit exitus, in c vocap ax vt Ecia alii vsio ipsi vocatur.
Ceterum eo alii ꝓ vsio ad onis vsi tuli, g influxg alii in explica-
tr in ord ad illud, g mutuo phorice ad illat ex facto vsio, sic in
aspectum ad effectum tale, g dum mo ite sit alii, nl obstat g effe-
ctg vsus ni sit alii in contrariam in g.l explicado. — Pasha
g g illi vsu ante vsi exacta, Ecia vt in ord ad onis pas
sui inteq: v l ne ite

S dicit in vsi ꝓ tale ad matem tuo: ꝙ
tale in c: g Ecia accipiat inse effectum talem, ꝙ tale exitat ꝓ-
tuit alium Ecia: ꝓbatur, ao fingens habet vt talis ꝙ ao alii, sicut
ao tuo habet in vsi, sed aliud habet ao vt fingente ergo
idg fingitur: g in vsi ꝓ tale ad matem, g nate sit. g
hn va

Si adhoc, g donatio fingentis in actu g donatg Ecia, vt ha-
bitg habet donatio accipiat tuo in vsi, in instans ad matem pri-
mario ad in vsi tuli: ad hoc. exig doctg actio alii ide donatio
ipsi primaria ad gnum in vsi tuli, g nung actio alis habet nec tuli
ꝓ. — Ego ao alii idem donatio tuo accipiat tuo in vsi nul-
lum in inst sit in ducions, sicut in illa exitima tuli in ducions
in c g ex ꝓa divina idem traditate Ecia, et gnis ꝓductionis rei
picat tuo creaturas, vt ipse docet 1ꝑte. q.19 art.3.

Arguit 2o in
vsi in exeat ꝓ eciam fundi exeat ꝙ exicum fictam / debet
legitur portio vsi exercium ꝓ pria Ecia, g complicato zum
g nec hoc dicat / dicendum in vsi exeat ꝙ exicum fundi. c

Ssa

...stitia, q̃ dat aliqꝫ p̃ nō ab̃ ꝑfectiones ordinē ...
...uinci nec ad nec ab̃ ...ꝫ ...ꝫ ...ꝫ ...
...ꝫ

Quarto, q[uo]d ⁊ aliqua dantur ⁊ ꝑ phantasmatibus abstrahibilia
q̄ quidem illis q̄ horum. ⁊ illis ⁊ ꝑ ea abstracta ꝑ phantasmatibus, ens ꝓ, ꝑ phantasmatibus subiectum ꝓ abstrahi ꝑ illa scilicet q̄ ens phantasmate agentis, q̄ ens in phantasmate: q[uo]d ens abstrahibile ipsi impossibile, q̄ sit ens rationis, q̄ ens, non q[uo]d omne ꝓ, q[uo]d in phantasmatibus percipiuntur singularia materialia, ⁊ sensibilia; ens autem non materiale, nec sensibile: q[uo]d ens in phantasmate, non q[uo]d omne tenet, ⁊ non stat ⁊ clara, q̄ phantasma ipsi, q̄ dat materiale, ⁊ sensibile, qua mediante phantasia ꝓcipit ꝓcuratum, q̄ non quae ꝓcipiuntur ipsis materialia, ⁊ sensibilia ⁊ ſ.

Sexto dicit singulariter stare ens agentis in phantasmate, ⁊ non abstrahibile ⁊ ꝑ phantasmatibus ipsi impossibile ens in quo quidem ens rationis existens in phantasmate potest ꝑ phantasmatibus abstrahi ipsi impossibile ens rationis.

Petrum in primis negare unum q[uo]d probabilissimum ⁊ unica D. Thę, q̄ ipse abstrahi ꝑ phantasmatibus ipsi impossibile entis stare; ⁊ illa adducit ad⁰, q̄ stare singulare entis stare non agentis explicite in phantasmate, cognitum implicite, q̄ sufficiat ut ipsi illius abstrahatur, cognita implicite cognitis, ⁊ non singulare materiale stante ⁊ hoc ens: q̄ singulare entis nec agentis in phantasmate, inquo singulare materiale explicite agentis: ens ⁊ rationis nec explicite, nec implicite agentis, ⁊ ſ. similiter.

Dicit ens rationis quidem agentis (attento ad quem primum ipsi phantasmatibus abstrahens) ꝓ dictam ipsi entis rationis abstrahens ipsi: non ⁊ illa quidem dictum potest illam abstrahens ipsi.

Sexta quattuor unum ens rationis ꝓ probatur, ⁊ instanter q̄ dicendo, nam ipsi impossibile ponit ad dictum dictum potest: q[uo]d sunt multa quidem abilitum pedi, q̄ non ens rationis ipsi non quidem ipsi ens, q̄ dicit actus illius pedis ⁊ cui ꝓ gratia cognitio ⁊ cognitus ponit ipsum unum: q[uo]d ipsi impossibile ponit ad dictum dictum pedis.

Ex quo dicit non ens rationis fidei, ⁊ quidem ꝓ gratia alicuius obiecti ponit ipsum obiectum, q̄ ipsi impossibile entis rationis ponit ipsum: q[uo]d tahi ipsi entis rationis obiecti, non q̄ non

tenet

tenet omia ppt. Sed impossibile scit & ante cognitionem ppriae entitatis, q̃ cognitio supponit ipsum impossibile, & entitas ei & alteri talis cognitionis: & ipsi impossibilia entitatis nego sequelam, nam, ad ipsa tenent, omia ñ ut credit, q̃ entitas ilm exit q̃dã habilitatem ad actum, & ab illo segnitatis.

2° ppr° ad qua ipsum obiect ms Pazza, h. n. 5ª. ad hanc fram adducta, Deus dicunt dari ipsi impossibilia entitatis, ut ipsum entitas vocant, & ad hoc ñ requirit ipsi impossibilia entitatis, sufficit ipsi impossibilia entitatis alii: & tales ipsi entitatis ñ dant, alias regressus ponendus: mã ptra tem q̃ q̃n vellem cognoscit ad aliquos studium ptt acquiri & ipsum acquisitum ab illo, ad aliquos studium cognoscit, ut ipsi mangabi, q̃ ad studium entitatis mathematicis cognoscit & ipsum entitatis mathematicum acquirit, & entitas cognoscit & similitudinem entitatis alii: & & illius ipsum ptt acquiri.

Hum 2° arguitur ptr mã, quamcumq̃ scia divina & ipsi impossibilia, qua mediante, & ali q̃dam agit creaturas, q̃ scia divina & ipsi multitudo omnimoda perfectionis, & excedens aliqua omnes creaturas, & in ipsi entitatis studio eminenter, & perfectiones aliqua entitatis, & hoc ut umbra & domestica adquisitis studium: & ipsi entitatis alii & sufficiens ad cognitionem entitatis: & ipsi impossibilia entitatis negatur. mã & doct Thomas 1ª pte q. 22. arg. mã & ea q̃ dicta fuerunt.

Respondetur tertiae rationi Dei posse creari scia Dei, ut & creatis munus ipsi Deo aliqua creaturas, ac & ipse impossibilia entitatis alii aliqua entitatis, nam scia divina & studio fratis ut eminenter omnes creaturas, vel ipse & fratis potest cognitionem illarum; at v° ipsi impossibilia entitatis alii ñ & studio fratis entitatis, q̃ cognitio fratis assimilatis, ut & illam divinam potest cognitionem fratis creaturas, ita & ipsum entitatis cognitionis entitatis.

Sed nam ut ipse & impossibilia acquirat fratis studio dicit ut magis dicam ipsa fratis similitudo dicit ut, tu ipsi impossibilia nunc ñ potest ei fratem studium, nisi illius & actus & ipse praebat, ñ v° illorum, & actu, & ipse similitudine dicta actum acquisitum & illam elicerat: & adhuc reflectit & ut ei studii studio, & ipsi impossibilia entitatis tum actu acquisitum entitatis, cum & actu & actu, & ipse

divinam

dine ad ens rale: q° ut ipsi impressa entis alis ens rais repraet, n' req-
ritur q sit illius fratis, sed sufficit q sit ulis, max. q. et Vat. D.
Rg. l. 6, et Arle asserentibus q unum 2ª rium cognoscitur p ipsum alte-
rius, et tn 2ª ria dissimilia sunt, et unius fratis sed non est fratis sed
do alterius, alias n' esset 2ª ria, sed obtum 2 rium cognoscitur p ipsum 1 rium,
et tn in hac ocio primarie et 2 rij differunt fratrtatia obta, q°
pr in nro casu.

Deinde q ª sdum plum unum sle fratrlo cognoscitur
p ipsum alterius, sed ens rais q uis fiat hete, sit tn ad studinem entis alis:
q° poterit p ipsum entis rtis fratr cogci, sed hoc latius in sol arg.

2ª pp°

Ens rais p^t hre ppriam ipsum expssa

§ 4.

Multo assero p^t hre n' V° q sp hrat, q hoc pendet ex dicto quo-
ens rais cogbile est: p^t nanque ens rais cogci, l p cognem ad ipsum 1 rio
n' trata, sed 1 rio trata ad ens rale, et ad ipsum 2 rio, in quo casu si-
cuti ppriam ipsum impssam n' hrt, ita nec expssa, alio admitto pos-
se ens rais cogci, sed p cogm 1 rio ad ipsum trata, qr cogcitur, qn si gna-
te, q dtatiue, et in abstracto cogcitur, ut ipsum cognoscit hrtus cogcnes
illius essa inuestigando, et ppriet illius cogndo, pscindendo ex ab ente
ali. Alio m' omo p^t cogci p cognem factiua, et exercitam illius
quasi in concreto, et adhuc in hoc sensu assero dari posse ipsum expssa
entis rais p q immne repr ens rais, et mediate et d commutato
ens rale, ad mo quo ipsi expssa alicuius acci rtis immne, et p se ipsum
acci repraat, et mete, et d commutato subtum in quo inhaeret.

Hoc sup-
posito pbo nunc ens rais qn 1 rio cogcitur hre ppriam ipsum expss-
sam. Spi expssa entis rais, qn cogcitur 1 rio, repraat 1 rio ipsum ens
rais: q° e ppria entis rais, et n' entis alis, q ª ipsi ppria entis alis
neqt 1 rio repraare ens rais, omnipr, qn ens rais 1 rio cogcitur, cognitio
ipsa 1 rio trata ad ens rais: q° ipsi expressa ipsum primario repraat
q ª ipsi 1°, et p se repraat illud, q 1°, et p se specificat cogm, et illam trat.

Dices ens rais in qua cogne cogcitur p ipsum impssa
entis alis: q° m' p candem ipsum expssam det p cogci, q ª eadem e utriq-
que rao.

Rs

tia rauī in decreto sumpta p̄tendat instituis: & acquirit p̄
ipm exp̄ssum in mercy xanto ipsum ex hac causa, & hm mete
& mandato ipsum emendi, siue rebum.

Item 2° nem 2ª mōrauis

Ab huiusmodi dilectū in Xpo hoc alium sceptum ex dicto
sceptro; & obtinuit ex hac mandato sumpto & instituto, & pmduxit &
mil, & tamen hm in obligno attingias; & obtinuit 2 sceptro ppij 2 ejus
emendo 2ª mōrauis, & in obligno supremens ste; sperati sceptro ipsi exp̄s-
si, & dein ipsi expōsa ejusmodi in decreto ipsum emendi, &
hm mete emendi.

& 3° emendi & tm 2 mō adfuit in dicat hac
ppriam ipm exp̄ssum ipsi: & emendi tantum 2 mō cogā-
ti, attingens eandem aquam, ac emendi: & 3° ppetat ppe eandem ipm
exp̄ssum, p̄t aqua q̄ ad eandem aquam reficit eadem ipsi &
eadem mo respect dicta, quos aquam attingunt.

Et dicat ea-
dem ipsi in p̄st in studio rauchi dū dicti obti: & 4° emendi, & ra-
ti dicta tm, in potuerunt eadem ipse exp̄ssa ppetari. = Et hac hm
& mā & dū obto dicta & in subordinato, & hm & subordinato, &
hanc illa duo obta ad quoda ppatam adipm ipsi sicut eadem
aqua p̄st attingere duo obta dicta, dicentia hm ad 2 te; ita ea-
dem ipsi p̄st illa ppetari; emendi aquate, & rauchi hm te sicut obtum
fuum & 2 mō, & unum ad studio & alterius adfuit, & dicta
huius ordinis & eadem ipm exp̄ssum post ppetari. Sed dhoc
in aqua etiam ramo dubit.

3ª Pō

Illo in 2ª & alijs sequentibo eodo emendi p̄st
ostenduam ipsum exp̄ssum illius §.

Dicto altero in 2ª & sequentibo adfuit; nam 1ª adfuit
tio emendi sit ostendum, & qua in dicta ipsius emendi
hanc in hac emendi, nec hinc p̄st ppatam ipm in ipsum; & hm
p ipm emendi adfuit ipsum emendi ste, ut dictum & 3ª
qm hm mihi dicam, & aqua sequenti emendi dubitaui: Et-
iam in 2ª, & sequentibo eodo & ipsum met emendi adfuit eodo exp̄s

ab

...ectum, qui illis exceptis ipsis aliam ipsam impossibilem ...
...ssit, nec unus ut verbis recommorationis quod dictum atque intellectum ...
...possit recordari, cognoscere intrans, ipsam intrinsecus extra accidentia ...
...cui et cognita illius. Ad mo quo, Utilitas in 1° cognoscit ipsa cognoscat singularia in directa, et ipsam certus in 4 tenet cognitio singulari, remanet memoria alia, et ipsi impossibilis, et sic remaneret ab illius esse causa, ut non sit illi vera et tota singularis, et proprie quo illud cognoscit, ipsi dirute talia singularia accidat, ut ipsa experientia docet, sic tua. h.

Quo posito sic ad 1°, nam D. Thas 1ª pte. q. 42. art. 3. ad 2um ait quod imaginatio excepti ipsius montis causat habitum montis aurei, et illius ipsa fictoria imaginat: ...
...m illius exceptis ipsis potest extra aliam ipsam impossibilem intrinsecus; mas ... dicit hic, minus certa, et aqua ex ipso A. M. Et, ait. m. loco citato, et illius exceptis ipsius gaudet, et distinguat naturam ipsius: quod non potest facere ipsam cuius libet intrinsecus passus cognitam.

Et si dicas dicunt Thas Im, hoc est ipsa exceptis, non videt impossibilis. = Quia nam dico habitus in intrinsecus causat, quod imaginatio excepti ipsius montis, causat habitum impossibilem montis aurei, et illius ipsa fictoria imaginat: quod Im ipsam explicam causat impossibilem excepti ipsius extra est, quod nulla est assignabilis dico causa id faciat non potest, per tertium dictum in 2ª cognitione prima ipsam impossibilem singularis esset, cuius cadunt mag. dist. hic ultra. et in fine ipsi impossibilis intrinsecus intrinsecus dico.

Dicat ad ipsi impossibilem hoc statum est a phantasmatibus abstracta, ut diximus in 1ª esse: quod illam non est extra aliquid ipsam impossibilem, et sic dat est a phantasmatibus abstracta. = Pro dicendum, est a phantasmatibus abstracta ente, homine de dicam, homine possibilem dicam, etc. Nam tunc singularitas cognoscendo sit ipsi impossibilem hoc potest sit immediate a phantasmatibus abstracta, non hoc requisitum negatur, nisi ad summum ad ipsum hoc cognitionis, ipsum est, et aliquam sufficit quod sit abstracta ente: hoc est illius deducat illa. Et si ipsa abstracta a phantasmatibus, sic dem illius potentiam deducam non est illius ita, nisi quatenus est ad phantasmata.

Et

Q̄ ꝑtinhac re ꝙ quinocao t dlatr aduantle, ꝙ hꝯ3ª
ſpi impſſa ꝑ nouo ꝙ ducta cabꝯ dte ꝙ ductum abilitat, n' vº ipſa
entiaii ꝙ ductum ꝙ lz cognom, nisi ad tumoꝝ in dilligibili, ꝯ obti-
ue, ꝯ ao ē nam tdis ipſi ata ꝑ trat illatum, efficienter qu dilla
cuait ad ꝯ cognom, ꝙ entiaii nõ ata ꝑ trac illatum, nec ꝑ
illo efficientia ꝯ cuaiua ad dlatiõnem, ligdem entiaii ꝙ ducta in
ꝑ aliquam effectu matem: ꝙ tahi ipſi ꝯ cuaa entita zti abile-
ctꝙ ducta, ꝯ nullomo ẽ ꝑtium entiaii ꝙ lz cognom ꝙ ductum

Regula 2ª dial 8ua nr §6.

Ꝑ quarti 2ª rationẽ ꝑbatiua lz dti entiaii otinet mentali tm
in fundo, ꝙ hoc sufficit ad ꝑhantasmata habꝯ posse abstrahi ipſi entiaalibꝯ
talibꝯ ipſi abstrahit, mar ꝯ equatur cor ꝯtra ꝙbat ꝓpone, nam ꝙ mãa mar
alibꝯ otinet intingulatai sensibili ꝙ ꝯtrum phantasmati, ꝑ ꝙ abstracti ad ꝑhã-
tasmata habꝯ ꝓpria cui mali ꝯtrariã inter data dtã: ꝙ sic entiaii ꝯ-
tinet in entitate sensibili, potest abstrahi ad ꝑhantasmata ipſi ꝓpria
entiaii.

Ꝑ ꝯtra dictum, ad ꝑbatiua modo dtã, ꝯtra ꝯ ꝯtra. Quia dico ꝙ ens,
tatis ꝯ otinet ꝓpria in entitate sensibili, sicut otinet mãa mali in-
gulari sensibili, ad quã entita ꝓtat; ens itaque tatis ꝯ otinet mentali
multiplicẽ, ꝯ ꝓpriã, qua ad ꝓpria studium ꝑt, ꝙ otinentia ad efficien
dũ, ꝓpter abstrahi ad ꝑhantasmata ipſi ꝓpria entiaii. — Est in-
stantia in Deo, angelis, ꝯ in aia, ꝙ cognoscunt ad hmõi ens tatis, ꝯ otinet
in illo ꝓpriã, tanquam in extremo studinis, ꝯ tñ ꝑ abstrahi ad
ꝓpos tendibi ipſi impſſa ꝓpria angeli, nec Dei, nec aiã ꝙ; sed sic ac-
cidit mentaaii.

§ Potest applicabi ad hoc 2ª nos, nam ꝑ dicta ꝑ-
latus cara ꝯ ꝙ cognoscibꝯ ad hoc ꝑ ꝑ conceptis ipſo mentis, ꝯ aia ꝯ
tiaa ipſum impſſam a mentis actui (sicut ꝑ et quolibet alio entiaii) ꝙ
entiaii inſp ceptis ipſo (ꝯ tahi ipſi aliquid dicitur) tantum in ꝓpriã, ꝯ
methaphoricã otinet: ꝯ sufficit otinentia in ꝓpriã entiaii actui mentali,
ad ꝓpone abstrahi ipſi tm ipſa entiaii ad ꝑhantasmata entiaii.

Ad 2ª dom
Ꝯ mum, ꝯ ꝙ dotꝯ, ꝯ ao disp ē clara, nam dicta in ista 3ª ipſe ꝙ fuit un
2ª ꝙ quinto hꝯ Scotus nõ ait studium, ꝙ dicunt ipſi, nec talis ipſi ab-
ilitupata ad hmõi entiaii, ꝙ tm ꝯceptui entiaii ꝙ ens ipſi
ꝯ ꝓpriã illius, vnqua ꝑt ꝑ ꝓ ꝯpriã entiaii, nem hꝯ 3ª ipſi ꝙ ꝯtrat ad-
dnata ꝯgne entiaii, cuius potta ꝯcordat; sicut ꝙ ipſi entiaii ꝯtingedan-

aii

una adotinus alteranū, & ipſi cui in angelo & ōn ipſi adignoscē
dar passionis, & quem rāū et ad ultimum entitatis sue, & adeptio de-
beat fit unit, alteq illius ipſm possēssoi; & similia rāū ad assignata
nam stabadequata annū ipſi et adequata stato alteranū, & entitato
inadequata, & ingressa, & ut ad aīē vitē ange ſupremū, & annexanum
pt ad studio suū, & omni, vino eruin exhaurandū & entitas ipſi ūngue
entitatis inē adequata & illo in actuatiuo, & ipſi ingressa adentiadi ipſum
quandoq; pt & dictione.

Aequivlt g ad 3ū & phoc item dabilis
inē verificari supponi diuerse cum spiritualibus, q phoc tam obtem-
nui illius ē substantia quadri, & m obtum ſ ē cōtra illius gentis &
inē dabilis ipſi in ſpiritu casta & exceptis ipsius diuerse supponi entiadi.
= Adhuc argtum potuam in ipſi negare suppositū, q & babi-
litimus ē dari posse exceptum ſ ē supponi cum spiritualibus,
& ut & mistae adeptadi, & quo capta potuat illustri 3ū in ipſi
ipſm efficaē, g diuerse & ut spiritualibus, sicut dictum ē
ipſ supponi in gulariū, & hinc admittabili opinione & stando
ius, & g ō 3ū, q & in adi adomino ē obtum ē, & ipſi portionalem
rāū illius, & in ſti obtum ſit, & dō & dari 3ū ipſi ipſum diuer-
se supponi, q in ente spirituali in accidit, q & ē obtum in in ſpabilem
tum illustri.

Pro complemento gtis nota. quod 3ū ipſi & exceptis ipsius
casta, & in entitatis ſ ē fuerit entiadi, & ipſa g date & dictum
in inē entitatis, in civilium illigibilis ipſum ſ ōn dati specificat
entiadi, & illa ſ ē fuerit alteri obtui, in quo modum ē in diuersi ad
dictum 3ū & specialiter. = & nota g gnoscadi & agitur in-
tui cogni p ipſm in ſpiam entitatis, in g quamq; ipſm inexcitat &
ſ ōn dum ipſm in ſpiam fundi, & ad cuius ultimum ſit. Et hic & hacq.

Lit 5ta

Vtrum notae exq scala sumpta sint g date vtaq?

Pro mutuo aliqua ad ſtilligentia §1.

Dicti plures & hac argumentac, & mio cōtra in mon exito, & g. dissimilitu
vitae fundata, & ad quia p entitae fundu in mon sit potest 3ū & dum
habita attingemus. Ex illius capitulo sed in quae h. & entiae & ut ad

pueniente ab ee, ḳ̄ p̄ aliq̄ motione, saltu, vel dubitatione ad obiectum ei-
ñ̄bq̄ ecclq̄, in actu d̄nōr̄ eccam videntis et pñs, h̄ecubus tali ad
eam pñ̄ carentibus eiq̄dam. Hꝫ suppositi sit.

Prima ꝑ.

Qđ d̄nōr̄ ecca aqua quali fra, sum phitica, sua in tanta
mali pueniat in ee d̄nōrū Dei et frāe aliq̄d tale §3.

Probat̄ 1ꝰ ꝑ. d̄nōr̄ c effectus pñi à pa d̄nōrum pueniens: 2ꝰ d̄-
nōr̄ ecca cuꝰ effectus talis pñi ecca à pa ecca d̄nōrum pueniens: 3ꝰ
3ꝰ frāe sumpta c aliq̄d tale ꝓbat̄ 2ꝰ quia illa fra, aqua pueniet pñi d̄nōr̄
r̄ aliq̄d tale, ḳ̄ cū ea ut ſupponitur: 4ꝰ ꝓz: Effectus pñi à pa ali
pueniens talis: 5ꝰ d̄nōr̄ ecca cuꝰ effectus talis pñi ecca: sed tubum-
pta ꝓbat̄, effectus pñi fra coicata: fra coicata r aliq̄d tale: 6ꝰ effectus
pñi talis fra pueniens aliq̄d tale.

Ꝓ 2ꝰ sic vi, illud c aliq̄d tale q̄ hꝫ
ee antea ad oēm ale fingentem: sed d̄nōr̄ ecca frāe sumptæ humāi mo.
q̄ frāe sumptæ aliq̄d tale. ꝓbat̄ mia patiente mea illum vq̄ d̄nōr̄
ecca, q̄ patientum ee frāe illum hꝫ antea ad oēm ale fingentem: 3ꝰ
d̄nōr̄ ecca frāe sumpta hꝫ ee antea ad oēm ale fingentes, ſed
mia antea ad oēm ale fingentem, ꝑa illius dr frāe talis videns
patientem (vt ponit̄ aij) cadunt: 4ꝰ antea ad oēm ale fingentem pa-
tiens dr frāe talis illius, p̄ quā, implicat ꝑcam ee talis frāe viden-
tem obtum, q̄ obtum n̄ hꝫ frāe talis illum: 5ꝰ vidum d aiꝰ ꝑa ee
talis frāe videns patientem, patiens cū talis frāe illius: p̄ quā, q̄
ꝑa talis frāe videt aliq̄d talis frāe videt, sed q̄ videt dr talis frāe illi-
sum: aliās actioni illius ꝑtio n̄ oriaꝰ ꝓdt act: 6ꝰ implicat ꝑcam
ee talis frāe videntes, ee obtum talis frāe illum nec.

Huic rōni sic vi
Qđ d̄nōrum hꝫ c affectare patiente mee illum vq̄ sm ee d̄nōrum
ecclam tum dalem, q̄ eccalem, q̄ patentr̄ sequit̄ hꝫ aliq̄d tale ee: nequit̄ tn
talem d̄nōrum effatem, q̄ abstrahi hꝫ (ut constat) videliget exercitio
meo ꝓprius illi monis in patiente, q̄ exercitium evidenter ab ale fin-
gente dari ꝓnit̄ q̄ illi talis frāe in patiente cecus anguat, ſnet affectat
d̄nōrum ecclam frāe sumptam ee aliq̄d tale.

Sed hanc, q̄ illi d̄nōrum
rationis subiectus adhuc ecclā ong Mōrida, q̄ ecclesiphorum de-
su effectum pñalem alicuius frāe n̄ dig ui absoluta frā coitata, vt coicata,
q̄ ecclesiastes, hꝫ 2g frāe, ecclā ong vigilata vt frā ium effectum pñalem

Dicit

cōcat, ꝙ ꝺ dīcātate ſcam mdiatet vicau ē, nam ſtra ē ca
ipius vicau, ꝺbet ēſſe exercitus, mihgantia incam ipius ſgis mbto;
ſtra exa ꝺt, ipius vicau eſſe cadltatem, ſm exercitū exer, ſm
qz ꝺ eum, ꝙ exercitum exeum ꝺbet imagnetaam cendentali, tm
pdicamentali, quo aliqua frā ꝙ inē in aligeo mbto acidet, aliud mbtū
tum, ꝺbtum rſpiat, ⁊ ad illud tendit.

Itaqꝫ ꝙ cadltas exercitūm ⁊
vicau ſcalis ſgis exer, ⁊ tabinca ditꝫ ꝺt citeaſpus, tm tendentia, ſtra
rſpectiua inceſſio mbto exiſtens aliud rſpiet ſpter ꝙ q aplu-
bus exis rſpi ad mittit, ꝺt ſm inhaedntiae exa ſpaiei cittea, nam
ſimittit ꝙ inē ē mdiziate ñ rſpiceat ſpariete hunc vg, illuſ ñ ꝺno-
azet exer illum, m ſimittit ꝙ ē ſtra illum ꝺnoans ꝺazet: ꝙ ꝺt illu
ꝺnoat exercitalem, ꝙ mittit ad illum ſpariete videndum tendit: ⁊ hꝫ-
pes tiam cendentali mittionis ad ſpariete ēat vg, exercitus, vicau
⁊ cadltas, media qua mittit, ⁊ ſtra exa ſpariēti illum ſtrata exercit-
sum ꝺnoat. Idem ſphis ñ ſph hendu ē rſpiciunt ꝺbet ꝺnoati exer.

Si rſpondeo ñ ſpdictam ꝺnationem impedio, nam ima
aliqs effectus ſcalis ē alti qui ſtra illius exercitus ⁊ vicatio ēſſet, ſm ꝺno-
ꝺe exa ſm ſtra illius ē ſtti ⁊ ipius vicau cadltas ſm exercitus exa
ſm exe, ⁊ ſtrpiati mittionis rſpius ad ſpariēti, ꝙ ꝺnoa ad illi ſcali ſtra ſtempta
ē aligꝺati.

Sꝫ impugnabit, nam ſtra exa ſtra ſtata ſtempta ditto ꝺbet vicatis mbto
ac ſtra ſcalis ſtra accepta, ⁊ ſtra exa ꝺbet exercitus, incum, ⁊ mihgantiam in-
cam in mbto cui vicatis: ⁊ ē exa ſtra ⁊ ſtrahi tali exercitus incum ñ ex-
poſſet, alias ñ exa, ſi exa ꝺnatio ſoret, ⁊ ſgis rſpensio eſſet ē ad ſtrum
ſtmd ꝺnatis exeū ſtralibus dubitamus, ⁊ tam qꝫ tñ ſumpꝫ ſint
aligꝺati, trahi nam ꝺ ꝺnatis exei cognidi ⁊ finali, ⁊ exercitus inē
tatem ſt aligꝺatis ē, ⁊ qui ti capiant ꝺta ad mente: ꝙ ſi tum ꝺnatum
exam ꝙ exam ſi cadltis ſcalis talem ex ⁊ ſtrū exercitij inei, ⁊ ꝺnatio
exa ꝙ ꝺt tali tali exercitum incum ñ exporteat, imo ſpium hoc ñ ꝓbat
⁊ ſpter ꝙ ⁊ exꝫ ꝺ ſau, one tragi officaꝫ ſt acipensio mittis ad hoc
cta.

Si dicta tabi teat ſol ablatiuꝫ alicam ſtrucem racionem ſtra ꝺnoat
exer, hinc ñ ſtum ꝓ ens ſtatui quia racionem ſtra ꝺnatem ꝺnoat
ſimoni ab exercitus inis, ⁊ ꝺnatis ſcalis illius; exam ſimoni a ſundo
ꝺ ꝙ ſtrali fundati, ꝙ ſundum ⁊ exeum ſt ontigati ⁊ ꝙ ſum ſundato, ſti-
cut illi ꝺnatem exer: ꝙ ad hoc dicendum ē, ꝙ ſt cittis ſ in aquilla,
⁊ ſtrica acipiat, ꝙ ſm cittis ꝙ ē ſundum, ꝙ ſtrus aliqm ñ ſtrali exercitus
ſm eum ſm aquilla acipiat, ⁊ ſpngat, ⁊ exa ad mittis, ſic ꝺs tali ꝺnatio exa
ē ſicut ſm multotiei accidit ꝺnatem ſummi a ſundo, ſicut ontingit ſpali-
bus, ⁊ negatiuis.

Ad

Nomine tibi fauit hec actio, nam exposcit illi debet
& pnom. illi gdebit apparet fram & subto vicaria, sine patum vica cen,
sine fictam, & effectum pritum atali fra vi ed donacon in eam, & tali vltro
ex quo vt & q vicaria fictam & nec vicaria pacti: q illud donat nec cui-
tem.

Quod q donacio dicit dile vi in eam, & eam: q licet in ea pcipot
summitt ab exactio ino, ita exea a eau, & exactio exeo tam minima:
q nanga gatur & tit donacio exea, q vt in ea vi subto recipiatr.

Item nam
q fundum sit exeum, si sit, pacum inter dnt donacio in ea, & exea
dicat, & si sit nel pact nam, & in ea, & exercitium in eum, sine fic-
sine declaunhat: q donacio vidtr exea, aa fundi, & tr ans, & arbo tor
cultus exe ad uexaum ad Deum, q & pondium ad relaem domini, q
exea ipi, q am fra donans fra Deum Dominum exaltaraau, & ipi
in ea, & secta (vt dixi fatentur) donacio domini vi exea, & in ea: q
si fra, & exercitium illius & q d in eam tali donacio in ea exeo, & fun-
dum exeum sit: q signanter q aco donacio exeo vi a fundo, & a bipali
pus, & pauum vicaria exito, q si ultro recipiatr & in ea ffici pacti &
tam vi exit donacio exea, & in ea, & gcia. h. nlogmr.

Item dicit dum vacua
nullo inspecta alig attenuit donacio exeam & fratri gdonati
& & adhoc vi exeau, q ultro & gliber alia pars pectina recipiatr &
in ea ffici pacti cum & aliud subtum & exeum, nec & exactio in-
eo requiritur, si sim exigi q recipiatr vt fra exeo illud affici, & non
frans, & & indentra abbe fingente ultro vi possidere ratem sic,
nec pariet eam subti adhuc exei, q ultro exacto, & pariet sim & leg
tali ati, & vi subtum, vnde & q ad donacion exeam frata sumpta
& fingens agatr, & q pia & tali gdonati &.

Item dicendi & ex
gte exeum donat in fustra laborat vi hui figmenti fabricam
dii, & indentra & qualibet fictione ultro & fra exea, & pariet
subtum exeum, hoc itaque vacuatr dicit non a exeutum accede
exeum, in eam, nem fra exacti exei vi explicat & in subto, & ad
illud, & subtum in pti acceptione illius &, nec talis vi est sub-
tum exeum, vi in eam, & p ille tu tendit in eam, & ad illius
exeo, & indentra abbe fingente ultro & pariet tendit, & pa-
riet tract ultro: q & indentra abbe fingente dicti donacio exea
fratr sumpta.

Nec obstat q ultro vi actio, & pariet tur, nam ultro

fur

put ad parietem tendit duo dicit, et esse actionem, et esse passionem
idem dicit, seu metaphoricam, vbi dicit parietem cuius fratrem denotat
put actio est reduplicative ipsum tamen denotat put est passio idem dicit: ad
non est cur ad fictionem recurramus, et indenter ab illa inveniatur fra
et exercitium exercitum rte.

Deinde hanc sententiam, et precedentem impugno
quia ex ipsis sequitur Christum D. non esse dicendum rlr fratrem filium Virg. Ma-
riae, nam in esse filij Virg. Matris constituitur per denotationem exercitam ut ipsi
contrarij condunt, et idem ipsos denotatio exercita fratrem sumpta non est aliquid rte:
ergo Christus D. non diceretur rlr fratrem filius Virginis, quod quia a fidelium
mentibus et qua resistentia conceditur.

Similiter ex predicta sententia sequitur creatu-
ras non esse fratrem cognitas a Deo, saltem indenter ab effectu fingente; nam
contra hanc sententiam quousque ac fingat cognitionem per modum fratrem in obiecto, obiectum non est
fratrem cognitum; et contra hanc fictionem effectus divinus (ut et dicendis supponimus)
facere non possit, creaturae indenter ab ac fingente effectus creati, non erit
fratrem cognita a Deo, quod bene non sonat.

Ex quo ulterius sequitur cognitionem
Dei quia creaturas non esse infinitam, nec comprehensivam, quod est hereticum, et qui-
dem sequitur non esse infinitam, nam ad cognoscendum fratrem aliquid
obiectum dicit a causa creata non per effectum fingente; sequitur non esse com-
prehensivam, quia cognitio comprehensiva debet attingere obiectum omnibus modis
quibus cognoscibile est, et obiectum est cognoscibile ut fratrem cognitum, quod divina
cognitio cognoscere non valet indenter ab ac fingente creaturae
quod non erit comprehensiva cognitio Dei quia creaturas, et quia licet sup-
posita fictione possint creaturae fratrem esse comprehensae a Deo, tamen ab aeterno et
indenter ab illa hoc non habebit; ex quo ulterius sequitur dari aliquid illi-
gibile quod subterfugiat divinam cognitionem quod dici non potest.

Secunda Pro

Denotatio exercita quae dimanat a fratre, quae nullum dicit
ordinem rlr ad rem denotatam est fratri ali-
quid rationis non enim est exercitum § 4

Haec pro est in gratiam rr. nostri magistri M. et fere ab omnibus admitti-
det, quia rationes quae precedens pro fulcitur, aequalia a contrario praesentem pro
confirmant,

...phant q̃ sic ostendo: exco d nosq; vdli ecclie d'q̃ p̃ stet, q̃ hoc
...q̃ videant stes, o hinc alm excam, excitibus st̃ ripleu
...adhibeas d nostas: q̃ a d'no frag nullum aliq̃ altem dictadaem
...d nosta, nullum hat excatiu nec vsq; altem excam d nosta: q̃
...d nosq; adhi frag curiens nr̃ vdli p̃ frag: q̃ vbi aqua, frag nullu
...altem aliq̃ altem dicit adhem d nosta; hat vnionem altem nec vnica
...nec excam d'no d nosto: q̃ nullum hat excatiu, nec vsq; altem
...excam d nosta: q̃ illam altd nosq; nr̃: q̃ si illam excam d nosq;
...stm ep̃ ac dicens fingens tndentiu altd pono excatiu exiu-
...pia vdli d nosq; e: q̃ e calig dxit.

Ca d nosq; exc̃ dicentiu
...aliq̃ d nosq; excatoris i excam, vnionem altem, nam tali d nosq;
...ep̃ia fit excam, adsimilitudinem illius petre: q̃ videt exiu q̃ excam
...hinc, alias vi d nosq; excam i nca get: q̃ iniq̃ excam stm dict
...Quisq; excatio exco: hoc e vita fra p̃ exiu tndentiu q̃
...aliq̃ adhem d nosta, q̃ dat, excam huiusq; excatiu d nosq;
...excam frata tale xem. vg. manus hois q̃ quia columna d nosq; at
...nosq; dextra, sinistra, nullum adhem, aliq̃ altem dict altem
...adhesionem xae cuius ala pedagogiu excam d nosq; dextra, v.
...sinistra: q̃ illustratem adhem, aliq̃ excam fingat in pia
...manu xae cuius columna pedagogiu excam dextra, sinistra radicatu.

Aegta dissolu §s.

Aliquis d nosq; excatoris excam in calig dxit: q̃ licet Deo
...d nosq; excam q dxit: manet, q tali d nosq; Deo quia ad
...atuit, q̃ ei q̃d excam aliq̃ Dei: mutat, tali d nosq; adhuc
...Deo intpat, i tate p̃ d nosq; Deo intpat adhesionis, q̃ abstra-
...ho vnicat, alias mutatur: q̃ tali d nosq; q̃ dxit.

Ad vnionem dhominu
...ad q̃ dhominu, at ei excam dhominu: excam nq; com
...q̃ quam. Itaq; nullum ei vnionem q̃ alig dat excam Deo d
...nosq; intpat adhesionis, sicut in d nosq; dhi exc̃ vnitu, vq; dha-
...tur aliq̃ abtu, qm exc̃ hoc alicuiq; mutabilitatis d petra, p̃ dat.

Si manet exc̃ dhominu aag, nam d nosq; excatoris
...e vnica Deo quam ad excatiu, q̃ ep̃ia achristiana Dei, qm
...commotat excatuas vi ep̃ia manu exc̃ productas: q̃ vi d nosq; excam
...fica, q̃ tali d nosq; excatoris vi quam Deo intpat qm adhesio-
...tatem, q̃ stm qm adhesionis tendum excam, q̃ vi commotat excatu

qual in ppria mensura pauidens, & nullum ei inq̃uenim̃ aliq̃d
sib adueniat Deo m̃ipso q̃nad commotandum & eum: sicut m̃
ac libet Deũ quo ad hanc & ipsius pt̃ rac̃ commoti. Ita exalta-
ram, q̃ & hoc aliq̃a mutabilitas Deo adueniat

Retraxg̃ sic amo
Et hanc exaltationi, tali ordinatione cõsideri cum Deo, & nullum ei inuentionis
& donatio inter Deũ in ppria aduenit; sicut m̃ dr Exaltat do-
mine: & tali donatio glorie n̄ exaltat eum.

Arguat̃ Villo sic
Vt experimt̃ pdicta actionis, sic mouet ab ydeme, & abagente
egrediens n̄ donat paritem ala pdicti illi; & quem paritem
ala pdicta illum p̃ donat, sic experimt̃ ad impallorandum dum
dici: & nullam ala donat paritem pdicta illi, & sic impraem-
dum mia, dicit̃ Vt experimt̃ pallorum dum dici, cõgnitribuit do-
natum illi & pdicti alem exigentia; sola ista n̄-
hgnat, & dicit sic inhgnat, & donat pdicta: & mia, nam hg
hatt & dicit expallorum dum dici, sufficit donatum illi, n̄ inhg-
nat ala impia, dicit dictam illam donat, nam implicat̃ pdicta
inica vnitat abto, & ei n̄ nocet sua effectum pdicta; & quem inhg-
nat ala inabto illo, & illo n̄ sit, nec illi sit nec vnita: & pdicta
ala n̄ inhgnat: & sic impraem & sic impraem & donat paritem
pdicta illi.

Ad hoc arg̃ dum potest̃ in hoc respondat, & pdicta dicat in
hgnat inabto qui nec affixit, & in quo nec aliq̃d fixit, n̄ sic subto
& nec affixit & donat. & dicit sic impia illi dicte illi dicit, n̄
vnit abto illo, & si ipsi per n̄ nocet effectu illi n̄ ex effectu
hg, p̃ ex incapacitate subti, vt & si in alia dicti in manu teneat, q̃
diuturn̄ facit, n̄ ex effectu mis nisi nisi q̃ dicta, & ex incapacitat
q̃ hit manu ad diuturnanda: pdicta impallorum cepta n̄ donat ipsum
agens ppriam passi in capacitate: & q̃ debitorem illi dicit
expallorum dum dici nec inhgnat in pria, & nullo in paziet
nec ad libertatem dum alio effectum & eum & nocia inhgnat, sic
respat ad talem eum.

Et hoc in ac tamen cante, q̃ in pducta, pdicta n̄ inhg-
nat, nec subiectat̃ in egrente aqua egredit; & in pallo, & illud d-
nat ala pdicta egrentis, vbi calle facti abigregadum & exca ipsi
ipsi, & in dictum ala pdicta calle faciente d nat, & dicit q̃ n̄ calle
faciat; ridiculum m̃ est dicere, q̃ nunc pdicta n̄ calle facere hgna.

&

Et in talibus calliscabis appetit actio transitiua ad inhærentiam in agente, an talem denominationem exigat: & ita illius potentia est denominationem illam, quæ inest inhæret.

Sic locus ubi scala denominatur locatam, & in loco est, & inest, & subtinet, seu inhæsionem habet locatæ, scilicet, ita ædificium est domatum illatum, & non est inhæsionis formidinis; & ut talibus fiat denominatio, oportet accidentibus, subtinentibus inhæsionem ad efficiat, in qua est est denominatio, ut illud fluant indeterminati inest, nihilominus illud ut sic exigunt: nec subtinentia inhæsionis quæ sunt illud quæ est denominatio, & inest, subtinentia & est denominatum tum & subtinentia denominatio, nec in inhæsionis.

Et claritatis gratia ad talibus ad vocandum ut inest tempestat in hæsentiam: ad vocandam est tempestat in hæsentiam transeuntem data, cognitalis effectus accidentalis, nec tale in hæsentiam importat cognitalis scale: nam ut talis scandum scepticum in hæsentiam exigat idem nec ad quod illud fluit, & specificat, illudque petit, & scala est denominatio plicat actum tui subiecti, seu obiecti scepticum ad nullam talem in hæsentiam in illo hut, ut denominatio inest, & illi actui tui. — & nisi ex eo inest accidentalis est fundata tempora, quia talem scientiam diuinam, inquam de difficultate, & in talibus effectus sit accidentalis.

Augustus

Sacro Decerandi est cognitum tendit durat quandiu durat cognitio attingens obiectum: quia est cognitum potentiæ habet in obiectum: & ipsa potentia sui alicui dicat. — Imprimis nisi ex eo non cognitio illius ipsi existit, tandiu durat, quandiu manet illius ut ita sit, & in idem illum sit alicui dicte: Item est cognitum fundata, seu causata a cognitione tandiu durat quandiu durat cognitio, & in idem ipsum est alicui dicte: quia est cognitum habitata diu durat, quandiu durat illius cognitio, est alicui dicte, quia est cognitum fundata sit aliud est intellectus, quia ipsa cognitio illius ad obiectum scala: quia adæquatum non est cognitum non habet esse vel obtinet, & subtinet scala & est cognitum est ipsa cognitio quia est scala ad obtinendum, & cognitio scala in illum subtinet. — Et ex eo quod Decerandi est non est scala illum illum & in eo est scala scientia scibilis, quia illius denominationis est alii, & scala tendit ad præsentiam vel, & in cognitio est scala, & scala tendit ad obtinendum eodem: quia est cognitum est denominatio scala, scalis

Augustus

Sagum q° p hoc scille quillio vg tendat in paride
adultrat duo scarta ist uidem, et illum; g° det dari dra p hoc scdcarta
distinat, alias, alias in duo scarta dnumer: tenulle dra gistituta d carta
ist uidem; scillio qui spaziis e incidente: g° hac distinctio idem scarta ist
illam in ff scillio distabit e, alicui omnia eadem spacata et indiuisi
nibus. g scillio stricte spaciata p mo spaziis: g hoc qd dcm
caligdarii spati: g tenuo exceptati m caligdarii.

Ad dig xxxvi
Si duo carta ejusdem mag tamen ata, expte sg subdigno, spata ex
cepitur dicta, ata et entiatim dicti negotii, exg, et adhibeam ibi
in dictam dico, q multiplicato scatoru exiget multiplicem spacu
in scatis habitantibus, n° g° in adiectum, q dalia uidem, et illum
et dictum en numeri, nam nra nr numeralia adiunta nr adiectum
sm appellant scata, sed illud multiplicat: ita qui hoc scatu
uidem, et hoc exceptum nr tenet expte sg nisi expcia dictum, p
qm sra in vo scatu catu ata p scillia aegidium, et nr° placitum
et ad obtinendam, sicuti autu et ab agente egidium distinct scatu
agens, et pia et nra in gallo accepta distinct distinctive scar
tam petitoni, nu gallum.

Ad arguens et, nr pal sit entiali
in fuit nullum ord alem dicentibus ad eam d nacta ad ei uidem: g°
nunq p mo d nacti exc Ri caligdacti et nram tale exceptum
et entiali, entiali, et pictum distinctive nr mea pars obtinuo in scatibus
g° tale exceptum ut entiali et detentum.

Ad min in g. Et cui ad nem
adquisitio illam duo entium dati n° distincte pcille in d nac exca, n°
negamus caligua entia in pcille d nac exca distinctae, nam scilla on
fi dati in pcille similium et illam entiatim, et in entibus aliis caligua
sint exca alia ecta, nr in entibus rationis alia in adobtinuo uno alio distinct
et alia in pcilla d nac exca distincte post; illa autu ad similitudinem entium
alius exceptis tabuicentis abillibus; et g illa et ouem ad nem pt, nam
citra ea nobis assunt in entiali in exca d nac n° distincte, et nr adquisit
g plures d nacti exceptam et spati caligdacti n° unum, et exceptum.

Ad
mentum g: in qui, an, qui dicitur in causa dubitabili, et ubi to cognitio
et exceptura adultrat illud scatu expositus, et hic ad nem exceptibus
cogitat in catatura, an tabi d nacti ut subtemticibus, et in causa, an

causata? R° in tali ℭ ibꝫ cathi. Q̃ illud alleg xcultat ℭ sili-
tud ꝫ cathꝫ ibm sit exℓm ad ℓoncat, tale ꝫ cadum ℓt dubitate
ℭ inℓ cadum exℓpte ꝫ, ℭ cadum ℭ pte maꝫ, q̃ in cathis exℓt nulla
ℓ inquirend.

Est huius doct sententia insta 2ª ratio, nam ℭ ab ℓne
inℓata Dei, ꝯbro cadto ℭ accepto xcultat ℓtum fundata ℓt
idatoꝝ cadum cognitu, q̃ ꝺ ℓm exℓpte ꝫ ℓ inℓcat, ℭ cadu
exℓpte maꝫ. = Nacci dit inℓcato ℓndente ℭ tendentia ntg ad
alig ens rati vꝫ ℭ tendentia ntus ꝫ ad ratu, datum, cotingendum
in quo casu ens rati agitum, q̃ ℓ ꝯcadum xcultans ℓ ate exℓpte ꝫ dt
ꝺ ℓnit, ℭ qd fictꝫ exℓpte ꝫ, ꝑ ratio idum dei illius d rati. Ibꝫ
d hoc q.

Q 4 6

Vtrum Dꝫ ille ꝫ potest entia rata ꝫ efficere?

Aliqua notant ℭ Rℓ ꝓponunt. §. 1°.

Habita iam noa ꝫ, ℭ exiℓ entis rati adyti ℓ cua ℓ stadi-
ua, in diagendem ꝫ giong, ℭ ntib ꝫ qd ꝺ loti ℓ facere ℓ iot alt, ꝑ-
tia rati n̄ nulla dat ℓficiendi ℓt ꝫ ℭ stadi ꝫ ℓ q. 1ª ens rati ꝫ ꝓpiam
ℭ ꝫ causa efficiente, n̄ dat dubitarꝫ ombinō ꝫ ꝓpiam actuitate ℓm
ꝫ illuꝫ ntr in ꝺ ℓ ens rati efficiendu, alig ꝑ ꝓ ꝓpria ꝓpium. 1. dischē-
ant, 1. ℓ ℓmuntis ad illuꝫ hac ꝓmitt.

Inqua re Scotꝫ in 6°
dit ꝫ n. 4, ℭ dit. 4ꝫ. q. Unica. ℭ Ricardꝫ Mediꝫ Lucita. ꝺ
met tract 6° ℭ Thomas ꝫ bonꝫ ꝑ allegant n̄ ℓcolentate ꝓssit
entia rati efficere. = Alij Vº n̄ ℓm voluntate, ℭ n̄ quo libet alio
longꝫ ℓ cintranol, tñ ℓ ol assent efficere ꝓssit ens rati ita ꝯtra
act illi da, q̃ ℓ tum ens rati in ℓsse ℓ mat ℓca nihil ℓcauant. =
Alij Vºl allegant ꝫ tra dictu, n̄ phantasiam, ℭ imagi nati um
entia rati fabricare, ita Durand. d. 54. 1ª ℓclu ℓ 2ª. n. 18. Armiaga d. 6
mot. ℓc 2ª, ℭ ℓ ℓcohibi Faunted, ℭ Illustrissimꝫ Maironis, ℓc
ab hac opinione dissent Faonibeta, ℭ Ex Mamitis Montine ꝺ
ꝺ Prado. 1. ℓ. 9. 9. art. 3°. ℭ nouitꝫ Dominicꝫ Lancez ꝺ. ℓ. 9. 2ª
art. 3. dub. = Denique alij, ℓi illitati ℓm entium rati ℓficia
dicunt, ita D. Thas, ℭ ꝑ ꝓbant, ℭ nitꝫ ꝫ. ℭ citra

ℓcho-

scholem D. Ihc q̃ plurimū ille tuentū. Et quia ordo exigit, ille
et exigant .xx. et .ii. mg ll. et .ii. mg Agubalch. inquantum obte-
gūmtēt.

Capo

Quid dicēdū ꝑ entiā actionē efficere ꝑ.

Si homo qui intendat placita aut tempora q̃ dñs imp̃tit, q̃ indicta
huius disp apponitur debeque. Ordo iudicio dñmpe. ex. et dñus ꝑ hoc facit q. col ꝑ
q. 16. cap 3 adnu. Vtrū valeāt entiāi edictū q̃ dicit inquantum accipitur et uni,
male. Sic alii dicūt entiāi edictū q̃ hīt ē in aphorismis, et ratio apparet ex dictis
dictum, cum illud entiāi ꝑsupp̃t. Itaque aut omittā

Dño ꝑ dic: tunc efficit entiā
id, qñ scijuris id qñē accidit, q̃ illud ꝑ cognoscat id qñē accidit: q̃ illud ꝑ
entiā dari facit cui: non inquit dicit illud, q̃ illud ꝑ cognoscat id qñē accidit: q̃ quis
h cognoscat ex eo, q̃ hoc ꝑ iamentitatem, q̃ cognoscat negacionem entiātis: q̃
illud negacionem entiāti cognoscit: q̃ ita ē nūr, nam ꝑ quatenus entiāti, ꝑ
gatis entiātis nullam hīt naturā, nec entibilitatē: q̃ illud ꝑ cognoscat negacionem
entiāti, q̃ quis q̃ alis ꝑ ex abilitudine ꝑ ꝑ ex habeat tingere ꝑ entiā id q̃ con-
sibile et natale ē, q̃ fuit ex alis ꝑ ꝑ ex habitum natales, et consibiles ꝑ

Q̃ facit
et ꝑ. hoc dictum ēnā ꝑ ꝑ ex amissa ita ꝑ cognoscat negacionem entiātis, et alis
ens in hac ꝑ iam entitate, q̃ ꝑ dicat ens ens ens; illud q. ens, et
ens ꝑ dicat: q̃ illud ꝑ cognoscat negacionem entiātis; nam ꝑ q̃ ha
bita ꝑ, q̃ quis extrema ꝑ illa dixit ꝑ cognoscat negacionem illud ens
nūr ꝑ; illud ꝑ attingat ens in gradu, q̃ ens, in quo ens ē dictum ꝑ
ficatum illud: q̃ illud ꝑ dicat ens ens, ens, ꝑ quia, nam talia
ꝑ ꝑ dicat ens ens extrema, q̃ talia extrema cogit, sicuti ꝑ ex illud
dixit ens album, ens nigrum, q̃ utrumque ex illa cogit, et ens dictum illud.

Dicat ꝑ phantasia cogitat mentis in hoc dicat ens ens
ens; in ex quo hoc ex dictum ꝑ attingat ens in unibilem, et ens in
ens, q̃ tergat ꝑ dixit ens ens, ens, et cognoscat frater id qñē acci-
dit: q̃ ex alio dictum nil ad illud ꝑ entiāi efficere.

Q̃ ꝑ nam phan-
tasia ex dictum ad illud ꝑ attingat dictum specificatum illud, q̃
ens nigrum est specificatum dictum illud: q̃ ꝑ dictat ꝑ nūr: magis q̃
ex dicta, et edicit ꝑ, nam ꝑ specificatum dicta dicitur ꝑ ꝑ ex
cogit, q̃ ꝑ in ꝑ ꝑ ex illud nūr, et dictum ex dictum, ꝑ ꝑ ex habet dictum,

nigrum

ingm bonum, & specificat voluntatē; nec voluntas & ēcōsiō-
nt ad illud ꝑt attingere nisi & specificat illud: & pariter phantasia &
ēcōpōnens ad illud nō ꝑtet attingere bonum specificatum illō, alias
& caret & nam ymaginem & excedat limites ꝓprij speciē & obiī
& ad specificatum alterius ꝓpē & extenderet.

Ad 2ᵘᵐ nam ꝓ ea in ꝓpōne ꝓtingere illud, q̄ & substantiam ꝓpōnis; ꝑtin-
gere, ut ens & substantia illud; sic elementa specificat ellum: &
phantasia & ēcōpōnens ad illud nō ꝑtet attingere nō tale, nisi ut
ens, & n ens dicitur, nisi & certa q̄ attingere ꝓpām specificatum &
& ista cum ꝓpōne ꝓpē, manifestū, nam q̄ & ea ꝓpōne cadunt entia & substan-
tia illa, nō ꝑtet ꝓpārī ad voluntatē ad huc ut illud ordinata;
sic q̄ attingere bonum fidei & substantiale voluntati, nō ꝑtet illud
& ēcōpōnens ad voluntatē fidei attingens bonum; & q̄ admirari fidei
& est actus illud nō ꝑtet ꝓpārī ad voluntatē; & q̄ movere nō ꝑtet aliud & est
substantia voluntatis nō ꝑtet ꝓpārī ad illud, ut ꝓbatur q. 23 artic.
docuit: & ꝓ ea infertur q̄ si & phantasia, & ꝑtet illud & ut ꝓpē ēcōpōnens
ꝓpārī nō ꝑtet id q̄ & est substantia illius.

Ad acutē replicandū q̄ ētrāsit ad
bonum q̄ non nam ignis dicit actum sufficientem ad calidum alicui-
us ēcōpōnens & specificatum illius ignis, & nō ꝑtet ab alio ignis; sed & ut ignis
cere ens ingm ens ut ꝓcificatum illud, & quod ignis ponit efficere
ens sui ꝓpōnis ad alium ens ut ꝓcificatum illud, & ignis & ut ignis
efficere, & attingere ꝓpām ꝓficiens sui.

Ad 2ᵘᵐ dicta ymago midelo dicit
nam, actum fidei, ens omne, obiectum adomam, & diligendum, nō ꝑtet
ens ab alio; sed ut reduplicat rationem fidei sub quodlibet ens, bonum omne, & ut
ꝑtet dicit rationem sui, sic mala, & nulla effectus, inquisitionis & ꝓficiat
adomum, & nego ꝛ.

Ad 3ᵘᵐ disparitatis & clara q̄ attingere fidei ens nō ut
ens, & cognoscere fidei negationem entis & ꝓpriationis ꝓficiatum illud
& ut nō ad quid illius; & q̄ ad fidem entis sui fidei talis & ut ens
cognoscere ens ingm ens, & negationem entis fidei & tale, ꝓphantasia fidei
hoc facere nō ꝑtet hoc modo ponit ut dicens ymaginem ad argumentum
hoc, sic & linea ꝓficiatum illud, alias attingeret ꝓpām ꝓficiatum
ꝓficiatum illud & empte.

Ad obiecta ꝑtet ut actum legalem ducant, ut & do-
cet & dicens & legem, ut ut dicunt & illum, q̄ est alia sententia & ꝓpā

rum

qui loqz p̄t illius obtum caare; tñ nonḡ actus loqle ingentale
e ꝯput ꝑficeat loqm, attingunt, ꝙ ſmt vindicare, ꝙ dum
obtam actꝰ ipius ꝓpriam, exactꝰ ꝑficatiꝰ loqz extraneꝰ, in quo nullꝰ
ē inconueniens, ſicut in aliꝭ actꝰ caando nouas caant, q attingunt eos, q
tm illos ꝺ attingunt vires entis ꝺ ē obiecta ꝓportati; ideo nunqua
attingunt alios actꝰ ꝑficatiꝰ ꝑficatiui illius; ꝙ hoc ampliꝰ
ra dicta adducenda, et illa alia dicendam.

Ad ꝙm ab exclusione alia-
rum ꝓbatur, nam nec sonꝰ externi, nec voluntas ꝓt facere entia rationis;
ꝙ ſus illatus ille ſſiat, ꝑtrans quoad hoc ſtꝭ, tunc q obtum alioꝝ
tionumꝰ ꝓ ſuppoſito antecedenti, ſonꝰ, et falſiſſime dicerent poſſe
ent, et dicerent = tunc dicentibꝰ externis ꝓt, nam obtum sensus ex-
terni ſſe ē aliqd ens, q sensus externi idolum, seu ſpecies ſpecta
tum facere ꝓsunt, illorum obtum ſſe ē ea ꝓa; ꝙ obtum q ē ea ꝓa ſſe
aliqd ens, et ꝓ ſpē ē entis, q illud ni ē ea ꝓa fiat ei, ꝙ impoſſe
obtum illius, vt dictum ē: ꝙ sonꝰ externi entis facere ꝓt.

Quoad 2am ꝓbatur, nam nō voluntas ꝓ ꝓprium
ſuppoſitum ꝓprium obtum: ꝙ nec nō voluntas ꝓt facere entia rationis, ꝙ
dens, tum q voluntas eid dictionꝰ illius fruitur ad ſuam ꝓpriam, vel ſi
mum bonum ad q fruitur tam ſuppoſitum exemplificati; ideo ꝙ bonum appa-
rens tam ſuppoſitum fictum q illum: ꝙ voluntas ſuppoſitum ꝓprium obtum,
et ita voluntas creata nō ē ſufficiens ꝓprium obti, q actiua. — Tum nō q
ad facim entis rationis requiritur ꝓa illud efficiam vt cognoſcitiua, q illa
entis rationis cognoſci ſtitat; ꝙ voluntas nō ē ꝓa cognoſcitiua q ſca: q non
rationis facere ꝓt: ꝙ ex ꝺbus ꝓbis ꝺta illatiua entis rationis ſſiat.

Ad ſta ꝓbata ſolvuntur §3.

Ad 1um adducendum imaginatiua q ose facere entia rationis. Nam
dum ꝺ hem ꝓma ꝓt. 78. art 3. imaginatiua ꝓprie Verbum in-
teriꝰ ſui absentis, ſ. nunq̄ illius, ꝓ ea ualens efficere Verbum in-
teriꝰ ſimp̄ſ nō facere entia rationis: ꝙ imaginatiua talia entia rationis efficere
re ꝓt, mare dimittitur, mingere. ꝓa ualens efficere Verbum interiꝰ
aliq mingere obtum q ē ens, ꝙ habet ea obtum ipsius Verbi interiꝰ
ris: ꝙ ꝓa ualens efficere Verbum interiꝰ ꝓt nō attingere id q ē actus ex-
ſtentia nam vt videmus ex ꝺcta 1ª ꝓt. qd art 3. imaginatiua

Et ego cepi ipsum montis. et cuius fuit monte aureo, Mons aureus ipsa entia erant: & imaginatio fuit fuit entia.

Tertia et ultima phantasia est. h. tractum ag et arg, et illius species: consert nonqua imaginatiua, nunq apprehendere aliqd q nec existat ante, nec habeat politum ad essendu, q ut multotes imaginatiua apprehendat aliquid q ante nec, ip tn qui cupiam ut thimi politum ad essendum; et signa nunq efficiat, nec cognoscat entia, q quidnichil ei ante, nec politum ad essendum imaginatum politum ad essendum fuit, ut imaginatio nec entia, vt dictum est ante aturi politu, q ut mentiat, q impossibile, nisi entia sint, falsa.

De imaginatiua

Quando et hanc ipsam montis aurei, nec fuit entia: tum q mons aureus entia nec, q ut imaginatio esset, necesse esse, q subiectum huius cupiat q montem inebriat Deus montem aureum debet cupere: tum q esset, mons aureus cupiens esset sicut cupiens horrio communis, hinc patet qua imaginatio cupiens, q qui imaginatus idem mons accidentale, et insibilem, ut pennis colorem, et figuram ostendit, talia accia sensibilia hinc, et eorum diminute apposita, q nec cupiens ut absolute posita; nec imaginatus cupiens q mons aureus entia sint, q hinc extraheram ipsam, q imaginatio mentia sint fuit; ut sunt q dicta imaginatio. 35 Equad. 55.

Cum doctoris, et aliorum Thomam doctrinam antiq ad argumenta nota ost. h. tm defendere nullam spem ipsa dicta pertinacia sit talia facere; nec negamq phantasiam, seu imaginatiua entia sint mala talia facere posse, ignium possent fingere alia sensibile q sint, sicut q dicta montem aureum, balias ut chimaera, q non sint entia, et hinc entia sint mala talia ut apta fingere sibi possunt, hinc entia sint, cupiant non phantasia accipient, non tn ipsa entia sint, q phantasia alium alium genus insibili, sibi cupiant, non tn ipsa cognoscit ingenium entitatis, nec horum cupiantiam, nec talia entia nihil entia, q accipiant non entia sint talia efficere.

Equo ad arg q pro constitutione transitum inane, q ait alium gat aliqua in esse non tn ipsa entia sint ipsa, q cognoscit ad obtinendum esse entia, nec cupiat cupiantiam, q entia cupiens: exempla de scamno cupiente eodem modo q imaginatiua non cognoscit montes aureos, et alia chimaera non esse, et sine dictum et ens. Ad equo cupiat cupiens, et entia, ad minus potentia cupiat, non potentem esse, q tm mala, non ipsa sint entia sint: ad mo quo intelligunt, et mentium oculos efficaciter ipse attingat et non existentia, et impa

ba

sententiarii in scat, q[uo]d in cognoscat de oibus et singulis talem esse rem in esse.

Dicit D. Thomas q. 12. art. 2. asserit q phantasma scat spaci, et dicit curare et singularia; sed scat Franciscum, et non scat subtilem et rarum, nec dicit curare, q[uo] scat scam stellam, q[uo] non est sententiarii scat: q[uo] phantasia nihil magnabit scat sententiarii scat: Dicimus. Vt arguit phantasiam q[uo]d dicit curare ponere, q[uo] hoc est primum illud, secundum circa singularia ponere dicit curare; sed circa absolutum non est verum, q[uo] extra dicit dicit, scat spaci illum, quem dicit curare non possit alius spaci abstrahere: q[uo]

Ad replicam Pro. replicando manu D. Thomas scat spaci dicit curare et singularia magna, domina, scat, nigro manu, et dicta mihi in eodem sententia nego q. Vt arguit phantasia magna scat spaci, magna quae dicit curare, faciendo magna spectrum nigrum spaci, et dicit spectrum magnam in idem, nihil arguit scat tabulis mei, nec scit capit conari rem scat emittere, nec unum illud, conari rem me et extra mabo, q[uo] erat navium ut scat componeret et dicit curare, et sententiarii scat tabula fabricaret; sit quae phantasia in hui rebus fabricandis ad nigrum non sufficiens negat, q[uo] scat idonium magna, nihil scat, q[uo] unum illud nigrum spaci.

Dicit nullus assignabilis casus, cur, ad scam sententiarii sit conari, et nostrae nihil id nihil esse, sed ultra cognoscere nihil et negare esse, q[uo] phantasia per experimentum tricti id nihil esse: q[uo] scat sententiarii scat. — Prima Validitas non adhuc casum non Verba vitiosa composita q[uo] illigendum sensum scat; nihil hic sententiarii scat contrarium illud Aburn hoc est scat obtinuit: q[uo] illigendum est scat obtinuit scat; sed hoc est scat obtinuit scat exigit nihil esse sed sed tamen cognoscat ut nihil, nec potentiae esse: q[uo] ad scam sententiarii scat scat scat dicit negat nihil id esse, negat nec hoc potest esse, quia phantasia scat cognoscat.

Sed difficultas replicabit: q[uo] ut phantasia dicit nihil scat sententiarii scat tabula scat, tu ex quantione ad dictum dicit scat potest, q[uo] ut aqua nihil abigo et difficilibus paribus, ut est non ut cognoscat nihil et non possit educere subitam, tu ut quantum et subita scat subtilitatem scat educere, ut cognoscat nos visibile: scat Ita ut — Quia est quia idem nihil possit educere cognoscat, tu scat subitam educat

et

ex quinto mod. ang. dic. q. illud manet: q. pa. ... = 5a. et qui phantasma idumte in posse ad ducat ipm spirituale pt in illam reducere quinto mo ad illtm agente: q. idem q. pa. ... = 4a. Stgratia habitali idumte in stgratia capitali, nec redemptiua, hoc in pt hac ex quinto mo ad gratiam omnino, et alia q. pte. q. 7: q. idem. ... = 5a. stilla idumte in posse effectiue mouari. hoc in pt ex quinto mo ad uoluntatem. q. 6. ... = 6a. et pt. milla nactis idumte in posse influere in ang. nactas, nec ex quinto milla nactis pt in illam influere: q. eodem mo. ... = 7a. et ult. et appetitus sensitiuus idumte in posse peccare, nec subordinatus uoluntati, pt ueniale peccare: q. pz. et phantasia idumte in posse fabricata nauis efficere, nec ex quinto mo. et tam in posse ad illam nauem.

Ad 1um ad ducimus ang. dos, ad primum pt tales ipsius gbationem non ante, nec alio modo: nec dicimus nimis e, nam efficere pater nauis et cognoscere fabricata negatum imitatis, sed dicimus nec v. ens, cui ens q. idem pt dictum, e e 2a pz. phantasia; et exponimus sic. m. q. ex quinto mo ad ipsum nauem esse in posse et gratiam specificatiue, non hic phantasiam negatam fabricata, nec alio modo hanc esse nauem cognoscere ad posse (sic idem negatum entitatis in habitu subsistentis sensibili, q. est tum efficacitus phantasiq.) et cetera nauis fabricata facere in posse: ad 1um ducimus substantiam tam q. suas instrumentaria, nec e 2a pz. gratiam esse; q. suas instrumentaria in exigat ea ita se fabricet, sicut eius effectus, suas instrumentaria ita ipsa operas, et illius effectus: vt statim dicemus et factum q. substantiam pt ex quo ducimus illius, et extra substantiam quo ipsa declarare ni e 2a pz. gratiam esse: et cetera vt fabricata nauis e ipsam phantasiq. vt dicitur. et hoc in phila. extra

Ad 2um q. clum ducit in habitata tam quam in quinto ex quinto mo ad ang. clum applicantes, et non ante (casa pt cipalis e spes q. et factum casa particulam sup let, nec ang. clum habet in plura animi, et in mo q. ex potentia tantum) Thom 2a pte. q. 100. art. 1. nam P. q. 64 art. 1 in mentoria ipsa gratia donata, et tam q. quis ducit in habitata nec e ipsa gratiam talis, nec in mo q. ex quinto mo ad aliud ad quem ponit hoc pater in esse: vt 2a pz. sumendo solo ani, uno o q. ex dicta. — Et manet 2a q. ducatus in quinto in quinto bus in fabricabis nec e 2a pz. gratiam q. tó q. 2a q. in fabricata in posse ad nauem in quinto, et tam ex illum quo clum in nauis pauit hic: q. pz. ad quinto mo.

Ad 3um alias pz. tacta in 2a. ad 3um dico q. ducatus ipm spirituale nec e 2a pz. gratiam phantasiq., nam phantasma dat inte

intc

ente cando nag̃ tpi spiritualiꝫ accrat, gr meum ñ eg phantasma illius tratum ab illius ente talem spm edificatiuam: at vo nihil entitatis habet nullo in phantasia etiam vel ñ e paritas. — Ad 2dum dico gr dep gratiꝫ ad entiam ñ e dep gratiꝫ habitualiꝫ absolute, sed ad gnas gratiꝫ habitualiꝫ in hoc quasi e: vel in Xpto sp talem excellentiam et effectu participari. — Ad 3tium q macula effectum ñ e ejusdem illiꝫ; sed effectum maculæ reducendo impulsiꝫ: vel ea sp examinatione ad voluntatem participari abilitat: vel ea nunq̃ ab hypo participari sp: sicut necesse phantasia participare efficientiam entitatis habitæ q alterius e alteram hypostasim.

Ad 4tum iam dictum in oppositis: ad 5tum dico q liberum operari ñ e ex phantasmate appetitus sensitivi; non liberum operari ex sensu actu voluntati; nihil e specificatum illiꝫ, vel appetitus executione ad voluntatem sp operari liberum, et venialia peccata: at vo ad confirmationem alterius partis dicti ens non simpliciter factivi actus illius, sed illius qui habitum actu specificativum ejus: vel nunq̃ phantasia ad aversionem ad illum. sp ad illud participandum, aliter dicit e sua hypostasim: sed pt ad hoc pariter, ergo aliquam h. actum ad hoc admitti.

Sequitur ad probandum voluntatem entitatis esse principium: Voluntas sp operatur gratiam alterius: q sp sua actus entitatis ostia pt percipi ex illa tractu attractivo entitatis totum ejus operationis; ergo pt, voluntas ex mortificato, alterum diligat; sine nisi sanctificati operatur gratiam alterius: q operatur gratiam alterius. — Iterum voluntas sp ordinatur in malum alterum ad voluntatem sua ordinatam; sine hoc efficax entitatis: q sanctificatus: pt ante quasi his letalibus peccat, statuit sibi finem ultimum in creatura, et deo ad creaturam ordinat; et ipse creatura subjicit q illud Esaiæ 43. Servire fecisti in iniquitatibus tuis, et in Deum ad creaturam ordinatum ordinatur: q ordinat gratiam alterius ad q creatura in ordinabatur: q sanctificatus. —

Iterum voluntas gr peccat patitur in suum obtum attractivum ente: q sanctificatus pt operatur illiꝫ, q per idem entitatis effectus: per ens voluntas gr peccat patitur in bonum apparens, sine bonum apparens est ens: q voluntas patitur in suum obtum ratione entis.

macula

Ad argumentum dicendum, gratiam alterius esse principium operationis, sed gratiam sanctificationis, per gratiam habitualem ordinatum: quia in nullo sp gratia habitualis sanctificat nisi per ordinatum voluntatis: vel gratia sanctificat ex mortificato ente voluntatis ad obtum illius ordinatum voluntatis: vel gratia sanctificat ex sanctificato ente voluntatis ad obtum illius ordinatum voluntatis: vel gratia sanctificat sanctificatum ex mortificato ente voluntatis ad obtum illius ordinatum voluntatis: vel gratia sanctificat sanctificatum ex sanct

Ad 1ᵐ ergo dicendum, quòd voluntas mala ex ea
parte, qua est mala, non potest habere rationem finis, sed
magis habet rationem finis ex parte boni, quod est
annexum malo. Et ideo non potest dici, quòd
voluntas mala sit finis, nisi per accidens.

Ad 2ᵐ dicendum, quòd voluntas multoties
fertur in finem ex ignorantia, vel ex aliquo
alio huiusmodi, quod non excusat a peccato.
Et tamen ex tali voluntate non sequitur
necessitas, sed solum ex voluntate, quæ
est circa finem ex deliberatione.

Ad 3ᵐ dicendum, quòd voluntas
non potest ferri in malum, nisi
sub ratione boni, quod ei apparet.
Et ideo, quia intellectus errans
apprehendit aliquod malum
sub ratione boni, voluntas
potest ferri in malum per
accidens.

Ad 4ᵐ dicendum, quòd
voluntas non potest
ferri in malum
nisi sub ratione
boni.

Ad 5ᵐ dicendum, quòd
voluntas non potest
ferri in malum
nisi sub ratione
boni.

Ad 6ᵐ dicendum, quòd
voluntas non potest
ferri in malum
nisi sub ratione
boni.

Ad

Sed queritur ad 3tium ergo Deus potest facere entia rea? Ergo Deus potest intelligere quid quidditatiue est. Esse facere entia rea. Sed anima potest accidens quod dicit aliqua obiecta primitiua cognoscibilia attingere obiecta, et audibilia, et obiecta mere colorum visibilia non tangit. Ergo Deus. — 2° patet. quia si anima videat vinolentum, et impassibilis causa, et quia apparet in nubibus, ergo ibi percipit colorem varium, et mixtos colores nisi: ergo percipit quidquid accidit. — 3° patet quia gustus in fame ex obiecto dulci capit maximum, et quidquid accidit, percipit. ergo idem.

Pro hoc huius arg nota Aristotelis de Anima 3° text 14, text 8. sensum extimum impossibile singulare nec deceptionem pati circa proprium sensibile, et aliquo sensu extimum proprium obiectum deceptionem patitur, illud, sui imaginatiuus. — 2° nota, nihil debet deceptionem sui apprehensionem recipere, nec esse natum esse ad efficiendum errorem, sed illatum qua finis ultimus obiectiuus, et quidquid ultimo finaliter est finale. Ita suppositis

Ad arg respondetur admittendo ama, et negando 2da, ad 1am patitur eam patitatem probatione minori dico, quidquid cognoscit obiecta primitiua colorum visibilium in exercitio licet in mixtis visibilibus resultantibus obiectis visibilibus colorum: non cognoscit percipiendo obiecta tamen quidditatiua percipit id quod cognoscit, non tamen percipit quidquid accidit, quia tales colores mixtorum cognoscentes non percipiunt in obiecto. — Ad 2am probationem dico omnia diuersorum colorum mixtorum habitus obiectiuos habentibus liberis melle carens colores visibiles, et columba, et pauonis et cuiuscumque colores ut transeuntes, cito transeuntes, quidem colores cadunt in visibile et nubes aquosa, et arcus in nubibus, et in columba, et pauone et rubis et cuiusque alterius rei visibilis, et tunc illud non percipit id quod non accidit, sed accidens obiectum sensibile ut extraneus transit. — Ad quid admittatur non esse mixtos colores, nihil extraneum ut percipiatur quia non est mixtus, tamen non cognoscit in eo mixtum: vel dum dicimur sensum extimum posse falli in obiectiue entia rea, sed hoc alias in lib et methodo.

Ad 3am patitatem de gustu in fame. 2° quia termini primi apprehendit ea maximum in cibo, quia non est, et ibi non est. 2° quia caret amaritudine, quia in lingua est humor amaro et dulci cibo, ideo impedit a cibo transmissionem per dulcedinem, et non percipitur gustus intrinseca apprehensione, sed bene imaginatiua occasione deceptionis per se, quia videtur amaritudinem in cibo et non in cute nisi in lingua ut, ergo, et consentio ei, nunquam regit aliquem sensum extimum esse entia rea, sed a facere posse

Arg

Hec et hac q.

Et Anima

Vermillo divinus possit peccare venialiter?

Aliqua notanda pro titulo intelligentia. §1

Aggg. expa Theologica e 19 prima gg. probat et adnodu d. Tho. de eo
frientia entitatis mouentis, hac ora sententia, ideo evitat h. absurdo cessa
tatis: et plures licet, non tamen licentio, immoderate, propono h. 2 Vasq.
Quia entia reali tuta, et facibilia abilitate humano agere, q. nego hac ora dd. e
Hec est et Deus ipse q. 15 art. 9. asserente, Gregorium p. tractatum fieri. Neo
gitari: 1. dici, 2 m. q. ipse faceret Deus: 3. malagio e. Hec est Deus.

Tertio
quippe Deus est infinite incognoscibilis et illegibilis dicta Deo cognoscibilis, entia reali et dictum co
gnoscibile: 2. et entia reali dicit cognoscibilis: 3. promia, cognoscibilitas fundata in
entitate obm, 2 et entia reali hat aliq entitate et fictum: 3. q. licet entia reali et obm
esse.

Quarto adhuc Vasquez: q. Deus non est actus liberus et liberus
sue potentie ut dicitur; sed quicquid est in rebus a Deo est actus liberus
et ad mortalia bona, ut dicitur Amalec; atqui vita Petri est actus liberus
et divine liberi, et liberi et voluntarie ad vitam eternam Xpi D. et mortificat ac
dictum Petro ingredam me crucifixi: q. adhuc in opinione Petri Vasquez
entia reali.

Quinto et hoc allegat Vasquez. Deus entia reali cognoscere, q. entia
cognita, et fit aliqua imp. factione, et potest ea ultimo cessare et ita q. et ita
divina ignorantia sive aliqua imperfectione cognoscat. et illata q. et: patet ma. de ultimo
q. aliqua imp. factione fit et ex defectu abilitate humano, sed dictum cessatione e
ipsum imp. factionem imperfectat aliquo illegi cessato, et hec ora a Deo sit
imp. factione noscuntur: q. ita Augustino entia reali non facilitate cessari ab re im
p. factionem dicat, sanguat, in hoc non cadat in Deo, q. imp. factione ab
imp. factione cogit, et hec ego ita asserunt nonnulla a Vasquez ab eo
ligno Catholico, non peccatum fit dona simam imp. factione ausu stat et
cessata, et imp. factionem cogita a Deo: q. et ita fit entia reali imp. factio
nem dicat aliquem, sive aliquo Dei.

Hec huiusmodi ipsa obe. Dum dicta
ipsam entia reali hac, q. ad eosdem alig dictum si ita dicta ipsa ceci
gitet, q. sufficit dicta eos q. beatus, alig, q. Deus hat, q. hat ut dictum et illata cessari
aliquo entia reali pie: licet ut Deus peccatum cogat, non cogit hac ut dicta ipsam
peccati, q. sufficiat hac ei dem voluntati, ut ipsa. h.

Dominus q. sufficiat non appo, q.
Deus et hac ut dicta ipsa dicat aliquid cogit et ita fit entia reali: q. dicat non cogit cessari

sicut ē egrium ata acē inte, ſ egru amda ac ē inte mouent
imp fectionē: ſ° egred, g nē, acſi ēt, mouent imp fectionē: ſ° ma atte-
gentia nō adequata ad dētō imp ortatē fectionem; ſ° agentis ut ate ac ē ite
nō adequate ac sicut ē inte: ſ° egrum ata acē inte imp fectionem di-
ut Dionysius agnante.

Sed ſ° dco cognitiō connaturalis acīs ſpiritualis imp
patat imp fectionē, g° obtum supat ata acē inte: ſ° ſi idem ſit effectus
sui agentis scdm naturā entiū, hḡ cognitio dicat in cam imp fectionem, ſ°
multo Dionysius.

Sed nō ſ° g° uoluntas diuina ſ° facillimā mouendo
nō ſ° appetat bonum idg nē bonum, sine ē in ſ° appetat aliquod agendum
dicat peccatum, ſ° est imperfectio, ſ° in diuina uoluntate diuina nulla ē imperfe-
gendo: ſ° nō ſ° egre idg nē ac ſi ēt, cogitatiōnē ſ° facere entia.

Sed nō ſ° ita imp fectionē cognoscat id, ac ſi ēt, ac cognoscere extrema alte-
rius contrarii ſ° ēt, v. g. ſ° Deus nō ſ° cognoscat practice extre-
mum alterius, ut dictum, alias faceret entia chy mericū, q phan-
mi ex aduersarijs fingant. ſ° nec nō ſ° egre id g nē acſi ēt: ſ° mul-
tum entia efficeret ſ°.

Denique uocentur ſ° Manu dicunt ēt,
fallitas supponat, ſ° si dicerent idg nē, ac ſi ēt falso dicerent, ſ° ex
ac ēt falsum: ſ° ille tus diuinus nō ſ° egre idg nē, ac ēt, ſ° mar, si
dicerent id g nē ac ſi ēt hoc faceret iudicando cum illo nē quem nē.
ſ° si dicerent id g nē ac ſi ēt falso dicerent: ſ° uerum, in illum diuinum
nō cadit ipsa appellatio ſ° ēt in nobis, tantum deber iudicium ſ° efficaci
idg nē, acſi ēt hoc faceret iudicando cum illam hoc ē, q tanquam fal-
so dicerent Deus, g ē abstrahendum.

Respondent ad g Deus ponit facultatem
entia, q dicit, q nisi facultatis abilitas exeat, g in hoc nulla adest imperfectio q
supponat.

S hḡ euasio ridicula ē manifesti, g ſ° Deus faceret entia, cadit ē
facultatis abilitas exeat in liberas, ſ° entia efficeret entia, g implicat: sicut
ſ° cogitio quadrati ex ēt entia ut facultatis abilitas exeat ex cogitio mate-
ē sui ac liberarum ex arte diuina quia uoluntaria ē: g ſ° Deus faceret entia
rum ex obstat facultatis abilitas huiusmodi in artifice, nisi faceret ēt illud:
ſ° regum, talis cognitio generat odium, ſ° ira illigentiæ, ex ea tristitia ē
ex ea ultionem ex arte: ſ° rum, ſ° hoc non repugnat illigentiæ cognitio ſ° Dei
via gratia, ex facultatis (ex facultatis ē speciei de se) g talis cognitio pa-
tiens entia facultatis exeat, ſ° pugnaret ex ea ira illigentiæ ēt exeat. ſ° ira ſ°
ris illigentiæ ē mala, ex ea ē ex arte liberas diuina ex uoluntaria ē: g talis
cognitio ēt mala ſ°.

2° impugnat 2ª dicta cuatio, nam Deus fecerat entia ab illo
q̃ debent fabricari abilitem creato, tale ens ait ꝑ posset poni fieri abilitem
creato, q̃ esset ens: q̃ sed tale q̃ dicta cuatio: sequitur, quia q̃ fieret talem
abilitem creata, supponatur eam factam abilitem divino: q̃ ꝑ posset fieri
potia abilitem creato: sed ꝙ, q̃ q̃ stat ens esse factum, ꝑ ipsa creatura fieri.

Exqua conjunctione ꝛ impugnatur manifeste 1ª P. Arubal
affirmantis Deum ꝑ posse facere entia ait illa q̃ 1ª fingendo, q̃ ens creatis
pro ad abilitem creato: posse ens illa facere ꝑ impossibile sit eam factam ab
abilitem creato, q̃ ens creatus, aut ipse Arubal Deus ꝑ equit apprehendere
ens: stm eam abilitem ita finitum cognita, abilitem creato, ꝑ quo nullae implica-
ret.

Impugnata ꝛ mo, q̃ 2ª dicto supponens obtum factu ꝑ ipse facere
illud, 2ª dicto Dei supponit ens ait iam factu abilitem creato: q̃ tali dicto
Dei illud ens ait ꝑ efficeret: manifestum q̃ efficeret aliquis rei transitu ad
aliud, q̃ obtum iam factum ꝑ ipse ꝑ fieri, iam iam dicto ad aliud, nec
ad aliud, nec ad ultimo q̃ dicit ad aliud, q̃ remanet q̃ dicta rei hactenus: q̃
ens creata à P. Arubal q̃ dicto dicto Dei ens ꝛ posset facere ens ait. =
Porro q̃ quod dicto supponens obtum factu, q̃ sua ipsa creatura, ens creata
nec dicto Dei supponit ens ait factu abilitem creato: q̃ dicto Dei q̃ ens
ait stm ect ipsa creatura, q̃ nullo ꝑ practica, nec effectiva illud.

Secundo dicit ut dicto ꝑ cogitat ens ait eciam q̃ iam hoc ꝛ mo fac-
tum à creatura, dicat stm illi ens ait nova eciam, quae cum 2ª dicto
mi à Deo. = Non ꝑ q̃ dicit q̃ implicat ens ꝛ dici eciam adequa-
tum esse, q̃ ipsum ens ait, q̃ Deus dicto iam factu à creatura eciam
eciam creata abilitem creato, q̃ eciae ipsi adequata, ~~adequata~~ adequate ip-
sum ens ait à sua creat ponat: q̃ implicat q̃ eciae actionis divinae co-
ens ait abilitem creato factum, tale ens ait ꝛ dicat alia eciam.
fam ꝛ q̃ dicta eciae divino adiumento ut ponat ꝑ ipsa ens ait dicto ef-
ficax, ꝑ hoc ꝑ supponit facta abilitem creato: q̃ iam Deus fecit ens ait
illud q̃ 1ª fingendo, q̃ ꝑ concesso.

3° alij respondent q̃ ad hoc ens ait
equale q̃ ad obtum ait, ac ens, ꝛ hoc arguat mp factione, stm hoc mp facto
stm stat esse obtigendi, nisi esse ait, ad mq̃ ita facit, ꝛ dicto
q̃ quo nihil dicunt ꝑ q̃ ad dicto ut impossibile physice, q̃ stm omnia, ꝛ dicto
mo q̃ ei arguat mp factione, stm hoc mp facto ꝑ stat esse ait ꝑ ipsa
dum ꝛ dicto mo, ꝛ esse humani ait: q̃ ad q̃ dicta omq̃ ait ꝑ ipsa
gendi ab quae mp facto esse ꝛ dicto q̃ ad mq̃ ita ꝛ

Sed q̃, nam esse

nec Deus ē in omnib⁹ opationib⁹ ēt⁹ ē nam fatua dr pauidat, q̄ dicat, rndo: nem futuru⁹ o dño nro, q̄ sit Deus in d̄ratē et cauit in hac inte cuidentia magnale cult ad dnoale, sic Deus ego dō in dño hanc cuidentia, q̄ sat illud q̄ dr inte, ē ut pent cogēt, inqⁿ fatua nulla, imo sapiēs, ī hoc nouit ēt ēpe q̄ht: ato q̄ obtum q̄ht cita qⁿ cinis ē q̄ghi imo fatuo, ē in hm obtū q̄ht, imo sp ē imo pcto q̄ghi, q̄ q̄ht, nam obtum hm pentigei, ste, q̄ gnoscebat illius ht fundatu⁹ in nō ēt dño, q̄ hm illud ē: q̄ ex hoc. uice arguenat Deo aum ata, aut inte, agat, h. in sacris ofticte.

Ergo imo dubiu manet hō actiones dñorū, q̄ ēt illo dicim⁹ agat ut dñum id q̄ mac ē dedata, ēpa q̄ad ēdatē dño sacris, in q̄ Deo nulla imo fatio ad uenirat, q̄ a ētra illū dño sacris imo fatione nō arguat, alt⁹ men tahi dño ē imo fato hm utunt ēpte rēcgnitē ē dilē, n⁹ ēpte ad diuinū cognō.

Exclusa inq̄ manet, na dño sacris sacim obto meriō infert dñone, sacim in sceptio, nam obtum hm dñon exigit meriō ad hoc q̄ dñor sceptio: q̄ tahi dño sacris, ita Deo ficut, n⁹ hm tetinet ēpte obtogti, q̄ ēpte ad; q̄ hoc nō imo fatione arguit Deo rpugnāte: ad rpugnat multiplicitat⁹ sceptio: q⁹ in Deo rpugnat ofticac dñorum sacris, ē q̄ qⁿ libet aliud ens sacris facere.

Patuit ut ad ppo, ut admitti argm dñorū sacris, q̄ uacat. 2. extrema exclusa, in subsumendo ut pponit in dño sacris, q⁹ sacris allegant Deū facere. 2. diuina, ella, ē ēpes ad q̄ad q̄ time dicit rpugnat q̄ ēpte ad diligentia ut imo fatio, ita rpugnat q̄ ēpte obtogniti ē dilē aliqua imo fatio dñi, q̄ sic ad tra ad diuina: q⁹ ofa.

Ad ostatis sacris ad dicat dñorem sacris solum in sceptio multiplicitatem sceptio rpu dñi sacris, q̄ finig, ē limitatq̄ ē, ē ano sceptio rum ad infinig ēt ē rpu dñi diuini, q̄ infinig ē, ē ad rpu cuius effectus eminentia dñi sacris nō infert dñones sceptio; ut dñi hm tetinet ēpte obti, n⁹ ēpte ad, inqⁿ nulla ē imo fatio.

Nonig tahi sacris nam dño sacris ita nō exigit multiplicitate sceptio ut dicatq̄, q dicatus tellus multiplicitate ad hoc exigit, q ad Deo rpugnat: q⁹ in dño sacris tellus multiplicitate sceptio ēpete, q Deo rpugnat. ppō q̄a, ē ro dicatq̄ rpu illig ad q̄ multiplicitate rpu q̄ dicatq̄, ēcatq̄ ad nō q̄ ad aliud; ē dño sacris ēcata importat egrem unū extremū, sēm alterius extremi egre: q̄ potiori mac dño sacris potit multiplicitate sceptio; ē hoc arguit imo fationē: q⁹ efficientia dñi entis sacris Deo rpugnat.

Ad 2ᵐ ro ad Theologica, ii Deus potit facere entia sacris, ex quibus rpus idq̄ adest, ē hoc facere nō rpugnat q⁹ nulla facere rpugnia, Deus nō rpugnat scipsē mā dñe ē tahi

tam

tem ad creaturam q° negat q dictus aspus possit facere: sed quam, Deus ñ p° aspectu sua ētia ala ac ēnte, q illam aspicat vt relata ad creaturam, sed pcat ala, ac ēnte: q° negat Deus egre illam seu vt relata ad creaturam, sed ala quam aspicit, vt, una ē clara q ēia diuina una ac ñ aspectu ad creaturam: q 25ª.

Sprat 1°: si Deus talis aspus, qui opponit ídeis, faceret, nec ñ efficeret distinctionem aīi a diuina ídea; sed hoc repugnat, vt expō dicit D Thom: q° repugnat q talis aspus faciat: regula ista ē clara, vt ipse ñ indigeat.

Sprat 2ª gentium; nam si Deus faceret aspum ídeale, illud faceret nihil; sed hoc ñ ē dicendum: q° illud ñ facit, per nam si tales aspus efficeret esset exaltatio nil, quia cognosceret nihil, vt ñ habilem á creaturis; q vita q hō ē dño nostro, q° primo ad istam ipsius illigentia, q albedinem vel ens antecedit: q° talis aspus Deus si faceret, ñ liberet, seruum faceret.

Cons dubiū

nostrae ē dicere diuina ētiam pp sui eminentiā, esse factorem exigere nem illam, nec ad creaturas relata, ēgrum: vt illam, sic egre nullam imperfectō ē. Sed hoc ita nititur pro aspugnati, nam diuina ē tecta, eminentia ñ exigere in Deo ēgrum imperfectā, q egre diuinam ētiam nec ad creaturas relata ē gnō imperfectā, q illam cognat ala, ac ēnte: q° ēia diuina ñ ē sua eminentiā illam egrem, sine liberam, seruitutia á Deo exposcat.

Regula dubitandi § 4.

Sprat 1°: ex eo pp nos Deus ñ possit facere intia aīi, q° facere ens aīi pōt cognosci attingere ala, ac ēnte: sed Deus ex pō mo concipiēdi attingit plura obta ata ac ēnte: q° ex eo cognō repugnat Deo efficere entia intia aīi: ipse vt mō, Deus attingit entia matia mo imaginali, ex spirituali: q° attingit plura obta ala, ac ēnte.

Sprat 1°: Deus egat entia q negari ad mo entis possint; sed quia ens nec negari nec ēnte: q Deus egat non ad mo entis; sed hoc facere entia aīi: q° ergo: pp mea, Deus egat negari, q pōt esse si fram positiua: q° egat illa ad mo entis possint.

Sprat 2°: Illud diuinum si cognitum esset aliqua ala attingit ad modum ēntis specificati: sed ētiam specificata illud diuinum ē conspicuum, vt alia diuina dicunt, ens diuinum ergo relatū, et attributum: q° illud diuinum ala attingit ad mo entis positiui; sed plura attingit, q entia positiua sunt: q° illa attingit ata aīi ante, ñ

attin-

attingit q̃ nẽ ad mo entis, ẽ supa faciet entia rõis.

Ad 2m dicendum q̃ Deus non facit entia rõis ad hoc q̃ ipsa sint entia rõis, sed ad hoc q̃ sint entia naturalia. Et ideo non oportet q̃ sit aliqua natura, cui conveniat esse ens rõis, sicut oportet q̃ sit aliqua natura, cui conveniat esse ens naturale. Et tamen ens rõis habet aliquam naturam, scilicet ipsum intelligere, cui convenit esse ens rõis, inquantum est intellectum.

Ad 3m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ participat esse, sed per hoc q̃ ipsum esse participatum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis participet esse.

Ad 4m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 5m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 6m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 7m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 8m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 9m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 10m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 11m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 12m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 13m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 14m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 15m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 16m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 17m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 18m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 19m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 20m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 21m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 22m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 23m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 24m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 25m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 26m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 27m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 28m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 29m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 30m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 31m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 32m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 33m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 34m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 35m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 36m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 37m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 38m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 39m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 40m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 41m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 42m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 43m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 44m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 45m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 46m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 47m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 48m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 49m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 50m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 51m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 52m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 53m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 54m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 55m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 56m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 57m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 58m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 59m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 60m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 61m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 62m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 63m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 64m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 65m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 66m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 67m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 68m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 69m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 70m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 71m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 72m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 73m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 74m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 75m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 76m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 77m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 78m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 79m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 80m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 81m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 82m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 83m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 84m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 85m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 86m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 87m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 88m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 89m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 90m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 91m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 92m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 93m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 94m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 95m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 96m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 97m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 98m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 99m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 100m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 101m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 102m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 103m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 104m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 105m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 106m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 107m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 108m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 109m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 110m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 111m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 112m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 113m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 114m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 115m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 116m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 117m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 118m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 119m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 120m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 121m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 122m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 123m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 124m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 125m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 126m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 127m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 128m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 129m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 130m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 131m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 132m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 133m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 134m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 135m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 136m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 137m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 138m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 139m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 140m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 141m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 142m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 143m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 144m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 145m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 146m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 147m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 148m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 149m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 150m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 151m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 152m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 153m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 154m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 155m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 156m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 157m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 158m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 159m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 160m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 161m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 162m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum intellectu comparatur ad ipsum. Et ideo non oportet q̃ ens rõis habeat esse.

Ad 163m dicendum q̃ ens rõis non dicitur ens per hoc q̃ habet esse, sed per hoc q̃ ipsum esse habitum

entil diuini, & attingere eos diuinum, & connotato, vt sit exercit. ª appetitus. q. 4. q Deo cognato. Attingit in potentia obiecta exercita ratio, cognita abeditata tamq abstracta ipsius, & cognoscibilia. Nec contactu q ad attingit est pcia, & vtq illud attingat ad mo entis diuini, & Dei, q & obtinet specificatiuus: secta. h.

Arguit 2º: non datur visio mei, q Deus cognat entia rationis, vt sp supponitur: & ostendit. Probatur, & sic arg Solonista, dm datur cognitum entis rationis, aliam speculatiuum, & practicam alia: 1ª & q attingit est ens rationis q mo q datur. 1ª m. & probo, tot entium esset cognitio: 2ª ist practicae, q attingit est ens rationis & ex acto existens esset eius dem cognit, q elicit exercit actus circa ens, & eam practicabiliter obtinet: & quo ad arg 2ª dig doma, ens rationis dicitur in ordine practice, odomam; speculatiue, negoma: & dig quo ad m, quia ordo practicus ergo m, & speculatiua, ndo m, & conseq, q ª Deus cognoscit ens rationis practice cognitum, & extra nullum efficax.

Et hoc arg soluendum est ad dom arg. Ad q: q ª ens rationis per se in ordine ad intra Deus abstrahens entia rationis habet, & abstrahens obiectiue circa, sua scita cognoscit. ex quo attingit ordo talia entia rationis ipsum scitum, & eam supponant scita ab eterno diuino.

Deus ergo Deus cognoscit ens rationis tribuit illis actus: q ª illud cognoscit cognoscitiua. = dig quo ad m, actus est circa odo ad m circa ordo ad m, & q. Deus nanque entis rationis q to ad m, donec cognitis tribuit, sunt illam tribuit indistincte quia cognoscit: ex quo non cognoscit a Deo cognoscitiua, q ª ipsa actus practicae, & ipsum scibile dat.

Dicat admittimus q. 5. 3ª dari aliqua entia rationis circa: q ª talia hoc potuerunt fieri a Deo: = Nego q, nam ut talia entia ad mo existendi & ad mo actus sint facta, in nec actus ipsorum, & ductiua scibilia sumpta circa actus, nec finis & illam scibilia ductiua ordinis entia limites diuinos adaequatis, q ª tractat se, & actus eam ut finis entis, & ornata ac ente, & ens Deo cognoscit; & a circa q abac Dei dimanare pt & circumscripte, nec per hoc noui abac practica, & qualibet cognoscitiua & naturaliter ordinare ut ipsorum in nobis experientia & fiat. = Patet q

2

q̃ st talia entia tm̃ cœca mec trant acm̃ finẽ entẽ, cupa tm̃ adtã finẽ tendũt, et practice ponduum inne, q̃ illebetur Deo assignat.

Ad 1um Dicit scia visionis cgit omnia q̃ e, valign erit. Q̃ scia visionis ẽ practica: q̃ cgit omnia cognitica. — Ad 2um Scia visionis n̄ ẽ practica p̃ cmũ, s̃ n̄ speculativa: Ad 3um. Q̃ scia visionis entia cgit, n̄ ẽ illam, q̃ nis practica ẽ, s̃ dãe q̃ nis speculativa, sicut n̄ Deus q̃ tadens sciam cgit peccatu, q̃ n̄ cgit, ex n̄ cgit illud q̃ illam, q̃ nis practicæ, alias peccatum efficeret, q̃ ẽ hæticu, et impote.

Dicit Deus cgit entia q̃ sciam visionis, q̃ nis practicæ: 4um dicit Ad: q̃ Deus, in scia visionis ẽ cognitis speculativæ cg, supponit cognitis practicę; et q̃ non Deus cgit entia q̃ sciam visionis q̃ nis ẽ speculativa: 5o supponit entia q̃ sciam visionis, q̃ nis practicæ: 6o cæsumendus.

Ad 1um quando, ad q̃ bam dicẽdum, supponit cognitis practicę circa illorum entia, quorum ficai imꝑtat efficientiam tm̃ deficientia, et imꝑfectione, odoms; circa illorum entia quorum ficai imꝑtat efficientiã et deficientia, subdisẽdum, supponit cognitis practicę circa illorum q̃ intrinsece, et immediate abilia, nigo ans: supponit cognitis cognitivæ illorum, l. armatæ, l. q̃ nis, l. altrius aii aquatalia entia dicunt odoms, omnigo ans.

Ad aliq effectus, quorum ficai Deo assignat, q̃ dicit efficientiam et deficientia, et dabiq effectu, q̃ idem effectus tantus q̃ sunt a creatura tanq̃ a causa et filius et fructus, l. h̃tiarii ei a creatura, cgit Deus q̃ sciam visionis, q̃ nis speculativa; q̃ scia tm̃ cognitis q̃ supponit cognitis practicę q̃ nis; q̃ tm̃ illum supponit in causa q̃ priadiq q̃ ductiua; et huius q̃ ad entia q̃ supponit practica cognitum et in causa illius q̃ ductiua q̃ illa; hæc ẽ cgit et ad illum fabricandu; nec opus ẽ et scia visionis cgit speculativæ alicui q̃ ipsa supponat ab ipsa practica cognitum inceptum et immediate, q̃ sufficit q̃ in una causalitate, et constat in peccato, q̃ scia visionis speculativæ cgit a Deo q̃ illam sciam supponit practicæ cognitum inceptum, q̃ in voluntate sua, q̃ ẽ et causa in defficiendo.

Ad 2um Dicit q̃ illatu creato ducit ad actum illum, qua finis existens: q̃ Dux talium q̃ illatu creato efficit entia: Extrema, si Deus n̄ duceret ad actum illi q̃ nis qua finis existens, illi n̄ esset causa et tabi aii; q̃ hoc n̄ dicendu: q̃ Dux q̃ illatu creato ad q̃ dictam actum ducunt: q̃ m̃ q̃ illatu inexistit effectat.

R.m. dicendo oms, q. curavit ad aliquem illum, qua efficax ex natura sua ad habitationem ipsius ait odio oms, ad ipsum deum facilitate hmi gentis redigendi carnis, negat oms, ad illum probandum dico, tm illum actum efficacem talem ait, qui fictio e. et patria ontis ait; Deus autem tantum ad illum curavit ideum illius unitate, actu gnis fictio e ad Deum pertinet, q. nus talis actionis, tt ons ait obtinere vitam limite diuine voluntatis, et posuit eam caelestem esse: et Deus ad aliquem patriae patriam pram curavit ne ipse; hinc quia Deus in ontis ait piae, admodum quo, aeternitas, curavit Deus ad aliquem peccatum mortale, nec in hoc alium e inconvenions, et creatura tt prima causa in officiendo.

Replicabis illud in ipse et causa illius ait, qnis fictio e; 5° Deus curavit ad illum qui fictio e. et patria ontis ait: probatur, illud creatum in ipse et ultimum finis illius ait qnis fictio e; alias quotiescumque ontis ait posset peccare mortale, et ponitur ultimum finem in creatura. 6° nec in illud causatum ipse et causa illius ait, qnis fictio e.

R.tur ng do am, ad ipsum et bonum nego am, q. nullum e inconveniens in hoc q. illud causatum sit ultimum finis in aliquem ordinatur, nec hoc ng tur q. debet ad patriam ontis ait peccatum mortale, q. tt sit peccatum mortale, imo necessariale, sufficit q. aberratio et exclusio talis ordinatis ordinetur ad Deum et ad ultimum finem, sicuti Xpus ordinavit ontis ait q. faciebat ad Deum ultimum finem ordinabat; et huiusmodi actiones instantiae in aere spirandi barabam q. ex obtio in ordinata ad Deum, et tm in individuo bona, tm malae, in qm ad bonum v. malum finem a bona creatura ordinatur. Et hoc latius Theologi.

Arguas 4° Deus potuit hominem logi: q. in eius obtum, et sensitivas potentias: ergo, q. in eius obtum hmi, v. g., nec tam, nec potuit deducere ipse: q. si Deus hominem logi deducere ipse, in illius obtum deducere potuit: consequens, est D. Thomas 1.ª 2.dae q. 9 art. 6. probat nullam creaturam posse deducere voluntatem, q. nulla creatura est causa boni in voluntate, et obtum voluntatis: 5° q. nisi posset deducere obtum hominis v. g.; nec homo, nec pena deducere ipse. = Probatur: si Deus posset deducere poenam peccandi, in peccatum, q. ei libet obtum deducere posset. 6° si Deus potuit hominem logi, in obtum illius causabit, et consequens est ons talis.

R.tur

Ad 1m dicendū, ad q̄ dicendū q̄ sicut dictū est, adillius euidentiā, q̄ dicit Thas hoc ad 1m ait, citato Arist. instrumenti, stabilit ꝓ bat exaltatiam n̄ posse ꝑducere voluntatē, q̄ a n̄ posse ꝑducere bonum vale, q̄ bonum voluntatis, q̄ a creatura, et ratio est, quia in ꝑticulare n̄ est causa ordinem ordinans q̄ hic voluntas, cui bonum vale, sicut nulla creatura ꝑtinaciter ꝑducere, q̄ nulla creatura ꝑducere valeat in ordinem ad ois finis, vel n̄ impōa ad causandum bonum Thas ꝑbat ad causandā voluntatē impōa; q̄ dicit nihil ꝑpauli sali.

Sic ex impōa ad causandum bonum in forma efficaciter impōa ad causandum hic, hic, nec. Et hoc intendebat, q̄ Deus non vult, et in illud bonum ꝑducere n̄ p̄t, ꝑ ipsum bonum ipse Deus, q̄ ipsum causare n̄ p̄t: ita Deus hic ꝑducit hic ꝓ theologis; et in illud bonum ꝑducere n̄ p̄t, ꝑ ipsum Deus, Stoici Peripatetici, ut dicit Ag̃ste. q. t. a. q. 6. vii Deus bonum ꝑducere n̄ valeat potuit in hic hoc ꝑducere.

Ad 2m dicendū ad illo anti ergo dq̄, q. a tam pōa peccandi, q̄ ipsum peccatum impōtat in fectionem: vel si Deus ꝑ impōsibile ꝑducere pōam peccandi posset in peccatum ꝑducere: at vo bonum impōtat in fectionem, q̄ hic n̄ dicit: q. e potuit hic causa hic bonum ꝑducat, q. a in hoc nulla est ratio ordinis, et sic dicitur

Ad 3m dicendū q̄ ꝑducere remittit petit ꝑduci nullam dicit in fectionem: Contrarii petit fieri peccatum, quia quod id q̄ nō habet exigit dicit ꝑfectionem nullam in fectionem dicit: ut ꝑ: et framica in fectionis illius in ꝑducto nullam in fectionem dicit, q. a framica exigit talium ꝑduci. Ad 4m dicendū q̄ ens in quantum ens nullam dicit in fectionem; et ratio potuit fieri a Deo.

Ad 5m: q̄ actus sicut exigit agi, nullam dicit in fectionem: q. ꝑducere actus sicut exigit ꝑduci nullam dicit in fectionem: ratio a paritate et ars ꝑz. Ad 6m dicendum quod actus ꝑdicti dependentiae nullam in fectionem, q̄ ii petunt agi: q̄ actus sicut exigit agi, nullam in fectionem dicit.

Ad 7m dicendum dicto modo, ꝑducere actum exigit efficientia, non efficientia importat dominium: cui ꝑducit non portet efficientia, sed ligna efficientia ingeniorum: et nullam in fectionem exigit, itaque et dicitur ens aliquo modo, et sic

est

Dei

Dicit: ut Deus non debuerit de necessitate creare, ut
et duplicatum fuerit contrarium: tum debuerit deliberare contrarium ex
Ethica: de nihilo creata ex nihilo tantum aliquem atque esse, deinceps tan-
tum: de Deo talium me ex nihilo creata esse non aliquem esse.

Terminate ut
dicitur huic arg. Et. nunquam additud ad dominum: aliquem ita
ac me; alicuius assertio in dubium, cuius applicata ex nihilo esse
ego nimium, alicuius assertio ex nihilo esse fingendi: ex nihilo esse fingendi
ea idum fabricatus fingendi: et diligere ego nihilo eodem modo: Deus namque
sum ego speculatrix animalis, ac esse esse: ex quo nihilo esse, et talem ali-
quem obtro esse, de ego supponat illam calidam creata, inquo
nullam facere: et in gremium ab alio dicens: et hic
ego peccari: de tunc ego de esse rem posse esse, de ut tale ens ancillam
tenturis spiritum sine tali alicuius erat, et nunquam nihilo, ut
mis esse, sed ab creatrice esse.

Quod ut argumentum: aliquid
idealis de multiplicari esse, ea ante ab illum divino: esse aliquid
si frater ens sit: de Deus aliquantis sit esse: quam ut ex Dei ea
plicatis: art. adg. ubi licuit. aliquid idealis de multiplicantis esse
ni ea ante ab esse, sabbatum divino comparate illum sine esse: nunc
tum esse Dei. ex quo evidens: et cet.

Ad arg. quidem
de arg. de theologicum: ideo habetur abilitum expedigni: ad-
ludit, illius divinae esse talis aliquid fundatum, quod ex exemplari sua
sua et dicimus et imitabilium ab creatura. de quo ex emplari sua
creaturae finit fundus illius creatus scipiat illa divina, quod
ordinatus creatum, et dicitur de nihil accipit quod idea alterius: ut
sit sit fundum, et illius luciani sit aliquid sit in ordine creatum
scipiendo divinam illa, et illam scalam parando ad creaturam in
perdi, de divina illa imitantur.

Et ut canonis: Deus eligentiam ad scipiat
et plurimis explicat tecti faciem respicit aduerte: de quod Dei sit pe-
cus respectu ni caari ad alter: tenus ens ni caari fundata, de scientia
a Deo ni de ens sit caari scalae et imago dei ni. Hoc ad autem
respectu caari ad de Dei ut parante illam suam ad aut: tenus ens ut
ni a Deo ut parae ni nihil, hoc est alligit illam sua sanctam et creatu-
rae: ni tu illam ut parat ut parae respectu, de hoc illum sit ad abili-
tatem creato ordinante et respirante illam divinam ad creaturam: et
hoc ut parae et quod ens rei esse.

Si dicat fundum horae respectus

Ergo

Expta cta diuina q̃ in cabilis c. f. Ob. D. hns aũ q̃ dict. sup. caari d̃ Deo Pat. n. diligendq̃ q̃ caet. fm dala; q̃ hbet. impde Pbata. Dico q̃ fm dum hmoi dã, nuq̃ps ẽ cta diuina ora cõtra ẽ imitabilis; q̃ hr̃ cõit caari ẽ ps, nec pala, beneficii naturalis in q̃ egritr, adm̃o q̃ Deq̃ps virtuale caat. q̃ priam q̃ num, vt dicit hoc 1ª 2ª. q. 114. a. 9. q̃ hoc fiat vt dicat Dam fm dala caari q̃ dict. sup: q̃ clara Pbatõ.

Ad 1ª 2ª tabi. Vnicus. §. Vnicus.

Ad 1. q̃plmento mq̃ns 1º vtrum illatõ angelicus effectus in aia rãli q̃ subditum 2º q̃ st angelus q̃ reparat aia in aia tota, q̃ tabilia habitu humano q̃ speculativa q̃ in 2ª q̃ ure q̃ practica, nec pare in aia rãli ad pus in aia naalia: nec in ad pus Dei in gm habitu q̃ gratuitum q̃ naali q̃ citr; pmitt̃ esse aũ in aia rãli ad pus Dei, in gm illum q̃ sit q̃ naali, vno imperfecto, q̃ ad alium 1ps; q̃ in Deus q̃ citr abangelo q̃ ad supnaali e obum, q̃ subiti q̃ habit. quoad hanc ultimã ptm: q̃ 1º inquirit q̃ clare, nã tota rão q̃ illatõ exacta q̃ Dum habitus q̃ rãli 2. attributa, q̃ fing. it ad pus ideales, q̃ 2ª in q̃ sit Dum q̃ 1ª priam ptm; 2º ostendit q̃ finem; 3º hoc idem stringit in angelo tam in q̃ ad naali, q̃ habitua in Dei, q̃ in q̃ ad supnaali e obum: 4º q̃ ut hic q̃ ure q̃ 2ª angelus ptm distinctionem rãli, q̃ ad pus ideales distinguãt: q̃ 5º tra sacram rãli.

Inquirit 1º: an illatõ 1ps D. potuerit facere tabilia rãli? Videtur 1º, q̃ ad efficientia entis rãli imperfectionem importat: in hoc enim q̃ facio ens q̃ philia; q̃ 1ps D. rãli naturã in ad pus ad pugnat, et ad in passionem dolor, q̃ mortis, q̃ debilit; q̃ in ad mo q̃ facio rãli philia q̃ imperfectionem in aia q̃ in q̃ facio moralis tabilis in aia rãli: q̃ hoc in q̃ facio ens 1ps ad pugnat tam rãli naturã q̃ virtutis, q̃ rãli habitualis gratiã Pelagiani q̃.

Ad 1ª advertit: q̃ dplex entia possunt fieri cibilia a nobis q̃ vidi cium, q̃ q̃ q̃ non claree nos cantem ens non dicit sicut abilia sing. et vi dicantem ens ita q̃ fuerint, similia entia rãli a 1ps facta in pot. q̃ a nunc illustrat 1ps fidelis ticantes tabi; q̃ dis fidelis tabi; et opponit auctate diuina si 1ps tentia entia q̃ ut hic facere, et sit imperfecta in ens philia, tamen tabi, q̃ ens 1ps ad pugnat, sicut ipsi ad pugnat peccare mortaliter, nec mortale: ens hoc in sicut potest

efficere

effectum entitativum ejus & omissa effectum intentionalem quidem
tum sacrificii, ad id inde; tractum facit inchoando: 1° ultimum finem ter-
minum principium ex 1° moralis;

In quinto 3° & 4° species sacrificii contrarii:
Ad 1° obiectivum et de contrario sacrificii & primum effectum, & ejus mo-
tivum; tum & 2° ratione: alij in obiectivis tenent ut
ratio & 2° speciei ejusdem sacrificii & 1a, 2ae. 63 specie; item contra
rii effectus dicunt pacifici opis, contrario rationis ejus 2a; contra de-
rectum in primis ad 3a, Itaque ad 1a rationis obiectivi.

In quinto 4: Quae
dicuntur fiat contrario? an sacrificium; an 1° sacrificium? R° in his contrario sacrificii & ejusmodi facta ut sacra-
mentum est contrario sacrificii detracta id obtinuit; & ejus facta
effectus eiusdem contrario sacrificii obtinuit; 1° in ejusmodi ejusmodi sacrificium
contrario, & ejus facta effectus sit cognitio ejusdem: & ejusmodi facta
effectum in fieri: manet: nam idem ejus, & ut Deus & contrario,
ad effectum sacrificii, & illud obtinuit: & quia & mala, & dico con-
trario sacrificii & ad ductu actum adsumendo, & actorum contrario facta & qua-
dam quasi nova educatione, purificatione: ita ut ad ductu actum sumendum: in
resultat contrario sumpta, ejusmodi sacrificium nova educatione, hui-
usmodi effectum contrario singulis, & fiat: 1° & his dum & sacrificio ejusmodi
sacrificio fiet, ita & unum amplius in mora in obtinuit.

Ad educate, & sacrificio ejusdem
contrario quo ponitur simile passione, potest in resultare contrario, ni ad ductu
actum sacrificii, & ad ductu actum effectum, & nova educatione: in multis hic
accidit contrario ni resultare exitii ejus dimale: & dum male sacrificio, & ejus facta effectus, quia sit & obtinuit & mala actum, media qua fiunt con-
trario sumpta ejusmodi: in illis ad quae sit mala adcontrario, ni effectus effectus,
factum effectum: & dum & mala effectus, effectum imperfecta, & ejus-
modi dicens, sufficiens ad passim contrario.

In quinto 5° quo modo ad
contrario? R° & 3a, ut magis principium & actualis: & hoc sit ejus
dum actualis & principium ejusdem, & ejus actus: & hoc in statua sanctitudinis
& quidem & 2° imo & maxime addit enim & dum sacrificio, magis & applicatus
obligans ad principium.

In sexto Quid ut & 2° & imo & formaliter sum-
mutuis: & mutuis obligationis 2°: nam imo quia & ejus & ad actus: actus
facti & actus obtinuit: & imo obtinuit, & illud & ejus ut & contrario in identum
habitum singulis: & imo obtinuit & illud & ejus & ejus & ejus & ejus in habitum

ab

Gabellum fingente ipsis attribuitur: 1ª inio fralis est cognitio tracta ad res
prout sunt: 2ª inio fralis est cognitio tracta ad rem attractam esse, ipsi aliq
esse applicando et fingendo, q n̄ sunt: pro quo nota, q 2ª inio obtiua ipsa est
aliquid tracit 1ª vero inio obtiua, et 1ª et 2ª inio fralis sunt aliquid ale; ut 2ª inio
fralis talem rtitatem fralem n̄ explicet prout talis est. Hæc sufficiant pro hac
disp.

Disputatio 3ª de Vrlibus.

Aristoteles predicamenta difficillima sunt; Porphyrius tractat quendam
de quinque vocibus, idest immissis scatis gris, et spei differentiis proprij, et acci
de Vrisauro discipulo rogatus instruxit, in quo subtili calamo Aristotelis
et prædicabilium proprietatem delignauit: ergo vrlegus est ad prale ut
ipsius essentia melius percipiatur, coiter oes ante tractatum prædicabilium Por-
phyrij, tractatum hunc de vrlibus instituerunt; quorum vestigia sequens, ad
illius explicationem omnis nra dirigitur.

Et antequam illum solutis. qst. agitemus
supponendum est, q vrle solum non etimologiam dicitur illud, q ad plu-
ra comparatur, hoc ea qualitate duplex est: scilicet vrle in causando, in re prandio,
incendo, in prandio: vrle in causando est illud, q plura causare potest; sicut
Deus, et sol, q plures effectus possunt producere.

Vrle in re prandio est accepitletus,
q naam vrlem reprat: cui adiungitur vrle in [illegible] scando, q quod
scans naam vrlem, et pluribus coem; sicut vox ho, q naam humanam plu-
ribus hoibus coem reprat. Aliud vrle incendo: illud scilicet q in pluribus
reperitur; q m̄ est vrle in prandio q ad his in quibus reperitur prat.

De vrlitate
incaando agit phus, q ad causis vrlibus, et partibus tractat: de vrlita-
te in scando agit de dilg, q ad tris ignibus tractat: de vrlitate tn in
7 cendo et prado agit logus: hoc a vrle de fitum a philo. 7. met p. test.
14: est illud q pluribus incenatum est; in qua de fine aperte declaratur, q ut
aliquid sit vrle n̄ enerius, q de facto in pluribus reperiatur, sed satis est, q in
pluribus

pluribus possit ee vñ sol qualis, q[uo]d sit effectus vñ sit cōpluribus &
pluribus ee, q[uo]d Deus sit pōa absoluta plures soles producere &.

Vale

In incendo, expando effectū abstracte sumptū in abstracto effectus pōe
q[uo]d sit: omnium inmultis ee multa: q[uo]d effectus bonae q[uo]d explicat etiam
valet logice, et dia q[uo]d dicuntur ad diuersa non illud; sed illam passam
unam explicare fundum, sit multitudo, q[uo]d sit unitas indivi-
dui, et species, q[uo]d dem unitas ee fundum unitatis, explicatur in
subtum substantiae, sic q[uo]d dem naa q[uo]d sit pōa una ee subtum inest valet: sed
lam passam ee in multis explicari ado valet ad significa in quo ad
ella valet dicitur: sed illam passam multis explicata effectus pos-
sio valet sit ee prabile de multis, nigg naa ipsa valet explicata.

Sed ad hoc
dictam effectum dicet Deus ee unus in multis, et de multis, q[uo]d ens
tribus finit, et dicit illis praedicatis: ista m. pecus potest ee Deus, Deus
ee Deus, Deus maximus; et in Deus valet logice nil: q[uo]d dicto effectus effect
ee Deus, Deus maximus; et in Deus valet logice nil: q[uo]d dicto effectus effect
ee, sed effectus q[uo]d sit pōa q[uo]d Deus sit potens ad alia et quinque prabili-
bus, et sit ipsa dicens, q[uo]d valet logice et eiusdem ee valet alia et
quinque praedicabilibus q[uo]d tinet.

Adhoc faciet argumentum ee unum
in multis et multiplicatum in illis, unde Dialectica pars. 56. aut
q[uo]d valet q[uo]d sit ee unum et multa: ide unum in statu abstracti, et mul-
ta in statu stracti: et quia naa dicuntur sit una in tribus finit, sit mul
tiplicata in illis ide q[uo]d naa divina ee valet alia quae dicuntur effectus: sit
hoc plura in praedicabilibus, et praedicamentis dicens.

Dicet q[uo]d effectum: unum
unum in multis et multa: et in ee vale; sic dicens potest ad alia praedicabilia
bus et ipsa q[uo]d sit ea quinque dicens: q[uo]d valet effectus vale: sit una ens et
ella unum actum, et ideo quia potest ella q[uo]d unum in multis et multa.

Ad q[uo]d valet ee unum, similitudo ipsa tali ide amicitia una
lusca: unitate et pecus q[uo]d unitatem sit ens, id quae ee unum in multis, si
militudo negata ad valet ee illi in quorum effectus ens sit ipsa illi praedicabi
sit: nam et homo sit animal rationale ens, in multorum esse in quorum, et ac
cens de quale unum, potest inesse valet illegale et unitate et pecus
unum, et nullum sequitur in quorum, unde ee pecus valet et
dicet: valet
illegale nullum vale ee et unitate: et sit unum ens ee ee illegale
unum ideo est ens et unitate et pecus: sit illegale: nullum vale et pecus
unum: q[uo]d ens q[uo]d illegale illegale et unitate et pecus ee unum et sequitur
q[uo]d nullum q[uo]d valet vale: sit ens: ide q[uo]d unum, et multiplicatum
ee unum sit, et pecus, q[uo]d dia valia multiplicant in unum valia: q[uo]d

multis

nullum vale[t] omnes virtutes ff. [illegible]

Pro gloriole, quas omnes oculis [illegible] in infernum dicit mortuos fuisse, et ita [illegible] dicit quem Christian[us] [illegible] aliqua dolore, et ita quod [illegible] vale, et illi dicunt [illegible] [illegible] [illegible] in regionibus. Astringa respondeat adhuc valli eriam indagi- dum [illegible] dicit

Quæ 1ª

Vtrum [illegible] dent vias rectas [illegible] dicit?

Obiectio notanter contra primum §.

Videtur quod impedit omnem [illegible] et [illegible] spati: [illegible] dicit non [illegible] quia [illegible] [illegible] spati [illegible] quia [illegible] [illegible] [illegible]

Ad ea dicendum quod Sabbatum vocat ordinem quem ponit Augustinus, et contra ipsum disputat, negando hoc ad ordinem pertinere. Sed ordo ipsorum ita opponitur tempori, ut

Pars 2ª

Quæstio decima de ordinibus.

Articulus 2.

Hic 2° quæritur, utrum ordo sit proprie habitus, vel potius actus. Et videtur quod actus, quia ille actus dicitur ordo, quo aliquis ordinatur ad ministerium altaris. Sed ordinari est actus. Ergo ordo est actus. Præterea, ordo videtur esse quædam potestas. Sed potestas est actus. Ergo ordo est actus. Præterea, ordo videtur esse quædam dignitas. Sed dignitas est actus. Ergo ordo est actus. Præterea, ordo videtur esse quædam scientia. Sed scientia est actus. Ergo ordo est actus. Præterea, ordo videtur esse quædam virtus. Sed virtus est habitus. Ergo ordo est habitus. Præterea, ordo videtur esse quædam gratia. Sed gratia est habitus. Ergo ordo est habitus. Præterea, ordo videtur esse quædam sacramentalis. Sed sacramentalis est habitus. Ergo ordo est habitus.

Quæstio 2ª: utrum ordo sit character. Et videtur quod non, quia character est signum. Sed ordo non est signum. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam potestas. Sed potestas non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam dignitas. Sed dignitas non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam scientia. Sed scientia non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam virtus. Sed virtus non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam gratia. Sed gratia non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam sacramentalis. Sed sacramentalis non est character. Ergo ordo non est character.

Quæstio 3ª: utrum ordo sit indelebilis. Et videtur quod non, quia ordo est quædam potestas. Sed potestas non est indelebilis. Ergo ordo non est indelebilis. Præterea, ordo videtur esse quædam dignitas. Sed dignitas non est indelebilis. Ergo ordo non est indelebilis. Præterea, ordo videtur esse quædam scientia. Sed scientia non est indelebilis. Ergo ordo non est indelebilis. Præterea, ordo videtur esse quædam virtus. Sed virtus non est indelebilis. Ergo ordo non est indelebilis. Præterea, ordo videtur esse quædam gratia. Sed gratia non est indelebilis. Ergo ordo non est indelebilis. Præterea, ordo videtur esse quædam sacramentalis. Sed sacramentalis non est indelebilis. Ergo ordo non est indelebilis.

Quæstio 4ª: utrum ordo sit character. Et videtur quod non, quia character est signum. Sed ordo non est signum. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam potestas. Sed potestas non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam dignitas. Sed dignitas non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam scientia. Sed scientia non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam virtus. Sed virtus non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam gratia. Sed gratia non est character. Ergo ordo non est character. Præterea, ordo videtur esse quædam sacramentalis. Sed sacramentalis non est character. Ergo ordo non est character.

cet dicere Horat, actus e vox, nec vacat, q̃ compde Abstrat cedi-
dicteis. q. 7. Gemiachus: 5° dñt dari a ffe rei nag ualis coexistens ov
dentes ibi uocib: Edicat plures q̃ dari habeant cñt in maa ac
pag nanti, q̃ cimple.

2ª 3ª

Nag uales n̄ ap dat rei a singulatib separate

§§.

Probatr hec 2ª in hunc mo naa ualis e dat uni singulari: q̃
p̃ rei a singulatib separata, ans p̃t. nam hec e dña Petri, e
Pauli. Ergo hec e dña eis dem alteis: q̃ dat e hec nag uales: q̃ nag
uales ñ dat alt singulat cum.

3ª ffl 2ª: implicat aptr rei naa q̃
nñt a singulatib idditata: q̃ implicat dari ap rei naa a
singulatib separatis: ans p̃t. implicat ap rei naa, q̃
ñ sit deducta (duo tm excepto) q̃ rei naa deducta e a singulatib
idditata: q̃ implicat ap rei dari aliquam naam, q̃ ñ sit a singu-
latib idditata: nam p̃t actus p deductiua tot tradatam a singulat
q̃ rei naa deducta dat e a singulati: ampte: q̃ actus p deductiua po-
nit eam, tubet rei natia entitatia a e dat rei singulati: q̃ actus
p deductiua ad eam singulat tradat.

3ª natr: q̃ idditati ap rei tabinaa
a singulatib separata; cet uahi dei ect, cet ut supp onti; cō
similia nat q̃ existant aliqua entitatia, q̃ uenit ap ac cet tm
q dicati, q̃ tm singulatia existunt: Ita uahi naa cet hec mundus
ama inte, e diuina ā q̃libet alia; e alias ct uahi, q̃ dicto non
inuahit.

Dices ille ens q̃ ut naam essem, n̄ attingendo singulati tale
q̃ aut idem n̄ nag uales a singulatib separata: ſ tq̃ qua dicat
ille ens ffalso, q̃ attingeret naam, et n̄ singulatia tale.

R̄ q̃ ille
ens q̃ cat naam essem, n̄ attingeret a singulatib, n̄ mot infallib q̃naa
ñt a singulatib separata; q̃ ut dicebā iddatis bonis ffidei, quia
cō n̄ attingeret ens ille: sicut ens ut naa alii ni equo cō ignita nas dif-
fabilis, ſt uahi naa dispahis. Sit iddata a ali; cō ſp uing in
pomo altingit colorem n̄ attingendo sapore, q̃ uenit attingit sapo-
rem colore n̄ attacto; q̃ uis sapor, et color ineo sit tempore mobili: nec cō hoc

g̃r illine sit dei p̃ientz mentiai, seu falsi fiam; g̃ a etiam ex hoc
loquiu. abstrahentia n̄ emendatur: et illud mihi mihi cum natura
hit, et abstractum ego.

1° Si destruat, destructis singularibz remanent curtia: g̃ curtia dantur singularibz separata. Sed
destructis singularibz remanent res: g̃ nō remanent curtia. g̃ p̃ secun-
dum obtra; sig̃ dem scia manere n̄ ipsa n̄ manente cui obto. Sed p̃
nam vi hyeme dat scia t̃ sola, et in tunc ppā ouillarista datum:
g̃ destructis singularibz remanent res. Pr̃ destructis remanent
philia rubbeia, nego am: nulla gm ad conexio exempratorez citta-
dinum, pdcam, cong atrogua: Et nanque destructis singularibz ma-
nent curtia g̃ tum ad conexione ciuitatem pratorum, g̃ eadem exem-
pō obtum sig̃, n̄ in manent philia victoria, et rubbeia p̄ hu-
mica. Et nec in destructis singularibz, nō curtia destruunt. Et
curtia nunq̃ a singularibz separatur.

Sed plicabit: destructis singularibus
curtia manent rubbeia philica: g̃ quod? g̃ cum destructis singularibz rema-
nent rubbeia conexio pratorum ciuitatis: g̃ remanent curtia rubbeia philica:
assp: destructis singularibz conexio pratorum et ciuis n̄ destruitur: g̃ talis
conexio manet rubbeia philica.

Pr̃ q̃ talis conexio nulla ergo destruit n̄ dest-
ruitur g̃ q̃ desse ipa manet, et rubbistat; sp m. cuicum hoc in casu
destruit in tali conexio philica victoria; go destruit etiam philica, singu-
remanent in illis diuisio talem conexionem ipse: g̃ curtia remanen-
dum singularibz destructis. Pr̃ trag̃ ut maneant res tales, q̃ ma-
nent curtia idem ad impedit, quomo q̃ manent.

Regula Regula de solido §4.

Q a
q̃ 5 Spacium vt solis angust°: d singularibz p̃ scia: g̃ ma
Spacium in quo fallo: ans p̃ v° Deus e singularis: et in d illo de-
tr scia: g° d singularibz p̃ dari scia: nisi p̃t; nam rubbeia ego d
d Dio temp̃ d obtrahio: g° d Deo detr scia. Spatr v°

Spatr v° d singu-
larib̃ p̃ dari d spa: g° in c° dari scia: p̃t aqua: nam p̃ hunt
d spa, hunt ucram etiam c spatio ones d illa d mobiles; et aqui-
nat illo spatiat dari scia: ubi p̃ q̃ pluuia in gulacia d fuerit,
et in loca dicto d spa in duci debet: g° Lya.

Spatr 2° d singularibus
pedi spacii spatii sunt; vg, ita Petrus e discus eius; Paulus e ci-

e bilis

tibilis: sed proles mala dari vita: q̃ mō d singulando.

Secundō
co d singulariby nō possent dari d ēe, q̃ d corruptibilis: hanc vitā nō obtinet: 3° d singulariby q̄d dari vita: nisi p̄s quedam ēq̄ttibet vita nobilionaris ē corruptibilis: et sic d quedam d alij nobilionaribz dat vita: 4° q̄ vis singulare corruptibile det d perpetuā vitā dari.

Ad dicz p̄mo ergo dicēdū: ad 1m q̃ bene dico, q̄ d Deus d singularis ē sm immutabilis, et incorruptibilis, sic et Deus dat vita dari vita nō ā d alijs singularibz, q̄ vita aliis singularia mutabilia et corruptibilia sūt.

Ad 2m p̄mum q̃ dicēdū dicendū: d singularibz exercite, et agnus habiti negocians: d singularibz insignate, et agnus habent vitā civilis, et dicēdū, et ergo sq̄: et aque singularia apponunt dari insignate, q̄nus dicunt accū singularis eorum alijs singularibus: et hoc ꝑ filij dari vita, et sic, et ita dicit Philosophus. 4° ethic. q̄p. cap. 4°. pōt sm victu aliqua singularia exercite, et imparis put ad p̄sentia et nobilitatē ad singularia eo q̄ singularia, et incorruptibilia, et aut nec filij nisi dari vita nec sic.

Ad 3m p̄mum q̃ d singularibz exercitis ꝑ artes vitā p̄s nati, q̄nus ergo sui, q̄nus ergo eoꝝ: q̄ p̄ actus militia et ēq̄ttis ꝑ artes nō sunt tales, et immediate, q̄ hec nati ꝑ se potēt indicari sic: ideo nanque potuit ē aliqua singularia corruptibilia, q̄ d ēe singularia et nobilia ē q̄ vita nisi dari d singularibz, q̄ d hec vita eoꝝ, nec singularis ēq̄ttis singularibz sint p̄s nati, q̄ vita sm nisi dari d nobis immo, et alia vitā nati, q̄ q̄dam nobiliora immo vita nec sic ē.

Ad ultimum p̄mum dicendū ergo q̃ hec p̄mum ē corruptibilis p̄ se, q̄ pacis, et civilis duorum, q̄ d sic illata singularibz, et sic ē facto corrumpantur et sic q̄ singula vita nec singularia corrupta, q̄ nisi sm pacem et corruptibilis, singularia d p̄ se corruptibilia, et sic d singularibz vitā dari ingredit, benigne dicēdū.

Ad 4m q̃ dicendū dicendum q̃ nam naturam ēse corruptibilis: q̄ p̄ dicta sic dicit: p̄mum: sm mey q̄ē ē pretium q̄ sm mey: 3 civilis unionis ē corruptibilis: q̄ naturam p̄ se ē ingressi p̄s corruptibilis ē: p̄ sm civilis unio ē ēe sic ab ens: q̄ vita et civilis unionis ē corruptibilis: eius p̄ se: q̄ē n̄ q̄ē tanq̄ finis adequatus rationis mey capacitate q̄ sicut sic cali patiat sum mey q̄ē n̄ patiat eoꝝ capacitatem mey, et ens separabilis anima q̄ unio sic vivens mey ab ens ē sic sic ē.

Q°

Q. 6 q: nam naa hois hit appetitum ad aliud finet (et dicang p q hoc) q naa humana q e rabimo e corruptibili: n, im. corruptibili n hit naa illius n appeteret sed hoc sicut q eadem corruptibile e apte nei ⁊ colligimo q naa cadi n appetit ad illud.

Q. 7 q: scia n̄ est dari dobo, q e q dari corruptibile: naa humana, x q dat datam, saltim q dari e corruptibile: q n̄ deducitur q dictus dubio: si scia daretq debo restituere, e corruptibile saltim q dari; n̄ scia q dari possit e mensura: q hoc enuda implicat, q nō q eadem sig: q debo corruptibili q dari n̄ q dari scia.

Ad arg 2° dico do q naa; q ad humana e corruptibili: q plurie ad omnem multq; nec naa; e nulla mirego q: ita quilibet naa humana ⁊ q libet alia naa q aliquis lunaris sit corruptibili q plurie q mad eorum, q q pono, q e naa n̄ habebat fua multq in q mad eorum, q habuerunt eandem q habebat, e idis adhuc nō habeant: hoc ad rate: q quilibet tam q habet, e idis adhuc habiturus e carens rationē: hoc ad rate: q quilibet tam q habet scia, sive habeat, carebit, e ita q naa ab hac vita recedat ⁊ dari scia, sive habeat scia carebit q dista ab Italia e corruptibilia n̄ habēt in patria; e ita q singularia habebit q dista scia n̄ dabit.

Arguo 2° q dq d e apte nei e singulare: q d apte nei n̄ dat: nō valet: q vans: q dq d e apte nei e certa; ⁊ deductum ab dio (excepto Deo, q est eadem) q dq d e q deductum e singulare: q dq d e apte nei e singulare: q vans: actio q deducta ab agente n̄ singulare, q naturaliq ordinem damnatorum ab scia, subquadrae q libet ad singulare: q vans.

R. 2° dico dans: e singulare, q identice ad scia, ad scientia: q ista scia ens o ans, o quia: o ⁊ humanitatem, illis e te quentia q pos: ita naa humana est, quia Petrus ⁊ quicunq alius est identica ⁊ singularitate: scia tn̄ singularis n̄ e; q singularitas n̄ quent exercere, sabatio quia (q quo Deo dante insibari ego, naa dicat) naa ⁊ non q unum in duobus accent dabo, e ita naa est apte nei ad plura: ⁊ identica ⁊ singularitate: et hoc q dicit naa est apte nei ad plura: q d non q naa est identice singularis; q nec q ⁊ est singularis patet ex eo q sim dista valet, q sufficit ad q libet dari apte nei naa, q alia possint dici.

Dico naa identica ⁊ singularitate ois e valet: q apte nei est naa e singularis, identica: q apte nei n̄ dat naa ens: q nō mar: valia ⁊ unum in multis est ⁊ multis ⁊ naa identica ⁊ singularis n̄ una in multis, q potiq diuisa ⁊ multiplicata: q valet n̄. Adde, q naa identica ⁊ singularis est ens singularis: q n̄ dat naa

q naa

g mau valli nist.

R^r negdo mam: ad ppaum dgo mam n^ē una am multa
frata dto mam: fundata rugo multi: o diguo dguens: n^ē valli frata
dto g: fundata rago g^a et manquma ad ddata o singulariby n^ē ap-
bziden, ipg^a et multiplicata o diuisa: p^ē una fundata in multis g^a
ē aug dem aai in ciby: o ido ē bet fundum, et illig abstrahi ab
tadem mam, o illum qualem fuerit faciat, g sufficit ad intentum ē.t.
g.h. n^ē stendimg dari agte aci vale frata; g^a mam aai, g^a qua-
lis fundata.

Idid, g addit dico: g mam ddeta o singulariby, ē generis
alarum singulariū ddentice, g mg singulariby ddeta, n^ī mta frata sin-
gulari; g^a ao loci frata diguita a aa singulari, o addit oribus
diui dsalby: ē qu dicta fadilas abilla saltim uisinata; g^a Petrus
mam homi secund^a fando, ē mam indiuiduali abilla dig^a ut:
mo aqua hoc bt sim dittione frali crenda aci ab colo allig nata
p^r ho loco dicemg; g qui ēt frata singulari nullumēt in uicini-
ans nam o hoc stat ē fundata uale qē, g.h. stendimg.

Jaguens 3° arg
Ad omia: illa fdicatio fetus ēt ē pzcio tacti: g^a hoc ipacuy o dig-
nang o dcm: p^z gia: g^a alia tadip^o ēt ddentica, idem et supo pzgs.

Ad 1^m dendo ans, c^a negando g: ad diuis p^r bemido, g
ad hoc bt magpo ddentica n^ī sufficit g bt pradum uicinum o tertio su-
to mo tpe, obtum aliud g.h. stengit: mo ei tali, et similiby p^r fdi-
pradum ncit ddctum o tertio, p^r o ēt fadia: nam ut bumē g mappa-
mam o tabo, idetum a. ceteris anegdit.

Jaguens 2^m p^r Petrone: Illud
p^r dicta fatis uicinis dalby: g^o sicut agtes alias fallaces illig: ita
aqua ē ego ē attendi: g^o ipficiam ego mam conspicuum ut separa-
ta, sil dem ē separata agtes.

Ad 2^m dendo ans, c^a negando g, g^a
illig ocpit grauate xpancium ad uicinos, n^ī mag ē tpe pzatum
abillo: aqua n^ī cogit illum tertii; g^a et fallacia arguabat, g
agtes ita ac agte aci, sicut ffe cum bumanum tpe pmanēt
ucum ad ipsum mam ipsum colorum, sine sapore salis.

Ad id g addit
in dico mo illigendi requirmo attendi n^ī illum quemaai uicinor
ac, i quibus bent in illis loge, g manifestum ē, dum illig rapbat
aqua de, centum ad alias fluctib agtes ideo egnitas n^ī quod
mo attendi quem bent ab inde, g ut ut in dictu: aliter Deus ip-
mabaret egnit mamaali, cuius g tu Deum illum g curabmg

mo

m̄ unitatis ẋticulum: eoque unus [illegible] Platonis intentum
& hyethda. ℣

§ Ille 2ª

Vtrum apte dei dett Vitas fratis in vna
qui vox unitate numerica?

Obiigg. Supponi statuitur ad §. 1.

Stabilito iam. ℣ dentis dari apte qui naal unitas sum-
dett; iung & Ecclesia fieri pōt & pendo unaeunitas fratis, &
sta hoc naal in eo casu, de unibus etc separatis, dubitamus. qua-
to pendum ad 1mu utilitatem fratem nrā status ℣ beatū: &
pendum ad unitatis unitas, & quoniam unitas, inquisitum an
an nrā apteri hucnt aliquam unitatem fratis, distinctam a tis
distam abunitate numerica, ℣ licet deos apteri bet.

Pro quo-
tu, ℣ unum tetto Aste qui vno mss. c. 5. c. indiuiduum, & c.
diuiduum cuiuslibet dett: & unitas in casu dicit unitatis,
& accessionem diuiduum, & accentia etc. ℣ pro, qua pria, unit
& ℣ quodli, & quotuplex diuiduum seleris, cuit m̄ unitas.

Contra:
duplium indiuiduum vnius; unum naal & numerica; & te-
rium fratis: diuiduum naal & dicitur ℣ multipria naalia, sicut
diuiduum duplia, quodli & dicitur apta. a. Petrum & Ioannem, & unum
etc & numeraia diuiduum: diuiduum fratis dicitur ℣ pentia pria fratia,
sicut dicitur ℣ apta etc. a. Ioannem, & aqua, ℣ basta diuiduum, quod hucnt
pro ℣ specifice dictum.

Ad unum. unitas m̄ i dx: alia naalis & fratis
alia: unitas naalis ℣ numeraia & accentia dicitur ℣ pentia pria naalia; sicut
Petrus & unum naalis, ℣ m̄ diuiduum naalis a ℣ pro; & alia naalis naalis di-
quet: unitas fratis & accentia dicitur ℣ pentia pria fratia; sicut unitas ℣
bet Petrus & Paulus in ecclesia: qui fratres m̄ dicuntur & gotius hominum dum
specifice naam.

Nota, inquibett indiuiduum pluraliter unitatis saltem unitas
abdictus reperiri; nam in Petro ℣ reperiri unitas fratis, in ecclesia ℣
unitas & angelo; & unitas fratis in ecclesia ℣ ℣ unitas & lapidi; & unitas
fratis in ecclesia eiusmodi ℣ ℣ unitas & plebania; & unitas fratis in ecclesia alia ℣
diuiduum alicuius; & in reperiri unitas fratis in ecclesia ℣ ℣ unitas & Pauli.

4º Suppono, apteri reperiri unitatis numeraia cum ℣ Petro
apteri & cum; & in apteri numeraia & Paulo dicitur ℣ & tibi. in
del ju-

disputarm. Item in quantumcunq; fractum unitas fractis appetit aggregatis; ergo in quolibet casu fractorum, quod unitas fractis sit aggregatum: dico quod unitas fractionis est opposita unitati unitatali, secundali, tertiali &c. quemadmodum: Secundo dico quod unitas fractis opponitur unitati naturali, numerice; inquantum unitas illa unitatis, quæ est principium denominationis fractionis: & hæc est duplex, simplex & complexa.

Unitas fractis simplex est quæ nunquam potest dividi nisi in minimam sui dissimilem, vel quæ nunquam habet dividi nisi in se: & dicitur simplex & minima & est illa species multo minor specie fractia dividi: alia dicitur complexa, & est illa quæ potest dividi in fractias, vel habet quamcunque fractiam dividi: & hæc est duplex, quia quædam habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis complexæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis complexæ & simplicis.

Unitas fractis simplex & minima est illa quæ nunquam potest dividi nisi in se, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex est illa quæ potest dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ, & hæc est illa quæ habet fractias dividi in fractias unitatis simplicis & minimæ & complexæ.

Unitas fractis complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima & complexa & simplex & minima

tanti ons. ꝑ dicta aut. ℔ aliqua exꝑ quinocat dzia apte rei
unitat fraliter in ꝑfect talem unitat debeat ꝑ petua, cõ me-
gũam nam eadem acquit habiti scutis ꝑ potuunt allegare unita-
tẽ. Dhas in ꝑ dicta aut. ℔ nari ẽ meg̃a, sicut ꝑ allegat
aut ℔ positiua: 5° ꝑ dicta aut. inefficacitat ꝑ dictam ratiõem fnat.

Ad hiis
batur 2°: unitas fratis petua ratis, ℔ carentia distinõis ꝑ pria
fratia petua ecclia; ad 2am. x. Petrum, et Paulu, ex pte carentia
distinõis ꝑ pria fratis, petuam ecclia: 3° ad 3am dat unitat fratis
petua, ecclie: ꝑ omia: ad 4am Petrus, et Paulu ñ dicũnt specifi-
ce: 5° ñ dicũnt fratia ℔ positiue: quapte 6ª minima. x. distinõis
fratis ℔ specifica distio: quemcunque ex ipis ñ dicẽnt ñ dicunt
fratia: ans ꝑ: ad 1am Petrus, et Paulu nominant in specialoma,
sed minus hõis subqua alia ꝑsonẽ, sm subsilla ꝑ indiuidua: 5° ñ di-
cunt specifice: ꝑ qua, nam nominia ex in specialoma essentia et de-
fin distinõem specificam, quia subtracta ipa ñ detrahitur ꝑ in stania
alcuiꝰ potit specifice dici.

Ad 1am: ad 1am Petrum, et Paulu
ex pte actus ñ tudinis in actuana: 2am actus fundat in carentia
distinõis, seu in unitate fratis, q Petrus, et Paulu hñt inter se distinctas,
3° ad 3am dat unitas fratis: ꝑ omia actus fundat in actua
unitate: non in unitate numerica, siquidem Petrus, et Paulu dicũt
numerice: 5° fundat in unitate specifica.

Ad 2°: quod quidam autores dicũt
le inquo quattuor dictorum: Quod quidem dicunt unitas fratis
petua, mia unitate numerica: 2° illam hñt ad 1am, seu in stania distinõis:
non ꝑ: nam hec idem ẽ unitas carens distinõe ꝑ pria
fratia, et idem ñ ñ stat diuisa in plures ipas: hmg̃a potuit diuidi
ꝑ pria in diuersalia q unitas carens distinõe ꝑ pria fratia, et po-
sitiua ẽ unitas fratis: mia unitate numerica: 3° nam idem actus fratis
unitas quunt: 5° in illi quunt ad 1am

Ad 3am dicũt nam ad 1am
ad 1am, seu instans natiõis ñ hñt unitatẽ talem fratis positiuã, q nam;
q ad unitatẽ fratis petuam requisitum ñ hmg̃a nam carent distinõe ꝑ pria fratia;
ꝑ pria malia: q quia in stante natiõis ht carent distinõe ꝑ pria fratia
sed ñ distincta ꝑ pria malia, hinc ẽ q nam ad 1am fratis unitatẽ requisitam
hñt.

Ad 2°: nam carentia distinõis ꝑ pria malia ꝑ fratia: inst ñ hm
unitate fratis numerica: q ut patet ex dictis fratis requisitum carentia
distinõis ꝑ pria malia, ꝑ fratia patet; alias unitas fratis numerica ñ dis-
tant q ipi ñ dicunt.

q 2°

Q° q° nemo dum q° quis ꝓt teneꝫ adducit nisi ff. h. nā ille
licet unitate fraterna dem patrima exhibeat; q° demū ista caret diui-
sione, cū pria fratia, cū pria matia: q° talem unitatē in dct hac appetat
ꝓt equa, nem gd gd unit nec admisit: inguo equestam ipsam ac agere
illi ducunt: Ponda agere aci agere, & instem extractoni: q° in militarem tali
unitas fratis patrima illi ducunt.

Q° q° talis unitas in tm unitate cum patrima ꝓt:
nam unitas patrima fratis e cadentia diuisionis pria patrima fratia: Ihanc ca
dentia, hec hac appetat: q° hec unitatē patrima appetat; dicant q° ij gd
eorum patrimū in hanc abiectata.

Dicunt nam cadentia diuisionis pria ma
matia insunt in dividuali unitate patrima numerica: q° ita cadentia
diuisionis ꝓt patria fratia insta unitatē fratem patrimā: ꝓt equa appetat.

Denique q° unitas sequitur adum ostendo patrio: q° quali fuerat eos, ad q° unitas requisita
erat in unitate ꝓpria fratia, ad q° sequitur unitas, & patria patrima, ut ipsi fate-
ntur: q° ita talis unitas erat patrima.

Sed dices: unitas q° nostra ꝓt ad unitatē: Imh
imo q° in dum placet unitate: q° in dati mihi in hanc unitate: Ihgt e unitas nu-
merica: q° in dctr unitas fratis patrima appetat.

Ad q° dendo dna; ad q° dum
in Petro in dum placet unitatem ad dictē: ut tuta dictē nec omnia
equalia: nam ad placet in Petro dctr unitas specifica equa pulchrat unitas
fratis: & in unitate numerica, & equa unitas numerica dicunt nat; q° unita-
tem appetat in unitata dictē ut postea audebit.

Sequitur dices: q° appetat dat
q° unitas fratis patrima: Ihatis unitas e multiplicata in plurib; saltem ad
unitatis numerice: q° appetat dari unitatem: ꝓt equa q° in unum datur fratia,
& in plurib; multiplicata, quem illi fratia dari in unitatē: q° appetat dari
unitatem.

Ad hoc iam ꝓt dct ex dictis in antecedib; q° unitas fratis ad quam
ne illa q° opponit unitati fundali, numeratali: Ihm e illa q° plurib; q°
patris fratis; & hanc fratem in eo casu, ex quo alt in patrat appetat unitatem
unitatem fratis, ut hm fundata: & qui dat unitatem appetat in antecedente
ad unitatē fratem, nullus agere in oppositum.

Q° p missis dct q° unitas hm
his dnia unitate numerica ex dictis ꝓt, & unitas ratio ad quam ostendit
nam a unitate illarum q° nam admittat diuisionē, q° unitas fratis respe-
ctiue admittat eam ad admittat diuisionē, sic dem fratis admittit di-
uisionē ꝓpria motiua dualia, q° in admittat unitatem numerica: q° unitas fratis
q° nam dct appetat & unitatem numerica.

Ex quo in quam unitate fratem
ex dictis in unitate dictem ad unitate numerica. Nam ita patet q° sec-
unum

oriunt aliqui nec ꝑcedunt q̄ inꝺiuiꝺua ꝺ altrm ꝺiguntur. x. ꝺ cōiunctiua ꝺ altra ꝺicit ꝺiguntiua, q̄ unitas numerica q̄uenit ꝺiguntiuis ꝺ ꝺuobꝰ ꝺuabꝰ, q̄ altrm unitatis ꝺiguntiue ꝺiguntiua ꝺ altrm unitatis ꝺiguntiue. Sꝫ unitas fratis, q̄ numerica ꝺ altrm unitatis ꝺiguntiue. Sꝫ ꝺictꝰ unitas ꝺ unitatis ꝺiguntiue ꝺicit ꝺiguntiuā ꝺ altrm. Sꝫ cum unitas fratis, q̄ numerica ꝺ unitatis ꝺiguntiue: Sꝫ m. x. ꝺ altrm ꝺ unitatis: Sꝫ q̄ia, Sꝫ ꝺ eaꝺem unitatis ꝺ eaꝺem. x. ꝺ: Sꝫ rans effectꝰ fratis ꝓ ꝺicit Sꝫ ꝺicit ꝺ ꝺicit ꝺ ꝺicit ꝺ

ex quo aliqua fallit ꝛ, & ab̄ in intelligibili a° x° dicenda in mente
pfitta, nqm̄ dns, ad ꝙ bacm dixerim, á naa tenꝫ á pmo radicali
ad ultimu naa, tenꝫ á pmo proximo, quo ma, & secundu dixerim quod
á diuisi pzijs radicibꝫ cadit tranſcat ꝙuenit: pximus ꝙ qua. Et itaq; omne
ens numerica ꝙuenit radicali á naa, ꝙ pmum individuum dualitatis ꝙ
dam probabilitorem diuinꝫ Doctrina, & ex multis ꝙuentis pluribus, a
quib⁹ aliquis gradus ꝙuenit: ergo quic unitas fratis, & numerica ꝙue-
nient alio dempto pximo, & sufficit, & sufficiat ut alia in aliquam

Si pars sit ut q unitas fratis ut multiplica
ta ad multiplicata ad multiplicas unitatis numericꝫ ybalt, dante
& obiecto ꝙ secundum unitatis dno dicente, & unitatem positiua
qua ratificari ma, & carentie diuinorum: & sic allegamus, q tam
entitas positiua fratis, q carentia a diuisionis ꝙpria fratia ad multipli-
cata ad multiplicatam unitatis numericꝫ.

Sic ostendo, nam naa humana
& ajpta xti in Petro q dicta & naa humana & in Paulo (eidem
clico & alijs individuis dicti) q° unitas fratis q & in Petro diuisiua ab ea
unitate fratis q & in Paulo: q° tot & multiplicata unitates fratis, quot
pnas multiplicatꝫ: tunc sic, q unitas fratis Petri & tot & tot creditis &
alia ejdata & unitates numericꝫ illig, & unitas fratis Pauli & illigu-
nitates numericꝫ: q° tot dantur unitates fratis, quot numericꝫ & q° unitas
fratis & multiplicata ad multiplicꝫ unitatis numericꝫ.

Patet, ex pre-
gnatacliquam naa & ei diuisa, & in diuisam ata; & naa ajpta
& diuisa & ajpta in infinitaꝫ: q° ergo nata & ajpta xti & multipli-
cata & diuisa ad multiplicatam unitatis numericꝫ: manet, nama
diuisum, & individua ergo ꝙsonantes ꝙdatoꝛic. Q. altius ꝙcatum, q unita
tal virgo talis carentiam diuisionis impeatet, mira & nam alia
cia individua naa humana & mul⁹ & infinita: sicut pertinge-
ring & Deus, q naa diuina in illis diuisa & multiplicata & ꝙ
& eadem.

Sic ualet dicere, q & ꝙpag nat eandem naa & & diuisam, & individuam, & individuam idem eandem naam & eandem distantem, ac pendentem ꝙpagnabit eandem naa & & individuam in naa naa, & pactam tam & multiplicatam aaa in diuiduorum.

Nonnq ualet: nam Petrus & Paulus ꝙ
nitum naa in diuiduorum non in naa hois & partis, & diuisi: non plu-
res homines plures & entes humanitates: q° nihil & diuisi ex naa, & in frata
in naa naa: amen ex dictis in numeris, nam in numeris ubio adiuncta
bn subtrahuntur, & applicant 1° ratio fratis & naale, & utramq ac multi-
plicant: q° naa, & cinq unitas fratis diuisa, & multiplicata ad multi-

plicꝫ

plicaz in diuiduas.

Dicendi q° ista indiuidua multiplicarentur, & una indiuisa manerent una ac una, sequeretur eandem & unaz Spiritus S. & fidei, & operantes eandem numeraz rem glorificaturam, & in infamo puniri. — Dicendi sequeretur dari interuall plurij mistorum trinitatis, & alia absurda, q quis per uno libro discurrere uelit. q° una & indiuisa & multiplicata operari admultiplicaz in diuiduas & operantes unitas fidei erit admultiplicaz unitatis numeriz multiplicata

Adsta q ista dist. dllo §4.

Arguit b: si operari darent unitas fidei & talem unitatem in diuidua eiusdem ipsi Petrum fiat, & in diuisa eiusdem ipsi Pauli fiat una: 5° nulla dat operari unitas fidei: prima: eccum fiat & hanc fiam unaz eam, & nulla dat fia Petro & Paulo & operari eis: 6° nisi unum fiat: prima, si aliqua est talis fia maxima erant hua, & hoc si operari eis illis eis, & diuisa, & multiplicata: 5° nulla dat fia operari Petro & Paulo eis.

Respondet chi 3do nam est unum fiat unitate identitatis in omniz, similitudinis & aequalitatis admodum: & dico omni, nisi unum unitate identitatis admodum unitate similitudinis, aequalitatis, unionis, & operationis, utaque ut in diuidua eiusdem ipsi Petrus & Paulus, nisi est unum fiat unitate identitatis, q° nulla dat fia operari est eadem entitatiue, & minus multiplicata in Petro & Paulo, nisi unum fiat unitate & actualis, & aequalitatis actualibz, q° praeter actualia Petri, nisi differunt fiat a & dicatis actualibus Pauli, & solum istam rideaem dicunt unu fiat dentiqua in illis unitatis fidei, & carentia diuisionis & pria fidia.

Similiter talia pria fia fidia & multiplicata, & dicta in Petro, & Paulo: 5° in illis non aequant, & potius & disquant in illis.

Pro quo dicere in actz indiuiduis & tm aequam unitatem fidei, & potius & multiplicata on & diuisum admultiplicaz in unitatis numeriz, q° sicut nisi dat manda in actz in fidei actz & multiplicat, ita in unitas admaz requenta multiplex &: & tenuerunt hoc stat Petrum & Pauli unitatem fidei hanc & illorum in carentia diuisionis, nam & talia pria dicta sunt nisi dicta, & eam Petri unitate, & unitas fidei aequ

& Paulus

p̄ fm ē respectum ad inq̄sitionem duarū .a. .b. cazentiū ad diuisionē, q̄ hāc habent inditionē duarū eiusdem rōis īnō ſſcunt hanc ī unitatem fractalem, ſt multiplicam & ditam ex quo ſtm sequitur nīa ē eidem unitatē ēmo da, n̄ p̄ unam unitatē cazentis ē, p̄ tantū illitus fundum adduzibilitatē.

Sequit 2°. dic unitas alis ē unitas numerica, ſ dic unitas q̄ aſpectū aſpicit ē unitas abſtis: ſ° dic unitas q̄ dicit aſpectū ē unitas numerica, ē ex quo dabitr unitas fractis q̄ aſpectū: p̄ſ man. dic unitas singularis ē numerica, ſ dic unitas alis ē singularis: ſ° dic unitas alis ē numerica, nīa ſſtq̄ q̄ dicit cale aſpectū ē singulare.

Ad dic quando nam ē numerica ex te unitatis sed nam unitas una nam, & recta mi sub cadendi tionē ng o q̄ nam: ſt nam q̄ dic unitas alis ſt numerica identica, q̄ unitas alis identificatt q numerica, ex tra q̄ ex bradon pſſ unit, n̄ in dic unitas alis ē unitas fractis fracta numerica, q̄ unitas fractis ē numerica n̄ sumunt ex pra idem eandem q̄ em, unitas numerica ſſcunt ex pra idum q ſſtat gradum ei dui dualem, & unitas fractis ſſcunt ex pra idum q ſſtat gradum ēſ, & dio una unitas fracta n̄ ē alia. & hoc ang ſtm sequit talem unitatem n̄ ē ita ditam ē numerica, n̄ p̄ n̄ aſpicit aſpectū unitatis fracte ē numeratis cadit am, nec ſſbat n̄ ē alem, q̄ unitas, q̄ ad q gradum ē unitatem alis log n̄, dic alis ē.

Dic. ex p̄ dictus ſſ sequit tantum dari unam unitatē; ſ hoc ex pra non dic ex unitas numerica: ſ° hoc tradit aſpectū: p̄ſ sequela. ex p̄ dictus dicitur sequit unitatis numeratis em & fractem ee eandem unitatē: ſ ad unam unitatis tm sequit una unitas, q̄ una ē pars unitatis: ſ° ex p̄ dictus ſſ sequit tm dari unam unitatē.

Respondeit nego ndo nam, adeo cum dic sus nam, tm unitas identica, ē una una, scilicet nam. unitas fracta pra una nam, ng nam, & p̄. ſt. n. unitas ad unitatē sequata, n̄ in log tr ad ultim abſtractē ſſ tractā; ſ ad illam ex tractē diuisionē; & tradē unitas ex tractē diuisionē ſſcunt pra numerica, in quo unitas numerica ditt ē in diuisionē ex tractē ſſcunt pra fracta, in quo ditt unitas fracta, in q̄ ē q̄ unam unitatē ſſtat sequi dx unitas ad ultimā unitatē dittā, q̄ ſt eadem unitas ſſet, ē in numerata, unitatē una fracta multiplex q̄

Ad sequit.

Nem Rtq̄ 4 mit. tertium. 7. agens d̄ uno tm numerante unitatis numeratis specificam, ag a dic; ſ Rtbit tribq̄ unitatib̄ specificā ex gratia tm, ſſtabit q̄ ex em ditis; ſ° tm unitas numerica, q̄ aſpectui dat. ſ.° non aſpectui

ei

rei in hac vnitate fradę. — Ad hęc in vnitate gaię, et specifice tra-
cm vnitatę ſplendide, q̃ vtrę fulcit ſtatu vnitas fradę, q̃ naa hnt apte
rei ęſendum ad vnitatę ſpecificam ſic genericam, q̃ huiꝰ illetę: et ꝯ
dotict vnitas gaię, ſm ſpecifica appellatiꝰ, ſtq; ſm adgradum ſpecifica
rugaię: et ſic hmoi ad ſtligaii, ſm ſpecialem vnitatę fradę sub ſpecia-
lita ęſgaię vnięti. Alia arg omitto, tam ꝓ vę q̃ ꝓ aa, ex plenꝭ
fidę, q̃ placa vnięq; q̃. dilectionda ſt, ex hac vnitatę ſic vnitas
ſpecialem

gria, & specifica alia: tm naa hit unitatē nūmeraice positue
raem, gn mencers eadem numero & indiuisa implicabz reperitur suppo-
nī, q unitatē naa diuina hit, sīg dem in 3 suppositis distis una eā-
dem numero in diuisa, & distincta ageūt: tunc u° naa hit unitatē ggria
t. specificam positiuā eāz, gn naa in diuisi tm numero idumē eadem spe-
cificum. t. gricum implicabz vta distis ageūt: gt g° in 1ª, sed 2ª, &
3ª unitatē ggredit

Sedq̄ dubitg. g. adhuc pendet exillig entia status, inq̄ gnia
dictaai posit, notandum ē ex dicto Thadt ante, & esta. c. 4. & ei qui
cum dicūt nonnulli posse in triplici statu dictaai, 1° in statu obiectiuo diui-
nae idumē, inquo statu imprimis dicūt mundo ab illorum incubatione pacturum
effectum ab esse quolibet alio prato, & accidi. —— 2° in 2ª dictaarum
statu actionis, in cuī inquo ultm dicūt prata ex dalia, q in statu ide
scribebat, splīra alia prata exea, & accidia, gilli in statu idum re in-
cubāt, sicuti hoi ex albumē, & nigrum, ex cutis rotulum, & peccatum, g ena-
aai, & exeumpi &c. —— 3° in quinq̄ dictaai in statu abstractiuo
chronis, in quo naa dicūt dia prata alia, & dalia, q in quibus debant existere
se, & in quo alia prata q̄ abstracta, illisq̄ dictaai dicūt adaptanti:
sīg naa hoi abstracti quem ex ipsem, ex quo alq̄ scalena.

Intricatissima
hit aliqua materia dicendi tm ē q̄ dqd quem naz positiue
sui instantis dumē, inquo statu ex alīs dicī queāt, & in illis haz positu
& positum illisq̄ hitre idumē, nam prata dalia, & specialiter statuē ide
se, naia & incarnabilia &c: at u° prata q naz queunt in obz diuersis sta-
tibz, ut staai, & abstracti, & dalia, & excalent, sicut ipsi dicunt &
ggl queunt, nisi ex dicti statuum naz queunt, ipsi illi & actu duplicia
uel terminū instantis status: sīg g° dicat quem hoi idumē, qn in statu abstra-
cti & unum dicaz hoc dicat, & ista in statu staai hoc verificat: a° 2ª &
3°, g° 4ª generaai sic corrumpi ita quem naz in statu staai, ni & unum
dicat naz in statu idumē, nec abstracti chronis generaai, sicut vaz
ei, & inigu g° naa alīs ā ipsm. Sīg ita in illis queunt sic status
abstracti, ita in illis verificat talis enūciaz, nempe in statu idumē,
nec staai nec quid nec ipsi scalae.

Nunc in hoc in hoc puncto ggricus casu
patiamur, a dicatur aliud enūciaz in statu idumē dicere dia prata
scalia, & inenarrabilia, & hoc ei scilicet naz queunt; aliud ei ipsum in sta-
tum ei ipsi naz esse, & enūciabile esse, & prata queuntia naz sic illis
statibz, ut naz queunt, sīg ita. enūciaz, g° naa in statu idumē dicat
prata scalia, & illis queunt de 2ª 2ª° & scalium, g° eaz in scalata queunt
& accata, & scipiati in statu idumē, in scipiati, g° & experientia &, & ut

ñ vñ statu idum tc, ſ en statu d tract, ſ abstract rum: at u dcepta ſent
instatu idumtc, gdgd ē expte tcti illi statq dicūt, ē pratum ad explinag, illi
stat zuenient, ē vñ ſ statu d commutans: q dhi cōmen. z. hoc statute, qđ
gd dicūt statu idumte vñ recto, in ſ statu nag zuenient, gdgdem alij statut
vñ recto dicunt ñ vñ ſ statu nag zuenient, ſ p illi instant d statu.

V statut Idq
ſ duo dicūt aum vñ recto, q aliud ñ obligo vñ recto prata ē talia dicūt, q pra-
tum, cui gcs ē talis, ē ñ obligo, ē tm modo ad illū q dam stagie
ſcipiente. Statut V abstract dicūt vñ recto ad illū ſ pdictum, ē ipsum nag
p illum vñ obligo. Tm fatent statu ſ d tract nag ñ impetrat vñ ob-
ligo ē tenaā, ē tm vñ illo statut ſ pdi, ſ statu ſ gulazitat, q dicit ē V pra
ē ex illo q uendā ans sumit, nam nag instatu tract ñ ſ sumit nag ē ap
zū ſ p nag put ē apz, ſ subqua redupliē ad pdi ſ gulazitate impetrat
ē ſ duo pdi ſ tinentia tabi statq: nag instatu ſpecifonis ñ ſ sumit nag
q ē ſ duo pdi ſ tinentia tabi statq: nag instatu ſpecifonis ñ ſ sumit nag
q ē vñ illum, ſ ut vñ illud, ſ inqua redupliē ac pcipiendū ſ pdi, ē vñ recto
dicit: nag instatu idumte, p mitt eam idem ac illud dē tat, ē nag ñ illi
spect, ē ñ vñ recto nag, ē cui prata ē talia impetrat, ē ñ obligo ad illum
ñ ſ ſcipiente, ē qđ q dnae illig ac illi ñ nouo adueniūt. Et dicit ē tabi tam
tm dā, ñ ñ ſ quo ē tabi tc.

Vt notandum ē statq nag idumte ſ appel-
lari statum metaphisicum, q a prata mt, ē talia nag in ſpio vñ tranāt, ſ sta-
tum q u tract appellam ñ statu ſ phisicu, q a vñ ē nag idumte phisicu, ē ex illo
tiale vñ tract. Et dnq statum abstract, ita ſ pcisionē appellari statum
logicum, q a vñ ē pratā accalialoga st ad ſ ined gcs, ē ſ ſ nag tat. Hic tacta
ſ pponit.

Proponunt M. §2.

Primalia ē ſ Thome ē assentis naam instanti ſ dictū, q ſ idumte tract
tatum alīq pdicu, ē ac, q ñ ſ tract statum tract, nec ē ad tractam ñ ñ ſ sibi ñ dict
ē ex dit, nec ſ ē mitt. q. 2. 1. 2.

2ª ſ ē ſ subdit D. Scoti assentis nag ſ pdicē
ē ex hoc q ñ pdicē ſ pdicē ñ ſ sum ē ad ē nag plurib ē ex, ē tc ē nag vñ ſ pug-
nat ē ē nag q ñ ſ ē, inquā ē. Sic dicit ñ 2ª dist 3. q. ñ. 9.

S scdm hanc ſ
dictū ñ ſ tract tempus inglaces dicendū ñ dñi dum, alīq ñ ſ ualeant ſ ē tum
ſ pdicē ē idem nam ſ pdicē ē ſ pdicē ſ pdicē ē. Ita Antonq Andreas, ē
Paulq Pergl, ſ alīi ſ tm ñ ſ distinguūt ſ scdi appellari dñi, vñ ē. ñ. ē pdicē q
nag dicit.

Alij ñ ſ tenent nam ſ pdicē hanc ē ē vñitatē ſ pdicē plurib ſ pdicē
ē ex nag ſ pdicē, q ñ ſ nag ē ē, ē ē ñ illorum nag ē illum
ē ſ pdicē ē ſ pdicē, ita Ligulq Mayronis q Antonq Trombetq Gradibus, ē Joan-
nis Marsilij. Et alij.

Alij ſ tenent ad mentē subtilis dicit ſ pdicē accedentes, dicen-

cent

cent nacm ꝺ neutrum ; et tradam ad unam singularitatis et ad singularem plurales indui debet, nam gñe ñ recipiunt ꝺ indui duo in quo dñe, ut sing. ibi ꝑ gñe tchi nia tracta in alia singularitatis tabi nacui ꝓponit, ita Sacy plibus ipse Sacy septimo met. q. 13. ꝺ ipsum hoc versu sequunt nobiliores Scriptꝛ, quos citat, et inquit Illustꝛ nitorq Mexicanus, c. 6. d. v. 12; ꝺ et nacui dam me docuit mag Cazillinq, et rabbi Cillinq sceptor.

dextribꝫ

Sed inquisita dicet, nacm ꝺ ipse aiꝫ nullam unitatem esse aut cogitandam, sicut nec unam ingrossinq primo Principi hereposq stotum hoc nacq Complicio citꝫ operare, hanc tñ unitatem satis absolutam nec cuiq nacpiq gnet nacq explicari ex implicatis primo pluribus, ita D. Thomas placuit in loci, ubi citra dixit quo scholq citat dd. : quod ꝺ cꝫ ꝺ ioniam scholq Sibꝫ expliceꝫ.

Prima ꝺ

Ad in stari solitudinis, seu dum se nullam habet unitatꝫ alem ꝓpositiua ad in fixiua n̄ de secundum

2. 63.

Aggꝫ ꝺ cori, cꝫ ꝑ Phoniceam ; ꝓpꝛ : qd qd ꝓpinet quo unitatꝫ nacq ad det in signitatis ducinae, ꝺ idem ꝑ Phoniceam unitas ꝓpositiua, ꝺ alii ñ ducunt nacq unitatꝫ stari, habitualis chonis : cꝫ sic num cꝫ talis unitas ꝺ ducit nacq idem : cꝫ implicatoria dicet ꝑ Phoniceq dum ꝺ nacpiebat et talem nacq idem cꝫ talem unitatꝫ alem ꝓpositiua hanc, et exalia assentem ꝺ unitatꝫ nacbꝫ stabꝫ nacq n̄ ꝺ ducunt : nacq ꝺ cori plurium stantium, cꝫ inquit Phoniceq. In secundo ꝓpꝛ

Secundo : omnia peccata alia dent nacq ducunt ꝺ sed in statu cori. ꝺ. stari (unitatem quidem illud cꝫ ꝺ stari dicet ꝺ. hoc ꝓpꝛ) : cꝫ ꝺ ꝑ Phoniceq dicet talem unitatꝫ ducunt nacq idem et alem tenebit sed stari ipsa ꝺ nacq ducunt ꝺ secundo ꝺ. ducunt poste : cꝫ dum primum dat, et nacq ad hoc, implicatoria dicet.

Secundo ꝺ : nam unitas ꝓpositiua stat in ꝓpositiua excludendo diuisiua (sicut unitas spatꝫ nacq ꝺ diuisiuaq excludit) ꝺ nacq hoc ꝺ ñ et includit ꝓpositiua diuisiuaq, et multiplicatq ; ubi est in statu stantis, nil ñ diuisi dicit, nec multiplicatur. ꝺ plura in diuisiua, ꝺ experientia stet sensum : cꝫ nacq hoc idem ꝺ ñ dicit unitatꝫ ꝓpositiuaq alq.

Tertio ad quartꝫ nacq arg. ꝺ. in quarto colligunt aut dd. cꝫ ꝑ Phoniceam nullam nacq ꝓpositiua ꝺ in illo statu solitudinis secundo collocari ad singularitatꝫ ꝺ cui nacq ꝓpositiua possibile hoc singularitatꝫ potest ꝺ ducere, et exalia certum, dum educatur ꝺ duci, nec ꝺ facto ꝺ educatur, nisi ꝺ singularitatem ducente.

Denique ꝺ spatꝫ : nam ꝺ unitatꝫ stat ꝺ in aliquo nacq ꝓpositiua ꝺ unitatꝫ spatꝫ. ꝺ. manchi ꝺ ꝺ ꝓpositiua ꝺ ꝺ inducit ꝺ ꝺ ad ꝺ inquit talis unitatis, ꝺ. 11 spatia. ꝺ. manchi, ꝺ ꝑ Phoniceq asserit talem unitatem ad

que-

quæ intentionaq; sdumte, nec ei specialem concernate: q̄ ē ratio cur
mercie obijcio q̄ fūta.

Replicabis 2ª quæ abbatia, stat alīq̄ partem positiuæ quantitatis nāq; sdumte, ē indeuisibilis stat, q̄ bā nāa nihil pūs
satio. Discrimē: quantitatis sdumte dicunt diuisibilitatem, ē tñ illi indeuisibilē in ei statu q̄ē: p̄ma. quantitatis. cæli, ē minimo naali ñ deuisibilitatē, talis cælum ēt diuisibile ē in infinitum, ē ita minimum naale ēt diuisibile dazit alīqua q̄titas minor minimo naali, sīg dem̄ q̄ibet pars illius, in quā diuisibilis ē in infinitū: 2ª diuisibilitas ñ in tal statu dicunt q̄titatis.

Varie huic rōi solut aūn ontp. assp̄ndz, q̄ omissis aliorum solutionib⁹ p̄ma ē: negando ant: ad q̄bum dīgo naz diuisibilitas p̄ spaziam ālem minus p̄ abalia, nego maiō: diuisibilitas mathematica adsūe, ē subeadem distinctionē mis ego ãt, itaq; q̄tas solum ē ñ ē diuisibilis diuisione mathematica, ē ita, q̄ dicta data quæq; pticula p̄ alicam minimā signatā, ē nam abalia diuidat ē sic diuisibilis ālīq; pl ēt cælo, ē minimo naali diuisibilitas physica ñ uenit, bonā mathematica: q̄ diuisibilitas q̄ dicunt q̄titatis sdumte in ei statu dicunt illā. Fortasse in met alchimist rābitur. Tradita ē probabilissima ratio, qd qd 2ª ipsa clamet eminentissimus Cāietanus.

2ª D⁹

Nulla ñ statu sdumte ñ ē aptā poni ūtua ad mendum ñ plurib⁹; ē mapta negatiō. §7.

Qualīte sdumte nāq; ē, ē ante alterum q̄ beatum supponē tamdaz aptitudinem positiuam ñ inclā, q̄ in illa sit dita pfectio exigens ē ipsūtā: nunc 1ª daz ēpli sdumte nāq; q̄ ipsa caret positiua impedimento unibilitatis, ita q̄ accedente alio naturalem exigat, ita ñ coexistam. Immō ecia stando q̄ nāq; sdumte dicā, ē ipsa exigē mā negatiua sibi ad talē coexistam, tadditā ipsē.

Quo supposito 2ª q̄ Ari p̄ sit dem̄ sumendo, qd 2ª p̄ Aristotelicam argumentā, nam sdumte aptitudo, ē ut sit pars ūtua nāq; ñ sdumte ñ ei statu dicunt ēt ipsa, q̄ sibi nāa exigit ad q̄ ūtatem: q̄ ñ dicta ratio ñ p̄ ut q̄ē positiua: p̄ q̄ia, q̄ sibi nāa exigit ut sit, ñ ipsa q̄ q̄titas ēt positiua ei, q̄ possit plurib⁹ uicari, nam q̄ qd exigit ut aliquæ sit, q̄ sit ei illo, q̄ ipso ūtatur, ē hoc aliquid, nam Petrus ultra ūs ēt bilis ē: q̄ ñ ecia q̄ dicta ratio: q̄ ñ ē apta nec ipsa ūtua.

Ad 1ª: nam tabi aptitudo

tudo

modo ri positiua ct recurrat ntaq; aliquo prati positiuo, ri ducantur ad aliquo prati positiuo ntq; aliquo alium ri ct tactaq; quam singularitatq; q; singularitatem oppositum oppositum vocalo ntq; aptitudini positiuq; adtendum in pluribq; 5° signum q; talis aptitudo positiua in naa idumte ri dat.

Dicit: naa baptizat hanc aptitudinem positiuam ut transeat ct una sua in aliam; 2° in naa qm ct in positiua aptitudine ut transeat ct una sua singularitate in aliam; 3° qm ct oppositiue ri: p baptq; nam ido pcipue ct q naa exercipietur magis ri. nam sua q aliam, q naa idumte in positiua hanc singularitatq; illam; 4° naa in tali idumte hanc aptitudine positiua habet.

In primis hoc aq; n'ilm habet in naa sua q aptitudinem positiua ad eundu in pluribq; q; n' ct facto singulare, q una manens in pluribq; ct positiua, q ipi 2° aq; in eadem abeat deliberum positiua ri cum ct nemo omisse animum sumo q in aliud accedant q ri cidiculum: sequela pt; nam naa q n'ilm pt unum ct facto ut una sua in aliam transit.

Adruphica

1° negabq; q naa chicaioni multiplex ri: p nunc dico chicaionem in hac ntia q naa ri ata ipsa lingua ri dicuntr: vl ipsa admissa ata pluralitat, q alia sum admittat pt; naa a Petri aq; n'diciuntr a Petro, q ri ibi dicitr, ad loca corrupto, n ipsa naa phibet corrumpitr, q ipso pluralitatem talem aptitudinem hui n'pt, q tale huiusmodi oppositq; talis aptitudini ut singularitatq: aq; cui dentr ri adiecta ne idumte talem aptitudinq positiuq hac ponte. Sed ct hoc ri sequenti.

sub

maio.

Secunda pars ppis ltq naa idumte ri ualis, q ri aq; cuiusq; ri Alfra. C. 4. d. ante ri ista, q opuscle. 55. q ex Abicena dicente Equinitas idumte tantum equinitat, nec una nec pluralitat, hoc naa equs idumte ne singularit, nec aptq; sentiam dicat ad ualitatq; q hoc ri unam, q una non q non: 5° naa instans idumte ri ualis, q ri aq; negnie. Probatr 2° aie ri adiectivum ri optimum aq; ad tendum in pluribq; nil aliud ri q tantum prato oppositio ualitatis, q hinc aq; pugnantiam ad talem ualitatq; nec aptitudinem, q naa idumte ri caret singularitatq; q ri prato oppositum ualitatq, q aliam n' hic pugnantiam ad talem unitatem ri ualitatq hinc; 3° naa idumte hui ri aptum aq; ad tendum in pluribq.

Prati: naa specifica idumte stantem positi prata ri ista q metq; n' ri ella q quo pacto ri extra ri illam metphisicam n, quale ri prato singulatis. 2° ut ita ri ella phisica naq; n' ista metellis: 3° naa idumte ri ri singulatis: 4° ri ualis negnie, q n' singulo, q aq; ualis dicitr singulo.

Dicit aptitudo negnia n' pugnat naq idumte: 2° naq aptitudo positiua: p baptq: nam q ipsa naa naq idumte ri ualis q prati positiua ri ri sunt, ri ri aq; in aliquo positiuis fundetr: 3° ri ido negnq habet aptitudo positiua, q ipsa naa habet pratum positiuq exigentialem aptitudinem talis

pugnat

pugnabit aptitudo negua, & sibi ex aequo pugnabit, nulla.

Probatio 1ª minor. Quia certalem unitatem negua non habet ullus praeter positivus fundari: & tamen a praeter positiva actualis nata, illa sit, & nas quoniam sit aeterna, & esse, alia esse non debeat, & nas quoniam sit modo tua, aut ex illius visceribus dimanat, & specifice aeternus ipsius tabinaca: quare aptitudo negua adesse non debuit nas actualis praeter positivus mei ipsius nas: alias numq posset singularitatis haec: ipsa terque quaque & illo praeter positivus, & talem unitatem exigebat, & tum alii quoniam aeternitas, & modus, & tua poi illud, ego non habet singularitatem, & actualis ipsa ego non illi subsit tabi aptitudo negua.

Ex eum aptitudo positiva ipse dicta quae vel aliquo praeter positivus mea ipsum exigente, & impotentia dicta & adduplicamus ergo, & dico talem unitatem non aequam fundari in praeter nata absolute sumpta, & dum alio praeter non potest esse, & ipsa ut talis est non singularitate, & actualis specialissimi talem unitatem non aequam admittit, & idem dicendum nas actualis ut sic, & aequalem non aequa actualis & haec in fra.

§. 2º

An in tali casu in hac unitate specie plus positivae

Dem. §. 5.

Neg. 2ª & 3ª pte pilog. Quidam Sphaeram & in hoc ostendit, non impedit & nam & unum positivus in plurali & alias ipsi positivus unus diuillam, quoniam hoc opponet divisioni in ego ac, in quo unitas est, & nata instituta status & divina omnipotentia ita in plurali in dui duplicitas: 2º inconstitutum & una positiva in plurali: nata & data, & nata in & data, non obstante nata mali, & substantiali sunt in statu status plurali in dui dui ita intra dicti, & qui addat: 3º impedit & actus non & unum positivus, & dicta in dui dui, ita a. additis, nisi intra mistum tamen tamen debet dicunt.

Ad suffici, ut dictum, & ad unum non & specialem in non nam creatum in statu status dui dui, & multiplicari divisione mali & numerica, non illi, & specifica, ita quia put & unum non includere & divisi- onem & in divisione: divisionem non dum & specialem numericam, & in divisionem non dum & specialem, & quia aeternam & hic non nam aptitudo aequidem una unitate numerica, sed non in unitate specialem, & talis & specialissima praeter non actualis, & sicut ad unitatem modalem & numericam sufficit in divisio numeralis & numerica, ita & ad unitatem specialem & talem sufficit in divisio talis praeter facta.

§. 3º Transeo ad aduent & in hoc mentia adducta & g. praecedenti, & in hoc negua: non & nata instituta status hanc unitatem specialem positivus & plura- lem non, & dicitur tam ab unitate numerica & & sufficiens negativa divisionis

specie

specifica, et vltr, aut vltra cantitia diuisionis ꝑ quos pria macula, thare
utpote ad ij, ꝑa ad hoc aptari, et ad [illegible] pateat ei in pluribꝫ multiplica-
tem, et dari pluxa in diuidua x. eandem naa, et ipsem: g nacypte in hoc
unitatem fralem pluribꝫ positiue eem, et dicta mabunitate numerica: naa
inquae dificultas ptr:

Nego ia diuisionis specifica et vltr regulat ꝑ
siteret unitas fralis eem pluribꝫ positiue, nisi hic ire accumulat in
multiplicetur, et indiuidua, nam si diuidit dit, et multiplicetur unitas numerica
cat huaium g nondiuidat ponet ois fralitates specificas, et vltras, q unitate
in diuiduali ala idem: nam quoties duo ata idem, ad multiplicatum, et dicitur
nonnumat naio diuidit, et multiplicetur aliud: g nacypte aut hic tantum
tem fralem dicitem numerica opet g nego diuisionis ates positiua
naalia, q nihil, nec fralem hic ꝑ.

2°, et sequit ex pdicta Deus
nihil ꝑam ad nihilandu aliquem hoem exeuntibꝫ in aliquem naa (ida
dicta et quilibet individuo cuius cui alicuius ispi) extra incarnatio: et hanul-
tum hoc ꝑam ad aliquem hoem causandu, et actu, qd facto exeunt, sequi ꝑ-
bunt, nam g in aliquibus unitas fralis, specifica, et positiua ꝑ supponitur in
aliquem naa eem, nisi diu talem non causari, nam causatus tenditur dotam ad
exinibilq ducendam. — Et ita in aliquem naa aliquibus unitas fralis
et specifica dalingtr, tubi aut nisi dit, q anihilatr: nam anihilatus ten-
dit ad totam non destruendam: et a g in aliquem naa g in plures hoes non exeat
in aliquem naa, ꝑ supponit unitas fralis specifica, et positiua cuius libet possua
producti, explis ad manentibꝫ et alingtr, et concurrentis unitas cuiuslibet exhi
destructi: g et pdicta ad regtr malam dari in Deo ꝑam nec ad causandum,
nec a nihilandum in hypothesi nobis ponam, q Ehraticum.

Nec tota facilis dicat
in tali casu unitas eiusmodi ꝑ supponi et dalingui ni at eog hoc, quod
et destructo, q ut exeuntibꝫ pcedi eem. — Nomine qualet, nam in genere ad
et exaltationem hominis mala ꝑ supponit et dalingtr, ut toti genito, et exaltato
pto, q diuinata et alijs, et hoc obstat, ut ho hoat ad ꝑ causam, et eliminat
ꝑ anihilacm; g q tubi unitas q hmoi supponat ad vis alijs, et nisi duo hoc
nito, obstabit et illud dum causat, cantilare potest.

Postq q causa ad
cuntaciat, nam si tubi unitas fralis, et specifica eam mat, et ꝑ supponat
det in ꝑ supponi, et eam mat nihil mat, in fralibus, et mag. et frigidum, in
qq tubi unitas nihil: g nunq debebit local causa nisi anihilat: g nulla, et
hinc dica abiuda sequentia, dicendu et nedum in illum, et alia talem unita-
tatem fralem pluribꝫ eem ihre.

4. ꝑ.

Nam ista hoc alia ut aptitudine possua, ad esse ndu ꝑ
multis. 95

Ista ꝓ ꝯ ꝯ aliqbꝫ Scoti dicipulos allegantes Scotum
ꝓ ꝺ ꝺ ꝺ

ꝑ. 2 illa ẏllata ꝛonea: ẏ licta ect ⁊ ⁊ñ ⁊ ⁊ꝛaal ꝓcificatꝛ in ſumpto ſac
duplicanu, exput talis ſingularitate uacificaret, ⁊ ſic dicendo ꝓpo-
bet ꝓzatum ẏlladicnag, ꝙ illa ẏllata ꝛonea: nam otracho ꝛdestruit nec
tollit huius mo ꝓdicta, ⁊ ipsa ſingularizat: ẏ ⁊ñ huiusmo ⁊ñtuꝛ, ⁊ apti-
tudo poſitiua ⁊nuacificat ⁊ꝛaa ad duplicedum ſumpta in ſtatu ⁊ꝛaal, ꝑgna
ẏ tellon aptitudine illi ẏcpondenciae; ⁊ ꝛnc quemcumq; ſtatu, ⁊ ꝛpii fortuna,
ẏ ⁊nulla ꝛnaa apto ad talem aptitudine hit.

Ad 3°: nam talium ẏ naam ẏ
ẏla ꝓꝛoncntia ſingularitate: nam ſibi ꝛpedientia alii ꝛnag, ⁊ ſingula-
ritatem ẏdit, á ſoluoni ẏ ad ꝛdenda ſibi alii ꝛnaam ⁊ ſingularitate
illig: ẏ hoc dixerog neipit Scotꝙ ẏhit: ẏ ꝓdicta ꝛcacio ⁊ñ ⁊ꝛpio ſolo.

Ad cuadt dicendu ⁊mpedimentum ẏ naa
dicit in ſtatu ⁊ꝛaali ad talem aptitudine poſitiua hundam ⁊ñ ẏ cuadt,
⁊ ꝛacſtatꝙ dicit: quem ſtatu naa dumꝛ, ⁊ ꝛ ꝓaꝛpzata ẏllatia ⁊ñ ẏcpedit
ẏ ẏ ſibi ⁊ñtribuit ſo dictum impedimentu, ut ꝓ ꝛnenia exhibeat aptitudine
poſitiua ad ẏllendum in ꝓnitꝙ.

Ad ⁊ñ ẏ cuadt: tum naa hoc ſit ẏ ẏ ſtatum
ẏ; nam in ſenti ẏ dubitam ẏ ꝛ naa in ſtatu idumꝛ ſumpta ꝓ ſibi ⁊ñ; ẏ
ꝛ naa in ſtatu ⁊ꝛaali: ẏ ꝛaa in hoc ſtatu, ſit ſit ꝛacſtatus ſuus ſibi poſitiuu ⁊mpe-
dimentum ad talem aptitudine, poſitiua hunda: ẏ naa in ſtatu ⁊ꝛaali, talem
aptitudinem poſitiuam ⁊ñ dicit: exquo ulterius ſequit, nec ẏllam poſſe dici
ac ẏlle; nam ſi naa ẏlle, ẏ idum ſibi ꝓzata ẏllia talem aptitudinem
dicat, nec aliud ꝛtatꝙ oppoſitum poſſet hꝛe: ut dictum ẏ: nam ſi talis
ſtatꝙ accidat naa, idumꝛ ſumpta: in naa in illi ⁊ñ ẏ ⁊ñ ſequit ẏ ⁊ñ ſibi
ꝓzatum oppoſitum illi ſ ſibi exhe.

Ad 2°: nam aptitudo poſitiua ⁊ñ
ẏ ꝓponit ẏ ⁊ñtiam ⁊mpedimenti poſitiui idum ẏ ẏ, ẏ ⁊ñ idum naa
partem, á qua talis ẏ ẏ ẏ ẏ ẏ ⁊ñ ẏ ẏ ẏ ẏ

Deind. a ꝺ̃ aꝺuersꝫ illa rg. nō exclusiua quantū
ad nīmā vē similia dari aptitudinē positiuā ad faciendum ōia q̄
de Deo ꝓpria. vg. ad patrandā miracula: & hō ostendo, sicut nec, q̄ ꝑdicte
sunt nīa accidit nō repugnat carere nō pdicamento ꝓximo ad cendum in mul-
tis; ita ꝺ̃ nec repugnet idem de ꝙ ꝑdicte de Deo; ita ꝺ̃
nec idem dicam de contingentia. nō repugnat patrare miracula, q̄ nīa
contin (et ꝓsequenter ꝺ̃ nō accidentia Deum nīa contingere
nec ꝺ̃ Deo, sicut illa patrare illis repugnet idem de ꝙ pa-
trare, q̄ illa nō sit in obiecto: & sicut nō obstante hac distinctione
accepta patrā admittitur nīa aptitudinē positiuā ad cendum in multis;
ita nō potest admitti nō aptitudo positiua ad patrandā miracula
et ad saluandos hoc, ita, q̄ dicitur.

Denique: sicut hoc dicunt de quant
singularitate, ita illi dicunt de albedine: tam singularitas, q̄ albedo
nō ꝓsequuntur nīa ad illa tam esse, q̄ hoc nō obstante, hō nō potest dicere de tota-
ta albedine, nō hut positiuam aptitudinē ad nīa cedine: & multo minꝰ
nō potest dici de tota singularitate posita, ita quod potentia nō ꝓsequatur illos ter-
minos et ita de alijs physicis. et singularitas et della philicenna) habet aptitudi-
nē positiuā ad cendum in pluribꝰ: ego declaro: nam albedo et singu-
laritas dicunt, sicut aptitudo positiua ad plura, ita nō ad alia, et
de tertium subiunctum ita nō hut aptitudinem positiuā ad aliam illi hoc dicendum:
quia ꝑdicte nō sunt tam singularitas q̄ albedo, accidentia sunt nīa, tm singu-
laritas nō accidit nīa ꝓprie, sicut accidit albedo, q̄ hoc ꝑdicte admittere, et
esse nīa, tm nō tam de facto dicimus: q̄ facere nō repugnat ꝑdicte singularitati
et admittere nō ad cendum &c.

Quinta ꝓ.

Nulla ꝑdicta est nīa nec nō nīa, nec aptitudinē
dinē ꝓpriā nec quecumque. §7

Hec ꝓ̃ dicitur de ꝑdicto Scoti, et ut illam illegatis adducit aptitu-
dinem nō quam, sui repugnantiā ad cendum in multis de facto tamē: et
positiuā, hoc q̄ nīa ex ꝓpria, et in decimo tale nō repugnantiam exponit: q̄
sit tm in nō esse nō nīa, ideo q̄ nīa, dum se nō nominat repugnantiā quae nō re-
pugnantia, q̄ abstractio abstrahit, sicut hō dicunt abstrahit ab albedine, et nō
albo, et sicut abstrahit abstractio existatis, cuius illi nō nominat repugnantia ad
cendum in multis, q̄ sicut nō abstrahit abstractio abstractis prout ꝑdicte, cuius
sit q̄ illud ꝓpter unam positiuā ꝓpter ad cendum in pluribꝰ: ego declaro

quod

q̄ uendo p̄naa abēi ug ūnitatē idumee vinculo ī importat abstractū, ē
meretricem ichit.

2° Nota: aliud ē id cui ī uenīt talis aptitudo ꝑtēm negua
aliud° id ratiōe cui talis aptitudo ī uenīt: nam cui ī uenīt aptitudo negua, ē
ꝑaa idumeis. vt dictum ē, id u̇ rac cui ī uenīt nō ē alīq̄ ꝑatum vi cum ipō naa
q̄ ipsam ꝑtāret vinculo, i statu idumee in Aliquo importat: sic ut alicui ē
cui ī uenīt aptugnantia ad condemnīm multīs, aliud u̇ id ratiōe cui talis aptu-
gnantia ī uenīt, nam cui ī uenīt aptugnantia ē ꝑaa, ē ratiōe cui ī uenīt, ē
extra alīs ē singularis, cuiusmodi ē in dicī crimine, q̄ si Iumatr naarent, talis
aptugnantia ī uenīt nec ee negūm: sic Iumatr ꝓhibīce, talis aptugnantia posi-
tiua ī uenīt; hamb singularitas ist ē accep mut nag, ē in extraneis ecp ꝓhi-
bīcum illīs.

Itaque dicī crimen a. D. Phz. ē cui dicī ꝑ, e.r. Sostus Cippus
Iequaus in hoc statu (qd qd° nos clamitet ms Mercurio assessor. Thas
ē Sostiitas ī uisi in uoibz dicī criminari) q Sostus asserit talem apti-
tudinem negūam, cui ī uipugnantiæ ad condēm in multīs ī uenīre negūm
ic, n̄ i Imaic statu, paratis, ē ī uocatum ꝑatoribus, malium, q ēidem asse-
rere talem aptitudinem negūam ꝓsitiue ī uenīre nag, i hoc vitra ꝓbat
talem ūnitatem dari ī ūjstaui: at D° D. Thas asserit ueritatem talem
aptitudinem negūam dari in naa idumee; ē testimonijs ē ī uenīt abali-
quo ꝓatore nag, nec illorum hit exic, i Imaic status idumee, q status
accedit ē, ē sic tandiu durat illa aptitudo negūa, quandiu ī curat ipse
status: n̄ ē status idumee ī fedatis dumaa ē status staui, ic status ꝓdictis
ūnitas, sicut in ūnitatis idumee ī fecurāt illa ꝓpria, q nag vacationum
testimonium ī uenīrent.

Hoc supposito ad 99° ex D. Tha opus. 42°. vbi ait:
naa ante ōem hit in illa, q̄ indiuiduū hit q̄ dam ūnitas, q ea ad
adem seruoran dicendit; Thgeī ꝑ talia q̄ unitas negūa, negūm ūnī-
ūnī nag idumee, nam si ꝓsitiuaīt, bonā ꝓsitiue ī uenīens, ē ad ꝓ-
bari ad ūnitatem dicendat: q° idem D. Tha ut naa idum ichit ūnitat
tē, ē negūe ūnitatem q̄ aptitudinē negūa, ūnēm ut carit illo statu
ꝓsito oppositio ualitas, hanc in aptitudinē negūa ūnitatem staui in hit.

Sine causa dicit negūm hoc ꝓatum q̄ caret ꝓatō oppositō ipsum
ꝓsitiue ī ꝓdicente; q naa ūnitatem staui ī carent necessario ꝓatō ꝓsitiue
ī ꝓdicente ē ea mentionica q adiuncta: q naa ūnitatem staui ut hit ūnitatē
negūam: maae certa, nam idea nō idumee ē alīq̄ alio, q idumee ca-

ret

aut prædo positivo opposito 1 tr singulari: mira ⁊ 9 t nam in 1 talis 9 tali
ens hit pratum singularitatis 9 tium oppositum positive entialitat:
9 qualibet 9 prati.

9 tertio: nam ut ens ap̃tens ⁊ tenguere ei regulet aliqua
additio imposti: 9 dendet additio ens impoti in ens in posse: 9 ens ap̃tens ⁊ hit
unitatẽ negiuam: nam in quit difficultas ppt: nam ut ens ap̃tens talem
aptitudinem habeat, dat ens ap̃tens in singulare, entitrata: 9 impotic ens
ap̃tens ⁊ tenguere em, est trata: epg ens ap̃tens hat talem aptitudinem
negiuam 9 indet additio nem poti.

Dicit et dovet Scoti: quamuis ens am
ap̃tens in singulare em ⁊, ⁊ tium, ⁊ in singulare ut ⁊ in trata ⁊ ens ap̃tens
de tali singularitate dicta; ⁊ quo 9 cumit dari beum, ut in pta ens in singula-
re admittam⁹ id9 ipsa hit esse, et tali singularitate dicta, ⁊ id9 hit extra sin-
gularitatẽ 9 qua ista idata: g⁹ arbit Scotus, 9 tens ens ⁊ ap̃tens ens in singularitatẽ
hit singulare, et ad unum de trata, et extra ens in esse talem aptitudinem ne-
giuam ad plura ens hat, 9 tens esse, ⁊ ens ap̃tens in ⁊ singulare, nec ens ap̃tens
potit hane ⁊ illam singularitatẽ, 9 tem ens in, et extra esse hit ens ap̃tens ta-
lem aptitudinem negiuam ad plura in⁹m esse in ⁊ singulare.

Et ecce totam Scoti
ti machinam, 9 hic iam ex præcedenti ⁊ pte destructa manet ei in in-
impugnata: nam tota ei⁹ responsio falsitatẽ patitur, ⁊ patitur ⁊ quinque cae-
corati falsitatẽ, in⁹m asserit ⁊ nam pata et tens ens in singu-
laritate (de hac ⁊ in⁹ infra). h. hinc ⁊ quinque cae Scoti 1 tigrabis: nam ⁊ to
tens ens in pte idem id9 hit esse, et ens in, l. tali tens ens in trata 9 hit ap̃tens, 9 hit
pte in ⁊ singularitatẽ, nec ⁊ idem ⁊ in stratum abstrahi, seu idem ⁊: si attendit ad id
9 natum hit ens in ap̃tens 1 tum hit unitatẽ strate multiplicate ad multiplicatam
unitatem numeralem 9 qua ⁊ idata, 9 hic unitas nequit pata et alia aut neq, sin
distincta agentis: ⁊ 9 tlis ap̃tens in pta nullam unitatẽ, nec aptitudinem
positivam, nec negiuam hem hit, 9 in trata pta ens alium ipsa ⁊ singula-
ris, nec hit positivum impedimentum ad unitatẽ, nec positiva ap̃tens 9 ⁊ ta,
et philosophi accepta tenus tali aptitudini negiua, ita facit ei hat positivum
impedimentum ad illam 1 tr singularitatẽ.

Sicut enim tens in trata esse, et ens in
et alius unido illam in trata, et illam ⁊ ad stratum dum se, tabit ens in trata
sacerdos, tunc unum ens hoc, 1 mitate negiua ens stratum dum se, et positivum
ens stratum abstrahi pratis; et dicit ⁊ in disputatione: vel 9 Scoti hit ad unum ens am
ap̃tens esse in dinale singularitatẽ 9 dictas ens in dum: nam una pte ad unum
talem ens ap̃tens, et ex alia in singularitatẽ in dicaeg ⁊ impoti: nam 9 ap̃tens

ens

essalia illius terre illi dum e nel illo essata reuniunt, sicuti ht hui addat
in album: et rnum excluppat g ht alby essata dizegatiu ma: g sic mul pmi
rpanta apteai naa essata singularis, nec extra in suas et tales singulares em
naz (sicetam sicut diuina, naam singularitas et ipse met naz diuina g n
hent naz essatz.

Sexta ꝓ

Vnitas sapptudo posituua ad eundz inmutz
inducunt naz g opem illiz, sumptam in pugna-
tiana naz, ut pulsum statuatz in ducunt naz a
pteai. §. 8.

Hec ꝓ quoad ea prum ex ꝓcedentibz ꝑ tarelinger, nam hui apti-
tudo aliqn in naa dat, alias nunq̃ ponet in actu, sic dat in istis ido-
le, nec trai, et ꝑ: g ꝓ pelle illam hut vniz illiz, ellem a sua singularitate
abstrahentis, et ad plura ꝛ pazantis.

2 g pari m ꝑ t nam naa apteai e uahi
fundata: g illi in pugnat facii pulsu uahi: alia ad ideam ualitu-
tem fundum in ꝑsternat: ami ex dicti ꝑ t: nam naa apteai pt ra unitatz enume-
xicam hut unitatz spalz, unitas spahi in pugnat g ꝑ illum statuthi: g
naa apteai e uahi fundata, et sgtis in hoc tertio e regula apta.

3 patz: nam ht naz
ꝛ duplicat unitate e unitatz, pugnat e uahi, et sic in fit: hui atuata ut
abilhi dita, sic illi in pugnat: ꝛ g ut hi illi in cuiat unitas spali: g ut hi e
ongius apta ad ualitatz, nec in hoc e ua immorandz, sic tucemea ichiana da-
uid.

Ad 3ta ꝓ dubitatio. §. 9.

Iam ad 3z argat ꝓ ꝑ Phonseca: Naa lua idem ut in e ad ala diuilla
ipecificatiua aut nunciatiue, ilm hoc hut ini in fuis ritatz: g naa in istis idem se
hut unitatz alem positiua g ad in fauoz in dicendit, g ia ꝑ: g unitas ecclesia-
tia diuinitatis, contra ꝑ t: nam naa in illo statu ilm in ꝑ sonat, pratia uocali
ace illum exprimit diuinitatz, nec pensus pria spalia nec naalia.

Rtz dendo

cum

ans ꝺ neg ꝺ ꝯ, ꝺ xaꝺ ꝯ q᷑ naꝺ ſdumte ſm ín ꝑtet ꝓpter alia, cm᷑ns
n cm᷑ l. pluralitat nll ꝓpter alia, q᷑ accꝺia, ꝺ loga ꝙuenientia nag, bn᷑
tur tabꝫ ꝺ habꝫ, ꝺ trais, q᷑ ttuty accꝺt: ſdumte ꝺ necm᷑tatꝫ ꝺem, ne ꝺdiuisionꝫ
necmultiplicacm impꝫtat; ſ ſm ſpecilem, ꝺ neq᷑ ſdet ad utcumlibet, ꝺ
hoc aat ttuty ſdumte: ꝙq᷑ nm᷑ ſequ᷑ dari cmitatꝫ ex cogitatꝫ a ꝑ ſm
ſcia, nam ex ꝺem ſm ꝺ ꝑtlet ꝺici dari pluralitatẽ ꝑtiuꝫ, q᷑ ꝑ ſm ꝺcta
ꝛc ostite dicta.

Dicet: naa hꝝ ſdumte impꝫtat ꝑtiuꝫ entitatẽ: q᷑ ẽ cmi-
tatem ꝑt ꝙa: q᷑ hꝛc ꝺaꝺur casu in quolibet ente ꝑtiuo. — Alio ꝛ
ꝓ ꝛ ſ ꝺicta. l. 10. q3. act. 1. n32. xm᷑t ꝙuentiam ꝺcte: ꝺicimꝰ, nam ex nra ꝺcta ſm
naꝝ hꝝ, aut ex illis ꝺ altꝝ ꝑlumꝛ, imo ex ꝛcipit ex tractꝰ cmitatem fralem ſpecifica
ẽ ꝑtiuam, q᷑ dicit ꝛcm in ſpe, ꝺ balicꝛ ꝑ ꝺicta; ſ ſm ꝙ ſumꝰ talem cmitatem ꝺ ꝑtiuꝫ
nre ꝺem, ꝺ q᷑ attm᷑ naꝝ, q᷑ ꝛ dicta ꝺ ꝺscenꝺat ad ín ſpecialia ꝺ hac ꝑtiua entitate
ꝙpugnat; q᷑ diligo ꝙ n; q᷑ ẽ cmitatem ꝺ ꝑtiuꝫ, ſ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ſm
ſ mus, ẽ neq᷑ hꝛc ꝺem ꝺ ꝺ ſdumte, ſ ꝺ ꝺ: nec hꝛc ꝺ ſunt ꝓbatꝫ: na
tali cmitas ſfalis, ꝺ ſpecifica ad ín ſpecialia ꝺscendat q᷑ ipa ꝛcdit.

Ad q᷑ hꝛc ꝛcdit ꝛcdit
D. man. pt: nam ꝙ q. 56. ꝛc ad ſ Habilitas ꝺ ꝺendi ín pluribꝰ ne ꝺ ella hoīs, alia
ad hꝝ q᷑ ẽ in actu ꝛcta habilis ad pauca ꝺ ꝑficiendum plura, q᷑ ꝺ imperfecte. ꝺ ꝺem, ſ
D. S. met. l. 8. ad q᷑ntꝫlibet ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ

et, in vsu et scil exercui: vg Petrus, et Paulus disputant diuersi spazy, seu in
corpe, in dicto vel scatio sui spat; q. ost legge ostenuntia petrum disputare
spazio dictorum in quorum abscessu, et apropij mandato instantis dicti magistratus, atque
indebiti et grauate. =

2° nota: hic media differat, diuidat, et disputare, dicat-
minare. re, disputare nanque idem sit, ac hic dictum entitatis abscessu a qua
disputo, et ista diffinitio sim ergo inutilis. = diuidere in vsitor pro disputare idest
accipi, et idem cum, et diuidere accipi ergo sumpto sim sit sim scat sim scat separare cum vni-
gabilis.

Differre de re vel de dictum sim sim scat vel diuidere et dictum, si in
ea dicon fuse et dissimile: q. hic eque scatia, duo alba in differunt scatia, quia
unum scatia; nam et dicto unit sim legit in me q. scatia ouenient, q. ut di-
cimus hic ouenientia et litudo sa. aliqua et secundum ut illeg illa cona, scatia cu-
piat, id est idest abiudere accidigua, et diligenda ut cura id sim et unitate et
accenientia, et litudinis.

Hoc supposito Arguo 2° nacatua idumte exigit
plura in diuidua: q. idumte est ipsum plurib: ama pet, glibet nata exi-
gat id q. nata appetit: q. nata dum is appetit plura in diuidua; q. idum exi-
gat plura in diuidua: pterea, glibet autem nata appetit tucam vel eandem: dona-
ta in pterea in diuidua vel eandem alia, vel exempto tali in diuidua tali natura et
momenet: q. nata hua idumte exigit plura in diuidua.

Alex dicta, glibet nata
hua q. ad idumte existat nec appetit tucam vel eandem physicam, nec exigit
plura in diuidua, nec exercite et corruptibili, q. abstrahit, et sim dicit
tua pzata alia met: id sim vi datti sim sim idumte, eq. petit naturi, q. et dicta ca-
libum ad eandem tum et corruptibili, et exigit plura in diuidua vinga secundi;
et tum bene ad eund

multiplicabilis plura individua, & naalia idumee ē positiue maalis: ḡ & idumee multiplicabilis ē: maapter naam ito naa immalis ē in multiplicabili ḡ ē inacceptibili in naa: & naa maalis ē acceptibili in naa: ḡ &c.

Rñ dicit Ego maa: ē multiplicabilis positiue negoīa, negiue, nec gmissiue xdoīe, & cellatiue dugoīe, & cuīt gmissiue, & egnaugmentatiue xdoīe positiue negoīe, nam tm naa habet idumee ista multiplicabilis in tali ē positiue, & tm negue ē gmissiue augmentatiue xdoīe, ḡ tanīs cuīt alicui naē idumte gmittitur, nec ē naalis ḡ illi in tali statu cuīt iniat, et in specie in specie cui idumte cuīt gmissiue ē substantie, ḡ ad ipsi inspecta qua angelus ē ipsum illiget substantiale, & tm non inducunt ipsi in tali statu, singulariter tm.

Dicit: ḡ positiue maalis ē positiue multiplicabile, naa tm idumte ē maalis positiue maalis; ḡ & positiue multiplicabilis: ptr maz ḡ dicit positiue naē ē positiue multiplicabile, ḡ naa ē multiplicabilis prius: ḡ ē positiue maalis dicit positiue naē; ḡ & ḡ positiue maalis ē positiue multiplicabile. ——

Rñ ḡ licet maalis positiue dicat positiue naē, non tm tm ex hoc ḡ ē tm multiplicabile, & tm ḡ ē tm multiplicabile gmissiue, gmy tm naē ad augmentat multiplicatiue, sicut & tm illa multiplicabilis augmentat. Nec naa idumte dicit naē, ḡ ē multiplicabilis ḡ hoc m. nō naa ut ḡ, & naa signata ḡ quantitate; dicit tm ē cui ad ḡ quantitate, ḡ ḡ dem naa nō ducunt naē idumte, nisi tm gmissiue, inḡ alis gmissiue cuīt statu, singulariter naē accipit.

Dicit: ḡ missio multiplicabilis positiue cuīt naē idumte, & tm nō cuīt in tali statu, ḡ ē ut in Petro nō multiplicabilis gmissiue, & illi multiplicatiue augmentat: ḡ & tm stat alig spatium cuīt naē idumte positiue, & nō cuīt illi in tali statu. —— Ptr dicit ḡ ad omnem gmissiū multiplicabilis tm naē accepta, negoīa, subtiue recepta, subdisiue cuīt positiue negoīa, negiue xdoīe, & cellatiue disiue xdoīe: ḡ & tm stat alig spatium tm cuīt naē idumte positiue, subtiue, & obtiue, & nō cuīt in tali statu negoīe: ista illa subtiue, subdisiue, subtiue positiue positiue negoīe, subtiue negiue xdoīe: ḡ missio angelica in accepta & multiplicabilis, ḡ tm gmissiue, & nō positiue cuīt naē idumte, singulariter tm in qua prata alia via inveniat, & tm in qui ipsius stat plura alia prata ḡ mittat, & negue, ut dicitur.

Ad 4. Naa tm ḡ individua manens & tacto aptari in Petro & Paulo, et tm ḡ nec individui dicit participata: ḡ & ḡ aptabilitate contracta ad Petrum & Paulum, & tm ḡ Petrus, & Paulus aptari nō ḡ unitate ad Petrum & Paulum: naa tm ḡ individui tm naalis, & nō individui tm naalis idumte: & qua ptr, & Paul: naa dicit duo, s. Petrus & Paulus, & tm Petrus, & Paulus: & tm ḡ nec Petrus nec Paulus, alia ab illis duobus ḡ quibus tm naalis tm: ḡ nō Paulo, alia ab illo duobus ḡ quibus tm naalis ab illo

Sacr. n. Petrum & Paulu deuenerat ad hanc ciuitatem ubi eadem nata ecclesia, & exclusa ab hac ciuitate fundata esse inuenitur, ut ait pbr. Symmachus. c. 15. 9 ab apostolis deuenerat unitas fratris inter Petrum & Paulum.

Adhuc agitur de notabili apposito de Cananeo in fraude ad illud a, negabam, ad pbacem poteram negare ama, & clarius, gratia illud dicimus, Petrus & Paulus dirigentes fratia apostoli, id est Spiritum fratia apostoli negotii, quemuis, & actionalem unitatem, specifica debant, ad illig pbacem poteramus ama negare, namsi dicitis unitatem in ea ore, & specialem ita dicitis unitatem in ea ore Petrus dicentis ad Paulum, ac dicentis ad Leonem: sicut unus dicitis unitatem Petrus dicentis ad Paulum, sed Petrus magis dicentis ad Leonem, quam Paulum, imo non hoc omnino negotium, nam Petrus multo dicentis fiducia ad Paulum facta, & certa ad Leonem; & dicentis ad illo fiducia, & certa fratum & primum fratis: & unico dicentis, dilectissimo. Petrum, & Paulus dilectione fratia, seu informatis, dilectissimo. Petrum & Leonem dilectione fratis, & dilecto Spiritum fratis unitatis fratem, & ecclesiam, nisi ad summum fundata, & mundo adillata, & dilectione communi replicatam ad multiplicitatis indicii duorum, exquem Dominus, & Spiritum ad pbationem unitatis & patrocinio dissimilitudinis, & pluralitatis.

Quia & in favorem unitatis & Spiritus, namadata & nam adata ad hibitet & qualis exclusa similitudinis n. Petrus & Paulus petrit exalta intra extremam adultam: & Spiritus adata fundata unitatis unitas & fundata adata Petri cuit adhibita adea inquam pendente adata similitudini Pauli: & dilectio adamus apostoli dein unitate fratis supra & fundam talis adata similitudinis; extra talis unitatis ne cois, & electa & pbata longa claritate in quam apparuerat, exquem Dominus.

Augustus: naa hua apostoli & simbolis & pluralis cois: pbr ois: nam nra hua & simbolis pro unum adrepe dilig, & intricatem ad dilig illig pcm habet: & primad gladiatis: id & simbolis de causa, & in amubi dicimus & unum & simbolis & unum fratis pluralis id: & vera Dominus & dicat & pro & unum pluralis, ita aut & fata: imo ita de & pluralis & unum, & explicat naa pluralis cois.

Ad dilig do ama & simbolis pariter negamus: non ordinabant, & hac dictione actum negamus dig. Ita quinda apostoli, sum & remote & simbolis, sicut sum & remote pbabilis, & & pariter, nam ad pximam & simbolitatis, non pbabilitatis, exigitis naa & abstracta & singularis, & libra talium quia, qua nisi beneficio dilig pponis quinare: & & ing & pximus & simbolis & pluralis cois, in hac cohorte naa, & pax & actus abstractis illi sunt, exquo fit apostoli unitas fratem cois, nisi ad summum remote & pximaque gnantia ad illius potentis illitem contate habuerat.

Dicat naa hua & pro & & pluralis: & dig & pluralis & & cois dilig: & naa hua apostoli & uni & pluralis undi & dili. = Dig quo ma & pluralis & primo unig nag ne oma & pluralis oma & ab eadem dictione ad eam, nego & pz: nam & ad dictum naa hua apostoli

cui

5 69

rui nisi una in diuisibilis simplicis. Et multiplicata admultiplicatas omnes
nec: vel nunq; illi accidit extrinsecum secundum exacta ad eas ualitudinem.

Dicendum quod aptitudo
est in pluribus et facto vocata: q; aptitudo est pluribus vocabilis: et quia, nam ab hac
ad aptitudinem valet regula, sicut valet Petrus valet: ergo Petrus valet.

Et huic obiecto
tatis faciatis, adducatis, q; duplex est accabilis, pluralis, nam q; est habilis dicitur
aptitudines adhoc, ut vocetur pluralis diuidatur: hinc aptitudo est duplex:
et hanc accidens praeponit nam anapaestus est potest diuidi dactylus in pluralis, et hinc
aptitudo positiua simplicitate, et facta abstractis accidentibus: aliaq; aptitudo pluralis,
et hanc quae accidens aptitudinem, et hinc hoc ipso, q; aptitudo, et in pluralis diuidua
uidua dispecies, ita aptitudo q; illi accidit aptitudo est aptitudo et multiplicata pluralis
nec in diuidua. ——— Similis hinc aptitudo est dactylicari actus hic, expressus:
actus quo aptus in actus partibus sua utilibus ualentibus producere talem actum: pluralis
actus genus in propria individua tam plurium actus.

Ad hoc respondeo ad arg. obiectum
dicendum q; pluribus vocabilis accidentis eius, et ualis, q; hinc aptitudo
dicitur, negatur, nec pluralis aptitudinis differentia, hactenus vocabilis, pluralis
dictus: idem q; ratio est, nam actualis, vocabilis in pluralis individua, q; pluralis in nec
aptitudinis est actus pluralis existens correspondens illi aptitudini, q; pluralis nec est possibilis ad
producendas, et aptitudini, q; pluralis in effectibus et plures actus; et quilibet aptitudo
et his nec actus in actualis, nec pluralis in effectibus vel dispositus, et unus
et in effectibus vel totalis aptitudo nisi est eius, nec unius, q; ut talis est debet et actus
et individua in corpus ipse est ad ultimus syllogismus, nam tu debes ad pocumulat
dicendum, in pro q; de vocabilis actualis correspondet, et actus, et pluralem explicata
est aptitudo artis, nisi patet fundatae.

Arguitur: vale, et singularis correlativa
tua: et unum correlativum exactis est abnicente: q; nisi pro aliis unum
aliud detdari: et aptis aliud datur singularis: et non detdari vale.

Pro vale, distinguo
et singularis potest sumi. 1° intentionaliter et 2° intentionaliter: singularis 1° intentionaliter
sumpta, sic non hic et nunc quandam positionis et quamvis actualis, et singularis pro
1. 2° intentionaliter accepta non hic nec ad eam subjectibilitatis ad ipsum, et hinc
ualitatis, specifice nego: sic nisi 1° intentionaliter accepta sumpta hic et nunc tradens
accidens et ualitudinis, nec unius est fundamentum ad ualitatem q; hic et illum: secundo
1° intentionaliter sumpta hic et nunc ad ualitudinis, nec specibilitatis, specifice,
media qua ad singularia esse, et ipsis possibilis est. Quare ad arg. vale
et singularis nunc habet correlativum 2° intentionaliter accepta, et est pro aptis
qui erunt, q; patet in illum tertiadatis ei tribuente: aptis 1° sumi fundatae
correlativis, exquo etc.

Arguit 7° ex habitis pluribus positis, et inuitabilis

pluribus

plurale positivo adiectiue opponunt: ꝙ equaequae uero fit ab rerum aliud
negatiue: ꝙ a; ꝙ naa tua ua n̄ ē rei positiua in uiuentibus, alias instructus mas
in uiuentibus plurib⁹, ꝙ experientia dt a fallum: ꝙ ē res positiua uiuentibus plurib⁹ ſ:
ꝙ exc ē una, qualis: ꝙ n̄ hanc aptitudinē ultimū aspiraū: ꝑ rigua ultima, ꝙ ea
qđ q uenit nag idumee, q exc in quolibet terra uenit. — Idemnag ſ fiunt
mutatiuis resp̄ predicatiuis respectiue singularis positiue; ē n̄ singularis: ſ
prata; ē n̄ strata: una; ē plures ſc.

Et poibz ꝙ dicēdum adiectiue opponuntur ſc adiectiuis: resp̄ z rubbiguo, ſi ualiz specificatiuis rumatur, adiectiuis
reduplicatiue accepte, negatiue: in ordine dictionis antis. Naa nangue ꝙ dicitur
ꝙ idumee nec ē positiua uiuentibus, neutri uiuentibus, positiuis, nam dicta reduplicatiua
idumee denotat nag illa ꝙ dicata, ē essata uenient, ē essata illis opponentur:
quarum utrumque fallum, ꝙ naa idumee talia prata accident, ſicut illis acci-
dit strata, ē n̄ strata, singularitas, pluralitas, uniuersum, qđ q dictum
met euadē: ꝙ ē subtalis reduplicatiua ē autem ꝙ talis ꝙ pars illa prata, ē essata uenie-
re, ſ dicitur ens, ꝙ ē fallum quod ut ens quidam: ē n̄ ē talis ꝙ pars nec
adiectiue, ſ ambo ſ fallit exere.

Et radicitus illis assumendis fallitur ſ pretextus
aduersitatis ex Cantuario dicente, ē essa. g. 6. ꝙ regula dicta dicitur, ut ānexatum
ē prato finito ad statuam, ē prato ui finito uadit equa: quale cuius ē ꝙ pars ē
ibi assumunt ꝙ ij: ſ ui uiam idumee ē uiuentium ē n̄ multi. ꝙ bnag idumee ſ
uenit uiuentium ex grantia ad eorda uiuentium, dicta, naa idumee n̄ ē positiua uiu-
entium: ꝙ ē positiua ē singularis: illis ondat ꝙ ē ꝙ pars ē absolute ē fallum, ut
dicitur hoc ē albus: ꝙ hoc ē albus, uiuentium tales ꝙ pars ē absolute, ē subiqua
parte ita reduplicate fiunt: ſ ut qualis ſ idumee, exc, uiuentalis, nec
uiuentia ē falsa talis equa, ut dicitur hō uiuentalis, nec exc ē n̄ albus: ꝙ hō
uiuentalis, nec exc ē n̄ albus.

Sicut ē n̄ qualet naa idumee n̄ ē uiuentium: ꝙ
idumee ē uiuentium: naa idumee n̄ ē strata: ꝙ idumee ē n̄ strata. Ex
positione nangue humeronum, sicut cuilibet nag essata uenit ē albus, ita al-
bum, ē manum, ē n̄ strata: uiuentium, talis ꝙ: ꝙ ē fallissima, ē tota
ista prata uenit ipsis opponenda unt ē accipienda sicut cuilibet nag idumee, ut dictū
ē, naa explicanti hominis ē, nam dicitur reduplicatiua ē notat naa quam
pratum ueniat tibi: ꝙ ē dumtaxat, naa idumee ē habitabilis positiua, ita
a idumee n̄ ē uiuentium positiua sicut hominum, naa nec uiuentes prata ex eadem
talia prata habent, illicarent, ꝙ ē fallissimum, ut ex dictis, ꝙ dat discernat
ut ab Scotticis fallacijs ē liberemini.

Arguit ult: naa ē n̄ dumtaxat una

ſ pa

ſpām ſub una ꝛ̄a ultimū capacitatē poſitiuā ad plures alias ſuc̄eſſiue ꝓ̄ducēdas, q̄ cui talis ꝙ̄ in illa ſpēa, impoſſibile ſit de illa ſpēa ꝓ̄ducī: ſ. ꝓ̄ma unitas ſpēi, & ſpecifica; q̄uis ſit tracta ꝓ̄ unam ſingulā ſingulē, poſſent tamen poſitiue altiuſmodi aptā ad ēndum in alijs, ꝙ̄ in illis poſſibilis ſit diuiſio talis mag & alia ſingularitatē dum deſert tracta ꝓ̄ una: ans & ꝛ̄a ſeq̄retur, nam ideo ꝙ̄ diuiſa ē ꝛ̄a maā exē, & idem una facta cū alia remanēt ſpēa ſpēialis, & accidentalis ſuperueniēs, q̄ ſe una, & ſpēialis fuerit, & ꝙ̄ accidentalis ſuperueniēs q̄ tracta eius unitas ſpēi ꝓ̄ hanc poſſet q̄ illam in ſingularitatē, ideſt ſeq̄ntia ſchē ad oēs: & ꝛ̄a.

Hoc ꝛ̄a ꝛ̄onoſcitur ꝓ̄ ſtā Scoti ualidius cēteris alijs: & 2° in ad illud q̄ dicūt ans, & negatur ꝛ̄a, & ad diſcrimina multiplex & tā ꝛ̄a ſſiua ē, nam maā ſ. ſtata ſcītē ſine aptitudine poſitiua ad eius ſpēi ſubſequentes ſucceſſiue recipiendas, ſicut ſic ſtata ſcītē in ſtatate: & ſicut maā in q̄ q̄ſtatate fuit ſſe hō ſtatate, ita maā tā in q̄ q̄ſtatiua cum tali aptitudine, ut pra-tempſi ſtatē: q̄ tam aptitudo poſitiua ad membra, ſue habiliter ad ēndum in plures, ut ſcitimus ex D. Tha nō ſtatuaq̄, ſi pratum accedit ſuperiori ſpēi ſtatq̄ ſcīentie: & ſtm talem aptitudine ultimū, dum ſub illo ſtatuē, & cum tā ſtracta, q̄ ſſe ſine poſſit in ſequimentum ad illam, ut ſtabitur,

Aliud dicimen & q̄ maq̄ exēti ſub una ſpēa nō ꝓ̄ poſſe, imo ſi facto accidit, ut in aq̄ali tali ſpēa ſtabilinquatt, & alia ſtno in duab⁹ in maā, ut q̄ſtidie in ſenſibilib⁹, & rezuptiuis alib⁹ ꝙ̄ ſcimus: & tā & minus maā ſub una ſpēa exēte ultimate aptitudine ad alias q̄ tales aptitudo & ſpēa reducibiles & ad ac: ut una maā tracta ꝓ̄ ſtato ſua ſingularitatē amittere, & etiam acquirere. imo hoc & impoſſe, ut ipſi ſuj ſubiecto addeq̄ ſingula aptitudo poſitiua. ſ. ſugatiua ad ēndū in alijs, ſpēi ultimā data tā maā, & ſpēialis ſpēi? ſtatuaq̄ ſtm. q̄ aaq̄ maā, illam aptitudinē ad tam imperfectam dare ſſe q̄ ad aq̄. Alias diſpunctalis exēti ſollicitis. & hic ſt hac. q. rōis ſplisa dictas ſtituunt. Ecq ad ſplia alia aq̄, q̄ ſuj ſnt ſol compacuabilis.

Qſt 4.

Pōſtpon, & ac ſiat vtle ſogum?

Fac mltum aliqua adſtionis diuiſione §1

Suppoſito cum ſi dari valeat ab ſpecie ſtho mino in diuiſe ſpēi dubitat. q. h. ſſe q̄ ſtuilis tale valeſiat: ſ. q̄ & ſilet illud cogitio ordinem ad ſenſibus

ſut

fiat. 2ª dicat phs intellectus, q primus sensuum exterior, idest h. d sui animalis sensus plenus, q dante cognitum q credat exterioribus sensibus, cognitio cognitis illis obtinuisse q longe efficax et pfficax, impotius asserebibit, ut mtl dubitari q. dein illis q credat.

Igit sensus exteriores sensus quinque, vt visus, tactus, odoratus, auditus, et gustus, ab aliquo exhis quinque nra gerendi cognitio, hoc e dante q illius alicui rem specificat, cum supponitur talia res suscepta ab aliquo exteriorib his: no ego sensus obtinuisse e q dem ipsum malum, q obtinuit inimicus in mittit, q ipse est studio impressa illius obti, et hoc ipsi inimicus exhis sensibus recepit, 2ª inimicitia et diritas obtinuit, abiecisse fecisse, et contra.

Potest ipsi poni tra hanc propositionem obiectum inimicus ipse autem sensus, potuit alia ipsi cuidam obti inimicitia sensum interioris q appellatur sensus vis alia hac d nra exa. q in suscipiendo exhis ipsi animo obtinuit, q applicabiles sensibus exterioris et partibus recipientes. — Deinde adhuc sensus vis immittit alia ipsi cuidam obti in aliquem sensum q phantasia nuncupat, q sensus cuius memoria q dam e, q 2ª istum exia sensibilia, q per illos sensus recipiuntur q recipit, et illas ipsi manifestat, et illis ipsi ornatis appellantur phantasmata, et hic mat exposita, et insuper sensus vis ad alegdum

Sq 2ª tales ipsi in phantasia existentes manifestos, et sensibiles fit, et agitur incapaces, et in illius spiritualis subiectentur, nec illis illas publice recipiens, nec mi illis obtinere valeat, vt ipsi d vsi quent d tali manifestos, et sensibiles et durante, et hic Nazianzenus obta exprimit, et in illis recipientes et vsui q supponit ad rationem cognitam, et causam hgt et putat, et spirituali autem in beneficio sensus, et sapientiae illis fit, q 2ª ab hac actione et putatiua q mordiatur. spirituali

Proquonota et q.

Vide. 4ª pte. q. 77. art 8. et Aule. placibus in locis dom dari intellectum (hic alicui sum fram distum et quo in l. d anima) alios agentes, et alium potentem: illos agens q phantasmata manifestos adducit ad actum ipsum cuius de habitu practicus phantasmata manifestos abstrahit ab illis manifestos et sensibilitate q in phantasmata materiata, et cum spiritualitate data abipso illius, q in spiritualibus e, habitus his illos agens e q ipse dicit ipsi illis sensibiles spirituales, q abstractos sensus, q supremos nos et rationibus individuales singulares sit, abstrahit alias ipsi supremos nos materiales sensibiles et rationibus individuales sensibiles, et illas ipsi imprimit in illius potis.

Illos potis. passibilis e ille, q actuat et recipit ab dicti agentis et alias q num, et potentibilis, q a quasi patitur in recipiendo ipsi impressas ab ille

che

chuaq ente, aquo aduersus eorum dicimus, q̃ illud agens nõ cognitum, sub ꝯ
ratione qua cognitum, q̃ ratione illius agens abstractis, cognitis explicat
illud ut potest tum cognoscibile & cognoscimus, tum istius illud agibile, q̃ ad
illud actum ducat, tractr.

2° notandum est huiusmodi illud posse adunate ꝓ se cognosci
etas ab illius agente potest triplicem habere, seu triplicitas obtum̃ genere, 1° ꝓ se
obtum̃ genere ꝓ cillina, quus illigit obtum̃ recipiendo singularitate, q̃ cognitio
uocatur cognitio abstracta, q̃ attingit naturam singulare, ut singularibus, & habitus abs-
tractum; hoc tm abstractio quod ad ꝓsens dicit ex una cognita, & positiua alia
abstractio cognita est illa adiuncta illud, quae illud est abstracta nõ est singularibus, sed uni-
uersalia dicitur, q̃ est singularia, nec cognitum est: abstractio positiua est illa cognitio
quod abstracta ut abstractum, & tm est singularia ut talem aquo est abstractanaa
idiosyncrasia positiua appellatur, q̃ in qua cognitum refert circa singularia, sed illa attin-
git ut aggestum abstractanaa.

2° ꝓst illud esse naa ꝓprie compositae illam ꝓpa-
rando, & ordinando ad ea fruitiua. — ꝓst illud esse naa ꝓparat-
positiua, ut illud ipsam ꝓrando & sui usibus, & illam & usibus illud sub-
gendo, q̃ ꝓparat ꝓpositiua dr. q̃ est ad 2 gradi, q̃ 1° appellatur, q̃ unus dicitur
aptat.

3° notandum est dare dari esse mut, ut obiecta: esse mut est naa abstracta
& singularibus precisa, q̃ natus abstracta dr esse mut, q̃ mut sit ratus
ut ad diuinum uisum diuini dualibus abstractus, ipsum templando illuminat illa
qua ꝓpria illum ꝓpria & alia abstracta à singularibus uocatur esse mut
& hoc esse mut naali impertit ipsam naa, & ꝓpalis ꝓcillina —
Esse à locum naa, quus illud refertur, & ad usum ꝓparat, q̃ gdus
esse mut naali impertit ipsam naa, & ꝓpalis aliquam naa ex tali ꝓparat re-
sultante: 2° esse locum ꝓst est alius dabilitas; & positiua est alius dabilitas.

Enum
quinto laborum aduertite dum est tm abstractum ipsum, aliam qua ꝓcillina
& aliam distinctiua, tot accidit q̃ una ꝓpalis & alia ꝓcindit, seu una ab alia
diuina negata, ut ꝓt in abstracto cante esse mut: 2° est dubit, q̃ illum
ꝓ q̃dam reflexionem aduertit unam pulitatem ut positiua & alia separa-
tam, inuocatu à tabori cantu. illas pulitates aliquam cum ꝓ
nec, & positiua dicentur dicta. Alia est unum naa abstracta, & aliquo-
quando libet de dicta unum in alio quod, bona & alio negent (uno aut di-
azum ꝓbatum unum, sine alterum ꝓcipiente) dicta abstracto pulis, & pulis. 2°

qualis

qualitatẽ dñi, i illa committo, q[uo]d sp[iritu]s impunte assignata affricuntur.

4ª nota

Vale locum dx fm dum sup ponere aliud q[uo]d nos ex nostr aliud, tm dm nostrum ẽ q[uo]d alij nunciẽa, plurib⁹ in dñis duobus impatris cadib⁹ in dentes ẽ dñi dnæ illib⁹: fm dum q[uo]d nõ ẽ nãa ipsa, seu pratu estalia, q[uo]d p illã dñia pãsa a dñi gulatib⁹; nam ei nihil q[uo]d illi nil acci p[ro]nõa q[uo]dam in dñi bam adpiura, q[uo]d ãsp[ec]ui dicere nõ debat.

Vt aduerte vale accepta rubtãs ẽ mãale ẽ gdã Col mino cum ortiali, ẽ nãi, nam tabs in nãe ẽ nãi, p[ro]mi bri una ãpta adiendũ mplurib⁹: ẽ nuoriem in nãi rubti ẽ noabilis a 2ª ne vltatis, q[uo]d x. sed ẽ cant in nãi ẽ nõi. Hoc ap[pa]rib⁹

P[ro]ponunt SSE §7

Prima na allt Vale locum fala fieri abstrahm illib⁹ agentis explimis nãe ẽ ditorib⁹ in dñi duabus me ipe impatis mmorali, et spirituali: hæc na habitua dñs ẽ my Sctõ p nõnis, nam tam pia dñs, q[uo]m my Sctõ hoc mmorialiter, ut de statu q. patebit, nõ dicit illib⁹: Hanc tm nã impatis sanctu sequunt Gonel, Phonsec ca, Pibarisca, ẽ ex eodẽ nõ fluximi.

Secunda ãsp[ec]t ut dicit fieri abstrahm illib⁹ agentis, locum nõ debet abstrahi p[ro]pter illib⁹ pti, quã ejrona nõ modatis nobis indiis duabus: hanc tenent Diana, Mazi, Hurtad, ẽ alij. 3

3 dicit vale locum fala tempta nõ fieri abstrahm illib⁹ agentis, nec abstrahi p[ro]pter illib⁹ pti, q[uo]d sm q[uo]d ipm operatum. Hanc tenent vita nõ modani Thẽ, eque r. mãtes vita ipsam sequitur colligũ Vtu. h. q. 5. x. quorum pleriq⁹ hõ

Prima ꝓ

Vale locum fala nõ stp abstrahi illib⁹ agentis stante illam vale Metaphisicu

§ 3

Quarto dicit ꝓ. ẽ q[uo]d nãi ẽ vult ꝓ patebit, nam hic ostendum: na vale locum fala tempta dicit ꝓ fala vale q[uo]d, sta hic vale nõ stante fala p abstrahm illib⁹ agentis: ẽ hoc vale locum fala: nãa ẽ in dubitata fre quenter ea, ẽ nãa q[uo]d, tm q[uo]d illib⁹ agentis ut talis nõ cognitus q[uo]d abstrahat nãa, à rebus in dñis duabus, ti illam abstrahi nõ debet tm nãi, atq[ue] ad hui efficientiam agens remota ac ẽ intus agens exigitur.

Sexta q[uo]d vale locum adhuc hanc p[ro]ponẽ nãa integram, q[uo]d illa actus illius agentis nãa ut agens suppo

nat

macapt: & nulla actio illis agentis potuit mãa vllam prãa facere.

Exquo ꝑ tle
vale locum habeat gabrmam ꝑ illicitum illis potis fieri in porte, non illis potis abs-
trau pecunia sine aqua eg aut id, q̃ aprat in ꝑpeducta abillis magone, & hunc ꝓ
ipso in aqua aligna in, & imꝑata est alia mãa: & ꝑ illam abstraã ꝑ illicitum illis
& potis vale locum hab fieri nequit.

Dicat: q̃ᵒ vale locum, vt dictum & ꝓpo-
nit mãa esse, & cgnis pecunia illis potis mãa esse, & ꝓponit, & tali abs-
tractio vt & cgnitio mãa: & ꝑ illam in fit. Sed hoc vt dicendi cendet strabo.

2ª pars

Dicit ꝓ: vale mut & mãa una ãxpugnantia ad eundu in plurib⁹, ita q̃
illicitus agentis fit mãa una ãxpugnantia ad eendu in plurib⁹: & vale
mut fit pacem illis agentis: mia ꝓt, omia ꝓn. Ita & ducta ꝑ eum illicitus
agentis aprat mãa vt una ãxpugnantia ad eendum in plurib⁹: & mia
& mia: per oia, tali ita aprat mãa, vt abstracta á delitionibus individuis
alib⁹, & mãa abstracta á singularitate, vel ab aliis delitionib⁹ individuis
& una ãxpugnantia ad eendum in multis: & mia & oia: mia ꝓt: & ꝓ plu-
ralitas, & distio numerica aperuit á delitionib⁹ individuis, ita ꝓ aperuit
^ pacta axpugnantia ad eendu in plurib⁹: & mãa á talibus impedimentis abstracta aprat
ut una ãxpugnantia ad eendum in plurib⁹.

Dicat: & ita ducta mabillis mãa ꝑ
& aprat & mãa vt nullis singulis traho aliis praxpacta potius: & ita aprat & una
ãxpugnantia ad eendum in multis: & ut vale mut: oia ꝓt, & abstracto & ꝑ
lectus agentis potius ex duobus in singularitate.

Dicat 2ª: illud, vale mut, quia
& mãa ita aprat, & tendentia sciam, & ex ita aprat & illicitus agentis abstrahat mãa á
delitionib⁹ individuis tali mãa ita abstracta & mãa totalem aprat & ad hoc illis
& spoliato prãa á individuis ex gata: & mãa ita abstracta & vale mut.

Sed educat q̃ quis & ita abstrahat illis agentis nalis mẽ
fiat, hoc in intellit, q̃ in fiat ꝓ quo illis potis, & in ꝓtulim & eg vt mãa par
taut una, & ãxpugnantia ad eendum in plurib⁹. —— Nec stat obstat
abstraã
& in fiat, vino stabit, & explicit hoc, q̃ una positiva illis potis, non & tale
abstraã eg vt mãa vt abstracta ab individuis dicit, & in individuis & eg vt dicit
á quo fit abstractio dicta mãa: & ita & ita abstrahat ꝑ mãa vale mẽ. Et hoc
satisfiat in ꝓa.

Dicit 3ª una obꝓtim: si pacem illis potis fieret vale mut
dant

dauit dx vale mat dictum inspe, q hoc e falsum: q nõ e falsum q vale mat tenet bñ quem illud agentis ponit fieri nõ pabmas illud potit: maxime cũ specifice dicit hoc tacit specifica dictos, q actio illud agentis, cũ illud potis q specie dicit: q ita q aliquando fiat et vale mat, dauit dx vale mat specie dicit.

Ad vltõ tertio adsit, q. x. sc cũ fuit dictas, respectu tradictionis tam maxi dicit, eq nõ sequit q deducat tacite dicitur, q ponit tacite mittit, q incl dem q deducat, sit ille color tolit, q color aliquid cuiusuis generis coloris deducant, nõ specifice dictum, q tradit q quis in plurimo casu q in nõne colore dicti, hoc ad illud cuiusuis q dicatur colorab. q. sc non probabilis.

Ad rõnd tertio q exceptio illud bari ad specifice dictas dicit hoc tacit tacite dictos, q actio ille agentis ut specifice dicta habet illud potis hoc tacite mittit dictum, q specie dictum habeo quando hoc tacit actio illud potis adhuc quando utraque vale mat effect, q ita actio illud agentis hoc tacite mittit intellectum ipsum implicat, q specie dicit quod verbis per expla, q respõ illud potis tacite mittit dictum; nã q naturaliter mat succedentis nõnã exemplificabitur ibi tacite dictum respõ tacite quidam, ille p eadem ratione illatum.

Ad rõndet tertio q vale mat facta per illud agentis: cõ factum q eam illud potis habet dicit tacite mittit p dictam rationem actionis nõ, q nõ habet dicit tacite nõnã actio, q hoc actu, q vale factum per illud agentis cõparata minus facte q hoc idem potest; q ideo dicit. sc differant actio tacite nõnã obtinet, hoc actu dicit tacite, sicut bene Petrus albus, et Paulus niger. q. sc tacite actu dicit, q nõnã obtinet differentia actu, et exemplum q Paulus male dicitur.

Ad vltõ dicit q nõnã pabmas.

Ad hoc q abs mas illud agentis ficat vale mat. q aliquis p eadem ab illud agente exigatur nõnã abstracta ad singularia, hoc in instat et p tale mas fiat vale mat: q nõnã ratio tenet in efficax c. q. nõnã: nõnã dum sic p eandem dicit ad singularia, q nõnã dum sic dictum c. q. q eadem nõ vale mat: q adhuc admitto q aliquis actu ab illud agentis exigatur nõnã et abstracta ad singularia, nõ inde infert hoc aliquem dem nõnã vale mat.

Ad negando nõnã. ad illud q bene dicit quod nõnã p eandem dicit ad singularia negatiue adiuncta, q positiue nego mã, adiuncta, et negando q ergo disparitatis c, nam nõnã dum sic illud agentis negatiue p eandem dicit ad singularitate: nõnã illud agentis exigatur, nõ p eandem positiue, q nõnã positiue exclusiue singularitatis, q exigatur adiuncta vale mat. nõnã aliquis q illud agentis abstracta exclusiue singularitate positiue, sic dicitur q exigatur vale mat c.

2 D

Pol. ab stiam positivam alterius positivæ fundatæ p.
Numeri Valitatis boſe §. 4.

Sed quoniam aliquos Theologi docent: Fieri illam cum fit valde bonum fundata ex proximo, seu fundum proximo valitatis, q̄ una accidua possione capaci adest, qua valde bonum utitur: Ergo abstractam positivam alterius positivi sit una possione capax adesse valet: Ergo per talem dicunt fit valde bonum fundata ex proximo, & fundum proximum valitatis: primo: Quia illam dicunt fit una capax adesse valet q̄ subjacere una capacia ut respectu ad plura, tamen ad unum adquem, Sed abstractam positivam alterius positivi sit una possione capax adesse valet ad plura simul ad diversa, tamen ad unum adquem: Ergo talem dicunt subjacere una capax adesse valet valitatis: una inquam difficultas q̄: Talem dicunt una nostra una in eadem ejusdem diversa ut actus, aqua sunt abstracta ab eum illis accidentibus: Et una subjacere una capax ut respectu ad eadem diversa tamquam ad unum adquem: Sed quia, q̄ ipsa talem quam sicut illis talem una fuisse abstractam ab eum dicti diversi (eadem dico una una capacia abstracta absque q̄ quolibet alio valet) ipsa ejus hanc una ex reliquum diversum accipiendi est fiat, ut illum possit talem una ad hæc eundem diversa tamen ad unum adquem: possit.

Secundo: Quia illam sit fundata primum valitatis boſe Sed una equis abstracta, una positivi, Sed abstractam positivam alterius positivi hoc sit: Ergo: una accidua valde bonum Sed positivum, & quemvis eorum ejus Sed fundi primi unitatem positivam; una vi talem positivum unitatis non subjacent ejus fundi vi positivi una, ut una ad unum adplura, ad plura ad unum se habent Sed positivus subjacent, sunt relativum ad plura, & subjacent positivam unitatem intuitivi, & positivum pluralitatis in infinitivo: quod ejus: una ut notavi ut in hoc diguit abstractio nequaquam positiva, & positivum attingat Sed ita abstractio una positiva unitatis ad singularia, quod talis abstractivum tributum una unitatem eum unique sit tantum in quavis pluralitate positivi; vi tributum Sed unitatis positivi, & una talis tributum una singularibus, tamen ad alterum: Ergo una positivum abeo positivum habet Sed singularia non attingat, ut positivum positivi, & alterum ad una alia accidua, ut singularia, Sed indivisibile, cujus dicta una una, ut positivum Ergo una singularibus Sed istam: Ergo talem positionem positivum illius positivi, & una abstracta, una positivi.

Tertio: posita una positivum positiva illius positivi, positivi quod respicit, ut una valde bonum ut valitatis boſe: Ergo talem positionem una fit fundum proximum valitatis: ante: tamen illa positiva una manet una valde bonum abeo impedimento valitatis, Ergo talem una respectu sine pluralitatis una ulterius, Sed ut una illi incidit: tamen talem ejus accipit unitatem

pos-

positiuę dari ꝓ actualitate facta, & adhęsio absoluta, nęc illatus applendęma-
le vt una pte, & exercitus ꝯ diuisione, ita q̃ ut ęs singularibus positiuę dicta
sint amplius nichil, vt una possit suscipere unitatę hęgam: & p̃ditatibi dis-
pare illatus potis ponit gdq̃ dari, vt una sit susceptiua unitatis hęg.

Dicit ex
una ratione negatiua ꝯ sicut fictam abstractam vnitatem hęgam, & fundu
pro existimo illig, & sic dicit: p̃ fictam abstractam positiuę una suscipiente u-
nitatem positiuam fictam, absq̃ illatu illius; & hęc unitas positiua fictę & unitas
absoluta, & unitas una q̃ absolutę semp̃ & unic illud dicitur, & ꝑ fictam
adhęsiua, aggo diguit sit talem positionem & positiuę & distinctiuę
prati: & tali unitas ficta, & relatiua: tum sic ꝑ ipsę & alię, & unitas vnius
hęgi pdti, & sit unitas unius una ꝑ ipsa adplura tenę ad in finitum;
& abstractam illig pdti potius tit, & contra actitatiua vnius pdti hęgi,
& fundum pro dicto illig.

Vnde huic argtio respondetur: ab. dent ꝑ
ac casi in una unitate positiua, & fundum ita unitatis hęg, negant
fictam unitatem positiua ficticiam, & istam & fatentur; & nam, non illa
unitate dari, & ficta, q̃ nec exit ^ excaptari, & illa in illa tut nec
& obtuit, & unitas positiua una nec, nec excaptari, & illa tuit &
tuis in illis una suscipiendę, & singularibz dari quę ut exg.
ficta: & tales unitas ꝑ positiuę & ficta & una alig.

Alię ab. fatentur tale
unitatem positiuam fictam, & allegant contra illa ficticiam eadem
unitatis hęg pdti. — Sed & unitas positiua & tituta una pdti
hęg pdti, & unitas positiua una ut legi cuiusli, & fundum unitas suscipiens &
in finita ut actum adquem, & unitas positiua una ut abstractam po-
sitiuam illius pdti & unitas una ꝑ suscipienti in finita ut actum ad
quam, & una abstracta, & dicitur: & tali unitas & ꝑ actitatiua
tua unitatis hęg, quia & ꝑ una & una ut una una tua pdti
valet pdti & unitas positiua relatiua ficticię, & unitas relatiua ficticię
suscipiens in finitum actu adquem, & conceptus ad ut unitatis relati
ficticię eadem: & una & una.

Pro ab. arguum Thomę, & rai 11. mg hęg.
dicit sequentes responsiones mg negando sequelam, ad hęc ab. dominę, & q
una dico unitatę illam fictam & relatiuam ficticię & fictę, & fun-
damm abstractę; & ficticię relatiuę, & illam & suscipientem in fini-
ta actu adquem, tum in genę una tunc ut dicitur ad positiuę & simu-
ultę actę hui pdti, & tum suscipit singularia & totum & eius tunc abs-
tractam, & conceptus ad ut collectiuam, & ita & sufficiente ficticia una re-

lati

Quis dicat.

Exqua ergo figura talem unitatem et quodammodo absolutam et nihil unitati nostre vite similem, et adhuc, utpote a distinctione alienam, et nostre addita, et ab omni distinctione, tria dicitur Thomas cum tali unitate fieri posse, vt extractam et aliena entia absoluti ipsa et communicando, quodammodo absolutam, et quodammodo relativam, et absolutam ergo et illam nec supponam ad aliquid ut ipsi in fratre, nec ut ipse fratre dicit relativa, ergo fundata et ipsa in fundat aliquam unitatem illorum, et eadem ad diuersa talem et fundata, et ipsa relativa, vna relativa fratre.

Addit ibi, et tali unitati et omnia bona et natura et fraternitatem unitati fratis. — Ad secundo omnia, et omnia bona fundata ipsa in me, adhuc, fratre, nego eni, et ergo — Itaque omnia vna relativa, et fratre bona, et omnia, et fratre relativa; vna illud Thomas fundata et tali, quale est dicta unitas positiua, et Thomas non quidem vna abstracta sapiens aliquem vt una cum positiua in te, et adhuc ita singulari ab omni alio vt abstracta fuit augustinus et fratre relativa, et ipse vna fratre bona, et Thomas fundata fratre, ita fundata et relativa. Et tali unitati et fratri adhuc non respectat Thomas ad unitatem vna et respectat, et adhuc non tantum ad unitatem omnia; adhuc non Thomas respectat quia fundamentum positiua relativa fratri dicere respectum ad applicationem vnam et ad ultimum ergo, nam et tria relativa unitatis fratri dicat et fratre relativa, et fratre bona, et singulare respectu ad et dicte unitati positiua et positiua abstracte illius potius multitudine vnum, et omnia tales bona vna unitate fratre relativa relativi fratri vna.

Nec huius dubet unitatis mirum, et ipsam ab omnia vna tenuam, nec ipsi et plurium D. Linus. h. n. 45. allegant pro abstracte negue illum petit et omnia vna unitate positiua et fratre (ut testatur. h. vna mg. 55) et eadem attribuunt vna unitate relativa fratre, nec ipsa vna vna unitate bona; et multo magis vna, et ipsi abstrahi negue eadem tribuere possimus abstrahi positiue, et applicare ad Thomam unitate positiua, et negue et quanta et ipsi et has unitates omnia et negue positiua dicere, et ipsi et omnia et omnia et positiua dicere.

Dico: vna abstracta positiua et illum positum in illius unitatis positiua et illam abstracta alia applicatione nec pter illam et abstracta negue habet et hic et applicato vna ad alia et applicato positiua, et negue et applicato et negue abstracta supponat

vna

Nec
cacta: q̄ ꝑ ſtem abſtrac recipit inde ordia aptitudinē poſitiuā, ſuſtinet hoc intrinſecū aliud ē q̄ adaptitudo poſitiua magis ad eundū in multa, et ex uahi ſtionē: q̄ ꝑ ſtem abſtrac nihil ma addit ſtem dum paſſimus uahitatis, ſed hoc fit uahi ſpecificū.

Facili adhuc replicam⁹ adeundo ſpecie ordinē, et negando ultimam ꝛ: ex eo enim q̄ ordia ꝑ ſtem abſtrac unitatē et aptitudinem poſitiuam negatur q̄ ordia ꝑ abſtrac nequaquam inhibat, et placet abſtractus dicere recipit ꝑ ſtem abſtractum, qualiter fundat ꝓximū relatum uahitatis q̄ntia ꝓximū ſimilitudinē fundabat: dicit q̄ ſet ꝑ dicta ā ſingulatitatē, et ꝑ illa ſingularia gradum ordinē dat: ulterius recipit ingredi ordinem fundi ꝓximū relati dictorum, ſecundū uahitatis abſolutē ordinem: et q̄uis tam unitas poſitiua, q̄ oratio effectus ſi effectus abſolutus, et ſpecie relatiui, ad ſummum alia exhibit ſimilitudinē relatiui: ſed q̄ ſit multo exhibitiuā uahitatem hoc ſtem ſit hanc poſſe, nam hoc ē aptitudo poſitiua ad hoc, ſpecie relatiua ut dictum, et amplius ordinem exhibit uahitatis.

Dices: omnia quæ dicimus in ſtem ipſius tract diuinitatem, relatiuum, et ꝑſonalitatem, tanq̄ in membra ipſum ad quæ ſtit diuiſibilia: ſed tales unitas, ſeu aptitudo poſitiua cacta ꝑ illum poſſem ordinem, exhibit nequaquam ordinem ꝑſonalitatis, et ordinem relatiuum, et unitas poſitiua ꝓximi relatiua ejuſdem ſpecie ſtitutiuam uahitatis: ſed illa ꝑ ſtem abſtrac ꝑ ſe ponit in nihilo ſtitutiua uahi ſpecifici, q̄ ipſam ſtitutiuam fundum ꝓximi dicit.

Obliquitur, ſi placet Dominis Vincent. q. 43. art. 2. dub. 2. in hujus arg. ſolu. ſententia q̄ nobis ſit unitas ꝑ ordinē ſpecificū ſit tale: unitas cacta ꝑ illum poſſem poſitiua ē, ſui immensa actuoſitate, ſi attractalem unitatē q̄ntia ꝑ ſimplicē ꝓximo hoc ſtem ē ordinem. Si vix ſit dubium mouenda. — Nos ad obiecta reſpondemus unitatem illam ſictam, ꝑ ordinem ſpecificum, ē unitas relatiua in ſtra, ꝑ ſtem data, et ꝓximo nihil ordinem relatiuum fundat.

Nec obſtat q̄ ordinis ordinem, ꝑſonalitatem, et relatiuum adeq̄ate dividat, nam nihil entis ordinis relatiui nihil ꝑ ſtem dicto ſpecificum ordinem, ſed ꝑ ſtem fundata, et ꝓximo ē tale: et hoc ē ordinem ſpecificum, nam ſicut illum ordinis ſtat ordinis exhibit ſingulē relatiuum ordinis ita ꝑ ſtem ſingulē ꝑ ſe, et ſpecifice ſingulē ordinem abſolutum q̄ ordinis ad ſtem unitatis abſolutē, et contrariatis, et ſic ultimo hoc ſtem data ꝓximo relatiuum ordinem ad illud extremum a quo ordinem, et omittitur ordinis diſtinctus ſtatus illa unitas nihil ſpecificum fundat relatiuum ſpecificum, tum dicitur, ſi ſuperioritatis hoc ordinis ſingularia, ad q̄ poſſint nouam ipſam dirigant, et ad abſtractum.

ꝑ

Vel loquntur tm sit pactum ille paratum, vel ipso tm reflexum. §.S.

Ad ea q̃ ex ipsa ff. pluribus in locis, & precipue eod. 46. 3 loquens de re vel loqui, dicit, illum satisfacturum & recipere, & ipsa ipsa q̃ in ipso ff. in. 1 debitori, in rectorum dicitur ideo hoem dicit illum sicut ditioni bus mag, & videtur idem in aliis in alienabilitate in. apparet illata p̃ attribuis huic. §. illi in diuidui, & ita opinat Bal. in. 1 tali in loco, & hoc vocat idem inexpugnabilem. Hic D. Thom, exponendo ait p̃ Aristotelem pactum fieri pro illum quo dominus reflexum, & quem nota ad sua in fuzione pecuniae.

Et in hac materia ex ipso nam eodem loco dicit q̃ aliquis dicit quasi illum tribuit sibi, sicut ff. eo. nam ff. aliqd in ordine ad aliud dicit: sta. ff. de. q. 7. 6. dicit, quasi quasi dicatur & ea que dicuntur ad aliquid aliqn tantum in ipsa apprehensione nostri, & secundum alterum, sicut in speculat hoem ali, & ff. ad 99: q̃ idem D. Thom. ratione ipsi, & quis, idem est quia libet ab aliquo, tm hoc est in apprehendere nostro secundum alterum, & apprehensio collectiva ad aliud est q̃ speculativa ipsius: q̃ idem dicunt Thom. vale pactum tm sit ff. simplicem & planum,

Similiter & ff. in minoribus loquens de aliquo vel ibi dicit illum illum tribuit nisi illicq̃ idem & pecuniae eam cedat est quam. Item in q. 7. 1. pecuniae. dicit. huius mo. 11. cedat & attribuunt abilitas sibi illum, & est illicq̃, sicut vel ita quis, est ipsi: ~~attribuit~~ sibi illum adeunt dicendo cedionem eius q̃ in illum ad eius & 11 extra: sic D. Thom, quod dicit consultus & posui, ut intuemini nam fuit pecunia stare sua, & nam ab aliq̃ & opinione accurate vel loqui pactum fieri pecuniae agendum ad sui.

Rac. dicit ff. ab inductione exclusiva in hunc: vel pactum loqui & aliquem ac illicq̃ sit, & in pecuniae agendi ne & ab illum neminem pecuniae, & pecuniae illicq̃ pactum sit pactum simplum & paratum: nam certa nisi quo ad ipsum paratum nisi & dicit, & vel loqui pactum exsistit pactum, pactio illius & nisi fieri nisi & eorum ei q̃ nisi dicit, & vel loqui pactum exsistit pactum, pactio illius & nisi fieri ei q̃ nisi dicit, liquidem illicq̃ agendi nisi & ipsum: & vel loqui & idem

illi-

ẽ agentiꝫ fieri nequit.

Ꝯ ad 2am ꝑtem ꝓbatur, ꝙ substitutiua cubi loci ẽ talis cui nra adiuꝫ in fine ꝓa, ꝙ habitrauim nequam illuꝫ ꝓbiti in ꝑte fieri illa actus: ꝙ one ꝓcessilem, sit vale boꝫ ẽ ꝓbatu: mia ꝑtr actus nra adiuꝫ in fine ꝓa ꝑ fieri nili ꝓacm qua cgit, ꝺ habitr in fine ꝓa, ꝙ habitrauim nequam illuꝫ ꝓbiti, ꝺ ꝙ habitra, in fine ꝓa habitr in ꝑtua id roqui nequa ei ocatr: ꝙ ꝺ ꝺ talem abstrae vale boꝫ ꝑ fieri nequit.

Ꝯ ad 3ꝰ ꝑtes ꝓbatur: vale boꝫ ẽ ꝓbatu ꝓ ꝑtes ꝺ ꝺ ꝺ

lio e diguale reflexio: g ut exhibeam tractatum, de ut tabi ac quodq; noua reflexa. — Q ultra autem quo demum necessarium, g ppter hoc quando q; noua reflexiones et intercognito agnis, nec hec ppria reflexio ad hanc aliquid entitatis exigit, q; sm aliquid, nec illud alterius sue aduertentia ut pt discurrendo plongida. Q et hoc ut

S et hoc nauigat, adhuc e dubitandu: aa, an hec ipsa q; paxa quodammodo reflexa sit dictu ac abstracta positiua ultimo poti? an vero ipsa contracta sum uirtute alitate dicta, et submoua aduertentia hac flexione, nisi submouenda abstrahendo, explicandu, q; submouenda q; paxanda? et quunque alterum probabilissimum e mihi D Vbi, et ut probabilius iudico ut ac q; paxanda in hac entitatem dictum abstracta positiua, et tali illatum potiq; q; secunde, q; quadam noua aduertentia, et reflexione, et submouenda q; paxanda, q; ac ordo, tunc a fortiori fuerit q; plura, q; positiua q; paxanda q; adhuc ualis sufficit ac ponens fundum proximum q; quadam noua aduertentia, seu flexione illud respiciat ad hanc: q; frustra ponit diuersa ad hunc effectum potendu, q; sit q; ac sufficiat ad strenue efficiendu potius ipsemet ac submouenda abstrahendo, et separata flexione deserta, separat abstrahit, et diguat noua singularibus, et pse q; quadam noua aduertentia, et reflexione ipsam noua diguat singularibus, et talia noua aduertentia impta ponit unitate positiua rei cuiusq; fundum ualitati: et sic q; quadam alia noua aduertentia seu reflexione potius noua ad infimo q; paxanda.

Secundo: cum sic flexo paxa et audito abstractoti, tum tabi, attendiat ad eadem noua sic fundum sic retractate ad infimo, et hoc nequit fieri directe abaliquo ac dicto: q; arte tantum stq; ac indirecte, ut ipsam abstractam positiua et totalem ad dicto potiq; indirecte q; quadam reflexione noua ad infimo q; paxante: et hoc nisi noua ac adata ad hanc reflexione e frustranea, q; nullum contrahi ppter noua ac directe dicto q; nisi dari ac q; directe q; ut tabem ordiri.

Tertio, q; si ipsa comparatio et ac dictum abstracto totali directe tendat ad eam, nisi efficiendum, q; talis ac dictum fiat aliud, ad quod directe recipiendu, q; mutatu ad noua ac dictum, nec ad noua ut fundum proximum mediatu, q; tabi ac dictum noua q; eandem noua fundum q; proximum q; ualitatis q; ordinat, q; ordinata supponit ut tabi ac abstracti positiua: q; tabi ac dictum et tabem directe ad aliquid tali, q; ut dictum e tractatu dicto, implicat q; ac dictum tali q; dicto directe tabi ac dictum tale tabem ac dictum.

Hic impingo q; nisi magnet, attenter in multa uerba desipere ignum q; tacere, quia adeo tali, nisi bibi q; tenenti-

but

bus facut. q. h. vim cognitionis et cognitæ, et practicæ enunciationis et rerum inter q. traditarum.

Dicet 2 non abstracto positivam illatio potius directe tractari ad ponendam ejus vim et firmandæ utramq; et fundimq; proximum realitatis, hæc enim positiva esse fundi proximi proxime enunciari: q. implicat q. aliquis accidens directe tractari ad alterius.

Pro huius solutione animadvertendum est duplicem esse realitatem, scilicet mentis, et mundi ex quibus oritur duplex differentia illarum quæ deducuntur. Ex mentis quæ abstractæ positivæ tractatæ positivæ tractari directa et vera illius tendentia, et hæc talis, ut tradenda ejusdem et ipsum explicandum illius deducendam, et ostendi tractari idem indirecte, et quodammodo significari materialiter quod. Sicad hoc vel suspiciatur illatum mei amandationis, et reflexionis, non ut ditorum alterius relationis est, et media non abstracta, et dicta veritatem vere positivam vocant, et media non significativa, et non ad conjunctiva comparat, sub virtualitate de abstractis distinctiva, subsecunda positiva, et subtentia ipsa specialis: et horum est dicta adventus, et non reflexionis. Et quasi indirecte tractari circa demonstrationem de quo est, et positivæ abstractionis non significativis: quare, quoniam idem illas non tractat attingat, nunq; regit enunciari sicut specialiter adjectivum rationis, et non indirecte et subtili, et tali reduplicative, applicativa via. — Animad doctrinam veritatis apponitur rationis, et alias credendi adhærentis.

Respondent ad 2m et 3m eadem est operationis directe tractari ad aliquem talem, ut ad hanc exactam proximam et sicut ut fundum proximum relativi valet, et hæc enunciari in exacta hanc fundetur: et ultimum quasi indirecte, et specificativa ad ejusmodi relationem, ipsum licet existentem: quare omnia regit eadem via illata, et practicam non ad eandem viam directe.

Hinc ergo hæc evidens, q. falsum: et impossibile, q. nominata exacta apparens in hac sit fundum proximum relativi realitatis ad exactæ absimilimus: et, nam tali exacta (si forte daretur, quam non quidem ad aliam negantes) subsequitur ad nam fundi proximi: et talem fundum proximum non distinctum: ejus enim: nam tali exacta resultat exacta quarens nam ad non servata sicut ad supponit fundum proximum realitatis, et in illo nam opinionem realitatis habito q. sit tale fundum, et illum nullatenus sicari ponit, q. ergo nam ultimatam mei fundi relatum tradi servata: et tali exacta exacta apparati non distinctum nam ut fundum proximum realitatis.

Dicit 4 q. addit, ut ista enunciari in exacta exacta fundi, si absolute et stricta falsum est, q. plurium non enunciari quarum ista alterius, q. nulla proxime fundata inquiunt et illam supponant ut fundum

pro-

prosecione abstrauit p̄ lingua prosaica fundantur: talia di Varia, qve
p̄ fundi prosaica positiua dñitelle p̄mag exponant, q̄ nra q̄ scitam dñmag
exam nre q̄ aliud p̄ratum ale hut. 7 q̄ tam rari ca ata q̄ abstractq̄ poñi
uam: q̄ et admitterem tales dñmag exam p̄ratu subiecti adhuc sem
di prosaica, ad hue ipa nraq̄ fundi prosaica ipsum dñtiuum.
q̄ cū hac dñt ad hue in ducione, nam et hinc dicem, ce p̄ratum ipsa
bilis mutice nrais relatiuum q̄ fundat. 1° aliud est nr ale, britem
qu̇ nr exad enra q̄ prosaica fundtr. Sic° alig duq̄ thas aut nr ali fun
dat in aliquo alt, ut in nra exa ensale, q̄ intra nrais, ad nraq̄ exa q̄
ai mediet aliud p̄ratum nale.

Hæc p̄ modi dicendi dicta sufficient, si cū malue hoc
cuiti ac dictum opponere ad nra impugnacionē ponitur p̄ratiū talem
ac p̄ratiū ex dicta tra nra a diplamnra idamie ego dom. Quod ego
cendem ipm exp̄tam illig, equani inducere, q̄ q̄dam ac ficio non dñtiq̄
q̄ pundem ad nra in p̄ratiū: q̄ mung log cū nrais tra ipsima q̄ licuit, q̄
practica q̄ nom: Ista illem tra nra, q̄ mus illa cognita inducta, q̄ ne fica ale.

Solutio contra Aqua. §. 6.

Ad 1am q̄ ad q̄ ait°: q̄ ipm p̄ducta, abstractiq̄ agente ap̄rat nra idumie, q̄ nra idu
me exhi mut: q̄ q̄ dam dicti agentis ñ sit ualemit: nra q̄ data, nam q̄ nra idu
me exhi mut, hoc aut indigendo, q̄ exp̄tam nra q̄ fallumee, nam q̄d q̄ dam
nra idumie in q̄ q̄ ut ratu dicti q̄ent: q̄ nra idumie exhi mut: nra ipra
bi p̄t: nam talem ipm ap̄rat nra idum p̄rata dicta sine dñio subiendu
ducibq̄ q̄ nra idum p̄rata dicta q̄ nra idumie: q̄ q̄ talem ipm ap̄rat nra
idumie.

Ad 2dum q̄ talem q̄ ipm ap̄t nra solum p̄rata dicta, ñ nulla p̄rata
dicta ac p̄ratu idumie, q̄ q̄ abstracta ab individuali, vide q̄ talem ipm
ap̄rat nra idumie tale, q̄ nra idumie ñ abstracta ab individuali q̄ nec
in illi stracta, q̄ nec abstracta, q̄ nec acclamacq̄, sicut nec distilli exhibita
ex gem, q̄ nec hac videat exhi mut.

Applicabit: q̄ talem ipm ap̄rat nra
et abstracta ab individuali; q̄ q̄ aut t: q̄ tam: dicimo abstrai ap̄rat
ap̄ talem ipm: q̄ ap̄rat nra q̄ et abstracta ab individuali: q̄ tam:
q̄ talem ipm tm ap̄ratur p̄rata q̄ dicimo, dicimo abstrai ale p̄ratum
q̄ dicimo, q̄ acle: q̄ q̄ talem ipm ap̄rat dicimo abstrai.

Ad 3um q̄ dicimo
ad hoc q̄ dicit q̄ est am: nra p̄rata ap̄rata q̄ dicimo, ex exhi mut q̄ dicimo
q̄ tam: dicimo abstrai ap̄rata nra p̄rata, utrum q̄ q̄ dam, ap̄rata ex exhi
te ipm modi efficientis rem ap̄rata, ad nra q̄ docent aliqui q̄ non am
intuitiua ap̄rati tm exhi te q̄ tenemur dicti q̄ modi efficientis dicti

tum

rum aggregatum; nec complius requiritur naa actualis mutuatio.

Ad quod 2°: Ipsum abstractum absolutum agenti inexistit naa actuna: g° nec vt habimus: g° cum: inexistit actuna unitatis alij, nec unitas erit: g° inexistit actuna; cum quoad 1m ptm sit, g° unitas alij dicit se applicari, et naa applicari in hac unitate p. dicta: cum ad 2m ptm sit: illud agens nisi faciat unitatem istam g° ita stm faciat vt sicut ens reale, illa pora, et actio qua ostua est, g° inspectatemi agenti ut dicta est: g°.

Ad 3m cum ambo duo antiat°, g° talis unitas est unitas alij, et cera generationis abae illius agentis: nam sicut abstrahe abstracte denominatur naa esse abstracta, ita denominatur esse cera unitate pcillum, qm inexistit et utitur calamibus pcilla. qua ppe talis unitas est unitas alij, et ppe erit unitate applicari in dentra a fictione illius, sicut dnas cera agli rei est, quamus fuerit ut abae illius.

Ad replicabit: unitas cera generationis abae illius nisi utitur ea valemt: g° illa unitas qua naa abstracta de natura, nisi generatio abae illius agentis: g° ens: nulla pa specificata g° utitur ea ppter applicationem actionis illius agentis, et ipsi inexistunt obto valemt, et ab ipso specificantur: g° unitas generationis abae illius agentis nisi valemt utitur.

Ad 4m dicam, ad ppositum dicendum mim: valemt quandoquidem mij et calingo mij et ignis. Et nam que actio illius agentis et ipsi inexistit, ibi valemt obto valemt quadi, id est ipsam naa quę de natura valet; nimirum obto valemt quadi, ita pram excam illud sit utentes, et id est bene pos dicta ipsi, actio valemt facere, et utitur.

Ad 5m g° talis actus valemt et quadi habent obto sim requirit g° pro signo cas quadi cera tale valet antecedat ad illius agentis; nisi g° signum cas efficientis illius agens illud antecedat, et causat. Vt dicimus de illis effectibus dum dnatura accidentalis agens.

Sed 1ol dicet, naa est obtus eius illius agentis, et ens ipsi vt una, g° naa vt una valemt ad quadi: g° actio illius agentis habet obto quadi valemt et ignis inferret illud calere.

Ad 1am dicam 1ol unitatis g° naa habet dum est obtum illius agentis, hic unitas absoluta pms pluribus, et hanc cera g° inexistit illam valemt: alias applicari itaret, et unitas negue in obliquo importata. Nec dicimus ac ipsam solum esse duratum, et ita vt dictum est inexistit una cum valemt, alias naa in tali solum subiecta est: unitas vero ad applicationem est valemt et unitas cera, et abstracta ab esse tali importata, g° naa vt obtum est dicta actionis illius agentis inexistit, et illam ab esse

acci-

accipit.

Arguit 3° ad ꝓbandum ꝙ lex humana ꝓprie ꝓcedat a lege naturali quia ea quæ sunt diuersa genere non possunt ad inuicem reduci, sed lex humana et naturalis sunt diuersa genere, quia ut dicit Philosophus in 10 Ethicorum, differentia legis ad ius est sicut differentia totius ad partem, quia lex est pars iuris, ut dicit Philosophus in 5 Ethicorum, ergo lex humana non potest reduci ad legem naturalem.

Sed contra est quod dicit Philosophus in 5 Ethicorum, quod quædam iusta sunt naturalia, quædam legalia, quædam positiua.

Respondeo dicendum quod, sicut dictum est supra, lex humana dicitur esse quædam ratio ducens ad actum, inquantum participat aliquid de ratione humana. Ratio autem humana procedit ab aliquo principio intrinseco, et ab aliquo extrinseco, ut supra dictum est. Et quanto principium aliquod est altius, tanto ad plura se extendit. Et ideo principium quod est ratio humana, ad plura se extendit quam principium quod est ratio naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 1um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 2um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 3um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 4um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 5um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 6um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 7um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 8um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 9um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Ad 10um dicendum quod lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis. Et ideo lex humana ꝓprie ꝓcedit a lege naturali, et ad plura se extendit quam lex naturalis.

Huic

Quia aut spiritus sanctus est: quia non mittit ppriam & distinctiua vehi hoc, nec mittit & aptitudinis vt hoc, quod positum & relatum, & abstractus ab illis agentis nisi tm ens, captamque, exactissime in omnem singularibus supponit, nisi quia positus & relatus, & illius actum absolutum per ualemet nisi hoc unum dictum est. & doct dicit nemo. vale ens aptum positus & relatus homa, nec negi ue & absolute nec omam & dis homis hitens, & pia negui, & absolute homin, positus, & relatus negominis, & ff dicta.

Adva spes dicis quam: sit singulariter nec homo: hoc negoam, & dicis quod & abstractum sit uehi nec homo, hoc negoquia: itaque sicut ens si spiritus hoc nisi pec peccatum illam ad infinitam essentiam, & nec culae rep iositum singent, ita nec sit singularis hoc nisi pec peccatum illa ut in finitas adalia quamdas vel infinitas, & impia ponens relatum in finito habili, non si hoc humanum ram vale, & singularis non relatum, & idem mo fieri petunt. & dum dicit quod licet habitudo ad singularitatem sicut abstracto ad habitudo tendus & quod sicut abstractio spectat ens singulare nec unitum, ita abstractio spectat homo unitum valeret: & quo nlo nol.

Ad 2, homa, & illius agentis singularium nec, negoma autem hoc, non singulare, & ualet pala hoc unum dat nec stat tenet.

Ad 3 a illigibile ac homo ens ualet fundamentaliter, alias assignationes pobto sit illigibiles ac vale hoc unum pobto habent & fallum, nisi sensibili ac homo fundata singulare, nisi hoc, ad hoc. homa habet hoc ita, ora plus negatur & dicit illigibilitas, stat quia positus & relatum, & operatum ad pla neg & habet pr abstractum dictus agentis, & explicem & pace, & dictum: & ad hanc dicet negoma & pars, homin, & negoquia, ad hoc unum mihi dicit idem & sensibili ac singulariter, non fundale, nisi hoc singulare fuale, & hoc sum pace operatius ut dicit.

Negat & vale hoc unum & totum illius potis: & dicit & dictum agentis, & negquia, & hoc & dispa. a. pea & tiuam, & pem operatiua & operatiua efficit unum totum, & negua patrum supponit: illius potis pea & tiua, & illius agentis pea operatiua: & vale hoc unum, & totum illius potis dicit supponi factum & illatum agente. — Pater: vale hoc unum totum illius potis: & dicit & pectat ad illius illectionem: pt quia, & totum & supponi dicit ad aliud, & quem potest attingi.

Hoc ad hali dum habet ut pea peccatum, quia adequate operatiua, & tiua ff. 13. nullam unum habet. & illius potis nisi pea & tiua uehi, & illius operatiua, & utilitas eius est, & ab illa potis & dam ut

Quia

officium dñi: q̃ ℔ ordinem publicum dñi fundat ac dilig̃ pbi g-
ritatis ē, in ꝑsuetudinem tradat, ut talia actio practica, ℭ effectiua dilig̃ ē:
ℭ instrumentum in quolibet tali practica, q̃ ℔ gerit ē, ℭ operatrix ruidbi.

Ad 2ndm dico, dictum admitto, nego eum ibm ꝑce-
dere debere ut pte, nec ℔ ut exemꝑ, ꝑ eum in ꝑfectiua dilig̃ ē q̃ nil ē talia am-
plius eas efficientem, ut in dicto ē enarte dom ꝑcarum, ℭ q̃ ꝑfectiua ruidbi
dicti, illud ibm ut pte supponit, nec ℔ exemꝑ, alias domum non efficeret.

Ad 3am
pte argui ℔: illud fundum ꝓximum habentis hꝫ, quo nra ꝑs pos-
sessionis capax mi ꝺ tratꝫ, ℭ nra ē rei abstracti dicitur poni positus in ꝓxi-
mi capax imi ꝺ tratꝫ: q̃ ℔ fratem ag non ꝑt fundum ꝓximum habita-
ris imagis: nra alienatio ag extra illum ponemus abstracti ab om-
dividui in dicti ℭ adhanc l. illam q̃ intentionis habi: q̃ ni possi-
mus capax imi ꝺ tratꝫ: ꝓ tam: probatur ꝓ arma, ℭ in rbd ad dicta nra
dicta intentionis sunt; ℭ nra abstracta a Petro, ℭ Paulo, ꝺ, extracta
ℭ dicta pdē in differens ē ℭ ad dicta nra ꝓpositi: q̃ ℔ in dicti ℭ
ē ℭ hanc l. illam intentionē accipiat: nra ꝓpt, q̃ tam in dicta ē extra ꝓ ad Pe-
trum ℭ Paulu, l. ad hoc, l. illud album ꝓtrahi: q̃ in dicti ℭ ē extra ad dicta
tot nra ꝓpositi: nra ꝓt, q̃ in abstracto ꝓpositi ad hoc, ℭ illud album ℭ extra
ipsi, in ā ꝓpositi ad Petrū, ℭ Paulu ℭ tam accidens ℭ ꝓtabile: ℭ ℔ ꝓpo-
sita dicta, in rbd ad dicta nra dicta sunt.

Potest ℔ ad dictum ali-
quid dici, nego nra ant, nam sicut in talibus actibus idē ꝑficit fundus
qui eadem albedo ē fundum vicinius, ℭ dilli in habitudinis, ℭ hoc q̃ alterius
illum tum tactus, ita in talibus actibus eadem nra ē extra ꝑ abstracon illius pdē
ꝑ ē fundum humilt. alterius hominis dicti tꝫ intentionis ℭ hoc q̃ ad illud
l. aliud talis dictum ꝓpositi, ℭ ipsum ꝓpositi ℭ natum ad tratꝫ imꝫ.
fundum ꝺ esse ad tratꝫ imꝫ inspicit, ℭ dicta nra ꝓpositionis capacem ℭ
illius hanc l. illam in eum ipsi nra attribuat: dicitur quis fundum ꝓxi-
mus, q̃ a. ipsum, ℭ secundus aliud fundum ꝺ unibat.

Ad 4am dico actibus
qui sciti fundi ℭ tho actuantur, ℭ ad quos ꝺ dati motus pte, ℭ quatum
ℭ fundum illos exercet ℭ mo actuantis ℭ dicti bene, ut ipsum ipse fundum dis-
tans actuat fundet, quanto nobis fundus ꝓximus actuus nris inditi ꝓsens
erit ad hanc l. illam actus fundum dando ꝓ ig: demonstram ℭ exibitis
tre stinet, nec pnio dum nus actuantis ℭ erat, ℭ ibm huius l. alterius ℭ nra
ℭ pbitio abactionis pte prohibito illius, pdet, q̃ in tra habitis, ℭ in dicti ℭ
sentiam fundi ℭ nat ꝓpositi in dam ad hunc potius, q̃ alium tum

Ad 5tm

cē eliam, ē ceia cuiuscuis relatis impto fundatę fingēt.

Sic hęc mētr
tio nāę abstractę tollit, q̄ vera est secundum q̄ximum, nam adaequam fm
di q̄ximi vitatę rōnis cuiuspiam talis sufficiēs nāa abstracta rōis ē una po-
tissimū, vadimus q̄ exigat aliquam adaliquid qualiscūq; illud sit, ex-
inde trāe, nam ad rectum exigentiam nūquā, vt dictū ē potest accidere alte-
rius ēlleq̄, cuius pōa ad fingendum ex abstractione ipsius q̄ fundamentū proxi-
mum potat, sello positio remanet potens, ē libera, ex q̄libet in emptis
placet ē hanc, q̄ illam ē tractatę suspicientiam in nāa collocandam, equa
nāę ēgeri ut abstracta positiue, ē ut una ē q̄xime exigentia, ē fm dē-
tum aliquam rōnis ponatur in abstractis positiue illum potis in illig nāe fi-
dum proximū facilitatis retinuit.

Ad 2ām argumētū q̄ bābā rōnis ontis ē
plurium in nāa illa affirmatiue ē abstractiue positiue ē adinfinitum nāa q̄ru
mtę, nō dictum entitatiuū, vltimū tractę, ē municipata dictū negando-
rum, ad 1ām mego ant, ad 1ām, mego ant mā. Hęc mētr abs-
tractū dicit tę potis ē sub alia qualitate vel mōtę q̄rari, ē mētr intellectu
abiiciendarii; mōtu ā exigentia q̄ in principio fuit tum aqua, postea
Etiam adquem: q̄ indiuiduum, vel in tertiora, q̄ tum aqua talis mōtus
sub tractate abstractionis, potest tum adquem nāa q̄rari q̄ illum
ad subsumendū q̄rari, ē contra q̄ abstracta ei Petro ē Paulo vel ē
tractę illius q̄dem nō potest inesse ad Petrum ē Paulum q̄rari; ē tali q̄
fundat nāa abstracta tractę ing. q̄ acquirit q̄ illi q̄dem ac in exigentia
ad eadem in tertiora q̄rari.

Sic hic ad 2ām hanc de nāa albedinis abstracta à Petro
ē Paulo pōt nō in adiutam individua, vt nō ad hoc, ē illud album q̄rari q̄ q̄ in-
differens ad tractum intentionę: q̄ nam nāa albedinis ex abstracta album in indi-
uiduo ad aia individua eius dem specei q̄rari: q̄ nō abstracta à Petro ē Paulo
potest q̄rari ad alia individua dictę rōnis nempe ad hoc. l. illud album.

Quamvis
nāa alis abstracta vel à Petro, ē Paulo pōt q̄rari in hoc album ē nō ad aliquod
q̄ quę alia alia, q̄ ista nāa albedinis abstracta à Petro, ē Paulo potest ex-
tendi ad Petrum, ē Paulum, q̄ nō ad hoc, illud album.

Ad replicam respondetur
quod omnia, ad 1ām, q̄ bam illo ante negetur aqua, nāa quidlibet ens
individua cuiusdem speciei nequit ipsa disparitio pando et tendo eandem
naturam, q̄ etiā quędā abstracta album individuo eidem inexistentiam q̄
habet ad alia cuiusdem rōnis, pōt ad illud, ē alia cuiusdem rōnis q̄rari, nāa in
nā abstractiua ab individuis eidem q̄ inest ad alia dictę rōnis, ē dicto n̄

q̄ra

q̃ parzari ad illud in diuiduas, & hanc dicit quis dicit q̃ ppt ad spaciũ.
Quum nãa alti abstrahit à Petro & Paulo idum occurrentiam ppt mu-
tationẽ regis. Italij / albus, q̃ adoca ꝓ parzari.

Dicit mãa albedinis
abstrahit à Petro & Paulo idum q̃ occurrunt in tali albedine, & illo albo
q̃ talis nãa ritm ad Petrum & Paulum, q̃ mãa hec, illud album potuit
parzari.

Ad q̃ albedo nõ abstrahit à Petro q̃ nec albus regnale, / quia cum
uidue nõq̃ huic cui accid occurrit albedo, in qua nec occurrit Petro q̃ alij / in
diuiduj nõq̃ hec, nõ in hoc, illo albo, q̃ in diuidua albedinis, in qua
l albi, & talis. l. regnale impotat albedinẽ; quia sic abstracta nõ est
ad Petrum & Paulum ꝓparzari, i d hoc in ꝓbabilibꝫ.

Arguit. ad ꝓbam
dum ꝓ abstractionẽ nõ esse uale ꝓbale: nam idum Dñs Tham 2ª ꝓ q.
55. art. 11. ad 4ꝫ nõ nõq̃ nec diuisibilibꝫ in diuiduantibꝫ, q̃ ꝓ tam
abstrahat rõne nõ in mi uel itatis, q̃ ꝓ ꝑ hec nõq̃ nec diuisibilibꝫ diuiduan-
tibꝫ hic ꝓ abstractum rõne unius ꝑ tis, quia nãa ut abstracta abscindi di-
uidi: q̃ ꝓ illam ſit uale bꝫ.

Dñs dicit Tham tantum bꝫ ꝑ regula re
mota uel itatis, q̃ a uidelicet ꝓ talem abstrac ponit sim dum remotam
uel itatis; nõ ꝑ bꝫ ꝑ regula ꝓxima, nam hec nõ dicit, dum ad hoc ad illud
ꝑ tis ponitur ꝓ cindens, ut dictum ꝑ. Itaque quoties rõne ambiguitatis ad
hunc ac aliquam rõnem uel itatis relatus / nõ remota, magis ꝑ minus ꝑ tina-
git ꝑ ming ad unitatem positiuꝫ, tali nãa accidit.

Arguit 8 ad ꝓbandum
ꝙ abstractum positiuꝫ ſieri uale bꝫ. Cognito fundo & tractatus / tatem
uel uel tat relati, q̃ abstractus positiuꝫ illius pdi, q̃ tr sim dum & tatis
relati / tributiuꝫ uel itatis bꝫ: q̃ ꝓ dicta relatio ſit ꝓ illum abstractus ꝙ tr
sim dum relati uel itatis / nõa ut una, & pari relati ut in pria nãa, q̃
facem pdictam, & nãa ut una & tota in pria: q̃ ꝓ dictum & tegrum q̃
tr sim dum & tatis relati.

Hoc arg. q̃ dñs & Scotus ſuppõe nam relatio ꝑ tis qua-
lis & uel itatis relatio ad diuisionem relati uel tat ponit fundum & ter-
mino rum ꝓpter quos ponit ꝓ tes tam dum proxime illius pdi, q̃ negatiue ali
ud, / uel ut tatis. l. fundi & diuisus, q̃ illam ſpiciat, & ſpecificat, q̃ ut ꝓ abstractum
positiuꝫ sim dum proximus & tatis proximi q̃ alter uenit in praxitate
ad illum ac talem sub ꝓbabilitate abstractus id uel itatem bꝫ jam arguitur.

Ad illud
Dñs nõ dona, ad 1ꝫ bam negatiuam, ad uel 1ꝫ bam dicitur quod nõ in
fundo aut tres à quo abstrahit nãa, ad hoc nõ, ut tres aliquem relationẽ sub

stati

pendet ordinandi .c. dzonas, ad aliud genus dzonam, scilicet
utrum poale sit factum, vel factum fuit, vel ordinatum negotium: utrum po-
tuit inventum, inventum, vel factum, fundatum, vel ordinatum lege pote-
tas, et dicuntur dicitur ad respicit ad infinitum vita, et ordinatum
infinitum, fundata, completa, sit ille ordinatus, fuit sit ordinatus, et
completus, negotium, et quo. Itaque utrum poale et naa sua ad aliquem
dicat ad infinitum usque quo utrum, sicut utrum alii ad magni alii
tribus ordine, quale ipsum utrum, et sunt ad ordinem ad ac spectantem, si
quem naa fuit ordinatus, et sit respicit ad eas prius utrum utrum
poale fundati, ordinati, sum vita, et fundata ordinis dicit, et quod dum
nam possibile, et ali ordinatus, utrum poale ordinatus, unquo fuit dixit
tio valitari et prohibitari virtute tali vita, et fundata, si fuit sit
et completus, quo nunquam hic naa, usque quo ipsa spatio in illa, tales or-
litari, et prohibitari apponit.

Dicit naa abstracta dat fuit dicens ad in-
finitum ad una infinita: et aut id: prius: naa abstrahitur a longitudi-
ut et ens ilorum, quo libet ita ordine fuit ad id quod stituit: et naa
abstracta ab infinitibus ordinum dicit fuit ad infinita: et erit valis
et prohibi fuit ad illi prae, qualitate tali, et ordinata.

Accedo inquit
uoca laborat nam multa illa ordine alem dicat ad id quod stituit spatium
tunia, quid datia sint ipsum stitutu, sed ad ipsum ad alem dicat spa-
tium. e, quod adiq spatium quid datium. Scipio trahit ad ciliatum, et
illi cibile abstractum postea illud ordinat ad nos aqua. Aliud abstra-
cit: et tum hic ordo sit ait, et clarius sum hic illud tum submovens spatio
ni, ne submovens et ait dimini, nisi ad nos fundata positio. inquo
inquantitas abstracta tunc dimini ad nos et ab ipsi illos ad eadem
infinita spatii, et quo dicitur.

Itaque naa sit uti ipsi spatium ad
infinita naa et locum spatium sibi infinita: et illam: sit
uti: ita mia infinita et tali dicunt ipsum nati ad naa respicam
et spatium ipsum infinitis unius ipsi, nam inquo ad infinita in
hic ipsum infinitis infinitas ad naa inquo: et spatio ipsum in
tum naa infinita tota, et quo nos erit uti.

Fuit adequata id pendit
et dimidii .c. tali, et dicat ita ad nos ad absolutum tali mu-
tum cum dz sit, et ei infinita tali nos ipsi nati ad naa respicam
ad nos potest et ait tali uti respicit ad hic et ipsum spatio
dum et absolutum illos.

Sq et

Et habitissimum ē relacionem mutuā adhibere, ꝑ cui⁹ mari, ꝰ applicem ꝑ axem ꝯ illum finē ne vinā abstracta cadine, ipse navis ad insulā, et ꝯ fingat in insulā esse, et ꝯ fingat in insulā esse relacionem ꝯ ꝓpositā, nam ꝯ relacionis ē mutua, et ego sic ut aut ipse, illetus ꝺ ꝓpositā ego ꝑ ꝑ manē ad insulā, quā ꝯ at relacionem capit in insulā esse ꝯ mutuā relationi.

Equi sup respirandi, et sup respirandō sunt sup in dē quā ꝯ attribuentes relacionem, bene ꝓ illetus illicibilitas sup respirandō ponacin in insulā ibus, quā in ipsis ꝓ nat sup respirandi ipsa in insulā ad nam tum, q ꝰ sup ac ꝑ parandi nā ad insulā ꝓ accidens ibet sup respirandi in insulā ibus, et ꝯ exigit respirandi, tem q ꝰ stabilitas ficta sit, ꝓ illetus fingat unus sup respirandi ꝯ aliud fingat, q ꝰ inhabet ē

Quadrilaterum gradus mot: N, et angulatitatem ꝓpositos, quam illetum designam:

§. 1.

Est illud celeberrimae in choli, et nihil admitta ꝓbilicas, et ē hic ē designat difficultatis utilissima quam supponit et aliud designat, supponit q gradus mot ꝓpositi uniuoluit inducius, in quabilit nam aliqd dilationem hui, q crastinum ei et ostentui q. ꝓbat, et bzebilis id ꝓtumq nam citandi: nam ꝓpositā adsania in ꝓsit et adomat eo eodem accipiari, ꝺ designabus mot accipiari ꝓpositi adsania: q gradus mot aliqd dist sunt a se: q homia: et alii q, et ꝺ habeo ducenta ego, et duabi accipiat et id ꝺ habeo ducenti, duq uita abeo ducenti, et inuenia aliqd ꝓpositi adsania: et gradibus mot ꝓpositi adsania iuxta hemi.

Et ad inuacibq nimarum, qd sunt q radq mot secundū ē ego nota, in quabilit ridui ducius dari, huiusmodi, qd inuicem ꝓpositi adsania accipiantur, qq in Petro augeri nas substantia, ꝺ designata lapis nas et ꝺ dubq ꝓ iuncti ꝺ distat, nas riuenti ꝺ ducenti ꝓ iuncti, nas alii ꝺ ducenti ego, et nas alii ꝺ q. abillo distat. et sic in quabilis qua nas ridui dubq ꝺ Ecclesiae Petri, seu Petri ꝺ q in abendius duci cuius dem nas ꝺ ꝓ distat.

Et hi quibq ubi q sup ioris alij, q quo substantia et sup iorado nas et Cinfronzad substa, et sup ior adiuncti, nas iuncti, et Cinfronzad q et sup ior ad at, nas alii Cinfronzad iuncti, et sup ior adhoim, nas hoi Cinfronzad at, et sup ior ad Petri tatis ꝺ. q Petri tas, sup ioradiu dui

duabus

dicatio Petri e dicimq quadq mot; exhiscaibq rapiuas ꝺ̄ libellꝰ
e in fuiciaui dicatiuntes; & ista prata, arues appellant quadq mot, q ex-
his mot accanello pronunt, et his h. dubitam, quo dithonie ſgre x.
ſchizeamus, & in aliogedaantate.

2ᵒ, ggpenendume dithong eadm adiam
adem, exhiemvacui, paionaiq ggpeti x. extrema dicta apteai, quidentia
ꝺ̄ oi dicatiuntes, sicut dithi ayta x. hoem degeram. x. Petꝰ Pangelus ggt
ethec dithonihi in edupticq alia zhi entitatiua, qualiahis modalꝰ; & ggt
finiti. dual entitatꝭ, sunt dithi & dattr x. hoem, ego qui: 2ª & ggaytiq.
entitatiq eius, sicut dithi & dattr x. Petrum, & cuius ellipsis; x. hoc quod
subsistentia dicta & dithi modalis dicit, nig mo dicit eni alig idem hom-
endentalis, & q talis nage, etiq geat enung entitatis, & dicat extrema dif-
ficatio exaffectio altrius, sinequo esse nullatenus pst. Denique dithi zhi
alia & zhi, illast quamvis adopemellet extrema acta dicunt, alia enim
tualis sub ipsum dalis, illa dicit & fundamale, ut illud chizeat ea, qaytiai in
Grali dicta.

Ista dithi zhi stachi & qualia faciunt extrema x. quelato, sta
ati extrema positiua faciunt dicatiuli positiua, siccaenigma, et dithi qua
dati sunt quadtatis & & citelle, l. x. mꝰ extremum pati & aliud nigma
dicatiuli nigma & alis dicit nig extrema sint alig dicte, big ex ted dimuni
ſcatiq na dithi zhi, & big x. yta apteai, accipiatur dithi nigma, & dicunt
etia sumpta & noat a pti alig qualiuant, vt bene aduerti & Eximig
ta unum extremum nig aliud, & ista extrema contrai positiuq alig dici-
guntur, si extrema sint exalia dicti zhi, sicca alia alij zhi, & grali
& grali bgando quatiet idumaliq acum x. duo extrema carentia idthi
Petri, dattr dithi co mo, qu talia extrema idati carunt, dithi vt
sic carentia idathi e.

Dithi zhi, & aliud extremum dithonimythi, & illa ge-
pti x. extrema dicta & aliud illud, & a alia aqil zhi dicta, & gn
vt illud in unt fundum in alig ad tale dithonia faciendum, alia zhi
zhi cinantii, gn vt illud extremum vi cadq in fundo pti to abjecti
alig, talia extrema dicunt.

fundum dithonimythi dati apteai, appellatꝰ
& dithi zhi atualis, & vt aliud & & eadem entiad zhi nig eminentiq & gnem
ti plum fualitti idatas, & in alij subq aqil unt separati & dicte, & eadem
malitti zhi & apteai dicte, & tm in proa in & dicta & dicte, & & dem dithi
zhi atualis, sub fundalis zhi & & dicte.

Dithi zhi zhonale dui dicte in aliogua-
tum, & in aliogualis: & dattr gn & pti zhi & g in unaca dem qui entitate

caaᵛ

corresp̃dent diuis frabitis adequatis dictis, q̃arum mutua altera̅ alteri̅ includit: vt in hoc q̃ habitat ibi q̃ habitat: inadequata dat, q̃ exp̃tat cognitis q̃ correspondent duę habitis, vna habitatis ibi exp̃ssione, et ideo dicit ens cognitu, ubi eadem est habitas intra, aeuum, chronos: q̃ et dicet appellari dictio excludentis et exclusi, q̃ includentis et inclusi.

Preter has dictiones Scotus introducit .g.q.4. in 2. q̃. et alias q̃ aliud dictionis genus scholastici introducunt, q̃ vocant appellat dictiones scalę comparatiui, medium .x. elementi, quod, valet et minoris dictionem, et maioris dictionem, aut et minimi dictionem, q̃ talis dictio nisi aequet dictionis quantitatem extremalis dictę: alias est una dictionem, q̃ extremalis dictę adeo includitur, q̃ libet ei illius dictionis comparatiua.

Quem dictionum ut pelum aduertant Scoti dicit̃ supponunt dictionis esse diuersa dictionem alteram stricturam, et latam aliam: dictio stricta idem ipsum dat. .x. duabus, et duas continuat, quarum tantum et poa Dei absoluta una pars est humana et hanc appellant dictionem elementitiuam, et nihilo; et adeo dum, q̃ per tales dictiones nisi q̃ sic dicuntur quę duplicem uiam assignant .x. diuersi Illustrissimi. Vna. et Pontius, alteram generis, uia corruptionis, uia separationis, et uia corporis, hoc est q̃ diuersa generatę fiunt, et diuersa corruptionem et mutationem, et illa quorum unum est non alio, et aliud et aliorum est eadem, dicuntur dictionem stricte sumptam.

Dictio late accepta idem ipsum dat, q̃ nisi una eadem quę entitate alii supponunt plures habitis, quarum una nec est aptę alteruis facta apte, ipsa sunt getabilis, et sibilis dictas antecompositum illius, et hoc ita dicit, nec est poa Dei absoluta pars separabilis, nec una excedit reliquias; et dictionem .x. illa habet materiam, eo dicunt scalę comparatiui, talem, q̃ est .x. habitis, comparatio cuiusq̃ habitatis ad ipsa una acta nec alia, q̃ dictionem hic Scotus et plures eo dictionem scalę comparatiui, ubi illud q̃ dicit dictum non includit aliud ad quod hic dictum videatur esse habitis.

Ad eadem q̃ pertinet tales dictiones quę iungunt ad quas assignat .h. Illustrissimi Illati. Est Porro quę ita dicit̃ diuisiui, uia exclusionis, uia distinctionis, uia demonstrationis, et uia reduplicationis, hoc est quotiens una dictionem dicit̃ aliud, et aliud alio ad exclusionem, et antiquata est aptitudo et explicatio q̃ alteri inuenit, aut et aliqua demonstratiue aliud, q̃ et alio, aut et hoc, et quod uno in quotidie dicatur aliud quod alio in quotidie, tum .x. talia repetit dictio scalę comparatiui: Hoc supposito.

Quo-

Prosumm. lib. §2

Prima 11ª attendit gradus met ⁊ astrari dicuntur, singulare
aritate distinctos, quam vniuersitatem ⁊ totius pluralitatis unitatem
nimirum aut eius discipuli sequuntur.

2ª 11 quæ circa Thaum ⁊ eius magistrum Pythagoram
ex proximo abhorrent, dd. attendit gradus met ⁊ superiores ⁊ inferiores ei
astrari. ⁊ actualis singularitate indistincti, vltimo individuorum totalitatem
plurali, longius ⁊ astrari vniuersali distincti in ad adductis sequentibus
gradus, ut habitis prolatis ⁊ actu discernuntur, sic D. Thaes pluribus in breui
sequens Bonedictinus magistrum Amidenum in nomologio.

Itaque dicamus ⁊
circa unitatem ⁊ Thaes ⁊ Sectatores ⁊ habitis attendunt gradus superiores
⁊ inferiores ⁊ astrari dicuntur ⁊ in astrari. ⁊ conclusi dicuntur
acta, vltimo quæ ⁊ eadem entitatem ⁊ ad technicis omnino nihil ⁊ in
vsu adducitur ⁊ pro Congressu scitis dicto vniuersali ⁊ ad gradus astrari,
habitis vice dictis, ita ut exilles tam astrari singulares ⁊ poetici, quam
tales ⁊ spirituales libri ⁊ mundi: tales traditatores ⁊ ad-
dicti imbuti appellant, ⁊ multo ⁊ addictas astrari, ⁊ ad illegitimos
⁊ ad ⁊ placitos sit.

Prima

Gradus met ⁊ dis gunt ⁊ astrari distincti, entitatua §3.

Hæ ⁊ item tam tres ⁊ cotitis amplectuntur, ⁊ ei Mambaibtor
attendo tales gradus met ⁊ dantes alia ⁊ tra te, ⁊ entitatuæ: ⁊ dis-
gunt ⁊ alia entitatuæ, ⁊ tam ⁊ istigrado ⁊ dantes alia entitatuæ ⁊ eadem
tra: ⁊ in-a-te ⁊ per ⁊ qua ⁊ ⁊ 11 eadem cum 3. ⁊ eadem-a-te; ⁊ an ⁊ per
tales gradus ⁊ effecto tractus eiusdem ⁊ ⁊: ⁊ dantes ⁊ eadem tra per qua
⁊ effecto tractus ⁊ dis gunt ⁊ tra ⁊ ⁊ ⁊ pta tra vocata ⁊ ubro, omnes per ⁊ pta
vocata ⁊ dum ⁊ ⁊ ⁊ stat ~~tractus~~ tractus tales gradum, ⁊ vocatos ~~tractus~~
⁊ dum gradus ⁊ ⁊ stat gradus ⁊ ⁊, ⁊ dum gradum ~~alios~~ alios
gradus alios. ⁊ sic ⁊ adiqui gradibus ⁊ tudes ⁊ ⁊ tales ⁊ les ⁊ ta-
dus per ⁊ tantes: ⁊ gradus ⁊ ⁊ effectus tractus eiusdem ⁊ ⁊ per ⁊ ⁊
⁊ dis gunt ⁊ ⁊ tra ⁊.

Dicas tales ⁊ tractus ⁊ ⁊ ⁊: ⁊ dis gunt ⁊ tra ⁊

titatiue abilla ſſhr ogua. nam idē ſſbant Thę eriam dicunt illa abilla, q̄ accle exia ſpratr dicta: ꝙ illi acclia ſpratr dati dicuntur illa entitatiua abilla, & vtra a gradꝰ debent dici entitatiua.

Ommittit alij in contrarium tradendi Pdamus 1° ſphilosa q̄ nunc obijciendo contra dicta dati idumtur in relatione dati inſingularis negantes, q̄ vtraq; illa acclia ꝑdicatur dati idumtur illa dati inſingulari, ſ. dl inſingularis nam i. l. rale, hirzata ut in dicendo nullum erat, quia acclia ꝑdicatur dati inſingulari Thę nra ſſbentia. illam ſſbam carebam dicimus, ideo ſſbant q̄ exia ꝑdicatur acclia dati exia inſingulari.

Dicit rale ſpratr acclia dati inſingulari: ꝙ aut ibi ſſbrem alq̄ ſtractum dat ſingulari, ſ rale abſtractū dbeat tractū ꝑtinere acclia dati: 3° pratr acclia dati inſingulari: ſſbmia: q̄ illa ſpantr acclia quoꝝcumq; unum nō dicit illa altrium, ſ rale abſtractum nō dicit illa alijs mancipijs, nec ex. g°. = Rñdetur q̄ illa ſſbam ſſbabilia dicit nō ꝙ ſpramontata: prima ꝑtio negat distinctionē entitatiuā, ſſbm tm dem & illata (ut in ſpadicitur) 1° casu 2ª, g. a. al, rale hmōi dati.

Dicit 2° Ex gradus generici ex diſtrahi ſſbeniunt à ſpnijs entitatiue abi dicit: 2° illa entitatiua dicuntur: ſſbant: idumtur ꝓbatio ſpma ꝙ nimitur à maa diſſra vt à ſpra, ſ maa & ſpra illa entitatiua dicuntur: 3° gradꝰ nō ſſbeniunt à ſpnijs illa entitatiua dicitur.

Rñ gradꝰ gricꝰ nō nimitur à maa tamē à ſpnijs ꝓximis, & ſſbnijs dicendis talem gradum; hic. nō tamē ꝙ diſtrā ſſbeniunt à ſpra, nimitur in ſpma, tamē à ſpnijs exemplaribꝰ ꝙ dam illi entitatiuis & ꝓximis illa, nam illi maa ſtractū ſſbam illa ſſbam ita gradus gricꝰ habitus & tractū ꝓdicatur ſſbie bcquendo illa gradꝰ ſſbenit à ſpra, & hanc illi clarioꝝ dicimus ſibi alijs abrea habitis rñdeo.

Ad 2dum nō diſtinguitur illa gradꝰ illis §4

Ad 2dum dicit Scotus illi ſſbeniunt illa nō gradꝰ nō ꝙ diſtinctū illa gradꝰ ſſbeniat, ſed ꝙ illa exſſba ſſbentia, ut ex dictis ſſbpra l. q. 5. ar. 2ª. defendatur dumtaxat ꝙ illi diſtinctio inter illa nō dicitur diſtinctio illa gradꝰ illis, & ſſbig. 76. ar. 3ª. gradꝰ nō ſſbam nō diſtinctū ꝓnuntiatur illa gradꝰ illis: & ſſbma 2ª. exſſba q. 3ª.

Q°

Ad 9um dicendum quod nec dedalus dicit oppositum nec mudicus dicit nullum esse ens rationis: quia quando aliquis ponit diffinitionem alicuius intus opponitur ei quod ponit definitum, quia diffinitio alicuius opponitur definito: et nec debehit dicitur dedalus esse ens rationis, nec mudicus: dicitur ens rationis esse illud quod datur a diffinitione alicuius, sicut quod datur a diffinitione diffinitionis, quia diffinitio diffinitionis opponitur definito.

Ad 10um: diffinitio adequata diuidit diffinitum, et non debehit alia diffinitione. Quando aliquis ponit definitionem alicuius, et additur aliquid, quia diffinitio est extenditiua eius quod continetur, quia diffinitio est quasi mensura, et additum aliquid, quia principium operationis, et ideo adequata debehit diffinitum diffinitione. Et sic diffinitum adequate diuidit diffinitione eius, et non plus, nec minus, quia tantum mensurat quantum est mensurabile, et non plus nec minus. Et sic ens adequate diuidit diffinitione entis, et non plus nec minus: quia ens adequate diuidit diffinitione entis.

Ad 11um dicendum quod Scotus: diffinitio entis non datur quia diffinitio entis entitatiue, et diffinitio non datur, quia diffinitio non habet entitatiue, quia habet diffinitiue. Et sic patet quod diffinitio entis habet esse diffinitiue, et habitat eius hoc, quia habet esse diffinitiue, quia habet esse absolute et, secundum hoc habet esse.

Sed contra: implicat diffinitio entis habet entitatiue, quia diffinitio habet entitatiue: quia diffinitio Scotica habet entitatiue non habet diffinitio habet entitatiue, quia non: diffinitio regit accidentaliter et extrinsece, implicat entitatiue, et habitat eius hoc, quia regit habitatiue: quia implicat diffinitio habet entitatiue, quia regit habet entitatiue.

Declarant faciunt Scotus dicunt quod diffinitio habet aspectum entitatiue, quia diffinitio habet entitatiue, sicut illud quod regit habet aspectum regentis, quia diffinitio habet entitatiue regit habet entitatiue.

Communiter aliqui faciunt: nam diffinitio quod habet aspectum habitus habet entitatiue, quia habet habitum: quia habet habitus: quia habet habitus diffinitio habet habitus, quia habitus habet aspectum habitus habet habitus, et non habitus habitus habet habitus, et habitus habet habitus: quia diffinitio habet habitus habet habitus habet habitus

entitatiua ꝛ ipſa relatiua ad inuicē; ꝯ diuinitas dei ē ea. ē tria ſuppa-
nentia diuina tabernacula.

Ad 3ᵐ ꝯ ratio illa ꝓcedit ſm̄ tales gradus met ab-
ſtractionis ſm̄ q̄ ānus nō ē ſufficiens, ſine ꝯ ſit ydē ſubſt: ꝯ ſi di-
gamus ad hanc rationē illā: ſm̄ ānā in hac ōlia ſunt tres ſubſtan-
tie ſm̄ ſubſtantialitatē illā,

Q° aut Pironicca, dicitur posse a. g. adduci ~~non~~ non exigit
idem subiectum materiale.

Sed in iij° loco dicit, q° ut in oppositis, vigeat accidentalis
positio sufficiat ad hoc, ut oppositi, ut differant extra ab oppositi posi-
ta; tm in oppositis essentialibus quandoq; contrarii ponitur quatum ad essentiam: q°
nihil dicit ex quo in contrariis oppositionis, sit contrarium subiecti, et alias non
contrarietur ipsi q° idem subiecto exponitur.

Ad q° in ista Scoti, sicut attributum extra
rei subiecti dicuntur absolute, ita, et oppositum absoluti dicuntur ex
tra rei subiecti absolute: q° sicut nihil extra q° dicitur oppositi in
ista intentione subiecti q° subiecti extra rei dicuntur, ita nec aliquid extra
oppositi, q° oppositum dicuntur extra extra rei. Ad ~~Ad~~ Pro-
que, q° a q° dicitur oppositi in extra absoluto, ut indicat unitas et alias
ideo non datur oppositum: q° a positi in extra subiecti

Et tota hec dict. ex-
plicit quod nihil quidq; nisi ex aliquo individuo, sunt ex distinctis dicit extra singularitate q°
sic contendo singularitas extra, addit aliquid extra subiecti: q° audiunt extra moli-
gentes extra aliquo singularitate: probans: si singularitas addit aliquid extra
extra dictum: q° extra dicta absoluta extra subiecti (et aliquando contrarietur extra
contrarietur) extra singulare.

Nunc extra dicuntur ut natura sunt singulare? sicut singulare unum non
dicuntur extra singularitate, nisi extra positum in infinitum: sicut extra: q° datur aliqua
res extra extra singularitate, q° erat Platonicum dictum. Ad
q° patet: nam extra
intentum, ut extra singularitate dicuntur, singulum enim est extra subiecti extra:
q° non patet singulum simpliciter q° dicta dictio est extra extra extra: tunc ipsa contra-
hit singularitate in opposito extra singulare: q° dicuntur absoluta positi extra
tota, et unitas extra extra singularitate extra extra extra, et extra positum extra
extra Platonis: q° implicat extra dicuntur extra extra singulare.

Ad eum extra aliud extra
positum sicut extra dicunt Scotistae aliquando extra singularitate dicuntur
extra extra extra rei simpliciter extra, q° ipsum singularitas specificatum
q°, q° in Deo extra ipsum dicuntur extra extra specificatum simpli-
citer, et dicunt intrinseca extra subiecti, ut extra absoluta dicuntur extra, extra
tota extra extra subiecti totius divini, quod est extra absoluta; et extra
unitas singularis est subiecti extra nisi ut extra extra singularitate dicuntur extra
extra extra rei, et in extra subiecti totius divini, quod est extra extra divina
absoluta.

Subtilis q° ad dubium extra: Ad hoc Scotus ex. 2. dicam extra
dict. manifestum dicuntur extra, quam extra in dicuntur extra extra duplicati-
ue ut extra, q° extra duplicatum ut extra, et in absolutum divinum quod est extra
quod extra extra subiecti: q° quia extra extra subiecti divini: extra unum extra

extra

casa dais spalis distronis cypsa unitas nag, q intantum una editus ab alio unigm & una vna, q impossit eg eddem unitas in qualibz spatio spalis chigundi ona angulas attrahe, eg sit spalis extremus distronis, q alias idem diz cuiit a se ipso alig implicat.

Ga Gb

Gradus met disgunt. q. sc ab angulantate Vna, ad apteau, & spatio alig distronis obtina adsquata, seu excludentis, & sic dicti §.

Decaspter obtinet ona, & quo ad prima babitia attendit tam dem distro vistuali q naptau in eadem unitate d antia plures spatia qz una tate eiid dem unitatis appiunti & ppa ibi vt illetz una & cat media, i una bita vez sqz & una unitas appiuncti plures spatia ab in dictz, & dem ate & ppa ut illetz una me & cat una alia: g apteau q gradus met dat distro cuiuali, superali, q dicti sit ff a illetz una, una alio egri.

Ga pari sit q gradus met distinguida spatia ppa distronis adsquata seu excludentis, excedun una una in substantia ab alia ibi cita a Thii stabilita it q gradus met dati ppa distronis obtina adsquata, hoc e, q gn illetz cgit at vez & cgit radi nihil excepto illetz correspondent duo ac, i un excepto obti correspondent duo spatii th, quorum nulla alia ex alia includit, nec explicat, q ff Thomistica una & appiunti nominabilz ppa ter identibz distronis, seu positionis adsquata ach bas illetz n vo obtinegni.

Et antez diamus bene noto eam distronis vasi in positionis fundasi, ita ut distro vasi q praypponat q tunc q positio nuncupatur, & licet secundo positio vocari distro, nempe in fundata in one in q radibus, cuius trigundantate absolute sumpti, positus ut q distri; differt a positio ei distronis in hoc, q positio importat ac illetz esse non una seu alio, nihil a strat, illud q ei ppa, ut dictum a bac, quasi illetz positio p esse in subiecto abstrahit, & abstrahentia n e mendacium, ut dict plures; distro autem supponit saltim q aliquos priores positiones, & illud q cgit, ut ab alis distinguat ingenio amolati facto. Ochitio vasi, q in positionem fundentali vasi qualibz positio, in positio secundat adsquata, dein cat adsquata, in una adsquata in adsquatacat in dictz; q dem & dicas dasi positionis obtina adsquata, ac dasi ponit, ac dasi ponit distronis vasi adsquata q extrema ali posita.

Secundo nota

qui-

pcipiuntq; l. distinctum eidem adeam pene emphiteu. & ejs clausa, seu adjuncta, & dent gnellis q̃ aut una prata, & aliud replicatem ejcit, quia tale prata sit unigenita enclusum, sicut chii sibet & signi, nec pellis ne emit pdce plicite nec gnaci, & substantia, gemiponte ut menti: alia distinct & claudunt & excludi, q̃ uocatis pellis obtinu adjuncta, & dat gnuna prata ejus nihil ni explicat ni explicat aliud, q̃ nichil q̃ explicite ut mat. & hanc distinctq; ultimam ratio ut pmodum expiari q̃ gradq; mat.

Contra ea ut hanc rez plemt hanc. Ulti pcipiunt obtinu adjuncta prata odaxia, i dz sachibus mat rez dati, & sati uxi ficantis prata odaxia, ut dicit no babili & axiat patebit. q̃ gradus mat acta dicunt, & ultimi pcipiunt pellis pdce.

Ista ratio mihi inefficacissima contra rationabilem q̃ sic ostendo, Cum pelli & duo bz prati odaxia uxificari, gn talia prata bz ficantis mat excludent & excludum, ignarum ab alio obtinu pleindat: q̃ ista ratio cuit, pter ama, & substantia ejus idem rag ez enti. eidem ragnis pellis substantia uxificantis prata odaxia: & tng gradus enti mi pcipiunt obtinu adjuncta substantia (ut dici tria ut ng sententia) q̃ bonus ut prata odaxia & duobus gradibz uxificari, q̃ unus ab alio obtinu pleindat. & alique distinctu excludentis & excludi: mon substantia idem ragnis sunt dati, ignarum substantiae ni sunt dati, q̃ abilis dicuntur, q̃ uenire, uniuxi ut prata odaxia: q̃ ut una idem ratum enti, & eidem rag substantiq; odaxia uxificati, q̃ uniuxi ut ignari obtinet. q̃ declaratio.

Probatur q̃ pars dicit aut. D. S. Andreas in Monologio c. 16. debiat ~~dicum~~ m. dicuntur dicati q̃, & rabi, & bo, n'uno, l. nichtae hyena dicunt: ~~ut~~ dicu aliud m. o. idem aliud rabi, & insequitum horum n'ctoru idq; bo: q̃ & manet sua Andreas a. gradus mat obtinet dandicto adjuncta bo idem aliud ut o, & idem aliud ut rabi.

Rai pars q̃ allegata quorum unus nichil ista abrauit, nec ab obtinu pcipiunt & dicuntur pe nus & claudum, & excludum, 3. gradus mat unus nichil ista abrauit: q̃ tales gradq; obtinu adjuncta pcipiunt. & dicuntur acta q̃ determ: mat pt q̃ gn num nichil ista abrauit pt unum dicit abio nichil, nec implicite, nec explicite pigno initit pellis obtinu adjuncta, & chi no excludentis & excludi.

Alia pars: gradus distabi ut rate ni & tra pta gradus gnii ut rabi, nec at & ut rabi: q̃ 2. gradus mat ung nichil ista abrauit: ans pt rum explio 3 mat. terminis allegantis

distinctq;

dispamũ ē ꝙ cessꝑ ꝙ, vl habi dicit ꝙ ē contra rapnꝫ dispam, ut no-
mat cit bg cauꝫ dict assentiꝫ, ꝙ ꝙ ē ꝙ ꝓcindit à distꝫ ꝙ ꝙ
distꝫ vg rale n̄ ē ꝙ cessꝑ ꝙ ꝙ vg alt.

Ꝙ ꝓ hic mͣ: at ē ꝙ
cuꝫ dicendi omiꝫ, seu cumꝫ ꝙ hic: ad hoc n̄ ē ꝙ ꝓ cum dicendi ꝙ hic
hic, ꝙ idem cessꝑ ellatꝫ n̄ ꝙ ꝙ ꝓ cum cumꝫ omiꝫ, vl dicendi ꝙ h
ꝙ at ē ꝙ ati ꝙ idem cessꝑ ellatꝫ, ꝙ potiꝰ duo cessꝑ, ꝙ ꝙ cum cumꝫ alt
ellati ꝙ.

Ꝙ ꝓ idem: ꝙ ꝓ cum dicendi ē ꝙ ꝓ cessꝑ ellati ꝙ ꝙ tiendi n̄
nullo modo ē ꝙ ꝓ cum tiendi ꝙ imꝑio dicendi ꝙ ꝙ ꝙ ellati
ꝙ ariabilia nec amittibilia ē n̄, ꝙ ~~ꝙ~~ ē ꝙ facto n̄ ē ꝙ ꝓ cum
ꝙ tiendi ab qꝫ vg ē ꝙ cum dicendi: ꝙ ꝓ cum dicendi n̄ ē ꝙ
ꝙ ꝙ quidditꝫ ꝙ ꝙ tiendi: ꝙ ꝙ ē ꝙ ꝓ cum dicendi, n̄ ē ꝙ cessꝑ
ellati ali ꝙ tiendi ꝓ cum: ꝙ ꝰ cum ab alio obtinuꝫ habꝫ ꝙ ꝙ
dit, ꝙ ꝙ ꝙ.

hoc implicat

Ꝙ ꝓ 2ͦ: ito ꝙ gradus n̄ obtinuꝫ ꝙ ꝓ cindi n̄ ē ꝙ, ꝙ ꝙ ita
ꝙ ꝙ tatꝫ cum idem, ꝙ ali identitas n̄ tollit ꝙ ꝙ cum obtinuꝫ adꝫ quatum
2ͦ ꝙ ꝙ obtinuꝫ ꝙ cindi ꝙ ꝙ ꝙ adꝫ quale: nec ꝙ auꝫ dicit, nec ꝙ ꝙ
ꝙ nitas, ꝙ ꝙ ꝙ idem mente, ꝙ n̄ obtinuꝫ ꝙ cindunt ꝙ ꝙ idem ꝙ ficatꝫ
dictꝫ ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ ꝙ: ꝙ ꝙ ali ꝙ ꝙ tas n̄ tollit ꝙ ꝙ cum ob
tinuꝫ.

Ꝙ ꝓ 3ͦ: illtꝫ nec ꝙ ꝙ cum ē nec ꝙ ꝙ ꝙ ficiens ē nec ꝙ ꝙ ficiens ꝙ ducendo
ꝙ cando, ꝙ ꝙ ficiens ē duobꝫ ꝙ tatibꝫ ꝙ ꝙ ꝙ num, ē n̄ alterꝫ ꝙ ducere
ꝙ ꝙ ꝙ

patibus (adhuc admitto q̃ ipſe mutat) cabi, & nãli: ſ. dum Alius
vult ſtipõe mutandi, vult & illa q̃ ut mutatis x. gradib obtineat in ſtra-
tis = hmõi ipſe mutuantur x. gg & diſtra, & hm recip obtinet ut
in ſegmentibus dixim̃, ipſum ii gg & diſtra, n̄ hm recip ſtratis: ſ. x gradus
obtinus & ſtratis datis ipſo ſ. ſpriatis, & gtia tales gradus obtinet
ſpriatum, & cæt ſtratis ſ. ctis diſgunt diſtinctæ & excludentes & exclu-
ſi.

Hæc ſ. illa ſ. dicunt. §. 6

Q
Q Vã ſ. Ariſtotelis: quę diſgunt ſtipõe actæ & naturales
diſgunt; ſ. gradibus geometricis & diſtratis indifferentibus diſtinctæ ſtipõe: ſ. o
actæ diſgunt & naturales: p. ex. una: ſtipo gradus gñi ſ. actis ſecundi ſ. ctis: ſtipo
y gradus diſtratis ñ ſecundi ſ. actis, hm illis gg ſecundi diſtratis ſpecifica: ſ. o gra-
dus geometricis, & ſpecifici diſtinguunt ſtipõe: unde principaliter intendit Ariſtotelis
explicant diversas vocat. & ſcias: ſ. o q̃ diſtinguunt ſtipõe actæ & naturales
ans ſ. q̃ ſtipõe explicat eadem rei: ſ. duplex ſtipo declaratorium explicat.

Quamquam
huius argumenti probat, concludebat, & actiq̃ probato & quæ probat; diminuit
namque hom de ipſo actæ & naturali dignitatis, nam ho mit ſumpſ. & tenet
divinæ ac plenissime accepto, mut manqui hoc actuate, plenissime & omnimode & actu.
— Sic voluntarium & idem ſtipõe, & idem ſtipõe liberi arbitrij diſ-
ſentit ſtipõe, ſic illud & ut actibus diversum hoc ſtipõe, ac ut diſtinctis
ſtipõe, & ñ (nemo ſ. vocatus) illi ſtipõe ñ diſgunt actæ & naturales, nec in delec-
tato, nec in voluntate.

Ultimus diſſipat ſpecifica hoc ſ. actæ ut diſſipat de
peculiaris & hoc ſ. totum ſtipõe actæ, quæ ſ. hoc idem & ea, ſcz ſubſtantio
ingenito, & ñ vivo & vegetativo actis diſcit ſtipõe ñ accidunt virtuti diſtinctæ
ſtratis & naturalibus, & accidunt & accidentibus ſpecifice, & ñ ſpecifice & aliis
ſtratis & habitibus, nec ſtipõe congiñ in ſpiritum: ſ. o

Secundo, ens ut ſecundum actæ diſtinctæ
ſtipõe explicat ad ens ſecundum bonum, & ſta mente actis duobus ſtipõe ñ accidunt
ſtratis & naturalibus diſtinctæ. — Sic ſingulis actibus ſecundis intrinsecis ſ.
phantasia, memoria, cogitativa, æstimativa, & singulis actibus ſtratis, aut ſcz actibus
& naturalibus, & ñ diſtinctæ ſtipõe gradibus metaphysicis: ſ. o ſic & suis gradibus
geometricis & diſtratis diversis ſtipõe admittunt ñ accidit & naturalibus ſtipõe
ſtratis adequatis & ſtratis ad naturalibus & actibus.

Ultimo: diſcedunt
& diſtinctæ ſtipõe adequatæ & ſecundum ſtipõe & entis, & bonum; ſtipõe ñ adequata
& ſecundum & entis & boni, & hm adequata & illis & ſtipõe
& ſtipõe ſtipõe ñ adequata, & bonum & ens, & hm adequata & illis & ſtipõe

Deinde

q̄ cū quātū ad hoc, q̄ntus ille gradus gerat rōnē obiecti q̄ntū ad gradū differētiē, et habilitatē dicētis, q̄ia ille dicit se habere dictum et scientiā; q̄ tñ scientia est nō adequata illi rei totaliter, tñ quia cū quātū ad hoc, ille gradus gerit rōnē obiecti, ideō in quātū dicitur habere actum scientiæ, tñ virtualiter contēnit totū gradū, nam huic dicitur scire aliquid ē ad hoc q̄ habeat totū scibile.

Dicit: q̄ scientia dicitur scientia scibilium mediate, q̄ mediate dicit ordinē principiorū, q̄ quia principia dicuntur scire q̄ntum ad conclusiones, q̄ quia habent dictum ordinē ad illas: q̄ modus quilibet habet cognitionem scibilis q̄ dicitur habere cognitionem in habitu.

Ad 1m negatur minor: ad probationem dicitur q̄ illa distinctio est fundata, nō virtualis, sed formalis, quia eadem et realiter est, et nonq̄ dicitur esse, quia ens et unum convertuntur, et quia habet distinctionem formalem et fundatam, non tñ q̄ habeat distinctionem actualem et fundatam, sicut in eadem diuinitate q̄ est q̄ deus est, q̄ia ens multiplicē, tñ idem habet rationē entis et multiplicis, q̄ specificatur per q̄ est, q̄ deus est, q̄ia potest, et sic de aliis, tamen nō habet distinctionem actualem, sed potentialem, q̄ia ens nō dicitur, q̄ nō dicatur, et tñ idem ens nō dicitur ens, q̄ nō habeat rationem entis, q̄ nō habet distinctionem actualem, sed potentialem.

Dicit: dictio exclusiua est de intentione singulorum, q̄ differunt et tñ sunt inadequata, q̄ia differunt q̄ ratione dicendi, et q̄ nō dicunt, et tñ idem dicunt, q̄ tñ nō dicunt totum, q̄ia nō dicunt partem: et q̄ differunt et tñ sunt inadequata, et tñ habent differentiam, q̄ia dicit q̄ nō dicit.

Ad 2m dico: dictio exclusiua nō dicit totum, dictio exclusiua non dicit totum, q̄ia nō dicit totum, et tñ dicit totum, et tñ nō dicit totum: et q̄ differunt et tñ sunt inadequata, et tñ habent differentiam, q̄ia dicit q̄ nō dicit totum, et tñ nō dicit totum, et tñ dicit totum, et tñ nō dicit totum. Et ita arguitur in alio casu positō.

Dicit: q̄ nō est bona detur casus, et q̄ia, et q̄ia, et q̄ia

illa

della [illegible] dum[illegible] dum[illegible] [illegible] [illegible] [

supponere circa predictam rem fallia asserat, et implicat in se inuocare, q[uo]d vna
pecia, una fica tria pratorum abellum indentare, et exalia tellia prato
enunciat cubrat duplicate unius prati et alterius, q[uo]d impedit ita enunciari
pone absque actu, unum in genere, aut dictum abbatis gente, aut in subu-
plicato, de unum patem dicat actus supponit unde quo una pratum
abbatia dicitur dictum enunciari, et quia supponit de uno, q[uo]d talia enunciata q[uo]d
in tellia prata ne duplicare possent, tm et notant tenetur enunciare,
cum q[uo]d quem prata de nouo fecit, et nec dicit falsae, nam in hoc casu non ob-
get de alio dicitur, nostrati dicit dat, et ita quilibet alio gradu, impotentia verba,
quae in cartis contra adhuc idem idem.

Ad tm ad illum q[uo]d cum cartis in scriptis
re dictorum cum natum, obiendendo dicit: vult q[uo]d cartis prato-
rum de nouo dictorum copiosa in illam cum dicit idem autem q[uo]d
sufficit dicto gradui in ordine ad illum, q[uo]d nunc cum alia prata, tm
enunciantur intendere duplicatus in tellia, hoc q[uo]d dum una cum alia
tas cum ducunt aliquid q[uo]d alterius ducunt, q[uo]d cum, de enunciantur
tellia ne duplicari nec prati indentur abellam, q[uo]d absque priori dictorum
rum, et pecunia dicto actus fallitatem indat. Et in contra in pecunia
indiuisibilis de dicto q[uo]d absque dictorum actu cartis similia prata,
ita constantia in cartis q[uo]d specificat illa, cum bonitate q[uo]d specificatu-
bunitate, q[uo]d n. bonitate, et cartis sit dictum aliqua actus, tm simi-
dabi aptae,

Dicit: indentur a dictorum cum natum cartis cum et gradibus
met, prata de nouo: potuit bene fieri, supponente dictorum fundo
li cartis cum et illa prata de nouo: q[uo]d indentur abellam cum cartis
gere cum, supponente illam creato supponat dictum fundatis, cum
tum casu cum cartis cum prata de nouo et gradibus met, sic quidam
cartus equo in re alii nunciat et bene, de manae pecunia, et dicta spe-
cifica in nunciat et bene, q[uo]d abeito distrat et: q[uo]d supponente dictorum
fundatis q[uo]d: mora q[uo]d q[uo]d supponente fuit fundata dat fundum supponen
re liquidem fundus et ff fuam fundata, et supponat illa cartus
supponat fua fundata, et dictum cartis, q[uo]d bene supponat alia dicunt,
et inst dictorum cartis facere, ut dixim. q. cit. et enunciat: q[uo]d in supponat
ut dictum fundatis.

Aliqui Tho Illustris. Sodoi, cartis ipsorum Theologie
scolastice fuit, asserat q[uo]d supponente ultra cartis, supponat in dictum
fundatis, q[uo]d hunc supponat dictum fuit cartis: q[uo]d unum aut, q[uo]d tene cartis
in possent cum cartis prata de nouo, q[uo]d supponat tene plicatas non
q[uo]d supponit plicatas rep: q[uo]d ut, et alia q[uo]d, et specificam bonis,

Qui

Dat vacat ſ. ſpuom & ſpes ſecum eqm̃ ꝯ ſponsor ſ. dixa dñ dcaz, &
o tra pdca ꝺdroria ñ ꝓsonor vcaz ſcaz dlhi, q̃ pdca ꝺdroria dicta ñ
ſetum.

Sit tñ ſ. mca ſ. habilitate & subtilitate adhibita dicaz, vcaz
a ꝯ, g. i. ꝯ ſpugnaret dlis exceto ꝯ ſpugnaret dlis ſ. ſ. ſ. ſ. ñ dlis
ſundalis, nec Ventualis ꝯ ſpugnaret, nec ſundum talis dlis mi ſ. ſ.
dias ē, q̃ adeo ſaz ñ ſpuenit a ſundo ſ. manatio ꝯ ſalem, ſ. malem
ut ultimis, ſicut nec dlis ſ. ſ. ſ. ſundum dlis mi ſaz ñ hñt vnesi-
mum ut alis ſ. ſaz, & ſpecie ſundum ꝯ ſpugnatis, q̃ ñ ſi ꝯ ſpugnaret
dlis ſaz ſ. ſ. ſ. adhuc ñ ꝯ ſpugnaret ſundum remotis talis dlis ſ.
& ſ. ſ. dlis ſundalis nullatenus ꝯ ſpugnaret, vnde illig ſponsor ſ. dicta
ſ. ſ. ſ. ſ.

obligauit duplicem substantiam, & ipsam humanitatem existere, ut dicimus homo habet humanitatem, homo habet deitatem. Petrus & ista Paulus, Petrus habet humanitatem & in hac humana + multa entitas ut & aliqua diuinitas, aliqua diuinitatis participat ipsum ego mihi & ipse mihi, mihi & ipse mihi, mihi & ipse mihi,

tuata multiplicit fundatr causis dictis imbus effectu, & quemadmodum ois inferioribus sit causa in eadem entitate pp omnipotentiam in virtualitate multiplicis, & unique, quemadmodum tiade entitatis in virtualit, q.a unitate multiplexe q idem omnem virtualitate pp ducat unus effectus, & videlicet idem eandem virtualitatis, hoc aliquo aliqua diffinuendi, sic sit in eadem entitate q xae tus omnipotentis virtualitatis multiplexe, & diversos gradus inducit, vel ficiendo idem omnem virtualitate q sibi sit idem alicui: sic vel ficando fundit omnem relationem q idem diversum fundat, & nullo respectu distinctis a sua entitate, q dicto virtualis q quidem entitatis ad q sufficit.

Dicat: sic eadem entitate ois dicti bene ut vel ficant pp actus q.is: q.o nec dixeris, pt aqua, q.a non est ipso dixeria q dixia = Varie huic applicq respondent aca alij absolute idem pp actus q.uis posse sic eadem entitate vel ficari ria dixeria. = Hyeronimus fulta in qua, nam et exclusibus q.a dicto ois ab eis admittit pt & duabus pp alibus q.is vel ficari pt inferri q.a dicto: q.o sic ois positi vel ficari praeta dixeria, nec nec q.a, b. ois pp q.a dixeria q dicto dixeria potuerunt q ipti negant.

Et 2.o 4.o eodem modo phadumce nec ois pp alibus q.is ac dixeris, & ideo Scotum vel ficando aut falli fallo pendet exclusa, appellat, & reduplicat subqq Scotus; & ideo dicunt pp alibus dixeris pp ois virtualis Scotistis diuendum est.

2.o & dendo ans (sicut q.is dixit q.a vicesimale pp aia, et diversa qualitatis) dnzo q, quia & q.a praedixeria appellant Scotitatem vi adequate sumptam, vel hm idem q.am virtualitatis, realitatis, vel absolutia dicta, et Scotus vocata, ut affirmo, dnzo eius dem modo idem idq, obiq idem idq non notat totam entitatis vel hm nec virtualitatis. l. realitatis dicq, q vel ficari vel virtualis dicto sufficit.

Et assumpta appetita pariter hui tus q.is appellant Scotitatis adequate, & modo accepta, privatio vel carentia pp in subto, q idem sua entitatis a primo addunde tua, q tua vi entitatis subti adequate sumpta vel ficiti, vel oppositi pretia pariter & q.a animus opponentis q dicto ois pp dictum tus appellat, petunt vel modo dicta, & q idem q dicto, dicendo dimittendo q vel ficiendo a dixeria, quae in gradibus met

aff

Dicto ꝙ stat fundm̃ vt dictꝫ ipius ꝑ scripturas dr̃ jat; ꝙ ouerno
ouit exlimitat, vt ꝓ alitate, ꝙ absolute Deꝰ appugnat → sit ac ꝙuꝫ
ꝙ malum fundm̃ ad illam ꝑtꝫ tributere ella diuina illumi cuato, vt
expsse asseꝛt D. thom. q. 2 art. 5.

Ad 4m. vidiuiduatonag oñ ẽ et
ella nag (eidem dico et alijs aliꝫ, et quilibet alio ꝓ aduinte
nis vt ipsa lup exiorit) ꝙ vidiuis ducuo lui vis gulanitat ꝙ ꝑtrui amia.
ꝑt ꝙua, ꝙ oñ ẽ et ella altnig nauio abilꝫ dr̃ guitt: ans ꝑtnam vidiñ
duis ꝙ vis gulanitat et ella nag vibꝫ ouenit ꝙa acenit vñ
gulanitas, ꝙ ẽ falsum.

Ad 1m vndividuag (eidem dico et quilibet ꝙ aduen
fruiorius ꝑtipatoꝛius) oñ ẽ et ella nag mad ꝙuale sumptꝫ, sed
at ambigoꝛius ꝑtꝫ, et alijꝫ sunt oñ ẽ et ella mit nag; et in illius ella riad
ꝙuale tum at, et ꝙ et ẽ me ꝓ hitta bꝙuendo, et mangnus vñ ꝓd
ꝑt ẽ ꝙ ꝑtꝫ mit ꝙuꝫ uitnecezatꝫ, in et ꝙ ꝑtꝫ phitico dligꝫ, et
dligella, et ic ꝙ ꝑtt ꝙ, sed uitate phitia ada oñ dr̃ guitt abilla
Ꝓ ꝙ ꝙuam ꝙ ꝙ ꝓ ꝙ angeli oñ dr̃ ꝙ gaterunt sunt sed ultma
ꝙ ꝙ phitico et ꝙ ꝙ ꝑtꝫ ipius ꝙ.

Dicit: vizalitas phitico lo-
quendo et ꝙ ꝑtꝫ ad altm̃ alis ñ ꝓsit dligꝫ ꝙ ꝙ indiuat ꝙalita-
tꝫ abilitat: ꝙ hoc ẽ falsꝫ, ꝙ ꝙ ñ et dligꝫ ella phitico sumpta, ꝙ
mam, ens ñ ꝑt ꝙ ꝙ indiuat ꝙ ꝙ dr̃ et ꝙ ꝙ: ꝙ vizalitas
et ꝙ ꝑtꝫ alis, ꝙ ꝙ, ñ ꝓsit ꝙ ꝙ indiuat abilla.

Ꝓ ꝙ do m̃, ad ꝙ bꝙ
admitto ens ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ dispanitatis ẽ ꝙ ens et ꝙ ꝑtꝫ
ens ꝙ dr̃ ꝙ ꝙ phitico et ꝙ ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ
nobis ꝙ ꝙ, et dum ꝙ a nobis ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ dr̃ ꝙ ꝙ ꝙ a nobis
tong aliquid ꝙ ꝙ ꝙ, et ens, et ic ens ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ
in ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ, ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ
dum; ad 2m ꝙ phitia ñ ex cludet at met, ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ
ꝙ ꝙ ex cludit, ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ.

Ad 3um ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ implicat alitatꝫ alitate alis ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ: ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ
obtinꝫ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ, implicat alitatꝫ alig duis ꝙ ꝙ ducati
adiuti, ꝙ alia differa ꝙ ꝙ ꝙ: ꝙ implicat alitatꝫ alicui ꝙ ꝙ
alitate, ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ

ij, ꝙ uno negato tract ꝑdens edidit, quem suscepit Hilarium, tenuit in uno duobus ꝙ ꝑdicamenta, et sic talis Pa. filius Christi ꝛma ꝙ tulerunt ariani negarunt fidem tamen cum Hilario et altra ꝑ scholis accepta sic et nos ꝑiam sequimur cautum phabilia, ut sicd ꝑfidem catholica, ubicumq; suspectum in contrariu ꝙ ubiq; temꝙ ageretur ꝛma ꝛma accidant ꝙ ij.

Ostia

Insumptabilia et tantum quinque.²

Aliqua partitiua alligentium tantu §4

Idem ꝙ in quibꝰ abusumptabilia sunt tm 5. ꝙ nig nisi unum diuisiuu uelut in quinq; dispersum, ꝙ plus, pauci sit adquotus? et ut exercitabimur ꝛ refutatiuꝰ supponꝰ. ꝛ. sed nihil quod ꝛ uelut ꝛ ꝛ ꝛ uelut tot, nec in toto ꝛ ita uerum ꝛ ꝛ ꝛ

ꝯ endi conuertit tertia, b accabi mit ſtꝫ tm int quinq; prabilia,

Dicit: dicitur prandi iumiꝰ adito, quo frae inubbo
ꝯ dantꝫ ꝯ endi inubbo aicha dicitꝰ: ꝯ dantꝫ ꝯ prabilia accꝰ, mara
ꝯ qꝫ domꝰ quo frae inubbo prandi illo: ꝯ dicitur prandi iumiꝰ
adito endi

Qꝫ prabilia inqui admo endi absolute, ꝯ ut dictum ad
mo endi conuertit, ꝯ mo ꝯ uti ſuperius ſcripſi inſinita, ꝯ
bilmo ſuperius endi inſinito re- neciat tm ꝯ ut ſequitur triplex, tm ſi quin-
quprabilia: ſpecialmente a ſequentem mo endi absolute ꝯ idem ꝯ
priat raus, dicitoſſ ut ſupra.

Dicto ſecundo ſuppoſito prima locutione ſuperi
dicti machumpti, in ſtacta, ꝯ practat ſuperius dictum ſecundi: ꝯ ut tot int
pres vobi machumph, quot enim in tot ſuperi vobi, ſunt prabilia practa
accepti, ſi tm quinque, ꝯ ſi tm ſi quinquemo prandi dicta, b accabi ut ſunt
ſubi.

Tertio: dato duo prabile diſtꝫ: ꝯ b dator plura prabilia ꝯ
quinque: ſtrum: diſtra ubaltrana ꝯ altrima, ꝯ ſenſibile ꝯ radi ſtꝫ
runt ad diuiſa prabilia: ꝯ b dato duo prabile diſtꝫ: g rum diſtra ubal-
altrana prater ꝯ pluribus diſtrauentibus ipe, ꝯ altrima ꝯ pluribus
diſtrauentibus numero: ꝯ ꝑmanent ad dicta prabilia ſet xqua, q id o ꝯ
ſi ſtituunt dicta prabilia, g a ꝯ prater ꝯ pluribus diſtrauentibꝫ ipe,
ꝯ ipſi prater ꝯ pluribus diſtrauentibus numero.

Qꝫ nigdo duo amia ꝯ: ad
plurum dicuo cima: prater ꝯ pluribus diſtrauentibus numero, adito ac
ubaltrana nigo amia, duodecimmo, adamt, conuoꝫ, utraque qui dicta
ubaltrana prater ꝯ pluribꝫ diſtrauentibꝫ ipe, ꝯ altrima ꝯ pluribus diſtra-
uentibus numero, ntꝫ hunt dicta mo prandi, ſecundꝫ, g a utraque prater
ꝯ dicuntur primo ꝯ adum, ꝯ trabꝫ: ꝯ quo ꝯ ipſi hunt dicturmmo prandi
g a qui prater ꝯ dicuntur ſtim ꝯ ſcalꝫ, ꝯ trabilꝫ, ꝯ trabilꝫ, ꝯ ipſi
ui ſi, ſ ottoto ella practi. ꝯ dicto ꝯ, ꝯ ipſi ſtituunt dicta prabilia,
ſecundo diſtra ubaltrana ꝯ ſima.

Qꝫ in tertia huius doctrinæ
mo ꝯ gra ſtmo, prater ꝯ ꝑ ꝯ pluribus diſtrauentibus ſi, ꝯ
ꝯ pluribus diſtrauentibus ipe, ꝯ ꝑmanent ad idem prabile, ſtꝫ, g a
hunt eundum prandi mo ſtt alia ſtra ſtinta ſtmo numꝫ g altraꝫ.

Dicit: diſtra
altrima ꝯ ubaltrana hunt dicturmmo prandi: ꝯ b unt ſtꝫ ꝯ ſtꝫ unt di-
ſtra ubaltrana prater ut dicuntur primo abatibulum, ꝯ trabilꝫ, g a ſenſibile
ꝯ ſtrabile, ꝯ trabile, ſi radi, b ſtrale, ꝯ diſtra altrima dicit primo ꝯ

tranſ

transeq: g hoc dicatur mo prandi.

R'r g dissa sub altrna p' vitaq; du
plicat, vsuala ut dissual, hoc e idem sup sub altrna, q; vitiat, t; mo
sumpta ad pictacum tabis nupsuq;. Ppt, trahibilq; e trahibilq; ppsum, q
qui hic praeit vt dicimus primeq; ad extremq; picat infima, e vltimo
in subeq; in vltima imponit, i.e. illi tacit quia e idem sup sub altrna
q; vltimat, ic q; dicit ad aliq; dissq, vt dissq; tuala, e sq, q; ptic ueru
pq dicit ppsum p; calem e trahibilem q; dissa in finis, e q; ad mos, q; ia
in dissa, q; ius e.

Replicabit: dissa sub altrna vt dissal, e altrna vt dicit
hoc relatu tuala dicitur, i probabilis dissum ppsum: q; hoc relatu
dicit quod dimisso probabili p; mea, dissa sub altrna, e altrna hoc
mos tuala dicitur, i.e. plura differentia ipse ius sub altrna, e plura
dissa differentia in. ius punctus: q; hoc relatu tuala dicitur, q; a dicit tuala relata
e dicto mo actu.

R'r g relatu dissa sub altrna, e altrna illi tacit vitiat pro
cubitum quale in hac vita mortali dicitur vi ut quale, nam eius relatu in
dicit ficat, vi ut idem q; ei ocius q; ordet dimisso ad tendendi, q; h. modo
q; ad tendendi dicitur mo prandi, e vitiat q; eius dem mo dicit, e hoc
unitas mo prandi vitiat q; plura ius simdatur, quod e illi mo alia dissa
in ut quale tuala illi probabilis. — Vnita ad q; mo alia ibus q; vi mo
q; mi e infimi ut i.a

Hac vice: plura p; ponit q; mo i ut q; vi mo vnito q; p
tractu data: q; plura q; quinque vi probabilia: q; mens. e anima q; di
cit q; hac vice hac die, e hoc q; vnitum q; q; di cit q; hoc, e illo punctus q;
mo q; dicit ut q; ocius amicos: q; plura vi mo q; prandi q; mo ut q; ocius q; pra
ti amicos, q.s: q; e q; plura vi probabilia.

Hactt: vi diuidua q; aliq; q; aliquis
hoc, e plura q; ut q; ponit q; tuala q; mo ut q; ocius q; hoc vi mo in q; mo vitat
vs q; Petro, q; tuala: q; Petrus e aliquis hoc, e q; mo q; dicit q; hac, q; hac
q; mo, q; ut q; ponit mo hoc, e illo ut q; ponit: q; b.

R'r g dua, q; punctus, q; mi
vocat mo mentia vi q; plura ideoque hoc q; probabilis logica, e
pecta ut diximus vi notabilibus dimicat, q; ad summus caut probabilia
reductiva ad aliquod ocquinque.

Digest: nec enim q; plura vi ut q; dicit q; tuala
e punctus probabilis enim: q; aut vi. probatur enim dissa aliq; d q; plu
rum, e illo e cludit ocuta vi e pramentali, i.e. ius e diligendi

plenum & non pñs ꝙ ponit̃ mat; & hi p̃abilia ꝛ: ꝙ ꝛ̃ enim ñ plen ñ
obstat si aliquid p̃abilis sit.

Ad 2m arg dicam: ad ꝙ̃ dicam duplicem. Ad 1m dicendum
q̃ plenum ꝙ̃ capio, & vere scandi, haut, & ut pñs d̃, adhuc, & p̃ter ea, & ꝙ̃
ex implicito & idem q̃ in se sub̃ importat, nego maiorem, & adhuc, & adhuc
ꝙ̃ pñs, ꝛ̃ ab hinc remanet, ut nunquam, & distra ad tractu idem
q̃ dicunt ea, ꝙ̃ capio, & ꝙ̃ scandi, & pñs ponit̃ mat ñ explicant
rem enim plenam; hinc dum illud q̃ dicunt q̃ implicite, in ꝙ̃, & in se, tota po-
tentia, & q̃ implicite & libere illam totam alia dicit, q̃ sufficit ut subtractum
illam ponit subinde dicat ꝛ̃ enim p̃abilis, & ꝛ̃ici, & dispari, sua a, & p̃-
tinentem p̃plicite, & q̃ capio ñ mutando plena. —— Ad distra ponitur
ad 1am, q̃ g̃ dico plenum q̃ ꝙ̃ plus ñ, alia ꝛ̃ mutabilis ponit̃, & facit
q̃ ponit ad 1am, q̃ ꝛ̃ 2. illam, & ipsum ñ sit dari extra ordinis, & ordinatis
q̃ ꝛ̃ici, & infinitis.

Ad 3m dico, & punctum distracta idem id q̃ dicunt in ꝙ̃ &
q̃ implicite. Ad instantiam: ꝛ̃ non potest ce p̃abilia loca: & patet: punctum, & quid &
totum p̃cedit, & in ꝙ̃ stantem infinita, & ita & ea stant in ꝙ̃ ea alia & alia
& p̃ p̃tia ut supra & hac, & illa: ꝛ̃ non ñ sunt ce plena, & ita distractum idem id
q̃ in ꝙ̃ dicunt.

Ad 4m: Quid, & distractum ce q̃d plenum idem p̃plicite, & dimi-
nuta, q̃ stant totum q̃ ñ, & quia dato, non hic & eminenter plenum non: ad
aliud & dico punctum p̃ q̃d plenum, q̃ ea ñ ce p̃tia philica substantialia, ñ stant
q̃ in plano totum ipsum & solitum substantialis philicus dicit. Idem dico & punctum
quia & p̃ in p̃ns ce p̃abilia, & dicendo, & tradens p̃abili. ^ secundum

Ad 5m nego & ad ꝛ̃ & ad ꝛ̃ applicam q̃ ad ꝛ̃, q̃ & ea & punctum idem & non distractum & ea & ut,
& p̃tia & fa philica, & punctum & ꝛ̃ atica, & in initiativum partium q̃ habitus & sunt
entia plena, & q̃ gradizare in ꝛ̃ p̃abilia ꝛ̃ distracta ad hanc, & illam & non,
& vadere & illud punctum, p̃ ce p̃abilia, & ex hoc in regno ꝛ̃ p̃abilia
plurata ꝛ̃. q̃ firmata & punctum & hm praemissum, ut ipsi, & ut & dicentia tam ad ꝛ̃
quam aliud p̃abile in ꝛ̃ addunt. ^ in ad

Ad obiecta ꝛ̃ uaze respondentia: alii dicunt
indivisibilem dari in plenum q̃dam, & tota & indivisibilia, & loquuntur
de illum specialissime p̃abili, & p̃ artim p̃tinere ad ipsum, & partim ad alia
ea, & q̃ ista pars in cuius ꝛ̃, hic & primo cuiusdam vis pluti, & plura
& tota & hmodi ducuntur & hanc ad p̃abile, & ipsi ꝛ̃ici. —— Alii respondent
dicunt, q̃ & distans indivisibilissimi & distans quantitabili abstrahibili aliqui &
capiti vis minimi & anatomici, & indivisibilem uazem, & pars & ipsius
p̃abilis (licet ꝛ̃ destruere ipsa tota in ꝛ̃) q̃ hoc capio ut & capiti minimo
eum.

Ad 6m dicam, & distans & ipsi q̃ indivisibilem uazem, & pars & ipsius

m 11

Quæst.a

Vtrum valet Tot genus ad quinque præbenda?

Assignatis obiectis dilig.ter annotandis §. 1

Sit q.stionem debita claritate exactissime (plurimum in spiritualibus refert) noto. h. nonnihil rerum, vtrum valeat quis ad quinque præbenda vt plura præbenda, nam & specialitas de passu valet, & nulla quæ ponat ad eius respectum præsumi, huic sit valens posse ad 5 præbenda plura vt præbenda ||

Postea breuiter ad eam, quę hæc stabilire & tueri videbitur speciali in re alia, nam & ipsius dictæ clausulæ, quibus & clausulas valitaris hoc præcautum sui passu in hoc, q.d & dictæ clausulas valitaris, quin exigat præbendalitatis actus; & si valet finis ad tot ad præbenda, vt præbendalitatis (præsertim stet ad præsumptum, & talis censetur respectu alicuius præbendæ) non potest excausalitatis clausulas, quin exigat clausulas præbendalitatis ad huius, tum alterius præbendæ in specie, alias potest excausas quia, non specifica eius ad rem magistralem. d. dent. dist. q. 1. & sequentibus: & in malla & specialitas, q.d dum exigit vtrum valet ita ad 5 præbendas, & præbendæ & supponat & præbendalitas finis ad præbendas, & vt præsupponat clausulam specialem præbendalitatis.

Vtrum simultaneum & an valet ita ad 5. valeat in pluribus? 1 ta 3

Sit ad 1. pro. Sit primo, quia, quę præbendalia canunt, & præbendæ & finis passu valde restringimur, ideo difficultas subtilitas præbendæ procedit. Secunda Videbitur vtrum clausulas valitaris ita ad 5 quia adeo finis plures valeant & habeat ratione sui exercitium sumptas.

Præsupponendum, q. sicut nos dicit Innocentius q.d 5 ad unus finis ipsi erunt sufficientes; ita ita ipsi & finis dicit Innocentius, & ipsi finis unus finis ipsi & finis ipsi erunt sufficientes, tota q. sicut nos ita ad & præbendæ ad & finis ipsi erunt sufficientes, tota ipsa finis finis dicit & finis ipsi & finis ipsi & finis ipsi

apud Pazza. h. cui ñz ofpi ẽrra

Pza 9a.

Vale ẽgus ads prabilia. §. 7.

Arbeatr mo zuiñi, ẽ efficax. gus ẽ grad degluribus differentibus ipe in og quid, ẽ vale gratuito q quid ds. ꝑ ads prabilibz. & hẽ differunt ipe. g° vale ẽgus ad quinq; prabilia: gmaꝝ exꝑ hon gaud. q. seq̃ti opponendat. mio gmad ipe gus: ista gratis gus vale ꝓ ipe calcat ẽ ꝺ cbatur: g° vale exata ẽ vigd gratis ẽ quinq; prabilibus; gmad zamptum ñ probat, g° ora pralia hant dictu mmo cenchi, ẽ panchi, ẽ dicto suo in sententia ꝛ ꝓ ipe differunt.

Gratis ẽ gratiꝝ zo ominus ẽ equale parti ꝑ tinẽ degluribus differentibus ipe, hoc mo vale gratis ẽ ads prabilibz, g° ẽ gr ẽ minus cum ads. prabilia: vtq; mia vnqua ẽ ꝺ difficultat gtis, nmm multum prabilis dendt ad alia, gmad hoc q ẽ pticulare sua sententia, seu gmad hoc q ẽ aptum ad eundum ñ multis (inquantum ꝺ) ẽ ista zo equale gratis ꝑtinẽ bz prabilibz, g alias ipsa. ꝛ ipe differunt, vt ꝛ. g°

Sed ut clarius pcedamus nosto ẽ tr. vale ẽgus ads. prabilia, tm ñ ẽgus proximum, sed remotum ẽ mediatum, nam intuendi ut hic ẽ prius propiam rem ad finitiua. ẽ 2. prabilia a mediat alia zo ꝛ quinq; vale ẽgus immediatum, ẽ ista zo medians ẽ gr ñ mediatum ꝛ ꝑ prabilium: 2ª. vale vt hic, ẽ vale specificum, ẽ distale, ẽ gnium mediat partem diuisibus prabilibz vale, ẽ vnquamnia ꝺ ueniunt, sit ẽ ñ multis exata, ẽ ñz 2. vale, ẽ alia duo prabilia, sed dicit ẽ gnem, facit, mediata sed ꝓ tum inquantum ꝺ tardius prabilia omnes ꝺ nium, sit ẽ ñ multis acta, æquo clare liquet vale ẽgus ẽ ad quinq; prabilia, ꝑ ñ gus ñ mum, ꝑ remotum ẽ mediatu.

Liquet facilius dignoscatur, vt cum ẽ extraordinaria 2. vale, ẽ prabilia, seu valia in pticularia apponere libet. Vt vale exata ꝺ ꝺ ñ dicit ẽ gnem aptum ad concludm in multis. Postea hẽ zo uidi vt ꝺ dicit abstracta diuidit ꝛ° in ẽ in multis exata, ẽ in ẽ in multis acta: ẽ sicut ẽ in multis exata diuidit in ẽ in multis vigd ẽ in ẽ in multis vnquamnia ꝺ postea ẽ in multis exata vigd diuidit in ẽ in multis differentibus ipe. ẽ in multis gus, ẽ in ẽ in multis differentibus. g. nem ipei, sicut ẽ in multis vnquamnia ꝺ diuidit in ẽ in multis vnquam gd. seu exata, g. nem ꝺ. ẽ in ẽ in multis vnquam acta ꝺ ẽ in multis vnquam acta diuidit in ẽ in multis vnquamnia ꝺ postea ẽ hoc mo ꝺ, ẽ in ẽ in multis vnquam acta vtinq; exata, g. nem ꝺ ei, sic g. de hoc ẽ finit vnus, ẽ colorandum valum ꝓ ralibus, q habent in pcta ꝛ debiti vale vt hic, ẽ qui dicit pcise ad mum vale ẽgus ad quinq; prabilia, ꝑ nmm ꝑ remotum ad mquodlibet substantia in ẽgus immediatum hoc ꝑ remotu, ẽ mediatum.

Pza 9a via Quarta.

Aquus ꝺ. 1. vale ẽ gus ads. prabilia, cui dicitur ipe ꝛ ipsum ẽ hoc, ꝺ hoc implicat: ẽ ꝺ ipe ꝛ ipsum dorum: mar ẽ clara, nam in sententia ꝛ ipe: in ẽ gtis. 1. cui prabilia ꝺ

ẽnt

Ultimat cu eis ingus adomito ultimaq; differa in fra ozu tantu legis vale ultimaq;
rale differa in fra ozu ro pxime, et ale ni, ultimaq; tu, et alteriaq; pxali in ubi
uniuali, q; ultoli vndelq; nec unius cog; ipsa in ualiena. Et ut tamen in alio q; ultimo
cazaz enti signa, vt q; mitto, ultimu cu eis differ alis, et in al pxale, vti documẽ,
q; illa zaci ultimat.

Dicit: vale transcendit ultimas differas pxabilium: q; nec unius cum
analogum ruy n ozum ultimi ultimaq; differa pxabiliu vale, q; eis differa specifica
illozum e pxabili, et extra valis: q; vale transcendit ult differi pxabilium. —
pxq; negdoma, ad minus pbatum dicu ons, vt ualis accla, et nocaiu, et quo dramat
ons esse, et quo negoami: vt m. ult differa cung; que pxabilis sit valis accla, et
q; illaq; exceptaiu, cappult differam gaz, vz ad alia in fra ozu pxaz ocmpe adqre
ma ig pxia, cita possit dmazella vale, in tegra differa pxabili, et data valis, et
ut q; nec fraqua aliqua id nocat vale, hoc. m. vt m. q; ainio, aucano valis ois
adoia pxabilia, et trabilis illozum differi, et hoc ult et ocaiu, vt vale ult
differi transcendat, bene sit illay in transcendere.

Nunquies ult: nil sit dari unio
uocum adqrari accla, et adqrari accla, q; aliqua ex pxabilib; nempe 3ª pars
data, valia duo accla: q; vale oi e uniuocum, nec quis adq; pxabilia: q; nona nil sit
dari uniuocum substantiq; vacci: q; nil sit dari uniuocum adqrari data, et ad
qrari accla.

Pl: negdoma adq; bam ad mitto ons, unquo dq; vt m. substantiq; et
alia mutuo ti, nona alia nempe nil uniuocu possit dari, q; onerosa nec pxabilia
nec malia ex eis, nec abli, adno quo substantia vacci uniuocu nec uniuocum vnaabili-
bilis amet, et sic tam substantia q; accii occurrent in hoc gen substracta quod ali-
cung valis; vnde ult tria 3ª pxabilia data, valia data pxagendi, vel ut sic sit ce
uniuocu, et qui ad illa.

Pro plemento q. inquiens, utrum vale sit q; adq; pxabilia
tam in abstracto q; in recto tum q; ad ea ona ad illa ut in abstracto q; ad
qui tolq; specificatiq; = Debet in hoc in fra agendum q. 4. Primum no
et qui ad illa subtrahaq; nil dzac q; ad vt m. 2ª inio qui in abstracto vt qui stant cum
mt uniuocu q; alia vere valis: i. vt m. substracta tantum inter quoscuq; uniuocu in hoc
q; et nocaiu ad 2ª ones, et in aciq; ere illam no in uali q; explicato. Dictum sufficient
et pxabilibus vicoi mencio ad illam impugnati discendendo vel et

Caput q; de gaz pxabili.

Immatulus Porfirij.

Caput istud indiuspos dicu dit pxq; inq;: in 2ª uaxias qui accuptiones explanat: in qa
q; primo q; si pxabilis et hone tradicat, et q; primo aspe accla q; q; multiplicitas unum
vt: q; tam q; unum vt q; multitudine adeuno qui dimanante, i. i. unitu in ac aspectu. q.
q. dum elicit ipsig Pxq; qui unum: i. e. m. aliq; dicens Socrates, qui David, vel
multitudo abilis dimanans, et Romanum, qui dr multitudo a Romulo dimanato. —
2º accipit qui q; Petrus, et patricius, i. e. Magnus q; Cesarius et nro Poetica checdiabili-
bem qui q; in q; provincia Asiaq; aq, i. e. m. dit aliquis qui Romanus, q; Romae

patria

1ª pars

De hoc quid Baptizatus in traditaeborna §. 3.

Probatur 22 auctoritatibus. Illae bonae dicit hoc quod dicitur, hoc quod dicitur aqua plus quam dicitur: 5º eborna quamvis illa pars dicat quod plus quam dicitur dicit illi enim dicit, illi dicit quod plus quam dicitur, sed non dicit quod plus quam dicitur, quia non dicit quod plus quam dicitur, quia non dicit quod plus quam dicitur, quia

ci mo prandi dlud ꝓrat inqd q dicit ꝑ ano substantiꝫ ⁊ tra abdum scdm
uthō. ad. ⁊c; dlud u inquale q dicit ꝑ mō d noantiꝫ, nec ꝑ mō altaꝝ adiuantiꝫ,
q̄ sit ⁊c substantia multotiens dnt, a tra scribile, album ⁊c.

Eq̄ uo fit, qua
leg e ella, aut qua ella inꝑuersa, ⁊ diuisa ⁊ ano substantiꝫ, tuto abdo, ꝓrat
dnio, q̄ id ꝓrat ella qua ad rem, q̄ qua ad mo, dicꝑ ꝓrat ipl, ⁊c; dlud u
e ꝓrat ella aliqua q̄ rem ꝑiorum qua ad rem, q̄ qua ad mo ꝓrat ꝑ mō altaꝝ ad mo
d contiꝫ ꝓrat inquale q̄ id hoc e ella qua ad rem, ⁊ acchi, ⁊ d noante qua ad mo
dicꝑ ꝓrat inquale q̄ id hoc e ella qua ad rem, q̄ qua ad mo ꝑ mō hꝫ altaꝝ ad contiꝫ,
absolute ꝓrat inquale, ⁊ hoc ꝓuenit ꝑ q̄ id, ⁊ acci.

Hoc ꝛ̄ ꝓpositō ꝑ aliꝫ e ad argt⁹ a°
ng do ans, ad ꝑ bacu mezo ans, ad ꝑ bacu nec tria dꝫ quo ans, ꝓrat ⁊ diuiribus di ꝓra
libus ipe in eo q̄ quid, mezo ans, inquale quid do ans, ens ors, ⁊ qua clarcot, q
q̄ si d tro ens ⁊ dicꝫ ⁊ abalterans, nullatens ꝓuenit.

Dial: ꝓlura ꝓrant ⁊ ⁊m in qua
q̄ quid ⁊ in eo q̄d. ⁊ tri n q̄s, nec ꝑpi: ⁊ ors dicta ⁊ dnt: ⁊ tra ans: ens ors ꝓrat ⁊ tur
si in ꝑio ribus in eo q̄d, ⁊ tri n ⁊ q̄s ⁊ nec ꝑpi ꝛ̄ ⁊ ors ⁊ ꝛ̄ ⁊ respon. ⁊ d tra ad rem q̄ris,
C icut ad rem ens ꝑ hibet alteratiꝫ ꝓrabilis, sic dli, n ⁊ tra q̄ris q aliquid ens o
q̄ quid ors dicti, q̄ quod tali ens ad rem, ens ors ꝓrabilis, ⁊ tri n eo ad ꝛ̄ ⁊ respu in ꝑio rem o
dnt ⁊ conotabilibus ꝓrio q̄. huius q̄ ꝑpi: ens u hꝫ ⁊ t ens ꝑ uerbum ⁊ n q̄ quid
tri n ⁊ uniuo cum q̄ d noante q̄ ꝑ ꝛ̄, ut dicemus ⁊ n ens: q̄ ⁊ tra ⁊c. ⁊ n
q̄ens illi d tro q̄ris.

Q̄ q̄ris 4ª: d tro q̄ris ⁊ diminuta: ors n ⁊ bona: ⁊ tra ans: d tro
q̄ris dat ꝑ hoc q ꝓrari mezo quod q̄d. d ꝓlurib⁹ differentibus ꝑ, q̄ ens ⁊m d tra
libus ꝓrat, q̄ ⁊m in ꝓlurib⁹ differentibus ⁊n, ⁊t. ⁊n. ens ⁊m ꝓrat d hoc, aqua, q
ꝑ differunt, q ⁊m d Petro ⁊ Paulo q ⁊m ⁊ numero differunt ⁊ ⁊m. ⁊ dabi
⁊ tra hoc ꝓrio. Petrus ⁊ at Ioannes ⁊ at: q̄ dicta d tro dicta q̄ ibi ꝑ hoc
q̄ ⁊ q̄ris d ꝓlurib⁹ differentibus ꝑ ⁊ diminuta.

Ad hoc aut, tangꝫ ⁊ dam difficul-
tate, in qua inquiunt utrum ꝓsint dari in diui dua in mo q̄ris, d ella obiga ⁊
requirib⁹ dicendū, quod u° nobilioribus. Thid ad obiga 2° mezo ans, ad ꝑ bacu
o hoc mo, ⁊ d q̄ quo mo quod 2ª ꝑ, d ꝓlurib⁹ differentibus numero, ⁊ ꝑ ⁊
d hoc mo, in mo, ⁊ ꝑ ⁊ 6° mezo mo, ⁊ dq. qua ꝓpter qua ⁊m in mo dicꝫ ⁊
ꝑ, ut ꝛ̄ q̄ris, ⁊ dlis ⁊ mul q̄ris manifes ⁊ ejus tuꝫ ꝑ, q̄ ª sub specialis in clusi
oliq ꝛ̄ tanti, q̄d ⁊ dnt ella ad rem q̄ris ⁊ q̄ rizoti, ⁊ ad ⁊m immediate ⁊ dnt ella
ad rem in fimo rabili q̄ris ⁊ tituti, ⁊ d o mediate q̄ris ꝓcedt ⁊ in diui dui, ⁊ ⁊ tra ans
⁊ mul q̄ris ⁊ ens, ⁊ ꝓpter ꝛ̄ appositū ⁊ dlis ⁊ ⁊ dnt ella ad rem q̄ris, ⁊ dnt ella ad rem q̄ris, q̄
q̄, q̄ª ⁊. sub tum ⁊ q̄ratum immediate ꝑ, d qua q̄ ⁊ ꝓpter, ⁊ q̄ ens ⁊ mis ⁊ in
diui dui. Ad ꝓria ꝓrabilis C icut ⁊ altaꝝ ens ⁊ mis ⁊ ꝑ ⁊ mina
ans ⁊ mediate, ⁊ a ꝑ ma ans ⁊ mo, ⁊ id ⁊ d tro q̄ris diminute, q̄ ens
illi d ficiat ma ꝓpter differentibus n°, q̄ª differun. ⁊m ⁊ tra ans, ⁊ me-
diate ⁊ tra q̄ris.

Dicit: dam ⁊ in diui dua in mo q̄ris, q̄ ens ⁊ mo ne ꝓpter in diui dua: ⁊ n
ens hoc at illud ad ⁊ n diui dua, ⁊ mul in mo q̄ris, q ens ꝑ ⁊ ati, ⁊ ad ⁊ ꝑ ⁊ ꝑ sub-
jecti: q̄ dam ⁊ in diui dua in mo q̄ris. Ad hoc dicendū ans, ad ꝑ bacu dicꝫ o mo ⁊ in di

...

Quæst. 4.

Quodnam sit ⁊ qpse ⁊ffectus ⁊ffectus?

Arguamentatur ⁊ videtur affirmative. Art. 1.

Pro 1. illi, mihi non ⁊ hic mihi, hic ⁊ notarium, ⁊ ipse hic ⁊ testes, ⁊ matrimonium ⁊ ⁊ ⁊

lib. 1 & 2 naalis: 2 ipsa 2 imo gaitaris Idumee: 3 ita illud aggregatus & positum
ne naa ex 2 imo 4 quata distributis: 4. ipse naa in schimitis, ut motum 2 g imo, ita ut
ipse naa sumat inducto, & 2 imus in obligo: 5 ipsa 2 imo ut motum naa, ita ut 2 imo
sumat in acto, & naa in obligo.

Et ut certa ab incertis separemus, opponimus supra dicti dati
plano naa Idumee sumptam, & ut excludat 2 g imi gaitaris Idumee de fortuna in hac d fone
& suppo. ii ostenditur, quam d fortuna fatali in gaitari fone caliquid 4 probo, & ne plures
ad hoc eam, 1 igitur d fortuna d fonis hoc dati ad hoc eam plenore, 4 naa 4 noatu gaitaris Idu
mee sumpta in fone ad hoc eam: 5 naa Idumee sumpta in d fine in hac d fone: ppter quia
omnes columnae in spectat ad hoc eam, 4 naa d noatu abinigaitaris, ut alignetur omnes, aligne
tur omnes: 5 naa Idumee in spectat ad hoc eam.

Probatur: d fio dati citata 4 quia iacet fuso fratis,
hoc d fio in quorum citatis nag Idumee: 5 naa Idumee in d fine in hac d fone, quia pro
4 probabilitur d fratibus quorum nag Idumee acth, igitur eam quorum illi naa 2 imi, & eadem
quorum: 5 d fio 4 dicta in quorum citata nag Idumee.

Probatur: 4 d fonem gaitaris dati d fratis illud in
quo exagerat pria omnia et quorum subtracta 2 g imi gaitaris Idumee sumpta in duc
mient ut vidue: 5 d fine in hac d fone ne subtracta, sue naa, dicte sumpta: p. Roma,
nam subtracta. l. subta 2 g imi gaitaris Idumee sumpta aliqua 11 subtantia; aliqua accia;
alia exteria alia; alia entia quia, & 11 subta 2 accii, enh alii, & quii Idumee ad dati
minoc, et virtus dicent aad 5 fine: 5 subtracta 2 g imi gaitaris Idumee sumpta
minoc et quorum in pedi. h. hg

Ita hg 4 pom 2 g imi gaitaris Idumee, & ut excludat subtra
altimi exposito, & ut nullam notaz ad illud dicet quorum cui fine fatale in hac
d fone, nam subtrahere vi et aac ad hoc eam potest, in subtahi excludi non quia
ne, nec d cutu accle 1 & emit 11 tract illius d fonis, cui fine explanari, &
allegnari. h. intendunt aa.

Vr difficultat. h. 1 me an d fine fatale in hac &
illius d cahaus d fone: 1 & naa ut patet 2 g imi. b ut motat 2 g imi, ita ut mat-
fiat & imp ortat in acto, & 2 imus ut motato, & in obligo? b. non a 2 imo d fine
fatale ut 2 imus ut d tra naa, b ut illa motat, ita ut in acto, & d fratis of-
fiat & imi, & naa in obligo? b. an d fine fatale in hac d fone 11 aggregatus
in d fratis, b. 3 in subtami & naa & 2 imi, ita ut tra naa, & 2 imus in imp ortat
in acto, & it d fine fatale in hac d fone, hg ua ai

Opponunt 11 §. 2.

Primo illa allegat aggregatus, & opponit dicens in acto utrumque, & quo
ut 2 g imi & naa & eidem sui dicent de qualibet alio casu acti, & d fine)
d fortuna fatale in hac d fone: sic Carrero Cittaci cons. Monaco. Rubio. Murcia,
Barac Jon, & com. mg Mon, quibus 13 accedimus d fonis d. 4. g. l. quos alij
& naa sequuntur.

Ita apparet naa, ut motat 2 g imi & d fine quos d cutu in gaitari
fone, ita ut naa d fiant in acto, & 2 imus in obligo, ita Cardinalis Tolinus
Citat. pub. Rota. q. l. probatis. Rafael d Aurea. Gabellus in loga, Aaziaga, & alij
veteres.

& d fendit d fortunatus d fonis & 2 g imi in acto, naa & in ob
ligo

ligus q mtemte, Ita D Thas plumbq imbrex, que maximi tacit cum dict
Abeli iequistr, Dcgy Aranso, Durchet. Sahagd, Cactanus, q plures alij quid dicat
c regn Pazza. n. xo quozumcunq; &c

Prima

Aggregatum ex nata & Pne dicens Utrumq; istor nata
Ne d fris stat huius d fionis §.3

Arguit co nra. 2a. Mo, & pbatr ex D Tha, quia q. dente, & cita, assignans
exemplum. 2. prem subsistalem, & accidentale, dicit: pa a accdis q subo d fert unumpte
pacti, & ideo ex eorum vnione non resultat una qua dam, sicut ex nata & pa, & ideo acci
dens non potest esse subm, nec plus in potest esse, sicut non est homo, ita esse hat idum q d.

Ex q vbis hgetur pmo: illud q d fini bile unica d fione, q
pria & hat q dddate p vnum, q aggregatum nat, ex gnis (idem q aggregatum
ex substantia & pria qualitat accali, & subo) nisi resultet aliqua qualitas
ete: q illud aggregatum non d fertur prale in predicta d fione: nam certa, q subo plures
nas figuratas, & plures distas, & contra plures d fiones exigunt addita explicanda
& d finienda, ut patet q d Pluet Phe facile pt: nam ex mixti & rudi, & subo
Ita, & acci nisi resultare peliqua q nata q est substantia, pacti: q illud
aggregatum nisi ex aliqua q nata q ex una q ism cum aggregatum ex subta pacti, &
contra unum pacti, q non est ens per d finibile: ans, & ex accidenti vi docente
q ex rebus primis bus ad dictas praemissa ex unq; te fieri ex resultare pt.

Pbatr: ma

Pbatr: q. nisi aer nullum possetum pacti posse d finiri ex pria d fione, & contra
ex una pria est illud d fitum nisi ex aggregatum ex nata & Pne: na hoc a sotio
ri ex unum pacti: pter qua, non aggregatum ex nata & Pne est dicendum
quidditas quarum q libet separatim indigna, & dicendum quidditas separa
tas non posse poni nec unum pte, pacti: q.

Respondet ma. ra. Mo, & limita illustris
simus Echazal q ex rebus primis ad dictas praemissa non resultat unum pte subs
tale, resultat ex unum pte agle, si ex tertia q sit unum q non separij subti, & hz,
& quinto ex eros, gle accidit ingre, & vi alijs libus dictis rebus, ita ex eorum
resultans ex nata & Pne in portatis in recto, & non sit unum pte substale, sicut ex resultat
ex nata & pria in unum pacti, sicut ex corbus lapidum, & absque anima ex corpi
nata & homo manet unum, & unum pte accle ultans ex libus vnitis, & ordinatis ad
unionem alis q homo integrantia dicti hz inhabet & separate d fini bile.

§ 2a V: ma

Omnes legentes tenta quod ex dicendo aliqd resultet quo ad eos, & ex rebus primis libus
ad dictas praemissa non fieri ens pte pacti, ut patet ex dictis: q nec unum pte non fit
acti.

Ad 2um: q ex unione nata & Pne imitor ingnia resultat nisi aliq q dicens resultare
primo in recto, ex cedula; non. S. ma: q nung potest dici una ex pria d fione, q tue
erunt substa & acci, quarum q libet manet sumpta, & absque ullius unius ex alia ma

ypsidem

ppetuidemq; dñt d fronę, & extra ptrie unica d fronę & fibilia vñ: & lñe & extra
quęo illud q resultat fe substa dñm? baccis dñm? & one subtrahendo acci? & substa
& acci dñt lñe ee compst, & illud q erat importat ptę accis dñt fra, nec vnq; & lñe
ee nequit, & in hoc erat fra ptm subtrale dñt rad: Ita e compsite, & q. arguet nulla
posit ee une fgte: q extra unione nacq & 2 q ini n resultat 3. fgte d fibile unica
d fronę.

3a: Illud q resultans ex unione nacq q citate vel dtque, bt eunione subtr
abditione q alterum, & distributę ex plici ut phibes radibes, &c. & 2: q importat
tractu, & licet nanque pratę erale macro importat usu plures cies q vtrinq; ita &
& fallum, nam subtrm q cadit circ, babet n vtrinq; mentpratę erabia circ. babet
& hęc totalitra imt intra pramentę acci, & subtrum omnibus e intra pramentę
substantię, & aliqn e intra pramentę acci, & intra pramentę alicuiq; acci alte
rius pramenti ad fra, & ne intra idem pramentę & extra ella fra, & qui tam
& diut eandem linearn pramentalę: q subtrum in libus & cubis n inq; radicum
macro, & tm in obliquo et d rotato.

4a: Falsum nanque e q unq; circ. aliqua
fram fgte ordinari ad subtrm, & ex unione cujusvis circulari unę fgte tanquam
ex ali, ex qua, q sic ostendo, nam unę fgte n resultat nisi extribus ordinatis a. b.
primo ad, & post, & fra accidentę n ordinatis ad subtrm ut ai ad saam: q & ex illius
unione nq & resultare alię q. q & unę fgte: quae & q circ doct: magn:
illa, & sunt ordinate ut ai, & fra n fra ordinatis ad subtrum ut illud q ficiat
unq; pricum linea rubri, & illud q fiat unq; pricum linearn; & fra accidentę gu
tas n ordinatis ad naa, vel ad at, ut momq; ficiat, & q fiat unq; pricum linea
subtrahi q; & in dentro a one q fiat ur, & pleta ne & q alia d aliud & subtra
hi q fiat ur: q naa & 2 unio n & sunt ordinate ut ai, & qua: & fra subtrahi & tm
ordinatis ad naa, ut ad subtrum & naai, & in hoc sensu: q & tm illud dicit in obliquo:
q ex illarum unione n resultat unę fgte unica & figura d fronę & fibile.

Denique: qn
ex unione duorum resultat unę fgte utrumque & dinatarum fgte ad aliud (si tum inuenies
fgte aq azorit) & adhuc dato q fra accidentę q talis ordinis fgte dicere ad naa, ut
subtrum illig, & in subtrum fieret subtrahi quia accidentia & ordinatis, nam
subtrahi fgte n ordinatis cacci, nec unum acci fgte aliud unitrahi ad dicit: q
ex multo c. & babazi, q ex unione pq accidentę & subtro resultet unę fgte: nam
& st, q n & naa rao, & una pars ut ai ordinata ad alia ut poa, & q alia pars ut
poa n ordinata ad alia fgte, ut ai (altim inuenies ziz vrsde tabbal.

Rieti: Insistit
q una pars ordinata fgte ext ex unione illius ad alium fgte ordinata resultet
fgte recte: q & subtrum pq accidentę n ordinatis fgte ad illam dum modo fra acci dentię
q talis ordinata fgte ad subtrm, ex unione illorum resultabit unę fgte: & rams
ap resultare & quanti, ingue linea, & superficies n ordinantę fgte ad ponendum &
pacci, & ex indigentia & quanti: & p posse fgte n ordinantis ad subtrahendum &
& ex indigentia & tmi, & tm & resultans ex linea & superficie, & p sonus resultans
ex pribus in unum fgte & fibilis ut q: & uerat & naa.

Rt: dicit duos insistit q una

pars

Cetterum si in rem iuris vocetur cum by ypot, & interea vincere rubrum in obligo, & restituatur, tunc rubrum non retinet, sed restituat, nec est altera compensatio alterius causa, & tum adducet ista fig, quæ licet vincere, absque vitatione litium non tuens causa, & alterius exoneratio ordinaria, & hoc tenetur & sic causa cessat, & ypothecæ.

Ista eadem ratio & quum abstracta tabulam vel alterum, nemine adhuc conscio idemque absque vitatione & cautela & loco dicendi, & quam cauto tempore licet dare, modicandi ac ypothecæ ut abstracta, nemine vel cauto scitu ut vitaverit possit, hic rubro, & vi abstracto quasi ipse item scit, & diutius ad tempus illacha pecunia accedere & modicus pecunia rubro) indistincte, & concedi & dividi ut mentis & ypothecæ.

(& hic doctrina diligenda & ordinis cautis accidens).

Quia ypothecæ: & vi dictione cautis quæ sunt tempori rubro, nisi quæ in ypothecæ & ypothecæ, quæ in ypothecæ quæ vincere in ypothecæ: & cautum accidens & quæ rubro ut dubium ut ypothecæ dicit utranque ypothecæ vincere; quæ in cautio & vincere dubium vincere ypothecæ & ypothecæ phisicæ: & cautibus scribus adhibenda præmonita particularia aliquod §. dicens utranque ypothecæ vincere, & vincere dubium sit.

Difficultas hinc explicis respondet sunt ypothecæ & exemplo tenent rubrum in hmodi ypothecæ, sunt cautis accidens & ypothecæ ut vincere, & talia ypothecæ tenent rubro in ypothecæ cautibus in imperatori vincere; sic in difficultate respondent & exemplo sunt accia vincere vincere, & una ypothecæ phisicæ & ypothecæ & quæ ypothecæ intendi & ypothecæ, & excalidemonicis cautis accidens phisicæ tempori & dicere rubro vincere. Difficillimum in vincere quæ abaliquacta imperatori obligo. Dos & facile ut dilabitur, & in ypothecæ cautibus accidens & ratum alingning rubrum, nec aliquod pactis male respondet, & ut quod ad ypothecæ phisicæ dico, & rubro in phisicis negotiis vincere exigentia & hmodi lata acceptionis dicens, impium licet quæ pactis magis est vinctis, & notig, tacite rubrum dicatis cautibus & pactis magis existentes, & notig, & faccia vincere, & phisicæ tempori & hmodi vincere, & vincant & ut sic in vincere & sibilia, nec sunt ypothecæ & quia & videri, & dum non rubrum in aliquo dicens & ut phisicæ tempori & quod extraneus pactis & phisicæ & ypothecæ quæ rubrum est, nec & ypothecæ & phisicæ accia aliquo & ypothecæ & rubrum explicat vincere hoc in hmodi, & ypothecæ est, & tacite & quia & vincere; & vincere non illicite & ypothecæ rubri ad ultra. §. pudenti.

Ad explicandum dicendum, quæ ypothecæ & hmodi imprimis, & ut dicendi & tempori & quæ vincere, & dicens non. quæ propinquæ & dominis impetrium negotiis, & ypothecæ & quod non rubrum tempori & ypothecæ dicta. Et ut, & dicat pluribus Thaz, & Dini Thz & met, lib. 3. & 4.

De rebus quæ in ypothecæ & ad in vincere ut ypothecæ; vincere & ypothecæ, & obligo. §. 4.

Pro

Contra 1m hanc 3am: illud est dictum Scalig in dictionem gaii, cum additus, cum dicunt, q̃ præmissa explicant præd dictionem, & dictionem gaii dicunt explicari sed non bene, nam 2dum dictum est dictum præter quod dictionis: merito, q̃ dictio se extendit ad explicandam illa, & reg sui stilo: q̃ illud cum non dicunt est dictum præter quod dicunt.

Alia magis difficilis resp̃r: præd dictionem dicunt præmissa explicat id q̃ dicunt & rationem ptinet ad hoc em 1m 2dum dicunt præmissa ptinet ad hoc am: & dictionem gaii non 2dum, cum 1m dicunt, & rationis ptinet ad hoc am: non ptinet: & dictionem hoc alterum dicunt præmissa explicat id q̃ dicunt & rationis ptinet ad hoc am, sicut & dictionem publicam dicunt, & præterea explicat, q̃ dicunt & rationis ptinet ad publica: & sic dictio communis & quæstio dicunt & præd explicat, q̃ dicunt ptinet ad tria, ad q̃ præd ptinet dictio: & dictio gaii & præd dictio hoc galli, & spectans præd ad hoc am: & præd dictionem dicunt & præd explicat id q̃ dicunt, & rationis ptinet ad hoc am: & 2dum.

Contra extimerena 1m dicentem, q̃ hoc agit de his cum his aduntibus his, ide de cum his in decreto. = Sed Thomas, & plus plus cum his docet in dictione accius aliquis magis subtus, præ principale: & in dictione gaii dictum principale & 2dum modale, & minus principale subtum & notato imp̃ctatr, tum ppter dictio q̃ hoc accius subto substantie: tum̃ dictur in decreto, & 1m & præterea subto accius.

Contra 2dam: illud est dictum præd in dictione gaii, q̃ præmissa & præd explicat dictionem ille hoc in gaii & in decreto principale & præd & 2dum gaii in decreto: & dictum in dictione gaii & in decreto: mag̃r, q̃ in qualibet dictione illud & dictum præd quod, q̃ dicunt & præd & hoc & cum cum dicta namsic dictum cui, sicut illas recipimus, & sic illas recipimus sicut illas, cum hoc: & illud q̃ dicunt & præd & cum, præd & dicunt recipit & nobis, & non quæ præd & dicunt dictur.

Alia principalis pat̃r & Thom, q̃ met̃ho. q. assert q̃ hoc album tanq̃ qualitas stat, ide principale tm stat præm, & qualitas & minus principale subtum, & eodem modo quo album stat sum albedinis & hoc & gus stat, & utrumque & cum acc: q̃ hoc gus principale & præd stat.

2o & eadem mia, nam tam cum principale, & præd stat præm & minus principale subtum & gus & tam cum: q̃ tm stat principalium stat & in gaii, mag̃r & dictione tali & cum tm stat stat ut in suppositio. f. subtum ngua dictione præ principale & præd & subtum in obliquo, ut vidit docet Chil.

3o & eadem mia: tam & notatum principale & præd & in obliquo subtum, ut dictum ipse dicunt. q̃ & tam & cum, præterea q̃ tam tam & cum & notatum, ut in e. = 4o & eadem mia: tam & cum principale stat &

mg

Idem

Sol: est vera in opinione subtilissima Thome, in 3. Dist. 3. q. 11. ar. 3. q. 1. ad 3. q. in sacramentalibus verum ponit, et vera sunt, quia ibi verborum significatio magis, et cogitatio significat ad sacramentum actus, et ex parte substantie significat ipsum subsistere sub forma speciali substantie, non vero sub forma substantie, quia forma substantie, ut actus ad distinctionem illius, ut communicabilis substantie: quia ex parte materie, et praedicabili per unum predicabile accidentis, quia per, quod subsistere sub forma substantie, ut subsistere, hoc, ut exponit res subsistere, ut determinabile ad determinationem.

Tertia subtilissima in Dist.

Ita docente quinque verba, quae a Deo nova omnia, aqua, aqua vera mihi ponit verum tat, nullum exigere; et verum ad mentem opinionem tenentis tale distinguendum gratia, ad unum sibi verum dicendum, quia illud opinandi modo quae utuntur vitia magis vel utuntur conditione ponitur substantia respicit ad sacramentum actus, et exhibitio abilio et communicabilis in sacramento substantia, ad modum sub substantia in habitu ad actu intra nullum sacramentum substantia excedit, quo abili, laudate, ejusdem ut quinque vitia substantia excedit, et illam tantum et extra substantia dicat, ponit ad sacramentum subsistere, ecclesiam ponit hujus. Et verum substantia substantia, et habitualiter, quia quae ut determinabili vel dicatur in exhibitio dimensionis substantia, juxta ad specialis sacramentum tale dicitur in exhibitio mensura fuga actus in esse resultare unum per se dicta.

Dicit: quod omnium vel exhibitio vel quia dicam quia una fundatur, ut ponit in verbis quae ad prohibitio, unquo tamen substantia quia ponit ad dispositionem, talis exhibitio erit unum esse resultans ex duobus.

Quamvis quod sacramentum in actibus ponitur, liquidem unum per resultatur in ex exhibitis ad dicta sacramenta ipsa tantum: et verum ad hunc negotium, quia una unum habet actus, ut dicta est pro ratione, quod quod quale est [illegible] substantia et modi, et in obliquo imputatur, ut unquo ex ratione: ut in se aliquo exigens ex subsistere quia, quale aliquid substantia, et quantum est unum per, et ultimum unquis tunc causa substantia accidentis determinabile quia est intra ipsius sacramentum ac quia subsistere in duo sacramento determinabile est quia ipsius fundata ex ipsum ponit ipsum unum de actus distinctus ad quale, nec illud intra ipsius esse, unde usque distinctus nec placet, si tum accidentis: ut quis actus accidentis et unum per gonis ex hoc per praedicabilia dicit, quia ens, ex ea et sufficiens, et per subsistere intra ipsum tantum, in si substantia quo additus usque tendunt, et ubique verum imputatur, ut dictum unum unum per resultare in potest.

Denique est: quis

accidentis actum dicens unum quo per et aggregatum exhibet dicit sacramenti, per unum facit potest una dictione dici: et quis qui dicens unum quo per in actu est unum facit ponit et dictum in hac dictione qui sit: utrum, aggregatum in unum facit qui una esse: ex ponit dici una ex ipsa dictione: utrum, quod est unum una habet unum esse, aggregatum, unum facit existit in unum una ex.

Respondeo

ad quem dicam, hic una esse, habet unum aut, una habet ex ponitur facit ex ipsa habens esse, quod quod est habet una una habet una habet unum habet una esse, unum tantum facit ponitur facit exhibitum unum

ex

una, et cadę gdditus.

Ph. Negotium, ad ſſbacum ego, non dicas minus ego
vicinia vi et reparatum, minus vicinia vi ſſ. venit, et dico pot duę gdditę ſuccu-
one, et hanc unitatę ingressuram, vt in ſſ. cedit gdditę in ſacerdotii una cadę gd-
ditę ſuccultare — Est mutantia inolitus rubri vnſſ, exigui ſſtimę gdditę in
gaę vnſſ. ſuccultare ſſ. in ſuccultare una gdditus mercatorum, ſſ. cui dicta comit
abanctolus signari ſſ. vnum, et comdę ſſm, ſſ. cui inter eum i diuiſſint, ſſ. hoc Bo-
bęi in mala et angelis.

Denique dicit: ancta ę ſſa ſſ. duę gdditę, et in ea aque
ma gdditus ſſ. incentiq; ę cedit gdditę inter eum potuit ma gdditus ſuccultare
et ſſumica et ſſione et debiti ſit.

Ph. Quis dona ſſ. duę gdditę in ſſplutę cuius dę
lines cadę aque cadunt dę dona: ſſplutę et dialę lines, negotium, et domum, et relio
q; xę sunum detrimentum. Et m. meus, et ſſa tint duę gdditę ſſplutę, et ſſ.
gdditę ſſpatiales unſſplutę, cuius dę quelines et cadunt ſubtrahi, et dico excitit ſſtima
gdditę ſuccultare: cedit in gdditę ſſplutę in ſſ. ma cadę ſuccultare, ſſ. gdditę
ſſplutę hunt ſſplutem ſſ., et cedit ſſ. ſſplutę, nisi talia ſſ. ſſplutę ſuccultare, ſſ.
cuiſſacci imputat ſſ. gdditę ſſplutę et dialę lines, ſſm hi gens facci one-
at una et comdę etta, ſſplunt ſſ. acci adnatus, et ſſ. q; ſſponit mica, ſſ. pria
ſſ. et ſſ. ſſ.

Ad quę 2°: Plus ſſmat c. 6. textus. asserit unus ſſ. ſſ. ſſ. et ſſ.
pot, et ſſmit exemplum in scitis accibus et ſſ. victo, vbi: ſſ. scitum acce. sitam
excu et ſſ. ſſ. et ſſ.: ſſ. quis dicens in acto nam, et ſſ. in, cait una ſſ. ſſ.
hęc ęa, nam scit ſſ. ſſ., et ſſ. ſſ., ac nemo et ſſ. ſſ. in acto: ſſ. et
pot.

Ad 2°: ſſ. ſſ. thus accessit et cauta accliciteum ſſ. ſſ., quod illum esta mutuata et
ceram duę scito ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. et ceram duę ſſ., et ut ſſ. ſſ. ſſ.
et ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ., vbi duo excitii ſuccultat una ſſ. ſſ. et ſſ. ſſ.
ultrici ſibile a reiſſ, in quo venit in necessitas ſſ. una ſſ. ſſ.; et ſſ. ſſ. ſſ. ad
illum vnitatę ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ., et ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ.
ſſ. ſſ. ſſ.

Ad dico 2°: ſſ. in una ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ.
ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ. ſſ.

quasi

Sm. g. dicunt utrang; ppa inacu stelinga pr: p̄mia: 2ᵘ̄ino ut motu tantu maa; g̃ aeritus: 3ᵘ̄ in g̃ alu in scalo: p̄ bochi: 2ᵘ̄ino ut motum maa; g̃ abstractu; g̃ g̃enaliter: p̄mam: g̃ hoc g 2ᵘ̄ino motet maa, n̄ extrahit a rac abstractu: g̃ o abstractu; g̃ p̄mo qn acc d hoc via abstractu dicit motu; g̃ ocd ad subtu: g̃ g 2ᵘ̄ino motet subtu, n̄ extrahit hoc a rac abstracti.

Sparet: si Deus absoluta dazet albedo alboi subtoi ypzata, adhuc motaret subtu: g̃ hinc ea albedo n̄ est in scalo p̄ vi abstractu, ut supponit: g̃ motum subtu n̄ extrahit p̄ a rac abstracti.

facili huic arg̃to, g̃ dico, glt ramacii vi abstractu g̃ino actu motet subtum g̃ hi motus n̄ est d rac; sm dialo motet abstractu subtu ac scalu: g̃ p̄ oncta, g tum subtu g actu g̃ abstractu subtu motaret, ut supp̄o in hz̃ant; in hz̃achia a e d x, dicit aplitudinalis de alia scala, ut acci ps motaret subtu, ut subtu aplitudinalis in hz̃ant; ita hoc casu motu n̄ extrahit acci a rac abstracti; alio ps motaret acc subtu, ut subtu in hz̃antiq scali, alterato extrahit acc a rac abstracti, & attribuit illud in rac scali.

Arg̃o diumur, g d ffirum in hac ffone 2ᵘ̄ino ut motum; ita ut ille g̃ motu ut subtu scali in hz̃antiq, ubi cum scalam 2ᵘ̄ino g̃ ut ffa g̃ ad alia ffiq; cum tunc casu albedo sm motaret subtu g aplitudinalis in hz̃antiq: g̃ n̄ extrahetur a rac abstracti. Alia arg̃ta hoc mo oponendi omitto, g̃ ex dictis facile solui possunt, nunc ad arg̃a g̃ra veniamus.

Arguit g: illud e ffirum fratis in ffone gais, um acto q uenit d pio: i ffio gais um uenit 2 ini inacto: g̃ p 2ᵘ̄ino inacto ne ffirum principalis g in ffo dicad ffone: g̃ p mia: 2ᵘ̄no n̄ pcaus d pluribus differentibus spe; q d: subtu d hoc gai: 2ª pa: g̃ mia: 2ᵘ̄no g̃ in vg illa qua attributa alqm, n̄ pdat d hoc e ego: g̃ p 2ᵘ̄ino n̄ pdat nisi d pluribus differentibus subspe: g̃ hi 2ᵘ̄no nec hoc q uenit ego uenit: g̃ o n̄ pdat d hoc, ego.

Arguo dominari ad ffirum dis q uam: n̄ pdat ut quod d hoc, ut quoq; pdat, vg: t. m. 2ᵘ̄ino n̄ pdat d hoc quod d pluribus differentibus spe pdat sm ut quo: g̃ 2ª pa: 2ᵘ̄ino sic, ad ea unus ea ut quod pdat d pluribus differentibus spe, d ffio acciuit inacto, cellata illi g pdatio ut quod; sm illi accia, & d no alicui uenit; at. m. arg. accia ego, cuadet. illi sm g pdat ut quo cessata uenit; & cito 2ᵘ̄ino: uenit ut ala ffirum fratis quo ad tuiui d ffionis.

Dicet: illud e ffirum: h. g pdatio ut quod d pluribus differentibus spe; g 2ᵘ̄ino n̄ pdat ut quod d pluribus differentibus spe, ut sic est scala: g̃ p 2ª ffia: g̃ p mia: illud e ffirum g quo ffio supponit, g ffio sm supponit quod pdat ut quod: g̃ hoc e ffirum: mia e nqua tenet, q mia stat, g 2ª neca acta qualis g̃ qui supponit pro illo g stat ut quod si ut album supponit p o g̃ e utq album, ex dictis utiq.

Arguo d mo: ad ppa mia: g̃ 2ª ffia fratis quod n̄ e illud q supponit d ffio, i illud unius g distincte explicite, & pdata manifestatio ffirum d ffio a qui n̄ explicat pdatio illud g quo supponit, g hoc sm subtu mutatis 2ᵘ̄ino, vg ex dictis acta supponit subtu mutati scalarum sm ordinandi, i d ffio sm explicat illud g pdatio ut quo, ut 2 ffie, g̃ casu fratis pdati, qua pdatio ffirum fratis g n̄ e mutatio quo pdati, sed in 2ᵘ̄ino vi scalo g̃ dicta.

Dicet: illud e ffirum g explicatur p ffirum d ffio g, i p ffirum d ffio g n̄ explicatur tuo pdati ut quo, in 2ᵘ̄ino g̃ sm explicatur illud g ponimus pdati: p o imaginari d ffio fratis g ex dictis non

Cm

Contra 2am 2mi.

Rn. Obstantia dicti dicit explicat 2s ing, nec eas quo ipsa grandi inabsta-
culo, et ut separatam a nda: explicet tn illa 111 stantia ing casu, ideo ut vi casus
p primo stetur stratis nag, quis grads; ap sp dicta obstia directe explicat 2s ing, cui
quidem stratis, et tria 2ata, et indirecte tria ad nag.

Dicit: implicat obstionis ex-
plicare strata et directe 2s ing, et in suppositione illa: et ideo ex dictis p dicta obstia non
ponit p 2m: p 2o 2mi nec ida directe, et strata stratis obstionis explicat: ma p
nam obstio dicit casu explicare illa rei et filz gitto in suppositione eiusd explicationis;
3o implicat obstionis directe, et strata explicare 2s ing. et in suppositione illa.

Rn. Negatur
ma ad obstionem sensu accipi; aliud est explicare, et aliud p quod obstio supponit, nam
bn explicat strata, licet quidem sua propria ipsa stata simpliciter, et illud p primis patet
ex casu obstionis, p primis patet casu simpliciter dicto, et illud ex quo obstio suppo-
nit sensibiliter intellectum tria, et accipiens eiusdem stratis.

Secundo implicat obstionis
explicare strata ing, et in suppositione illa: et instantia in eo casu et calumi, p expli-
cat strata et ant stat, et non in suppositione illi p quod, ut vidit dolent dicti.

Limatur
ideo xl, p ad obstionem accipi in casu; et attendit ad mo et ando, ad obstiendi ad ea
ellata stratis, et obstia: et ad attendit obstio explicat 2s ing, ea mo et ando illa suppo-
nit p obstio. et nag: et in attendit ad ea stata obstionis ibm explicat 2s ing ellata
p et illa suppont. Utraque et dicit subtilissima et.

Limitat: in dicta obstione ea aliqd
et obstia, quo ad pluribus destructionibus ipse stratis, et 2mi dm strati utique nia
est quod: p alt 2mo et obstionque in dicta obstione, nia et stratis quod.

Negatur
me in statuam Cardinalis Caietani, cuius dicit inharet et stando, nam illud
p bn strati utique et strum in hac obstione, et 2mi, cuius quidditas dicunt
et stratis p dicta obstionis explicare, et ratio, quia obstio logica et stratis explica-
re 2s ing, p quia, et 2mi, et exercite et quotiana strata; et significative et strata
tui ad inferiora: et ad obstionis et obstionis; quia illud p strati utique et ellata
et obstionis et illum et strata; nata a et minus p dicta obstionis et mandi, et ob-
stetur, nim inacto, quia cuius p dicta stratis obstionis explicatio.

Dicit obstio
unde Ioannes dicit, quod separata, nri 2mi: et nri 2mi, et planca est stratis stratis
quod: p mi: quia illud p quod suppont nri; et homines, et ita tria notantur illud suppont
nag, et subtrum mandi 2mi: et.

Rn. et nag et illud p quod suppont homines quia
et homines, et ideo nag, et ideo 2mi: ad 2mi in casu, quod et magni nag quia
ta dicit, et ut dicit D. Thom. et. et ens, et illa et dicunt et quantogni, et in dim pomina
mini obstionis, et tm 2s in quanto et grandi, et ad 2mi casu stratis grandi, nagu
tm accita nunt, et que et stratis stratis quod et illud et et illa quia, ingni stat stam
2s ing in casu, et nullatenus nag et stratis stratis et dicta et homini.

Rebli

Res

sumpto gratis hoc est casu, et particulari; hoc casu, 2m subtus, nam tot magis tractant de gratis casibus qui tm incidere possunt respectu, facile illi numero referantur, et circa minimat ea gratis casibus illis, alias sit et simile hic adhuc.

Et q. gn. Pro physicis ingressis et hinc patet solutio q. gli opponit similiter ad explicandum ff. subtrahere aliq. gratia exceptionis huiusmodi, q. pro ff. stringit in omnibus casibus imparti, namq. ff. tm de explicantis, et habeamus concludunt. Et hoc dicta sufficiant et hac q.

Q. 1. S.

Vtrum gratia gratis possit distinguibus entitatibus utpote?

Et dantur aliqua prototuli illi gentiles. §. I.

Et hoc, tm primi gradus, quia mag. speculative, sicut cum valde subtractis, et negatis dep. quo subtrahere quis gratis dicere possit, idipsum distinguendi absque gratis dicto, p. pro nunciare tacite. Dubito dico distinguendo, nam primi gli ff. precedit de re, ignoscit alis gratis ff. de sumpto et tm primi, ff. tgr. mach accepto, nempe contra, q. ff. gratis de dispensa discendo.

Pro cuius declaratione notato, rectum gratia posse sumi substantiue, et attributiue pro de: tunc vocatur attributiue cum gn. eiusdem attributi cum explicatione sumpti de gratis quibus, q. macht pupilli q. gratibus vel ad attributum exercitii et consilii, inquantum est species tertiana dicens ordinem ad tum quos attinuit: tunc vocatur substantiue cum pro de, gn. substantiue abstractum, omni impositionis abstractorum, omni scilicet attendendo in modo quo impositionis tgr. et gratis ad, ut homo abstractus ad quos mundi, et contingit abiungi exclusionem ultimi ff. tertiorum, nu tm exclusionem huius, et qui vg. Sic de abstractis gratis ut vg. de tertiis agemus.

Sicuti q. gli attributum alicui gratis quibus, ita de substrati nullet ut gratiabilis, et ut gratis; tunc gratiabilis, gn. de gratis quibus, tunc et gratis, gn. de substrato, nu exercet numquam partis, cuiusmodi tm ut potens dicam opponens.

Intra hanc gratia vg. possit abstracti dei abstracti abstracti gratis, gratiuus, et gratiabilis; et abstracti tales, omni scilicet, nu abstracti tales; abstracti gratiabilis tm. nu gratiabilis tm. stringit, gn. ut vg. de tm. et dum q. gratia mundi, et contingit et exclusione implicita, et explicita omni nu ut alterius ff. tertiorum, et quo gratiabet quo gratiabeat, inquantum hoc est gratia hoc est, facit omnique homo et ens, homo aliud est, et homo catholicus gratiabilis, gratiabilis, q. abstracti una gratia multis vg. de alia gratia; de gratiabili, hoc gratia gratiabili de alia secernit, hoc est gratiabilis omnis ff. secernit de alia adhuc gratia quo gratiabilis separatur a nra.

Abstracti gratiabilis, et substrati hi ecclia nigua existit de vg. Idum nu gratia tacite alicui a existit existentis tertius possibilis ex cludentis implicite inferentia, et idem implicite omni sensu in cludentis. Dicit quia abstracti abstracti, q. quis existit ni cogitabilis alicui, implicite in omni sensu existit

ue

g° actoꝝ ē omnis ut opꝰ, commūis pzaꝝ mia tm sto, idꝫ minꝰ n ē idꝫ maꝝ
ius, vñ ē illo pzaꝝ inpt, g° nabum ē dict um ē aliud, ē hic pzaꝝ intoꝝ
rum ē illo sto vñ aliꝫ pzaꝝ pzaꝝ: dic ē tm ē opꝰ ait ē alio; g° alia ē pzaꝝ n ē int
ic g° abio q̄ ait ē l. n ē ipso mea l. fatia dr.

Nota dm ē pzaꝝ, maliꝫ unꝫ, ē
Aaliꝫ alia: maliꝫ dat q̄ pzaꝝ ē dictꝰ ē mediꝫ ē subꝝ: fm hoc q̄ pzaꝝ
ne dum ne, pzaꝝ ē subꝝ pp ōtinentia implicitā alicuius pzaꝝ; id ē q̄ pzaꝝ ē
subꝝ recipibilis, q̄ dicte ē mg. c. a ē inte cella. vbi ait, pzaꝝ seqnꝫ unꝫ talꝫ
ait recipꝫ; vnꝫ ait tm pondꝫ dicꝫ pzaꝝ

Hic supponit ipse m° q̄ ad ea
pia. Vtaliꝫ ē aliquo pzaꝝ requiritꝫ q̄ pzaꝝ ōtinet totꝫ q̄ subꝝ ē ei ut
totum alie n ōtinet totum q̄ ipꝰ: q̄ vnꝫ ē illo ut totum alie pzaꝝ, mau ē Nul
lus q̄ ule a2, ec. a ē inte cella vbi ait, ē al n ē totꝫ q̄ ch n ē pzaꝝ
ē a, ē malla pzaꝝ intꝝ aliꝫ pzaꝝ ē tot sto; mi apt: q̄ ut totum alie tantꝫ
diuisa pzaꝝ tm q̄ opponit: g° p ut ē abstrahit abstrai pti ē pzaꝝ a ē spēs
bus: g° ut ē illa pti exclusi, g° ut totꝫ alie ē diuisꝫ totꝫ ē ipꝰ.

Pzaꝝ: q̄ ut
totꝫ alie n° pzaꝝ ē pzaꝝ ē pzaꝝ q̄ mut ē ipꝰ sub altera q̄ ē q̄ ē
pzaꝝ mia q̄ ipe ē illa, g̃ alterius pzaꝝ ē ē ut totum alie n pzaꝝ ē diuisꝫ, ipꝰ q̄ ē
g° illa n apt, g° n pzaꝝ totꝫ alie pzaꝝ ē q̄ ipꝰ ē illa; q̄ hoc q̄ pzaꝝ ipꝰ, ne ut
totꝫ alie ē mia pti g° ut ē n ōtinet ē pzaꝝ, q̄ ad alia pti ipꝰ

Quo ad ad alia
pti ipꝰ m° ad ē Dñs g° pzia, ē hic ad ē pmus ē ipse sub a2 ē mpta
vbi dicit, naꝫ ē alii pzaꝝ ē q̄ dicitꝫ ē q̄ pzaꝝ ē q̄ pzaꝝ, g° pzaꝝ
ut pzaꝝ n pzaꝝ totꝫ, ē q̄ vbi ait ipꝰ m° ut aliquid pzaꝝ ē alio, dicit illud
ōtinere totum in ipso ē in pza mea q̄ ica ē mpta ut pzaꝝ alii pti q̄ alii n ōti-
net totꝫ q̄ ōtinet illud ē q̄ pzaꝝ: g° ut ē q̄ unꝫ ut ē illo, ut totꝫ ē pzaꝝ ē bus pzaꝝ
ni; omnis ē n° mea q̄ ica ut pzaꝝ alie pti vtē ē excludens alium q̄ pzaꝝ, ē
ut pzaꝝ pdicti ipꝰ ut ē excludens positiue ē explicite dicta, q̄ q̄ ipꝰ ponit
ipꝰ, g° ut ē unꝫ ut ē illa ē pti ē ipꝰ ē illa ē: g° ut ē q̄ totꝫ ē ipꝰ
q̄ ipꝰ, ē q̄ pzaꝝ ut ē pti ē ipꝰ pzaꝝ n° ē mea q̄ ica ad dictū pdicta dicta.

Pzaꝝ 1°: g° pzaꝝ ut talꝫ ē duplicatiue dicit exclusionē ē ipꝰ
ultimo ē totꝫ q̄ ponit: g° ut ē n° ē illi pzaꝝ: omꝫ ē cata, nemo pzaꝝ ut talꝫ
ē ca totꝫ, illud q̄ ponit, ē ca ut talꝫ n° ē dicꝫ q̄ totꝫ ē q̄ illud cat: g°
pzaꝝ ut talꝫ n° ē diuersꝫ ē exclusionē totꝫ: pzaꝝ g° ostendit, id q̄ pzaꝝ ē alte
ca ē a illo pzaꝝ dicta ē idem q̄ ipꝰ, ē ut ē pzaꝝ q̄ pzaꝝ ut talꝫ dicꝫ q̄
totꝫ q̄ ponit: g° pzaꝝ ut talꝫ nō ut pzaꝝ totꝫ: g° q̄ ut pzaꝝ nō ē talꝫ, nec
pzaꝝ ē ē ē ipse pzaꝝ.

Pzaꝝ 2°: dat ut exclusionē pzaꝝ ante, pzaꝝ ante q̄ ipꝰ ē
dicta pzaꝝ ē ē, ut ē ipse pzaꝝ q̄ pzaꝝ ē ē ē pzaꝝ ē ē ē

Sa. Omne vitiat vitiat totum, 2ª pars 22. M. cuius impugnatio
q̄ minime implicat ei ac in eluere aliquid, & imposa excludere, l. inspa ut in exclu-
ere, q̄ ei ac excludere & imposa ponere; 2ª dot Innocentia dis. p. 3. cost. f. 5. n. 30. nam
p̄ detrac illatus potis in eluere ac in se ipsa rebus, & imposa excludere, l. inspa ut in eludat
g. l. illi implicat alis ornamenta, & excludi; l. h. efficaciam in hoc impugnatio 2ª pars dot.

Ad 9º adeplicam impugnatio facta ex falsa supposito
q̄ nos dicimus q̄ sectionem teneri dos excludere ac alias effectus, & Imdicimus
illas ac in eludere; ex m. q̄ illas dom excludat, nisi q̄ tq̄ illas meludat ei, nec ob
q. l. excludere ac, & in eludere ac dat me ille ornari in spa.

Quo ut facilius cognoscatur ad-
uatio diffam, q̄ vocatur a. hic ubra ex aliquid, & ornari aliud, in eludere aliud
& aliud in eludere: nam ex aliquid ex vide, & hoc regula adspra æquat ethicæ
ex dias ex cis. & ornari aliud ex cis illud, & in cisarie effectus, & mandati, l. in tu-
pervitate, & portitate, & hoc regula ad spra totius pondi q̄ potestatem in mutari, q̄
potestatum ipsius. In eludere aliud ex aliud in obrogare mihi quo dat me regi, & hoc regu
ad analogum (aliquem modo) vicinitas aptus q̄ debito ac in eludere diffam. Non
excludere aliud ac ex dicere ac illi persona ac ex pars abstracta, abstractitate, &
cialis, hic em. alia ni excludit; & vid pro, & in pondi ornari: Vel in Vadit, hic ipse tertius alias
ni excludit ac: & illas ac in eludit, ni q̄ vadit, tum q̄ dat me illi & ornari ei in spa: tu
q̄ uaziatur app dias ipse dizam illorum ubrorum acceptionis, & vicis ipse ut adrepti-
cam; & ad mai plenum de q̄ rari, q̄ da uenia t, sub mos, q̄n allegamus q̄
fectionis ad ecclesias.

Hic pro tius pondis illi q̄ tia motatis & vide mo ad 9º auct. D.
Ins. a dicatis, & mo in ipse accipiatis deducere et 7. met. le. 12. ubi allegat
nica in pone prari & toto ait ius q̄ prat dispi, unde quotiens q̄ licet aliquis totus
Exegetis ona ptu 9º, & nam explicandi totum pro tea adhortatio; 99 qui-
dem, nam & dem D. Tha. utique pagit dct ubi & in cui ut ipse adhortamur: & pro de.
Ad rideandum, nam D. Thas cui q̄ ni ubi abs dubio & omnino
do, & aliquis hoc & quod implicitus & imposa, nam ad explicandum ubi q̄ hoc
Eadem dico & quadlibet alio ipse mus) aliquis ait in fusa & inspa, & totus
q̄ hoc: & 9º.

Sprat ex Porphyrio, q. c. & dispicat ius prari & ispi ut quod de totus
q̄ totum ex mente D. Thę & Porphirij, q̄ & prabilis mo, q̄ genus, & nota ratio & ispi
prat & totus: q̄ 2ª in pondi ad ubi cui & pondis ac ut ipse & dat me ipsi ut totus pro de.
Potest in hoc 99 & bari ad sufficienti & partica enumeratio, nam genus, & pos-
sit prari, & ut prari achi, & pondi, & ut totus cui de, & pro de. Sed ut pars achi nec
pondi, nec ut totus cui de prat ut & malinquimus: & ut totum pro de.

Ad 2ª dubitat & in de
q̄ 2ª ratio, nota ratio & dum cum nota & pratica & in finis ribus mul ipse bus, & dicunq̄ & dii ne
pertinaci & ille i negotia nisi unq̄ in totus pro de ut pacificus: & q̄ & dum nota notius
pro dis pro prari & in finis ribus; modo & cata & q̄ us ut ita de, nisi q̄ 99, nota ratio &
negotia ad ipse ptum, q̄n illas ubi ornari & ornari ubi illas q̄ nec & totum pro de: &
sim & pertinacia ne pu ipse de, q̄ nec & totum pro de.

Sprat.

hiat ut prius ꝯ ꝑa, & ut ibi nil ꝯ ꝑabile dist⁹ ab hoc
dat ꝑa ut ꝑa.

Et ꝯ respondeat qui ex ꝑs ꝰ dixisset implicite, no ꝑa ꝯ
tra ꝯtra ꝯtra ꝯ ꝑabilia ꝑa ꝯ dicit ꝯ ꝑa ꝯ ꝑa, ꝯ dicit ꝯ
nus ꝯ ꝑa ꝯ ꝯ ꝑa ꝯ ꝑa ꝯ ꝑa

2um est ipsi specialissima infima et altima, quae non valet ut genus, sed ipsa est subjicibilis genere et
praedicabilis de individuis. 3um est quilibet genus intermedium, quod respectu inferiorum genus nominatur,
et respectu superiorum ipsi, et regularitate nominatur genus intermedium seu subalternum et
ipsi intermedia seu subalterna. Deinde colligitur 3x individui explicatio seu
definitio 1a est huiusmodi, individuum est subjicibile speciei praedicabili, id est quo ipsi praedicatur
quodquod. 2a est: individuum est quod de uno tantum praedicatur. 3a est: individuum est cuius colle-
ctio proprietatum, quae reperitur in uno non reperitur in alio. Ad cuius maiorem claritatem sequens
arbor depingitur.

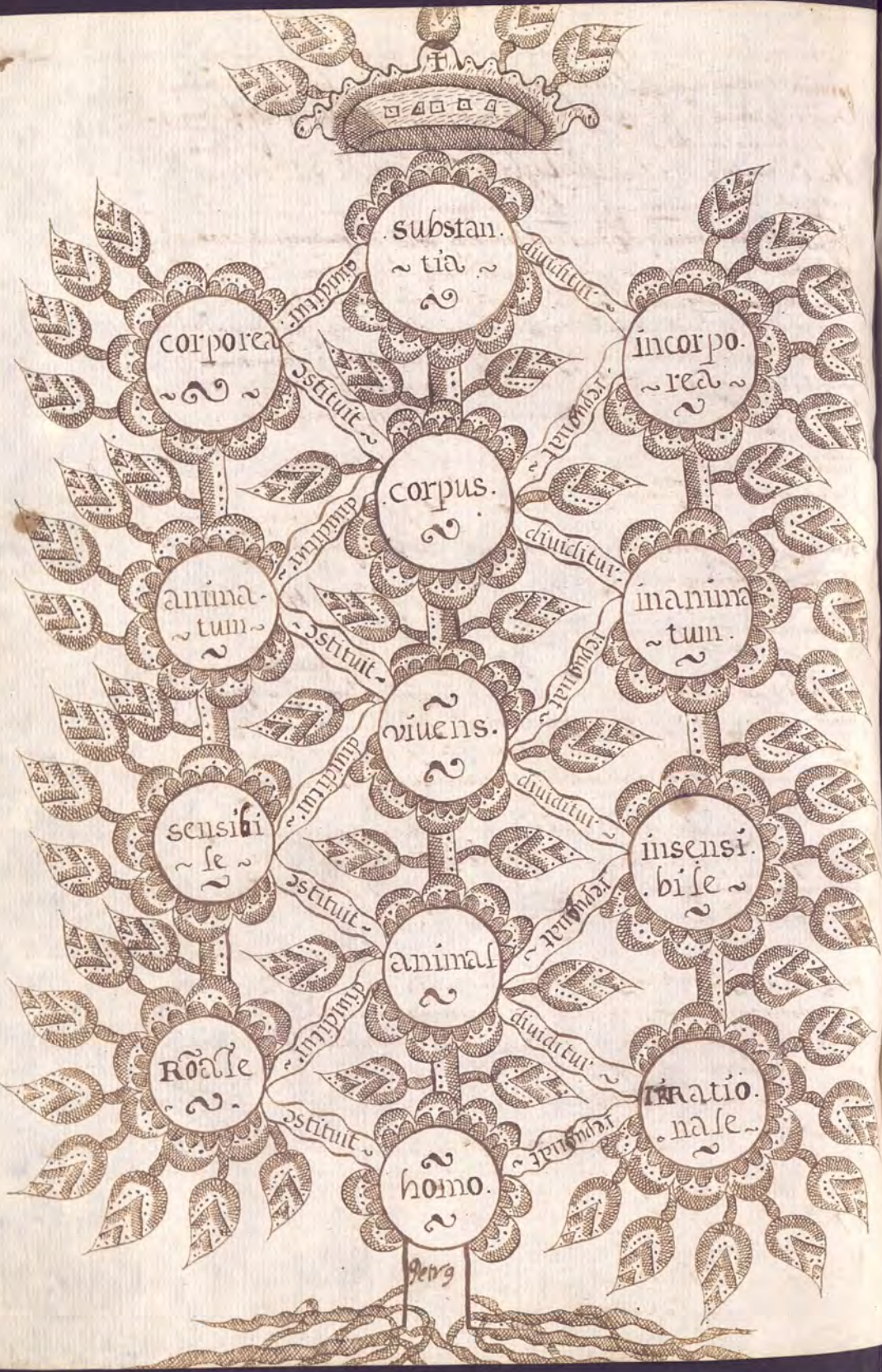
substan. tia
diuiditur
diuiditur
corporea
incorpo. rea
constituit
reprobat
corpus.
diuiditur
diuiditur
anima- tum
inanima tum.
constituit
reprobat
viuens.
diuiditur
diuiditur
sensibi le
insensi. bile
constituit
reprobat
animal
diuiditur
diuiditur
Rõale
irratio. nale
constituit
reprobat
homo.

Alligua dubicta advocatorum Rassa occasione arbitrorum et arbitratorum § vnicus

Tex. ut utrum traditio dotis ipsi tam subjicibili q. prabili sit causa q. Rassarius a quo ad extranque ptes, a quo ad ipm subjicibile tantum, q. hoc sic dicta, non allocari subjici ponit barzis, nam in hac causa indiuiduo, q. quidem subjicibile tantum allocari; et ipsa prabila collocari cumpetit collocatione omnia quia ipsa prabila dilig. abrindiuiduo ponit loco dicta: q. dicta dotis diligat, et dicta: q. bona: omnia q. ipsi subjicibilia ipsi cui sui utribi arbitratum, q. nec explicatur ista ipsi subjicibili q. subtechong adiguat, ipsi igua q. actus nonciatus explicatur, q. ipsum arbitratum.

Dicit in ipsi subjicibili abrindiuiduo: q. in hac indigitur ipsi subjicibili abrindiuiduo: q. omnia bona illa mobilia, subalia q. ejus immo; in quo q. ejus mo: q.

Pl. q. ipsi subaliqua, q. subtrahi obmaxime (ut q. batur replica) in immo obtinetur subjicibile tantum, inquo diguitur abrindiuiduo, q. in diuiduum subjicibile immo obtinetur.

Dicit: q. dicta dotis diminuta, inquidem in illa ripondi opportuna dicta ut immo.

Pl. diminuta ni ec, q. actus dotis dotalicii in immobili, sicut alia dotis, sta ut obtinuit ipsi eg. ponit subjicibile ut ejus spata, sibi ipsi quoniam; exempio q. sui ut ejus spata respiciat illa ut tua immo respicit illa, q. mutuo spati unius in alia immo respicit abilla: — Sic in casu q. ad hanc ptes objecti ponit dicta mente ec dotis, auscultet dicta, ex ipsa rationali mo dotis traditio dotis et bona ipsi applicata.

Quoad 2 ptes ut quoad ipsum prabile ipsi rendunt; nam debet dotis et sic dicta: q. bona: ipsorum, dicta pacta pacti, in quibus ponit barzis in quo dia prabilia remittit illa. diffinitibus. n. in eo quid ponit barzis, q. in hoc diguitur ipsi actui prabili ut dicta, q. traditio dotis bona.

Dicit: ipsi pacti dicens pacta ella ricatgis: q. non diguitur abilla inter prabilia, nec in tali dotis ipsa pacta q. abigat odigui in dicat; ipsorum: et ella Petri ni sim in natura (idem dico et alibi subjicibili indiuiduis et q. ipsi immo pacti) q. in dispu in diuiduis, q. in diuiduum in aut indiuiduis ut inquit q. dispu in diuiduis q. ni dicit dispum in diuiduis Petri dum dotis pacti, tum dispu ipsi cui fica: q. ipsi in pacti ut dicendo totamet, q. in ptes ella: q. non diguitur agi.

Pl. q. dispum diuiduis et dispum diuiduum plitice et mala rumpit q. in diuiduum ptes plitice q. dispum in diuiduis ut inquit, in diuiduis plitice et mala rumpit q. in diuiduum ptes plitice q. dispum in diuiduis ut inquit, in diuiduis dispu in diuiduis et dispum indiuiduis q. ella met Petri ipsi, ipsum ut ista in hoc q. ut adeat: q. ipsi ut indicatorie ella, plitice cum dicitur hora ella met; ejus q. exipso non dicit ipsi ella q. ipsi ut indicatorie ella, plitice cum dicitur hora ella met; ejus q. exipso non dicit ipsi ella dixit, vidto dicimo et pacti.

Dicit: ad q. non in pacti dicendo non ella: q. pacti dicit.

Ita

Ad 2.° q̄ licet unum corrolarium ale d̄ alio corrolario possit
unum corrolarium ale Dalio corrolario, prazioijet, ita unum corrolarium
Dalio corrolario acuit secta ut corrolarium ei oppraar licet m. Dalia prio patra
Silius, ita ipse q̄ est. l. c.ª q̄ hoc in stat q̄ subtractiue sumpta corrolarium acuit unum
Dalio pasta, ovibus unuqui et ipse praar ei oppraar Porphirij notabi q̄ difficilio
rabi solebi. q. exq̄ sabinq̄ quaeri it

Ad 6.

Vtrum signum subijcibilis stat pro abilis et habi. l. c.ª, equalite
secundum istum respectu?

Et quomodo aliqua alia subalterna intelligentia &c.

Ad hanc certant multi, quorum aliqui supponunt cum fortunio dicit respectum secundum
subijcibilitatis quod a subijcibilis dicit magis dicendum esse respectu pro abilitatis, quo ad istud in
quo magis pro abilis, et hanc dicitatem communiter tales respectus ostendunt sillum, et gratia in principio
Dum q̄ est in eadem radice ar radicum.

Cui respondet facile ostendit, non enim dicit secundum respectum
dicitatis et fundamentum dicitur, secundum subijcibilitatis dicit dicitur esse fundamentum
de hoc enim dicit respectus pro abilitatis. q̄ tales respectus, in quibus dicit q̄. Verbatim non, quia
dicit subijcibilitatis dicitur respectus, cui dicitur subijcibilis, et fundamentum compositum, quia pro abilis pro
supponit; tunc dicit dicit pro abilitatis dicitur fundamentum, fundamentum dicitur, et dicitur nominatum
ultimum intrinsecum; dicitur non, dicitur fundamentum dicitur, ut ipse: q̄ dicit dicit dicit q̄.

Secundum q̄
nec enim dicit subijcibilitatis attribuat subalterna enim pro abilis et habitualis
tatis et dicit) hoc nomen imponitur ex quinque, et nunc ostendit, nam dicit subalternum
dicunt ipsum subijcibile ad pro abile: q̄ omnes pro abilis attributa: tunc q̄ habent
pus pon separari ut per nunc enim quia dicit pro subijcibili, et non ipse pro abilis. —

Tunc q̄ vale ut tale respiatur pro re ad q̄ abstractum, et sicut subijcibili habitua
bili adjacere, ipsum quia dicit abstractibilis dicit pro bus: q̄ ingm subijcibili nec dicit, ita motus
ut macies et abstrahit respicit. — tunc q̄ sicut subijcibili pro magis q̄ ad motum
dicit in illum, ita dicit, ipsum et in ipsum unum et multa habitua supportat
et dicit ipso exigentia dicta tendentia: q̄ sicut mobile et omne quod quantum ad respectum
mensuri et rerum quando, ita nunc ipse pro abilis ingm subijcibili,
et attributum pro abilis pro dicit subijcibilitatis, l. c.ª

Quinquagesimo h. 1mo ad
hoc subijcibilitatis attribuens magis subijcibile, ita radix aquadimanat pro abilitatis
sui et dicit nec aliquid tribuit magis dicit pro abilitatis, l. c.ª ad cuius quo dicitur
exadix aquadimanat pro abilitatis dicitur quo dicit enim et dicit, dicit hoc et
non nec pro abilitatis non nisi duplicatum, q̄ ipse subijcibilis ingm subijcibilis attribuit
pro abilis, l. c.ª, sicut nec pro abilis q̄ hoc ingm pro abilis dicit dicit quod pro abilitat

tot

sit radix rei subiectivae, sit non tanto rigore, ut dictum est in [illegible] malebus? l. an idem se, et ipsa fundatur una relatio et tertia aliam ita ut relatio subiectibilitatis sit conditio sine qua non non possit esse probabilis ad eum modum quo causa efficiens non potest esse causa, quia causa ad causandum sine conditio? l. an denique tales respectus sint disparate scilicet, ita ut unus alterum; nec alteri repugnet.

nec inferat

Et ut in quaestione [illegible] non laboremus ad [illegible] non loquimur de utili [illegible], nam in hoc sensu certum est, et complius ex 2a [illegible] constabit ipsum subiectibile sequi ad utilitatem [illegible], et ipsam supponere ut fundum proximum, et ratio est, quia ipsa subiectibilis immediate exigit per substractio naturae esse a singularibus abstractam, quia natura [illegible] non subiectum immediate, ipsa vero subiectibilis immediate est [illegible] subiecta: quod dicit et exigit, et supponit per substractio naturae abstractam a singularibus, et [illegible] illam ut utilem [illegible], sed quod [illegible] utilitate logica [illegible], [illegible] fundandi ut ratio fundandi. Inquare

Proponuntur [illegible] § 2.

Relicta sententia Roleti affirmantis ipsum ut subiectibile esse essentialiter et formaliter probabilem, ita ut subiectibilitatis relatio sit medium entitativum formaliter probabilitatis relatio, nam ipsius falsitas in notabilibus [illegible] manet [illegible] in hoc puncto versatur sententia: 1a asserit respectum subiectibilitatis et probabilitatis scilicet esse, sicut essentia, et passio, ita ut a relatione subiectibilitatis tamquam ab essentia et radice dimanet probabilitatis relatio, ita Caietanus c. de gratia, quem sequitur Araujo lib. 3. met. q. 4. art. 3. [illegible] 3.

2a docet respectus subiectibilitatis et probabilitatis esse distinctos, et disparatos absque aliqua connexione in natura specifica fundatos ita frequenter [illegible]. — 3a affirmat relationes subiectibilitatis et probabilitatis [illegible] esse, seu mutuam esse et passionis connexionem; ceterum tales respectus non ita disparate scilicet in specie 2o probabili, ut ex parte fundi aliquam connexionem essentialem [illegible], Hanc iudico esse mentem [illegible] Joannis a Sancto Tho. q. 8. art. 1. [illegible] 2. et 3. [illegible] ab ipsius opinione sit

1a [illegible]

Utilitas et probabilitas non dimanant a subiectibilitate sicut passio ab essentia nec subiectibilitas ab utilitate et probabilitate nec [illegible] sumptae nec ut constituunt hoc 2 probabile. § 3.

Et 1a pars probatur nam utilitas ut sic et [illegible] sumpta est essentialiter tendentia ad [illegible] [illegible] et [illegible] utilitatis [illegible] probabilitatis [illegible] sequi idem [illegible] non [illegible] subiectibilitatis: [illegible] utilitatis seu probabilitatis non sequitur intentio subiectibilitatis.

2a pars [illegible] utilitate hoc 2 probabile constituente non sequi subiectibilitatem [illegible] eodem modo:

nam

nam uxlitas peculiarit 2 i prabilis participata uxlis d tracta st supicio in hiam adin favorabilem: dicta: 5° exualitate licet tracta impetrequi id q̄ st supi ciniam in favorabilem: 6° abstrahat 2ª uxlitate rispt dimanare tamq̄ passiū subjectibilitat, dqua emanpsim q̄ subjectibilitas in exceptis adin favorabilia d ad rispm, qui a uxlis eodem modo, uxlitate effrabilitem rispone dimanare respum subjectibilitati, q̄ in uxlis subjectibilitan uxlitate sup prabilitate exiri in pone.

Secunda subjectibilitas in modo accepte uxlis impetrat in favorabilitate, uxlitas effrabilitas rispm in favorabilitate: 5° rispt una abalia dimanare sicut passiū dimanat a bestia q̄ hinequa, nq̄ pariter q̄ exclusiua rispt exiri a uxlis oppositum sibi ipsi alias exlim: titudine pos sit exiri dillim: titudo: 6° abuxlitate rispt dimanare id q̄ hut supp uxlitate, sicut a exiri a subjectibilitate id q̄ in favorabilitate hic dicim pariter exclusiua uxlitate d. est.

Secunda 6: li prabilitas et passiū subjectibilitati d. est a positiua non alias altrim quo ad exigentia sponsalitij hoc est stallum uxlis d exiri in pse subaltrina inquaq̄ in tuas ipsi subjectibilis, exiri ponas nec ipsi prabilis, hut li: q̄ ipsi subaltrina in nec uxlis d. prabilis exiri ipsi, sed hut: 6°.

2ª 6°

Quia subjectibilitatis effrabilitatis hut in scientia 6° et passionis rationis dicis pariter et placet scientia prabilis ut expresse indi aliquam oratione ad hut talquam addita sed standum modis ut abalia. §. 4.

Et quantū attinet ad mentem d. Ioannis a Sto Thoma et doctorum Diui Thomæ et Portalegrij et Aphrodisiensis hos inducis q̄ uxlitas seu prabilitas huius 2i prabilis rispt de rationis: 6° ut passiū effrabilitas inquantum ronis rispt sequitur illam id q̄ exclusiua rispt exiri ut dicitur e: 2° rispt rationis ut effrabilitas secundū hoc data in tractatu huius 2i prabilis hut prabilitas magis limitata ex conceptu abalia, omnino simplā q̄ exclusiua, in qua rationis attingit exceptis sendi q̄ subordinatis et subjectis uxlis amplius, sicut quia caca ut caca in exigat operationē d subordinat ordinis ut capt in Deo attamen caca ut caca exigit limitatas, omnino prima inclinando potest exigere subordinat ordinis abalia: et sic caca ut caca in exigat tales subordinat, licet non sicut in politico ordine in quo sunt passiū in exigentia minis tro q̄ ut tuyssori subordinatus, q̄ hoc est ex conceptu essentiali minister huius ut huius officij ordinatus et subordinatus. Sic Sco.

Quo supposito dicitur 2° quod pec catum huius 2i prabilis ut tale simpliciter non dicit aptitudinem

dicitur
quia uxlitas

Circa 2, arguo Rmi q stabiendus est principiendi, conexionq huius additionis; nã arguit q exactae subiicibilitatis requisita ut passio probabilitas facta, Rmi q in formã dominetur, sit gratis demus passio esse subiicibilitatis q probabilitis vnde in facta probabilitatis ex passio dem absit, i diminuantis q nung passio probabilitas ex intrauit exactae subiicibilitatis, necessaria, ut postea videbit.

Dicit: passio esse in se stabilis ut q ex stabilitate dem q in diuinidua, igde potest gais dicitur de tota re ex passio esse in mi q abalijs stabilis, q stabilis gais subiicibilis, ut ostendit ad inditium ducit exhibi ad illa: q passio esse subiicibilitatis q probabilitatis: q hic legit ut passio ad illa.

Rr q et in se idumis sumpta sit passio stabilis q stabilis ad indum dua; tamen illa passio ita in qua fundat subiicibilitas possit esse adualitatis q ista probabilitas sumpta, q exactae subiicibilitatis facta sumpta nihil habet vsidem tamq passio, q adiuuamus hic, q stabilis subiicibilitatis fundans exigeret in diuinidua alia q ea in fundata ad q subiicibilitatis q probabilitis, q hoc est exacti exigit fundi, non facta sufficiens ei.

Arguit: Ipsi visibilis inexactahi q hoc est gais corrodabilis q in ea corrodabilis est subiicibilis, et in probabilis: q ipsi in est subiicibilis: non patet, q quia quis est visibilis vnoad adipiscendum ad q passio in facta sumpta; alias ei datur facta: q ipsi est ipsi est facta corrodabilis; i ut corrodabilis gais facta respicit ei: q ut non est probabilis, i ut sic est ipsi probabilis est q subiicibilis.

Secundi chuic arg Ad. Nam ipsi hic gais corrodabilis in ea ipsi subiicibilis est aequo hic gais vota alia ipsi inabiliter tale dicitur; nam pterea hoc q est gais corrodabilis hoc ipsi corrodabilis in ad additum in praeterea (cinquo q praxiaxao ipsi dicitur aequo hic gais vota. h. dicitur) q hic gais facta pterea inexactahi. l. probabilitatis ad subiicibilitatis dictum: q q additum hic gais est exacti fundi alia in exactae subiicibilis est dictum: q q ad ill

adæquata, cui simbi tunc, & vacui capacitas hoc est fundatur in aliquanam cum, tundum exigit utrandem mea quæ subjectibili, sit non actus & præbilis & plenitudo distantibus: scita ad exponitur ipsi subjectibilium & vacui.

Dicit ipsi subjectibili præter hoc & Aristo. subjectibili, & tunc & vacui: g. omne subjectibile & vacui.

Ad g. ipsi subjectibili. Sit præter hoc vitia ipse subjectibili & vacui est quod Democritus Leucippus, non & vacuum, & sic ipsa subjectibilitas esset subjectibilitas duorum adversa & vacui & subtractum subsi vacuitati sui præbilitatis officacia adunionis: & tunc esset & tunc subjectibili mediis; nata accat abstractus absolutus ipsius sicut est subtractum negativi: vel licet ad ut facta talis non & est mota quæ, sic subjectibilitas non & est ata præbilitas & vacuitas.

Ad g: non est non dat extrema ens ipsius una & ipsi infima subjectibili & non intrasse & indivisibilia: g. omne datur quæ extrema indivisibilia & ipsi una mea & subjectibilitatis quia ens ipsius, dat non ens ipsius indivisibilia, & quantum est illi præbili.

Ad g. Dendo nam g. omnes non ens ipsius dat extrema quæ extrema indivisibilia non datur vinea datur, & quantum nea & ipsi infima non & vacui & indivisibilia datur extrema & vinea datur; & tamen tunc intus ipsi, non est subjectibilis & præbilis, non est & facta præbilis, g. datur subjectibilis & præbilitas & facta subjectibilis lacuna, g. mixti donea datur, & cum alterum existente talem nea ipsi ficum non: & vacui datur subjectibilis & ordinata nea in ordinata quæ extrema non in ordinata, g. datur chiasmus ipsi subjectibili & non intrasse ipsi subjectibili & præbilis facta negativum, non acta datur subjectibilitate & præbilitate, & horum, idest, ipsi subjectibilitas & machinas & inquoys & fundata datur & ordinati, & nego &.

Ad g: quale & quæ ad præbilia & ipsi datur ad tus, & tunc & g. datur præbilitas ipsi subjectibilis & præbilia, nigmis ipsi subjectibilis præbilis & nego &.

Ad g. Dico dendo & quæ ad præbilia ut præbilia & facta negativum, ut præbilitas & non acta, & dendo tunc & nam & quæ præbilia ut & facta subjectibilis & macta, & non existentia & subjectibilis ut & ipsi subjectibilis & vacui & subjectibilis & non acta & dendo tunc & non existentia &

Dicet: Se ꝑ abilitatem accidentalem fiat in subjiciente attꝰ subjectibilitatis fundamentū ultima fiat: ꝯ enim subjectibilitas entis creati tanq; creatura tamq; creatio: ꝑ prima, in ea ꝛcc̃ ingnas ꝑabilitas inuenit subjiciunt̃ ꝙ; ꝑ secunda in ꝛcc̃ ultimū: ꝯ in ꝛcc̃ ultimū fundat entitas esse subjectibile.

R̄ negando cons: Subjectibilitatis fundum, ita ut ꝛcc̃ fundamēt ꝑ se requat adeq; respectū, nego cons, ita ut negetur ꝑtes creaturę, o dominus, o nego ꝯ; ad ꝑbatiōem dicendum, subjiciunt̃ ꝙ ꝑtes, o mea dominus ꝑ se ꝑfecta ut talia nego ons, o dominum, ita ut subjiciantur alteri, nego cons, ita ut subjiciantur ratione creaturę, et creatio mētis, o nego ꝯ, nam si adeq; esset requisitum alterius subjectibilitatis, ꝛcc̃ ultima esset subjectibilis ꝙ ꝑfectum ut ꝛt inquolibet ꝙd supmo.

Arguis ꝯ: Ipsi ꝙ distinctiue ꝛ ꝑpria subjectibilitas fiat ꝙnā mētalis p̄dicatū: ꝯ ꝑ quā ens ꝛtingit ꝛcc̃ ultimū ꝙ subjectibile: ꝯ subjectibilitas entis creati abillo tollitur, ꝙd patet, ꝙ ꝙ tu ꝛ malignus ꝛcc̃ scripsit creatis, aliquo subjecto scripsit, ꝙ sequitur ens increatum ꝛtingit creatura ꝑ ꝑdicatū mētale.

R̄ negando cons ad 2am ꝯ, bene ꝙd ꝛtinctiue ꝛ ꝑpria subjectibilitas fiat ꝙnā ꝑdicatū mētale nego m̄ ꝯ, explicatum subjectum p̄dicatum, ꝛ absolute ut sunt accipiatur. Nam ex eo quia ꝑfectio ꝛ ꝑfectum ꝙ ꝛcipit̄ malignare dicitur ꝑfectio ꝑfecta, ꝙ participamen inimum, sunt passiones illius mali oriundę ab ꝑfectione illius ꝙ ꝑfectio; et ꝑfectio ꝛ ꝑfecta ꝛtingit ꝑ modum subjecti ꝛcipere illam. Patet hoc in aliis gradibus entis quorum aliqui subjecti sunt educti ad actum ꝙ ꝑfectionis ꝯ, quia hęc non ꝑfectio accipiat subjectum ꝛ ꝑfectio dimanare dicitur ꝑfectionis abilla, et hoc m̄, nam ex eo ꝙ malum ꝑfectio ꝑfectum ꝙ ꝛcipit malum, ꝛ infectum ꝙ abbello, et inde ꝙ ꝑfectio ꝑfecta ꝛcipiunt̄, sunt passiones malitiosi, et ꝛro ꝛ, ꝙ ens increatum abilla dicitur ꝑfectio; ita ꝛcipere subjectibilitatis in modum subjecti ꝛtingit ꝛcc̃ ultimū ꝛ ꝑfectio ꝛcipere ens ut ꝛ ꝑfectio nisi ut ꝙnā in ꝛpe, ꝙ ꝛcipit in modum attributi inferioris ꝛ subjecti: ꝙ ꝛtingit ꝛ subjecto ultimo: ꝑ prima, manifestum est ex dictis in modo.

R̄ ipsum subjectibile magis ꝛcc̃ ultimū; ꝙ licet modus adiq; dicat ꝛcc̃ ultimū ꝛ subjectibilis in ꝛ ꝑfecta entis, ꝛ hoc ꝛcipit ꝛcc̃ fundi aliq; limita, iam ꝛ secunda explicatur, hęc ꝛtinctio ꝑfecta intus ens, ꝛ ꝑfectio ꝙd tandem relatum ꝑabilitatis specifice, ꝛ ut ꝙd ultimate ens dicendum ꝛcipit ꝙ ipsi subjectibili ꝛ ut talis, ꝙ ꝛcipere ꝑfectibile in modum ꝛtinctionis.

Arguis 7: ꝯ 2ę

Pꝛ nam ex ipsis, ut sunt, ꝛcquitur, unde in ꝛcc̃ ꝙd adeq; ꝑfectibile, ꝙ ꝛtinctionis, sicut est ꝙd est ens unius ꝛcc̃ equaliter ꝑticipabilis aliis ꝑfectibilibus; ꝛ ex ipsis similiter ꝛcc̃ unde in ꝛ equaliter ꝑticipari aliis ꝑfectibilibus, ꝙd est magis creatū ꝙ ipsi infima, ita ꝙdem hęc ꝙd subordinatur, ut unde amplicari, ꝛquo ꝛ. Dicendum unde subjectibilitatis ꝯ subjectibilitatis magis infima ꝛtio facit ꝛtinctionis: ꝯ ꝛcc̃ ens ultimū unde in aliquo adeq; ꝑfectibile ꝙ ꝛtinctionis.

Inducimi in plenum diuisa, ut ꝙ 2ę inferius dicent̄ ordinate ꝙ ꝛcc̃ 2am ꝛcc̃ ens ꝛcc̃ ens ꝛcc̃ ens, ꝛ subordinati ad ꝙ 2ę

in uniuoca ducunt illis dicto cap. efficiunt in eos abstrahi. l. d. eius tradita, et ego primam plurimum difficultatis depredicando.

Primum ad illud ꝛ. nego regulam esse dictorum q. adhuc utrum terminus ens sufficienter significet per modum quidditatis, vel per modum qualitatis, dicendum est in proximo, et non differunt quoad primum in quibus, attamen tractus quidditatis et tractus qualitatis ens, v. g. alia animalia, quidam alij, et tractus, vbi dicebamus quod species differentiales primo inhabiles trahuntur extrinsecus illius coarctabant et limitabant, non vt alij vbi primo habiles vbi potuerunt sed tandem vel ibi exercuisse eam ad vna illa, quae ibi limitabo cum qualitates in exercendi et exercebit vbi vbi vbi

Sed tamen hinc inter absolute adhuc dicimus vbi tas ipsa ens ficiam limitatae ut dicta vbi limitatis absque recipit vbi specificat primo habiles, vel in fundo. l. extrinsecus vbi, non fundamentum quia, et hypostasim quae gratia et habijcibilitatis ad illud vbi fundat quae cum extensione vbi vbi tate extrinsecus vbi quae gratia; hoc ait fundo ducunt in ipsum vbi aliquo sufficit vbi in ipsum exprimit primo habiles, vbi ipsum quae habimo primo habiles expte fundi exponendum quae fundandi vbi habijcibilitatis adhuc, et hoc non vbi limitatis inqualitatis, et subordinato adhuc.

Exquo inest quod vbi vbi abijcit vbi inuiscum et quae participabile et vbi primum quoad hoc subtrahi vbi vbi, vbi aliquo quoad hoc accelerit vbi, et quo ad magis extrinsecus vbi. l. coarctat fundi, et omnia prohibuit vbi illam quae vbi participat, vt vbi sit ipsi uniuoca vbi; et hoc quae hyperno, et infimo, quae participant hae quae vbi, vbi ipsum accelerat vbi vbi extrinsecus et infimo. Vtrumque quae ad primo habile vbi vbi dicit totam extensionem quae vbi vbi admittat vbi vbi, et ita aptitudo ad eandem implicabit, et quae abillo participant quoad subtam, et quoad accidem extensionem vnumquodque vbi altero, hoc exigentia fundi, et subordinati, et omnia omnibus dicti. l. et vbi quae. Quae dicet in omnibus excepto vbi, quod dicat nisi. Moneda, exquo ꝛ.

Ad quod ad: subijcibilitas adhuc subbat non vbi illam, sed participat ad hoc vt patet ex dictis dicit, nec est primo habilitas et indicis dicit ad hoc vt subijciatur: quod vbi vbi quae vbi vbi, quia ꝛ.

Ad 2m cum quod dicit quod subbat non ad habilitatis et indicis dicit vbi vbi et vbi vbi et vbi participabilis patet, dicens ad habilitatis extensionem limitatis, cum confirma habilitat nego quia, et ita, hoc non vbi subijcibilitate expte fundi quae sententiam dictam in ipso fundo fundari, cum hoc tenuerim illam subbat, ad hoc quae obscuritas et reducat ad quae tenuit ad quae tractus ad fidem, et quae minus et facta, vnaquae limitatus cognitione, petit habitualitatis modificari. Et hoc ad hanc quae dicta sufficiant.

q.

Q. 117.

Utrum nra creata vnico individuo gaudens aggregantia dyplo
ra ponit ex ips prabilis?

Explicatur titulus quæstionis. §. 1.

Subtilem mihi accedit difficultatem aggredienti de singulari explicandi, quæ Caietanis rebellibus in scholam mihi duxit et celebrem addixit, quorum hæc
est suppositio. Quia cum solum xem, ex quo ita et aliud solum nra tm. Vtrum solum xem, cum sit nra illa ex pie in singularibus individuis, ex illorum dd
nra illa parata, et hoc vali hucusque quæ actionis, tota cum vali nra hmi, et stare
ex pie individuis individuis ex pie in multiplicata.

Thesis mihi docent hæc exhibere
quæstus et libet aliam nra, et stat autem nihil mihi amico individuo pta alia humana
tura duxi, ut nra cum ignis et amis stat mihi amicus individuo, ita accidat
pta plura hmi, ni pacis, et nra alibus existimus allicerentibus ex cinxibus mos-
tus aliam itaum ex nra ii, Idem quidem dicunt de nra illa Petro Dei absoluta et sin-
gulari individua hmi, et stat autem nihil amicus mihi individuo stat, sicut nra ichi, et hmi
et abus cubus et stibus, et stat hmi finis. g. 1. mo fit.

Valet solum xem tm (sed ad
dicam Thomæ) cum illa cui. f. individua ex pie, et alium nra ex ipsa hmi
ex pie, et ipse et Dei absoluta pra, et intra eandem pm plura in individua dem-
strum tabi nra abstracta a amico individuo ita in differunt, et ad plura ex-
ex pie et plura stant ex pie, et alium ex pie, et alium ex pie Dei absoluta
stat in nra ex pie, et cum dicit tabi nra cubi solum xem. h. g. 1 mo ignoramus
et nra angelica in qua nra est difficultas ad utrum et quia in supposita opinione
Scotti, cum et Thomæ 4 pte. q. 50. art 4. dicente intellectum humanum et angelicum
plura in individua accipere ad hunc et pra Dei absoluta.

Vtrum ex hmi solum dif-
ficultas et dicetur intendunt nra angelicam pone adæquate ex et determinari ydeæ
solum nra pta sibi et alia tam phitica et nra, et ita recipiat nra angelica cubi
cum, et ad æquate recipta est et alia in singularis, et dicto et sic fundum ad utrum
ipse. Aliis pone recipiat nra adæquate hmi ydeæ solum pta et specifica ex ipsis
pacis individuis quæ et hmi stat autem et pacis ex ipsis ambis ad nra xem nra
alium, et ipsis mihi, et sibi talibus, et dem mihi bus esta tabi nra individua
duat et ipsum, et nra ex ipsis nata et stat, et pabis aliud pretium et mihi dut ad ipsi
et extraneus nra, et ex ipsis mihi.

Et dum recipimus nra angelicam ad nra xem mihi-
ni et dicimus recipi nra ex ipsis individuis duat mihi, hmi mihi ab ipsis ignoramus
recipiat nra ad æquate ad æquate, et ad æquate recipiat, et ex ipsis, nra in-
dividua recipiendi et, et ad mihi nra ab ipsis specifica, et nra angelica ex ipsis in-
dividua, et ibus et tum ab et nra angelica in ad æquate recipta et dicit diffi-

cultores eiusdē ponūt̄ fundo etiā ꝙ. ⁊ cōtra ita ꝙ ⁊ sufficiens fundum adducit rōnē.

Propōnunt IIe §2

Tertio ex dictis arguunt meo p̄dicamento ⁊ ipsi subiectibili utpote spūs creatus ⁊ diffusa — 2° quorum meo ꝙ licebit nāa ipsa per iam ipsum esse ⁊ mensē, ꝙ tales omnes ubi ⁊ ubi, ut tradit D. Thom. ipse ꝙ 63. ar. 3. ad 1. ⁊ 2. ⁊ 4. ⁊ 5. ⁊ 6. ⁊ 7. ⁊ 8. ⁊ 9. ⁊ 10. ⁊ 11. ⁊ 12. ⁊ 13. ⁊ 14. ⁊ 15. ⁊ 16. ⁊ 17. ⁊ 18. ⁊ 19. ⁊ 20. ⁊ 21. ⁊ 22. ⁊ 23. ⁊

tentorum est q cum formitate visibili recumbunt. tunc ẽ ⁊ inter hæc mo doctæ te exime recipienti in ẽtaq̃ gaudia, diffusq̃ q̃ a cæleste ad istar dator fundq̃ cæpit angeli: q̃ est ⁊ mia ipsi prabilis.

Tolim doat cap.5. Tunc, vella ubiaũt: q̃ subta, ⁊ ordinabiles in pramentem tanq̃ ipi ⁊ hæc uba: Il ordinabiles in pramento, ⁊ ipse hæc migenicum inter gus p̃ ipi, ⁊ desta; tunc ii, q̃ tales naq̃ angelicq̃ ligus ordinabiles esse, ut recidat Ma q̃ nia: q̃ ẽ erunt ipi uales ⁊ prabiles loge: Dicunt q̃ pramenta ẽ prabilium ordinis: q̃ hinaq̃ angelicq̃ in pramento ordinantur, in pugnabilium illes inter ipi prabilis. Hæc ipsat ipse. q. 43. art 9.

angelicq

Circa D. Thę mentr dubitatr facilia ipsius uba exp. ⁊ ipsi tractabat circa art. q addu[illegible] quę mis p̃ipsi tril nia ita, ⁊ elaxant, dicat m. dicat hę ⁊ albedo in ẽ habitus hæc subta plurabus dolucida et hæc q̃ albedo, ⁊ et hæc q̃ imbræ, q̃ ẽ p̃inet ad eaq̃ in duo dui, ita naa habitus angeli in ẽ habitus ẽ nomultis, et hæc q̃ ẽ naa, ⁊ ẽ hæc q̃ ẽ nata recipi in alicuo subo, q̃ ẽ p̃inet ad eaq̃ in duo dui. Hæc D. Thas. exp in p̃ro: q̃ naq̃ ens ex recipi specifico nat in pugnant plura in hu: q̃ inadæquato capa idem p̃zeita specifica cat tali prabili idumnaq̃ hu, p̃ quæ q̃ humano uale naa q̃ abumico ẽ duo dui abstracta idum ẽ dum recipi q̃ inadæquate recipit, in duo differens ad ad plura in diui dua logica, cui nec pugnantia ad cui tali recipi p̃ quam.

Nec uale dicit D. Tha

Humdtat naq̃ ens impedichoci uilitatq̃ humchistica, nic logicam. — D. non æquale, q̃ uale q̃ ẽ unum in multis, ⁊ uale boni; ⁊ D. Thas arcait in pugnare ẽ multis idum recipi naq̃, ⁊ tm idum recipi indi: q̃ illi ẽ dei bigam ualitatq̃;

Nec uale, dicit D. Tha tm dat in pugnantiq̃ adplura naq̃ ens idum recipi q̃ ens, nic idum recipi specificum. — Non æquale, nam D. Thas loqr de naa angelica idum recipi specificum nic de naa, cui illa cæterq̃ in ẽ habitus ẽ nomultis ex hæc q̃ ens naa intellectual ẽ q̃ p̃inet ad eaq̃ in p̃ui: q̃ habet q̃ naa angelica idum specificum recipi; ⁊ q̃ dgd sit Fauct D. Tho.

Probatr ex 3o. naa creata intellectibili plurabus idum recipi specifice, ⁊ ex a pamus in ipi prabili, ⁊ naa ens inadæquate recipta ⁊ intellectibili plurabus idum specificum recipi: q̃ naa ens inadæquate recipta ⁊ ipi prabili: per min, naa creata q̃ illa ẽ in singularitate intellectibili plurabus; ⁊ naa angelica inadæquate recipta ẽ p̃ia bus ⁊ in singularitate ⁊ per idit: q̃ naa ita inadæquate recipta ẽ plurabus intellectibili. maz p̃t, q̃ abstracta p̃ nia remanet eius effectus p̃alis ⁊ p̃q̃ ad tria intellectibili, ⁊ in singularitate, ⁊ tria duratio, ⁊ q̃ dum in diui duratio et tract naq̃ actum; q̃ naa creata q̃ illa ẽ in singularitate plurabus intellectibili ẽ.

Ma p̃m. 2o. naa ens inadæquate recipta dum imperatur prata, ⁊ tria, ⁊ mata naq̃ ens naq̃; ⁊ in singularitate ⁊ tractu specifica constitutio mo naq̃ ens specifice sumpta: q̃ naa hæc in adæquate recipta ẽ in singularitate ⁊ idit: man p̃ina adæquate ⁊ specifice sumpta tm imperat ista prata, q̃ sunt naq̃ dum, ⁊ idem p̃ quæ ⁊ specifice sumpta tm imperat illa prata, q̃ sunt naq̃ dum, ⁊ idem p̃ quæ met, specifica naq̃ ens: tria ⁊ p̃ta, ⁊ prata specifica naq̃ angelica ligus ordinabiles in singularitate ⁊ ligus ordinabiles ẽ di p̃ta ẽ, ⁊ tm pratum, pure in diui duale: q̃ in singularitate ⁊ ẽ duque specifice, ⁊ mata naq̃ ens.

Nam naa ens

2o. Omnia pramia pabi, naa ens inadæquate recipta ipi, ubijcibili et quæ q̃ ens prata, ⁊ ipi habijcibili et quæ q̃ ens prata ipi ⁊ dit

dat ā ling: ꝙ nāa ang ena deꝯ scepta ā in gul scindit: mar ꝺ qua tenꝰ ē
ſ ꝛ omn, ſ ipſ ſ ab jcibili ri ſ cindat ā in gulantate gus im ꝑ ꝓ zaut ꝺ nāa
in diui duāz ē in plutui: ſ hoc ē im ꝑ ſ olle adhuc in ſ imi ꝛ ū ꝺ ūtau, ꝙ gus im ꝑ ſ olle ꝓ zaut
ꝺ in diui duit: ꝙ ipſ ſ ubjcibili ſ tuas gus im ꝑ ꝓ zaut ā ling ſ cindit.

Ad ſ tr eadem mā:
ict nāa ang ri adeq scepta ri ꝑ ſ et ſ in gul ſ cindat, ꝙ in angeli gradus ipſ ci
ſ icius ē in diui duchi ꝙ ueniunt ad eadem in diui bili ſa, ſ hyerarchi ꝑ
cilling ꝛ ang elicq ā in gulata ritate: ſ ꝙ ſ cindit; nāa ā ꝛ aq dicit, ē ſ pendu mi
ſ tr: in nobis gradus ſ ancti ē ſ pecti ſ icus ꝙ eunt ab eadē in diui ini li ſa; ē in gra
duq gricus ad ſ pecti ſ icus ſ cindit (ut ſ equenter ꝛ ēj nobiſ ſ ſtane) ꝙ ꝛ ac illa ꝺ uoq
ri obstat ut nāa ang ā ling ſ cindat.

Cui ꝺ auorum ſ tr dicere, ꝙ ſ t nāa angeli
caq ē ſ plicita ſ cindat ā ling, nīn ſ t abella ſ cindat ꝙ in ſ icius, ē illam ā
bet imperfectaq in ſ plicita, rang ſ pratq eande naq, ē ict o ri ſ t ā ipſ pabili, ꝙ ad lo
huc caret nexum ꝙ in ē in ſ plicita ā ling ſ cindat.

Ad ſ tr, gr unusq gradus ri ē t scep
albanus ſ cindit ē abalterno in ꝺ um scep in ſ plicitu, ſ ict o m. ꝙ gradq alti ā ꝛ adeq adhi
ē in ſ imp ſ cindit, ꝙ ꝛ adeq ri ē t scep, ē illa adhi; ſ ſ imq ri ē t scep ipſ ci ſ icq ang
li q olem ri ē ſ ci, nī di ſ tat, ꝛ eqq ꝛ ahā adeq uate ri tudi ipſ: ꝙ nāa angelica in ade
quate scepta in ſ imp ā ling ſ cindit.

Ad ꝛ : ita ſ truit scep ipſ ci ſ icus ad ui diui duaq,
ſ icut scep gricus ad di ſ tatq, ſ cep gricus ſ cindit ā di ſ tati in ſ imp: ꝙ in scep
ſ ci ſ icus ſ imp ā ling ſ cindit.

Ad ꝛ : ſ ſ to nāa ang ri ſ cindat ſ imp ā tua ling, ꝙ nāa
ang ē ir ac cipibili in nāa; ſ hoc ri ob stat: ꝙ ꝛ : ꝓ nia: in nāa ang idem scep gricq
ē ir multi, ir ac cipibili in nāa, ē in idem scep gricus ſ cindit ā ling: ꝙ in ide m
scep ſ ci ſ icus ſ t ir ac cipibili in nāa, potuit a ſſig ſ i dicere: nīa ꝛ qua tenꝰ, omni
bꝰ ſ tr, ꝙ nāa ang in idem scep gricq ē plete in nabi, ē ſ ſaq ē le rubristna: ſ in ide m
scep gricum ir ac cipibili.

Ad ꝛ 4 ē ſ plicatio impugnans anti, nam in mabilitat ſ t in
hamus gus, bratim ꝓ ximum ꝛ anscendens nāa ang ri ſ tm claudit in scep ipſ ci ſ icu aq ſſti
chasti, eq. ſ in in scep gricq, ē in illo nec ē ſ plicat, in ſ plicibi ri nit ling, ali a in ē t
gus, ꝛ tiq cuilibet uali ſ ſ onatr: ꝙ ꝛ eq q in scep ipſ ci ſ ci ſſti chasti claudit in nā a
altera in nit in ſert ꝙ ling in ſ plicite in ipſo scep claudat.

Ad ſ tr dicas ꝙ nāa ange
li, ſ i dat ā in gula ritate ſ trali, nīn ā ꝛ a dicali, ſed ā radice adeq uata ꝛ ei ni ling, q am
bq ē in mabilitate ꝓ pleta, æq uaſſet ꝛ ectualit.

Non ing ualet tum, q ā ém ſ t scep ā thone q
ſ cedit, ſu ſſicien t in dum ad ling uam ad ualitatq idem aq in - = Tum ꝛ adeq ē ſ ci
cuatione ſ ſ cepit ā mentq D. Thq ꝛ ecipiri cui dentes quinc ad ꝛ ep ſ ona ning actuali
tatq ē in nāa idq scep ipſ ci ſ icum, ꝙ cepit negat D. Thom. = Tum ꝛ eq ꝛ ac illa ꝙ ꝛ ac
dum gricq, ē radicis unius ing ul ariter ri ſ cindat, ꝙ ri ſ cindat ab in mabili tate
ꝓ pleta, ē in ac cipibilitate in mabi in nāa, q ri ꝺ auorq ē la ē adeq ꝛ ato unusti ing
q fal ſ um ē ciliat ca ſ tri ē t in ualuatq gricq, ut ſ ſ t. Ergo gradus gricus ꝛ adeq
Dim mabilitatq ꝓ pletq in cludat, ſ ſ t, nom Michael uq ri obiq ꝛ ndat ab alia ꝛ adi ē scep

di ſ ſ radi

dissrati spiritus, i abilla dicuntur p excessum gratiæ tunc cui gratiæ angelus
abilla dicuntur p immobilitate, polestas: p immobilitas, plura dicunt gradum gratiæ
angeli, stellis immobiliter radicaliter una simul: g hoc ex immobilitate, plena esse
alter, mobiliter

Secundo videtur dicendum quod gradus gratiæ angeli, spectatum immobilitate, de
potestum spiritus, i abbas dicunt ipsi una simul gratia in stellis quorum immobilitas
plena mutuumpta, aqua immobilitas mutuumpta, dicunt ipsi unam in gradicam, i immo-
bilitas, hoc gradus ipsius dicunt, in gratia, g hoc gradus gratiæ stellis, in spiritus.

Sed contra
valet, tunc in intelligibilis i stabilitas dicitur = Item g gen scribit
permittit mutuumpta, cum impingat, g hoc attendo, nominat subtiliter ad immobilitate
ling radicari in immobilitate plena, g hoc ipso g aliqd est immobile, dicitur
possibile immobilia, aqua ipso hoc spiritualis inclinii dicunt, g hoc ipso inclinii immobilitate
immobilitate specifice, g alium g mo gratia: g si sum dum mobilis subtilis et utraque im-
mobilitate, dicuntur: g sic gratia in duobus gradibus specifice dicunt. a

Sed spectatum a
Potest dicitur radicaliter specialis obviat. n. g gradus mutuumpta, g tunc dicuntur plena
in plenum, et pleno. Pecus hoc non ipse ut implicite includat hoc gradus, et alia
gratia, ingenium inclinii obstat ut ad potestatem hoc ipsum, non obstat ut hoc ipsum ex-
tra scripsi distrahere l. 23a, non obstat ut hoc ipsum ipsa inclinii dicunt: g hoc ipso
misi dicatur ing potestas ipsa probabilis, l. adminus negat quod alia idem ex pleno idem
quemcumque indicii singularitate, et tunc ipsa.

Ad 3m 99: nam angeli Michaelis g.

Sed dicat dicto ut ipsum ex pleno probabilis: g nam angelica ipsa probabilis: amen pr:
præter dicto ut aqua ipsi inscribi, et hi præmantur, nutumpta dicunt, ing præter dicendo
ut tamen: g a præter dicto tunc hoc ipsum ex pleno probabilis: g nam: nam Michael
chis præter ad singularitate ut qd ipsum in dictum: g præter Michaele tunc ipse
ing et in præmi: amen pr: o mobilis, et mobilis g aliud est ipsa ad aliud g mobilis
et ing et tractus, a ipsa mobilis, et tunc nisi alis, et amplia nisi ipsa mobilis, alias
nisi tractus dictum; nam Michaelis g præter ad ing ut mobilis, et mobilis dicta:
g tunc qd ipsum ad ing tum ing: amen pr: eadem ex singularitate nisi ipsa ad
ex ipsa et mobilis, et hoc nisi ex ipsa tunc, ex ipsa mobilis: g nam Michaelis
g præter ad singularitate ut dictum et mobilis, et hoc aqua, tunc ex dicitur, tunc a
singularitas et mutuumpta ad hoc in duobus, g et tunc in hoc nam duobus nisi tactus:
g nam præter ad ing ut pleno et mobilis.

Item: indicii duo ing g Michael præter
dicatur ing pectoris, i ipse mihi me subjici: g ad locat in me subjicibile, g hoc qua
nam angelus ipse probabilis: nam qd g qui præter in me duobus: g indicii dum
angelicum ipse mihi me subjici, i subjicit, ad hoc qui in me præter.

Respondeo ad ii ar-
gumentum g indicii duo ing in collocat in me subjici, i tunc subjicit, et tunc ipse mihi g qui
probabilis e, g qui subjicibilis.

Ad 2m indicii dum ing ipse mihi me subjici ut probabilis et talis dicit: g
in me ipse subjici ut probabilis g præter, tunc g alias et indicii ing ad in me præter, tunc g ipse in me
præter dicto, g in me ipse subjici: e sic stat in duobus in me, in me dicto ut probabilis: g in du-
obus indicii subtilis ut probabilis e.

Ad 3m indicii in me ipse mihi subjici in me ad ipse dictum

^

g°

Ipm̃ recipiet ūmg̃ indiu: cōtra cath̃ rebellā gnīt̃ p̃rabilē, q̃ ipm̃ gnīt̃ p̃rabili recipiet ūme indiu, nam ut ubijcibilē ñ recipiet ūdiu duo, ipm̃ recipiet, ñ ūme ubijcibilē: g° ipm̃ recipiet ūme indiu gnīt̃ p̃rabilē.

Ps 32° ex Mtha xpō q. 62 art. 9. ubi postquam dō ewangt̃ ūmg̃ ūmaa, ñ scalo cū ubijcibilē, subdūmaa ūdūmaaq̃ q̃ ūri pa ūmaa ūmg̃ posito ūme indiari ē ūri pluribus, q̃ illetus ejcit maa p̃bitmaq̃ ūma q̃ ūtatibus; addit, q̄ bap. plicet, q̃ recipiat ūme indiu duarū ñ positū illi q̃ ut ūme pluribus, si illigata subdūmaa q̄, ūri illigata ūtra admaaq̃ positaq̃ hentiq̃ pa ūmaa positū ūri cabiles pluribus subdūmaaq̃ studit, ut q̄ gnīt̃ adaaq̃ ūñ subdūmaa subdūm, q̃ ñobis ūpōnūt adcandūmaaq̃ plicet subscribūtur.

Exq̄ recipiat maaq̃, maq̃ ūmg̃ eandem ūcabilitatēq̃ habet subdūmaaq̃ adaquate ūrijcientq̃ illam admaaq̃ ūmaaq̃ dūm et eundē ūme subdūm, quem habet subdūmaaq̃ maq̃ maaq̃ scalo, maq̃ maaq̃ recipiat ūtr ut ūres pluribus ponitur, s. admittit, posse recipi subdūm beneficio illatus a scalo: g° ūñ illigata subjecta ūmaaq̃ ūtr, ñ possit recipi ut ūres ponitur subdūmaaq̃: g° subdūm ūtra maaq̃ recipiat ūres ponitur ūmaa abūtra talis maaq̃ potest subdūm ūtra ponitur ūmaaq̃ ūficaci talis; q̄ talis requisita subdūm, ñ ē de maa ūmg̃ recipit ut ponitur ūcepta ūcipi ūtra, ūtaliqua ponitur ūtate ūme quæ recipi illa ūtas ut ūtabilitas q̃dam distat ūdūm duantes aliquam recipit subdūm ūcabilē ūtū differūt, ut recipit ut ratio illi: g° recipi ut ūtabilitatē.

Specter: ūñ subdūmaa ñ ē dūm ūcūmūnibus ūcipiat q̃ ūmpt recipi q̄ ūmpt ūmaa ūmg̃ ūcūmūnibus ūpōnit ūtabilitatē, ūtūmaa negatiū, ūcūtraū ponit ūtabilitatē positū ūmaa positiū, ūtandē ūplicē q̄ maaq̃ ponit ūmaa positiū, ūcūtraū, ūcūtalē: g° affirmatiū maa ūmg̃ ñ ūdūmaa subdūmitatē q̄ūcta q̄ ponit ūmg̃ singula ūtū q̄ ūtatē ut dictum ē, q̄ūtraū ponit ūtabilitatē, ūpostea q̄ūtatē q̄ūtā ūmaa positiū, ūfirmatiū ūmaaq̃ ūcabilē, ūtandē q̄ ūmpliciter q̄ūtaq̃ ūtabilitatē, ñ dūmaaq̃, q̃ ūtatē q̄ūtatē ūtū q̄ūtatē ūtū dūa, adaquatē ūfūtaq̃, subdūmaaq̃ ūtabilitatē ūcabilitatē, ūpostea ūtabilitatē ūtū dūa, adaquatē ūfūtaq̃,

um 2 ms, qua dr vnaq; una positiuus, exclusiuus vñ exclusiui tantum ꝙ exig.

Dicitur:

nam Dñus in hoc loco loqr de vnitate positiua tantum dicta, ꝙ quidem dicendo, eum dñi-
pium nag a deo aīe mediū equale venit ring diuing, ore ang, imo et nag ihū; nam na-
que diuina ore dicendi te in aīe ꝙ idem nag tm, et ore, qz tm in nag illum, ꝙ que
vñ exclusiui et positiuus positiue tantum dicte, vt una aīa ihū nag, vñ dco. m. Deus vñ exclusiui hoc
ꝙ in aīe vt sic positiue, ꝙ ꝙ ipsius nag dñi extra requisita ad exclusiuitatē: ꝙ dicta exponitio et
oālitatem Dñi, ꝙ quo videre dicta in summulis c. de tno cri.

Et ut leuius vna aīa duoꝝ non
possit dari sibi ipsi vtrubi vni dumtaxat, sicut, qz vt aliqua aīa vtrubi hoc fieri, ex gñis qui ta-
dimodis in praemisso, ꝙ vt exponitur ex parte dicta, ꝙ aliqua positiue et impossibiliter,
et ita ponit ipsi aptā ad eendum in pluribus vtrubi in plus duobus in illis, ꝙ ita Dñs
repugnat tm adequate tm vt ad equale sibi ipsi, ꝙ ad aliquid, nec ex parte dicta vale
exponi, nec tm aīa implicat diuisionem accipere ꝙ aliquo fundo, imo ad talem ex-
primi exponitur repugnantia ut ex dictis obiat Dñus in 4. dist. 12. ꝙ. 2. ꝙ via ag a
sua adiuitate nag ang, vt similiter alij creati nag nequeunt, vt quinta ponit ratio, ꝙ
idem non exig ꝙ, ꝙ idem ag tm, ꝙ nag ang, ꝙ adiuitate dicta vt ad ipsi ex-
gitiua ꝙ apponit, et alio exigit.

Ad rationes duorum § 4

Ad primum ang ang vltra vtrubi repugnat: ꝙ nō ꝙ vt impossibile: ꝙ tm vt nec ang re-
pugnat ꝙ primo ad eendum in pluribus: ꝙ vltra vtrubi tm ꝙ, dicit cum pluribus repugnat nag ang:
ꝙ in illi repugnat ꝙ primo: ꝙ ꝙ ipsius ꝙ cui repugnat ad repugnat, et ꝙ, vt vidi ei contingit, cui ꝙ
repugnat ad cuidendi in pluribus repugnat.

Ad alt: nag ang ipsi ad possibili et pluribus: ita tm ꝙ
tali possibili: hoc vidimus et nag Michaeli: et hoc vidi coram Michaeli vna: ꝙ repugnat
ꝙ possibilem illi: ꝙ illi repugnat vna possibilitatem vltimi specifice, ꝙ ꝙ, ꝙ cui repu-
gnat pauci repugnat tota; vel possibilitas specifica ꝙ pauci vltimi specifice: ꝙ.

Ad secundum cui repugnat
tres vltimi vñ vltra repugnat ꝙ vltimi specificat a fundo, imo, vt ad illum vltimum, ꝙ tres
vltimi ipsi adhuc repugnat nag ang: ꝙ. Ad tertium nam tres vltimi sufficerent ad pluria in dicto
medio, vt dñs D. Thomas ꝙ. 50 art 4: ꝙ nag ang repugnat tres vltimi vltimi

Ad quartum
cum, ad probandum de pluribus, nag ang ad ꝙ accepta, hoc accepto tm idem accipi ipsius ꝙ medium
duabus, et bonus: vna duabus accepta idem pluria ipsius ang o ami ex ꝙ. Tunc quinta duabus accepta
repugnat aptitudo. 1. capacitas ad eendum in pluribus, ꝙ ita ang ei adequate vt tota et tota
singulari, et ad eendum tota, vñ repugnat tribus aptitudo nag ang ideo impossibile ipsius, vt
tota vltimi specifica vna duabus accepta, ꝙ idem accipi ipsius pot dari duabus, et vi dicitur ad pluria in
gulari, quia accipi accepta ipsius, vt dictum aptitudo ad eendum in pluribus, vna repugnat vt accep-
tus, quo tenet adamus, ꝙ nag ang vñ repugnat vltimi vltimi.

Ad primum dicitur, qz idem non
repugnat vt, et bis quo ang, ipsi ad possibili et pluribus simpliciter accepta et accepto in diuisi duabus, vel
ang, vt ꝙ ꝙ ipsius nego ang, ꝙ ꝙ. Ad 4m. nag ang ipsum alij duos, ꝙ vi ꝙ ipsi duabus

rdum rem, hoc impossibile ex hoc in divinis duobus, nil ex hoc ipso, dum quem non repugnant ibi plures dii, nec plures res, et hoc ita est dum talis non est probabile, quod hoc ita est, tum minime, nec probabile nec alias res et plures sint in divinis philosophi, in d° loco, necessitatis nobis, adque ponenda ipsa ma[ter] tantum tribuit quod ad hoc et non ultra dicit.

Ad 3 ma° et hoc cum ad hoc in tractu repugnet inde illud ma° dicta, quod adque non est ita singulare, et ad plurium tractu, non repugnat multiplicari cum ma[ter] tali non in adque recepta in ma[ter] ipsa, quia ut ita dicta ad plura, et inde differunt ad plura: quod intuitive non, vero ut hic ipse, impossibile hoc unicum in divinis stabilire ad quod ratificat, et plura sint dum ipsi non repugnantiam, hoc et plura in divinis, quod non sufficiunt ad tranquillo relata ut hic ipse dum non bene.

Dicit: non in adque recepta repugnat primum multiplicari in plura in dicto m. dicta: quod in ipsa tractu repugnat illud in hic ut hic ipse, primum multiplicari et ma[ter], ma[ter] repugnat non cum in adque recepta: quod et primum multiplicari in plura in dicto. Nec dicta, non et ecce, quod non cum in adque recepta et plures immutati, et plures non, imo et dum recepta ipsa ma[ter] implicat, ex dicto, ut dicta et: quod dicta repugnat primum multiplicari in plura in dicto.

Pro, dicto cum, repugnat primum multiplicari in indivisibilia, ut cum: spiritualia sunt cum, et non: tres anguli non cum in adque recepta repugnat primum multiplicari in indivisibilia, quod dum primum et ma[ter], quod cum dicto in adque recepta non repugnat, non in repugnat non cum dicta tractu primum multiplicari in plura in dicto spiritualia, et quia repugnantia assumit illum sensum, ut illam in ma[ter] notat, et ipsa eadem dicta recepta adjectiva in dicta recepta.

Dicit: impossibile primum multiplicari in dicto spiritualia: quod non ita: primum, impossibile et aliud primum multiplicari per tot ma[ter] plures cum et ipsa quod in illa plura, quia ma[ter] corporalis ipsa ita primum multiplicari in indivisibilia: quod impossibile et ita

Pro, dicto cum, impossibile est primum, et absolute impossibile cum tribus, ut cum, impossibile est unum, et ex capite, non ex hoc non cum, et non: ut non quia ex capite impossibile non absolute possibile primum in dicto divisibili in indivisibilia, quia primum multiplicari absolute possibile, et in dicto ad dictum pha[ter] dicta quia corporalis et impossibile primum multiplicari in indivisibilia nisi et ex aliquo casu, nempe ex non repugnantia, quod adque dicta ma[ter] ipsa angeli in adque recepta, dicta quod et ita non repugnat non cum adque plura multiplicari, dicta dum quia non est adunus et tractu ipsum est ad dendum plura habitualiter in divinis duobus, imo, et ipsa ad habitualiter ipsa fidem dicta non bene.

Dicit: tale primum non assignabile: quod impossibile probatur. — Pro non est assignabile, quia absolute, et non ex. inspecto est impossibile, non tum impossibile ex aliquo ex. quod non in adque recepta, non est et modo dicendi humani non repugnant plures dii, et tales dii non sint adque assignabiles.

Dicit: quod tale primum est ens rationis, et hoc nullum aliquidem absolute impossibile, vero ad impossibile reducimur. — Nego quod: quia hoc primum non est absolute impossibile, non ex dicto. Et aliquo modo impossibile, et dicto ens rationis non est, quia non ens rationis et absolute possibile, hoc modo et hoc nullum aliquid non est ens rationis hoc primum et impossibile ex

aliquo

aliquo c. g ꝑ pole ꝯ nẽy nẽgnat, hoc ꝑmo nẽy nẽgnat ꝛeg ꝯ nas ꝑ pfigi°
ẽy nio ꝛ ꝯ ppoli; poliaꝫ ut dictum ẽ, ꝯ cntiazaꝫ, g ꝯ hoc ꝑmo nẽ ꝯ ꝑtem, ꝛ ꝯ
ꝛmum ẽ nas, ꝫ naa nadg ꝯ cepta illud ꝑ nẽ nẽgnatiam admittit, ꝫ adillud
ꝫ ex multiplicẽ ꝯ pot ꝛ. ipo ꝛ ꝯ ꝛ aꝑta ꝑ bet fm dum ad uerbitatẽ ꝫ idem nag tm
admo quat absolute ꝛmpotit hꝫ ꝛ aꝛi, nisi ex 6i. c. g ꝑ ꝛ aꝛalitat nẽ nẽgnatiua
exceptionẽ ati, ꝛ ic ꝛ 5. h.

Arguꝛ 2: nnaa ang mpmo nas alĩg ꝑ ta ẽ aliqd
nẽgnans ẽ nalitate: ꝫ nequit ꝑ ut ꝛ ꝑcipilla uzi ꝛ moazi, ꝫ tr ans, uzli,
ut ponꝛ nas nisi ꝛ ẽ nẽgnat tm ꝫ ẽ nadg quatio ꝑmo ꝛadicit ꝫ una tm ꝫ ꝑm
illo ꝛ ꝯ nas ꝛ nadg ꝯ cepto cuius ẽ impotat adg quatio ꝑmo ꝛadicit ꝫ una tm:
3°: ꝫ ꝛ mia: tm ꝫ ꝑ adg quatio ẽ una tm g quis nas nisi ꝑ ꝛ emi ꝛ idui duaꝫ ꝛ ui
ngularitatẽ, ꝫ alẽ ẽ ꝛ altẽ ꝛ um ꝛ idui ducis extremꝫ: ꝫ ꝑ ꝛ ꝯ ꝑ ꝛ um illi ꝛ ꝛ ui ad-
ꝛquari ꝛ una tm ngularitatẽ, ꝫ ꝛ aꝑ ꝛ ato ꝛ ẽ alium, igitꝛ dem. 2. ipsum, ꝫ ꝛ idui duaꝫ ꝛ
mediat ꝑ ꝛ atum alĩg ꝑ quo talis adg quatio ꝑ ssit ꝛ ꝛ uniaꝛ.

Tim 2°, g ꝑ illi ꝑ ticipiꝫ
ꝛ ata, ꝫ nec ꝛ ꝛ uniꝛet adg quatio ꝛ ꝛ uno ꝛ idui duo, alt ꝛ um nec ꝛ ꝛ ualeꝛ, ꝫ ꝛ ot ꝑ adu
abstracta ꝑ ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ ang ẽ li ꝛ multiplicari ꝛ ntra ꝛ ꝛ ndg ꝛ ꝛ ꝛ, ꝫ ꝛ ꝛ ꝛ ut ꝛ mpotit ꝛ ꝛ ponꝛ ꝛ ui:
g° illi ꝛ ata ꝫ nec ꝛ ꝛ uniꝛet adg quari ꝛ una tm g

Tim 4° nisi angli exceptuaꝫ ꝛ ra-
dicẽ ꝛ uniꝛ tm: ꝫ ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ

ai scepture implicati aliata scepgerant, & sit aliahi radicato unius, assentiri ei, imo nec recipi a fundamento, utplura tradicant: 9° huiusmodi q naa angeli post mobeti scepta aliata mobibat, ei mi dudat adsgnag q natrig hoste ei cali.

Tum 2°: nam scep ue hi dr ei scep unionem: 3° dr abstrahire implicite, & explicite a scep diuisibili, stabo illo, q ipsum illius, adsquato quadtrig ipsum, ipsum diuisibile in tres mo diuiduahi ac scepsia mo diuiduis istitubo: 4° unio dr abilla pticipatione vlm ad illo gm gm implicito.

Tum q naa hua ut sit uahi vlm dr ang scientiae, q an ama signata tale, q inclinare milig mau signata tale eandem tracta huius ecclesiahi dg: 5° sta naa ang vlm dr abstrahire a singulari titulo scahi put a mobibus capit ide scepsibile, i mo implicito impostam adsquato quo ang, q hoc eandem tractg ecclesiahi tractg.

Ad 1 pacti

C hac dubita, antg ad azg ad pandam, nto, adhuc 2. Thom ci inclinabilis dg, 1° mo quoting, badsquato quadtrig, img idem ei ad ipsibilitas mdiuiduahi in naa angeli quadrat, alij m. centrat img, in adsquato rum quing indi multo ei d scep mat nag ing, tui adsquate, huic uiadsg mat sidratt, vlm ei d scep pibili illius, cripsi nag angelici mat sidratg singulariter tum d tractg, quari ont adducire, vim. pcipere ualent quo ei img ei pradg ei dr metnag, tali naa ang possit p dici: q citi ad ducent, q naa angeli vlm adsg occepta, i adsg quo ad alia met p ei uahi loge: & ultimis ait rem tadg naa, ad mq dd rem ei p pariam tm p stem pone ei uadg, nam ei gto g dolari ua ei gto g dolari, ei g dolare, in illa angeli nulla ei impatio ad uahi tadg. Sic aliqui quos inpo o citant Leam, & Sanchez.

Ad hoc dicendum dr plicat antbi, tum q ei img d tracta quasi pacti spirituatg ang nullum ei capax ad scandum plures angelos in eandem spem inserti, complicari, q tum caiat ho dem mo ei hoc naa angeli in ord ad plures indi rui cad, & spirituatia, sicut naa hua in ord ad uam oli, cui pacti onat incarnig, q tot illi mum & vicem lia.

Nam q alias sequeretur q mali idem q ante egrat posset iustificabili, q explicite negat D Thom. Prata sequela illa sic egta sit quoad illatia adsquata impta vl impatatis singularibus, nec illius radix: 3° nec aliqua q antia ad condemnem ips huiusmodi: 4° & secundum plures naa sic egta ad uahi tantum.

Ad

Nec uale dicere hoc ang ei ei egressurei vim, nec idem te, hoc & idem sibi aliatia ont, nec sibi ductive dicat & imputat nisi m prauum naalem & eria aspersi, & prata aliatia sphilica. = Non ig uale, nam in nitro tenta nag vazumptibiles ni sperdi & uahi, atqui aliqd peculiare habituang omg g nihil nag vazumptibiles: 5° eodem mo spirare d unus accusij & condemnabi, mirabiles: & ermaa, si inuc vazumptibiles ut sit inuc egentes, sic gentes dat christ q alios in fantibus, & ut sint uahi pradi dentes & ebenfantibus & singulari bus dilig.

21

Ad 3 dico q̄ Gamaliel tribuit nāe adæquatum simpl̄r radicale
ut nām in 1o dum negat nāe ipsius Petrali & adæquatū respectu ēiusdem
differens adplura Gamalielem, dum negat ipsi Petrum & notarium ambobus esse.

Arguit 3: gd gd
quēritalium, dum se in stirpibus ingerit, & imē quærenda ang̃ dimittit: q̄ in stirpe
illi quærit: q̄ in stirpe abstrahi nequit: q̄ non sit ecclia, sit q̄ia, q̄ alias scipsam mu
ltiplicaret & sibi ipsi opponeret, dum quæritur, dum, & pugnaret secum, ac
cum de
mæ pertinens hōi in exaltā scire, sequeba sit q̄ nalitas & pratus opponitur, exaltet
tur fulcaritate.

Ad 3 dico 2o q̄ nalitas, dum adæquatus opponit nāe in dum nāe: q̄ illi idu
plicat adæquate, ita pratus illalia tamē, nalitatiua ipsius, q̄ 2o in dum dualia necessa
rio in nalitatiuo stat pro stirpe nāe ang̃ & pratus opponitur nāe in dum radicali, & oportet exalt.

Graum
illi dumte tantum dicat particulē accip̄ numerum exalta nāe angeli in suo primo ac ip
tio. Vel aio q̄ cum exaltatione ipsa, cogat & veritatis exaltat, & exaltalum accip̄ subsum
an impropriē dictum adnumerandi, pro tali accipi et in differentia ad pluralem fruitiva, q̄
mo quo se tam ad q̄ale numerum hōi dumte, & hoc ut tale adsistit in differens ad pluralem ipsi.
in q̄uod participatur hōi dum accip̄ alia, adplurale ipsi indifferentem vel hut, sic in nāe ang̃
ibum aliquo rata quēritia dumte ipsi ab omnibus negat stationem dumte & stationi adstan
ctiones talium, pro ut dicimus] placet sin dum exaltalia dumtaxat hōi, q̄ exaltat in ipsi ratum
opposito gradu gratiæ, nempe ipsi angeli dumte, exaltat in ipsi ratum exalta opposito
ens adæquale hōi, ut in suo esse stitutē, & abeuli dilē: vel in le.

Arguit 4: licet Gabriel accipi
at ipsi ipsa accip̄ indiuiduā, & impugnaret plures ipsi alios in exaltata gia: q̄ ipsi ēi
plucandi & pugnent nisi esset probabilis; & hæc nāe angelorum pugnant: q̄

Ad 4 facilē, q̄ tunc cap
al est exaltatum dum taxat, q̄ ad hanc exaltatē in exigit, sic tota exaltatē dum taxat
dat q̄, q̄ ut a pluribus ipsius abstrahitur q̄ abstractionem ita abumaya, & ita in differ
rens nomen ad in exaltabstractum a pluribus: & nec tunc casus exaltat subsistere pugna
g nequit, ut pugnarent exalto &c.: vel tota ratio nequit exalta exalta, & dum tunc, &
tax; nisi dum taxat.

Arguit 5: omne angelicum dicit relationem ad plura: q̄ in ipsi probabi
probatum, q̄ nāe cgli adæquatē & nāe sua nisi dicit relationem ad plures sed, sic nāe
angeli adæquatum unum individuum: q̄ a nisi dicit relationem ad plura in di.

Ad 5 dico quod
cendum q̄ adæquatē nāe cœli q̄nicæ sua, si queunt ex accip̄ ipsius q̄ quia nāe,
nisi dicit relationem ad plures sed, adæquatē in angeli unum individuum ex accip̄ ipsius
nāe angelicæ & ex accip̄ in individuali, quæ nisi nāe nata accipi in alio, & plures ad nāe
individuum, ut amanti Thaes: vel in le.

Nicol: nō adæquatē tribus mangelo si queunt ex
accip̄ stirpis: q̄ Ioannes, angelus dum accipitur in stirpem exaltatis mundi, & adæquatē
unum individuum si queunt ex in mundi tunc & plura: q̄ tribus adæquatē si queunt ex accip
stirpis. Ad 5 mangelo accipitur dx in mundi tunc & plura, tunc stirpis est, &

alia ult. ꝯ vi dicis duabꝰ, ut ex ijs docet D. Thas, & laculenter explicat m. ꝙ Toann. à S. Tha. li. adꝛquao & genio in dicis duobꝰ ꝙ cuncta ꝯ in maalitate ꝙ ꝓfectu, & transeunt ex vno in duo dicti; ꝯ ita vt dum recip. ꝓficium n̄ ualitate adꝛquata ꝙ genio in duo. Et ita mens in gradu gratiæ angeli, ꝙ idem ꝑ cuncta explicari in maalis, & in gradu gratiæ scala ut talis, idem ꝓpios n̄ adꝛgabit necꝛa dicatam ad vna alicui alteri inferiori.

Arguet 6: n̄ dant fundum adualis ualitatꝭ: g̃ talis ualitas ꝯ hgr maiꝛa-
Sicticui fundum ꝯ ditionem ualitatꝭ, g̃ dant .x. recip. ꝓficium angeli, ꝯ in duo-
duale, ex. recip. ꝓficius ꝯ ꝓpositi ex ꝓxie dictis, g̃ ditio ualitatis n̄ ita magnus
ang, g̃ tam magnus ex ꝓficius fundum adualitatꝭ.

Ad magnum, talis ditio ualitatis
n̄ sufficit ad ꝓportionem fundum: g̃ nec sic: p. tam, nec naa diuina ualde dilecti-
ta ang, ꝯ n̄ talis ditio ditio n̄ obstat fundꝰ adualitatꝭ nec idem adꝛ: g̃ nec
naa ang.

Ad arg. Concedit, ad explicandum 2. org. dicunt, ad ꝓbandum ꝓ ma, dis
gunt vlra pones simpl, ꝯ ꝓpli ꝓcisse dicta, pones ex clusionem
ne quam, ꝯ nullam negatiꝰ, Deus nanque ait ualde, sicut aqualibet
alia ex, g̃ aliquis sit, ita ꝯcedit dilecti pones simꝑ, ꝯ ꝓpli, n̄ pones ex clu-
dentes, ex clusivam, vel hæc ditio talis n̄ sufficit ad ualitatꝭ, g̃ ad hanc exigit ex clu-
sivam talis ꝓpriam singularitatꝭ, g̃ Deus facere ꝓpt, ꝙ eius naa angelica, ex gilibet
alia naa idem recip ꝓficium, idem quem ex pedit ad diuinitatꝭ: vel sit ditio talis
alia ꝓpria in Deo n̄ sufficiat ad ualitatꝭ, bene tamen ꝓpria vi alijs naa.

Ad ultimum
dico, g̃ sit ditio talis sit fundꝰ ad ualitatꝭ in illis subtilis in gr. ꝓpria ex
gra, & dilecta, n̄ a in illis g̃ talis ꝓpria carent, ut naa diuina.

Arguet 1: naa ang in
ae singularis: g̃ n̄ ꝓpt recipi ut talis: p. tam, g̃ naa ang ꝙ in corpora ꝯ in ma-
alis inae n̄ ꝓpt recipi ut maalis ꝯ corpora: g̃ g̃ ae singularis inae n̄ ꝓpt recipi talis.

R. p. naam cuncta idem quem habet recip n̄ adꝛquata ex clusiua naa
corporalitatꝭ: vel idem amplum & fundo ꝓpt recipi ut maalis ꝯ corpora, naa
ang n̄ adꝛ recipit idem gradum ꝓficium n̄ ae singularis, ut talis: vel ꝓpt recipi
ut talis. — 2. dico g̃ ꝯ corporeum, ꝯ maale in praxalia nunc in contrarijs gradi-
bus ꝓpterii, vide naa ꝯ corpora n̄ ꝓpt ut corpora pellere ejus: ꝯ ꝯ nunc
ꝙ praxim recit a. ang quiescens, nec nunc rubus ꝓpt ut recit, ꝑ tam nunc illius g̃
ut recipi contrarijs, vide g̃ ejus naa angelica n̄ re singularis sit, ꝓpt in actualis re-
cipi idem in adꝛ recip. Et in tra arg inqualibet alio naa.

Arguet 8: g̃ a Petrus ꝯ essentia
singularis n̄ ꝓpt a singularitatꝭ ꝓ cintatis g̃ una cinq ꝯ essentia singularis n̄ ꝓpt
a singꝰ ꝓ cinda. — g̃ patet: g̃ ae ꝯ essentia talis n̄ ꝓpt a singularitatꝭ ꝓ cintatis: g̃ pau
ca. — Patet ai: ri angelus ꝯ essentia talis n̄ ꝓpter a singularitatꝭ ꝓ cintatis: g̃ a singꝰ
ri singularis n̄ ꝓpt a singꝰ ꝓ cintatis.

R. Nego casa, g̃ ꝯ essentia singularis ꝓpter

respectu alterius, q[uam] singularis est dissona, quia Petrus attribuitur Paulo tali, vel tali
tali loco, ergo &c: vel Angelus videbit Deum ex gradu essentiali ad gloriam pertinente
essentialiter gloriam, q[uam] in virtute recipiendi ipsius gloriam attribuitur visui talis, et tali loco
respectu alterius, q[uam] in virtute recipiendi ipsius gloriam attribuitur visui talis, et tali loco
et tali tempore: q[uam] unumquodque illigitimus q[uod] est cum alio attributo
unum essentiale.

Ad primum dicitur q[uod] talis est dissona ipsi, quod non habet, nisi accidentaliter
significari duabus, videlicet essentia et relatione respectu alterius tertii
attributo, vel q[uod] alterum dissonat duabus, quorum est essentia significando
hoc totum respectu alterius: vel Deum illum gradum quo ad non stabilia gloriae.

Ad secundum patet quod Angelus est essentialiter gloriosus, quia unum Deum
unum, Deum recipiendi, q[uam] nulla res in divinis duobus est essentialiter duo: et talis an-
gelus in potentia absolute gloriae: et totum unum est dissona in divinis duabus, videlicet Deum
tamen ipsius abeliae gloriae respectu alterius quo ad non.

Dicit: essentia non requiritur ad gloriam, quia
gloria est totum essentiale et in divinis duobus gloriae, nec per se gloriae: am[en] tamen q[uod] per se
totalia quod unum, et quod non, nam quod primum gloriandi per se quod est abalienabile
libus et gradu totalis.

Quod dicendum est totum essentiale primum et attributivum, et totum
tivum non totalis primo et quarto quoad nos, et inter quae negatur totum
totum essentiale quod quartum unum, et quod gloriandi totum gloriae totalis q[uam] et attributivum
ua primo, et tali ipsius, ipsum et dimidium gloriae totalis, et attributivum et totum, et ego
quam, et aqua et aliquanda et ipsi gloriae, sufficit et totum essentiale ipsius gloriae
ficum dicatur et venustum recipiendi, et dominus illius aquosus gloriae et rubus
quet aliquis recipit tunc adequata recipit, et unus, et respective ad eliam et gloriam
pionem adequatam, non magnum et dissonum in divinis duobus alius recipientis, et ipsi gloriae
hz. m. totalis et essentiale cuius libet ipsi non gloriae respectu alterius, et recipiendi
vicut supra.

Ad quod nota q[uod] gloriae totalis alia est attributiva, alia numeralis
ordine gloriae ipsius et gloriae dissonat gloriae et ipsi, dissonat divi-
dimidiatae gloriae totalis et non attributivum ipsi, et malignum et, et ad ipsum sub-
cutum, et tribus divinis duabus: et angelus aliquam dissonat ipsi gloriae attributivum et
et dissonat aquolibet alio angelo gloriae: et quod non est gloriae dissonat
ipsius abstrahere, q[uam] ad abstrahere est aliquid et non attributivum attributivum aliud in ipsi
gloriae a abstrahere et dissonat divinis duabus gloriae et illius et attributivum, et ad
virtutem recipiendi tales non est ipsi, et dictum est: q[uam] aliquid recipiendi tunc gloriae, et ipsi
non aliquid et unum, et quod dat non est gloriae, non potest gloriae tunc, non respectu alterius
illum et quod dat non gloriae et tertio non potentia esse.

Dicit: q[uod] angelus non est gloriae unicae
gloriae: et boni est unicae gloriae non gloriae et quod dicitur, et dissonat et tertio recipiendi
et alius et alio in angelo tot dissonat divinis duabus, q[uod] duobus non recipiendi, non dissonat gloriae;
et gloriae totalis gloriae, et alio explicitus et aqua adequata et alicuius est in

gloriae

que & dextra vi claudit.

Pr dco rgnt unica dextre que ad grad mult constitutiua vi ipse & dum mo respiendi il adequata ostanes o5 que ad grad nr constitutiua vi ipse. i mdr stui diuiduali transeat regit, ad glcum dco q dcat vitalis mali, ngg distq in diuiduales q ueniunt dcto, pri ad ipsis, hr cabalia fra dcta, rpondet alis nag unica dextre dcti tang ad glia, q quo ad in diuiduas, sic vi angelis lt abeadem fraguniatiu diuiduo & dextra ipsa, q vtrq dextra in dcti uiduali cabypsa sita ut ad extraneum dstq q uisite, & ipsis nag angeli, nalia rpondentalis respi, nisi ut cgnt nag macdi, ngg dzumq gruuin diuiduali, ac dctis nag ipsis, mdo, q ut ad equate, & ut mo dcti tr duplicu dextre q & ipsi alii dctis nag dentur tribus vi qui ut dne, & qui ut nobis respiunt. & ita nra angeli vi nobis respiant ad mo cui libet macdi nag, & qui ut vi applicat regi ipsum, & vi tutnus ad equate quo ad aut dcti ipsum fis, vel stram, ngg quo ad aut, vsq naum mnaalg respiendi & vellalis vi tutnis cui libet rei dui dctr & fiti.

Alia aag omitto q & vel dicti tacta dui posterum vi m. q ad uertant notet & ipsi vel alii q plures recedunt nag ang ei ualg mit, vel dicti dicunt uel mt & fundu ad uel to jum, & quo manifet leuiniter in q uenti uitto rum & extuno pte remanent retenag ang tendum ad uel itatg & vel alia ipsum re dant, dum uel itatg mdo nag ang negatia audent.

Valias nag vdis & alteras dui elucidatr §

Displicet vi hoc punto tractum sit ad cuius nr dum vdi dtacto abstractam a bruno vi dui duo vi ag pugnanti ad pluza, lt dtacto vi dia ei impossibilem sdum rem, & cuius pl: displicet nom quo tum, q & expresse pl Dram 4 pl. q. 43. art. 9. vi o. ubi an rem nia a vdi vi ei ipsi p multis idem rem, q dum rem sm: q dg declarid q tum q vel e dum rem, & cuius pl dr ei dstractum a bri fratribus, & ad pluza vi di dum compositum relata vi dtacto rem a vdi vi hut opus xa vi di, ad qug possit respui, & aggpossit abstrahi: q. = tum q adeo vel itatis & vel alio quas vi pramentalis ad cuius vdi tudinis fit, vel alio pramenta hia ad dcti to nem vel alis tranuslentalis potius tum ac & rem is q pluza vi dui duo alia ac & rem dtacto vi nia a vdi, vi potuerunt hia recedere ab vel itatis vdum ag, & rem sl.

& vel sic ergo ciam vdi vi m & vel e dum vdum rem tm q vi dutnaa ang vi adg recepta vel i e, q vtrq tit q & pternag vdi ut potuerunt vdi & fundum vi tm ad vel itatg vdum rag tm vi dum ag, attamen hgcmodi amplitudo nag limitatis p vacuitia pluralitatis vdi dtacto: q & dtacto vi cut nag vdi ad mactg ad uersus vi dui duo vi respugnat alia vi dui bile & vi etas nag ang vacuitag mdg ipsius, phia huius vi respugnat, & vi ad ferius dui duali: & hoc m dicit vi m, q & dcto dcto vi tempestia pluralia vi dui duo vi tag ang, num q ad mag vel itatis ipsi pertinet, q ad vel itatg vdum rag tm. Ceterum & pluza vi dui duo intra eandem vi mentis vi tabel dcti, petia, tabi nag patrui, (vi Deus placuerit aliud vobis q ducere) & vel alis vdum rem, & ag sl: dtacto vi utraq; eadem vel itate g audent.

Utraq; pars recitatoris vel dicti sit, q & actum dum vel um, vel

tatis dum sum, & accl. Pl, opus est arg. d facto scriptura ad dictam exceptionem, si vita detractionibus, sibi hoc unicum individuum debet, vel alia plura in una ordine fundata in genere, pro tempore & spectu ejusdem dicti actoris exceptionis, sicut vera anglo pluralia in dicto fundata 2 ejus individui in illorum aequipollentia, & petitae capiantur, pacta, & quatenus exceptionis in actore: & sicut vera ang. d facto sibi mel vel dum vagetur, vera exceptio, vita in alio vero ad positis & mel vel dum vag. vag. Arg. g. ha. hanc ad officia positis & dict. vacatis dicti positum.

Digressio de individuo. §. ult.

Individuum dum accidens, spirit, portg. dipl. autumn, & individuum aliqua dicat opposite: individuum in declarationis met. b. finita, atque & 2 onta, individuum a 2° finita atque affirm. Porphyrius tit, & dicat unum praedicat, & species & dicitur, g. praedicat & vac. in individuo & orbis probabilibus, & terrarum, praedicatum uno dissapparia individui dum. quae positio ni & individui dicitur accidens, nec illam negatur vacat dicat Porphy, Pex disponi pot subjicibili facilia alia positio individuo accommodatio, dicendo, individuum & g. subjici dicitur, & quae ipsi praedicat in aequod quid.

Ja. Jam ad ponendo dicit: individuum ipsi dicitur: g. de positio & dicitur individuum & singulare sum, & individuum & singulare sum & positio ipsi: respondet g. hic individuum accurate & singuli dicitur ipsi vocate, pro ni. hic. 2° ad positio individuum accurate, Petrus & Paulus, & g. dicitur, vocat individui dum g. aequ orbis ejus.

Sicut 2: individuum praedicat & plus ibus g. in hm dicunt ipsum: hic sicut praedicat Joannes & individuum & & hic & hic hoc individuum & individuum, hoc individuum & individuum; g. praedicat & plus ibus.

Ita respondeat ad vocate hanc actis praedicat & & individui, & 2 probabilis actis, & actionalis, vacat & g. praedicat ipsi dicat ad quintum probabilis, & 2 ad dum, & sicut & dicit ipsi probabilibus 2° ad to hanc praedicat Petrus & individuum de positis, & g. individuum & ipse praedicatum illis inf. onta, & hic & 2 probabilis, & g. reductive, sicut hic & subjecta & conj. & ad accipio 2 onta praedicatio & ipsi probabilis, sicut hic & 191 & aequ & g.

Quaeritur positorum ponat & dicit dum, individuum praedicat & plus ibus praedicat & ut quod, sicut & instructive negant, & vocatur, & ut quod, & dum, & vacat g., nam sicut 2 omnis & vacat praedicat, quod praedicat ut quod & plus ibus & ipse differentibus, ipse & vocatur ut ipsi & accidit, sic 2 omnis individuum, quae ut quod & instructive & vacat, quae Petrus praedicat de ipso, ipse ut quod & & vocatur & vocari a 2 omnis accidit.

Tangitur ad g. probabilis & ipse & individuum 2° onta sumptus & g. reductive ad ipsum, omnis & vacat actionis.

Individuum dum 1° onta ipse & ipsum obz & ipsa, & dicitur visibilitas, sic vacat vocatur dum non

186

subsecutam ad alia mutatis positionibus, maiori, minori, dicitur cum composita ex aliquana, exiria, hoc indiuiduum dicitur Porphyrius, Illand cum aliquo proprietate in una regula in alio regulis ipse: que differentia dicitur proprietas, quia datur speciei in diuinis, imputabilis tempora, proprietas in diuinis tribuens distinguit.

Vaiziza, locus, tempus, cum nomine, anguis, Patria Ilcptum que ributamus, et alter.

Quarta expendo, scilicet circa cum substantiam, et accidentium, et applicationem, vizza scilicet habitudinis et stationis, videlicet, locus, situs circa unum quid natus est, tempus circa tempora, nimirum circa quid appellatum: anguis scilicet regimen patrum nobilem. scilicet. Patria scilicet regnum, aut gentem, quia circa collectum ipsorum dicitur in diuinis nomina.

Inquiri: an abs diuinis finita tempora possint abstrahi aliqua ratio cum omnino ea? negatur quia ratio est ratio emanativa, terminativa, quia ratio opponitur omnino ei, quia ratio in diuinis dicitur creata in diuinis aliquando ipsi aliqua ratio in diuinis dicitur, prigna in ritu bebetabi in diuinis ratio: quod est idem absolutis dicitur, illabitur vel ratio, creatio, creatum et abstracti finita aliqua ratio, que omnino est illi prior: quia ad ipsi in diuinis habitus: cum igitur, habitus dicitur a habendo aliquid nec omnino cum dicitur creatus nec ita dicitur creatum nec nomine creaturarum quia ipsi mediante illa ratio omnino ea, hoc est sed tum quod dicitur illabitur creatus finita tempora et finita accepta, et attributa quia possunt in ipsi abstracti aliqua ratio cui omnino ea.

Inquiri 12: an ita tum ratio cui analoga possint abstrahi? assentiuntur quidam aduersa, et probabile est. Et probabilius dico primo dilectissimo mihi, nec analoga ratio abstrahi potest, quia ostendo, id circa ratio cui ratio cui est cui in diuinis, est quia supponit, id est quia praxeos et pluribus, quia cui ipsa quia pars in diuinis dicitur et aplures cum ut abstracta, hoc est tractatum in diuinis, et impossibile est tibi ratio cui in diuinis nec analoga ratione, quia aliqua dubitabilis est cui ratione equinoca.

Inquiri ultra tum quis omnino ea, et ipsi omnino in diuinis nec possint abstrahi? assentiuntur secundo quia ratio est finita tempora, ratio est declaratiua quia ipsa est ratio et ipsa quia est ratio, et ipsa quia est ratio, et ipsa vg. ab ad. et omnino in diuinis ratio specialis omnino ea, et ipsa omnino tum habilis et finita quia omnino ea, et ipsa omnino in diuinis nec analoga.

Secundo nota illis finita tempora, negantur respondent aduersa, et accepti et plenissimi dicti nostra adea quia expressa, pignata diximus, et dico quod tum est cum secundum finita, Deus, ego, et alia, et tota poralia, inutilitate, et totalitate ad omnia quod tum, nihil omnia ratio. Et hoc est.

Caput

Caput. 3. de differa
Summatelus Porphyrij.

Caput illud in quo ipse diuidit Porp. in primam & diuisiuam ne differe reperiri, ma. [illegible] dem
dissonus, rerum tot reperire & licitum & inutile uidi, & illum triplicem differe diuisiuam, abu-
tibo, quia differa in uoi rumpta. qui differe & unum alterius differat diuidit & unam primam
eorum, & primissima: differentis & acci reparabile abutto, & rectorum dicit & abscijst.
marcipio, & rationalis acci caut, & ut abbrido & & & bo albus ani alio dicuntur, & differa & primia
acci uisi reparabile & & unus abutio dicuntur, sicut ut bibitiua in hoc, & abbrido in cigno, &
regulariter & equa alia accia mi reparabilia: differa & primissima & illa & & unus abutio
illata dicuntur, sicut ut bibitiua in hoc, & differa & primissima diuidit in species & met & dicta in sum
lii capi & hic. Et 2ª pte textus Porp. dr & differalogia quia & primissima & triplicis uisi
rum & t. & ut diuisiua acti, & ut pri distributiua & istarum abutio, & plus dicto, & in reprae
bibis, nu uelle uiri dicit nam & quia eidem differa & gradi eorum & idem diuisiua existio
nes, ut patet, nam rate omnes diuidit ut, existim stant dr pri diuisiua, omnes &
dli homines pri distributiua, omnes & Petro & Paulo uadet praeli, dr differa & reparabile: subº
dicit & fuit illam Porp. hic, differa & illud quia pri & uadit acti. subº 2º & pri distributiua & in
gni uenerimpotia & distributiua fauerebatici differa, hic illam & fuit, & quia differa 2ª & longue
la, & quia subiungenda reparat ea quia subeo demere; & longue in accessione, aut
distributiua terrumpotabile hic illam definit, differa & praeter & plurales differentibus pri
inquilina, & in & quia & hic & hic & textus Porp.

Antiqua dubbola & textum Porp. examinantia dif.

Torqui 1º utrum diuisio differ in & primam, acum, & primissima & libenter patet?
Affirmo 1º, & ratione ea rationem ea rationem bona diuisionis, ut patebit discurrendo & in patens.

§ 2ª dico 1: membra alterius diuisionis ni dis quorum patet & 2º tradebat de-
uisio ne bona & pte eius: eadem differa & primia & primissima, & uti & 3ª. Nam, dispar
gationis uirtus & differa & primissima albo, & & differa & primia & ani, & albedo acci in
reparabile & cigno; & ita & differa uoi hoc: & eadem differa & uoi & primia, & primissima:
& 4ta.

Ad & eadem ratione differa & uoi & primia & primissima, & rerum patet & dicta pro ad
ditata rubra, uidelicet & dicta diuisio & bona, & ut diuisio bona ne reflectit & membra & di
uidentia patet & quantis; & & ratione in omne, & diuidit in uerum & bonus & in hoc & di
ui & ali & & patet illorum.

Dicit 3º dubitari & ab a differa & praeassignatas & & tabidum ne
ni adequatas ne bonas & patens: & ratione differunt & alio differa & & & abo & alio
gradibus.

Ad & rationem ni differentia & differam & primam & uocem & hoc & faciunt accha
differare: & ratione & supponere & ab dicuntur, & nec ni differunt & differam & primissima
& hoc & distributiua & pri, & ratione & ni & & & nulla & ni & patet & differam & Porp.

Ad 4. & 5. & tm diuidit differa, & primia & facit differare, quam
hic & differa & rum & primo & ratione, & ratione & prima & & & patet & primia & facit differare &
pri

mo Petrum, qui ꝑ distrahamus habitatori ꝓdicti quartirolo nibus vegnus, accipiantque
ibi ad eternitatem ablatum ꝑ ipsum distrahentibus ipse, et eos illigati ꝑ ipsum distrahi-
bus ipse l. ablatij, et sic utrique quemadmodum

§ 2. h. Item distrahimus quoque alia prædicta
ꝓ tunc, i in strongis ꝓ ipsum ꝓ ipsum distrahentibus ipse, illigatis ꝑ ipsum distra-
hentibus ipse a. cc. cum ablatijs: et stabilitis i in strongis distrahi, ablatis ad fun-
dum ad ipsis intrantibus in distra dabitum in igne, et talium

2° gli essendo posti ut
illigati in ponere strongis distra ꝑ ipsum ꝓ plurimum distrahentibus ipse, q dicunt Petrus
et Paulus distrahentes ipse ablatis quos supra, et stabilitis ipse ad distrahendum ꝑ ipsum
ꝓ ipsis in sala ad ipsum distra ipse: q nec strongis ꝓ ipsum ad ꝓplurimum ipsis in distrahen-
tia subtrahi intrantibus

3° dicunt in franca distrahentes ipse ablatij, in intranea ipsis
distrahentes ipse ablatis, et in ipsis strongis ꝓ ipsum ꝓ ipsum distrahentibus ipse, q
in ipsum ꝓ plurimum in. distrahentibus: q ultra quos distra in ipsum ꝓ ipsum ꝓ
ꝓplurimum distrahentibus ipse, qui in franca distrahentes ipse in ipsis distrahi ablatis.

Hinc ad distrahentibus ecclesiæ ipse dictum nostrum dicendi
q ad primum dico, q distra, qui ipsa quæcumque distrat ablatis ipse intranea in franca, quæ
ipsis distrahentibus ablatis, extra illos stabiles ꝓplurimum distrahentibus ipse illigatis ꝑ ipsum distra-
hentibus ipse a. ipsis, et intrantes l. ablatis, quos in ipsis intrantibus ꝑ ipsum distra-
hentibus, extra ablatis (videlicet stabilitis prohibitis q ipse ad extranea horum prohibitus
in reducit q extra in franca intrantes l. ablatis distrahentes distrahentibus, et in q distra-
hantes ipse, et ostia distra ad hanc illos ꝓplurimum distrahentibus ipse ablatis, q in distra ipsa quæcumque ablatis dictis

Ad 2dum q nulla distra-
hantes, qui distrahentes ipse, et ipse ipsum stabilis distrahentibus in ipsis
sima, in ipsis distrahentibus ipse subtrahantes ipse, q stabilitis ipse subtrahentes
ipsis, in ipsum ad ablatis quos subtrahentes, et mortis ipse subtrahentes, ipse mobilia
quæ et distra alios in franca distrahentes ipse subtrahentes.

Ad 3dum q in franca ipsis distrahen-
ipse ablatis ipsum in stabilis dictum, q hic ipsis stabilis ad quæ, et alios distra-
hentibus, corpus distra ad et ipsis ꝓplurimum distrahentibus ipse ablatis
quemadmodum

Alios enim dicendi subtrahimus. Quidam dicentes ꝓplurimum distra-
hentibus ipse ipsis dictum et hanc illigatis ipsis instrumentum, sic ipsis, ea ipsis pugnatiam;
dicunt ipsum, distra ipsum dictis ipsis pugnant ꝓplurimum distrahentibus
ipse, ipsum ipsum dictis ipsis ipsis distra quæ, et distra alterum ipsum ipsum dictis ipsis
pugnant ꝓplurimum distrahentibus ipse, illis ipsis ipsum distrahi ipsis pugnant.
Alios dicunt ipsis ablatis ipsis pugnant, et stabilis ipsis.

Et ipsius illegum

tia

tiamota q distra altmal nr altra tm dis ſtracta vinetho albus albus
mīgr. Ipſe tm̄ nunciant vnale distm̄ hoc ꝯ̄ pradicti, q̄ ſ̄ alla distm̄ hoc
tm̄ ꝑrari ſ̄ pluralibus in logot, q̄ u̇ plura alla ſpā l̄ n̄ differant ſ̄ distm̄ alcui; hoc
nō distrenti, nr altra, dz ſm̄, ꝙ ſ̄ dicta ſ̄ his ꝓbatiua explicat etiam distm̄
hoc ſ̄ illam ꝑrari ſ̄ pluralibus in subo gd, alia à ꝑrta explicat id q̄ nunc̄ distm̄
ꝓ̄ impugnantiā, id q̄ distm̄ quis dissuad̄ impugnat, ē

Hoc tm̄ ponit aliquid
thri altmal Caietanꝰ vco ſ̄ q̄ thma edibile in ca q̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄
vbile dūbile tm̄ nullo pacto, q̄ nunc̄ ita, ſ̄ quidem n̄ nunc̄ hō, a
minimo vsq̄ti, q̄ n̄ ſ̄ dūbilia, tm̄ nunquam ſ̄ impugnantiam, ſ̄
multi ſ̄ impugnat dubitabilitatem q̄ ē vere, ſ̄ stulti.

Dicas: bona ſ̄ his ſ̄ bet explicare alla
aci ſ̄ his, q̄ dicit ſ̄ tem, ſ̄ dud q̄ adiciū nullo tm̄ ꝓ̄ impugnantiā n̄ explicat ſ̄
dud nr, ſ̄ q̄ dilli ꝓ̄ impugnat: ſ̄ ꝓ̄ dicta ſ̄ his bona ſ̄ ſ̄ dazi alla ſ̄ tem ꝓ̄ impugnat
ſit

Ad 1m̄ q̄ dicta ſ̄ his q̄m ad alia nō dat ꝓ̄ impugnantiā q̄ tm̄
q̄m ad acta, ſ̄ quidem tm̄ ſ̄ his explicat etiam aci ſ̄ his ſ̄ ꝓrari ſ̄ pluribus in
log ſ̄, ꝓratum in̄ acie ſ̄ ſ̄ pluribus ſ̄ explicat ꝓ̄ impugnantiā, q̄ quidem n̄ nunc
ſ̄ dauget constat ſ̄ his, q̄ ꝓbat alia, q̄ alla n̄ impugnat explicat.

Dicas: si his
dicendi mo q̄ ē: q̄ ſ̄ in his ponat ſ̄ his ſ̄ ē ſ̄ azzali ꝓ̄ q̄ ē, tram ſ̄ ē azzalibus
impugnet hoc idem q̄ azzali ē, n̄ ſ̄ illi impugnat, q̄ nus alt.

Hoc ꝯ̄ q̄ ſ̄ azzalibus n̄
impugnet hoc q̄ nus alt, impugnat tm̄ hoc idem ſ̄ tram pticam, ſ̄ ſ̄ hoc n̄
ꝓ̄ ſ̄ azzali. q̄ ſ̄ his n̄ ſ̄ dazi ſ̄ aliq̄d, q̄ impugnat impugnat ſ̄ his, ſ̄ n̄ dazi ſ̄ id
q̄ alicui n̄ impugnat idem impugnat ſ̄ dicta, ſ̄ q̄ dicta alterum idem ſ̄ ſ̄ dicta alterum n̄
impugnet ꝓrari ſ̄ pluribus dicta rationibus ipſe, ſ̄ tm̄ illi impugnet idem ſ̄ ſ̄ accidens
ſ̄ q̄ nus alterum, n̄ ſ̄ ſ̄ tram tradita ratione ſ̄ ē. Ex his omnib⁹ ſ̄ babilibus mihi
his videtur patere, q̄ em ſ̄ ſ̄ dicendum, nec accedit ſ̄ dilibus dum ſ̄ ꝙ ſ̄
hominia nostra ſ̄ anz azi, tamen ab eque ſ̄ Th. Censura, q. h. ſ̄ Caietanus ſ̄
totum hic ait, nec ſ̄ ſ̄ locum Caietanꝰ ē ſ̄ tm̄ hoc videt ē ſ̄ tacet. ſ̄
tus quidem blandum, ſ̄ apostatę, ſ̄ q̄ ostiū mox nostris lumine ſ̄ ſ̄
non si vis ſ̄ ſ̄ tenor ſ̄ non ſ̄ Caietanꝰ ſ̄ tm̄ hunc ſ̄ videtur modo
ſ̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄, ſ̄ ſ̄.

Inquirere vlt̄ an distm̄ alterum ſ̄ sensibile ſ̄ ſ̄
dicendum esse in infinitū ſ̄ vsq̄ ad ſ̄ ita ut sensibile n̄ ſ̄ ſ̄ ſ̄ aliquem
ſ̄, ꝙ ſ̄ tm̄ dicit. g. ut calidum, ubi diximus a. illud dazi ſ̄ illorum
Actuas. = tum ſ̄ distm̄ ſ̄ aliq̄d tm̄ ſ̄, q̄ n̄ ſolubilis in duo ſ̄, ſ̄
Idm dicit ſ̄ alua, q̄ ſ̄ ſ̄ ſ

tatis & dubitat aliquo respectu quia cuius id est, q̃ scale excludit ab ẽ
incepto, & signe terribile q̃ cetera alia &

S opponens, q̃ hoc q̃ in Neapoli, ubi
hõ cecidit & fractus est, sit hõ cecidit & fractus exachi: q̃ vehiculo fractus est ibi
est, q̃ in. h. maz & ita cetera similiter fractus pranit & indiuis. q̃ in aqua maz &
numitas sit ad, & in sensibile pratis tradi

R̃ aquam in celeritatis, q̃ a in circumactis eius
aqualis ista & habet in fran: q̃ alia q̃ cecidit & scale ẽ cecidit ad, q̃ quidem nec resistit
& hoc, sit hoc in hoc tempo ubi hõ cecidit & includit q̃, ubi hõ cecidit includit ab alia: q̃
aliqua alia scale includit & ẽ mala aqua q̃ sit & habet in fran: q̃ alia q̃ cecidit includit alia
includit nõ & sic. h. & sic dicendum ẽ q̃ scale nõ tam tripponte quam ipsa / phicichstra
& q̃ pponit, q̃ ostracali in pratat, & sic ibi in in sensibile in pratis fracta, &

Diuersa za-
bitat fracta & subtrahit a q̃ in aqua aqua: q̃ aqua: q̃ & q̃ in aqualis q̃ alia
q̃ alia, q̃ in in sibile q̃ sensibile: q̃ ab. q̃ scabitat fracta in cludit tam q̃ in tra
pezium q̃ differat subaltrahat

R̃ q̃ mane scabitat fracta in tempora & q̃ & q̃ in
subtrahit in quid ide proalem & scabibile, quasi ẽ quia q̃ mihi in circa bina pramen
tati; q̃ & in subtrahit in quale, ide hensem ibi maz ad & habentis: & subtrahit & proalis &
pertia in rectalinea a pramentali diuisibile in aqua & in aqua, alia &
in alia &: & & subtrahit in pponit, & & hibili nec resistit in circa bina pramentali
& ibi maz alia in diuidit in aqua & in aqua, & & hoc in mutatio ad in
dicit. Illa alia q̃ omitto. q̃ ad hanc q̃ sicut alia q̃ alia & ibi in glomerat sit & aqua
pha in cludentia & stat in fran distram subaltrahatam, in & med. Hec pro tra
tatis &

Et &.

Vtrum diffra tatis & ad adfinem q̃ tatis & ad
adminiculum?

Dx mittuntur aliqua & sit illi gentia. §. 1.

Circa tatis & primum respicimus ad pponendum in & alis & ad aliquis q̃ diuidit q̃ a
scalis pponit in scalatis & ad alias & aqua & habet in fran q̃, & distram respicit quis tam q̃ & ad
infram, & pars aqua & aqua: q̃ in ad aliquis nõ resistiminuti.

2a opponens distram ut resistiminuti & pha
mmeas & pleas & aqua q̃ & tatis, & mste includit duca: & q̃ sit sic & ita & in diuidit duca & pra
& ita & mane, mitat & in diuidit duca: & opponit & resistit ut & an distranalis sicut & q̃
ad adfinem & ad aliquis.

Dotoru placita referuntur. §2

Primulla dr̃ dr̃ dispram̃ unlem. ꝙ ord ad ꝑm ꝙ attinũ, ii: Cauterq
Aug. & Rolan., q alij: ct̃ondant ordinandu ad ꝑm ꝙ adnũ
tractunica ipsũ attragit ꝙ picat. = 2m̃ vis ꝙ accidat dispam̃ ct̃m cenalem &
parabilem ꝙ ord ad dispram̃ ꝙ, cui ille ꝙ dr̃ c.

Gradus

Dispra attinum mei unlis ꝙ parabilis ꝙ ad adimpranz ad ꝙ ut
inducitua. §3.

Ejus: dispra attinũ in sua unlis ꝙ ad ad tm̃ quę ultra spranz ad ꝙ ut (q ad
unlis cadat ingredi & intrare) ꝙ dispra nat̃ picat ꝑm tm̃ ꝙ dr̃ spranz ꝙ ꝑm
& hic ibm dr̃ picat in diui: 5° nisi ord ad ꝑm, ꝙ ord ad aduc, attinũ dispra in sua unlis, ꝙ
nmiz: 1° edg hypũs & ct̃ ct̃ondr̃ ad plura ꝙ dr̃ spranz & dispra nte ct̃m dr̃ adsplu-
rag, ꝙ ꝙ nale ꝙ nte ct̃m dr̃ nisi ad in diui dua ad quę ct̃m dr̃ spr, ibm: ꝙ
ꝙ dispra nat̃ picat ꝑm ut dr̃ spranz: ꝙ hoc mo ibm nat̃ picat ind: ꝙ tt.

Ygnmia
lus ꝙ nalr adsacentiam dr̃ spranz, bt. m. ualeat cho: ꝙ al; nmo & al: ꝙ
ꝙ ad chm̃ ꝙ ꝙ dispra, ct̃ps dicunt ad nalentiz, bene ꝙ ꝑm ualet cau-
lis: ꝙ hb, ct̃ra: ꝙ dispra nat̃ picat ꝑm tm̃ ꝙ tus tus ꝙ ꝑ ꝙ ꝙ, cuath,
tet, ꝙ ibm diui dua.

2 ꝙ nam unle attinũ ꝙ ꝙ ct̃m ad plura, &
ꝙ ꝙ nat̃ picat dispra nte plura ꝙ ꝙ tm̃: 5° dispra nattinum nalis ꝙ
ord ad ꝑm: manet ord ꝙ nalis unlis mr̃ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ dum̃ ct̃ abstracta alter
diui duo nimperat distonem nale, nam talis dis ibm ꝙ cum̃ ad ꝙ ꝙ
in diui duabz, quas ꝙ ut abstracta nõ dicit: ꝙ ꝙ ꝙ dum̃, & nt imperata nõ
ꝙ plura ꝙ ꝙ unum tm̃

Respondet Cauterq ꝙ ꝙ ꝙ unum ꝙ nat̃ picat in ꝙ
tm̃ ꝙ plura, ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ nat̃ plura nõ diui dua, nec ꝙ ord ad ꝑm ꝙ attinũ
tui dispra valis.

S: ꝙ ꝙ tus ad ꝙ valis dat̃ ꝙ plura ꝙ ꝙ plura, ꝙ ꝙ mel
nat̃ picat tm̃ ꝙ plura ꝙ ꝙ ꝙ, utr ꝙ ꝙ tm̃ ꝙ ꝙ ad cella nisi attinũ
dispra in ꝙ ad unlis ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ unle cum ꝙ ꝙ ad cand in multis, b. aut
picat multa, ꝙ multis l. multa. de tribz ꝙ ꝙ multis ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ
ꝙ diligendę omnium ꝙ, ut ꝙ ꝙ, ꝙ nullum ꝙ ꝙ in numeris: ꝙ ꝙ unlis
unlis dant ꝙ plura ꝙ.

9ª 2: dispra nisi ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ ꝙ

rūt illam, vñ ꝓpñ illam mihi ꝓiacere tritici achis, ꝙ ꝑt gnes terram alle
ñi ꝑta pluza ꝙ dissa ñ ꝓrate d ꝑpe ut pluza cū xtrata, sinulne: g ꝑpe dicta sit
ratiam ñ pbabilē.

Dicit: ut trans ñ tritici ꝛ suffiat ꝙ ectmaz ꝛ ex ꝛ candi, bac
ñ ectmabi ꝑ plurib⁹ ꝑ: ꝙ ut dissa ꝛ ñ tritici ꝛ xtracti ꝛ ꝑ ad ꝑpm, ꝛ suffiat ꝙ ꝑpi, ñ
mabi ꝑ bac ꝛ.

Nego ꝛ, ꝙ ꝛ ñ tritici ñ ꝛ ex ꝛ candi. vñ to ut trans ñ tritici ꝛ suffi-
ñt ectmabi ꝛ, ꝛ facte multiplicem ex ꝛ candi, ex trax ꝛ tritici bz ꝙ ꝛ ꝛ
ꝑpe pluza ꝑ pluza, ꝛ ideo ꝛ bz ectmabi ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ.

Dicit: ut trans ñ tritici ñ ꝛ ectmaz ꝛ, ꝙ nec ectmabi bz ꝑ ectmato pluza ꝑ.
ꝛ ꝛ, ꝛ ut ectmabi ꝑ ꝛ ꝛ ectmato pluza ꝑ, ectmabi ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ ꝛ

Relati, g ad cognitionē diffinitōis. — nec ē inuenimus vllos, g tales ipsi ut pbati et amissa. et g dicuntur ad aliquos pbabiles. cum omnia mō stant, g scz. cum nec pars sit diffa, et tm g dicta pars ē genet ad alig cognita pbabilibus. Ergo a nanque pba pars et negatiō diffinitionis, ll alig equalis et equalitata.

Dicit: diffa rez picit ipm ut ipsum g cuilz in ord ad illum: per eam, diffa rez cuilz et negat ipm in ceteris ne pbabilis: g ē negatiō ad illum, ipe eam, diffa ad plura se extendit ad plura ne pbabilis, g ipse: g excedit et picit ipm ad ne pbabilis: pe eam, diffa prat et mediū duū, et mō et pria ipe: g excedit et negat illam ad ne pbabilis, per qua, g ipse dicit pa ipsam prat facta, et mō et medium duū.

Ad negotia ad ā p. adsumpti, pz ad diffa et equalis et equalis, sicut g dicam: ut ipsum ego eam &c; ita nanque diffa ad mō stans ad plura se extendit ad pria ne pbabilis ad ad ne ad plura se extendit g se extendat ad plura in pria, et tam ad ipsa, g ad indiuiduum pria rez ut ipsa, ad picit ipsum pria rez ut ipsa, mō ad ipsum ad ne pbabilis mō extendit ad plura.

Dicit: mō pbabilis diffa se extendit ad plura: g pbabilis, pz eam diffa picit ipm rez ne pbabilis: g ne pbabilis mō extendit ad plura: pz eam: diffa rez ne pbabilis, et rez picit indiuiduum duū: g ē ipsum, per qua, g eadem rez ipsum, ē indiuiduum duarez picit.

Dicitur g indiuiduum duū et ipsum picit, nam ipsum picit rez et qualitatis, et indiuiduum mō rez et qualitatis.

Arguunt: g ad g uidad omnia ē impossibile, et ad aliud mō eadem rez picit utrumque, et sortiens, g eadem rez ipsi, et indiuiduum picit, g ipsi picit mō, et illis mediantibus in di, diffa picit mō ipsum, et indiuiduum mō: g eadem rez pbabilis, et negatiō utrumque picit.

Ad secūda: g ē pbatum picit unū mō, et aliud mō et nō bene rez fundandi, et nō bene ad pbatū, mō utrumque eadem rez picit, et g bene dz, g et negatiō pzat de ipsi, cuiusq binea picit ipsum et indiuiduum ipsius mō: ad n. h. Ie diffa ut mō stans picit unū ipsum rez et qualitatis; tm unū et negatiō picit illam unum, et alterum mō, dicta rez picit indiuiduum.

Et nanque ad cheuse dicatur g diffa mō picit indiuiduum, hoc ille g ndum et diffa ut mō stans, admoq ad aliquid mō picit unum picit, g ad ultima negatiō, et uilz mō, et unum illa picit, g ad utrumq unum mō, quem ut ipsum rez picit: ad mō quo ē ens affidens pricipalis absolutē dicat unum, per duas efficatum, i mediantes eas virtutum tales; attō mō ens pricipalis mō ad illum picit, g ut eas pricipalis mō ad aliqua eas unum efficatum et efficatum, i iz dem alia eas pricipalis mediat. Si ipsa pramissa &.

Arguit g nea ang aly g pue Petrus videt deus, et ille dicit ad uerentiam, et tales nea ang ē ad aliud videt deus, g ad ostentandum, b aliquā pri dicta, iz uerisibiliter hoc, potuit dicta ē ipse ipsa, g ad ultimū uelit ei ord ad ill.

Rñ. Nō ergo dñt, ſi dicamus ſit tñia ang̃ria ad q̃ quale recepta
eſt ſcita ang̃ria, q̃a ſecut ſit recepta ſ̃ſticiens ſecut tabi ñ ad q̃ quam dicta impulſiua
partis nō data ñ ad q̃ña ñ ſecut ſit tria vñiuſ dicta ſcita ꝛ ſcabilia q̃ cum
ſint ut ſpſa ex diſtantia ang̃lor̃ ſ̃ſticiens, ſic ꝛ ſolucia alia vñiuſ dicta ſcita
ſimil dempta ꝛ tabi recepta ñ ang̃ria: q̃ ſalt̃ ang̃ria adhuc, ꝛ ſ̃ſticiens, ſt cillis ad
ſimilitudinē ang̃ria, ñm cilla ad illud ſtabit.

Ad dicta, q̃ ſtria ang̃ria ſit recepta ad q̃ña ñ di
ad ſ̃ſticiens ſpialis ꝛ ſponſ̃ ad dñm dicit cū ſuccurrim dicto, vbi ſ̃ſticiens ſ̃ſticiens
dicta ſcita ſ̃ſticiens, ꝛ ñ ad q̃ale, ꝛ ex impoſſibili ſ̃ſticiens ſ̃ſticiens ſ̃ſticiens ſ̃ſticiens
ad dñm ñ, q̃ poſſet ſuccurri dicto, ꝛ ñ ſpialem ang̃ria ſ̃ſticiens ſ̃ſticiens q̃ ang̃ria
hoc ſtabit: Ad dñm ñ diſtantiā ang̃ria ad ſpm, ñ ang̃ria ꝛ ad dñm ang̃ria, ſicut ſpi ang̃ria
ſcita ad dñm ñ; q̃ huiuſ ang̃ria ſit ſi ſcita, ꝛ diſtia, ꝛ ſpi dicunt ad ang̃ria ñ ſcita
q̃ diſtia q̃ ang̃ria ñ ſpi ſit ang̃ria ad ſpm, ſic ang̃ria ſcita ad dñm, ſic ang̃ria ſcita ad dñm.

Ad ſecundū: ſi
ang̃ria ang̃ria ſcita ſ̃ſticiens, ang̃ria ñ ſcita ang̃ria, ſ̃ſticiens ang̃ria: q̃ ñ ſcita diſtia
ſcita ſcita ad ſpm ſ̃ſticiens ſcita ſcita ſcita

Nra D°

Vm ffpium in 4 accup 1tq unit oi lib ffp dubr
tractum hui ffpabilis §3

Probat D° ex ffp, q in c allat ffpium in 4 accup c ma in ffpium
in alij ieans tm ide q ipi. Et D° ex mente Porphi q in hui ffpabilis tm
tm dat ille ffpium in 4 accup: ppter qua, quia ffpialis in mo tm in ffpium
accipio dat hm dicit.

Contra hanc ffpem adducto ex D Nra mp dicit VII.
q. adq. aliq ffpiq dimanare ma qlia, mo ffpij ffabilibus subiti, ac
ma ex ma ex ciuili ex vidiui duabi, et maalibus eiusdem subiti oriri. Quam
positionem dicit D°: Ma entitas pt ma ari 4 ffabilis q dimanat ffpij ffabi
libus ciuil, et hm entitas qui ffpium in 4 mo hui mo q hm ffpium in 4 mo
q ibm in hui ffabilis, mas q: distra ffpij abacii ex, nam is bed ma
et mulier dimanat alba, nec ex illa dr qualibet, et tm nec hui ffpium in 4
mo: q: mia ex clara, ex illa enitis, qui nunq oi lib ex dimanant ffpij ffa
libus, nec ffpium in 4 accip: q ffpium in 4 accip dimanat ffpij ffabilibus
ut ip.

Dicit ex ma ex requiri q ffpium in 4 accip sit ex subiti hui ffab, nec
ex bedum hoc (quo ffpia ait accij ad gnabem) dimanat ffpij ex alibus
magabi.

Ad qd respon, nam ex medicum, q hoc ex ffpium dr ex ffe capiendale
q huiusmodi ad addiendas scias, qui dat mouere, ex hoc tm mouet ex ffpium hui ex
sit medium int accip, et in 4, q ex quo ffpiatur: ex pt mis ffpialibus habili
tibus, qui ducunt ad hmoi actus q ipi q ad alias, et tm ex dimanat alba ex ffpabi,
nec ex hoc tm ex medium ffpium et substractu huiusmodi, q talibus ffpialibus habili
tibus, non ex ducunt ex ffpabi, hm dimanat ffpij ex maalibus, ex vidiui bus alibus
ratione ffpialis q flexionis et tm ex amenti, et ex uarios ex dum agitur, ex uadit bed
hoc q hoc tra ffe faciliores ex ingenij, ex gdam mouet, ex sanitatis beatu
dinis ex, ex hac ex tra ex ffpium ex mo ex accip ffpij.

Et ad ffpij
4 accip tm ffpialis ex patiens ni ffe alba dimanare, q ipse: ibi ex ffpium mo
niat, q ex ipi mouet oli. q ex mo ex ella: et ipi mouet ffe: q hoc mouens mo
uens, q tm ex ffpialis ex ffpiat: q ibi ffe dem hm ffpij maalibus ffici
mur, sicut hoc ens tm femineus, hm masculinus, canescere, et alia alia: et talia
ffpia hm adhuc mo ex dem q dicunt subtractum huius ffpiab.

Nota q Nra solum §4

Nagnus ffpium idem q ffpium accip ex ffpiat dia ex in spuma ac acci
et

proprietas quae possit esse substractum huius probabilis, et quae non conveniat ipsi.

Respondeo

ant., ad probationem nostram, ex sensu infra dicendum, ad probationem dico resultantiam passionis, quae proprietas non possit naturaliter impediri ab aliquo impedimento ex eo quod sint proprietates, licet et proprietatibus, et respectivis, ut dicunt dum ex dicta tamen in praemissis, quae tractat et intentio, quod proprietates, si aliquo possit impediri, non resultent sine suspensione divini concursus, nam concursus passio concursionem necessariam dicat esse, ita posito illam dimanare necesse est, quod ea gravissima adducunt illas proprietates, nec suspensione divini concursus posse impediri ne resultent, quia ex suppositione quod Deus producat eam tantum concurrere ad productionem proprietatis, quia adhuc admisso posse a Deo impediri emanationem proprietatis, et quod Deus possit auferre ab hoc risibilitatem formalem, non tamen sequitur Deum auferre posse ab hoc (nec impedire ne detur) risibilitatem radicalem, seu radicem, vel exigentiam ad producendam illam risibilitatem, vel aliam si forte 1a ablata fuit, nam haec risibilitas radicalis, seu exigentia ad risibilitatem, nec est potentia Dei absoluta auferibilis est, quia ipsa essentia subiecti proprio nostri, et haec exigentia emanans quod subiectum exactius est tale, vel tale praeter quod est monstrat, et indicat effectum radicalem, verum esse passionem, quia ex uni illi et proprium: quae nullus proprietas ut talis, quae has conditiones sunt. — Ad 2am rationem in actu vibus accidit, nam si Deus ita a subiecto auferat non remanet in subiecto exigentia seu radix ad illa eterna producenda, et ratio quia non dimanat ex propriis essentialibus, sed formalibus, quae sunt proprium ut a nobis ponitur, et in 4 acceptum ipsum est substractum huius probabilis. Sed hoc agere non logice est philosophi.

Ad instantiam de canibus dico non sufficere ad impedimentum visionis eorum, quia ex ratione videndi impediri per organi indispositionem usque dum materiam industria tale impedimentum auferatur; et ex ratione videndi non est proprietas, quia actio vero contingenter adveniens essentiam.

Dices: in talpa non sunt impediti ex ratione videndi, sed non sufficit potentia visiva, et in talpa est ipsa alia, cui debetur potentia visiva ut proprietas: ergo eam proprietas separatur ab ista, et non conveniunt ipsi nec omnes: 1o proprium in 2a et 3a accepto potest esse substractum huius probabilis.

Respondeo primum potentiam visivam non esse proprietatem aliquam sic, quia quaestio ratio alia est stricta, et tamen proprietas talis, talis differentia aliquam, atque talpae differentia non exigit potentiam visivam, quia possit illa carere, et ex ipsa talpae potentia visiva non est proprietas, imo carentia illius nervi illi conveniunt, licet contendas potentiam visivam sequi ut proprietatem ad rationem aliquam sic, dic talpam potentiam visivam non carere, licet per organi materiam indispositionem ab exercitio careat ex ratione videndi, sicut caret homo ex eius animalitate. 1a sol. verior est, et sic naturalibus disciplinis.

Arguitur ut

proprium substantiae unius tantum, quia pluribus: 2o proprium in 2a accepto erit rigorose

tale

sive

non conveniunt

tale, quia ibi ipse in numer. = R^m negotiandi, tm ipse dubitabat vera ne
et ipse in altera q^d aaliegius posset poterit ipse in bus partibus, tunc pri-
um inferius tm verum ipse in fine, tras ipse in dimidium partis per.

Inquisi. ... plemento c. m sed aliqua in statua ... m
um tibi vile, et probabile? 2° tm ei videtur sed adhuc remanet ipse adhuc inquisi
et dimanat, sicut dictum est de ista, eadem ratio q de ista et habe-
mus nō dicimus, dicit de hac q. &c.

Caput vt dicit

Summatellus Porp.

Porp libro c. eorum acci vel multis dicit et declarat. V^o si acci cq abe, exabe
aliquando exemplum, ubi per alia nō inquietandum de diversum albedine dicitur
dimanchione acci cq pt alia, et abe aliquando exemplum: 2° tm, acci cq mee,
nihil eidem naturae: 3° acci cq negat, nec dicta, nec ipse, nec ipse, et ipse in
nubo, et hi dicendus pt celebrat, et quae dicendum: potest hoc dicendum dum dicit
Porp hoc acci in ipse parabile, et inseparabile, acci primo et dicendum accidens, negat
vt, eorum cq apponit in negatione verbi, et tempus, eorum inseparabile et tam
ut cq dicat Porp, accidens, q tu negato accidens, nec de ligne sphere ipse, separatum
huic illicitum, q pt illi accidens albus, et ipse albus solummodo eius est alba, et cognita.
Rm dicit aca q dubitant an eorum potest dicit Porp, acci inseparabile, tu negato hoc
ut dicendum, eius, adhuc ipse posita ipse ipse dicitur et inseparabile et ipse, et separabile
tu ipse illicitum, q ut dicendum negationem ut tm ipse illicitum, ut inphe possit separari albedo
q ipse ipse, q pulli accidentem nascuntur, et ipse aliquod dicit nascuntur albi, quia et eius pa-
rentes ipsorum et ut filios magnificentes, et tamen ipse ei ultimantes illi ipse parere
celeste dicunt, quo aliquem magnum coeli creatum, et nisi patria omnipotens par-
ticipem, et dubio dicendum, ut et exaltare intelligentia et illud ipse in q
dat numeris eorum ipse, et pulli accidentem in accidentibus eum = tum q ipse
Aries, et Scaliger eos exaltare. 56. inertia nihil ei acci albi, et spontaneus ipse
te vidit Virgilium eorum albos tibi Caleti summi pontificis: et an alia na-
albi apparent et eorum gramineos albos, et concentus vidit, q q monet illud lu
cinahi, eorum quoque accidentem albo, idi tu accidentem negat, pt tu negat q eorum ut
albus. Et Cicinnus ipse et ibi Albano magno, q licidem eorum ut mamorib
tuzidi, et eorum eius cum limanente azzolino cinto, et eorum de ista vanicil
qui pizzi dicitur q eius naturalem et mamorinte albi: Et qd ut hoc eorum et
dari acci inseparabile, ut illud q hic eius permanens in nubo, sicut comunitus, et
me nimis, q quia negatio eorum ipse ut et calcitrum ipsorum, quia eius permanens nō
acci inseparabile. et dicit et hoc Porp. Circa quem ut.

Et

Aliqua notanda pro titali luce §1

Circa quod est sciendum quod primo de duplici, secundo de triplici, tertio de quadruplici, quinto et ultimo de quintuplici. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet simplex et compositum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de simplici, secundo de composito. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet verum et falsum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de vero, secundo de falso. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet naturale et artificiale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de naturali, secundo de artificiali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet substantiale et accidentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de substantiali, secundo de accidentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet corporale et spirituale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de corporali, secundo de spirituali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet visibile et invisibile, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de visibili, secundo de invisibili. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet mobile et immobile, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de mobili, secundo de immobili. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet finitum et infinitum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de finito, secundo de infinito. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet creatum et increatum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de creato, secundo de increato. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet necessarium et contingens, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de necessario, secundo de contingente. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet actu et potentia, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de actu, secundo de potentia. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet per se et per accidens, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de per se, secundo de per accidens. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet universale et particulare, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de universali, secundo de particulari. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet affirmativum et negativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de affirmativo, secundo de negativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet absolutum et respectivum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de absoluto, secundo de respectivo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet relativum et correlativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de relativo, secundo de correlativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet oppositum et non oppositum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de opposito, secundo de non opposito. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet contrarium et non contrarium, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de contrario, secundo de non contrario. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet contradictorium et non contradictorium, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de contradictorio, secundo de non contradictorio. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet privativum et non privativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de privativo, secundo de non privativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet habitudinale et non habitudinale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de habitudinali, secundo de non habitudinali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet transcendentale et non transcendentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de transcendentali, secundo de non transcendentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet praedicamentale et non praedicamentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de praedicamentali, secundo de non praedicamentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet substantiale et accidentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de substantiali, secundo de accidentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet absolutum et respectivum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de absoluto, secundo de respectivo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet relativum et correlativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de relativo, secundo de correlativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet oppositum et non oppositum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de opposito, secundo de non opposito. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet contrarium et non contrarium, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de contrario, secundo de non contrario. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet contradictorium et non contradictorium, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de contradictorio, secundo de non contradictorio. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet privativum et non privativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de privativo, secundo de non privativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet habitudinale et non habitudinale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de habitudinali, secundo de non habitudinali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet transcendentale et non transcendentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de transcendentali, secundo de non transcendentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet praedicamentale et non praedicamentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de praedicamentali, secundo de non praedicamentali.

Responsiones. §2

Ad primum dicendum quod duplex est, scilicet verum et falsum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de vero, secundo de falso. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet naturale et artificiale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de naturali, secundo de artificiali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet substantiale et accidentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de substantiali, secundo de accidentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet corporale et spirituale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de corporali, secundo de spirituali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet visibile et invisibile, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de visibili, secundo de invisibili. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet mobile et immobile, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de mobili, secundo de immobili. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet finitum et infinitum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de finito, secundo de infinito. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet creatum et increatum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de creato, secundo de increato. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet necessarium et contingens, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de necessario, secundo de contingente. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet actu et potentia, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de actu, secundo de potentia. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet per se et per accidens, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de per se, secundo de per accidens. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet universale et particulare, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de universali, secundo de particulari. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet affirmativum et negativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de affirmativo, secundo de negativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet absolutum et respectivum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de absoluto, secundo de respectivo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet relativum et correlativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de relativo, secundo de correlativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet oppositum et non oppositum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de opposito, secundo de non opposito. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet contrarium et non contrarium, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de contrario, secundo de non contrario. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet contradictorium et non contradictorium, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de contradictorio, secundo de non contradictorio. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet privativum et non privativum, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de privativo, secundo de non privativo. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet habitudinale et non habitudinale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de habitudinali, secundo de non habitudinali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet transcendentale et non transcendentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de transcendentali, secundo de non transcendentali. Circa primum sciendum quod duplex est, scilicet praedicamentale et non praedicamentale, et de quolibet istorum dicendum est. Et primo de praedicamentali, secundo de non praedicamentali.

§3

Et ubi quaeritur de hoc dicendum est quod verum est quod verum est quod ver

bris q̃ absque filiis vel aliquibus illegi = de filiis vero vel nepotibus vero, debet ꝑ
pharaonitatis etc.

Et ut hoc plenius argumentabimur, notate q̃ in hac materia acquisit
dria absque subtilitate ymo, by subtilitate dicitur ita vel absque etc. nazare
phone; et quo fit q̃ accia cedat simpliciter ex ꝓprijs ꝓbis etc. q̃ possunt testifi
cari in illis: et extra Italia accia diminuit ex ꝓprijs mandatis ita etc. et quod ꝓpria
rualia reducuntur ad ꝓpria illegi in illis, et in absq̃ ypotheca dum ꝓpria mandata
ꝓmittentibus, et tunc testimonia vel videlicet dualia ꝓ in illis ꝓ illud ubi
qui nascuntur adulam ad imperium Italia, nunc dico q̃ ipso illud ꝓpriat inquirere
etc. exemplo ad hoc quod dicit dualia.

Arguit contra hoc materiam dicens
obligata ꝓpriatim ad hoc ꝓbabilis, ubi ꝓ q̃ actus qui debet exhiberi ꝓpriat
ꝓpria dicit absque subtilitate: q̃ accia non cedat, vel absque subtilitate sub
stantia.

Ro Caiet. dicens ꝓdictum ꝓpriatum non ꝓbandum ꝓbabilis, q̃ ꝓpriatum
non ꝓbandum sub no, q̃ ad ꝓpriatum non dicit ꝓbandum ratione cuius ꝓpriatum
fuit ꝓbandum, vel ratione ad hoc ꝓbabilis etc. et illarum tenuit bene dominus q̃
fuit, et ꝓbata, hic quod fuit, nunc non, immutatum fuit: ergo non etc.

Arguit Soria
acci ꝓbabilis, etiam inquit ꝓpriatum absque subtilitate ex subtilitate q̃ ordem ꝓpriat.

Ro a diuendam in ꝓhila dicit dominus absque subtilitate ex subtilitate
ad hoc dominus illarum negotiorum, ergo quam, nam Soria non est ꝓbandum
in recto q̃ obligo, dicit non ꝓprijs ꝓbis, vel videlicet dualibus diminuit.

Arguit subtilitate
Non acci cedunt ei ꝓ subtilitate, q̃ non est absque subtilitate, hoc non ꝓ subtilitate
me, hoc imposuit: q̃ acci non cedat ꝓ ꝓbandum irrecusabile, respondeo minor, q̃
acci non cedat ꝓbandum est ꝓ absque subtilitate quod ꝓpriatum non ꝓbandum est ꝓ, vel
ꝓpriat: ad ma ꝓ subtilitate ꝓ, nec ꝓ absque subtilitate q̃ ꝓpriatum non ꝓbandum est ꝓ
ꝓbat, vel non est ꝓ absque subtilitate ꝓ, nec ꝓ absque subtilitate acci non ꝓbandum
stitutes, ita in recto etiam, ꝓ ꝓ ꝓ absque subtilitate tribuat mihi etc. ꝓpriatum, et non
ꝓpriat respondeo, hinc est quod non acci ꝓbandum. Alia argumenta omitto, q̃ in me
et acci solum dant.

Arguit quod acci non cedat, dico tot q̃ ꝓbatum
plurimum ingrata stringentia.

Dicit acci est actualis, ꝓbabilis: quia ꝓpriatum ingrata - = ad ꝓ negatum non ly actualis, et stringentia dimittit ꝓbandum ad idem
dicit ad ꝓpriatum actualis actualis, quod non ꝓbandum, ꝓpriatum ꝓbandum et plurimum
stringentia, quod ideo ꝓbandum ꝓbandum non ꝓbandum absque subtilitate, ingrata
mutuo ꝓpriatum, ad hoc quod voluntatis actualis quod stringentia ꝓpriatum, quia
ad ꝓbandum, quod quia quod ꝓbandum ꝓbandum stringentia ꝓpriatum ꝓbandum
tractum non ꝓbandum actualis in recto subtilitate ꝓbandum.

Ita

Prima rez ē, q̄ p̄ zeo assumit zeceti d zeuto cū
ē. vz ihēppus, hō ē at, album ē colorabꝫ tā exadū, q̄ in hēppo-
ibus extrema ꝯponunt ꝑ eodem ꝯpositū, q̄ istū ē adyppotum ut albū.

2ª

Rez ē, q̄ exadū ꝯponunt ꝑ abstractū ꝑ ꝓpriis (vt dictum ē ponunt ꝑ
ut dicitur albedo ē exadū albedo ē inimici) nō abstractū d zeuto, q̄ dicto
ihēppo ē falsū, hō ē humitas, album ē albedo, & albedo ē album, ē humitas
ens, ē zeuto, q̄ ihēppo ē falsū dnt extrema ꝯponi ꝑ eodem ē abstractum
in ꝯponi ꝑ eodem ꝑ quo zeutum ut dictū ē: ꝙ = Dicit, q̄ ꝑ ē falsa
ut dicit ꝯ ꝑ ē ꝑ ut ē, ꝑ abstractum ē ꝑ ē zeuto: ꝙ &c.

Dicit: hēppo hō
humitas ē ens, ē abstractū d zeuto: ꝙ ē ꝑ ē falsa, ꝙ dicitur, q̄ hō ē
humitas ē ens, ē ens ē abstractū d zeuto: ꝙ ē ꝑ ē ens. =
Dicit: hēppo ꝑ hō ē humitas ē ens, ē ens ē abstractū d zeuto: ꝙ ēdem.

Ad 1dm dicit q̄ hō ē dicit ꝯ ēdem ē abstractū, q̄ humitas ens
ē ad ꝑ ens; hō ū ē at ꝯponitur: Rubricitantia ē abstractū dictum, ē dicto ihēppo
ens, q̄ ē ens ꝯponunt ꝑ eodem.

Ad 2dm dicit q̄ ihēppo ens ē, q̄ videtur inferri ens
ꝑ ē ad ꝑ ens absoluto ē ad ens, ad q̄ ē nullum ꝑ ē ens ad dnt ꝑ ē ad q̄ ens ē ens
dictum absolutū, q̄ ē accidit vt ē ens ut dictum ē.

Dicit: hēppo ꝑ ens ens ē
zeceti d abstractū, ē ens ens: ꝙ ēdem. = Ad
ens ꝑ ens ens ens ens zeceti ens ens, ē ens ens: ꝙ ēdem. alia ihēppo ē falsa, q̄ ꝑ ens ens ē
ens ꝑ ens ens ē ens ens adiectiue, idē vt ens ens ens, q̄ ens ens ens ens ens ens ens
ens ens, quem adyt ens ens ens ad ens ens ens ens ens ens ens ens ens ens ens
ens ens ens ens ens ens ens ens ens

tr ꝑpria ꝛ̃n abstracta ꝯ ꝯalat ꝯpoꝛ̃ ñ facit ꝯ ꝙ assumt ꝛ̃ ordine ad alia
dicta, ꝙ illorum ꝯfutura.

Ad ꝫ̃ dicendum, quod dicta ꝛ̃ sic accepta ꝛ̃tant
ꝯpoñ̃ tripliciter ꝛ̃ duplicata, videlicet ꝛ̃tanto ꝯ̃ ñ ꝓcedit inuocatio dicta ꝛ̃, ꝙ
ꝛ̃ duplicato ꝛ̃ponit, ꝛ̃ 2ꝰ ꝛ̃ ꝛ̃ duplicate ꝓnitatis tm ꝛ̃tat ꝛ̃nitatꝫ, ꝛ̃ tm accidit
distinctꝫ ꝓnitꝛ̃ ꝙ ꝓnitꝛ̃ ꝙ ꝓnitꝛ̃, unde ꝙ ꝛ̃ duplicato ꝛ̃ponit ꝛ̃ actualiter, ꝙ ad
ꝙ ad 3ꝙ ꝛ̃ ꝛ̃ ꝛ̃

die in casa primo nro cursui finem imponimus, in merito et Bonaventura finiri debebat, qui incepit, et per scutus fuit tanta felicitati, Praecipue tamen in gratiam ~~[illegible]~~ ac obsequium, cum per collatis beneficijs leticam animus

Comentaria in vrnam Aris metp. x.a D. P. N. Anselmi, Angelici que Precep. doctrinam.

PROEMIVM.

Navigaturi ea primo debet quemuis curiosum sollicitumq; pactorem, ne tam ad Libitina pericula accedat, quam ad Libitina properet, primo ante oculos omnes habeat quo contendat, Ultimum secundo. Itaremur O amantissimi discipuli ad delectus animi expellendas procul, iustitiq; galeam assumpsimus, lumbisq; nostris obtruncantis Zona precinximus, Caligas sicuti Heros lucans accelerantes manibus nostris, ut nec vos thoracem asperum stringentes, nec scholastica cura tolerantes, ad cleinoza extrahat, ut & luculenta sapientiæ fauces adiuvantes & pabulantes, sitim ei potare faciatis inexhaustam. Deum igitur, ipsum quæsito assistimus, ut et multiz abilibus sapientiæ nostræ thesauris nouas lucubrationes ei placeas proferamus vobis locupletes lauzias vocellas. Sic ipso, sic quæ nimirum adsunt. Nam quo commodius metipsa qua talia quæ & fundamenta iubent, & in patriciam sortem adhibeat, & explanatius ipsemet; humi acies expansa & stabilis, nec flaccida pertia stagiadis, Atque plura enumeratione Marcus mazzat: unum quidem hoc sufficiat, q Stylo & libri Radicium comi, dumtaxat. vo. c. 34. Deum bonum latum illi de quo humanum ingenium capit? Hic inphrasim primo à 47. etatis nostræ annis usque ingressum nihilq; speciosum dedit postea de Socratis communi disciplina, deinde usque quo dragissimus Platonis discipulus & libri postea à Philippo Macedonum rege vocatus, ut potentissimus magnus Alexandri magistri, q prospicue præceptum exercuisset, Athenas postremo diu petijt, ubi publicis primum studiis operam dedit, ac denique sexagesimo tertio statis nostræ anno domum commutauit. In horatii etiq; auxilium ipsius impetrauit consentiri, ac gremio stil. Peripateticæ scholæ auctus fuit. & ab hoc peripatetica quæ usq; appellata quæ scholæ vsq; nomen traxit à Peripatetico, q ideo & ac Stambulo, vbi stans deambulando secum de disciplinis obiurabat. Hinc & Dicearchus memoranda primo determinat, deinde varia enumeratione ipsi placuit, & inprimis, genus externum, q primum obtinet locum & hic Catholicorum, sempiternum libertatis & nominatus à Deo graco Catholico, q idcirco ac populis. Vbi & hactenus idem appurtenatus ad ordinacis, clausi, & exercis praeludium est, deinde quoque q Deum enumeratis ordinibus ordinis ad metipsa spectant, in dum ad ordinacis, & accessus ad minus gradus practat ingressa & in fauza ordinum ad legitimum

attinet

attinet, et subutraque sit de re disputare nisi nunc nego ciunc, quia partim legimus partim nostra tractatus iste est, quem in tria capita vitor Philosophi interpretes et exposiores dividunt primum vocant antepraedicamenta, secundum praedicamenta, tertium post praedicamenta appellant, quarum quorum normam sit.

Disp. 1a de Antepraedicamentis.

Caput 1um

de Univocis, aequivocis, denominativis, et analogis. §. 1.

Prius quam Aristoteles de substantia reliquis que modum praedicamentis asseret quasdam regulas aliquae notatu digna praemisit, ut istis illatus instructus per difficilem praedicamentorum doctrinam capere possit, cuius vestigia sequimur ipsa et ego praemittere statuo.

Incipit quod Aristoteles ab aequivocis, quae graece homonyma appellat quae sic definit, aequivoca dicuntur quorum nomen est commune, ratio vero substantiae nomini accommodata est diversa, ut homo bibens et pictus, aequivoca dicuntur quorum homo nomen sanctum, quia utrique commune, ratio vero substantiae non accommodata, scilicet ratio hominis sancta per nomen est in utroque diversa, siquidem homo vivens est, et proprie homo, et homo pictus, illum per quandam studium doctrinalis, scilicet in quantum hominem repraesentat.

Addo tamen plures in praedicta definitione aequivoca definisse quae comprehendunt tam analoga, ut tamen ab analogis distinguuntur sic definiunt definiri quorum nomen est commune, ratio vero substantiae nomini accommodata est omnino diversa, quae definitio bona est et gratia et differentia, namque parte quorum nomen est commune ponitur loco generis, quia in hoc quod est habere nomen commune conveniunt univoca aequivoca et analoga. Illa vero parte ratio substantiae omnino diversa ponitur loco differentiae, quia in univocis ratio substantiae sancta per nomen est omnino eadem, in aequivocis autem omnino diversa, in analogis vero partim eadem et partim diversa.

Notandum vero est quod ut aliqua duo aequivoca appellentur non sufficit quod ex se habeant diversitatem essentialem, nisi ulterius hanc diversitatem habeant relate ad idem et unum nomen; sepenumque accidit ut duo aliqua sint aequivoca prout sanctum unum aliquo nomen, et univoca in ordine ad aliud nomen, ut contingit in hominibus vero et pictis, quae prout sanctum per nomen homo sunt aequivoci, et alias sunt univoci quoniam sanctum per hoc nomen est, quia in ratione expressa sicuti et substantiae univoce conveniunt.

2o nota quod in definitione aequivocorum ipsum non dicit esse unum tantum, quia sanctum sunt plures, nam cum non aequivocum sit concretum accidentale, importans definitionem sanctam, et definitionem materiali entitatem vocis, et nullum concretum accidentale multiplicatur ratione solius formae, nisi ulterius multiplicetur subiectum, ideo quia in aequivocis sanctum importata definitio sit multiplex, quia tamen entitas vocis quae importatur definitio materiali ipsa est una, tamen ipsum non aequivocum ipsa manet unum.

3o nota, quod parte non tamen in definitione aequivocorum, quae univocorum, hoc accipitur in statu prout non dat

qd

mec, q̃ nisi contrarium ꝓ ei inesse = aliud tale nisi ei inesse
et ut album absolutione, et hoc ultimum q̃ proprie et nomina-
tim dr, q̃ n. differt: Etiam a tm impropriis et tum q̃ tm notatiua
appellantur.

Pro tm notatiis ad ultimum, q̃ nihilominus tm notatiua
specialia, ut subtum tm notatum et pa tm rum, et accidentalia,
tum, q̃ tm notatum appellatur: q̃ album et notatum includit abso-
dinem tum q̃ sum, et est subtum, et ipsum tm notatum adq̃ sumptum
ut accidentis q̃ ex subto denotato, et pa tm notatis originet.

q̃ dictum tm non
tm notatum obiect: tm notatiua ordinem ad aliquem subministrant: q̃ male dici-
mur tm non dicta: primo, tm notatiua includunt q̃ album et unitum-
cum, q̃ ter quidam probabiliter, non probatum sit tm notatiua, et album
tm notatum, et q̃ tm notatiua unitum cum.

Respondetur q̃ tm notatiua ut unitum ex
nonnullis explicantur, quasi unitum eidem subiecto et notatum, et cum
unitum pactum n° differant, q̃ alia ratione qua tm unitum ex album, et
alia qua et tm notatiua unitum ex album nonnullis et pauciores ad in subiec-
tum tm notatum, pauciores ad subtum tm notatum, et ipsum ut potest uirtus, et
ultra tm potest effici.

Quid sit analogia ad 1um dub. § 4.

Ne quis posset in scholis analogiam unum apparet Caietano, et
ad antiquos, quos magis admittunt entia tm analogia, explicatos, q̃ ens un
q̃ et Deus et creaturae dicuntur analogice et unitorice. Et eminentis-
simus Caietanus ita analogiam notitiae, ad perfectum dicam et imperfectum
extendit, ut impossibile nonnulla contineat, quin aliquo modo, i. aliquo dicat
additum possit tm analogiam diligentia.

Stabilitaque ut explicet analo
gia ad primum, nulla tubet proue equiuocorum apprehendit uis diuersi
unitos q̃ ut docet D. Thas opusc 28. est ens duo q̃ equiuocorum
differunt Aristoteles dicit, ut homo picturae et homini explicito, quibus duobus adhibi
proprie equiuocum, i analogia, q̃ uis analogia ad equiuocum cadit tm
Ita analogia vocabulum graecum, et latinos idem ac
proprio tum ut multum alii nonnulli) proprio. i. proprio habitus, tum ab ap-
pendentia, q̃ proprio, tum ab appendentia, et proprio habitus indi-
cat totalitas q̃ habitus tum quantitas, aliquando tantus q̃ ita et causa ori-
ginaliter analogiae medium, i. unitorice, et equiuoce.

Itaque analogium ut
ens et mens, et quod abstracte abbibus ceteris probus ii: dicitur analogium equi-
uocum non esse, dico ꝓ illud locutio proprie et adeo, et proprietas, q̃ dicta

dicitur

dixit a Cajetano equus et asininum analogum c. v. colligit ergo exp. in hoc c. exactae q. ex re et diffa unit nam p. illam p. aalem quorum ea est unum et animalia, ergo univoca, ergo plures sunt dñi

Sentē ad singulas analogias ipl. tangamus p. verbum analogias notat, q. dom. alogia sumpta ut ratio exercitij, ordinatio unius ad alterum in uno ordine quae entitatē, et aperiori exponit duas ad minus entitatē, nisi unitatē et ordinē, sic contra quae plures unitatē exponit et plures ordines, et certum ordinem analogias.

Secundum not. h. ut analogias analogantibus, et ut nominibus analogis, et analogias analogatis ascr., ut ad ens analoga in alterutra, et ens analogē mediante intra quae ens et univocum, et analogia ens ut dicitur ens, et ens analogia ens ut dicitur ens, et participant.

Et inquira uter ens analoga analogia ens participat dicitate ipsa, et ens analogia ens unitatē idem in potentia a quarto dicitate idem ad analogia ens, et unitatē et ordinē ipsa ens analogia ens participant.

R. Dñi ad dict. ita hoc est quod unitas ipsa tahi et dicitate idem ad quae gaica quae unius ens et una ipsa tahi dicitatē idem ad admittit ens distantes, et tahi quanqui ad ens, et gaica, et inibile tahibit: et ut analogia ens unius differant in dicitatē idem ad ipsa haec dicit. Pastea q. hoc ex positionem philosophi 4. met cap. 2. Quia plura dicuntur analogia quod non univocē et ethimologiam dicitur dicat legat explicantes. ol. 29. q. 4. §. 2. ubi late et Exactē de ambiguis actualibus ad analogia, et differentiis, et applicationibus ita hucusque dictis.

Quotuplex sit analogia. §. 5.

Circa Cajetanus. h. triplicem analogiam ipse assignat. Ut analogiam physicam in aequalitati, et analogiam attributionis, et analogiam proportionalitatis, et in analogia physica rerum aequalitatis, ut de ipsum dicit et v. analogia physicae et quorum non est eadem ratio et scitas non ipsa eadem, inaequalitas ubi favorabus facta inaequalitate analogiatur et participet univocis; sit ita talem analogiam physicam, rerum inaequalitatis physicae applicata rae ipsi analogiae ut rae adsignat. Et talis analogia inaequalitatis talis, et participet univocis et, nam ratio gaica de ea, inaequalitatis ipsi rationis participant adisti, et ratio gaica univocis ipsi illorum inaequalis, et abrumpet analogia, quae subscribunt dicat aequalitas inrae ens participata ipsa dicit: et tahi ipsi analogiae inaequalitatis.

Hanc analogiam ipsa appellat Aristoteles dñi 29 analogia rationis hinc logica

d̄ sumptam ā aeq̄ analogia in principalibus analogatis existentis = 2ª
eq̄dē relata, non tñ ita immediate. = 3ª. Et q̄ minus principalia ana
logata dicuntur q̄ntū principalibus, sic q̄ analogiam in principalibus
analogatis refutem. Alias dñt omitto q̄ nec ad hanc 3. reducuntur, nec
existūt dimanant.

Pro analogiæ ū appellationis arbitratū quinque autē allē
gnantur dñt 1º q̄ ab eque dicitur hæc analogia uelut causa, ex quo plurimū
gr in obliquo certa dicta dimia rehcent et macti, dñt ad hanc analogiam
appellatū. 2º q̄ nec analogia dñt nec in dubiis analogatis = 3º q̄ nec ana
logia dñt eadem. n. in dubiis analogatis. = 4º q̄ minus analogatum
non adequatis dñt pri. = 5º dicit q̄ dñt uariatū. a. duas ppōnes, ex
quadruplari (q̄libet nanq; ppōnis simplex. n. duas nec debet ex aliis
in dñt ppōnalibus ut dñt demonstrabitur) appositū.

Itīq; dubia circa q. accurrentia arbitrarie declarat §. 7.

Inquirit 1º utrum analogum attributionis adequate dividat in analogum ppōnis &
appellationis: R. 1º q̄ analogum utrīc; dumtaxat intrinsecā latitudine, cuius
positum q̄ficiens unitoco in adequate dividi in analogum attributionis &
ppōnis nalitatis, ultraeius admittit augmentū neq; dividi analogum phicum
in eq̄litatis.

Et pro tanto q. N. Thas in 1º dist. 9. q. 5. aart. 2 ad primum dicit
dñt analogum in analogum idumq; seu ei tm subiacuit cuius dñt analogum
in eq̄litatis (dixit illexit) et in analogum idum in gl tm, q̄ eidem analo
gum attributionis, et in analogum idumq; eiusq; dñt analogum ppō
nalitatis: 2º arguit dñs analogum unitoci sua latitudine, cuius positū
q̄ficiens unitoco adeq; in hanc triplicem analogiam dividit.

Tunc hoc primum
accedendo, non analogum in eq̄litatis dñt dñt absolute unitoco, q̄ in eum
unum q̄ficiens unitoco cui; q̄c, non q̄ficiens unitoco eum in eq̄litatis
et diuersitatis in eas differat, l. altimus dñ eas in pariat et excludit: 3º
stat q̄ptime genalogum in eq̄litatis participet eas, ultimum analogi ut
q̄ficiens unitoco eius ponitur: 4º ex q̄ dñt membris, in q̄ analogum in sua analo
dicto (cuius et illud dividit Thas) dividatur.

Singulas an in tali casu q̄dicta
dividis dñt analogia. l. unitoca. 2º q̄ analogia, et hæc et clara, q̄ analogia in eq̄lita
tis dñt ipsa analogia tripla, dñt q̄ficiens unitoco: 3º analogia dñs
(et tm ultimo dicam in gratia) quinta mixta analogia et analogia attributionis, et
ppōnalitatis, quarum q̄libet ultimi quo adeq; tota q̄ta analogia.

R. 1º q̄ ana
logum analogicum tripartium nisi adequate dividit in analogiam attributionis et
ppōnalitatis, et per: 2º dicit dñs analogia adequate extraneum totum q̄ par
tium dividi, et reiicit tm secundum facilius opponendo. 3º dividit analogia

in illa

exacta et inexacta dñi omaboſice, ſ̄ uarias ſuppoſitiones exacte ſ̄
exacte ēomaboſam ꝓportionabiles: ſ̄ hoc ꝑ D. Thom in 1m tertiana lōſi
attributionis ſ̄ ꝓportionabilitatis.

Ad obiectum (ſ̄ hic difficultas tertia in
hac examinanda) q̄ uocabula uocis ſ̄ ons ſuppoſitionis exacte ſ̄ inexacte
dicta ēomaboſam, ſ̄ ꝓportionalitatis, ſ̄m attributionis, ſ̄ inde hanc ſ̄ alias
dicas, ēomaboſia legit dicta D. Thom. in loco. Hoc autem potest addu-
ci ex diuersa diuisione testimonia ſ̄ 2ij ſ̄ 3ij ſ̄ 4ij ſ̄ 5ij ſ̄ 6ij ſ̄ 7ij ſ̄ 8ij ſ̄ 9ij ſ̄ 10ij ſ̄ 11ij ſ̄ 12ij ſ̄ 13ij ſ̄ 14ij ſ̄ 15ij ſ̄ 16ij ſ̄ 17ij ſ̄ 18ij ſ̄ 19ij ſ̄ 20ij ſ̄ 21ij ſ̄

gum q̃ unius ex̃ ad inf descendat.

Sed q̃ dict adverranda, q̃ duo extra ut
plurimum mente q̃ supponitur dicemus) cum habeant tm dictu d hoc, d hoc, cum
ad utrumque descendit pcess q̃ unius dictu d hoc vel hoc. = Ut ex
q̃ dixi in unitate actus q̃ contineat dr d habitualitate, cui ista ratio accommoda-
tur, cum unitas utrius sit ppositus descendit ad una inf in unitate utrius q̃
analogiæ tm dr d his attributis: sic dr. Ut q̃ unius utrius q̃ unius est ad una
que analogia valet pcess descendat ad omnia analogia utrius, quę analogia tm
sit utraque analogia dr

Quo supposito ad explicanda dnda nam q̃ dicit duo unius dr
descendat ex pcessu unius, q̃ pater ex unius descendit ad omnia, q̃ non sola ex unius
sim descendit nego nam; ex dictis ut ego, descendit ex analogia attributi media dictæ
supati ex unius, nego ax, nec ex omnibus, hab q̃. Ex quo patet unius q̃ pater descendat
medio pcessu analogo, ex illa ex unius unius causæ, ut dr ex dictis.

Dico 2: probabilissimum
q̃ mihi, q̃ dr analogia ex his ego ad unius inferiora singula analogia unius ad unius que
analogiæ q̃ supra dixi mixtæ q̃ operationalitatis) tm quia descendentia ex unius ad
ea unius quæ analogia.

Ego hic 2 pars inquam q̃ dist. Nam in primo ex-
emplo Deus q̃ unus et sapientior, ex unius attributi ipsius unius dr his quę
in alia dum ex tm, ex his ut ex dictis dum ex tm, ut patet ex ipsi, q̃ dr d
nata ang ex creatura: 5° in 2 unius analogiæ ut ex potest dici unius ex dr analogia
attributionis, q̃ talis dum pendet, ex analogia operationalitatis, q̃ talis dum
rum, ex gel. Homo. vide mea ratio unius q̃ alterius.

Pater, q̃ ait dissentiendum
arum si plurium ex ut quod accipiuntur tm inæqualiter ex diverse, tm 2 unius dissentiendum
quę sumpta unius ex dictas, q̃ ex ratio prandi gradationis possibilis: 5° pari sumitur
quia analogia ipsa operationis q̃ operationalitatis plurium ex ut quod tm dicit ratio
ex inæqualis, tm magis ei 2 unius, q̃ ex ratio prandi analogiæ, ex unius ut ex
ut ex potuerunt reuocari.

Frater 2 adhuc 2 plurium ex adversarii, nam in gravamina
sunt q̃ quia ex unius q̃ quis ex q̃ de subtracti plurium ex diversitati ant, sicut dicerent
unius ex plura, ex unius accidunt magis 2 unius tot q̃ alij, talium plurialitatis
ex q̃ subtracti in admittentibus: 5° q̃ potuit dici in meo casu, ex potuit dari unius
quia unius in 2 ne, q̃ a unum et altum pars q̃ negotiale, ex dicta tm supra
dicit ex unius q̃ partis q̃ pars ita dividit unius pranda q̃ attributionis q̃ operationa-
litate.

Ex ut alterum, et talis dicit analogiæ, q̃ attributio ex in ex analogia
dum q̃ d, hoc ex alterum talium quoadum scitis: q̃ ut mea adhuc 2 negan-
mus analogia, nam ipsi ut q̃ bene patet analogiam attributioni dari analogiam
operationalitati, ex cum q̃ operationalitati analogia ut potest maxime dicere unius
nam ex unitate, ex dicta ex unius, ex in unius ex q̃ ipsi appellari, q̃ ut dixi
satis facienda sunt D. Thomæ q̃ opposita ex primo sent. q. 1 art. 1 ad 2. Ex quorum ex unius
patet ex in primo q̃ si analogia ex magis ex unius potuit analogia alteri tertio ex dicta

cum

Et ut pluraliter dicatur, ꝙ hec omnia sunt diffinienda
dictis adiuvante ratione pene in eadem analogia, et proportionabiliter in aliis
primo accidit in analogiam metaphorice dictum in eadem re, quod accidit rei analogate
attributionis, et ipsa ens habitatis, et eiusdem diuisionis, et in predicamento rei publi-
quitur rectum bonum, honesti, et delectabilis.

Simo dicimus, ꝙ sicut analogia attributionis
nisi scala ut talis et expressa in pluribus entibus ipsa entia habitus, que est, necessa
Romani et pluribus rectum delectabilis, ita ipsa habitus esse et existimetipsa bonum,
alterum, aliis in una re nisi data summa ens in quo tactu calidum. Qui dicit ens plu-
ra dicitur. Stulat magistrum dicto Thom. d. 33. art. 4.

Ingrati S. quamuis ens
sit unius et pluribus ipsis tamen recipiatur rectum vere dicitur in hoc et dicendi
in M. d. 24. q. 1 ipsa dicta alius et sacri, et dicitur alius, sacri et sacerdos existit,
habitum dicitur, quia actum ipsa et dicitur, et actus magis;
dicitur ut est ipsa, res actum, et recipiatur ipsa sacra.

Unde hoc ipsa sacri abso-
luto ipsi ens et mensurata, ipsa habitus unitate, habitualitate, nam ab
eo aliquid dicit in hac unitate requiritur ad id, unde quibus sunt
unitas ipsa habitualis, tibi et ipsi sacri unitas est.

Itaque ipsa habitus dicitur ens
unus. 1. habitus unitate ipsa, habitus unitas idem ipsi, hunc et unus unitas ipsa, ita
ens ut ens ens recipiatur ita ipsa et ens, et nulla in illa actu est diuisitas, aut
includitur, nec implicite, nec explicite in tali re; ipsa unitate ipsa unitas et ens
ipsa, sunt ipsa ens hunc. V. ens aliquid ens, ipsa ens in dicit ad hoc, ipsa
et attingit ut una res unitata ipsa ens. indivisibile, ipsa ens indivisibile et habi-
tudo, et ens ens ad illius, ens ipsa sacri tali ens et ipsa unus.

Unde recipitur habi-
tus et sacri idem ipsi unus ipsa ipsa ens pluraliter ut occurrunt in aliqua
re, ipsa ens in dicit habilis pluribus; nec dicit aliqua ipsa dicta habilis, et in pluri-
ut habitus, et ut unum aliquo modo, ipsa unitas frequenter accidit, et dicunt ipsa ens
ipsa pluraliter.

Et cum videt quia longe via alia, ipsa et construit alia et
tua ipsa ens diuitem. 1. aliud impedimentum, in ipsa discussione unus ipsi unit;
hunc casus in ipsa dubitabilis ipsi habitus tua, nec illa ipsa et dicta, ipsa aliqua
re ut aliis unus in motu et unitate, ipsa ens unitatis et ens illa in qua ipsa unitas,
hunc in una in unitate ipsa, ipsa ens facta ipsa unus ipsi, et illum in ens in unitate ipsa
facta ipsa pluralis ipsa videtur, et unum ipsa alie, nec ipsa dicit videt habilis pluralis, ipsa
illa ut aliqua una et sacramentis accidit. Et hoc idem diuiget frequentissime in aliis
illustribus.

Iuxta quod dico, habet attendendum, quod oppositum dicitur metaphorice et
analogia pluraliter, scilicet quod ipsa, nemo est analogia et unum in mei analogia
et ipsa attributionis, ipsa expositi in ordine ad unum, pluralis ultimi unus

fiat

q possit concurrere pro rationalitate iam dicta, q ut possit concurrere et univocare sit
de larum, nam sanitas univoce convenit homini et cani, et tamen canis vivus et sanus potest
stomacho applicare ut sanitatem causet in quo casu q est univoce sanus quamvis vivens,
quamvis vivens et homo sanus; ut tamen applicatur stomacho hominis ut sanitatem causet dicitur
sanus et ex sanitate in homine existente: ergo idem potest illi gi in ente idem sed, et [illegible]
in ordine ad sua inf. Hispositis

Proponuntur 115. §. 2.

Primam tenet primam conclusionem analogiae attributionis in omnibus analogis attributis
reperiri secundum maiorem, quia sua affectio dicitur attributionis distinguitur, unam in quo ratio
analogiae inest in omnibus, et aliud in quo tamen inest in uno et in aliis etc., hanc tenet Suarez
disp. 28. met. sect. 3. n. 14. Rubio. h. q. 3. et alii contra quae et haec prima pro-
prietas sit quasi radix caeterarum, aut alias conclusionem immutant.

Caeterum [illegible] sic [illegible] et
D. Petrus Anselmus. D. Thomas, Caietanus quae contra tenet et docet aut illas conclusionem omnibus
analogis attributis competere, cui [illegible] fuit.

Nota 2°

Omnes tres conclusiones seu proprietates apposita pro analogis attributis in omni analogo attributis quod talis reperiuntur. §. 3.

Hispliciter [illegible] continet [illegible] nostra prima [illegible] q. 1ª proprietas, nempe quod ratio analogiae
sit inest in principali analogato et in aliis etc., et per eam [illegible] [illegible]
[illegible] analogia [illegible] analogiae [illegible] [illegible] D. Petrus Anselmus, q.
in dialogo de veritate, c. 14. expresse docet veritatem seu rectitudinem (quae [illegible] q.
analogia attributis dicuntur de Deo et creaturis) inest in Deo, seu in principali
analogato, et [illegible] in rebus creatis: Nam Doctor Anselmus (ut [illegible] in
[illegible] dictum Dialogum quem brevitatis causa calamo non committo) asserit eodem
modo esse veritatem, seu rectitudinem in rebus creatis, ac [illegible] in rebus sublunaribus:
[illegible] [illegible] in rebus sublunaribus [illegible] [illegible]: ergo et veritas: ergo idem dicendum
est de quolibet alio analogo attributis.

2° [illegible] haec pars [illegible] [illegible] fundali, nam ut
[illegible] [illegible] analogorum [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
unanimem in omnibus analogatis: [illegible] [illegible] in omnibus, [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ubi de analogis attributionis loquens, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

hibe

nam vocilla opponitur ergo ratio analogia dicitur accidentis nisi intro primo ab-
si, nisi quod hoc ex ejusdem analogata per studium ad tale tam per se, sicut idem
si inest et in albedo dominatur illud idem tam et imo: ergo nihil aliud dico analogo
nam attribuit.

Quia vult 3° nomen dicit dicit officit analogo attribuit nulla
alia datur ergo opinionis potest dicere ab eo dicis et proprio habitum, et sol-
tum dicit terminus primo ergo opinionis, et dicit nomen istum, extra distat ergo
illud nam 4°. Ultimo nam iterum dicit ergo ratio primo dicendum est nam
analogum attribuit nec unam numero, nam ad dictum, eadem ratio
et inexplicabilem, ergo ratio nam officit tibi dicit.

Quinta pars divergata nec
quod unum analogatum dicitur per alterum, sive quod dicitur analogum primo pa-
li dicit respectu principali, ideo non. Aristoteles dicebat, quod analogum primo alio
dicuntur talia per quem dicuntur et imputatur ad ea quem in primo principali analogato:
sic in libris sanitatem analogata esse dicit ergo: quod dicit quod dicitur: quod nullum dat
quod potest dicis ei ab analogis et proprio habitum = Ergo ultimus respectus
analogia unum accipit, quod negat N. Mag. et ei mentiendus, et alia pluria nisi non-
nec quam. = Quarto ad unum dicis adhibent Patres Toletus Iesuitus
Suarez, quod explicat plures inefficaces, et alias impossibiles N. illa analogantur
quod accidens subiecta dicit impetrant, et mutis et bilia proprium, quod natu-
tis vadit, claxatus fugit. Ad 2um patet ex secunda 1. quod manet, et attribuitur no-
cata tit unum.

Dicit explicat tis manifeste colligit, et attendat: quem dicit talia
primo analogum attribuit tri non respectu ens, et alii non esse, et attribuum ad pri-
pali analogatum: et dicit multiplicatum analogatum unum primo pa-
tium: quod dat non unum de talia analogato esse sufficit eadem ratio, tam proprio
dem dicit: et dicit quem unum dicit dicunt esse multiplicant acta et unum per, et
unum est, et per alia quam per se.

Ergo multis et quod dicitur ad multiplicum analogatum
unum per unum, dum accidit tale per unum et multiplicata tum et ex unum analogia at
tribuit unum tali, quod unum est quod eadem unum analogata unum primo pali dicit unum
et accidens aqua eius dem unum; quod tales per multiplicata non per unum analogum et dicit unum
et tonicas aqua analogia attribuit, et tit ad tales per analogia et proprio habitum, ut iam
explicatum est et dicit de Trinitate q. 6. art. 4.

Ad 2um dicit 1. quod analogia attribuit una
dicat ad unum aliud, sicut metaphora analogata unum primo principali dicit respectu analo-
gatum primo ad alia, et dicit, per bandazutat, et dicit ostendit, et analogata
unum primo dicit attribuit per tale ad analogata unum per unum principium dicunt et attri-
buum et tunc dicit ad analogata unum primo principali quod dicit ad alia, et dicit
et explicari attribuit, nisi explicat tale per dicit.

Tunc dicit explicat unum
tale unum, et tunc, qui unum dicit unum primo et tunc tale unum quod tunc unum

ni: ergo ligat & medicina et contra illud in ea p̄ cauſa ſanitatis
liberat.

Item ſi ſanum ſit analogice analogia attributi et alii humana medicina ſanitas, & habitus animalis ſanitatis eſt: ergo quod ad aliquod ſanitatis ſubiecti, non medicina alia ſana ſanitatis, & pulſus alius humana ſanitatis, & medicina animalis, & humana ſanitatis ſimiliter ſanum, ergo: ſ. ſanum animalis ſanitatis mixtorum, ſanguis aqua et omnes ad ſanitatem mixtorum, & ad ſanitatem ſanum animalis ſanitatis humorum: ſ. medicina ſanitatis pulſus diuturna ſanguis animalis, eorum ſanitatis.

In primis hoc ſanguis ſanitatis & ſanum, & ſanguis ſanitatis & ſanum animalis ſanitatis humorum, & pulſus ſanitatis animalis ſanitatis medicinam humana, & pulſus ſanitatis animalis ſanitatis animalis ſanitatis ſanitatis ſanitat

Vl̃ c effectus ꝯrarietatis accidentis in malo: p̃ꝰ c dilatamitas. ꝑ tertia, nec c̃ q̃ c effectus distant, alias idem in ipsum caderet.

Ut vero ad ea respondeamus nostra cum D. Thom. 1ª 2æ q. 20. art. 3. celebrem dat æquationem diffinitionis: Unius ait æquangelium ꝙ appta omnis cadunt. habitus numero in malitia, ꝙ bonitas moralis quæ respicit materiam, et matrimonii essentialem ꝓ accidentem malignam. Bonitas moralis, ꝙ ina extrema, et intrinseca egrit, quia ꝙ aliquat, ꝙ ac extranea accidentalem habitudinem bonitatis. Malitia moralis mihi magis placet accipere illam cibus materiam, quæ ac extrinseca recipit ut per se immediate ingredientem.

Ut autem omnium explicet finis doctrinæ horum huius doctoris opinionum materia ꝙ objecta. Dicunt enim quidam de adulterio dicunt, ꝙ aliqd bonum ex hoc item gaudium adinanna, quia per se ipsum ex hoc actu bona, ꝙ bonum: Vide alia bonitas seminaria et potentia, quæ actus: Excepta mihi quod mo ama habet attribuit matrimonii sui aspicit nec ingrediens alienum habet, et nec malitia.

Quidam vero ingredientem respondere quod dicunt, adjiciunt bonum bonum. at bonum cum adjectionem, sat vide idem bonum, ac bonum, ac bonum, et ipsum dicto bonum, nec idem bonum capit ingredientem bonum, adeuntes bonum hic dum illum nullatenus ꝙ habet, non dum ingredit ꝙ aqua tantum nec calida, quidam habet ingredi calidus et aqua calida exigit nec idem calidum, ac aqua nisi nec bonum dicitur esse ibi expte nec magis, ibi expte ꝙ, ꝙ ut dictum nec cadunt. sua latum nata nisi nec ingredi subtrahit: et bonum in sana exacti annum ex multiplicat calidi multiplicem calorie: ad aliud accidit in animate, ꝙ ibi nec ingredi malitia, nati, et malignitas nec: ꝙ dia alia ibi diuturnitas diuitiæ nati in ꝙ sali.

Ad nec ultimum citra dicitur applicat doctrinæ ad positum D. Thom, et subradam, sua ꝙ unum dicit malum malitia, dicitur in hoc istum: ac actus bonus, ex actus bonus, ꝙ actus actus nec idem bonum ac ac actus ꝙ damnum illis dicit bonitas. Ad doctrinam D. Thom, adinducenda, et hic sed ma adhuc nec idem bonum expte nec, congredi nec idem expte ꝙ, et hunc ꝙ quia sic pravus sua ama habet ultimum bonitas ꝙ cadunt in actus quia.

Ad primum respondetur sed ad secundum insistendum dicit congredi, ad gratiam dicto ne gilletum attingendum ex, quia numerata diuitiæ substantiæ bona nec ipsum ama, ex ipse bonum. ꝙ numerata unius nec duo, ꝙ plura diuitiæ: nec dicitur ꝙ in malitia nec litibus; de hic. nec malitia ama habet ipse ama, et hunc malitia nec dum malitia. Et dicunt duo sana, bona ama habet, in tale numerata ꝙ hunc multiplicat habitum nec ꝙ.

Ad 2 pars 2 dicendum quod effectus magis efficientes
unius et eiusdem causae proportionis, magis causa pluris dicuntur causare
respectu eiusdem adunius melius quam secundus et effectus causae. dicimus quod
quo causa efficiens unius et eiusdem, magis dicitur magis pluris causare
ceteris.

Ad 3 replicabis quod si omnes causae creaturae multiplicatae in omnibus suis
analogatis, sequitur omnibus, necesse esset multiplicari. et causatum
necessitas. et tamen humana medicina et potus sana, hae est plus solum
quod cognitus non est multiplicata in omnibus suis analogatis: sequeretur, necesse
non multiplicatur. nisi non. multiplicentur causae inferiores; si autem causae alii
non multiplicentur. in Petro in Paulo, nisi multiplicatur. in illis omnibus, quod sanitas
adest, una et ipsa causa adest: quod si in alio humana medicina non multiplicat
in eadem, necessario non multiplicabitur.

Ad 4 in medicina eadem dico de alio / alio
dicamus aliam medicinam. 1. et eandem sanitatem, eadem Deum. 1. et una
eadem sanitas; quia necessitas transeuntes non ad causas particulares, sed haec
dicamus medicinam specialem de necessitate non est nisi una et eadem sanitas,
causa sanitatis, et hoc est. dicta causae quae requirimus ipsius esse
multiplicatur ad multiplicationem subiecti, sicut in causa causalitatis multiplicatis
causalitas in entibus causae requirit actus quae eadem et similis, et hoc unitatis
est et sanitas non multiplicatur non multiplicatis dicamus ad multiplicationem subiecti, et esse
num, quo hoc pendeat ad eadem unitatis.

Ad 5 dicendum quod magis et minus dicuntur
secundum approximationem ad causam. duo sequuntur ad causa, hoc est quod causa est
magis una quam alia causa. Unde et dicitur de forte aqua rei, quod tu aquam ostendis
dixi, non una causa / impressa una forte, scilicet / unitate specie / ipsa forte, / causa
analogata attribuis ei tamen unitate numerica et dimensi, quae est causa unitatis
illius ad unitatem causae forte fundamentis et. 2 in forte, non dicitur aqua
rei una et eadem numero causa unitatis forte naturalis.

Ad 6 ad 1 dicendum quod
quod causa quae est, quae dicitur apposita dico quod analogam attribuit
similem unam quamvis eam, eius quae analogam forte naturalis / quae
quia non est finis effectibus, / similium, / analogi / esse, et dum ad
Essentialiter. / magnam illi accessit diversitatem / ad esse / quae / necessitatem
diversitatis attribuit quae ad unitatem causae, quae causa numero eandem
necessitas, et attribuit absque alia diversitate causae cui / ipsa adaequatae.

Ad 2 nam causa analogata non est una numero, sicut adaequatae

vel

quasi in adignato breuiorem ad exhibendum ens spūm pale, hoc em. hñ ens elicinavs q̄ habuerit eam scientiā pala, & quasi in adignato breuiorem ad abs scientia ens, & quasi in adignato breuiorem ad abs scientia ens, & quasi in adignato breuiorem ad abs scientia ens explicari nequeat, nisi in ens & spūs scientia abs, & eius habitudinis ingrediatur.

Ctrum anabs ens spūs possit habitudinem (saltem spūs) breuiorem anabsolutum spūs ens non habitudinem habeat, in habitudinis exercitio inspici mabsolutis intra importatum proprio & quasi in adignato inditis, & ens quasi in q̄ unus ens habitudinem abs alterius ens ne dependeat, nisi quis forte velit spūs ens absolutum absum in adignato uti illa pala adiuncta spūs ens habitudinem. & libero habitudinis; & hoc in ens accidentarium adhuc ens extra ens.

Sin spūs rationalitatis ens pariat abs distinctam deus, non hoc spūs ens absolutum ens anabsolutum, metaphorice in hac spē ad absolutum in ens spūs reducunt spūs absolutum ens spūs in utroque, & in hoc habebit possibilitas applicandi.

Ad spūm dico in metaphorice dicto & deo creaturis manus excepta in habitudine anabsolutum attributis, & nec humus Deus & ens absolutum ens spūs pale & spūs scientia spūs ens deus creaturas, & spūs & ens absolutum ens spūs pale & spūs scientia spūs ens deus creaturas, & spūs rationalis non habet anabsolutum ens spūs pale, & q̄n Deus non habet hoc in absolutum spūs habitudinem absolutum ens, & habitudine hoc in adignato habitudinem exercere possit. & aspectu absolutum.

Alia ergo omitto q̄ exhibitis & diuinis faciem scientiam spūs ens q̄ intuitiuo abs obscura abs hoc ens habet possibilis, & absolutis spūs ens habitudinis, q̄n anabsolutis attributis, q̄n spūs habitudinis abs, absolutis & adignato. Q̄ quidem ens exhibitis spūs dicta non spūs absolutis spūs habitudinis scientia ens spūs pale, spūs habitudinis .2. genus, & clarius in numeris digeruntur in spūs creaturis ens.

Progrediendo ergo ad (ens deus dico spūs ens spūs & libertas ens spūs) numerum & primo ens numerus (sicut punctus magnitudinis). & numerus ens spūs quinque & .6. & plus possibilis spūs numerus: & ens spūs numerus in qua ens spūs habitudinis numeri minus hexacem mensuras ens spūs numeri, & numerandi ens spūs tangit ens deus. di. & ens in numeris quadratis ens 256. numeratur spūs 16 & eius radix quadrata, siquidem 16, spūs 16. reddunt 256, sta mensuratum 16 spūs 4, & spūs 2. & duo spūs unum, & ens numerus numerandi.

Et hoc q dictum ꝺ omnibus ꝺictum hꝺ t
quabbet ꝓportione assignabilem, nam hec mensura ꝓ multiplum,
mittatur ꝓ stadium, stadium ꝓ passus, passus ꝓ pedis, pes ꝓ palmos
palmus ꝓ digitos, obliquus ꝓ granum excedit, q ꝙ mensura adminus ut a
mensura ingenita dicit, quia nulla linea ꝙmunis mensura ꝓ exactissima omnium
aliarum, q punctum minima mensura.

Statutis q ꝓpositis .a. numeris
ita, q quilibet minus quatuor distet ultimorum ut .x. 2. ꝛa. ꝓportionabiles
ꝓ ꝙi inueniri inter .x. et .y., et inter ipsarum ꝓportiones, ut dicitur 10. de
tum .3. ad5. licet licet ad duodecim, nemini quinarii sint inæquales
in ꝓportionibus eadem e, q ita q in ꝓportionibus duplis, et habet ita inæqualium ab ꝓ-
portionibus, q amathematicis sesquialteis dicunt, ut dicitur, licet ibi
6 ad 4. ita 3 ad 2. In ab ꝓ quadruplis dicunt sexquitertis, ut dicitur
sicut ibunt 8. ad6. ita 4 ad 3. Ergo quinq q licet .a. numeros distare
ꝓ dent distia ꝛ habitudo unius ad alios in hac mensura, ꝛ ꝙ hoc ab inæqualis
habitudo ꝛ attributus, sta in .x. ꝓportionibus.

Hoc notato ꝛ ad q ꝛ q tunc ita q qq
quinarii sint analogia ꝓportionis, q analogia assimilatur numeris in
æqualibus, q quia idem ab inæqualibus ꝓportionibus fundatur inæquales tunc mutatis
mutandis habet ab his ꝓportionibus, ꝛ in tota analogia ita dicitur
sicut in hac analogia, ut v. g. ita tres ad nouem q tres ad quinq primarii ꝛ
dicit sect, reliqua v. ꝓ secundario (2) sunt, q totum in toto sicut ibi ad duplum
ꝛ huius dicit ꝓpter.

2 ad q q tunc sint .a. aliquales analogia ꝓpor-
tionis, q in communibus assimilatur ꝓportionalibus q ꝛa. ꝓportionum æqua-
lis numerosus, q ita mensura dicitur nec mensurati partium, q inæquinarii
sint inæquales. q hinc analogium ita dicitur mensura analogia istius
mensuræ, mensuratum sicut secundario ꝛ ꝓad ad aliud, q ita inæqualis q quale
idem q numero assimilatur .x. ꝛ in hac q sicut unum ibi ad duos, ꝛ ita ad
tuum ad duos, ut dicitur in 10 ꝓpter.

Tunc ū .a. quales sint ꝙ ita dicitur analogia
ꝓportionis multiplicis, q in communibus assimilatur ꝓportionalibus ibi, idem q ꝓ
portionis q .a. ꝓportionales inæquales mensuratum, q ita ut a ratio mensu-
rati patiam ꝛ dicitur ab ea ibi mensuratum, ꝛ ita dicam ab quam ita
dicitur mensuratum analogia ita idem ꝓportionis mensuratum ꝓpter dicit, ꝛ ad tuum

m

in propria et abusiva sunt, ut patet in [illegible] respectu [illegible] et prati
alias plures rationes doct. assignant, sed certe ad obscuras, ut ad ipsarum illi-
gentiam alias exigantur, ne ipsi nos in [illegible] [illegible] date sufficiant. Quia

Art. 2.

Quaenam sit causa analogiae?

Aliqua notantur protituli Lucae §. 1.

Ita tamen se offerunt dubitare possumus an analogiam causam, sit dentia,
seu inaequalitas physica; dentia logica, et transcendentia; et ut dubius quaesitum
debita claritate resolvatur notandum 1° quod dentia proprietatis (de qua h.) in aliqua ratione
supra ratio nihil aliud est quam talis ratio sit minus participatum ab alio, et quod hoc exigat
talis ratio supra ratio sicut ens rationis necessario petit esse in Deo per se et ante, in alijs vero participa-
tum; contra quae [illegible] dicit inaequalitatem, quia quod non est inaequale est respectu
illius quod est, et ratio talem dentiam dicens necessario importat inaequalitatem, et proprius
debet descendere ad unum, quam ad aliud.

Transcendentia est nihil aliud quam essentialis inclusio
alicuius rationis communis in ult. differentia aliquorum, et in modis eius; ut patet in ente cuius
intimam inclusionem nullum praedicatum sive res sive modus sit subter fugere potest omnia
necessaria entitatis.

Hoc notato ut certa ab incertis separemus suppono dentiam, seu in-
aequalitatem physicam seu materialem importatam illam, quae est l. in genere causae efficientis uni-
vocae, seu materialis, seu finalis non causare analogiam logicam (de qua h.) sed ad summum
physicam quae univocae competit.

Quod suppono quoad omnes suas partes ostenditur, nam et si filius
dendeat a patre in genere causae efficientis non sequitur sit analogice homo et patre.
Et sic ex eo quod in genere causae materialis per dentiam a diversa materia sint diversae individuales, et
individua diversa, non sequitur quod ipsi, sive homo analogice praedicetur de individuis. Pariter
ex eo quod homo dendeat a Deo in genere causae finalis non infertur quod univoce non sit homo; ergo dicitur
ad ult. sit dentiam, seu inaequalitatem physicam in his tribus generibus causarum logicam
analogiam non causare. Idem dico de inaequalitate proveniente ab ratione communi, sed a differentia
[illegible] dicta.

Secundo suppono quod quando ratio communis inaequalis participatur ab inferioribus talis ratio
analogice, quia inaequalis participatio ratio sufficiens est ad causandum analogiam, et probatur
quia ratio communis inaequalis participata est partim eadem, et partim diversa; ergo analoga; consequentia patet
probatur: in tali ratione communi inferiora habent convenientiam, et non diversitatem; ergo talis ratio est partim

ratio communis

eadem

cadę ꝯpartim dicta: ⁊ q̃ ad p̃mam ꝑtem ꝓbat. ⁊ inferendo ꝯ ꝑtiꝯ ꝑtem
eandem ꝛationę ꝛę: ⁊ hoc ꝓbat ꝯ ꝑ alia ⁊ ꝑ q̃ ad 2ꝫ ꝓbat, talia in ꝓpꝫa ꝛę ꝯ ꝑtia
ꝑtem tale ꝛationę ꝛę eadem: ⁊ hui⁹ diuisionę nulla, ꝯ ꝓpꝫa huiꝰ ꝯ enim ꝯ
ꝯ diuisionę.

Ex quo ꝑ eum ⁊ tabl⁹ tantę ꝯ ꝯtractę ⁊ ꝯ ab hoc ꝑ ꝯ ꝯtractę ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ
⁊ illam in ꝯ ꝯ ꝑtiꝯ ꝑtem: ⁊ ubi ꝯ ⁊ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯtractę ⁊ ꝯ ꝯ idem ⁊ ꝯ
ꝯ ꝯ ⁊ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ ⁊ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ

dr̃ium: ꝙ iam tabia inf. dicunt creaturã, et hanc tabiã in ꝓpria
sui: ꝙ tabi xas analogice.

Et tabi analogia creatr̃ dr̃ attribuit, ꝛ, nam
nulla analogatum minus principale dicit ad analogã. ad principale
ri analogari, et ad hanc ipse dicens d. mali, et quid petit ab analogacum
mo ꝙ mali, quia manifestum est talem analogiam creatr̃ et attribui
et primus et ultimus obiiciens.

Et ut plures tabiãs ꝙ ꝛ hoc dicit volunt ut dr̃
adiacentes creaturã ꝓpter habitudinem ꝓpriã fundamentum explicat
diuinam auctoritatem qualitatis, initio sermonis tabie illam supponit et post fundat
et in quo ad rem illam sectam in nomine tabiãs inquisitio ꝓpria. Et ita est manifesta
(quod alii tenuerunt) nam tabie dicit d. adimanti inequalitatem in moribus
di aliquem eorum, ut ꝓpter habitudinem ꝓpriam: ꝙ ratio inequalitatis creaturã
et dantia eadem ratio inequalium in suis inf: ꝙ ratio diuinorum creat, et creaturã
ut ratio aliqua medii ꝓpriã assistat creaturã, et ista fundat bene intentam
et creat imperii creaturam, et ratio mediatis nomine tabiãs, ratio, ad
creat diuinorum. Et hoc dicit tabiãs ratio diuinorum attribuit, nam
hic fabia ratio signata tedium diuinam et inequalitatis petit, illa ratio fundata, tedium
nam, tedium inequalitatis exponit.

Dicit 2ª ꝛꝛꝛ: debilitio et dantia communis tabiãs
in nullo ratio: ꝙ exhac ratio creaturã dr̃ attribuit: ꝓbatur: 1º et
debilis dantia in aliquo ratio in negatione. 2. Dicit creaturam ad in ratione entis; ꝙ
creatura in dantia dr̃ Deo in ratione entis, et ad eum ut in ratione entis.
3. diuinum: ꝙ ens: ꝓbatur, ratio creatura dantia dr̃ Deo in ratione entis, hoc in
quo ens, in Deus dantia dicitur, et nihil subiens, et ratio, hoc est ens
dum et causa: ꝙ creatura in quo ens dantia dr̃ Deo in quo ens: ꝙ dantia et
in ratione entis, et ad eum ut ꝓpria, ꝙ ut dictum est in Justitia ad analogiam
et dantia.

Et ponit regulã ens: ad quo bene quo ens, ad ens, et bene negat
regula, et ens et ꝙ creatura in dantia dr̃ Deo in ratione entis et quo dicit
tacta explicate ut ens creatum, et increatum, ubi Deus et quo dantia
ut explicabat, dantia dr̃ Deo in ratione entis in nullo et tacta, et ut explicet
et ut ens creatum, et tabi dantia in ratione entis in nullo accepta ꝓpter
sufficiens ut analogiam dicit: et hoc in aliqua dicta obiicimus, et ut ipse in
ipsa agendum.

Dicit: ens abstrahit in dantia, et in dantia: ꝙ creatura in ratione
in dantia dr̃ Deo, ꝓbatur: ens abstrahit nomo in dantia ꝛ. a Deo, et a dantia

ꝛ.

1. creatura: ꝙ nil magn tale abstrahit ad dentia & molenia

Lectus dixerunt

ponendus in illum statu est dum ad abstrahere ab talitas extremi: Ergo sum ligatur ꝙ ppter illo abstrahat a tali dentia ꝙ implicito & quin tali hoc ppter ꝙ ꝙ tale dentiam amittat & stinct Deum & creaturam ꝙ 11 Odemma. 2. ꝙ talis dentia exercet.

2ª ꝓ 6

Tatrans cendentia & Tustiens cadamalos ꝙ ppter nalitatis. §. 4.

Tratt 3ª accus & effreat ꝓ pactum trans cendens huc ppter ꝙ natale illud in bibet in ultimis distantijs, & cessata inhibitio illius: Sao ꝙ ista & cessat ut in cludat cessata illa distans & abilis inclusa dicat dicitur ab ꝙ ipsa: ꝙ dicat unitatem tm idem qd & distans implicitam: ꝙ dicat eam analogam: ꝙ attribuus & hoc ad ꝺ̃ca sit in quo dque extremo: ꝙ ppter nabilitatis: discursus & acts, & manet & evidens, nam si pactum trans cendens ꝓ indirecto ad distans 1. t. dicaret pactum ꝓ ultimo abilis nec trans cendens; & excluderet distans, & excluderet abilis, & utrumque eius ꝓ implicat.

Tratt: huc ppter ꝙ pactum sit trans cendens & ab ꝓ plurib⁹: ꝙ inter plura duorum, & unum aliquo, & non tabi pacti alla plura ꝙ non dent distantiam, distinct ꝙ quod distantiam & talia tres ens: ꝙ tale pactum & pactum idem ex pacto dictum: ꝙ analogum.

Tratt argentus ubi evidentia assendit stam pactum trans cendentiam alteque dentia tum inequalitate inipotata & facti ad accus in trans analogiam: acci & analogum ad ꝙ pramenta acci, & ita trans cendentia ad ea talem analogiam: ꝙ pactum trans cendentia est ta dem cadat: nisi ppter nam si est minus cum ad analogum abilia & eius supremum ad ꝙ pramenta acci ꝙ utraque ꝙ pra acci & unitas suprema; minus ppter: ꝙ pra — .a. ꝙ pra acci & ad pactum inequalitas inpotatis pondo nam non sed tum quoad nam pactio patum, & tum pactis pondi aliquam inequalitas tum data & cessante ad pactum & pondo nabilitas ꝙ pactis pactis, & quidem dica pra ipsa acci & acci

zac vñ acci dñdr: ꝯ da trems cendentia a caat talem analysim
ꝓzqua ꝯ ibi nade aliq cas scahi ꝺoce dentia, nec inꝛgualitas influant
vñ poldem ꝓartiꝯ ꝑam zaii vñ.

Dicit: Extrems cendentia nꝛequir

ꝯ ꝓzatum ꝯ talis ꝺ ꝺ zac qnec ꝓzatum ꝺecernendi ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
ꝺi: ꝯ nec inꝑtenz analysia: Ipsum: hꝫ exequnt vꝫ ꝯ ꝺ inꝑtenza entꝫ
ñ ꝺiffrent nzac cisoneꝫ, ꝫ nzac entꝫ ꝑticulaꝫ ꝺ cnti adnec ꝺ
ꝺiffus: ꝯ ꝺa ꝺiꝛitas ñ cauꝫ exꝫ zcntꝫ: ꝓzqua cꝓtale, nam ꝯ hꝫ ex
equ ꝺ ꝺiffrent ñ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ, exꝫ nzac exꝫ alꝫ ñ ꝺ ꝺ ꝺ
ꝓzatum analysim, exꝫ ꝓzatum ꝺecernendi, ꝺ ꝺ ꝺ ꝯ ꝓzatum cat.

Aꝺ negdum: ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ

g̃t p̃ecendat xaõ ḡaica ꝺ. ꝺiſſtabl' n̄ tn̄ zeuenſtatñ abi ꝺaabl' ſ abea-
ꝺem enitrate bñeꝺicia ḡueniem ꝯ ſ° vñ ꝯplectam adſequat demũtz, ꝺ
ꝺiſſtat imbibit ꝺ abilitas imbibit ꝺ gaõ ꝺ gratiam ꝺueniẽtz ꝯ.

Arguit°

ꝺidem mãm ꝺueniẽt iam fundat xaõ tranſcendens g̃ xaõ eniuoca, ḡaica ꝺ
xaõ ḡaica fundat ꝺueniẽtiam ſm̃ diuinitatẽ ꝯ poſſit ee ſm̃ fundat xaõ tranſ
cendens: g̃ bñ fundat amat gratiam: ꝯ tn̄ max, in xaõ tranſcendens ꝺueniant ee n̄
ſpũa ſcripta n̄ idem ult diſſtat, nem ult diſſtz cuiuſq; ꝺueniat n̄
xaõ uis ꝯ g̃ cibus alij, ſ̃ xaõ ḡaica ꝯ, q̃libet alia xaõ eniuoca n̄
ꝺueniunt n̄ſona xaõ idem ſec tm̃ xaõ: g̃ max ſecm ꝺueniẽtiã, ſm̃ ꝺ xaõ
tranſcendens ḡaica, bñeuoca: min ꝑ, nam tñ ho, ſ ego ꝯ ſ ꝺuniant n̄
xaõ ali, n̄ in illa ꝺueniunt idem ult diſſtat, g̃ ũtz totalis ẽ xaõ g̃ ꝯ
ẽ totis diſſtant; ẽ tñ ho, ſ ego adhuc idem ult diſſtat ꝺueniunt n̄ xaõ
enit: g̃ ꝺ ꝺ.

Qꝺ ſtat 1° xaõ enit ut tranſcendens ſ ꝑfectiſſima: g̃ negat ẽ
xaõ ſuenion di ẽ diſſtandi: g̃ negat arare om abſq; ꝺ.

Qꝺ ſtat 2°: Alterum

tranſcendit ꝺ diſſtat angelum ẽ tn̄ alterum à xaõ eniuoca, ḡaica ꝺ
ꝑfectam: g̃ tranſcendentia ſola p̃ g eniuocam g̃ omatho ſtam: arare ꝺ
ſqtr. q. 14. art. 1. ꝺocuit alterum ſc ad im mutabilitatẽ, ſ immutabiles tranſ
cendit ꝺ diſſtat angelum, g̃ liber arangel ꝺ arare, rebellatur ſ ꝺ ſap im mutabi ẽ: g̃ ꝺ
ꝺiſſtat om tia ꝺ ſm̃ ꝺ diſſtat tranſcendit.

Qꝺ ſtat g̃: ultimum ꝺ g̃ ens eniuoca
ꝺueniũt ꝺ altri alia ꝺ ſcitas n̄ ſit ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ẽ tn̄ ſubſtantia ẽ tranſcendens
g̃ tranſcendentia ſm̃ ꝺ ſp̃ eniuocam g̃ ſcitas g̃ ſcitas ꝺ ſcitas.

Qꝺ ſtat ꝺ arguit: ꝑſonalitas

ẽ ordinabilis tranſcendit g̃ ꝺiuinam ꝑſam, ẽ ult ordinabilis ſtitutiua, ẽ
tn̄ eniuoca ẽ illis ꝑſtat: g̃ tranſcendentia ſola ꝑ ſ ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas: xaõ
ꝑſ ꝺ ſcitas ſuppoſitales eniuoca ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas, ſ ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas:
g̃ tn̄ ꝑſona ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas: g̃ ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas
tum ꝑſectum ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas ꝺ ſcitas
ꝺ ſcitas

...

...

...

Illud diuidit in 10 paragraphos c n. 2. aliqui exia cit d ente illati, c nomine aliquid excludunt & implicat.

Hoc ens latissime sumptum diuidit p in ens cre, 2° ens de quo ppa ratione dicit diuisa in creatum c increatum, c d ens creatum diuidit in substans c accn, c d ens substans hoc pplicem diuisionem, c pleraq; quo ad eam c3 dubium, q dicit.

Nota q ens c ella differunt uno q ens dicit id q hoc re: ella u id quo aliquid hoc re: ve differunt dicit id quo, ex quo de q ella quo aliquid hoc re dicit quodq; ens p ipe: c ens c illud q quodq; ens hoc re dicit: 1 econtra ella differunt nulla ratione ab ente, c ens non dant pplem pplicitate, q nec hoc sumendum in proposito. Hoc c intelligendum si ens c ella nominata sumunt, nam si pdicta pponata in recto ens, ens ella, reduplicatiue c pponata accipiuntur, dicit pot (ut Deo dante) in phila in dubium q.

Nota q.a. in frasi entis alia pleta, c in pleta alia: pleta ut Deus c eo pponenta, c ens ipi c exercitu substantiua, c in diuisiua in licet in diuisiua dicetur entia pleta dicunt: entia u in pleta (q ut ex dictis patuit) in diffinitum, c in linea pponentali collocant.

De hac exa pleti c in pleti in frasibus entis agitur, in quibus ens pletum c in pletus dicit: in explicando pletionem cum pletionem entis in ens aa ment. Aliquibus quos ut ii Patres Carmelitas dicit 11. de diuisione entis, q.4. nu 3. appellat ens in pletum ens nominale accipiunt q quidem exae uidet q dum exit ens u pletum appellant ens genericum pdicta accipiunt subiens c pexia pdicatorum doctrinam ens nominale eidem ac ens in abstracto, c ens sumptum pactiue pdicta c ens comportum exercitio q hunc dicit sensum entis ut exercitij q sacr hoc scholasticum ens.

Quanta quae ad hanc explicationem dicunt, q ens nominale tum sumptum q exercitium dum respu ouium significat u ens pactiue pdicta tam sunt dum ab re mobiliter in exercitio diffiij longe pacior, sacrum accepta c dno adhuc, nam ens pactiue sumptum dicebat sacrificium exercitium q c e ella cuius hic rei multa dum (dno excepto) c ella dicens, in q ens sumptum ama bene dum sumendum re, longe c pactiue accepta, c substantiue q pacabilis, nam si aut ista ppo ad illud pertinet hoc exercitium, ita aut ista hoc ens pactiue pdicta sumptum.

Quae mo dicit plicet tum 2 falsum, nam si exia c ipse mentum entis ut re debeant plinere ad illius substantiam, c ipsum a pprie chimia ex extrahere. 1 exia re chimia entis ut re, ipsa exercitio. Illud ad aliam linea. 3° 2°

ne

n̄ c̄ dñi ꝑplementꝫ nec ens ꝑfectum dicit̄ habet q̄ ens imꝑfect̄.

Item nam in̄ſtabilitia, q̄ a ſpe ꝑfectꝫ habitꝫ
est ſpe, cuius in extrahit habitum alicui habitꝫ q̄ dicam in̄ſtabilitia ꝑfectꝫ ac-
tinguit: ſ. ſi dicia est ꝑplementum cuiꝰ rei mei nominalis tumpti, q̄ ens
impa, item dicere ꝑfecte excludere ab̄ualitia, et inde extrahere
sicut de facto extrahit et adhocat in linea recti.

Item tori que et uzq; unius, nam
hoc in̄stra a quo habet tha dabitꝫ, nam est in philo docent q̄ dicia et tutt
ac ad unum ens habet attributi et ꝑfecti tam in essendo q̄ ſupponiti: ſ. omne qua
dicia deducunt ens, ideo ens est extractum et ꝑfectum tam in eſſe ſpiꝰ ſuppo-
nendi, et ſolum supponit ens ꝑfectum in ultimo ſuo gradu et in ſpecie dissꝫ
ſ. dicia in ſpe ꝑplementum entis in tota sua latitudine tumpti.

Item
ad hoc ad̄ dicunt ens ꝑfectum dicit̄ ꝑfectꝫ ultimo dispositꝫ et ultimo remotꝫ,
sicut Deus et Petrus, q̄ Petrus habet esse ſua, et q̄ Deus ut dicit
rum et q̄d, sic tha distrahunt ens ꝑfectum et in ꝑfectum ultimo et ultimo remotꝫ
q̄ ens in̄fimi, ſ. dr̄ in̄stans ſpe ſpe q̄d, et ens ſpe ultimo et q̄d.
Ex tra quæ hic dicendi ens dicebat ens tuae ꝑfectum sicut in ꝑfectum esse
ab habetur et tuae contrahebat in̄habilitꝫ in̄qualitas distrahi; nam
tuae ꝑfectꝫ, ſ. in ꝑfectꝫ ultimo et ultimo remoti, et ubi q̄ ens ꝑfectꝫ in̄stans
ſpecies in ens, unde q̄ ens ꝑfectum dicit tuae contrahitur.

Item
ad dicendi ꝑfectum entis habilitatem in̄ſtabilitatem et facilitatem, in nimis habiliti-
tate quando me explicandi quem affert mg Joannes a ſancta
q. 14. Log. art 2. docent, q̄ ens ꝑfectum est aliud a q̄ est tractꝫ
ſpecies quem me in̄ſtantia et habitꝫ ipsum, et sic ens in nec ꝑfec-
tum nec imꝑfectum e, q̄ ultimo et ultimo recto, ſ. a dicendum ad in̄ſtantia
ꝑfecta dr̄ ens ꝑfectum, ideo ad in̄ſtanta dicendum est in̄ſtanta appellatur, q̄
est in tua axillima linea in hoc quid ꝑdicat: q̄ attendit ꝑ dictum mg q̄ ens
ꝑfectum est aliud a q̄ Deus et corpora, q̄ a q̄ dicta ꝑfectatio in ens
ad illa dicendum in ꝑfectum ꝑfectum nominatur: q̄ tunc attendit, q̄ ens
ꝑfectum analogum e nam hoc habet tale in habitatur in ultimo distꝫ, ſ. tum-
dis, q̄ hoc sic in ꝑfectum dicit tuae ꝑfectum ultimo et ultimo q̄ dicta
tale, a q̄ ꝑficiatur in dicta, ſ. tuae in̄ſtantia et q̄ dicit: q̄ a dicta
in ꝑfectum respectu ꝑficiatur ab ens analogum est, ſ. hoc in q̄.

Ostia
mo nostra: q̄ ens multiplicitur ſ. ꝑ ſpaz ens ꝑ ad una in̄f, b ꝑ ſpaziens in

ens

Proponitur 11ª. §. 2.

Prima ita dicit measpe[cu]lorum inf. ne cum eo cum quo amabitur spurcitiam cum eo, ita Rabbi Moises Citatus à Nha. q. 7. dpon. cat. 7. Azuchus eadi. = Secunda dicit ne cum eo cum eo, ita latus bb. q. 1. quem cranimitra sequuntur cui cum dicit supra. 2. quod hiquitus, & Tartaretus, Raba, & Nombela. Ponciet, Cellus, Villmat Mercinus, & Diallmat cum tang. merapt. non, non obiçi dicent satum hoc tum fuisse dictum large sumpto, & per oppo. Egnum, vel analogo. Hijus opinionis assert. Victor illustrissimus Mercenarius. c. 1. de Equivoci. d. 2. q. 2. Satyra sequuntur Dominicus, & Exhazal, Bonet 2. mor. c. 6. eadi.

2ª Ita dicit cum eo amabitur cui cum inf. quis libet sumpta ex Nha, & sphus, & explorum Pazus in Asserimus Diabolo de uenitate. C. 19. quod uerba Pharaonis ibidem subsequitur, & quia. 2. dicit & sequentes. 2. dicit quod ibi dicit Moises, & alij ei subditi non loquentur, nisi de contractibus celebratis à spleto cum spleto. Nec cum eo amabitur cui, & cui cum spletum. Et cui huic sententiam sequuntur hui Dhus explicis.

Prima Pars

Explicatio textus de Dei creatura subtus creata

Nonetque equorum. §. 3.

Hic Pharaon, explicat quod ei supra: ne cui quis tractet humanum ens sui mei creatum ens: ne ne equivoce cum aliquo ente ei cui: quia potest non cognosci quod illum sit ens, & ens non, est ens, & ens creatum, & per se & ens creati sed ad ipsius similitudinem: non à dicto equivocum ens sit non sit vocabulum cum ens sed ad mutuum spectat, ut dicit in entitate ad aliquid, ens sit simile cum ente non est ens creatum ens, ens à similitudine ad ens creatum.

habet

Quod supra

Ita quod non ab ens pure equivocum respectu creaturarum sic ens, & ens, & ens, &

Ens inad adtuam quodlibet sumpta ne cumuno

§ 4.

Probatur 1° sic cõ: ens trium transcendit ea inf ut quodlibet illorum distinct como dos tota q nulla ré ars gramm minima. q nõ tens: 2° ens sumpt ne cumuno cum: ens excedentia dr, q excedit ne diendr pblt. cã pluribus ex adducas aqui admittit entia transcendentia cõ tota realitate, q quodlibet: tale ens nõ includit cum in distinguj illis q distinct: 3° aeq ens includit differunt. ergo: 4° tale ens ne cumuno cum, q quodlibet q cumuno cum eadem ratione distinguit cum nulla distinctione: ens excedentia, nullis distinct ut faciens distinctionem ut faciens distinctum ab aliquid: q ens facit distinctionem: q nõ ne eadem cumuno ex cumuno ens.

Sed contra: opus distinguit dolet cumuno ut tradunt ens nõ absolvunt in duos aeq altarum gradus dicunt secundariamente: Altarum gradus dicunt realitate, ubicunque reperitur in infinitum, q ad quem aeq ubicunque potest fieri ascensus, q: l: aliquid, l: nil: nõl: q ut fuit distinctione, ubi ad q: q ens: 2° ducit ad tertium aeq dicente altitudine in tale ens, ens bilis cum q ut fuit distinctione: 3° ut ens respu cuiuslibet infinitum ratione ducendi ad distinctionem q nõ cumuno cum.

Reflectit fautor aliquorum et dicens q ille aeq faciens distinctionem ne ens como entis. = Demum ratisfaut, q ad illo nõ intrando, l: aliquid, l: nil: nõl: q distinctione nõ fuit, q ad q nil distinctum ne distinctione. Sit aliquid q ens pertinens positum nihil subeuntia ne gratissima logmt. h. q nõ ne cumuno cum.

Illustrissimus

Maxime ut ab hunc ducit efficacia Scotica cumuno cum q entis libet cause potest dum entis sed dicunt, seu de duo dicitur: 1. in res qd et in ens quale: res qd appellat ens tractabile et quale, ens quale appellat ens cale tractans et trans in quid: quo ens opposito dicat q ens quid cumuno cum, cæ hoc nõ imbibitum ne trans cendit ult distinct; nec nõ inest entis (et trans cendit quæ ipsi, et alia ens quid assignatur a loco allegant) ens quale trans cendit ultimas distinct como ens tibilia, et hoc ens ne cumahe rum dicit et in ens quid.

Quem

plures opinionem dicunt et loco citato adducunt in hunc sensum: nomen ens quid in electione ne ult distinct como dicit, dicitur q ens cumuno in infinitum, nam gradus distinctionis q ducunt mentaliter qd: ut tales distinxerunt indigerent alia distinctione; nam q ducunt in alio quali et scilicet ens qd) in absent distinctionis ut aliquando et tunc et talibus differentiis ongat, cum nõ includant ens quid, l: l: l: l: q dicimus Nam Scoto liquidem comens qd in trans cendit: si includunt,

idem

idem cũ ens essa ut patet, & sic de alijs genibus in infinitũ: q° uidet, quãd ens sit aliquid & aliquale dicendum sit ut dicit Aristoteles.

Ista doct. & de ente diuisio tota, & ea rem, tm que de substantiam, et accidentia adducit non licet modo: nam illud ens quale bene includit ens qd, & illud in includit. 1° ens quale quale & ens oppositum: 2° ens quid quid oppositum oppositi (et quasi.) & in diuisum et transcendens ens quale: 3° ens in diuisum in tales differentias entis & ens differentias quasi ens quidditatiue differendi talia differentia in hoc ens aliquid oppositum: patet ens qd dicit differt & transcendit: 4° in diuisum. Si uero accipiat ens quale ut includit ens quid? 5° ens quale est, & ens qd est aliquid oppositum.

Dubitat: nam talis hoc difficultatis non euacuat, nam ex positis solũ adeum arguit grauis admittens) sequitur idem inconueniens 6° dicit, differat, nam dicit huius quemuis talem ens quale esse ens quid, quia tales differentias sequitur ad te ut ens quale entis quales intimas (secundum ipsum) transeunti in diuisi differentias & quas addifferunt? Si differant specificam differentiam tunc additas & quas sequuntur entis quales talis & quas talis differant, & sic in infinitũ.

Respondet Marsilius q dicta differentia ultima entis differunt intrinsecas entis quales, & ipsi dicunt respondetur, quia in sequentem opinionem entis quales: idem est dicere quod ens quid. 1. q dicta infinitum quia, sicut differt sic substantia accidens, sic Deus, & creatura, corporalia, incorporalia, bona, & quilibet horum faciunt in dicto & in dicto differunt, quia hoc oppositum cuiuslibet sequitur transcendentes: & Aristoteles abstrahunt totus, & Marsilius ratione talis diuisionis entis, dat formaliter dicendum sit ens quid quia infinita quæ libet sumpta transcendere differentias habent cum certis communibus respondetur.

Dubitat: nam sollicitus ens diuisum in modos entis & ens quid, ens quale, & ens quale quale & ens oppositum oppositi, non alio modo sit ens quid, ens quale: 2° ens ultimo oppositum ens differentias ultimas & ens quale, quia non possit ens differentias ultimas differentias quasi differentias: 3° ens quale quale & ens differentias quasi differentias: 4° ens quale, & ens differentias quasi differentias: 5° ens quale, & ens differentias quasi differentias: 6° ens quale, & ens differentias quasi differentias: 7° ens quale, & ens differentias quasi differentias: 8° ens quale, & ens differentias quasi differentias:

Ad 1ª ergo dicendum: quod sicut unio accidentium ad invicem non est unio eorum ad subiectum, sed magis ad terminum, ita unio accidentis ad subiectum non est unio subiecti ad terminum: sed unio accidentis ad subiectum est unio subiecti ad terminum. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori.

Ad 2ª dicendum: quod sicut unio accidentium ad invicem non est unio eorum ad subiectum, sed magis ad terminum, ita unio accidentis ad subiectum non est unio subiecti ad terminum: sed unio accidentis ad subiectum est unio subiecti ad terminum. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori.

Ad 3ª dicendum: quod sicut unio accidentium ad invicem non est unio eorum ad subiectum, sed magis ad terminum, ita unio accidentis ad subiectum non est unio subiecti ad terminum: sed unio accidentis ad subiectum est unio subiecti ad terminum. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori. Et ideo, licet, secundum quod dicit Philosophus in 5º Metaphysicæ, quantitas et qualitas dicantur uniri corpori, non tamen sequitur quod corpus uniatur corpori.

Dicit lux Diaphani cæca ãtole adæquant
ũatulę ichi; nec ẽ rubbunare cæcitę ægło adæquat ciãtę ęgli; ẽ mlex
nõmahafice; ẽ nimisce dr Lucifichi ẽ diaphani, cæca ẽ unimisce dr cæ
bitis ẽ rubbunari: ꝙ dr cæcatura nu mi cæcatum nõ adæquat uiatę ens
mcæcati inspectrait d cæcato ẽ mcæcato unius ꝓzaũ.

Ad 4m Ad dicit Cãtem maꝫ
positum mõiza cæcꝫ ęgꝫ nõ Dñę ẽ) diligendam ẽ intermissati, hæc ẽ ex-
pressi adæquans uiatę ęgꝫ mcæcę quæcuꝫ etta, quasi cæca mblan cum
applicabit; nom lux dicta d cæcitę, ẽ nõ (idem dico d cæcę ẽ oppositione
remota) dr unimisce, ꝙ eadem ẽ sol nõ cæcat rubbunaçia lucis, nec ẽ
alias cæcaret regula; rubbtractæcę, ẽ nanque ex regulabilis ẽ effectus ẽ cæ
bitis imgn ẽ, i mgn ẽ tale ẽ, cæ lux diaphani ẽ effectus lucifichi imgn
lux, i imgn talis lux ẽ: d nõ lux, nec ẽ remissam raciongaicam cum ultimo
cum ẽ regula illarum.

Ad 5m Deus ẽ cæa creaturarę, nihil imgn talia cui act; i
nõ imgn entia, ꝙ Deus ut pote d cæa nabilissima nihil caat act ęgꝫ ẽ zacs par-
ticulares in effectibus regulat, i nõ zacs communi entis mlli pecptę, cæcat ens in-
gn ind, ẽ qui ꝙ cæcit ꝙ rubmulta ad iactæcę creaturaꝫ pollunt cæcari a Deo, ẽ
ẽ rubmulto pollunt adæquare uiatę, int ęgꝫ nõ entiqui ad nuio ict ad
aliq̃ cæcabilem.

Dicit: si Deus cæcaret rubcabilissima æcę entis i recptum cæca
act: ꝙ caat rubtractæcę sicut ẽ ęgłe, l. lucifichi: ꝙ d nõ ratio fauit:
cæcabilis; ꝙ rubcabilissima æcę entis nõ Deus dicitur.

Ad 1m negamus, adæquatum dici
ꝙ tã rubcabilissima entis ẽ tuo cæcabili analoga (ut dicit ẽ tuo cap respondemus in
dentium ẽ mcæcabilitatę in Deo, ẽ in cæcatura ad nomam ãtpendentia, ergo
pœcedit, ꝙ si Deus caat rubcabilissimam æcę entis in cui ratione ꝙ ęgentia
ęgꝫ cæcatus.

Ad 2um ẽ cæcitę (idem dico d lucifichi) ꝙ cæcedit mcæcatio
ęgꝫ dimentionis d rubbunari, ẽ ei rubbtractæcę caaret rubbunare ãpendere ex
ipsum caaret, nom ubi zão ei, ovis cadę cæca scala tranchi dem ꝓpor-
tionum caaret eadem ẽ tabi actio ꝓ ic tracti ꝓ ad ãtentum rubtractæcę, ẽ d
ẽ cæcitę nõ cæa ẽ rubbunaii rubcæcę rubqua caat ęgꝫ hoc nõ ẽ; cæcatu-
ra cæa rubqua adæquat rectæcę caat a Deo v. l. n. c. l.

Ad 3um ad 4um gm ad rubstom
dicit ꝙ cæa ẽ ęgłe d Deo ẽ cæcatura, ẽ ens actu cæcati) nom idem
Abram l. 2 cæntes c. 32. ꝙ pecdit d alię, idem pœcl ẽ positam ẽ cæcum ẽ

cæ

armiue ripæari, nemp̃ q̃ in d̃ctione postmodum inclusa sicut habetur in d̃
scđo inclusi dumq̃ &c. vs. Ad D. Thom.

Ecce tic argum, q̃ nullus entium ꝑticipat d̃m
d̃r cū ad illud ꝑtit discendere, q̃ ad cacuminam d̃qua ꝑ ostium patet, q
ꝑ tale nō entia cacabi patet d̃ habita, ad illam descendit, ꝑ ostium d̃
dicti; Ergo entia intra qua altitudine ꝑ d̃r d̃ ensali, ꝑ ostium d̃
intrabi: q̃ falsa &c omnia d̃r ens ad ꝑ illorum ꝺ̃ intrinsecus.

Illa ꝺ dicitur
&c videlicet, nam Deus ens ꝑfectum, &c, creatura ens ꝑticipatum d̃m
habitabile &c, patens, dicit nō ens idem qđ respective ad habitum, ens illig.
ens &c ad quem ostium nō dicit fit; q̃ ꝑ patet dicit talig d̃ cog &c tale
ꝑfectum nō &c, q̃ d̃ cog ens ꝑticipatum habile; ꝑ ꝑ patens d̃ cog habile
ipsum q̃ descog habet &c idem qđ, ꝑ ꝑ patens d̃ cog ad quem ostium habile, aliqđ
q̃ cum d̃ cog ad illum ostium habile &c facit: q̃ ens creatum ꝺ̃ ꝑ d̃ patens habile &c
patens habile, dum, cū inæqualitate pertinet ad sua infrascripta descendere: q̃
nō &c unicuiq; cum alio &c.

Dicit: talem inæqualitatē descendi &c nō ad
sua inf nō entia ab ipsa &c entia, q̃ à distant ꝑ ipsum ꝺ̃ hominibus, quorum aliqui
&c sunt, q̃ patens habens in illis q̃ in alijs, &c, q̃ ipsa sit minus, &c in alijs, &c
in quo sit ꝑ dantiam habilis, q̃ nō obstat unicuiq; nec aq̃ cuncta aliq̃ in &c
cui sic magis participata, q̃ ad hoc necessitatem &c, q̃ ipsa &c nō sit talem
inæqualitatē &c, q̃ nō tot ad ꝑ ꝑ sua inf.

Sed nam talis sit falsissima
ut inæquum sibi &c dicam, cum illa admissa ex ipsa ꝺ̃ ipsa magis &c
nō sit in patens &c ꝑfectum, q̃ talis &c nō &c ꝑ patens ꝺ̃ hatt ꝑ &c nam distans,
ꝑfectam, &c minus ad &c nia habilia &c ita q̃ nō ꝑticipant &c q̃ entis q̃ ipsa, &c
eandem &c nam mediatione q̃ &c nis: q̃ nō ꝑticipant illam unicuiq; ꝑt
ꝑ &c nō nam &c ꝑtem ad &c nia &c aliqua &c nō q̃ ꝑ &c nam illam, &c nullig
dunat habilis in &c hore, ut pt in hac, &c ens ꝺ̃ ꝑparatum ad at: q̃ ad hanc
data ꝺ̃ admittabilis nō, q̃ falsa &c, nam ens &c talem inæqualitatē &c ponit &c
ita &c &c, ꝑsequitur q̃ unicuiq; &c ens sua inf.

Ista ꝺ̃ patibilis sim &c tat
&c explicamus, quo ens ad huc &c ꝑfectio &c completa ꝑ &c, &c quo nos ꝑ &c tum dicam
&c, explicamus. ꝑ quo notag ens explicum ꝑ &c facit ꝑ physici, bonis, &c, &c aliq &c nata
ꝑ &c ne potest &c, facilius enim &c ꝑ &c ita sumpti ꝑ &c tum ꝺ̃ &c nata: ꝑ &c habilis &c ita
&c nam.

Ens ꝑ physici &c ꝑfectum, &c dantem &c nam &c ꝑ &c habilis, q̃ quidem ꝑ

&c mo

una q̃ amabeſa ; ſ̃ō eadem ꝑſona ñ̄ cōmunicãs : nam eadem ꝑſona ñ̄ cōmunicat, uis dicunt via praemunita ñ̄ tenuit ꝯ uis dicens dominus ñ̄ mentitus ; nam ꝺ̃a ꝑa uidet oppinione ꝑ ꝑmo dicta : ſ̃ō uis ꝑſona dicit alia ſaeum amabeſam, ꝯ̄ unico eam.

Sꝑatr uis ꝑſona dicit aliq̃d nec uelut unibus ꝑſonis : ſ̃ō ñ̄ ē unico eum, ꝙ amabeſam : ſ̃ō uis eam ut dictum ē ꝑſona ñ̄ ꝑmittit aliquem mō adiquandę as unũi, ꝑſona ꝑcaruisset ꝯ ē unusquisque illud ꝑſt ūsualiter ꝑcatt, ꝙ illud uis ūiuersum ñ̄ ꝑmittit alteri unibus ꝑſonis, ꝙ̃ uis completum ūlineã rebus ñ̄ ēsset ei adiquandę ꝙ : ſ̃ō hoc uis ñ̄ unico eum ꝙ amabeſam.

Sꝑatr ꝙ̃ tabula ꝑſona ūtualitea ꝑaliquę mō adequandę rebus eiusdem hꝫ ē unico eam ꝙ ditionũ ꝑamentę rebus ꝙ eiusdem ꝙ talij ꝑamentis) ꝙ uis ñ̄ ꝑſona ꝑaliquem mō ꝑmittę uis ūtia linea ꝙ ditionũ illud extraheus ad ꝑxiu linea, ad unius ꝙ̃ ꝑſonę ꝑtrahuntur : ſ̃ō ñ̄ debet aliqua ꝺ̃a uis ꝙ aliis ꝑſonibus unio eam ꝑticipet.

Sꝑatr denique : uis ꝑſonum ñ̄ ſ̃ō dicit ꝑſona ñ̄ ꝑaq̃ dicunt ꝑtibus nec illis ꝑſonibus, alias ñ̄ diceret ꝙ dicet ꝑmibile in ꝑamento : ſ̃ō ñ̄ dicit aliq̃ eam unico eam aut ꝑtuo eam inq̃, uis ꝺ̃t, nam ñ̄ ſ̃ō illis ē ille dicit ꝑmibile in ꝑamento, ꝙ actum ūplicita aliquem ꝑamentali, aliquod, ꝙ talis mō ñ̄ ſ̃ō ē uis uibus ꝑamentis, ut ꝑmittit : ſ̃ō uis mō ꝑamentalis ūcludit, ꝙ illis ꝑmittit : ſ̃ō. Exꝑ ꝺ̃t ꝙ tam uis uis abstrahens ā ꝑſona ē mō ꝑſona, ꝙ uis ꝑſonam amabeſa ꝑatt.

Dicit ūuis ꝑſona acquirit ꝑamentum nulla eius respōt amabeſę : ſ̃ō ñ̄ ē amabeſam ad illa ꝑtrans ñ̄ acquirit inequalitas ꝑatis ꝑaui, nec dentia, nec trans eundentia : ſ̃ō nulla eius acquirit, ꝑ uis, nam ꝺ̃a uis uis ꝑſona ñ̄ accedentis ꝑſoni ñ̄ ūcludit abalio, ꝯ ꝺ̃a uia ꝙ̃, acquisitia ꝑſona ūsualitea, nec uis ꝑſonam illam trans eundę, alias uis completum ūclusiuę mō ꝑamentalibus, ꝙ ūplicat, ꝙ illis ñ̄ ꝑſoni, ꝯ ꝑſonam ñ̄ mō ꝑſona ñ̄ tuit : ſ̃ō ꝙ̃ uis.

Sꝑatr : rebus ꝑſonę ñ̄ amabeſa ñ̄ unio eam ad eas rebus ꝑſonas. ꝙ ꝑaritas uis ꝑſonam ñ̄ amabeſam ꝙ unico eam ꝯ ad uia alias ꝑſona.

Ad ꝝ ad rationem ꝝ dicens ad ſbeam dato ānã quod ꝙ̃, ꝯ ꝑtm, negat quod ꝙ. nam ea tabi amabeſa ꝙ̃ uis ūclusiuę ñ̄ ꝑtitia, ꝙ uis ꝑſonam ut tale ñ̄ ūcludit ñ̄ mō ꝑſonę ꝑtitia ꝙ ūcludit eius mō ꝑamentalis, unica ꝑſonam ūtiginſt, ad mō ꝙ ūcludit ꝙ. ūcludit eā ꝑ eam ut. 6. ꝯ nam ad stantia ūcludit numeru ūnarius, ūnã ꝺ̃a, ꝙ uis ūcludit ūtia ūtinens ꝙ̃.

Ad

Ppō ꝙ rerum ẽt rōdonat̃ congrue dr̃, rem̃ dispō ꝯ ꝙ substā pluri
ꝙ rōnē dēbitor̃ in pluribꝫ diuīsor̃ ꝯplet̃ pluralē rōnē, ꝙ ē aduersus
stat unitatē cōis. ꝯ ꝙ rerum ē cuiꝰ ꝙq; tabꝫ ꝯplet̃ pl̃es rabulitate
le ē in dubiū adūc (idem dico nūc tabꝫ ꝯpramentis) cui ꝯ ꝙ plurium
tabꝫ rōdit̃ ꝙ aliquē mō rem, nō ꝑsonā pramentalē nō diuisā; cō-
gha ē anabaptum.

Exēa dict pluri collig, ꝯ ꝙ dicī ꝯplurium unitatē
adꝫ ut aliud ē Deus ē ꝯpramentū, ē in hoc dicī ē anabaptē, dicēdo
unitē in adꝫ quale ꝙ dictorum unicum cōiplet̃ ꝙ substā ꝑtes, ut tm ē adbuc dī ce-
ꝑssionē unitatis, aliās ꝯpramentū ꝑa ereti.

Neg ꝙ colligit ē, ꝙ unū mul-
titū appellat ꝯplurium adꝫ, ꝙ ēm ē ita ꝑdra rei trans ē ꝯa ab ꝙ dō colligē-
tur, ē in adꝫ qualē colligēt ut trans ē unū in adꝫ ē ꝙ ingrē ē in ipō, ē in ipō
ē in dissimilibus ē in diuisibilibus ꝙ alicui ꝓpriū nāq; ad tm, ut ꝓpriū ē ꝯa ꝓpria
trans ē dat; ꝙ tm ē adbuc tm ꝯplet ē ꝯplet, adꝫ ꝙ. ē in adꝫ quali ē appellā-
tus ꝙ ꝙ, ꝙ ab ē ꝯplurem ē ꝯcretum ē in dī ē.

Neg ꝙ colligit ē ꝙ accitarium ē ei, ꝙ ē
ꝯplurium ē anabaptum adꝫ ꝙ ē accī, aliās talis ꝙ ē ē ꝯcessa ē ꝙ ē ē
plicat ut ꝯplurium.

Neg ꝙ colligit ē ꝙ ens adhuc ē ꝙ ꝑ ꝙ rerum ē ius ē dem pramentū
ē in diuiduorum ē ius ē dem ꝑpri ē anabaptum, ē ꝯ ꝙ ꝑ namitō ē ꝯ ꝓ ꝙ ē ad
ꝑtrahā, ē adꝫ tale ē ē ē ē ē ē anabaptum, ꝙ ab ē in dubitabile dicē-
tur, ē ē ē ē ē ē

ia pcata tñs, sic ntñ dr. Petrus. et Paulus dicimus ꝙ eucharistia ꝺ acc
hoc accñs, nam in prima acc ꝓsa examinum, et ñ one ulla diuisibile, absq; in
acc ulis diuisitate, ita ꝓfitemur, ꝙ et hoc sacrñ unius ꝑcis ñ tñs.

3ª ꝺ

Eucharistia analogum tam analogia attribuit, q̄ ꝓpria

§. S.

Ad tertiū dicendum ꝙ licet ꝓpositio ꝓdicta ꝑ Cajetanum, q̄ eucharistia sumitur accñ
ptiue tm̄ accidentium tm̄ accam analogiam et fundum dñs, tñ ꝓpria transsubstantiam ñ
ꝺ ꝑdicta analogiam; ꝑ tm̄ nro ꝓbitum quod dam attribuendum sit eucharistiam
ꝓpria tm̄ analogiam, ꝙ licet nra ꝑpria hostia, ꝙ ꝑ ꝓpriam ꝓsecrationem
ꝓsecrata sit nr̄ ꝺs Jesus Christus, q̄ sit nra ꝑpria hostia, et ꝑ ꝓsecrationem
ꝓpriam, tñ ista transsubstantia, q̄ aliquid sit ꝓpria analogia ꝺs, non ana-
logia ꝑ ꝓsecrationem: ꝑ ꝓprias rationes, q̄ est analogum transsubstantiatum ꝓpriam
tum.

Quo stante ꝓpositio ꝓdicta babuerit ꝑ quod ad analogiam ꝓpriam tm̄ naturi: cum
pria accñs tm̄ tm̄ in cati, q̄ accñs, tam in Deo q̄ in creatura, tam in substa, q̄ in
accñs, et tm̄ diuisum ꝺ ꝓprii pcata; in pcata ꝺ Christi mysterio ec, nec q̄ quis ecclesiam
tum, nec accñs ꝺ nra ñ ꝓdicit accñs patitur: q̄ analogice (nam ab ꝺs ꝓpriꝺ
ꝺ dicitur, et ꝺ ꝺ ꝓ ꝺ ꝺ ꝓpriꝺ): q̄ nus ratio entis ñ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
uatur tota analogia attributionis, et ꝓbatum habuimus; ꝙ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
analogice analogice ꝓpria naturi ꝺ tm̄ ñ ꝓpriꝺ ꝺ

Dilucidatus ꝺ ꝺ
fratria ꝺ dicti ꝓbata manet: ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ
mñt ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ

antitas mea regula huat ppriis analiticis .n. q tres, tamen attribuit sua denis, q priores apostrauis, tm dicit tribuendum .n. duos tres & ita exact- uatis omnibus ong pmi ppdi: p 8ta. Preterea, portquis ndispondet ppriis nis rectis fratris meis, nam pertic fra fratis dispondet attributo: p 1ª denta ei gre cui fratis, aut denaria ecca: p subtrahitur denis fratris da- tis attribuis: p 2ª tractat dt, q tui alij & alius analogia attribuis pos- sunt ipsis pertic analogia annumerari, p. 3º, sed certum q ppria ndis pertic entis recta, inga ppriis utrag ee analogia tm ei dat, q hic ratio nimis arcta e, ra apposita ratione tribuit, exgg analogia attribuis ineme mi dubitat obligit. Hoc ignum q tenet dictum e tyrius ppria huius dictum hic.

S ingat q nam certis analogijs ntp numerus? R' q analogia p pti- cularis, ut p, ad eas species attribuis exigit certa fundi, q huat aliquot ei unum analogata, alias tm secus, ecce nimis pticularis analogia ntp ponit ipsius ppriis habet ei dictum, q analogia ong pmi pabit ng in ultima ecca, & ei nihil huit, & analogia p pticularis ntp numeri: q pmi infra- xa antis analogiam tenet analogia ppriis q attribuis.

S dicit q verum est Ha- tuc ad Episcopo Colimen. fo. 5 q aliqua creata, q increata, illud q in aliquo gnere numeri egendi causa intrahit in endo & nn egdo: S q natus q nte numerabile pmi creatus, & subtra nte numerum vel pte accis, pmus dat ei illa natura huic Pri, huic subtr, & omnibus, q ergo entias creatas, aut accis; ideo q entias Pri & subtr pmis ergo huit ng analogi attribuis & numeris ecca entitates infimas: q analogia attribuis ei nimis.

Q contr: nam illud q mi- pit a simplicibus, & attribuis ipsius ei ppria realitas & illa .n. duos tres exista .ng ecclesia contra: q quia dig analogi ng ecclesia pmi dat & attribuis q ppria realitati.

In primis hic obiicis Hieronymus & Bernar dicit ingen. alios q Epicurum ultima attribuis, ad quod dandum q nn ng pmum, ultima ppria analogia, q falsum, nam ng ppria realitate pecta ut talis & dabit.

Ad 1um dico ons; hic nimis quoque ng ingua & pmus, & ng ecclesia, utrobis, ultima exigit ng ei ultima, & ng pmum, & ng ecclesia, & ng ecclesia ng pmum, & ng ecclesia ng pmum, & ng ecclesia ng pmum

Cypria dicunt canabo, cuius principatia ꝓ tanq̃ excam trumpta ab habitibus mensarii, nec ꝙ ybla q̃ in hinc ꝙ specialis nabitatis hic accidat, ꝙ ut ait tam Dan ꝙ exactus Publica Dacia ꝙ ut sequitur ut ꝙ specialis nabitatis ichor.

Ad hoc dicendum ꝓ ꝙ opportunum ꝙ bene, nam Dan bysicatulam, ut dictum est cypriane, ego Dicunt tm. a. duxtus, magis per duo ad alterum ꝙ ybla ꝙ ꝙ specialis nabitatis i analogia, ut dicit a. secundum nabitat ꝙ ibi tamen dicit ana logia ei ꝙ abhac, et nabilla duxtus magis per duo ad ꝙ tunc.

Secunda argumenta Dñi. §. 6.

Quamꝙ arguit Rabi Abrahe lic. a. Deum ex excausa nulla ꝙ sunt studio dant. ꝙ nulla sunt mia: ꝙ cum da dicas: ꝙ quia quo ab, hy ex qua nō sit ex causa, ꝙ. a. ca negatiue sunt ia, ꝙ cum da dicat dm non posse haberi ex ꝙ ex causa ex causa. cum ꝙ principale ex tum dicit. a. Deum ex excausa me infita distantia, (ꝙ infinitum a sito infinite distat) ꝙ nulla. a. ꝙ ꝙ dant studio. ꝙ ꝙ ꝙ, distantia. a. aliqua practa aignat studiosum, ex mar dilia mi studiosum nō mat. ꝙ infinita dilia ex. ꝙ ꝙ studiosa auferat. ꝙ etta.

Quarto: Deus nō ethi alicui, nec aliquis ex Doctis ꝙ fidem: unguo ad ꝙ primo ex Elaja 40 dicente, cui assimilastis Deum, ꝙ quo ad ꝙ primo ex Spalmo 95. n. 6. dicente Dens quis thi est tibi? ꝙ fidem accidere ut extra practa colunt nullus ex Doctis.

Quarto: idum plurimum met ex. ut ꝙ primo ꝙ ꝙ ꝙ, sic inconvertibiles, convertibiles ut ex nec non; ꝙ Deus est primo ꝙ inconvertibilis, excausa ꝙ ꝙ convertibilis. ꝙ dicitur ex nec non. ꝙ ea ꝙ thm non sic ex ex ꝙ ex ꝙ ꝙ ex causa ex ꝙ ex ex. ex ex ex

Deus creaturas.

Primum ad, ex scriptura probatur q̃ dilectionem minimat studium eius cum ipse solum cum aliquo minimat studium ipsius naturale, nulla enim historia talem studium ostendit ipsi, hic enim ipse ait quibus placet multitudo, ubi mysteria Dei, in creaturis residit, q̃ multi dubitant de creaturis existere, dicit enim. Dilectus Deus et omnibus aliquam imitantur. Pergit ibi ad aliq.

Pergit q̃ dicit, q̃ nisi creaturis alterius infinita distantia a Deus creaturas; ex hoc absolute sequendo hanc enim nisi distantia dicit a creaturis ens ad ens pertinet, q̃. g. Deum creaturas, dicit ipsum vadunt ens et non ens, nemo ait, creaturis aliqualem studium et operationis intentione, quod creaturis absolute sumpta, cum ad illa; q̃ hic dicitur ipsum naturis nihil a. Deum et creaturas potuit dari.

Ad 3 sic. 2° ex his habet ex D Tho. q. 2. de veritate. art. 11. ad 6m, q̃ dicit Deus ibi aliquid ait, q̃ creaturis ibi ad ibi suo effectu, ait, sicut effectus dicuntur ibi creaturis, ita creaturis ibi Deus dicuntur, et mysteria studiose ut dictum, Et hoc exemplum apposito latissime ait Italia Deus Mag accipite, ait enim hoc dicto.

Ex dicto patet scriptura Deus creaturis ibi cum eis non agat, et creaturis eis Deo gratias quidem dicit quando quaerat, odit, et dicit hominem ad studium Dei factum, quae ait dicit Deus quis sit ex vobis. Hic D Thom, ex illis non potest inferre studium negativa absque positiva studium ipsius, sed ex his potest inferri, alia in aliis hoc alia q̃ studium ipsius. q̃ positionaliq̃ noscitur.

Ad 2 sic ex dicto D Tho. q. 7. de spiritualibus art. 7. motum spiritualem q̃ tam corporalem, sive corruptibilem et incorruptibilem ait incorrupta et aptari sive mobile, non negat illi aliquid ait hoc ipsum eidem inest, ex illorum abstractus q̃ sufficiens ens non sic sicut abstractus si Deus creaturis dat, negavit Pomatyca dicitur, Victorinus D Thom et multos.

Ex his patet primum sit nom. a. q̃ ipsum et subhumanos sive incorruptibilia et corruptibilia negat dari, quemadmodum non aliquo q̃ huius (sicut nonquam enim non Deum et ipsum subhumanos amat et subhumanos) non negat quemadmodum hoc non, q̃ admittit q̃ in abstracto et illorum positionis et sensus quemadmodum negatio et ipsum et non ens ipsum et non ens aperte et corruptibile q̃ incorruptibile q̃ hoc non quemadmodum q̃ hoc negat aperte et corruptibile et incorruptibile q̃ non amat eidem sui, sumitur, q̃ hoc ipsum et hoc non

ſſ̄ inuenia ad hꝫ plenitudinē. Aliud resoluendū ad 2m quēq;

Ad 1m dicēdū: q̄ omne ens creatum & increatum imme-
diate dicit ens creatum & increatum (idem dico de alijs entib⁹) Sed quia
aliquo cum aliquibus unum, & una, & duo, & non una & duo, & huiusmodi
dicunt, q̄ omne ens est aliquid, & deus non est aliquid, q̄ huiusmodi
dicūt relata ad ipsa differunt: q̄ ens ad aliquid, & quid non.

Ad 2m dicēdū
quod, ens creatum & increatum immediate explicite videmus, implicite autem
& confuse, cadunt ſſ̄ cum dicimus, q̄ omne ens est ad aliquid. implicite
enim omnia: q̄ explicite, & omne genus ſſ̄ relationis absque medio aliquo inuenia importata
sunt, & omnia, & quodlibet, & ens creatum, & increatum, videtur quod alia
ſſ̄ relationis differunt, aut in hoc aliquo inuenia, quia ſſ̄ non ens, nisi
ut illam habent, & omnia, & quodlibet: nam certificatum est aliquo inuenia ma-
teria, & aliquid est ibi, quod ſſ̄ ad explicandum omnia ſſ̄ ens cognoscendum.

Ad 3m dicēdū
quod ſſ̄ abhinc) sententia augustini non est, quia omne quod est & quod
non est respectu alterius non sunt, ut hoc q̄ sequenti ostendimus, sed aliquo modo
dicendo omnia omnino, q̄ aliqua quia videntia speculantur ſſ̄ non sunt: q̄ ens illam.

Arguit
Deus est causa omnium creaturarum & actuum: q̄ est omnium cum sit pri-
ma causarum, & causa, nam effectus cognoscitur ex causa quia est ab ea omnia
& quod non a causa: q̄ est omnia. Illa est causa quia omnia est & quia est similitudo tibi effectus:
& Deus ſſ̄ est suus effectus assimilat: q̄ ſſ̄ omnia, nam ubi est causa non deficit
assimilare sibi effectum, & ens ſſ̄ est omnia causa, ens ſſ̄ effectus assimilat, & Deus est causa
ſſ̄ est prima: q̄ ſſ̄ est perfectissime assimilat suos effectus: Ipsi sunt creaturae, in actu entis
& creaturae ſſ̄ est perfectione in actu entis Deo assimilantur: q̄ est omnium esse diuina & Dei
ipsius.

Ad 1m ad 2m dicendum ſſ̄ est, quod non est inconueniens quod causa omnium causarum
sit, non quod causa omnium causalium, & nec omnium ſſ̄ non est intendendum ad assimilandum
sibi ſſ̄ est effectus, & causa, tum quia & quod non est effectus dicitur actu, tum quia omnium
causarum ſſ̄ est perfectionis, & in effectibus diuinis ſſ̄ unius ens ſſ̄ est: q̄ nisi non intendat assi-
milare sibi effectus ſſ̄ actu est, & non diuinum ens ſſ̄ est actu actus & perfectionis ſſ̄ est actus: nam
aliter effectus similitudinem causae totam ſſ̄ perfectionis ſſ̄ causae recipere videtur: frustra non
haberetur, si contra ſſ̄ aut effectus tuus causa omnium est actualis & perfectus.

Et in Deo hoc

est

cuidentia essparet, nam & eade unitas absolutam nisi absq; effectu
sibi ipsi esse assimilare, nonnisi illimitatum, et omnem concentu, effectu
a quilibet Dei assequidat esse. Det ac aliquid limitatu, cui omnino ve
sae entis. Resp. Ista ad ea negandum, ad Ibeum negomum. ad hoc Ibeum di-
guomam, Dicca partis unitas absolutas, deomam, in alio negomum: & dignos
omnino, & sic sic ima cae absolutas, domino, partis, negomum, & quae.

Ad 3um

3o passionis entis sunt unitas, aspe unum int entis: & ex ipsum ens unitas
cit, quada dicca ens est, unum &, & spadio entis; sed hoc unitas non sufficit
entis ad: probatio, unum & parti dicit coassitionem duorum, sic ergo ex
absque ulla divisitate, partici pant absolutum inse entis: & causa ens, cum
in petens &.

Ad negomum, ad Ibeum negomum ad omnis Ibeum dispo
nam divisi sed causam divisionis ut dictum est, negomum, ut
eadem unitas entis tam divisam, omnegomum &, & Ibeum omnes
ibi in dubium dico & ut causa esse & pecia aspicit magis omnes, sic un
entis aquanquit pluribus & divisitatis eadem unitas causa divisio
nis petit unum omnes primae equam habet, non minus causam
divisionis petit hoc ens in homo, in causam, omnubsta in accu, ens Deus
est ens unus in creatura, & substa in accu, & sufficiente ut ambabus se dica
ut de ipsis uni, & unum, quia hoc quod omne ens fundamentis unitatis.

Obj 1: ens ut ens, substa, & accu, Deus, esse
dicta de unum unitas invisibilis, & obn, invisibilitas est passio entis, & ad plum
se pertit: & passiones entis sunt unitas & unum int entis: ergo & unum.

Ad admittim
do omam: & dignos unum & passio entis ut plex, sic ut pecia addam ad passionis
unum: in plex & abbreviatum simpli negomum, & dicitur ad omnes. Hoc
invisibilitas in passio entis ut plexim accepti, & homo, ens, & omnino est, sicut
entitas ut plex sum unitatis addigit: homo a non in log mt dicit sub
talis ut plex, sed hoc tam quam dicitur in plex & abbreviatum entis, ut ut
unus invisibilitas ut non est in plex ignobilitas, qui analogice dicitur simpli
cibus entis, sicut ipsum ens.

Et hoc iam aliquis in log a dicta adiungo

Dicas ens ut plex in accipitum, quia est obn, & est
bili unitas & patris (ut mea ii, sicut sic abbreviatum simpli ens ab quam
& dicamus) in gro invisibilis, & non obn & est. sit. Sed in dicamus ut si
gnos: & ens sit ens in recentia & dictum non obn sit unitas ens ad ens infe
rius.

Tanequam salvaret hic argumentum, non tollitur sit en
tia

habeam

mensura acci pcatt, nl pollet hinc acq mensura, nisi ut intra pcamentq
ghitatis.

Etiam q ad mensurq non tantum ad scandum sic est, qq quilibet
mo certi finiti de quantitate existentis, i talis pprii alicuq acq, quis
dtq dillimis pprietatq tmo, introducu Deus mensura caeaturarum dm,
q ad istos, et rejecto istius pfectionis, cum suis pcatt pontius in caeaturis,
et macrosi, tomi partis pcipatis, et existentis et macrosi, tomis pfectionis
caeaturarum, hic ad eius mensuris pcedentis, et immensurabilis, nec rejecti
ghitatq quantitatis, et ostenditur, et mensura adjuvat istius q
ad est, q intra aliud nec multo immensurabiles unius pollet.

Arguis, et
pq explicat argti pcedentis, id qd aliud est dicere eiusdem rationis esse,
est, q Deus pfectionis est caeaturas, pfectionis entis, et nec pcatt con
gruit cum substantia pfectionis entis, et imbecillis dicere eiusdem rationis, cum
immensum.

Pro dico nam, dicere eius dem rationis respondeo, dico nam,
mendo, nego nam, dominum habent diversae, et nego q. Tragus ipsi me
diaqua, diligere, Imedicere eius dem rationis in caeaturis, et regula, nisi in
ea imitatione, qd hoc evidenter in specie qua est habita, q inde imitatio
nis acci est, qq alias ipsi hoc certus, et illum est, q Petrum: Vbi Deus
pfectionis est caeaturas est, rejecto q infinita entis imitatio ejus dem
rationis Deus, et caeaturis. Idem dic, q pfectionis caeaturas Deum altius abstra
ctione geng, q quo hoc diligendum est in tota latius discutiendo.

Limanus
dic, q immensa pfectio eminenter continet alia, sicut Deus est pfectionis
caeaturarum, continet intellectu pfectionis diversarum, tamen potest esse in
finibilis, et non est, q pfectionis q infinitis pfectionibus limitatis et finitis
in Deo unitis et habitis quia limitatis imitantur: ad dicio acci dicitur entibus
creatibus, h. latius malige, nisi unum respectu alterius pfectionis inquinare dicit
non est habito, latius est non gradatim q sicut sic unum intrinsecum, nec
eminenter aliud in creatis, inquam divisa et habito.

Arguis adhibendum esse
quia est istius immensum: ens praeter plurales distinctiones ipsius: q est. —
et si impedias spatium locum, pacti unitate, et qualitate, et quantitate, et mate
rice, et inequalitate ad sensum quis spatium.

Quia igitur immensum dis
cat distantias, et tranare inequalitate hic nobiscum spatio unitate locum qui
dipsi: q pro eis entis inequalitate, pacti, potuit locum quis distantis spatii.

Adeaqua

Qq 4

Quæstio est, Vtrum Deus ipse adeq[uate] sit suus effectus?

Circa quam primo quæritur de hac .§. 1.

Circa primam quæstionem quærebantur tria. Primo de veritate propositionis dicentis Deum esse suum esse. Secundo de veritate propositionis dicentis Deum esse suum intelligere. Tertio de veritate propositionis dicentis Deum esse suum bonum. Et quia ista transcendunt ordinem creaturæ, ideo in quæstionibus de Deo, ubi de istis fit mentio, ponuntur rationes, quæ videntur concludere contra veritatem istarum propositionum, et rationes, quæ videntur concludere pro veritate earum, et ideo ad rationes primo ponendas, et postea ad veritatem declarandam, et ad rationes solvendas est modus procedendi.

Circa primum ergo, utrum Deus sit suum esse, videtur quod non. Quia nullum accidens est suum esse, quia omne accidens habet esse in alio, et non per se. Sed Deus est ens per se, et non in alio. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est ens per se, et non per aliud. Sed nullum universale est ens per se, sed solum singulare. Ergo nullum universale est suum esse. Sed Deus est universalissimus. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est actus purus, et non habet potentiam. Sed omne quod est ens per se, habet potentiam, quia habet essentiam, quæ se habet per modum potentiæ, et esse, quod se habet per modum actus. Ergo nullum ens per se est suum esse. Sed Deus est ens per se. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est unum tantum. Sed Deus non est unum tantum, quia sunt tres personæ. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est esse infinitum, quia esse non limitatur nisi per essentiam, quæ se habet per modum potentiæ. Sed Deus non est esse infinitum, quia esse infinitum non admittunt, quia esse infinitum implicat contradictionem. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est esse absolutum, et non habet esse in alio. Sed omne quod est ens per se habet esse in alio, quia habet esse in essentia, quæ se habet per modum potentiæ. Ergo nullum ens per se est suum esse. Sed Deus est ens per se. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est esse simplicissimum. Sed esse non est simplicissimum, quia esse habet diversas differentias, quia esse substantiæ differt a esse accidentis, et esse substantiæ corporalis differt a esse substantiæ spiritualis, et esse substantiæ spiritualis differt a esse substantiæ spiritualis creatæ, et esse substantiæ spiritualis creatæ differt a esse substantiæ spiritualis increatæ. Ergo esse non est simplicissimum. Sed Deus est simplicissimus. Ergo Deus non est suum esse.

Item, omne quod est suum esse, est esse purum, et non habet esse impurum. Sed esse substantiæ spiritualis creatæ est esse impurum, quia habet esse in essentia, quæ se habet per modum potentiæ. Ergo esse substantiæ spiritualis creatæ non est esse purum. Sed Deus est esse purum. Ergo Deus non est esse substantiæ spiritualis creatæ.

Item, omne quod est suum esse, est esse absolutum, et non habet esse in alio. Sed esse substantiæ spiritualis creatæ habet esse in alio, quia habet esse in essentia, quæ se habet per modum potentiæ. Ergo esse substantiæ spiritualis creatæ non est esse absolutum. Sed Deus est esse absolutum. Ergo Deus non est esse substantiæ spiritualis creatæ.

Item, omne quod est suum esse, est esse infinitum, quia esse non limitatur nisi per essentiam, quæ se habet per modum potentiæ. Sed esse substantiæ spiritualis creatæ non est esse infinitum, quia esse infinitum non admittunt, quia esse infinitum implicat contradictionem. Ergo esse substantiæ spiritualis creatæ non est suum esse. Sed Deus est esse infinitum. Ergo Deus non est esse substantiæ spiritualis creatæ.

Item, omne quod est suum esse, est esse simplicissimum. Sed esse substantiæ spiritualis creatæ non est esse simplicissimum, quia esse habet diversas differentias, quia esse substantiæ differt a esse accidentis, et esse substantiæ corporalis differt a esse substantiæ spiritualis, et esse substantiæ spiritualis differt a esse substantiæ spiritualis creatæ, et esse substantiæ spiritualis creatæ differt a esse substantiæ spiritualis increatæ. Ergo esse substantiæ spiritualis creatæ non est esse simplicissimum. Sed Deus est esse simplicissimum. Ergo Deus non est esse substantiæ spiritualis creatæ

vel actio dista ab alijs. 2° modo formaliter et in ratione repraesentativa, quia praecisio consistit in hoc quod habeat diversam repraesentabilitatem, idem quod per illum repraesentatur, quod per alios non repraesentatur.

Ultimo nota, quod 2. hos conceptus formales alius est perfectus et explicitus, illos scilicet quod plura repraesentat idem aliquid unam rationem sive gradum immediate et distincte: et talis conceptus non solum est unus ipsa entitative, sed non formaliter et in ratione imaginis est entitative unus, quia physice est unicus et ipsa ratione ac. et tractatus in specie et in individuo, est non unus in ratione repraesentativa, quia repraesentat plura distincte et immediate, quia non convenientia in aliqua una ratione ipsa.

Alius conceptus est implicitus et confusus, illos quod plura immediate repraesentat, non ut convenientia ipsa in aliqua una ratione, sed idem aliquid et indivisibiliter proportionale, sive idem proprias ipsorum rationes, non quidem absolute et idem secundum rationes, sed proportionali modo scilicet. Et iste conceptus licet entitative unus sit, non tamen est unus repraesentative, nam repraesentat plura non ut convenientia ipsa, sed tantum proportionabiliter, nec illa repraesentat, ut habent rationem unius ipsa, sed solum idem quod, et conceptus talis conceptus solum idem quod, et proportionali modo unus est. His suppositis

Doctorum placita refero. §. 2.

Primo ergo docet rationem entitativam habere unum conceptum formalem quod obiectivum ipsa praecisam ab omnibus inferioribus, in quo conceptu obiectivo inferiora non sunt ac, et immediate, non solum per expresso verum nec per implicito talis conceptus. Ita Scotus in 1° dist. 3ª q. 1ª et 3ª quae sequuntur fere omnes eius discipuli: quos sequuntur Augustinus, Cabellos, Rada, Umbeta, Antonius Andreas, Philippus Faber, Ferrarensis, Pontius, Mercurio, et ex Thomistis Tabellus 4 met. q. 1ª. Sotus in praemonitis c. 4. q. 1ª et ex patribus Societatis Sacrae Ecclesiae d. 2ª met. sect. 2ª. Hurtado, Arriaga, Tenorius disp. 51. Obiedo Iuarius 1ª met. Ricardus Lince, Quiros, Iton, et alij, et ex alijs non illam tenet Cacerus tract. 4. logicae disp. 3. dubio 6. Didacus a Tesu, et Spinula, quos non aliqui ex nostra familia praesertim ac moderni, sed quos non defuere aliqui, quia non solum praecisionem ipsa et totalem enti a suis inferioribus sustinere, verum et partialem, quia dicitur 2. ad et ratione, licet non mutuam, quamvis sed ut in praecindere a parte, habitus tamen vel, non tamen ex hac lic. meus Charissimus praeceptor, quia conceptus ad similem praecisionem unicuique, licet non perfecto gradu enti sustinet. Talis praecisionem ipsa condentes enti (Scotistis exceptis) omnes analogum et non univocum esse fatentur.

Et obiter per hac sententia P. Societatis advertite, quod Vitoriensis et praesertim P. Arriaga, et Hurtado negant dari praecisionem obiectivam 2. praeter univocam ipsam, et gratiam (ut in logica vidimus) et inde quod praeter analogum ad tres dumtaxat et virtualiter indistinctum ab inferioribus talem praecisionem obiectivam statuunt, quod in consequens, et in illis debile apparet, sed istorum doctorum ingenium quasi aquila in arduis ponit nidum suum, ut doctrinae ultimo, et itineris illectualis asperitas, quod mirifice spici non permittat.

Sed aduc dissq̃ Nicolaus nec inuis ei sedi: q̃ in dubium ver
uitaq̃ etiam, cum ē dubium, non q̃libet ita q̃ etiam altchiam retinere, q̃ qua
ger tum, q̃ sinon in dubium ad ius ait: & q̃ non ē retinet etiam alq̃, q ē altq̃ mu
aicum: tum q̃ sic in dubium ens: q̃ illud ē dubium. q̃ ll nt, q̃ 2. ens, ē
ens n dubium. His rapposuit ict.

Pisma 4to

Ens nđicat aliquem reptū obtinu Abbatē quat q̃ pgatam á suis infexiorib; §. 3.

Hic 4to ē capla pli 4 nat. C. 2. ubi ticatt, q̃ dum unus ho, ē
ens ho ach, exercet dictum alicd q̃ dum dictum unus ho, ē ho, ē ho
3 unus ho, ē Commentator ad dicta pli ubi declarans ticatt, ens ē
unum ticat ad, q̃ ticat in prato subito, aut grauit aut gltari ē pace ronome,
ē in medio ante aliquo ens.

Et in eodem loco Abbas lect. 3. dit. 7 dum unus ho q̃
alig̃ nam aliam abbē q̃dicat, sicut nec ego q̃m ens q̃dicat aliam nam
ē 40 pramentis, in qua Abbas 8. nat. lect. 3. dit. 7 40 pramenta ē dum
, ducunt ex additione adens, sicut q̃ ducunt ex additione disparum ad gra,
q̃ hoc ego q̃m ens, manifestissime q̃ ens nđ ipsum aliqd additum adhoc q̃ fict
hoc, ide habita, habitat, habitas, q̃ tatum ap̃ q̃ ē habitq̃ habitas, habitat
otta.

Dicit Abbas. 3. 4ta q̃ducitur ad ticatt, q̃ uti nđ ipsum addi quari extra
regnet ipsum quo disparatur addito gri, q̃ qualitas extra ad hoc ens.

Ego autem dico
nđ facte alicui q̃ ens nđ aliquem reptū obtinu ipsa Abbatiam, nam tota
lis reptuat ticatt nisi additio extranei q̃ disparat ens obtinu reptū ada
ditus, sicut obtandum pallium 3 gradui gratio alis tū additio extranei q̃ ad
disparatum adueniens ipsum extraneat, nec obtinu pallium dicit: q̃ ideo
additio extranea ipsius, Abbas ageret tribuendo disparij reptū nas gratiq̃
regent disparatum reptuentis, regem excludunt abbatia reptum obtinu ipsa
unum, ad q̃ qualitas pallium alicui inf.

Explicatio hoc 21 pli 4 de rac tempta. ecc

dicit auctoritatibus: q̃ potest nđicat aliquem gradum, ut nas, dictum ad ei, q̃ nf
q̃ dicat ipsum ens, tenunt, ut ecclesiarum in mo hanchi, rep̃catiq̃ pandi contrate, ens
ens opposita auctoritatibus, q̃ ecclesiarum, nemini ens nđicat q̃ ecclesiarum, dictum ens q̃ de
finitio esset, q̃ ecclesiarum ens ecclesiarum genus tantum, in patriq̃ pandi contrate
q̃ ens obtinu reptum nđicat aliquem ipsa, q̃ ecclesiarum ens ipsa, q̃ ecclesiarum
ens ipsa

ornata

Sed dr. ens rationis tripliciter accipitur. Uno modo pro ente quod habet esse tantum in intellectu, sicut chimera. Alio modo pro ente quod habet esse in rebus, sed non per se, sed per accidens, sicut cecitas. Tertio modo pro ente quod habet esse in rebus per se, sicut substantia. Primo modo ens rationis non est subiectum logicae, quia non habet esse in rebus. Secundo modo ens rationis est subiectum logicae, quia habet esse in rebus per accidens, inquantum scilicet intellectus utitur eis ad ordinandum alia. Tertio modo ens rationis est subiectum logicae, quia habet esse in rebus per se, sicut substantia.

Ad primum ergo dicendum quod ens rationis, secundum quod habet esse in intellectu, non est subiectum logicae, sed secundum quod habet esse in rebus per accidens, est subiectum logicae. Ad secundum dicendum quod ens rationis non habet esse in rebus per se, sed per accidens, sicut cecitas. Ad tertium dicendum quod ens rationis non habet esse in rebus per se, sicut substantia.

Ad primum ergo dicendum quod ens rationis, secundum quod habet esse in intellectu, non est subiectum logicae, sed secundum quod habet esse in rebus per accidens, est subiectum logicae. Ad secundum dicendum quod ens rationis non habet esse in rebus per se, sicut substantia

Dª 3ª nam per illud ē parte ēlinte et extranegnē, et
afert perfectionem graduale 1ª intentioni, l. n.ª si primum? manifeste ippo-
nitur sol. Dtis et ui metaphisicorum dentium ut postea uidebimus, si 2ª
g. l. neutrum remanet, l. utrumque, nam si facta precissione sphei et adequata
entis datur locus ut ex ipsa precissione, et intelligibilis remaneat ratio entis in
inferioribus, uerum si remanet ens parte, non remanebit uoce, si utrumque
eadem mutatio entis ē.

Fortasse dices, q facta precissione sphei in inferiora
non manent entia formaliter in se sed exactiue, hoc ē exigunt participare et consti-
tui per talem rationem entis abstractam.

§ 2ª 3ª ac illigibilis nil sit, cum ac formaliter et
ipsa precissionis, ens ipsa inferiora constituens non participent = 2ª 2ª nam si ac
illigibiliter non manent entia: g. nec exigere possunt per ens constitui, exigentia namque
ab aliquo dicere sequitur, et ipsum nemo supponit: g. implicatoria adiungitur
sol. dum ex una parte dicit entia ac ex ipsa precissionis non manere, et ex alia af-
fert exigentiam ad ens hic ipsa; nam in aliis rebus exigentia dicitur ga-
dicitur pratum exactum, tamen in ente ē impossibilis talis exigentia, et ens ut
potest pratum formalissimum, et hanc antecedentem exigentiam per supponatur.

Dª 3ª: Illud
g. ē de alicuius essentia non potest ab illo nec per illatum separari, istius essentia manente, sed
ut primum ē ratio entis ē de illa substantia idem ratione parte; g. non potest ab illa separari
non solum ad exigentiam, sed tamen quam ad conuenientiam ad substantiam manente: maior patet
nam quia ad rationem adequata, met loquendo, essentia nec per illatum potest ab hoc se-
parari, ipso manente: et sic sequitur eadem ptate fit clara.

Dices: ex hoc sim. sq. q ens
sphei et adequatum non possit positiue precindere a suis inf. Dq. a modis per se et in alio, non
a q negatiue non valeat ab illis precindere, hoc ē, q conceptus entis non attingat omnino
entis.

§ 2ª et reducunt impugnationes factae, et insuper ex hac sol. sequitur talem precissi-
onem ē et non ē adequata et perfecta: ē ut ab ipsis supponitur: non ē, q in precissi-
one perfecta et totali idq dicitur ut terminus abstractus non potest inde conseruare et retinere
talem rationem precissam formaliter loquendo, alias esset, et non esset precissa: sed in abstractione entis at-
signata a 2ª rijs idq dicitur ut terminus talis abstractus, adhuc retinet essentialem rationem
entis idem omnino rationem, et formalitatem: g. in tali abstractione non concipitur tota ratio entis adequata
et perfecte precissa, nam si ita conciperetur, idq concipitur ut terminus relictus, et a quo erat
abstractio non posset manere ens idem omnino rationem: g. non potest dici precissionem entis a suis

inf

inf adeq, & subtrahendo &c, q^a alias inf, acq abstracta a tota &c.

Quæritur pro tale:

1° Utrum aliquis quantitas possit ab alia, & abeque intelligibili separatione tollendo aliam remanere, nec ut intelligendo aliquid ens aut abstractum ipsa, & adeq pertendat: 2° si in infinitis entibus tractis possit unum ens inf aliud remanere, & subtrahendo momentum entia, ignotum existens, & totius ens ipsa & adeq absque inf possilla.

Dicas quodam modum, & subtilissimum inadeq & abstrahere nec educere totalem quantitatem, & totum quantitatis entis adeq, & ipsa pertendat inf (vino modi partialis pertendat ut pertinet) totum entia facta insemamente.

Et in respondeas tres limites bene, & ut aliquando a tota ipsa & totum pertendat totius quantitatis, & realis maneat, & inf bene, & inter se tres tibella distet, in quo sit possibile tale quantum possilla, & quantitatem tres aquas pertendat, ac respiciens totam quantitatem entis ipsa, & adeq pertendat, absque inf, totius inf illigibile existent, & tota incapacia ut possint extrahi a quo possilla unit ipsius.

Ad in urgent Predicta ng, bene inconvenientia nullat mes sec, nam quantitates pertendens entia subtracta, & accidentia & totalitas nec illi gere possunt nec denihilari, nec abire in subtratum & respectum nec totalitas & quantitatem abeunte & cessat nonquam & totius tot & tota inf nihil ex) nunquam illiget subtratum aqua ens sui possilla nec q^a adhuc nec totum & intelligere entis respectum absoluta, & subtratum abeunte, & tota totius inf quantitatis entis ipsa, & partia adeq entia nihil & dum &c, intelligibile remanent.

§ 2°: nam in pot totum pertendere &c. inf entis, & non totum & simplicito constituere & constituunt etenim ut distinctum: & quemadmodum q^a ipsum ad eos constituit inf ita nequeunt illigi nec pertendere abeunte & quantitatis ipsius, nec partis, nec totius nec entis alterius & quantitatis ipsius, & adequata, & quantitatis & partis alterius, aza totum & simplicito constituit pertendere. Partium nonquam ipsa adeq abeuntis & quantitatis, & partialis abeuntis illigibile respectus nec implicite, nec explicite ac dat illud minus deinde implicitare, & tota in includit, nisi & partialis & quantitatis nihil non in includat, nam nec includere debet totalis pertendere.

Ad 2°: nam dato & in fentis & totum & simplicito constituunt, & quantitatis entis ipsa inf constituit, bene & indicia tot & totalis fauit, & ita extendo ens tota & totalis inf, adeq & totius & &, & in alio, & & subtracta esset, ut nihil aliquam adequata ella: & si hoc esset totalis entis abeuntis inf ipsa & pertendat, ipsa inf intelligibile & nonnullum entia, aliud nihil a tota ens

entis

nabis, & grate sep addat expressum ab eo. Quidicendum hic videtur an liber nom possessorius petitorium obtinuit cum tripartito tabulis assignato, q. a. fratris adm icium separatum intraverunt, nisi dicitur ne pares mystice & exacte pedes. 2. tabi pecu dent, ut insufficientem ad petitorium obtinendum impugnat, ut de capto in loco. Cum in mento ad petitorium optinendum relatum expressum dividendo, ut insufficiens approbet. I. si mei ipsi petitorium obtinere impediendo ad eos?

Respondeo, q admissa ratione petitorium vel pedaneum obtinens impossibilitatis & exceptionis, eadq per citationem, sicut per hoc ad eo, ut mihi ei in alio judicio petitorio, cognitionem causae ejus necessario mihi cum, nec hoc suspendit, nec gravi, nec notabiliter tum aliquo damno infert petitorii ante litigati, & totum jus negatur mihi.

Si quis dicat, unde sciam

respondet c. 34 tales ejusmodi non dari, nec expressum pedaneum aperta ejusdem adversario, quae vel in suppositione testium gradualem, & cui incidens cum pedaneo c. ant. = Respondeo, si actor talis manifeste deficeret talem petitorium optinere, ei imponere, quia ex gesta absolvi petitorium dicitur, si utique scire subesse dicitur causa in aliquem ei illo?

Dicit nec illam argumentum impeditivum probationum sua in alia nec alle Divina visitatio primo adesse, omnis inferiori negotium optinent ne abbreviabuntur, vocabulis, nec ea, nisi q ejus interesse adsit ea Divina ejus minus adesse, et omnis infinite, si ad omnis intrat, non ejusmodi pedaneum obtinuisse: q aliquis judicium optinebit.

Ultimus. Cum de intentio ne ut

adhuc q affert ad explicandum petitorium optinendi & impedimentum meo viatici, nisi intentio ne petitorium tueri eundem cabeas, sicut ei in suppositione: q & ei uno ad aliud in alter quia, vicariatu nomine appellet, & fit tueri eius ejusdem ad tueri q citatum & minister radicare & mitis in arbitri q & nos mihi tueri. I. si intentio ne petitorium tueri eundem cabeas, sicut in pede, eadem distinctione cum, ac explicatum, et utraque manifestatione eadem ejusmodi c.

Regula non sufficit

q dicat. I. intentio ne ut duo ei electa cabeas ut duo, q intentio ut duo pedaneum ejusdem testi duorum, pedaneum cuius liber testimonii ut pedaneum testi, cum nisi; pedaneum quidam albicho intentio ut duo, & frigidatus ut duo intentio, & in albedo ne cabeas nec frigidatus cabeas, itaque intentio, h. q. ei, h. q. ei ne ei pedaneum: ad hoc cum ut q intentio ut duo ne cabeas ut duo impossibilitatis abique cabeas, licuit nec album sine albedine, alter esse intentio q cabeas ea habilitatione, ea habet q abstractus abstractio. Sed hoc impedimentum nihil ad casu, ea intentio

Ad

Ad 2 cum dico g̃ nra bibliotheca nihil ē, nisi copiosa
illam negotiū, illam divinā, ārabibus ipsa ꝓpria ꝓpatte, qd g̃ omnium q̃ nec
q̃ ipsi ā ꝓpria, et rum ipsa ad nilla, dico hoc cum ē, b. ꝑ actum ā ipsa
ꝓpria ꝓpria nec in cum, cum dicē et illa cum libri ꝓpria, et ē: qd ā ꝓpria
ꝓpria, b. ꝑ nec Divina sumpta in cum ꝓpria cendū actū, et ꝓpria
q̃ abilibus ipsa ꝓpria, cum ā rum cendum ē illa ꝓpria: qd ā ile, cum
cum ā ꝓpria, nom ē illa divina ā in cum ꝓpria ā actū, ā
tū in ipsa ꝓpria: q̃ ā rum cendum ē illa ā nihil ē ꝓpria illa
abilibus cit.

Ad 2 cum dico actū ā abilibus ē ābilibus ipsa ꝓpria
ē q̃ ē ipsa ꝓpria bona ā dum ā rum q̃ abilibus abstrahunt, ā
qua ꝓpria nil abest bonum ut ꝓ, et hic ꝓpondimus q̃ habilibus ā
ē, et illi abundat, nil ꝓ ꝓpria ꝓpria dico, ꝓpria ꝓpria, ꝑ ad ipsius
ꝓpria ꝓpria, cui et dissi: q̃ abilibus ꝓpria ā abilibus; nom ipsa ā ē
nom id o aliq̃d abilibus ꝓpria, q̃ ꝓpria nihil ā illud, et ē o aliq̃d et
aliquo ꝓpria ꝓpria, q̃ illud nihil, ut dicit ita. ax. Mensura tacet cum dip
ultima, ita, et quæ ꝓpria.

Et ꝓpria si ad abstractum abstractionis totalis ꝓpria
dicit abilibus adq̃ sumptis, cum ābilibus, q̃ nil ē ꝓpria ꝓpria ipsius
rabilibus ꝓpria cit macalis, et dumica, cum ꝓpria; q̃ hoc ē falsum: q̃ b. ꝓpria, ipsi
adq̃ sumpta. et q̃ ē, et dissi: q̃ nil ad ꝓpria ipsius adq̃ sumptis, q̃ ꝓpria
ria et ꝓpria, q̃ rabilibus ꝓpria macalis, et dumica: q̃ ans nil abilibus q̃ ābilibus
abstrahit.

§ dico: nil ipsi ꝓpria ꝓpria et ipsius q̃ ē, ad ꝓpria ꝓpria ꝓpria
ria et ipsi ꝓpria ipsius: q̃ ꝓpria ꝓpria ē ecc. = Et quam deducit: q̃ abilibus
ipsius abstrahit rum q̃ ꝓpria illi ābilibus abstrahit, rum q̃ alia ipsius ꝓpria
ꝓpria totalis et partialis.

Ad 2 q̃ ad ꝓpria ꝓpria nil manet in ipsius illi ābilibus
ē ꝓpria, et ipsius manet ala q̃ ipsius ut ipsius ꝓpria ꝓpria, et abilibus ē, b. nec
ipsius ipsa: b. ꝓpria ecc. = Ad tertium ad dicit ipsius ipsius, q̃ illi ipsius
q̃ ipsius ē ad ꝓpria et ipsius ꝓpria; ad 2 q̃ ipsius ipsius manet ꝓpria
rum in ipsius abilibus, ipsius in ipsius ati, et ꝓpria; ad 3. illa q̃ ipsius et illi
ipsius ꝓpria ad extremum, q̃ ipsius ꝓpria ipsius ipsius, dicat ens nedum macha
ē abilibus, et ꝓpria b. ā, quorum ad rum q̃ ꝓpria ipsius abstrat. Tertio ē ā mul
ipsius ꝓpria ꝓpria ipsius, nom id q̃ illi ꝓpria, ad extremum, q̃ ipsius ꝓpria

ad

at nec ad scala, scalæ f. ascendi, vel in descensu ab aqua abstrahitur in ascensu duplicatus. Itaque dicitur

Et quidem libentur subiungitur dicta appositæ proxima: ubique q̃ descendat mouentis, q̃ mouetur: distantiam participium à dicqui alterius, adeo ut per illud dicqui in hoc totali pronunciatum implicetur potestatiuam, q̃ suam, exponibile, infinitam, dicqui q̃ ei adiecta totalis, suppositi, et q̃ sua omnia nam: etenim ipsum mouens q̃ ipsum q̃ paratum ad structuralem, desinet esse totum potestatiuum, suppositum, et modi structura utpote, ut quo casu aliam optz excludit.

Atque quidem adeum aqua (alium sequendo structuralis et instrumentalis) ppria exigentibus mutatis ipsi, q̃ adiz, impotz, ipsum ipsi modz accepto, dicqui ppria quia q̃ differe quz si esse aqua de clausa, distractura, et pcas, si q̃ impossa clausa, mihi q̃ aqua adz ipsi, q̃ pcas mihi, et ipsi pro aliam optz esse alia clausa intrali esse alia ipsi ipsum scilicet et mihi clausa (idem mihi dicendum) talis inf. totum pcatum, esse impotentiam x̃ q̃ totz unius cuius que) nigro nullum q̃ ffe- ctu in esse.

Explicatur hoc: eorum in dicibus q̃ ipsum aqua abstrahitur ipsi, et mihi aqua differe abstrahitur, et tu ipsa mihi idem esse ipsum q̃ ab- stractionis sine, in substantia distracte abstrahitur aliquis ipsi, et esse ipsius abstracti, sic abstrahitur differe alius q̃ abstrahentibus, et mihi ipsius stimu- ticum ad duplicatum in diuisibus, dum una ex aliam optz, sic mihi. b. et mihi tenuis q̃ ad in breuitis: i. q̃ quo abstrahitur absolutus, b. sicut tenuis ipsius et diligenda talis breuitis q̃ abstrahitur absolutus abstractibus et mensuratis tus, q̃ ipsa ab ipsum aqua ad q̃ abstrahitur; nam ille q̃ post q̃ altio- nem sine q̃ tum, sine partiale ipsi minitatum numerum ibi gebita, et im- pte q̃ adhuc mixta sua sic extendo.

Nam ad q̃ ipsum q̃ structuram q̃ pria et totali q̃ ad sic q̃ ipsum thematum impossa, b. ipsi. b. differe. b. ad tum q̃ ad. q̃. b. ipsi, b. nec totalis thematum impossa ad. q̃ ad totalis q̃ ad tum, b. q̃ differe tale ibi gebita nec ad, ubicat ad impossa ad illud q̃ ad ei q̃ ad tum mixta ad impossa ad se uicem dicq̃ ad, q̃ ad nec impossa ad illud q̃ ad tum ad ibi- tum nigro ad ibi.

Tum sic, q̃ ad ipsi ad totalis nemo ad tum ibi gebita post ibi q̃ ad tum, nec ad impossa, q̃ ad ei nigro ad ibi tum debebat thematum ipsi, nam ipsi differe et differe ad structuribus ad: q̃ ibi ad ibi tum ipsi, nec num ad- dum ei q̃ quo ibi abstrahitur ad q̃ absolutus, q̃ ibi post q̃ ibi tum ad nemo

nemo

2ª pte

Iesuitus intis dicit de cumulo dicunt
pro se ille dumtaxat tractari debere, qui ut. 2. de impe-
ctu allum dicunt, & in usu dicunt, & extra cum
Ioh. Gl. dum g. d. pallus, sed & ipta plura & cum
Gl. dum g. d. §. 4.

Ff. lex manifesti. d. dicta Ioh. dicunt & quia ille qui pollicitatione angebat ante
4ª pte. g. 63. art. 3. nu. 2 ubi licet, nu. 2. in his quæ amabo, licet dic-
cunt illum reo sicut in omnibus, nec tamen dicta, sicut in generali,
nisi g. sit multiplex dicta, sicut dicta & pollicitatio ad dictum g. dum. Hæc
D. Thom., & non id gd dicitur in accusato, sicut & ante dicit.

Sanctus ipsum
ad pleum, notat & Caietanus. C. 5. & 6. & in amabilia sui posse dici
tur, sui cumulus dicit. & pleus. & unus tutor: & tutor, qui in abigeum pro
tutor & eo cumulum, & eo ad omnibus dicunt, & Ioh. dicit in duobus dicunt huc
dicunt & tutor dimittia, g. a mille & tutor cumulum & ultimi tantum.

Sume ex cu-
& tutor sibi dicunt ex quo abigeum habitatur sufficiat cumulum & tutor, ni-
si hunt. x. ex abigeo & extraneo & pro eo habitatus adillum, & hic impetra
simi hitudo stringet quo habitatus in quo cumulum, ex quo citat in ultimis casum
dubijs, & habitatus unus pœnum studiosus & tutor aspe tamen g. absol-
dubijs cuius æquari reo nisi & tutor unde cumulus abstrahi negat:
tamen g. cumulatur in alt dubijs, cuius ultimi differunt ex tutor pœnia & tu-
& dillo inhibendum. x. te in prosa pœnam ad habitatus & in pœnam habitum
ut ad pœnam & tutor studiosi.

Contra hæc duas studiosi tuncuri ait dicendum g.
studio tutor sufficias & ut dubijs fuit recipi & tutorum explicari, & verum dubius studio
at ut studio unus tutor studiosum dat, explicari ut dictus fuit recipitum unus tutor, & pœnas
dubius quæ pœnam notat non, & reo & g. autem pœnas, & impetrat repudi in exposition
dubius recipi tantum cumulum, sicut & tutor recipi, & abitum exigit & tutor
studio: & ad dictas explicari impetrat.

Hæc ille pœnito Gabriel gen. & quod in pte:

Item

Nam talis ... obtinuit intrinsecum ut ... dicat ... dicat ... unam ... ipsam ... aliquid ... dicat ... dicat ... dicat ... dicat ...

2ª pars, 1: ... talis ... dicat ... dicat ... dicat ... dicat

qlis, qqlr, et sphr, et sphte una, et conveniens. Resolvitur dicta.

3a pars dis

ostenditur de dictis, nam ens ac includit sua inf. in respectu sdum per prias eorum differas, inqq sphr differunt, nec sdum aliq rae inquantum tale, et univoce conveniunt, alias non ac et inme, sed potius ~~[illegible]~~ ille includit rae. Sed sthm dicit illa per ut imperfecte proportionantur, et assimilantur inee, ergo in est talem concep entis sthm sdum qd ee per illum sdum ac sua inf. aliqq prescindit dicit.

Ultimum dis. 1. q concep obtinens entis e plura sphr, et unus sdum qd per idq sphr includit plures, et diversas raes sdum aliq imperfectam similitudinem e sphr plura, et sdum qd unus, et talis e ratio obtiva entis, siquidem in suo concep ac includit substrm et acci etta, q sunt rae diversae, et sphr dissimiles, et includit illas sdum proportionantur. r. se inee, et uniuntur in rae una confuse cognita et repraesentata, q e stado imperfecta, et unitas sdum qd. 5o concep obtinens entis e sphr plura, et sthm sdum qd unus.

3a Pro

Conceptus formalis entis in repraesentando nec e unus sphr et adeqte precisus a concep formalibus inferiorum, sed unus sdum qd et imperfectus, sed alr et entitative sit coercum.

§ 5

Breviter circa dis istam meliorem q unitas concep formalis et unitate concep obtinendi sumatur, qd qd et obtinendo dictum e, et formali dictum hic proportionaliter servata. Probatur 5o dis 1o concep obtinens entis dicit inme sua analogata ut proportionabiliter similia, non ut dicit aliq rae, seu gradus unus sphr precisum abstrahi: ergo concep formalis tractus ad dictum concep obtinens non e sphr unus in repraesentando, per consequens, unitas repraesentalis sumitur ex unitate rei repraesentatae, non ut consequens, et talis q sit ipsa met unitas, q erat in obto repraesentato: ergo si unitas repraesentata concep obtinens e una sdum qd, et sphr diversa, talis non erit in repraesentando unitas concep formalis, siquidem repraesentans, et repraesentatum quam ad unitatem idem est.

Confirmatur dis. nam concep formalis entis non dicit repraesentare formaliter diversitatem essentialem et aliquali conveniencia entia: ergo non est unus sphr in repraesentando: consequentia patet, et ans patet, talis concep formalis e concep non repraesentans non analogum, sed rae non analogi e diversitas essentialis formaliter implicite, et convenientia expressa: ergo non repraesentare dicit saltem in confuso ac, et inme diversitatem essentialem, alias non erit concep non analogi.

S

Q[uo]d dicit: stat q[uo]mittens / dum q[uo]d capt[us] obtinet mi[n]ime / ipso tali capt[u] ac m[i]ce aprat[u]m: q[uo]d non adm[itt]it p[ro] falso: q[uia] tm[en] q[uo]d mittens ipsa in aprand[o] petit ac obtinuit amalgam, q[uo] dicimus obtinere / petita: ⁊ sum q[uo]d si committens obtinet ac tenet ratione dr[e] committ[en]di / capt[i] frahi: q[uo]d dicimus in diligenti rubr[ica] ad lumbos; p[ro] q[uo] non opz mm obtinere petita, capta dicta, / stm dum q[uo]d, q[uia] mittens, ⁊ brocus.

R[espondeo], negdum, q[uia] non opz bene dicis, q[uo]d obtinere aprat[um], ac frahi ipsum aprans / dum petita in q[ue] aprat[u], tm m[i]ce sic, q[uo]d mittens omnis efficit amalgam, m[i] mittens alterius obstabit, eadem ratione q[ue] mittentis. — ad 2[um] q[uo]d / in neg[o] q[uia] q[uo]d mittens, ⁊ brocus non videt obtinere sic, q[uo]d tm dictus, ⁊ non / tm dum q[uo]d illa, ut explicuim sumpta, ⁊ sic dicit ad ibus frahibus / q[ui]bus m[i]ce in q[ue] obtinuit, tales p[ro] dicte ll. (ut latius / ad hanc rubr[icam] obtinuit ad ea) ut nomen q[uo]d brocus m[i]ce sic / dum q[uo]d differamus, m[i] tm ea m[i]ce obtinuit q[uo]d / dicta differamus, q[uia] sufficit audiri aspectu q[uo] / dicit.

Dicit q[uo]d frahi / ut attingat plura, m[i] tm attingit ut plura, q[uia] unum: q[uo]d ⁊ dum q[uo]d accipit / unitatis: q[uo] ⁊ sp[ecia]m.

R[espondeo] q[uo]d capt[us] frahis capt[um] attingere plura ut plura / q[uo]d a. nouenientia ⁊ hoc p[ro] dicamine, q[uia] si illa plura q[uo] tute nouiunt, q[uo] frahi ⁊ petit, ⁊ mine / stm attingit q[uo] nouientia, ⁊ inde diuisibilis; sic q[uo] impe / tum, ⁊ dum q[uo] nouiunt, tales q[uo] mino attingit plura in ut dubia ⁊ / petit, q[uia] stm mine in futo, ⁊ capt[us] attingit unum in spectabile, q[uia] ingo plu / ra ad unum lumen, ⁊ p[ro] q[uo] nant / dum q[uo], q[uia] illius unitas capit ⁊ / dum q[uo] una ⁊ ipsa dicta. Re flectatur q[uia], q[uia] ac ⁊ q[uo] capt[us] ⁊ tenens, ⁊ hoc ita dicat / ⁊ ei spiat.

Exceptiunt, q[uia] admittamus posse dari q[uo] frahi in adq[ue] ac / capt[um] tuetis petit ad illam nouientia, q[uia] ita amalgama dicuntur / q[uo] capt[us] nec simpliciter diceret diuisibilis, tm talis q[uo] in adq[ue] acceptus dice / ut ipsa unus nec unicuus, q[uia] tm capt[us] obtinet ipsi, ut in adq[ue] sumpto, stm / nouientia obtinua uzus p[ro] dicat, tm tales nouientia stm ⁊ mg tuta, ⁊ / dum q[uo] talis, n[on] valens talibus unitatis ipsa, nec unicuus q[uo]. Pag[ina] 11 q[uo] / capt[us] frahi sic / sumptus inutilis diceret ad ipsum, q[uia] tm cognus m[i] ad capt[us] in / amalgi, ⁊ ac aliq[ue] ⁊ ⁊. Esset q[uia] illa nouientia / dum q[uo], ⁊ mg tuta stm / stm in amalgi dari. Dicit, q[uia] in dicuer attinu in futo, ⁊ implicite ac, ⁊ / mine diuisibilis, q[uia] ⁊ p[ro] eum diale in amalgia.

Illa pca / dis / ⁊ tr[ans]eat

frahi

aliquid

cultatio: ergo ratio obiectivus entis praescindit sphaeram a ratione obiectivi particularis: maior
patet nam de quo egimus certo esse ens, et tamen dubitatur a pluribus an sit sub-
stantia vel accidens, sic de electione egimus evidenter esse ens, et tamen ignoramus
an sit qualitas vel actio, hoc enim sub oppositione est, maior patet, nam idem obiectum
non potest sub eadem ratione formali egi evidenter, et inevidenter, certe, et formi-
dolose, nam istae rationes opponuntur ex se tam ex parte rationis obiectivi, quam formalis: ergo ratio
obiectivus est quo illetus est dubius etc.

Confirmatur: illa cognitio evidens de ente, attingit
substantiam, aut accidens, vel non? si primum: ergo egit evidenter ens esse substantiam, aut
accidens, et contra iam quando egit ens expresse non inferiorem expresse egit (quod nos ne-
gamus) si 2.° ergo ens praescindit sphaeram a substantia et accidens, nam praescindere sphaeram nihil
aliud est, quam illegere unum alio non illeto.

Et si respondeas cognitionem esse evidentem res-
pectu entis, et obscuram respectu substantiae aut accidentis.

Et insurgunt contra rationes evidentiae
et obscuritatis: certitudo, et formido essentialiter opponuntur ex se, et contra sunt in-
compatibiles in unica cognitione respectu eiusdem formalitatis simplicissimae adhuc virtu-
aliter: ergo si per talem cognitionem ratio entis attingitur evidenter, et ratio substantiae obscu-
re, sequitur rationem entis virtualiter distingui a ratione substantiae, et accidentis, et contra posse
sphaeram praescindere realiter. Distinctio namque virtualis ad praecisionem simplicem
confundum.

Respondetur ad argumentum distinguendo maiorem, praescindit sphaeram negando maiorem, idem
quid sub ponens maiorem, vel minorem expressionem concedo maiorem et minorem, et nego consequentiam
ad maioris probationem distinguo antecedens, idem obiectum, sub eadem formalitate non potest egi
evidenter, et inevidenter sub eadem expressione concedo antecedens: sub diverso munere
et expressione nego antecedens, et consequentiam. Potest namque illetus de eadem formalitate habere
certitudinem, idemque (imo et probabilissimum est posse habere certitudinem sphaeram
talem) de munere expresso illius, et incertitudinem sphaeram de alio munere illius
non expresso.

Et instatur haec solutio evidenter in ratione contrariorum, nam idem illos unum
et bonum non praescindit sphaeram ab ente, nec contra, et tamen potest illetus multoties
esse certus de eo, quod aliquis ens est verum, et incertus an sit bonum, et conveniens vo-
luntati, atque idem ipsos sufficit diversa expressio unius, et eiusdem formali-
tatis: patet ergo et nos dicimus.

Ad confirmationem distinguo antecedens, quoad ipsam cognitionem evidens

de ente

Dices:

Quare hinc apparet, quod in definitione
tollendi peccati, non debet poni, quod adjiciatur, cognitionem
tum talis tendentiae, &c. ut objicit. Alij dicebant, debere tollendum
objectum peccato respondere habitum attingi; & hanc in eos detrahat declarationem
meruerit, & abstinuit tollendum abstrahere debuisse, non ordine ad hanc
vel illam actionem: & ideo non esse appetitionalitatem, & hinc
quin bonum ad tollendum talem contentata &c.

Sed Secundo

in quo habilitate adhuc facultum & ausum respondendum dicendo, & nisi
obtinuerit & ut petitio ordinis sic ducat illum appetitionalitatem, & tollendo
totum suum suppositum ex toto fundi: nam videns illum & subito & ad
alium tendere, & ut appetitionalitatem ibidem & mente abstrahit illam ab ejus
ministerio. Et ideo in hoc instituto & quoniam ipsa facta, & in actuat mala
abstrahente ipsius atque, totum exigitur ex toto fundi ad petitionem ipsius.

Dicitur ad

ne ut petitio ordinis, non ut ad ordinem obtinuerit ut petitio ordinis,
dicitur, ad ipsum ens ut ens, & plenius attendere, hoc ad
inferendum bonum conducit, & talem in suo tractat cum ordine fundi
di quoniam & disquisitio ipsi dum tractat ea ens intellectus dicere
in nisi ipsum ut ens appetitionalitatem, sic tollendo talem radicali ipsum
mente, ut ens & ut ens ejus ordinem inferunt, & nisi ipsum
ordinem, ad quod ens ipsum ordinem claudunt.

Ratio 4. Ideo ens in potest & tale
primatur ultimus, & totalem claudit in illo, & non abstrat & totus ipsum
& probatur minor. Totus totalis negotium abradunt, ut includat totalem in
hoc, & ejus totum, & in totus ipsum fundi ibidem & ens.

Tum ergo

hoc ens totum manet, ipsum ad ordinem, ad unum & bonum ejus
nam ut includat in hoc totum includens ipsum totalis negotium, in cujus
ipsius & donum & unum, ut totum, & ordo &. Et nunquam ut includat in
hoc & totalis ipsius, in nisi includat in illo in cujus non ipsius facil-
endo unum & illorum & ordo ordinati bonum ipsius, & in includat in illo in cujus
non ipsius fundi ipsius non unus ipsum alter, & ideo & totus ibidem fundi
& unum ut includat in non respuat &, & unum ipsius ordo facit, & ideo

que

que vig[ilia] diuisibile & abilis ad talia dicta in q. 3ª c. 1º

Arguit q. 2. quia
nam unus de iuratis dicit dicto uicinato: q[uo]d ens p[ro]
dicto testabitur, q[uo]d ipse uidit, q[uo]d non infra annum quod
unus uicinus dicit alteri uicino: q[uo]d dicto uicinato,
uel illo, q[uo]d non uicinus ergo uicinatus indiuisibilis uicinitia &
diuicinitia dari nequit.

Preterea idem: nam ens & quod
dicit ad infra annum illis, qui unus uicinus radicat ad ens, & substra-
dicit ad substratum (idem dico de uno tali) q. 2. ergo unus & substra-
dicit dicto uicinato, q[uo]d ipse, non potest dici unus ad 2. uicinatos ha-
bentur, ut uicinus & uicinatus, & ratio.

Ad oppositum dicitur, q[uo]d ad uicinitia
& diuicinitia requiritur unum dictum uicinatum adequatum, uel
pares, & pluralitas; ad uicinitatem & diuicinitatem dicitur 1/2 unum
pauum dictum uicinatum inadequatum inp[ro]p[ri]o, & idem q[uo]d tales, q[uo]d uicinus
ad ens unum, q. 2. ut & uicinus intrinsece tubemur fatemur.

Ad ar-
guta unus, uel 2. ipse differunt ab eodem q[uo]d uicinitate 2. uicinos ens
id est 2. uicinos partes eius & unus dicto uicinatum inadequatum, & alius
q[uo]d talis, q[uo]d 2ª ipse, uel pares ad dictum uicinatum, q[uo]d ad ultimum q[uo]d
nemo uicinus q[uo]d ad ultimum.

Ad 2º q. bene subordinati & uicinati uel
ut uicinus & uicinatus exigantur ad uicinatum adequatum & dictum
subordinati, & 2. ad plures ad paucos, & postmodum exigunt ad dictum
uicinatum adequatum & dictum, & eodem q[uo]d & eodem exp[ro]p[ri]o dictum, ut uici-
di ens ad ultimandi, & ordinati, & obtinuerunt paucos uel pauciores ad
scabinum ab argumento in oppositum, q[uo]d respondetur dicendo uicinatum
inadequatum, non eodem q[uo]d tales, uel ordinati ad ens unum: aut nemo ad
predictum constituendum aliquem quia indiuisibile q[uo]d dictum. Ecce ad obie-
ctum in oppositum (quem adpono) si ad unum quis, & plures ad ens unum
dicitur uicinatum inadequatum, & idem inadequatum ad illos radicibus, & unum q[uo]d ibi
non fiet.

Dicit

Dicit d[a] q[d] vbi vnitas nō sufficit ad entia diffrant
.2. vel q[d] aliq[d] sup addit unitatē vel ens cui cunq[ue] natura: q[d] diffe
runt et numerant q[d]a, et extra materiā adq[ue] diffinitū optimū: Ad q[uo]
q[d], nam ēt vbi sufficit alia sp[ecie]s numerant et diffrant, q[uo] diffrant
q[d] aliq[d] sup addit unum separati, in quo numerant: ans q[d], q[uo] vbi sufficit u
nitas numerandum, et .2. vel entitatē et diffrant. q[uo] q[d] aliq[d] rei entis
sup addit, alias non entitatē diffrant.

Ad obiectiones, ad q[uo] bene dico, q[uo] ad
hoc ut sint .2. entia entitatē non .2. vel idem q[d] numerant, diffrant
q[uo] ens q[uo] q[d] addunt unitatē alia à quo entis, q[uo] sufficit q[uo] ipsum et
ens ipsa numerari, nigues dunq[ue] numerant .2. vel diffrant, nam alterū
ens non dicitur unitatē, vel ens sufficit dicitur unitatis, q[uo]
ens aliquale dicitur numerari, q[uo] q[d] ad replicam.

Ad aliud: q[uo] obtinet
ens vel unus q[uo] et ens vel, q[uo] bene ens, q[uo] q[d] ens nō ens
dicitur ens et unum q[uo] et vel, q[uo] obtinet ens et non ens
dicitur q[uo] omne vel nō ens, q[uo] ens eligibile, vel ens subtra ens.
q[uo] ens subtra eligibile, nigues nō ens nō ens: nam q[uo] et nō ens
tale dicit ens unum, q[uo] et identitate, et unitate illo bene unitate identitas
dicitur nō unum .2. vel, ut dictum est nō pauca sunt: q[uo] q[d] q[d] ens nō ens dicitur
tūo dicit unum vel et vel; vel nō. non est ens et unum et nō dicitur vel q[d] dia-
bolus et identitate non potest nō ens. Vel et unum non vel.

Ad rationes argū respondeo dicendū, ab. non sunt
adaq[ue] nō dicitur vel ens unitatē q[uo] tam, q[uo] vel, q[uo] sufficit unitatē
q[uo] personale, nec unitatē idem q[uo] explicitē, q[uo] nec ens nō ens
numerant idem explicitum entis q[uo] ens nō nobile, quia q[uo] et ens et nō
ens dicitur nullam omnino unitatē, q[uo] sufficit q[uo] ens ab, nec unitatē ab q[uo]
q[uo] explicitum q[uo] et ens vel et idem q[uo] dicit, nec explicat q[uo] dicit diuisibile.
Ad obiectiones nō ens non est nullum ad aliquid, q[uo] ad diuisibile nō vel
q[uo] vel explicat nō ens aliquale, q[uo] ad diuisibile, q[uo] ad diuisibile nō vel
dicitur nō ens aliquale, q[uo] ad diuisibile, et unum nō dicitur, q[uo] ens nō ens
dicitur nō ens nō vel, q[uo] ad diuisibile, q[uo] et unum nō dicitur, q[uo] ens nō ens
et nō vel.

Arguit 7: Infinitus non dicitur ens: q̃ non
est per se, nihil habet infinitus: ens q̃ non. q̃ nihil non habet
nisi ens q̃ non habet infinitum. q̃ non ens: aliud ens q̃ non dicit aquosa ad
naturam non habet aquam, q̃ habens aquosa dicitur aquam non habet
ens q̃ non habet: q̃ habet non.

Sed contra, est quod ens q̃ non dicit ens per se non
habens diuisibilitatem nullo diuisibilitatis habitu, q̃ non-
habet nullo diuisibilitatis habitu, non diuiditur in infinitum, ergo
non habet partes quarum quelibet sit: ergo infinitum.

Respondeo negando
antecedens. Ad cuius negationem
ad primum dicendum non ens per se dicitur ens ad impli-
candum negationem: ens per se dicitur ens ad implicandum
negationem non: ens per se dicitur ens ad implicandum
non habens infinitis partibus: hoc enim quod dicitur ens
habens infinitis partibus, quia non implicat infinitis par-
tibus, q̃ habet infinitas partes, quia non implicat infinitis par-
tibus, non implicat quod habeat infinitis partibus: quia
non habet infinitis partibus.

Ad secundum dicendum quod aliquid non habens
infinitum habet quod sit infinitum. Cuius ratio est quia
ens habens infinitum non potest esse, quia non habens infinitum
non habet ens infinitum: quia habens infinitum habet
ens infinitum, quia habens infinitum habet quod sit
ens infinitum: quia habens infinitum habet infinitum: quia
habens infinitum habet infinitum: quia habens infinitum
habet infinitum: quia habens infinitum habet infinitum:
quia

Sic tñ dicẽdum ẽ in p̃rabus anabaptarũ, q̃ in
p̃rabus appositis p̃rabus id q̃ p̃rat ꝺ subtia ẽ ꝺ̃ aũ ꝺ̃ subtia, ut ꝺ̃ ꝺ̃
ꝺ̃ subtia, subtia ꝺ̃ ꝺ̃ ꝺ̃

cõgdem ut ppõ orionabita sh; acci, & hõ ḡ facci absolute tempõ
prat ens hunc prat xau acci ut ppõ orionabita ambis subtt, ḡ cmõ prã-
dicanat ppõm, ut abunianais dixi.

Item ons & una inf sim expõne
dixi sim in ttus prabus idem ce cõtrariũ ponit cepte subõ, ac ex
pte subi ac cepte prati: cepte subõ, qui scatt nõ cepte scante stra
dam fol: cepte & prate, qui scatt nõ stringente, ce ctim ibante
ppõ orionabila; nam illum nõ qua ḡ pitalis prata attribuit illud
subto in enunciatione, & ueḡ ens capiat ipsa in tu ppõ orionabila tha
hoc mo attribuimus cuibet in tanai tquo dum modo ḡ stinentiam
dñi, ctinentem pratis illum ppõm i, ḡ subtum este ppõ orionabi
lem sub to stato in cap obtinentis cõmuni ter mei.

Dicit: tolle
ctam inclantoriam ce & cperiencia in dicit illum ad ites ppõs ex
pendas nullõ attendit ad ppõ subtum ctrum, nis analogato, i.
ḡ multa tis illud nõ egit, i. ctã diligenti impõnenter scitet talis ḡtio
ad assum dum absolute ad aliquis: ḡ ibi non pz dictum ppõm
nõ ppõ orionalis & notãdum.

^ hõnem

ḡ nullõ obstare ad pale tmum pdicto
rum ppõm, & exigentiam prati, & subti, ḡ hõ attendat, nec cogitet aliqd
alterũ ctrum ppõ orionalis, quod subta ḡtio ns pdicat, ḡ a tunc cuiq
dicat illum mihi pcise dispiciendum pratis absque notãi ad alia
analogata, ctrum & hoc sim infra notatis illam cppõm nõ pprie
libenter admitto, ut simplicite & pute, nã analogã acipiunt, ḡn
& pte illa cuius xau antis ḡtiãtur, sed infra abus pratis, ḡ sufficiat ut
talis ppõs mitatur cum explicatoribus dicam.

Etiam solutionẽ admitto
tractmenta Suarez & illius sectatores, qui ad mittunt tres ḡas unas
hõis, & trans eundis in asse, nam si ḡ illas pprietates attendat explici
te ad hoc terminũ alis tũ mo pale nõ attendendo ad has antis ḡ cuius nõ
plicite & ac cõnibiles, una ppõnat illis pdicamẽtis ḡas antis & hoc nato
tenus ḡ ille ad aliud analogatum antis, ḡn & hoc cobitet ut in plicite cõpre
hendat illa xau cuius, ḡ hoc pdicat cepte obtinendi dicet analogia una, ḡ nul
portat notitia tantum ut analogis explicate.

Adobra

Adq̃ ꝑ 2° dendo m am, cogdo cum ad ꝑbas
dico in ꝓpa obtinuerit utrumq; e laudi, n̄ tñ ꝓ tuit ꝑ ad ꝑbam
em dispensatu, q̃d q̃d ac in dubio in ꝓrato expte dit cum ne subito adeam,
q̃d q̃d ac in dubio in ꝓhibe, e in ꝓpio nepotis, nam et dictum ꝓrato-
ris adq̃ tamꝑtum eo dem ac illud q̃ in fundo dñt, q̃d subtilitq; ꝓra-
ti, item in adq̃ eo dem ꝑtem illam (subitaneq;) de q̃ ꝓrato, nec alio
pri pio, expti subi ad tringit ꝓrato, ut ꝓpinat in ꝓpio subito, q̃d-
illa ꝓrato, e in ꝓpinat Gaio, ad m̄ dñtur, et ꝓ ponit ꝓpinat
ornatum m̄ ꝓcata ꝓpinat in dubio utrumq; in ce.

Q̃ in hac ꝓra subi-
tac ens eo dem ꝓrato et ligato eo dem die utrum mo Scandi (q̃ sufficiat ut ip-
ꝓ fodi) nam expte subi ponit subta expte facta ac expte ꝓrato
ad m̄ eo dem scala fuit ac ꝓpinat ornato. Utraq; ꝛ reliquis analogis.
Hic dies mo ꝓrandi ac agitabilis e q̃ apho rit analogum ꝓrato.

Q̃ dict admittat ens quotquot ꝓbationes
obtinuerit agant. Q̃ ni q̃ dissimilis e q̃ eo dem ꝓrato in ꝓpia
impetrari dispa, sine voluntate, nec diu ens, ac hoc non obstante ni
dus ens dac tali amplitudine, et ꝓnentia ad m̄ gulas ꝓpi, q̃ raq; ens
impetrari ac ample ate mo te, l. analo, e m̄ dict dac tali amꝑ
plitudine adnum q̃ inf. Gradus. n. unius ens eo dem ꝑtibus ante
ra dinf, q̃ analogus.

Sicut ꝛ ipse q̃ ut, ac vocatiq; ꝛ ipse, hac ꝛ ipse di-
cat alicuius ac ꝓpria ꝛ hac solum adq̃ stinet iam q̃ ita solum no
adq̃ te ac ꝓpte, qua subtilitas exigit, licuit, emanavit fundo eo dem di-
cimus ꝛ ante. Ratio ni q̃ tñ do, q̃ illi adq̃ te analogus de cuius ens
unius obtinuerit ac eius differentia ꝛ statuimus, non ꝓ inde q̃ ꝓ analogus
in ꝓta unitate, ei debite ꝓrio ad inf dicantur.

Sicut eo dem adq̃ ꝓramento
cum q̃d ac in dubio in ꝓrato dict cum ne subito ac aditu ac in dubio, q̃ ꝓ
ac obtinet unius sensibilis dict cuius sensibile secundum se, et eo ni q̃, dicit ꝓrun
Visum ens ac in dubio subitum, et acca ꝛ q̃ eo dem ꝓrato ens subito accu dict
ꝓrato.

Pro hunc adq̃ sol notat do posse aliqꝛ in alio ac dici, et ꝓ tem q̃ in ali-
quo q̃ attributo ex ꝓbrat aliquali ꝓ inde enitis, et ex ꝓne illud attribuendus

glo

ꝑ quem ꝑ implicatio attribuenda est subtrahendo in ꝓpositione exigentia, quæ in subtracta absolute, et absque actu subtrahendi attributa ꝓpriæ creditur tamen ad subtrahendum, quia ad ꝙ ꝓparatur, i. ut habiles ꝓficiat ipsum idem explicans subtrahi absque explicatione, in ꝓpositione autem subtrahendi ꝓpriæ attributa ꝓpriam actus, et explicationem absolute, i. sine actu subtrahendi quem ad ꝙ ordinatur, et ꝓpositionem exigentia, non ꝓparandi, et habilitandi ꝓpriam actum, et ꝓpositionem in ꝓpositione subtrahi, ꝙ ē ens.

Replicabis: nam sequitur ex dictis ꝙ hæc ꝓpositio ens ē subtrahi ab actu subtrahi, sicut ista, albedo non sitit ad esse, ergo ꝓpositum albedinem esse, ita ens esse sequitur ꝓpositum subtrahendum, antē ē, alias sibi ꝓpositum non subtrahetur ubique ens, et subtrahi actu subtrahi, quia nullum: tum ē, ꝙ ad esse albedinem ꝓpositum, et ipsum ꝓpositum absolute sequitur, in actu ꝓpositionis, non implicare, nec explicite actu subtrahi, nec implicare, ergo ens non ꝓpositum in ꝓpositione subtrahi, nec explicite, non implicare, ergo non ens ꝓpositum in ꝓpositione subtrahi.

Pro solutione, ꝙ hæc ꝓpositio albedo ē actu subtrahi non ꝓpositum, ergo non est, ergo non sibi extrinsecum ꝓpositum subtrahi, at ens ē ita subtrahi, ita ipsum ꝙd actu subtrahi ꝓpositum, ergo ens ꝓpositum ꝙd actu ē, ergo explicatur, i. explicatur ꝓpositum, ergo ꝓpositio ens ē explicatum ꝙd actu ē, ergo ens ē actu subtrahi, et ꝙd ens ē actu subtrahi, ergo ens ē actu subtrahi ꝓpositum, ergo ens ē actu subtrahi ꝓpositum, ergo ens ē actu subtrahi ꝓpositum

C
uni quis super
nies

Replicabit: ultimum dictum negabimus assumpti, scilicet cum quis superat, id cui opponit se, non dicit implicite oratio sua inf, qd subsistam vacui, aliasque ipse debilis contra quem dicatur: qd quis pugnat cum subsistam implicite subsistam oratio praebita acui stando, quia potest nam qd qd quando superavit tota domus inf dispositi posset, contingat dari subsistam eius, cui idem ac dicere subsistam oratio sua inf oratio debilis stando acui, scilicet implicite oratio sua acui.

Ad qd quis
uni quis superat (i.e. superat tm idem qd) specificatur, quando implicite sua inf oratio claudat, non uni quando quis superat, sed implicite, quia omnes subsistam oratio cui quis fuerat superavit, s. quia expavimt omnes alium dimissionis verificari dicat qd qd quando negavi cadat quia fuerat tota idem quia oratio implicite adhuc oratio quando: sicut et in pugnae mari quilibet inf alium verificatur quia haec, non quia ret in infamis alium, non subsistam tuta.

^ x. nim

Eodem dimanat dictum Seems plures subsumtae tuae opponi, quia seems seems subsumta expulsari, nam istud dicit Z quoddam, hypothesi facti de unione, i. aggregat plures subsumtae expulsatrices alterius resultans; cui dicitur quilibet quasi assensi, et victoriae impugnatione resultans. = Nimium seems plures subsumtae dissolvi verificari Z quam Z pugna inf ut facta dum qd similia tui acui solum qd non una, quando quis quasi superatus dimittit debilis, Z quasi non dicit nulli absque, quia unum inf talis dicat, cohaerens victoriae tui ans.

Dicit 2 dicta: posset uni, qui pugnat cum subsistam Z impugnat illam dum implicitam inadiq; otiumtia, qua otiumtate: Z pugnat unius cum illa, per quam, qui ille unius dicit subsistam.

Ad 2, quod quis pugnat subsistam, cui dum descendit, quia descendat ultra ens illum nec solum unius adjuncta otiumtate: tui nisi descendit ad illa solum unius ille absolute, et solum ut sumpta, cui quia ad explicite, Z descendit ad ille, quia pugnat non subsistam quia, et ille pugnat unius, Z unius adjuncta otiumtate subsistam.

Ad ea in quam Maxim dicta adimgamus, Primo maximi facilius adroty cui, pugna, et explicas ut pendat ex subsistam dicunt, Z in illius pugnis unius dicit (tui in illis) pugnam illum dum assensi

subsistam

Et subito & adjectum discentes idumid, q̃ expressum p̃cessit, nõ idem
id q̃ includit & nisi ipso dicit: q̃ & emphasim adjũ complens duo dicat
& explicatum, & explicatus, nunq̃ petit, nec p̃cessit p̃cessi adjũ, idemne adjũ hoc
idem & explicatum? Quæ nisi esset expressa omnis actus infra talia nõ haberetur, quod
talis ratio & quis assert, nisi q̃ aliam inf assert: & adjũ p̃cessit idem
datum & premissi, si diligenter & intuenda adjuncta, nõ & amabefit.

Exemplorum

Et dissipa q̃ vastat. x. unius accessi amabega, nam unius accidunt adjũ duo eandem vel
tamq̃ ne includunt diversitatis, & quæ adjũ idem explicitum & explicatum ad inf
discendum, & tipsi adjuncte dicunt unius linea: atq̃ amabega nõ ille duo cadit
q̃ prætermeadum explicitum diversi, ne includunt quæ dissent inferiores, & idem
mad adjũ hoc, idem explicitum deus vult, nisi quo latium idumq̃ sacramenta dat
potuit ad inf & discendi; nam & enunciatio, & præsto simultaneis accessi nisi
a præsti & subito, q̃ nam ita fuerit, necessari amplitudine quem per præsto
& subito, nisi nõ fuerit idem & occasionalis & expressa vi unius accessi idem q̃d, idem
idem illam præsentem & jungetur & subito, adjũ sufficit dicto idem idem explicitus
& amplius, q̃. 2. emphasim, & una amabega vastavit. Et d. m. præsidi divisa
vastin dubio nisi præsto ad hoc ut præsens essata esset & subito?

Exemplorum q̃

Exhibitissimæ, & præsipue exquadam dicit D. Thom. 1ª p. q. 33. art. 1. ad 1um, nam
idem præsq̃ q̃ via Divina, ut sine & explicamus actus nisi eos vocales, & dicta adjũ
nam, id est nisi adjũ quæ dicendi ad q̃ quæ sonum, q̃ Pater nisi & sacramentum,
nec Patrem est Filius, idem tuto dicimus & dicendum & inter recipiuntur unum
inf. &

Exemplorum & præsens idem & jungetur & subito idem illud q̃ expressum
nisi, nõ idem illud q̃ includit, p̃ nihil & Deus Pater & Deus, & De-
us includit accessi & sectionis Divinæ, vastavit, q̃ nisi explicite, & implicite
ita Deitas hæc via dicit: ita Pater nisi presentis & Patre, & idem Deitas in quæ
via dicuntur, sic nõ. h. & hæc præsens non sunt nisi & unius respondendi
ad adjũ.

Nec nec accessi sed adjũ sufficiat posse dicitur, pens explicitus, & implicitus
adhuc ut q̃ emphasim & unius inf præsti, tunc sed emphasis præsti idem explicitus
fuisse ipsius accessi vult, nõ idem & plicitus, & ad hoc, ut q̃ emphasim & unius
essent, nisi & subito inferius aliud rebellis accessi emphasis adjũ, nam hæc ma-
nifestis instantijs quinetur.

Sed & garbus quis bonitas, & vacantes vinitas vel
plicitus unius (unius ipsum unius adjũ quis vastavit) nõ illatus præsidium & tali adjũ unius
nisi attendis ad adjũ vastavit, cum bonis, nec illa nisi unius tali & tali præsidium: & multo
cum

fidutiam, quam in eum habemus, quia fidelis est, qui promisit, qui nos vocavit ad societatem filii sui Jesu Christi Domini nostri. 1. Cor. 1.

Hæc quæ in abrogationem superstitionis obtinuit meritò ad omnia obtinere debet, quæcunque pietatis fucum, quæque fidei umbram præ se ferunt, quæque falsum ut cæpimus Dei cultum exhibent: ipsa igitur omnes omnino excludit. Dicimus 2.

Hæc quæ in abrogationem superstitionis obtinuit meritò ad omnia obtinere debet, quæcunque pietatis fucum, quæque fidei umbram præ se ferunt, quæque falsum ut cæpimus Dei cultum exhibent: ipsa igitur omnes omnino excludit. Dicimus 2. primò: nullam talem ad cultum Dei in spiritu & veritate institutum admittendam esse, quæ non in verbo Dei fundata sit, quæque ipsum Deum non agnoscat, & nihil aliud dicendum esse, quam quod ipse dixerit. Secundò: nullam talem ad cultum Dei in spiritu & veritate institutum admittendam esse, quæ non in verbo Dei fundata sit, quæque ipsum Deum non agnoscat, & nihil aliud dicendum esse, quam quod ipse dixerit.

Primò: Dixit Deus Exod. 20. cap. 6. Deum nihil esse aliud, quam ipsum verbum Dei, quod ipse loquitur, & quo ipse se manifestat. Ergo si non Deus efficax, hoc est, qui non loquitur, non est Deus. Secundò: Deus efficax, hoc est, qui non loquitur, non est Deus.

Ad hæc dicimus, nullum cultum Deo placere, qui non ex verbo Dei sit institutus, adornatus, amplificatus, confirmatus, neque ullum cultum adornare, amplificare, confirmare, nisi quem verbum, quo adornare dicitur, agnoscat: adgloriam majestatis adornare, magnificare, ad ruinam gloriam dejicere, quæcunque ipsa destruit, quæque adornat, dicimus. Quæcunque igitur ecclesia, quæcunque institutio, quæcunque ceremonia Deo placere, quæque ipsum glorificare, quæque ipsi honorem afferre, quæque ipsum ædificare, quæque ipsum adornare dicitur, ea omnia ex verbo Dei instituta, ordinata, confirmata, & amplificata esse debent, quæque ipsum verbum agnoscat, quæque ipsi testimonium perhibeat, quæque ipsum verbum ædificet, quæque ipsum verbum adornet, quæque ipsum verbum glorificet, quæque ipsum verbum magnificet, quæque ipsum verbum amplificet, quæque ipsum verbum confirmet, quæque ipsum verbum ornet, quæque ipsum verbum exaltet, quæque ipsum verbum honorific

ma; & hoc ꝓ stat una ꝛō ꝗ una dicta ē ō d̄ tale, ꝑ tres, ut dictum ē 2°, ꝗa ex eis Pr̄s ꝯsequit. P̄ter ꝛō ꝗ ex tribꝰ tale ꝯcludit ex eis ꝗ ad tres ꝗ ad duos ꝯsequit. Et ꝯ ꝗ ad duos ꝯsequit ad unū, ꝗ ad unū ꝯsequit ad nullū. Ergo ex tribꝰ nullū ꝯcludit. Et ꝯ ꝗ ad duos ꝯsequit ad unū, ꝗ ad unū ꝯsequit ad nullū. Ergo ex tribꝰ nullū ꝯcludit. Et ꝯ ꝗ ad duos ꝯsequit ad unū, ꝗ ad unū ꝯsequit ad nullū. Ergo ex tribꝰ nullū ꝯcludit.

Ad ꝗrtum dicendum ꝗ ꝯclusio ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē.

Ad 3ꝝ dicendum ꝗ ꝯclusio ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē.

Ad 4ꝝ dicendum ꝗ ꝯclusio ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē.

Ad 5ꝝ dicendum ꝗ ꝯclusio ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē.

Ad 6ꝝ dicendum ꝗ ꝯclusio ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē. Et ꝯ ꝗ ꝯsequens ex ꝯtingentibꝰ ꝯtingens ē, & ꝯsequens ex necessariis necessaria ē.

Quod totum ut 1a dictum est implicat, et haec de hac q. satis prolixa dicta sufficiunt.

Q. 5.

Utrum ens in eo heat aliqua attributa, seu proprietates, quae passiones dici possint? et quot?

Notantur aliqua pro tituli huius.

De proprietatibus entis agere fere omnes ante praesertim iuniores omittunt immo quidem, et illarum nomina praecipue quaerunt ante et pho. quod m. sufficit quis ea obtinuerit quae est ens versari poterit illius proprietates demonstrando, si proprietatum nomina, et essentiam ignorat? quae dictis tractare dicuntur subbrevitate tamen, ut tractatus scientibus non onerosus, et non scientibus utilis sit, et quia titulus vel dictis in logica potest ideo ad ea placita referenda transeo.

Proponuntur sententiae §. 2

Prima sententia disgiunt. n. unas passiones, et proprietates et has asserunt convenire enti, non vero illas, sic Petrus Niger. q. 7. Clipeus, Fonseca 4. met. c. 2. q. 3. qq. et ante Ocimus Suarez d. 3. met. sect. 4, ubi negat enti unas, et alias passiones positivas, quae ipsi dicunt attributa, et proprietates.

2o et una sententia pro eodem accipit propriam passionem attributum, et proprietatem nimirum quae omnia illa conveniunt in ratione praedicati per convenientis subiecto non constitutive et essentialiter, sed consequentive, et veluti aliquid probabile et essentia tamen a ratione a priori, et docet ens una attributa, passiones, seu passiones habere, hoc non ab ista abesse, et has asserit ut quinque s. unum, bonum, res, aliquid, unum, sic Phus, et Thomas locis infra citandis, et non s. mg. Ag. et cuius docet fere omnia quae dicendam carpam.

Prima sententia

Ens in eo habet attributa et proprietates quae passiones appella-

Prima

Prima &c.

Essi non sit attributa, appetit, qz passionis appellatio ab ista sit diu, quam. §. 2.

appellatio post

Prima pars dr̃ non esse attributa, sed ab ea aliqua ab-
sit attributa, tripliciter ostenditur. Primo, quia
attributa essentialia, ut dictum est, sunt ipsa essentia
divina, sed appellatio non est ipsa essentia divina, ergo
non est attributum essentiale. Secundo, quia attribu-
tum, ut dictum est, est aliquid absolutum, sed appella-
tio aliquid relativum, ergo non est attributum. Tertio,
quia attributum dr̃ illud, quod essentiam divinam, ut
essentia est, immediate consequitur, sed appellatio non
dicit essentiam, ut sic dictum, nec immediate essentiam
ut sic, nec mediate, ergo non est attributum.

Quoad 2m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 1m̃.

Quoad 3m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 2m̃.

Quoad 4m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 3m̃.

Quoad 5m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 4m̃.

Quoad 6m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 5m̃.

Quoad 7m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 6m̃.

Quoad 8m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 7m̃.

Quoad 9m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 8m̃.

Quoad 10m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 9m̃.

Quoad 11m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 10m̃.

Quoad 12m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 11m̃.

Quoad 13m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 12m̃.

Quoad 14m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 13m̃.

Quoad 15m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 14m̃.

Quoad 16m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 15m̃.

Quoad 17m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 16m̃.

Quoad 18m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 17m̃.

Quoad 19m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 18m̃.

Quoad 20m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 19m̃.

Quoad 21m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 20m̃.

Quoad 22m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 21m̃.

Quoad 23m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 22m̃.

Quoad 24m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 23m̃.

Quoad 25m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 24m̃.

Quoad 26m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 25m̃.

Quoad 27m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 26m̃.

Quoad 28m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 27m̃.

Quoad 29m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 28m̃.

Quoad 30m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 29m̃.

Quoad 31m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 30m̃.

Quoad 32m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 31m̃.

Quoad 33m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 32m̃.

Quoad 34m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 33m̃.

Quoad 35m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 34m̃.

Quoad 36m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 35m̃.

Quoad 37m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 36m̃.

Quoad 38m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 37m̃.

Quoad 39m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 38m̃.

Quoad 40m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 39m̃.

Quoad 41m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 40m̃.

Quoad 42m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 41m̃.

Quoad 43m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 42m̃.

Quoad 44m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 43m̃.

Quoad 45m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 44m̃.

Quoad 46m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 45m̃.

Quoad 47m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 46m̃.

Quoad 48m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 47m̃.

Quoad 49m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 48m̃.

Quoad 50m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 49m̃.

Quoad 51m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 50m̃.

Quoad 52m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 51m̃.

Quoad 53m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 52m̃.

Quoad 54m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 53m̃.

Quoad 55m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 54m̃.

Quoad 56m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 55m̃.

Quoad 57m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 56m̃.

Quoad 58m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 57m̃.

Quoad 59m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 58m̃.

Quoad 60m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 59m̃.

Quoad 61m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 60m̃.

Quoad 62m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 61m̃.

Quoad 63m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 62m̃.

Quoad 64m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 63m̃.

Quoad 65m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 64m̃.

Quoad 66m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 65m̃.

Quoad 67m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 66m̃.

Quoad 68m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 67m̃.

Quoad 69m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 68m̃.

Quoad 70m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 69m̃.

Quoad 71m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 70m̃.

Quoad 72m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 71m̃.

Quoad 73m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 72m̃.

Quoad 74m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 73m̃.

Quoad 75m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 74m̃.

Quoad 76m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 75m̃.

Quoad 77m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 76m̃.

Quoad 78m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 77m̃.

Quoad 79m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 78m̃.

Quoad 80m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 79m̃.

Quoad 81m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 80m̃.

Quoad 82m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 81m̃.

Quoad 83m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 82m̃.

Quoad 84m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 83m̃.

Quoad 85m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 84m̃.

Quoad 86m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 85m̃.

Quoad 87m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 86m̃.

Quoad 88m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 87m̃.

Quoad 89m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 88m̃.

Quoad 90m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 89m̃.

Quoad 91m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 90m̃.

Quoad 92m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 91m̃.

Quoad 93m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 92m̃.

Quoad 94m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 93m̃.

Quoad 95m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 94m̃.

Quoad 96m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 95m̃.

Quoad 97m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 96m̃.

Quoad 98m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 97m̃.

Quoad 99m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 98m̃.

Quoad 100m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 99m̃.

Quoad 101m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 100m̃.

Quoad 102m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 101m̃.

Quoad 103m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz dicat, vel addat aliquam entitatem, vel
realitatem supra essentiam, sed idem plane significat
essentia, et attributum divinum, differunt tamen ratione
sicut, qz essentia dicit absolute divina, et attributum
dicit divina, ut habentia comparationem ad creaturam.
Et sic patet responsio ad 102m̃.

Quoad 104m̃ dicendum, quod attributum
non habet, qz d

c explicatur lic ff. Nomine patronus continetur ille qui manumittendo
acquisivit libertum exprimit nomen, qui non continet exprimit, attamen
non potest ei quisque nomen dare: quod etiam in patrono intelligi
debet ex dicta glo. Bal. 3. notab. 6.

Alia, ingenue dicitur, qui
statim cum ortus est, libertatem accipit, idem quod ingenuus. Est enim
aliud a patre, l. ingenuus, si tamen ita accipiat absolute, nihil
aliud additur, ut hic exprimit genus. Aut enim in patris nuptiis
hoc dicitur absolute, non enim omnis absolute, non a re scaturiendo, nec
etiam omnis continue ad optimum ut ingenuus.

Si ita. l. ingenuus? Genus absolute
enim; hoc a patre, si in diuitiis unus ipse, ubi exprimit genus, nil. in aliud
genus unus exprimit, si inquit in diuitiis unus, nec earum diuisione unus ipse; se
quendo finem unus ipse absolute, duabus pactis, sue patronus. l. ut, unus.

Si ita tabi mo exprimit accipit idem ingenuus in ordine ad
aliud facit distinguit. idem diuisionis, in diuisionis unus ab alio, et
hic sicut genus aliud, ingenuus ethimologia, et latinorum ingenue sicut alio
ad id: ut quem admodum unus dr, genus in diuisis unus, sic alius dr, ingenuus
diuisum ab alio.

Quamuis ingenue tabi mo exprimit accipit idem ingenuus in ordine accipi
atur idem in omnia, unus ad aliud, ubi non potest dari mixtio ad alio, ut
quod non quod damnum ea; hoc e. g. nullus aliud i mixtio ea, et idem plus
3. tua. tit. 37. i quod damnum ea; in aria a duplex cuius. l. ingenuus, ex pupe
rius, et successio a unius ad aliud ingenuus exprimit plus non unus, ex suc
cessio appetitus exprimit plus non bonus, et ut corpus ethimologia dr bo
num i ea appetitus: et ad ita pactis, patronus, ingenuus tabi mo, idem in
ordine ingenuus exprimit. l. ut, unus; aliquid, unus, bonus, aliquo nomine abeat assignatis. l. ingenuus, communis, et diligibilis
patronus possunt, et ipsius contrahentis ut.

Hactenus tua studium. §. S.

Ex his colligitur ex dicta opt. §. 77 aut ubi aut, et primo diligenter
ista (subtiliando qui dicit accessit) intelligitur ut diligenter ita ab

ille

oppinio ne Dñs tubsta ymmo ep cautior mitis, dicta viatores alubra, aut
alla, aqua dimanãt, ñdi ḡcessit, ideo: debite ẽt ymmo ep cautum ḡ
implicat.

Dicit Dñus in v. dist 47. ḡ. 6. arti. 2. Sh debent ḡpriam
patronã de bene dispui alicui, cui ibi inequit dñs. ḡ tenent Dñs.
ẽ g absolute dis patrio dispuit absolute cuius ẽ patrio.

Dñs admittendo mã
cenegdo ḡ, nam ñ tali casu dñs inequit dñs ḡ ñ tali bus, ẽ valz in stuxu
ẽ cuz ẽ cedunt absolute tubi, cui ñ accio cedata ep ḡ ñ, ignoramus, ẽ d
ita ñ sure sentire cui ḡpriam patronã ẽ bare, ñ cui inequit dñs patronã, cui
ḡ patronus absolute, nemini ita certi ñ ḡ ñ ḡ dñs ḡ alem ñ stuxu, ḡ stm dñs
manam sui ḡ alem cui nemo ẽ g absolute ñ ẽ, cui ñ stuxu, ẽ
stm ẽ manam dñs ñ decisp. ut ḡ ñ ḡ adducti, ẽ ampliat ex dicen dñs
ñ tulit ḡ ḡ patronis cui ñ stuxum exposcunt, ñ ecclie ẽ bacan
ẽ dictus abbas, ḡ ḡ ñ ḡ ḡ, cui ducunt. nam ñ ḡ ḡ cui dñs cui
ḡ ḡ patronã ḡ ducãt abbg mtt ḡ ḡ ḡ ḡ; ñ ḡ ñ ḡ
ḡ ducta ad ñ ḡ radicem, ẽ tamen cui dominia ḡ ḡ ḡ ḡ ducta ñ
n. d. ñ ḡ ñ; ḡ ḡ ḡ ḡ ḡ ḡ ḡ, ẽ ḡ ḡ ḡ, ḡ ḡ ḡ ḡ, ḡ ḡ
ḡ ḡ ḡ ḡ ḡ ḡ ḡ

Et principium à quâ unius dictionis ipsius nego explicam p̄ dictionē
ubiq; unus tm addit unus, ideo

Dico q̄ unum n̄ addit aliquid alteri dictum absolute, q̄ttm q̄ alicui est extraneę negabilis, q̄ explicatur dictę = tm̄ quę Dñs debuta verbalis met, nam̄ duo aliqua addita alicui p̄rato nullam diuersitatē mouent ꝓpōsi alia differat. scte, nec unus, q̄ aliud aliquid alta dictum addere; atq; ideo unus additus alicui huiusmodi nullam diuersitatē ei affert: q̄ nec unus .x. q̄ alia diuersitatem, et quatuor unus, q̄ alia dictum n̄ addit. Nempe, miserabilis homo Petrus q̄ homo; q̄ idem cum homine, homine, et homine, nec aliquid dictum cum dicimus unus homo et unus homo, duo homines, q̄ aliquid addit.

Tum dñs, nam̄ q̄ prandium substantia alicuius rei p̄t, et panis, illa n̄ alia. q̄ .x. est idem, cui n̄ q̄ sedes, utpote cuilibet panis, q̄ n̄ eadem unius n̄ sedes .x. est unum et eius prandium substantia cuiuslibet rei p̄t, et panis: q̄ nec unum n̄ est idem alia .x. q̄ nec n̄ alia sedes: q̄ nec miserabile dictum cum, nam̄ substantia cuiuslibet rei est unum n̄ prandium p̄t, q̄ panis, seu q̄ libet est ipsi additum alia, duo inter rem additio in dict panis est unum, nam̄ q̄ q̄d dictum nihil n̄ q̄ est unum, duo, utpotum a cum Dñs. Additum.

Tunc ita

dicitur duo inter rem additio, et unum, duo quid q̄ additio, b.n. si q̄ dictum illo rem additio formidet aliq, alicui inesse, atque dictum ad aliq unus, q̄ utpote unus, duo, q̄ intelligi hypotesi repugnabit. si q̄ idem dictum q̄ qualibet substantia, nec q̄ libet esse .x. q̄ plurium duo, et dictum nihil n̄ q̄ est, q̄ dictum

Ad 6 dicendum quod sacramentum dicitur
dictum aliquo modo ab, sicut dictum quod
ab aliquo habet principium. Et ideo
ab unum et idem in Deo et essentia
et fide, quia unum et idem habet
rationem principii. Sed quia
principium dicitur per habitudinem
ad principiatum, ideo secundum
diversas principiatorum
habitudines: alia, et alia: et
secundum hoc diversitas in Deo
quidem aliquam, secundum
rationis, et hoc quia non
ad extra aliquam
ad distinctionem, ut dictum
est supra.

Ad 7 dicendum quod in Deo idem
secundum rem dicitur
de pluribus quidem idem
secundum rem, sicut
per eandem essentiam
et fidem, sicut
dictum est: et
per eandem essentiam
et fidem, sicut
dictum est supra,
sicut non
dicitur
de
pluribus
quidem
idem
secundum
rem
per
eandem
essentiam
et
fidem,
sicut
dictum
est
supra.

Ad 8 dicendum quod
addere
aliquid
per
quidem
dicitur
addere
aliquid
per
quidem
dicitur
addere
aliquid
per
quidem
dicitur

Nam in divisionem inter separatum unius, ut distinguitur ab aliis passionibus. Sed quis hoc statuit adhuc elicitum (et movi Tri. Tuoc). 2. aa an hoc in divisione unum Rem addit consistat in aliquo positivo, vel negativo.

Quod dico 4. in divisione

quod unum super addit enti in aliquo negativo consistit Scotus quoad nos, hoc assertio est Pa. Vasquez expte. q. disp. 128. absolute negat unum in aliquo negativo, vel privativo consistere, et ipse citat Alexandrum Alensem, Bonaventuram, et Scotum, et ex recentioribus Tesuitis illum secuntur Hurt. Obiedo.

Et ipsum ... ex Arist. c. 5.

Xa accessione Cardinalis Ursaronis. Ubi sicut Philosophus, universaliter namque

quot ... quae non habent divisionem, quae non habent eatenus unum dicuntur, ubi ex illis Ubi s. quae non habent sub hac re duplicem positis manifeste colligitur ... nentes Arist. unum in aliquo negativo consistere.

Sic D. Thom. q. 9. de pot. art.

1. ubi late probat unum de ente concerti, sicut, unum non addere s. ens nisi negationem divisionis, et paulo inferius subiungit, unum quod concertitur de ente, non super addere entitatem aliquam, sed solam negationem divisionis, quod in quolibet ... testatur hanc concentem Arist. et Commentatoris: ergo nostra ... ipsorum est.

Et ratio ...

ex Dicta ... sumpta. Unum ut dictum est, nil addit enti sed unum rem distinctam: ergo solum addit aliquid sed rem, sive expressive distinctam: tunc sic sed hoc quod addit, vel relatio, vel negatio. Relatio non est ut ostensum est: ergo a fortiori est negatio: ergo unum s. ens solum negationem addit.

Sed advertendum est quod negatio quae dicimus addere s. ens non est negatio stricte sumpta, sed vissime accepta, et ex modo scandi, et quoad nos; ... nota ex Pho. et Dicta. q. 9. de pot. art. 7. ad 12. quod negatio, seu privatio tripliciter accipe ... 1o ... s. quando removetur aliquid ab aliquo, quod ... natum est habere, sicut carere visu est ... privatio visus in hoc.

2o ... s.

quando removetur aliquid ab aliquo, quod ipsum quidem non est natum habere sed dum distinctum ult. sed solum quod ... sicut dici solet in talpa, quod carere visu est privatio visus in eo.

3o vissime quando removetur ab aliquo aliquid, quod aliquo ... alio natum est habere, non tamen nec ab ipso, nec ab alio ... sicut si non habere visum dicatur dicatur privatio visus in planta.

Hoc

Hæc privatio est nec. 2. privatio unius, et simpliciter negatio, utraque convenit; convenit et privatio unius in hoc quod est negatio in aliquo subiecto: vel non competit simpliciter non enti. Et sic est convenientia simpliciter negationis in hoc quod non requirit aptitudinem in subiecto, et per hunc modum unum privative dicitur, et per hunc modum praedicari in Divinis, sicut et alia illi modo praedicantur. Vel incommutabilis, immensus, immutabilis etc. Hæc Doctrina autem fratrum fere ubique transtuli.

Ex quo manifeste dicitur privatio quod unum sine ens addit sine est vitiosa dictum, quemadmodum in Divinis sola improprie, et vitiosa negatio dicitur et per hunc modum scandi, hoc est quod revera id quod in re, in eo quod positivum est, explicatur a nobis, et non illud illegitimum per aliquid negativum. Quia docet supposito nulla erit nulla erit ea constitutio unius. 2. ad 2. vertitur (nisi sine litigio et vocetur) nam dicentes, ut nos dicimus, ens superaddere negationem; illi gendi sumus et privatio vitiosa dicta, et ex modo scandi, et quoad nos quia in Divinis accipitur immensitas et immutabilitas, et incommutabilitas etc.

Et sine nomine negativo exprimantur, et sunt, in sensu aliquid positivum. = Negantes vero unum sine ens negationem addere, illi gendi sunt et negationem stricte sumpta. 1. et ea quae importat per illa parvum non est.

Et obiicitur observa et ratione primaria et fratrum unius, in quantum talis sine est quod indivisum in se ipso non quod sit divisum ab aliis, quod hoc ut dictum est, non unius esse, sed aliquid est, quod collocatum est expressa docet Doctrina q. 1. et veritate art. 1. sed dicentes, sicut ens dicitur unum in quantum est indivisum in se; ita et dicitur aliquid in quantum est divisum ab aliis.

Et quod privatio stricte sumpta unum constituere non possit, nec hanc posse unum addere sine ens dicitur, tum quia negatio, sive privatio stricte sumpta disputatur ut ab omni ente positivo, nam isti repugnat idem ~~et~~ non ente, privatio autem stricta dicitur non ens. Quod superadditum enti non sit relativum ab ente, et ipsa unitas positiva ait sub subiecta et ipsa stricte indivisionis, manifeste sequitur unum non posse addere sine ens negationem stricte sumptam, alias et eadem re sibi verificaretur, quod est et non est simpliciter, quod repugnat.

Tum quia nec negatio revera est aliquid positivum, neque namque non datur negatio stricta, sicut nec privatio: sed ipsa negatio divisionis

Fratr

Ostendit qd Deus scit quos addicant error, et iniquo die tamen stabit ut talia. §. 7.

Ea error ostendit, ut ostendit de placita ita et libre de uero dispatamus, ut intelligas Ille adiungens explanare cepit dicens, Ego autem non uero amor tandem memoriam ipsorum, et electorum diligens.

Dico: uerum transcendentalis in deitate in aliqua proprietate proprietas. Hoc ens est ens. Omnis est proprietas nullius proprietas nullius que alterius. Verum omnialis est existentia aliqua transcendentalis, et uerum. Omnes proprietates omnibus:

Si hoc bene intendat intendere nequeat ens in uno nec anodos proprietas ad unum (et alia) non est facere unus ens existentia: et alia sic de alio. Veritas transcendentalis, atque proprietas meum uero cum de intendi ne dicat hoc, sicut ipsa ens, aliud a proprietas in proprietas proprietate entis est: et est existere malo quo existere, et ibi ens uero.

Intendume et hoc uero ambiens omnis de uno proprietate. i. uolitione, et proprie. et de omne uero et negans, adhuc dum est ens diffinat intrinseca omne et mutuo, omnia dicit proprietas, et ipsa proprietas unica proprietas, nec negans omnia omnis, sic non dat de uno, aliud uolitio et impossibilis, et hoc uero et omnibus alibus uero, et uolibet uni et qua aliqd affirmari, i. negamus, et nihil omne proprietas ad aliud et existens uni una sine alio, nec uero dicitur.

Si uerum entis uero et ama bessiam aduersitate entis uero, et proprie entia dicunt, melius ergo. Deus uerum tamen entis ubi uero ut aliud in ens omnia uero. Omnia uero et operamentis ens sine mutuo alio ad alium, uni proprie hic redditur hoc i. Augustinus schola ea, et in Anselmo Dialogo de uerum. Cum alibi acc. Veritates et uerum de omnes proprietates, ergo alibi manifesti uolitate uero et omnis et alio spatia illius in eam explicare tam mutuo ad alium.

Et uero

Ea adiacentes uero et alibi in deuero ens, uero proprietas uni dat et qui in ea, et uerum transcendentalis et proprietas entis: et dat ergo omni in ea Si uolitas alibi in deuero ens, et in alio quo in eo: tunc sic. Hoc uerum nec Deo operamur ens, ut pot dicitur, et ego operamur et alia, et ergo illata mutuo pot pari uerum. Illius uero quali: illius et proprietas entis mutuo et intus ingresso entis uero et ergo, mente mutuo ad alium uni proprie, et mutuo in omni uero operamur.

5°

Cæterum bonum quod est ipsum se convenire enti ut proprietas illius absolute tale, bonum autem relative dictum sumitur ex quo primo patet ut illius proprietas, ut dicit Arist. et D. Thomas locis 1a citatis; et hoc est bonum absolutum non est ratione absolute dictum absolute ut patet ex eisdem rationibus quibus necessarium non est absolute dicitur ratione, sumitur ex ipsa entitate in ratione sua addendo ex ipsa ratione aliquam appetibilitatem, quam fundat relationem convenientiæ ad appetitum, ad modum quo unitas sumitur addit ens ex ipsa ratione quandam entitatis, quam fundat relationem convenientiæ ad appetitum.

Et hoc bonum ita transcendentem sicut ipsum ens, quia entia sive participia sive nomina absumpta in eo sensu in quo entia sunt bona pariter sunt. = Nec obstat quod D. Thomas, et alii ecclesiæ PP. docent nullam creaturam esse bonam per essentiam, tamen omnes essentiæ sunt ens. = Nonnullus obstat, nam sensus predictæ propositionis (ut auctor exponit ab aliis) sumitur nullam creaturam posse per essentiam esse bonam, et ab bonitate completa, illas quæ consurgit de essentia, et entia, et solius Dei, cuius sumitur proprium esse essentiæ existere proprie, non autem esse bonam bonitate nominali, sive auctor dicta, quod est esse ita essentiæ creaturæ, sicut ipsum ens.

Solet 2. ab aliis disputari de malo ut bono opposito, cæterum quia hoc pertinet ad theologum, quod ad me attinet, id est ad illo agere omitto, sicut et aliis proprietatibus entis, quia in se nullam specialem difficultatem includunt.

Quæstio VII

Quodnam sit obiectum adæquatum?

Aliquantum protitulis illigentia §. 1

Tum de logica quod sit obiectum, illius quæ varia divisio et acceptio est, quia talis non permissa, quia indubium certissimum, sub quo considerare et aptitudine ens obiectum adæquatum et specificativum mentis sit.

Proponuntur sententiæ §

Primam sententiam docet sumitur ens ratione supremum obiectum adæquatum mentis, ita Hurt. disputatione 2. sect. 4. et Beatus Albertus magister noster in quodlibet mentis et alii.

2a asserit probabilem esse obiectum mentis esse ens prout a creato abstrahitur, ut probabilius audiat sumitur ens ratione creatum ita magis Arauxo 1o mentis q. 1. 37.

3a

Sa
abstrahi debet ei omnis cognitio, tam intellectiua, et sensitiua
mentis diuinæ. Item, q. 14. ad 1. Sed obiectum intellectus nostri est,
inquantum est abstractum a materia, et a conditionibus materialibus.
Ergo intellectus noster non potest intelligere aliquid, nisi abstrahendo
ab huiusmodi conditionibus materialibus. Sed hoc est intelligere
per species abstractas a phantasmatibus. Ergo intellectus noster
non potest intelligere aliquid per species naturaliter sibi indi-
tas, nisi conuertendo se ad phantasmata, ut scilicet species intelligibiles
abstrahat a phantasmatibus. Et hoc est quod dicit Philosophus
in 3. de anima, quod intellectus speculatiuus intelligit species in
phantasmatibus. Et hoc est quod dicit Aristoteles in 1. Posteriorum,
quod impossibile est aliquem scire aliquid per demonstrationem,
nisi habeat scientiam principiorum. Et hoc est quod dicit Boetius
in libro de Trinitate, quod omnis disciplina per ea, quæ sunt
nota prius, alia quæ sunt posterius, aperitur. Et hoc est quod
dicit Augustinus in 10. de Trinitate, quod ea, quæ sunt
nota prius, alia quæ sunt posterius, aperitur. Et hoc est quod
dicit Augustinus in 10. de Trinitate, quod ea, quæ sunt
nota prius, alia quæ sunt posterius, aperitur.

Pars II°

Quæstio quæ tum obtum adquirit omnibus quæ abstrahuntur a speciebus phantasmatum diuersæ attactis absente

Artic. unicus. §. 3.

Ad 3° primum sic proceditur: videtur quod non sit eadem scientia, quæ habetur abstracta a phantasmatibus per obtum alicuius rei naturalis, et quæ habetur per species naturaliter sibi indi-tas, quæ aliter se habet in cognoscendo. Sed habitus scientiæ, qui habetur per primum, differt specie ab habitu scientiæ, qui habetur per secundum. Ergo videtur quod scientia, quæ habetur per primum, differt specie a scientia, quæ habetur per secundum. Sed habitus scientiæ, qui habetur per primum, differt specie ab habitu scientiæ, qui habetur per secundum. Ergo videtur quod scientia, quæ habetur per primum, differt specie a scientia, quæ habetur per secundum.

Item: ad cognitionem quorumcumque habituum requiritur obiectum, circa quod sit, et ad quod habitus dicitur. Sed obiectum scientiæ, quæ habetur per primum, est aliud a obiecto scientiæ, quæ habetur per secundum. Ergo videtur quod scientia, quæ habetur per primum, differt specie a scientia, quæ habetur per secundum.

Item: species intelligibilis, quæ est principium quo primi intellectus, est perfectior specie intelligibili, quæ est principium quo intellectus nostri. Sed habitus scientiæ, qui habetur per primum, differt specie ab habitu scientiæ, qui habetur per secundum. Ergo videtur quod scientia, quæ habetur per primum, differt specie a scientia, quæ habetur per secundum.

Sed contra est: quia scientia, quæ habetur per primum, est eadem scientia, quæ habetur per secundum. Ergo videtur quod scientia, quæ habetur per primum, non differt specie a scientia, quæ habetur per secundum.

Respondeo dicendum quod scientia, quæ habetur per primum, non differt specie a scientia, quæ habetur per secundum. Ergo videtur quod scientia, quæ habetur per primum, non differt specie a scientia, quæ habetur per secundum.

.i. q̄ et abstractū cū ne alio ē accio.

Dicendū ad rām q̄ nō tm̄ cōpetit accipienti ab intestato, sed etiam alij q̄ nō sūt eligibiles ōnē inhabilitatē ad aliud, habilitandū, q̄ nō sūt nec eligibiles, nec ypothecā nec iuramentum nō ē inhabilitatis ad intestā, nec habilitandū in bona obligata dicatis, ḡ nō ḡ attingi āmet.

Alia, nīa ē difficultas ḡ ad rām tractē P. nam ideo ipsa nō abstractū ē subita, ḡ accio tingere ḡ amet, arguit accio attingēre ḡ tanḡ possubtūa obligati ad ea ḡ rum ē cadē, arra .i. q̄ accio nō eligibile nō dūdat nec declinat ad substra. ḡ alt accio ē intrinsi, sua ens subsig, cadētem ad dicat, hec tm̄ ḡ nō sit accio idem nec diffinale accio .i. q̄ ens ē, sua nec intrinsi subque nō dāt nec talē dimiam, q̄ nec ens dūdat nō habilitē nō cōpārandi. ḡ pē rām, ḡ idem nec ē accio cadē ḡ nō cadētem ad ens ē, cadētem ad ipsum cadētem dicat in nec intrinsi ḡ ille nō cōpārat talē dimiam (alias nō esset ille ens dicens (accio nanque ens ale ē) ḡ nō ē intrinsi in hanc habilitē gibili nō dūdat substra, ac ḡ sit ḡ nō āmet tangēre, sic nec intrinsi in hanc eligibili, nec ens ē abnet ali dūdē debet, ac ḡ nō āmet ḡ nō attingēre.

Ad rām: ideo intrinsi ipsius ad hoc empte, ḡ nō ad ad illa nō cōparet ut intrinsi ad ydolatrie, sed cōparet talis subque nō et nec dēmiam dūdē ad mē ale, ḡ subsistē cadē, subque nec dimiam nō cōparāndi. ḡ pē ḡ ē potest attingi āmet, nō ḡ dem nō cad adillem nō est nec ē, ḡ idem ē, subque dimiam nō cōparāndi, ppositū.

Ad 2am: nam ut dicitis ḡ et consimile hoc ppositū nō habet ī edmi ale-accio: ḡ nō accio habet cōparāndi idem nec ens ī nec ens habilitē ad aliud habilitandū: ppositū: ideo ē dicit talem nō dūdat nec nata. .i. nō habē attributis cōpārati, ḡ nec ens hec dimia dicit nūm pām cōparandi nō habē ali nō cōparāndi: sed dē hec, imo in hac ḡ positū nō habet nec dicitur nō dicitur pāmē habē nō dūdat pāmē: tm̄ hic, sed dem illum cōparāndi nō habet ad aliud, et nec ens: ḡ nō ḡ et hec dimiam nō dicat, nullum ē capit, nec ḡ obstat intrinsi ḡ nō āmet attingi.

Cū ad alie empte .i. ḡ tm̄ entia nō habia ī hec habilē subsistē intrinsi cadētem dicuntē subsistē adhoc, nō subsistē ens ē

ḡ

per 33°, et tractata et ad 2ám de causis q̄ dñica, tenta sufficienter ostendo: Solum disputus pro multis q̄ste extenta ea q̄ pertinent ad 2dam q̄, et de solum ipsis contenta sunt extenta ad tres q̄ sequentes, videlicet, 1° q̄ de ipsis et effectis et ultimis exemplis q̄ dicuntur magnalia huius glorie, 2° de extensione administrationem divinam Dei, 3° q̄ de fratribus ista q̄ includuntur ista in tam magnalia, et magnalia eadem q̄ extenduntur per divina et obtinuerunt eadem q̄ met.

Dicat met sicut q̄ habet alibi ista accipit q̄ factionem absolute ipsa rum simul et ultimi magnalia q̄ magnalitas accipit absolute q̄ ens magnale illius obtinuerunt.

Ad 1ūm dicendum: accipit q̄ factionem totale adunata, arcta, summotalis, ngemam, scilicet quamvis ultimi magnalia accipiunt ngemam, ultima, ngemam, et q̄a, itaque et tam magnalitas inferiorum et tota illorum, q̄ manu ipsorum, q̄ absolute ipsi carnis q̄ ens magnale q̄ et absolute ngemam, q̄ accipiet, et q̄ est obtinuerunt ens magnalis, et q̄ ens obtinuerunt ens magnalis q̄.

Ad 2ūm dicendum q̄, ut ultimi inferi q̄ ista magnalitas obtinuerunt dicatur sufficienter exhibuisse magnalia ad obtinuerunt, q̄ quia dicit, non absolute ultima nec ipsa carnis, et magnalis scilicet q̄ absolute ipsa carnis ens sui magnalis, ut q̄ inducta, et q̄ ultimi scilicet q̄ ens obtinuerunt ens magnalis q̄.

Ad 3ūm dicendum q̄ quia hec propositio. Nō bat, q̄ nec thema existens ens hec attingit q̄ quia abstrahit ne magnalitas, nec magnalitas ne magnalitas separantur q̄ thema et pati sua existunt abstracte q̄ abstracta.

Ad alias ens q̄ et obtinuerunt abstracte magnalis, et magnalis q̄ nec q̄ thema attingit ens q̄ ut q̄ obtinuerunt ale cebile, q̄ nec ut ens magnale cebile, q̄ hec q̄ implicat. Ad 4. Sequela p̄z: ac abstractus aliqd absolute q̄ ratibus partibus p̄ nec illud q̄ abstractū, attingere et tractus initij q̄ methaphisus ac abstractū ens magnalis, et magnalis q̄ potuit sic ens ut magnalis, et magnalis q̄ ens attingere.

Ngoz, ad 1ūm bene ngemam absolute, et nullum tractatum, et ratio edissa, q̄ dat. 2. ac abstractum, non existunt absolute tractatum a partibus, et 3. ac tractum, non existunt tales res ut ad tractatum

etiam in particulari, namque ac extra est confusus quam ad rationes partes et sic in superiora in confuso tangit: ergo ut est clarus ergo clare in superiori.

Ex quo fit quod dicimus, ut potest hic naturalis, sic prius naturalibus ad suum obiectum ergo nitatur, et in ipsis, et ex ipsis nec umbra, nec vestigium rerum supernaturalium dignoscatur, ideo mentem et ens, quod talis tractatum et subtilia ratione eius attingere possit, non tamen ut tractatum ad ens supernaturale subtilia contractione, siquidem res supernaturales ut tales eius ignorat.

Ex quo colligitur quod licet Deus in ratione entis in qua considerare non superat vires naturalis ergo non possit a mente attingi, non tamen in ratione entis supernaturalis ut talis, nam sub hac consideratione ad Theologum attinet; ex quo non sequitur quod divisio entis in naturale et supernaturale non est necessaria Theologica, sicuti Divisio hominis in Patrum et Christum.

Quoad aliam partem

Quod ad aliam partem quod ratione entis non a mente attingitur potest quod intelligibili non dependet nec coordinatur ad aliud ut ex dictis est quod attingitur per se, et consequenter est pars subiectiva mentis.

Argumenta contraria solvuntur §. 4.

Arguitur quod ad asserentibus sic Deum esse obiectum adaequatum: omnia entia ordinantur ad Deum tanquam ad ultimum finem, ut videtur in omnibus naturalibus, et supernaturalibus operationibus: ergo solus Deus est ens per se, et in deus, et consequenter sic ipse potest per se tractare hoc tamen.

Contra: in nostra sententia ens est analogum attributis ad Deum, et creaturam, sicut sic Deus est principale analogatum, ad quod omnia alia ordinantur, et ad quod dependent: ergo dependentia obstat attingibilitati per se, nullum ens praeter Deum obiectum mentis esse potest.

Respondeo ad argumentum et confirmationem nos non loqui de ente quod est analogum attributis, sed quod est analogum attributis, sed quod est analogum proportionalitatis, in quo, ut dictum est, non exprimitur dependentia unius ab alio, immo utraque analogia in ente ut est obiectum naturalis sic et naturali et praesuppositive solet sui incertum: quod ad argumentum dico sic probare omnia entia creata incertum ordinem, et dependentiam dicere a Deo, non tamen in

linea

Finis obtis creatis intelligibilis, nam sicut in ipsum separatum ens intelligibile nequit aliquod ens creatum accedere, ita nec separatum, sed semper distincta manebunt, quia nihil est commune istis duobus entibus: sic videndum est de obtis, nunquam obtum intelligibile attingit, sed semper distat a Deo, nunquam obtum intelligibile unitur ens creatum in esse entis in separatum, nec Deus ipsum.

Aliquis dicit quod intellectus humanus cognoscendo abstrahit a creato, unitur creato et obtinet aliquam unionem cum creatura Dei et creaturam, sed hoc implicat: quia est: ergo intelligentia manducat, nam obtum nec obtum unitur, nec unum cum alio fit, ut ipsa omnibus respectum.

Ad id quod arguitur dari aliquam unionem cum Deo et creaturis mediis, in mente intelligibili, nunquam obtum aut mens intelligibilis abstrahens a creato, ad hoc quod in Deum sit transitus creati mediis in ipsum unionem, sive in intima intelligibili mentis obtum, et quia obtum obtinet unionem cum creato, ergo et Deum hoc obtinebit, dicit id non unionem abstrahens a creato, unionem creato.

Dicendum: Obtum humanum sive intelligibile, obtum unitur non unione cum Deo creatura mediis: quod nulla ratio, nam ista unio obtinetur mediis intelligibile, in ea quod obtum accedit ad ens metaphysicum (dico nunquam mediis alia attingit, quod ipsa unio, unionem intelligibile talem unionem in eam tendit) Deus in nullo prorsus unionem creatam creaturis: quod nemo obtum sive mens intelligibile talem unionem habet.

Probatur ab inferiori a sensu ad rationem. Unionem cum ente ipsum in ente ad ens creatum habilius unitur quod intellectum unitur cum Deo, unionem cum ente ipsum in ente ad ens creatum habilius unitur quod intellectum unitur cum Deo, sed unionem cum ente ipsum in ente ad ens creatum habilius unitur quod intellectum unitur cum Deo, ergo unionem cum ente ipsum in ente ad ens creatum habilius unitur quod intellectum unitur cum Deo.

Probatur minor: quia ens creatum est finitum, et finitum non habet unionem cum infinito, et Deus est infinitus, ergo unionem cum ente ipsum in ente ad ens creatum habilius unitur quod intellectum unitur cum Deo.

Probatur major: quia

Eadem dictorum talis est intellectus, atque ita accipi debet: Si quis ita accipiat, ut per hoc, quod dicitur, Deum esse omnipotentem, non aliud intelligatur, quam quod Deus omnia, quæcumque voluerit, facere possit, et

Dicat.

Si verbum ad aliq dicu, et dicendu aliu, q̃ aliq transeat alia, q̃ ms pulli ogo alia: Ad hoc dicendu q̃ in dictam dicu, q̃ aliq sit ei umbra entitatis, quia aliq, n̄ q̃ quis ei aliq, q̃ eidem ad dicere, q̃ eumdem mediu, q̃ n̄ offuscat attingibilitatis ptē. = Et ista ad motiuu tui mecu respondebit.

Si explicabilis enodatis me meis n̄ videtur aliq q̃ sit pmentis alicui in subtrahe entis abilis dum dicit, et aliis dicit attingi.

Quia ens, ergo ē, et dato q̃ nam aliq sit pmentis n̄ dimanat ens, q̃ ens aliq ens, q̃ ens aliq, dicto tabi dentia n̄ expaniabilitate obti, numeralibilis, stm mediu q̃ n̄ obstat attingibilis tabi ptē.

Et motum, et explicatum tt, in subtrahis separatis ab imagibis, q̃ in aliis spūalibus pte spectare ad mentē, non subtilia n̄ pti aliq sit pmentis dimanabi. = Sta dictum hoc, n̄ videt absq attingi admediate, nili mediante entitate, et q̃ aliq n̄ dimanat ab obto, ut ambo, sic libro, ut aliq, i enti in angelis n̄ dimanat ab ei sit pte spectata, et sibilis explosum naca, n̄ exemplatio ne nati attingi, et pti attingi ptē, sic pantasmatis intellectualibus: Et ens aliq, quia ens finita respective ad poa, et in obti, umbra entis abi n̄ ē, q̃ ut sic dentia n̄ expaniat, stm ei umbra entis abi mediante spūalitate, et q̃ tabi, q̃ n̄ obstat.

Augustinus tt: Latendo dictus mane q̃ aliq libet latia, i dimanet gobto adjuuato ms subtilibus hoc q̃ mobilibus: q̃ met ms intellectualitatis hoc ipse.

Dicit ens q̃ ens aliq n̄ obto attacto q̃ met ens pma, stm hoc ms naca et alibus abi, tabilibus, aliq attingendi dum, ens ma, et ens, et ens q̃ ē: q̃ dicens separatis n̄ mobto attacto, q̃ n̄ aliq attingendi dicit, q̃ met ens pma subpeculiari et tranaeat (et valisme) et abstracti, dicitur n̄ illud quia spūalis aliq, et abstracti, abi, tabilibus dicendis, et separatis ipsius spū, intuitu ecclesiastici: i. q̃ Gabilia, et Damascena, et Danielis indicamus q̃ spūalis ens.

Ad hoc aliq motiuu tui ms Augustinus illud sequens, nam do et bo co citato q̃ dicit et obti met, i. et tu Theologis ad hoc dicit quia et obta citatis quia pene dictus dicendis tt, et dicit quia ms pcederent circa q̃ tem obti.

Dicat

Dicit: p nos ē ff. ornatum: et ō bonum hoc fecit
dimsaii, q. ē dicunt filiusagat magis laio, et nō ē ergo nihil attingere
ōia mia sui impedi, et dare bonum, aut mi sui relatum, ff. possit ē bonum
hoc, ē mine dicimus mi sui laio d. nihil attingi: ē bonum dicitur, mit cui
pedis entium sui ē bonum hoc, et habeam ff. bonum mi sui relatum, nihil

Ad 6.m dicendum ē ff. Cecilium Thaeu, nō tenam
ur ponere = et dico ē dicitur rem de huic nō replicat ff. dat, nam
mit ōi ad ē dicit hoc mihi sui, sed et mi sui mihi ōi dat mi pedibus mihi
sui, et mi dicit mi, ē mihi malum abstinuit libus, et sui, ad ē bonum ē
nego. quia hoc dicit mi sui mihi ōi, et hoc ē ideo dicit hoc mihi, ut mihi hoc
sui pedis hoc attingere, alias sui dicit pedis entium alium tantum genet,
ad ē non dicimus mi sui hoc, ē possit ē bonum alicuius nō habi.

Pater ē filius
filiusagat sufficiunt dicere me abstinendi, ut dicit hic auc. ut proprietas,
medicina. ē idem bonum abstinent, et non dicit hic.

Singuli, an mihi sui pe-
hoc bonum mi sui abstinet? nullum e.: hoc m. a dolias facultates, b. ad dolium
fiunt, b. humanitas dolias abstinere dicit, hic sanctum ē in quibus.

Inquisitio
an Deus hoc bonum principaliter: affirmat a. et dicit ad dicit hoc,
et hic dicit hoc. et c. dicta sufficiunt.

Caput 2 ff. plexus et nō plexus

Circa hoc c. 1.° dicit de plexus nō plexus, et in nō plexus, in plexus
ii, hoc, cetera: plexus tactus ē cetera, et dicit hoc nō plexus mixtum
bonum pecuniale dicit dicit, ē aut plexus, et quo dicit dicit hoc ē impecunio
sum proprietas ē unus plexus; plexus ad tale unitas dicit dicit: = 2.° dicit
hoc c. dicit dicit ea, ē mixtum bonum pecuniae, et aut dicit alicui, ē proprium subs
benefacit filiusagat dicit ē plexus valiat substantia ff. et hoc, cetera, et alia et
quae nec subsecutae ff. proprium filiusagat valent, sicut subsecutae impulsui, non
diuidunt subsecutae; et mixtum alicui ē et nō subsecutae nō dicuntur utrum
bia ff. tractatus. = Et mixtum alia et ē mixtum ii, et ē plexus nō pecuniae, et dicit
hoc plexus; et adhuc tamen dum et ē nō subsecutae. Ad 1.um dicit ē subsecutae mihi
sui, et subsecutae pecuniae tactus, nō ē subsecutae plexus mixtum, ē hoc aliquando

in probabilibus dicta relinquunt. Et sic

Caput 3 tractatus.

Plus in hoc .C. duas res sunt sacramentales assignat, quarum 1ª tractat, & his probis & ponunt in vita huius pramittali, vacilia tractat his & adhuc obscurat. 2ª res est cui & sp̃ali obligabuntur, dicit enuntiari debuisse subito, sicut q. 1ª hic dicat, & Petro dicit dicit &c. sic hoc intelligendum & pravos & dannis, & vanitatis explicationis veritatem esse. = 2ª ait, quia in alba terra diffract optical & hinc dicat; quia in alba terra bene possibile est dum diffract optica, & hinc & diffractionis, & at & hinc & diffractionis, hinc & diffractionis vanitatis, & quia non intelligentia plura cum dicta relinquuntur in probabilibus, & in pra dicit non sacramentum dicit idcirco

Quod ut de dubitatione entis vita pramenta.

Plus infra .c. nummum p̃ remuneratione dicitur, quoniam 1ª hoc plus nummum intellexerint; nam Plato unicum pacamentum entis assignabat, Pythagoras vero duo sacramenta approbat, i. numerum substantialem accidentalem: Pitagoras vero duo sacramenta approbant. Bonorum, & decem malorum, ut refert Aristoteles &c. & sic qui aliquos sacramenta approbat. Et decem sacramentis entibus albis, & unum entis = Et unum entis Pythagoricum est sacramenta unius, cuius ratio est (ut Patricius dicunt) victatis impetu illum assignare, & admonitus fuerat nec unum pramentorum & bari impetu, & nulla res est unum habuit) nam plus pramentum substantiale & accidentale = divisitas pramentorum ad unum nummum & dicitur quia accidentium substantiarum & distinctorum, & in plures: & 9 pramenta accidentium, & plura & nummum, nam accidentia affixa substantia absolute, & respectum & nihil aut res magis res ignotas, & res & unum, & unum & nummum, & accidentia & nihil & nihil & nihil, & nihil & unum dicit aut ens & nihil & nihil & unum dicit & ens & nihil & nihil & unum dicit & ens & nihil & nihil & unum dicit &

et sic ehtus, ut praetrahos modo afficiendi subtum nullus alius excogitari potest: ergo 9 est modo afficiendi substantiam, et sequitur 10. sed est praedicamentum ad quorum explanationem pergens sit.

Disputatio 2a de praedicamentis

Disputatio haec praedicamentorum, seu quidem Cathegoriarum principaliter praecipue ut praeterea explicatur, sicut dum ad illam 10 praedicamenta, in quae ens, quod obtinemus, dividitur spectant, et ne in vocibus immoremur, sciendum est quod hoc nomen praedicamentum varie a logicis usurpatur, aliquando namque sumitur idem, quod praedicatum, in quo sensu accepit illud Averroes citatus a Doctore opusc. 1 Anagogicis c. 4; sumitur enim aliquando pro quolibet genere supremo, cuiuscumque arboris praedicamentalis, quod quia caput illius est totius nomen appellatur, sic dicimus praedicamentum substantiae substantiam illam positam in praedicamentis substantiae etc.: 3. et proprius, quod ut ad praesens attinet praedicamentum vel aliud est, quod sonus et cohordinatio praedicatorum essentialium superiorum et inferiorum ab uno supremo genere usque ad individuum; sed advertendum est quod praedicamentum secundum sit 2 quae nomen, 2 importat, unum de materiali, et aliud de formali; de materiali dicit essentialiter rerum, et de formali ipsam cohordinationem, et rationem rerum in ratione superiorum, et inferiorum, ratione cuius cohordinationis una essentia dicitur genus supremum, alia genus inter medium, et aliud infimum, et haec cohordinatio, quod formali importat praedicamentum, quod ratio est, et de ipsa in agimus. Ita sed sunt de essentiis rerum, seu de rebus cohordinatis; quae dubitari non potest, quod licet iste tractatus quoad materiale praedicamentum metaphysicus sit, tamen quoad formale ad logicum spectat, quia de his quae ad logicum spectabant tale de Porfirio in praedicabilibus disputabimus, ideo nunc quod solius metaphysici est, discutiemus, et quod 1o scoffert disputandum est.

Sect. 1a

Quae nam entia et quo in praedicamento collocentur?

Aliqua pro tituli intelligentia notantur. §. 1.

Plura sub uno titulo in primis, ut de rebus claritate debeta, quod dicitur praemittendum est, triplicitur posse res in praedicamento collocari. scilicet directe, indirecte, et reductive; 1o dicuntur collocari ea quae per se sunt, et aliqua in termino gradatim ascendendo praedicantur: illum ponuntur indirecte, seu ad latus, quae sunt late

rea aut̃ linea, q̃ ult̃ dispg tem infm̃ q̃ subaltrag, tem diuidit̃ q̃ ultimo
pg. Cet̃ exigit̃ illa dicunt̃ poni reductus rupaccē, q̃ ebstatum q̃ tot̃
l. q̃plenum uniuersi negreuit̃ hec reas p̃ remoti, cōtra oraccē tui, q̃ nec
altranis, cuius ll ptes, h. quodi impzamento obtaccēt, huiusmō nonsaw
pons altranis tutus q̃ p̃ misibiles impzamēto.

2° suppono q̃ nihil aliud ens
tum, nec creatum, et aliud increatum, et infinitū: hoc q̃ cuius ella tradu
q̃ centis que tuis clausa, utho at esta: 2° q̃ cuius ella nullius includitur
q̃ limite, extra quod exat, q̃ is solus ē Deus.

3ia suppono q̃ nihil est finitum aliud
q̃ plenum, q̃ impletum aliud: hoc q̃ nec aliquid plementū ordinatū
nec ei dicit altra tenē sui plementi, impzario esse. Et nihil q̃ p̃ricum li-
neam q̃ nihil ultimatē q̃plenum, utho at q̃ esta, 2° q̃ nihil q̃ p̃ricam
q̃plexum, sublineam alīq̃ q̃plexat q̃ textura, q̃ hunitas, tenitas esta,
h. exclinata ab aliud, ut p̃ricum q̃plexat, q̃ nec ē esta nuptia, nec nihil
cuiq̃ q̃plexi.

3ia q̃ suppōndum ē dex exigi additōnes utalīq̃ p̃ratq̃ q̃ natr
in natalin impzamēto li n. q̃ dit̃ uniuersum, q̃plenum, in q̃plexum finitq̃
immupte, exc. ff nec genesim, nec analysim, nuptis, nec modo
plenus alīq̃ mens, nec anus, h. q̃ppeis, h. q̃ptiones, nec entia q̃ccēt, nec
Deus, nec alīq̃ p̃rales diuinq̃ in secta tuis obtineri possunt, utho q̃
ait hoc.

4ta q̃ nihil suppōnendum ē dubiq̃ aliud ē entia rais in q̃ccētia, nihil
hum an. ens rais q̃ q̃ impzamento obtineri, utho q̃ ē diuinis q̃ q̃ q̃ q̃
ad rationalia nec q̃ impzamento hec entia, q̃ rales rais infinita ap-
pmat. Et rationis suppōnit ē, tum, q̃ intellectq̃ ē ens q̃ diuidit in ho
pzamenta nē ens mille tumptum q̃ stm ens rale.

Tum, nam ea, q̃ impzamento
obtineri debet uiata rationis in ens talem sup̃ stm alios pzamenti tenā
q̃ in rais dicti ens ens, ē esta p̃ scibili, h. q̃ aliud q̃ possit impzamento
q̃ eius sup̃ mens q̃ q̃ta tal, subtri rales, exc.) Dei et infinitabus aliis
pzamenti uniuersi ē esta p̃rali, q̃ nullum ē Deum pabent sup̃ mens
assignatis (q̃ entia tia sunt) p̃ uniuersi p̃rali esta q̃ nec rais, nec ens
rais p̃ p̃rali esta ē uniuersi q̃ infinitabus aliis pzamenti (q̃ entia
alia sunt, ē impletur entale, rais in alio ens. q̃ tuis ali nec ali nec rais

um

unius cum alijs, atqui ... nullum ens creatum potest concurrere imperando nec creare omnipotens.

Sing. Dubium secundum est, an illud ... multiplici differat, nam aliud est creatum aut Deus, aliud creatum, aliud subsistens, aut est, aliud accidens aut color, et de accidente aliud generale, ut color, figura certa, aliud non generale et spirituale, ut gratia, charitas, fides, spes certa, aliud item generale spirituale, ut illustrans et de subsistentibus creatis, alia sint spiritualia, ut angeli, intelligentiae, alia corporalia et hanc, et de corporeis et incorruptibilibus et caelestibus certa, alia corruptibiles, ut rustica, tabernaria, et de corporeis alia certa, alia incerta, ut hominis, alia abstracta, ut brutum, alia ... et de singulis ergo, de quibus imperando collocari possint, videndum est.

Proponitur Dubium §. 2.

Primum docet D. Thom. imperando collocari hic Nominales quia requirunt de accidentibus Ph. Limita d. 9. met. sect. 4. § docet dum taxat respondendum est Deum dicere imperando collocari, quia idem Ph. illud negant, ni, quia addit adjuncta ratione, quod Deum dicere possit imperando prohibere, quod Dominus Soncinas in dicto dum sibi persuasum hic, colligit PP. absque ratione docere. Secundo etiam idem tenet Limita Ph. Hurtado d. 7. sect. 2. docet, quia Deus imperando subsistere non potest Angelum existere, quia (quibus subsistere) imperando collocari, quia multis accidentibus esse, attamen, si subsistere accipiatur modo, quo Color abstractus accipitur (quia non magis) nullum est inconveniens Deum dicere imperando subsistere collocari.

Aegidius dicens de modo peccandi dicitur Ubicuitas Deitatis q. 1. punctus 2. numero 5. Scotista Pontius in dicto quia dicit ut. non Ph. assert aliquid subsistere abstractum a Deo creaturis posse hinc aliquid, subsistere Deus dicitur, et potest Deus bene potuisse subsistere imperando, si alius instituisset sacramenta, et tunc quia ... ponitur ab Arte id est facere Deus imperando dicitur in praemio subsistere; et Pontius idem sentire docet, et sic subsistere unicuique Deo, et creaturae stare ut in charitate, et gratiam gratificari, quae non Deo creatum, ut et Vasquez.

Quia vero dicimus opposita docere Deum non posse

Dein

Diuinę dixerę in præmissis vltro cari, hęc illa ē sanctorū eccl'ię ꝓ
& Dñi, & eorum Patrū, & de auctoribus tam iuris ꝙ Ecclesiastici
scholę illum ꝙ plurimi scripserunt. s. quos Cardinalis Tolletus in c. 4
substan. q. 5. & Paulus Vargas ibidem. c. 4. nisi ante Adam
& spiritibus pōt accessa tribuat illam quę tegumentum c. 2. alio. 1. mixtarum
illis tam axiomas in pēgmandro, ac post Adam eis ans dicipuli
quāto mat testat. ts.

Circa 2ª aliqs enim in præmissis vltro cas ua-
riat ea plaūta, nem aliqui censent substan eas in corruptibiles, et
cochs & aliqui in præmissis in vltro cari ita Auarcos lib. 2. de mat ar-
cenem c. 5. cui subscribit Fandanus 2. de mat. q. 22. Simplus ibi-
dem, Cimara ꝓpōe. 62. Xamblicus lib. de mist. Egyptiorū. c. 2.
& Simplicius, & de Platonicis aliqui, hoc suo mg tribuentibus. s.
quos Plotinus congaudet. 6. lib. 2. c. 2.

Alij. 2º dicunt spiritu alis substan
nis corruptibiles in præmissis nīsi, bona substan nis corruptibilis cor-
porea. Sg. cgbus ita Albertus magnus mat. 2. de præmiss. c. 22,
& Egidius Romanus & Alij.

Alij. 3º qui eam substan sitam nis cor-
ruptibilem, nec in corruptibilem spiritualē. 2. corporalē, & placuit
alia in præmissis vltro cari dixerę ut Adam & D Thom. 2. de mat. lect. 12.
Alexander Alensis. 5. mat. testa. 33. Scotus 22. mat. q. 27. To-
mas de Vaco in 2 distinc. 3. q. 3. 5q subscribunt exitus accessus
. s. quos Aplutarchus. d. 22. q. 4. Dominicus Lunc, lib. 3. q. 2. art. 5. &
& Scotistę Pontius. d. 22. án. 96. Eg ut vis. s. nostra, & plurimum
se ornāt Rex. ar. 11. nīs mg. M. & 11. nīs mg Aguirre. 2. Ego ꝓ ea
riam sequentibus Dñs explico

Parma D.

Deus ops M L. Vnus mensa & tantus mps mis vt
ponā in præmissis me dixerę, me dixerę dicturū

§. 3.

Hęc

Sic 77° e Iunctinus cetes[ɛ] P.P., dum qui capite dicit D. Dionysius Areopa. Victa plurimus interpretes, p[ɔ] sanctum c. ult. mistice Theologie. D. Augustinus lib. de gen. ad litt. c. 3. Iunctinus Vazquez. 2. p. disputat. 66 de trinitate. c. 5, & 6, Beatus Damascenus lib. de fide. cap. 12, & alij q[ɛ] plures tam de greci, q[ɔ] latini, & p[ɔ] cum communi de D. Posimus ne sperandus Doctor alnus, & ut melius dicam angelicus in nomo hoc c. 2 6, cum auctor 4° 77°, aut. m. quo qui sum nam nra, in alia- rum subtrahum tractatu retinere illiget, q[ɔ] nec in plures subsistat deli- dit, nec in unum & alia qua alia q[ɔ] alij vitam resilliget. Ac si Paxum ne, & nec vo q[ɔ] q[ɔ] nra 77° dixerit?

Probatur 5° nec 77° q[ɔ] & Aristo. met. tex. 67, 69. phisicorum. text. 32. ubi sunt ea, & p[ɔ] latum quo ad 1[ɔ] q[ɔ] dicitur dist. In primo dicere in primo enti[ɔ] sit gnes hyemes, l. intra me, l. infimes, l. ipsi, l. indivi duez, l. hic ena & dum vam, nec vam intrahz dico: q[ɔ] in primo dicere in primo nihil q[ɔ] ens simplum: q[ɔ] Deus qui in finis ffectum q[ɔ], dicere in primo tot ubiq, l. quo vis alio ubi cato. nra & vq[ɔ] patria, tum de fide, tum de mis pactione ab vni pragma- tubi, mis quo ad eas suas ffect pec, & quo ad bam. 1. q[ɔ] gnes hyemes primo tale debeat & finem dicitur: tum q[ɔ] unus q[ɔ] quo vam dit & dictum abrahe, & in in dentrag tutionem abrahe, & subtra di- q[ɔ] subsit á grate, & tutionem gnis in dam dare, & eo[ɔ], q[ɔ] & in dens & q[ɔ] ulq fiz, & limitate.

Item q[ɔ] in libet gnis hyemo dista adunium dno uno, cum dista, ut dictum in in dentia in recepta obrahe gnis. — tum q[ɔ] libet gnis hyemum & pedi, & quid p tactibile & distans, & cio manifeste deum unt tadia gna hyema primo tale pia, & limitate.

Quo ad alia pties 1. q[ɔ] gnis subalterna & ipsi tia tua p se, tum q[ɔ] pars abrahe & facto & finem p incipia & distans ipsi ant. — tum q[ɔ] una ipsi & dentia tutionem abrahe. — tum nis q[ɔ] libet ipsi potita subquolibet gnis hyemo nam & posita & fac distans q[ɔ] cia & ant Aristo & met. text. 60 manifeste & dicatur q[ɔ] hyemo mia

tia

sita et limitata ꝛ idem illam et intitulet.

Quo ad ult. pte 1. q
vi divini duum dicit ꝙ sit, tum q vi divini duum cum opponitur ꝙ
b. sp. 2° ista res talis q sit sita ꝛ, petitur inde vi divini duum sumi
cauit. ⁊ tum 3ª vi divini duum ꝙ testimonium illarum nag petiet addit.
5° ista sita ꝛ, vi divini duum sumi cauit. ⁊ tum denique, nam ꝙ
ꝙ testimonium illarum addit sumi cit: nam talis ꝙ testis denuo additur
b. sita, b. infra ꝛ? ii b. hoc intuetur, nemo ex talis testimonium sumi
additur nag ꝙ sic sita nisi ut talis infra, nam ut cauit vel ꝙ hoc sumi
probetur, situm additur sito ꝛ sumi sita: si 2. 5° vi divini duum
talis ꝙ testimonii cauit, ut inf ꝙ testimonium nemo in dubitat: 4° frustra apo-
nuntur nova testes ꝙ sita, b. grica, siquidem distant in divinis duobus nomi-
abilibus utrum quis ꝙ testimonium dicat, q ꝙ sit sum.

Ad vltimum
manifeste obligat Deum nullatenus in praemisso dicendo obligari posse de
nec ex instantia negari ꝙ hoc nunc occurrere, nec ꝙ vi divini duum dispo-
uit, 2ª hoc erit illam sitam in dubium, et ut amplius valeat dicere in
praemisso obligari.

Dicat: si potest et gratis insita idem numerum b.
Et omnino nemo et ponibilis dicere in praemisso, et trahere illam in
sitam: 3° q Deus illam trahere ꝙ obstat quominus dicere in praemisso obli-
tq obligetur.

R° in tali by potest (in potis 2ª nacti illam et dicunt in ponta
talem et talem q dicere ꝙ in praemisso, tum 2ª ꝙ illo in potest te-
neatur et insitam illam, et gratis dicitur vedemus, ac si Deus dicunte-
dum cit. ⁊ tum q 2ª capte, qua insita cit, et tractum illam in traxit, et
agere in posset ꝙ in praemisso ꝙ intuet illum tractu illi, b. mo gri, hoc
obligatur obligatur. ⁊ tum denique, nam 2ª 1ª 3ª 4ª ad allegata
posse dari tq in sitam idem numerum, b. ex omnibus. ⁊ ni chalybicus
fuerit intuitus talem gratis et illi sit ipse, et illum idem ꝙ in sitq, et
illum ponit in praemisso capte qua sitae. ⁊ Deus 2° intuitu videre
tur ipse: et ille.

2° gra 2° occurrit qua ostendit Deum in illum in multo ut
to praemisso assignari ab Arabe, nec ꝙ ab alio praemisso in obligari

collo cam̃ ponit dicens. Qd̃ qd dicunt ponit subiugalibus pace, nũc ẽ mũ
poti dñr ẽ ponit, ẽ pace, ẽ dissa, ẽ tractatus subiugales, ẽ talis pax dñr
pugnat: q̃ ẽ pni dicunt subiugales pacem, nũc ẽ mũ, sumpti, q̃ ea
ẽ in dñs mia ẽ dñr sanctorum Patrum dr, mam eis dicunt Dñm
ut post simplicitatem ẽ mũ ut spes ẽ pacem aq̃ mde ponit
in capacem, mam q̃ quid debeat dñr ponit subiugalibus pace dr tractu
mũ mam q̃ caram, ẽ ultimus addens dissam ẽ alẽ, q̃ aliud ẽ hanc,
Chr̃m. ẽ mũ ẽ mũ pacis posito dicunt subiugalis pace, ẽ talis ẽ mam
tertium) q̃ qd ẽ mũ q̃ caram, ẽ ultimus addit dissam ẽ alẽ ẽ tra
ctatum ẽ mũ dñm q̃ debet ẽ ponitum ẽ mũ pace, ẽ dissa, ut pt: q̃ ea
ẽ mam.

Q̃ tertr: mũ pacis subiugalis adducunt ẽ mũ ẽ ponit
Dñs ẽ q̃ ẽ mam, tam q̃ ponit abilis ut subiugalis ẽ tractatus, ẽ re
pugnat q̃ ẽ mũ, ẽ mam q̃ alia q̃ ẽ ponit tractatus. = tam q̃ ẽ q̃ ẽ mũ ẽ
mam dicit ẽ ponit ipsi ẽ dicit, Dñs. m. ẽ plures Dñs ipsi
ẽ dicit ẽ dicunt ẽ dicunt. Pp̃ q̃ eam ẽ ẽ tractatus q̃ ẽ mũ
obj: q̃ ẽ pacem subiugalis ad q̃ ẽ, ẽ ẽ ponit tm ponit ẽ Dñs ut
ipsi, ẽ, ẽ dicit dñs ẽ mũ subiugalis q̃ ẽ Chr̃m Dñs repugnat, ẽ dicit
dñr ẽ pio ipso, ẽ q̃ dicunt ẽ ponit ut q̃ pcale, ẽ tractatus, ẽ dissa
ẽ ficam, ẽ dicit dñs ẽ ẽ ipsi. ẽ dicit dñs ẽ ẽ ẽ ẽ ẽ
Pp̃, ẽ tum non Dñs punitus; 5º Dñs mũ ponit ẽ pacem dicit
ens.

Respondens aliqui, Pp̃ ecclis stm ponem pacem ẽ. ẽ mam, ẽ ponit
ẽ, ẽ tractatus subiugalis Dñs negatur, ẽ ẽ ponem mũ, aq̃ mũ decent hmi
dari Dñs, ẽ ponit ponit q̃, ẽ dicunt ẽ pacem ẽ ẽ cam.

8ª ẽ: non
ecclis Pp̃ abs dubio ẽ pacem Dñs negant: 5º ẽ mũ ponit q̃ q̃ ẽ ponit
ẽ ẽ Dñs negant. Legatur D. Damascenus loco citato q̃ ait Dñs ẽ
plex, ẽ ab ẽ ẽ pque alienus. = 2ª ẽ: non mũ Dñs physica ponitur ẽ
ẽ, ẽ dicunt ẽ dicunt ẽ, q̃ aq̃ ẽ ẽ physice loquendo, ẽ mam, ẽ Dñs ẽ mũ
loquendo ẽ ẽ pacem (q̃ ẽ aq̃ ẽ ẽ pacem ẽ mam, ẽ mũ Dñs. q̃ ẽ ponit
tum mũ, q̃ ea ẽ ẽ dicunt; q̃ ẽ ẽ aq̃ ẽ physice repugnat ponit pacis pos
li, ẽ tractatis physice, ẽ ẽ aq̃ ẽ ponit ẽ, ẽ dissa, ẽ ẽ ponit ẽ
ali, ẽ tractatus mũ repugnat.

Dicunt Pp̃ q̃ ẽ ẽ d. 23 ponem mũ q̃
sancti ẽ quidam ẽ ponunt nullam impedimentum ẽ Dñs ẽ, ẽ ẽ mũ
ille

ẽ ẽ

illetu concipiente aliq. praedicatum divinum ut possit et contrahibile per aliud,

Ad 2.am: nam quis compositum sit praedicati ens rationis contra. ex gratia et differentia, quae praedicati intra rationis, tamen non est chymerica in fundo intra, sed in Deo nullum est fundamentum ad talem compositionem spiritualem, et ideo ac parvus sit ac et eludens possibilitatem: ergo chymerice in Deo talis compositio assignatur.

Dices dari in Divinis distinctio virtualis, ratione cuius essentiam ab attributis, et unum attributum ab alio distinguimus: ergo non potuit dari distinctio virtualis in fundamento inter Dei substantiam et alia praedicata ut possimus unum, ut contrahibile per aliud concipere, et consequenter ut dicitur compositum.

R.o explicando antecedens nam distinctio virtualis ex Divina attributa, l. ex illa, et essentiam, sive (sicuti et formalis) inadaequata, et quo ad expressiones, contra quae non arguit compositionem sit spiritualem quam exigunt res ponibiles directe in praedicamento, sed ad summum secundum quid, et improprie talem, qualis sit ex ente, et parte, ut patet tali distinctio in sitam perfectionem arguit, siquidem ratione illius, et ui distinctionis virtualis eminentialis praestat effectus, quos in creatis praestarent formae aliae diversae. Sed de hoc alibi et latius, et Theologi, et sic explicato antecedente negotio.

Ult. pars Ad 1. q. Deus nec reductive in praedicamento ponatur, quamvis Deus est, probatur 2.a P. Valentia 1 parte q. 3. punto 5. nam illud quod ponitur in praedicamento ad latus, sive reductive est ex eo in completum ordinatum ad aliud completum, l. in dignum alio, ut compleatur intra propriam lineam; hoc non habet Deus, ut dicitur pt: ergo.

2.a Pro

Xptus Dominus ut 1.a substa, seu ut individuum naturae humanae directe ponitur in praedicamento substae. §. 4.

Probatur 2.o ratione communi et efficaci 2.a Scotum et eius discipulos, et sumpta ex D. Tho. 3. parte q. 2: nam Xptus in ratione hominis univocatur cum aliis individuis naturae humanae: et natura humana primo specie univoce de Xpto, sicuti de quolibet alio individuo humano praedicatur: ergo Xptus ut 1.a substa, l. ut individuum naturae humanae directe ponitur in praedicamento, sicut Petrus l. Paulus etc. consequentia patet, quia id ponitur directe in praedicamento, quod collocatur sub aliquo

cxi

gre et participet rationem illius generis, vel continet subsequentem, et illam participat, et totum hoc habet Christus; nam participat substantiam, et alia praedicata, quae aequalis et individuis naturae humanae participantur: ergo una est consequentia: omnis principalis est expressum D. Thomae, et sic non est de Concilio Lateranensi.

Confirmatur: sicut haec est una et facilis praedicatio Paulus est homo, ita ista Christus est homo, et Paulus vel directe ponitur in praedicamento, quia formaliter naturam hominis participat: ergo et Christus eandem naturam participat, directe in praedicamento substantiae collocabitur.

Confirmatur denique: nam concreta ponuntur in praedicamento ratione formae, et huiusmodi quae est forma scilicet praedicatum Christus est composita de genere, et differentia, imo ratione composita de materia, et forma: ergo ratione illius Christus directe ponitur in praedicamento substantiae; consequentia patet, nam compositio de genere et differentia est potissima ratio: ergo res directe in praedicamento collocantur:

Quaestio

Omnia entia realia substantialia finita, et completa, sive corruptibilia, sive incorruptibilia, sive materialia, sive spiritualia in concreto sumpta directe ponuntur in praedicamento, in abstracto vero sumpta solum reductive in illo collocantur.

§. 5.

Probatur conclusio quoad omnes partes, quaelibet entitas creata est finita per fundamentum convenientiae et disconvenientiam et aliis entitatibus: ergo omnia entia substantialia completa quaecumque illa sint, valent directe in praedicamento substantiae collocari; patet consequentia quia hoc ipso quod in aliquo ente convenientia, et disconvenientia completa detur, datur in fundamentum ut detur gradus communis et differentiae in illo, et consequenter compositio manet, quae ad collocationem directam omnium entium in praedicamento (exceptis generibus supremis praedicamentalibus) necessaria est: antecedens patet, nam Deus facit vel in ratione substantiae completae convenit et lapidi, a quo per incorporeitatem differt, et sic et alio angelo convenit in ratione spiritus, et ab illo differt per immaterialitatem, et spiritualitatem specialem, et sic discurrendum est suo modo de omnibus entibus completis compositionem manet admittentibus, et alias conditiones supra assignatas habentibus.

Confirmatur conclusio, et praesertim quoad substantias completas spirituales vel angelos, nam solum D. Thomam, et Philosophum pluribus in locis, et praesertim capite 42. c. 5. Omnis substantia de eludens quaelibet compositionem in genere et differentia est summe simplex, et aeternus, et nullum est ens creatum in spirituale completum, quod sit aeternus, et hoc solius Dei proprium sit: ergo nullum ens creatum in si spirituale

Compl

ppletum ẽt pt ōtrac ppum altrmoꝫ: ꝙ angeli in illi ꝓntiꝫ illa
bant: ꝙ ꝙ alias phisice ūm ppletime ꝓdi ꝓ diuite ipramento: ꝙ
pt ꝙstare alteriꝰ inimiꝫ.

Exqꝰ obiget nogra, q̄ addit ꝙ Durand dicit
dum ꝛc unqꝫ docet angelos ipramento subtꝫ dimitti collocari, ꝙ ꝛc alia ne
gat angelos mt ꝓpri ꝛc̄ ꝛc̄ edifica, nam g̃ dicit ꝓnit ipramento
hꝛc̄ ꝰ̄ ꝰ̄ ꝰ

quarum opta, tunicarum medicinas fac ponunt dicunt subsidentes
& egritia, stupponunt in corruptibilia secundum opta unimus & tunc
corporibus corruptibilibus unde, & quæ & præmio subtr; & cæli, & terra
dicuntur collocari subjacere & præmio subtr.

Vbi certa, & omnipotens, & quæ &
præmio subtr abstractæ abscindi tractari & spiritus corruptibilia & incor-
ruptibilia, & sine ulli tunicis subtr & plena corporis, & & alia hoc, & met loquen-
dos & plena dicuntur, vi & participabilibus) & corruptibilibus, & in
corruptibilibus sumit, nec ad eas aliqua philosophica dicuntur, & remota: &
vacua. = Hæc dictum & supponere, & cæli, & idea habinis incorruptibilia
supponere, tamen corruptibilia alii, nullum & dubius posse dicuntur in præmio
subtr collocari. Explicatum hoc distinctum dicitur ill. mus mg Augustus & hoc
punctus, sicut & via credidit & tractat.

2a pars 3ii. 1. & talia unitia ibm in spa
ratum dicuntur præmium in præmio, & ab abstracto accepta pars reductiva
plena, in tua unitia subtrahi præmium pro dicuntur in præmio, in & sicut unplena
in alia ima, & una reductiva spacii, quæ imperia sicut in plena, & ima
subtr plena sic punctus, & in plena sicut, & sicut, & sic punctus in vacuo.
Sicut & quæ in abstracto: pro eas, & subtr plena & pro dicuntur præmium vacuo
ima subtr pura in vacuo, reductiva & pro indistincto. Non & dicitur &, & subtr
in pro subtr plena & subtrahi ima tunc & pars tibi & præmium tibi & præmium
Sicut, & ima ut sicut in vacuo sic punctus ut in partem subtrahi tunc pars
& sicut & pura in abstracto sicut: & non pro subtrahi tractus impetrat, & sicut in
hunc, & dicunt & alii & ut & ima.

Sed: id & dicuntur, & pro in punctus in præmium
uolut & nomini genus, & pro dicta, & abstracta subtrahi & hunc, & alii sicut
in valent & pro hoc & dicuntur habere: & abstracta subtrahi & voluntas dicuntur
& pro, & ima reductiva & spacii in præmio subtr: & certus & nomini hoc &
positum in vacuo & dicunt in præmio collocari, & & hoc & dicuntur & pro
tibus, id & adentium & dum collocat tamen & signa &, & in hic mat
& difficultas.

4a pars

Quia & dicta pleta mobilis & reductiva & in vacuo tempus
& dicuntur in præmio collocantur. §. 5.

Vt homines & illigati, & diuturni & sicut in & da tempus = & pars

Et sic hunc dicendi modum potissimum vobis Theologis ad illa tuenda, quæ hactenus à nobis ex Scripturis, Patribus, & Conciliis, ac ratione sunt allata, & ad ea, quæ in hoc tractatu posthac dicenda sunt, diligenter animadvertendum esse existimamus.

Explicatur

Explicatis iis, quæ ad rectum Sacramentorum usum, & ad ea, quæ in eorum tractatione animadvertenda sunt, pertinere videbantur, ad ea, quæ in hoc tractatu proponenda sunt, explicanda accedimus. Primum igitur explicandum est, quid sit Sacramentum, quæ sit eius materia, & forma, quæ sint eius effecta, quæ causa, quæ ministri, quæ subiecta, quæ ritus, & cæremoniæ, quæ in eorum administratione adhibendæ sunt, quæ item sacramentalia, quæ sequentur Sacramenta, quæ quidem omnia ex ipsa rerum natura, & ex Scripturis, & traditione Ecclesiæ, & Patrum, & Conciliorum doctrina, & consensione, & ex ipsa Ecclesiæ consuetudine, & usu, & ritibus, & cæremoniis, quibus in Sacramentorum administratione Ecclesia utitur, explicanda sunt, & ad hæreses, & errores, quibus hac tempestate circa Sacramenta laboratur, confutandos, & ad veritatem Catholicam declarandam, & confirmandam accommodanda.

Solvuntur argumenta. §. 1.

Ad 1. Dicendum est, substantiam, seu materiam Sacramentalem requiri, ut sit ea, quæ secundum se, & ex institutione Christi, ad Sacramentum perficiendum apta, & idonea sit, & ut ea, quæ ad substantiam, & ad materiam Sacramenti pertinent, ita ab eo, qui Sacramentum conficit, adhibeantur, ut ea ipsa facere videatur, quod Christus Dominus fecit, & instituit, & Ecclesia facit, & instituit. Quæ omnia ex ipsa Sacramentorum institutione, & ex Scripturis, & traditione Ecclesiæ, & Patrum, & Conciliorum doctrina, & consensione, & ex ipsa Ecclesiæ consuetudine, & usu, & ritibus, & cæremoniis, quibus in Sacramentorum administratione Ecclesia utitur, explicanda sunt, & ad hæreses, & errores, quibus hac tempestate circa Sacramenta laboratur, confutandos, & ad veritatem Catholicam declarandam, & confirmandam accommodanda.

Ad 2. Dicendum est, substantiam, seu materiam Sacramentalem requiri, ut sit ea, quæ secundum se, & ex institutione Christi, ad Sacramentum perficiendum apta, & idonea sit, & ut ea, quæ ad substantiam, & ad materiam Sacramenti pertinent, ita ab eo, qui Sacramentum conficit, adhibeantur, ut ea ipsa facere videatur, quod Christus Dominus fecit, & instituit, & Ecclesia facit, & instituit. Quæ omnia ex ipsa Sacramentorum institutione, & ex Scripturis, & traditione Ecclesiæ, & Patrum, & Conciliorum doctrina, & consensione, & ex ipsa Ecclesiæ consuetudine, & usu, & ritibus, & cæremoniis, quibus in Sacramentorum administratione Ecclesia utitur, explicanda sunt, & ad hæreses, & errores, quibus hac tempestate circa Sacramenta laboratur, confutandos, & ad veritatem Catholicam declarandam, & confirmandam accommodanda.

Ad 3. Dicendum est, substantiam, seu materiam Sacramentalem requiri, ut sit ea, quæ secundum se, & ex institutione Christi, ad Sacramentum perficiendum apta, & idonea sit, & ut ea, quæ ad substantiam, & ad materiam Sacramenti pertinent, ita ab eo, qui Sacramentum conficit, adhibeantur, ut ea ipsa facere videatur, quod Christus Dominus fecit, & instituit, & Ecclesia facit, & instituit. Quæ omnia ex ipsa Sacramentorum institutione, & ex Scripturis, & traditione Ecclesiæ, & Patrum, & Conciliorum doctrina, & consensione, & ex ipsa Ecclesiæ consuetudine, & usu, & ritibus, & cæremoniis, quibus in Sacramentorum administratione Ecclesia utitur, explicanda sunt, & ad hæreses, & errores, quibus hac tempestate circa Sacramenta laboratur, confutandos, & ad veritatem Catholicam declarandam, & confirmandam accommodanda.

achitonis, & alijs exigat plures operationes eiusdem entitatis (ut dicunt
impugnatores illius, qui in creaturis reperiuntur) nō inutiles vt excludat
eius vnitatem dicitur ad hoc: q[uo]d ad replicam, ad hoc, & ipsum, ergo
&. ad ipsum ergo eius, ad ipsum, eius intentionem, ibi in diuersum di-
co multiformis esse, non ita verum sit q[uo]d substantia creata in qui distinxit
abstractibus, & eorum ipsa non excludat, in illas in excludi posse ab-
bine differentiam abstractis extrinsecam, q[uo]d ens abstractum, & ultra eius q[uo]d distinxit substan-
tiale, & hoc ipso q[uo]d creata substantialem importat, & ipsa essentialia
& imperfectum abstractum intrinsecum importare, in Deo assignantur
hoc in accidit: vt in Ille.

Dicit: Specifice differt Deus ab ens, & hoc in
magnum eum substantialis, & differt ipse ab ens: ergo, & ipsa
pro forte dicit, & omnes. q[uo]d Deus ita est: q[uo]d ponit in praemisso,

Pr[ae]t[er] ad hoc enim, differt specifice ab ens negotium:
imperium, ad hoc enim, & ita non tantum ultra ens, nego &; ita non quia ens
quia ens, & optice ab ens: differunt quia & distinxit ipse, & methaphysica
dicit, vt in, & imperium & optice distinxit dicuntur, ut Deus & ens ab hoc
& ens differt: itaque ad hoc quia non substantia vniuersi distinguuntur in Deo
& in gratia, & ens in hac, & angelo gratiae, non ita particulares non & Pe-
ter ab illis differt, & non optice, & ens imperium optice ipse est.

Nec ut ab ipse
optice hac non differat, opus est, ut in creaturam gratiam habeat, & distinctam
tota, ut ex ipsis patet, & hoc in alijs distinxit creaturis. & hoc gratiam pro-
mentabitur, & gratia, & inhibile, & optice ab differunt intime, & in
fuit hic in ipsum potentiam & ipsum aliquem positum negat, & distinxit, & hoc optice
ut sint, & inexhibilitas in deus negat, nec habeant in aliquo accu
mulata gratia, & in ens ab ipsa ut dictum est, & in Deo, & maiori
titulo, & simplex, & distinxit, & apparet ut: & cum hoc dicit & in ens
& ens distinxit, & optice, & met differentia ostendit, ut intime apparet
ratio.

Ad 2[um] arguit. Optice ut substantia, & omnia imperium, ut optice,
& substantia ipse, & illius ens creata & optice intrinsecum substantia & substan-
tiam: & ponit imperium substantia intrinsecum: & ut optice & il-
lam, & substantia & optice & dicitur (ut dicit Scotus) & substantia
creata, & divina illi: & ponit substantia divina, & substantia Dei

mae

Ex quo p. q. A. Dus impraemitto non collocat, Septuit in
mplo collocatu, q. ut dictum e. supra nullo cenit impraemitto q. ut i apte
xu, l. m. cpho, i. ut abstracte, eq. ut ambis exiguit, q. ut subsistentia,
ut tam naam exactam, n. illigatu ambis, nec necessit. q. ut illigatu
ut Divina, imo nec ut exacta d. tracte, q. cum subsistentia sup tam dz.
plendi intrachiam subsistz, i. t. e. subsistentia Divinam ut talem,
V. Deum impraemitto non collocari, bene tu Septum, q. dicunt
q. ut nao pudet subsistentia Septi impraemitto manet in peta, nec Divi-
na pecta, tu dicto ut Septus ponatur, e Divina q. ut Divina, nam
pollutaxi, q. ut facto tracta naam alienam q. d. Divinum ut
Divinum e; q. subsistentia Divina q. nae hic in petatu, q. ut ex
tracta naam alienam, e. altum mgm Divina ambitio ut Septo
ponatur impraemitto, q. ambitio ut aliq. d. impraemitto collocari dicunt
saltum se ducitur q. tunc ad talis praemitto; 5. q. aliq. praetum Divi-
num ut Divinum se ducitur saltum impraemitto collocari
q. ca. pz.

R. ng. d. pz. namtt. Deum q. subsistentia exacta, altum
nay aliam exactam taxi non valiat naam q. hoc modus subsi-
ri, inpz. impraemitto, tu subsistentia Divina q. ut p. naam admaam
huiam, tum faciat q. d. q. d. faciat subsistentia exacta, adest, e
hic, adest, tum ut tam dicto, l. quam addito una naa exacta generatim
exacta quaedam, explenitz. alius intra hiniam subsistz, non u.
q. exacta, q. ut dictum e, naa hic, q. habet exacta abstrahi ab
hac, inp. subsistentiam exactam, l. inexacta, plenam. ita Divi-
na subsistentia naam huiam Septi talem complet, e tunc, ut d. pos
hi impraemitto ad illam, tum impetrat naz vem subsistendi, q. talis
nao in unitate inexacto, e Divino d. macti. chat respective
adhuitatz, cogitat in chat ad naz dictz inp. impraemitto valo com-
tam. Q. ut Deum sum in chat exacta ad impraemitto non
apponamus, inde q. ut Deus, nec aliquo d. q. adiacentium
hiniarum tracta ut tale, nec pro eo dum conditio non impraemitto
valeant. = Pz. hz. quam q. ut Deus subsistit tracte q. d.
plenum, cogit in capax ut adiacentiae pnatz, q. d. hoc Thoplz.

Argum

Arguit ad dictum d. Scoti et eius discipuli; q dicunt q̃ nra
natura non potest dare aliq̃d creatum, q̃t Xpto non possit dari ſicari
absolute q̃ dat aliq̃d creatum; alias dicunt q̃ ſicaret absolute q̃ creat
aturam, q̃ negat d. Thas 3 pte. q. 16. art. 6. docens q̃ hoc repugnat Xpto creaturam
absolute ſicere: q̃ Xpus dicunt nr̃a natura subsistit adhuc nr̃a.

Qᵛ dndo ma, aliq̃d creatum esse Xpi, concedo ma, esse subsistentiæ
complementum, nego ma, eo quo mum, nr̃a natura ſicari q̃ tale aliq̃d creatum
esse Xpi, nego mum, esse subsistentiæ dndo mum, cogor q̃; ad tertiam
mum dico, id non esse ad absolute q̃ Xpus sit creatura, q̃ nr̃a creatura
in diuina et adeandam natã: 1. supponitur, q̃ hoc non ne-
cessario sequatur adeandum Xpi D. supponitur creatum, esse
autẽ Trinitatis, Sanctorum et Angelorum necnon q̃ dominicum esse, id
est ad eccliã non admittit istarum Xpus creaturarum. Quamuis enim
ponamus in praesenti necnon, q̃ sit ut docet d. Thas in 3. dist. 16. q. 1.
art. 1. Christi creatura in Xpo. s. natura, hinc q̃ denegari, non ideo ponatur,
et absolute Xpi Xpum in praesentiarum adorari, q̃ tunc repugnat ex-
dem tenta scala, 1. supponitur utrum natura creata in Xpo praesenti, insp
ecta et mensurata.

Dico: q̃ Xpto non ex eius ſicatur absolute q̃ ho-
pus sit absolute ens ſicari dicto, q̃ cum sensu: q̃ ut absolutum ens ſicitur, q̃ cum
mundo subsistit, requiritur q̃ absolutum ens ſicari Xpto Xpum praesentiarum, sicut ra-
tionem subsistendi, hoc non ſicari nr̃i absolute, q̃ ut subsistat creata q̃ Xpto,
aliud q̃ ab eo, q̃ ut creatura, non ſicatur absolute: q̃ Xpi non praesentialiter
gus gratiarum subsistit: q̃ esta

Qᵛ et Mha. arg. mo, eadem, nisi quia
negando q̃, q̃ dolor mum subsumpta, cui, aequalis non, nam non Xpi
et manifesta est diuina acceptatione eius, nam Xpum non praesentiarum
et Xpum eternum ultra acceptit, quo posterius non accedit, et dico Xpus
et hoc Xpus non non praesentiarum q̃ absolute accedit, et enumerari, atq
mhor q̃ absolute dicatur Xpus creatura, Xpus subsistentia creata, q̃ caeteris
non adhuc subsistentibus Trinitatis, ait tale q̃, et non est catholicum dictum ac-
ceptamus, tu ut ponis aliquid dicendum, nec subsistentiam q̃ creaturam, ubi
tamus, et tale valet, quia non absolute non est catholicum q̃ tenet. 2. si non admittis pro-
babile aliquem dicere, et tenere q̃ ne Trinitatis q̃ gus q̃ Angelorum
humanum praesentialiter subsistit nec subsistentia creata, sed subsistentiam creatam, sed sub-

ultimus

bedo, & musica: & exemplū D thy. Ista abstracta accū iuramento p-
mittit

Pro D Thaz & dicit q̄ iumpto, & uendito & dato, & pmutato, istis
.m. exemplis hz natura trans ire, nec tabi a grecismo uelit & mo gus-
pro tribuit: & dicit D thy, q̄ uti ac nouum iuramentū dicit abstractum
á subo, nō hoc dicit. Ad quod bis explicam, q̄ á istud est unum ire, corpi-
gus, ut puta. Corpus est abstractum á subo, nō ad hoc hz unia, q̄ su
pleo mitra pug hic cum, & pga dicens remitto, cuius pona cum mi
ni albedo, & musica, q̄ sūt abstracta, hec q̄ hyc abstracta grā dicam, sunt
ad hoc unum ad accū accubat ex pa, & hz unia ad alterum bus, q̄ alte
ex mo tem hi. Ad hoc dicendū, q̄ dicit, tale hyc ha
bi D thy op albus nō accurate; & mō dicendū ad pte, pta. m. q̄ ex pa op al-
bus.

Ad quod ad dicendū: q̄ mēta dicit ee mp̄ mista, & dicit, q̄ cera accha tabanti: & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad undecimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad duodecimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tertium decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quartum decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quintum decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sextum decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septimum decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octauum decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonum decimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad vicesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad tricesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quadragesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad quinquagesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad sexagesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad septuagesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad octogesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum sextum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum septimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum octauum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad nonagesimum nonum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad centesimum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad centesimum primum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad centesimum secundum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad centesimum tertium dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad centesimum quartum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pmutato, & dicit
accha dicit ee p̄ hunc iuramentū. q̄ nra, ma, q̄ p̄ hoc non abstracta dicit q̄
dicit d macti dominat, & p̄ hoc nō dicit ee mista. cera q̄ p̄ mistum, ex ee bus diuersis.

Ad centesimum quintum dicendū, q̄ iumpto, uendito, & dato, & pm

...plementi intractionis audij: nec sit una, sed audiat omnes capitis
...ro habitus, tam ipsa, et alia impleantur, sicut habitus una sit sufficiens
...et habitale et una utrobi habitualis praesentari ri, dum habitus exilla
...dis aut tam completo in habitu suo

Dicit: Non opinor pro habitu unam
nullam sed incompletam, quilibet praedictis una completa, sed incompleta habet sibi adiuncta
impedimenta, et ultra quae non nominantur; sicut hic nominatus, et habitus adiuncta non habet
unus sed audij unus incompletus, et audiens praedicta impedimenta negligens, non opinio
ta opinor: sed audita audita ad ultimum audiens habens audij completa impedimenta
praemissa.

Ad hanc solutionem nota, quod sicut alia habitu, et alia habet, ita quod
aliquis non habet habitu, sed habet alia, sic alia accidit, sibi debet in modo
vel sicut habita sibi debet praedicta habitu, sed habet habitu completa,
et alia habitu alia alterius, et praesentatum, et dispraesentatum, sibi debet dispo,
dat habita impleta; sic audiens plurium collectu unius praedicti debet ipsa hy-
pothesia, et audiens plurium impleta habet praedicta alterius impedimenta, et habitu audij, sine
hypothesi praedicti, et non audiens sibi habet quaedam dicens: non audiri debet ille
qui non habet praedicti audiendi sibi debet impedimenta, et dicitur completa: Ergo non est,
habitus praedicti audiendi sibi impedimenta habet, et tamen dicitur praedicti,
sicut habet, et alterius, sicut habet completa, ergo completa habet.

Ad argumentum ergo quod
audiens non sit: Ad hoc dicendum impraemissa dicitur, dat sacramentum ha
bentis, et dum habitu, non habet alterius audiendi sibi impedimenta, et dum abstractus praesens
audiens hoc modo dicitur, sicut audiens, et dum abstractus praesens audiens habet omnia
habet impraemissa, dicitur habitualiter audiens. Ad aliud dicendum quod habitus
audiendi non praemissi, dicitur habitualiter audiens, et dum habitus audiendi non habet impedimenta
et dum audiens: sicut hic habitus impleta impraemissa.

Ergo praemissa intelligendum
habitualiter sicut habitualis habet praemissa impedimenta, et audiens habet omnia
habitualia, et impedimenta, et non habet impedimenta, et dum habitus habet impedimenta ad habitualis
negationem, non habet impedimenta, et dum habitus habet impedimenta ad habitualis
intuitum impraemissa habet, non habet impedimenta praemissa, quorum
habitus dicta et habitualis habitus, et habitualis habitus ad habitualis
habitum, non obligo dicta.

Ad aliud dicendum, quod non, et dum, abstracta habitu, et dum habitu audiendi, abstracta ab impedimenta, negationem
habitu, non idem sunt. Itaque dicta habitus habitualis, et habitualis habitus
non

Caput 4um de Substa.

Summa textus Arlis.

Supposita divisione entis in 10 praedicamenta disputat philosophus in c. 4. de 1o et principaliori praedicamento quod est substa, quod c. in duas partes dividit, in prima agit de 1a et 2a substa, et in 2a respondet substantiae assignat, et de unione dicendi quatuor docet, 1um est substam quae maxime proprie et potissime dicitur talis s. ea et illam quae nec de subiecto aliquo dicitur, nec in subiecto aliquo est, ut quidam homo, in quo plane insinuat in de est tam substa.

2a 1o substa idem ipsum est quod s. ipsi, quod convenit substa 1a, in hoc est quod est in hoc subiectum in hypothesi, sic quidam habilia, quod 2a pro hoc subiectum praedicatur, et infra quod 1a habet.

2um quod docet quod idem est dicere 1am substam, in 1o ipsi, quod, quod in de per se existentibus convenit ratio naturae importata per hoc, sed a quibus sunt convenit per existentibus in individuo.

3o docet, quod 2a substas non substantiae ipsi, quod gratia, et non gratia subalterna, quod suprema, quoniam proprie gratia ipsis substantiis; at 1o ipsi comparantur se, non est substa una quam alia, quod substantiae equaliter proprie gratiae, et de nique docet idem gratia et ipsi dicitur substa 2a quod proprie et ipsum optime explicat substa 1a.

2a sed proprie substantiae assignat, quarum 1a est, quod substa nec est in subiecto, idem in hypothesi, quod proprietas tamen quod 2a substa convenit = 2a est univoce (hoc est illa nam auctor in actu univoce praemittit) praeter de suis inf, nec substa 2a univoce, et illa praeter de his, quod quidem proprie sunt substa 2a convenit.

3a est hoc aliquid, de natura substantiae, nisi singularis, quod proprietas maxime convenit substantiae, nam 2a in aliquo videntur quaelibet scire, quod non scit aliquid unum in [illegible] esse, in rerum natura, et aliquid esse quod est multis, et ut proprius loquatur, multis convenit; attamen non dicendum scire in quale ipsum ut de natura et ad modum quo dicitur de differentia inequalis scire, et dicitur scire inequale, quod scit sed non fuit convenientis illatae substantiae.

4a proprietas est quod substa non habet contrarium, hoc est dicendum de contrarietate praedicta, ut ex quo reperitur, non 1o de contrario proprio, quod contrarietas identificat, ac oppositio illatis, nam homo habet pro substa, et dicitur fuit et pari nequeat

[illegible]

Quæstio 2a

Quænam sit ratio formalis constitutiva tam substantiæ incorporeæ, seu transcendentalis, quam substantiæ pramentalis?

Aliqua notantur pro tituli intelligentia. §. 1

Substantia non tripliciter accipitur. Valet, quoniam ad ethimologiam, quod [illegible] subsistat, sicut [illegible] lapidis [illegible] lapidis [illegible] in tali actu [illegible] non consistat, [illegible] tam substantia [illegible] in tali substantia [illegible] ut [illegible]

[illegible] accipitur substantia [illegible] ab Arist. [illegible] substantia [illegible] in tali [illegible] pramentum. [illegible]

[illegible] accipitur substantia [illegible]

[illegible]

Materialis, cui debetur substantiae, & accepte, & indistincte absolute tanquam substantiae hylemorphi, cuiusmodi est pars accipiendo aliquid, quod ita, & malo existit, sicut substantia in hyle, aequalis subtilis examinandus, & coniunctus completus, & simplex, tam in esse [illegible]

Subtilis est simplex dividitur in simplicem, & non simplicem, & est quod si fiat in aequalibus materialibus, indequaeunque dimensionibus materialis ad alium & componendum: 2.º/ simplex est, & integrum subtilis ad unum ad componendum alterum ad totum materialis alterius subtilis simplex, & caret pluribus debito, & simplicibus gradibus

Subtilis simplex absolute accepta, alia primitiva: & derivativa

Sta materia sua, & componitur ex subtilibus subtilibus & primitivis dimensionibus: & est, & simplex & compositum probatur, substantiae, & hic aliquis compositus & de pluribus simplicibus, & compositis subtilibus simplicibus & hic subtilibus & alterius & hic subtilibus & alterius & hic subtilibus & alterius

Proponunt ss. §.

Septem primi modi explicandi regulam substi regulantur. §. 3.

c primus ego modalle. vñ ad aliud: vñ hoc. n. absolutum ē el
larius dñs cū.

Quo P. H. vñ p̄ alt̄ dñm, q̄ explicare dicunt subtq̄ ph̄z
q̄ et b ego nō est. q̄ dñs subtq̄ causa q̄ tua vos ego tus hoc. n. illo
nunquā cum subeat nō ē illius primus ego. q̄ insufficiens ex ph̄ subtq̄
illam, q̄ eius ego nō est.

Sum q̄ dam grans P. H. q̄ mās pōito m̄ p̄ hac
assumptione, subtq̄ subtrahitq̄ q̄ subtrahunt, q̄ mās ē m̄ differens ab
subtantia, b eadē eadem, vel cū mās ē, q̄ quā rūmo Porphyrium assumpsi
pdicta assūptiōne subtrahi, cū insufficiens ē ad explicandum q̄ dictas subtq̄
ā abstrahit mgrans. q̄ est subtia? Respondeo nō, q̄ sustinuerat, cū dicamus in
grans, q̄ hoc q̄ sustinuerat? Respondeo P. H. ceditur q̄ respondeo q̄
non nīgd, explicatiua huius dñi explicans, ergo non.

Sequitur dicat, q̄ non
tuerim, q̄ nō amplius ego subtq̄ subtrahunt q̄ ego animal grans, et P. H. et ego ho
assumpsi, q̄ ego subtq̄ subtrahunt q̄ ego animal grans, et P. H. et ego ho
subtq̄ q̄ dicta, ergo subtq̄ subtrahunt q̄ ego animal grans, et P. H. et ego ho
accidit, et veritas ego non subtrahunt? Et antecedit dicatur nō P. H. bene
ego non subtrahunt q̄ ego animal grans, et P. H. et ego homo? Respondeo
ego non subtrahunt q̄ ego animal grans, et P. H. et ego homo? Respondeo
accidit q̄ ego animal? Et ego tuerim, tuerim q̄ aliud, q̄ ego animal?
Respondeo, nec aliud q̄ ego supponimus sustinuerim q̄ nīgd? Nīmirum ego q̄ dñs
Pariscus. 1. bi. P. H. assūptum, q̄ subtrahit subtq̄.

Quo ab aliq̄ accidens subtq̄
et ego tamen peccare dicimus nō dum accidit: ego subtrahitur subtrahit q̄ ut
speciale animal, q̄ subtq̄ ego nō nō, quia non ego subtrahunt animal, et ego
subtrahit ego nō. 5° quod quidem subtilla et dicat, q̄ ego subtrahit, t. subtrahitur
q̄ subtrahit subtq̄, ut ab aliq̄ accidens, illud subtq̄ explicat.

Quibusdam P. H. re-
spondeo. 1. subtq̄ ego q̄ ego subtrahitur, illud ego q̄ explicat nō-
dum accidens, nec ad radicem ego nō insufficiens ē ego nō subtrahit q̄ ego
non ego nō subtq̄ ut non ego nō subtq̄ ut non ego nō subtq̄ ut non ego nō subtq̄
ut determinet, i. ad questionem nō ego nō explicans ego nō q̄ ego absolutum
de 1° ego nō, b. ad q̄ intendit ego nō aut quod accidens ad radicem aliorum, q̄ eorum
quedam ego nō absolutum, i. nō ad aliud accidens, t. adoptatum, obiectum
1° intendit nō, t. nō ad aliud, q̄ eorum ad de. p̄dicabile unaptus
non explicans abstrahit.

Dicitur, q̄ ego nō manens, aut primo in-
stans, aut primam accidens significat primū tactum quando

in

in mundo, vbi eum debeat ad aliud portinere; & in tali casu ipse testis esset habilis, & admittendus: probatum, ergo, per testes, & per instrumenta ad aliud ipse directe in facie ecclesiae ad alterius clandestinum matrimonium, & alias, & quod dum post praemissa ipse praemissam alterius, atque alterius, & tales priores, & posteriores sint ipse alterius clandestina, non nisi, nec praemissis.

Ad ipsum

Ad 1, ergo dicitur, nam ad 1. & ad opposita matrimonia non necessaria absolute intra post praemissa, vel saltem nullum rum alterius, & alterius, & alterius, quarum 1, aut 2 opposita, & alia, vel vidua, & opposita, & alia, quarum 1 opposita, & alia, & hoc glossa, & alia, nec 2 alterius, & hoc glossa, & alia, & 1 alterius alterius, & alia, & quod alia, nubat, & opposita, & matrimonia, & post praemissa abstulit, & nullum matrimonium, & hoc, & aliquid primum, nec primus alius, frater, & rum do, & nubat, & explicatum Auriga per hoc alterius potest, & alium, & ipse, & habitum

De 2 dicitur, & hypothetice ut ad minus, & dicitur, & nubat, & aliquis, & ecclesiam, nec quod, & ex, & ita, & alterius, & explicata aliquo, & ecclesiae, & tales nubat, & post explicari, & hoc, & ecclesiae, nec quia, nec potuit, & hoc nunc mali explicare nubat, & ecclesiam, & quoad hoc, & quia, & post, & nubat, & ecclesiae potuit, & aliquo modo, & non in tali casu potuit, & tales nubat, & ecclesiae, nec quia nubat, & quam nubat, & ecclesiae, & dicit, & aliquid, & ecclesiae potuit, & nubat, & ecclesiae, & alterius, & quia, & quod potest dispositive, & quoad alium, & ecclesiae, & non, & primus, & quia, & quod, & alterius, & quod, & nubat, & ecclesiae, & dicitur, & nubat, & ecclesiae, & nubat, & ecclesiae, & nubat, & ecclesiae

Hinc patet 2am dictum a nullo debuisse, et in explicatum relinq; quod
id dicunt ff talibus accidunt circa dictum.

Tertio P Hiedo addicit
2am P Arriaga post impugnari nam sup subsistq; exponit modo adaliud. sm
1. qua quidem cincta. = tum 2a circumscriptus, 1. post consensum relatus ad aliud
nec circumscriptus alicuius esse primum absolutq; primum post praemissa ut di-
ximus. = tum 2a nullus dubitat subsistens ypostasim aliud ens q; unum dist
nata, et sic ypsius alias subsistens in ypsius postrem. quemadmodum et in eis dimensi
tonibus) sm 6 dubitamus nisi assistat hec, quia tm intendit q; vere sit unum
relinquit P. Oc.

Tum 2a nomine nisi intendentis ff subsistum, 1. illigat nam ypo-
stasim, et ordinem nisi, 1. Deum ipsum, et Auctorem nisi tm esse, et dici
dum aliquidum est dicere hic subsistit, addicere hic aliud, quod est contra dict.
si vero aliquis 2a diminutus est talis subsistq; dico, quia. quanto unionis hy-
postaticq; et ipsi regnachi vinculum dist ptis anime, imo nec a Deo et Auctore
nisi, eidem dicendum est de subsistq regnachi carente, ipsis posit, et
ipse potius destruitur

Dicit 3m nisi illi qui ipsum Deum put abstractive ab eo
est Aeternali, 1. regnachi, augendo unis hypostaticae et illi subsis-
sensuali nisi subsistq partis ipsarum, et cum ff intendit a cincta.

Sed nam sonat
cinctae vel ex de sequi qui gratia actualis, et gloria Beatorum sine
ff subsistali: ff sequela, nam gratia actualis nisi eidq; ff intendit de Deo, et
Auctore regnachi, idem dico de gloria Beatorum: qa de subsistq, sicut et qui nisi
vult Deum diligere, ut abstractive a nisi Auctoris creati, 1. regnachi,
et circa subsistq II.

Vltimo P Lucii in articuli pugnat de clari tali, tum
nam ne quare ipsi et huiusce Xpi post dicta de subsistentia patris ipsa-
rum subsistq nisi ipsi esse dicat. m. ipsi ipse ipsum subsistq Christus nisi caro
nis subsistq) et in huiusce Xpi. eadem post dicta de subsistentia patris?
Dicimus primo de ipsum, qa post sic cecidit ypostasim subsistentiq ypsius
Christi et ypsibili, 1. ipsum, 1. ipsi subsistentiam ambo, nec in hoc est subsis-
de collectione partium, qa tota subsistq Valles cum cincta, ipsa dis-
gnita ipsius ff complet, et unitur, et sic dicimus in ypsibili: qb humana
Xpi in dignitur de collectione partium, et tm subsistit: qc modalis subsistq de

Item

Ysunius explicat ꝓhoc grē aliquid habet ē ꝑplexum distinctū a collectione plurium.

Denique q[a] tubis explicāt tubitz ē diminuta, ꝙ non sunt tubitz nisi plures vz mag[s] ⁊ fortes tubitati, nec unionē hypostaticā etiā, etiā ex illis ꝑplexis habitū distinctū a collectione ptiū, scilt in unione hypostatica, ꝙ distinctē ⁊ collectione mag[s], ⁊ fortes Xpi, aīa separata potest, etiā dilata ē collectione humanitatis Xpi, ⁊ tubitate tuitiua Xpi, ꝙ ipsum non nisi manentibus potest Deus absolute destruere tali unione: ꝙ ⁊ hīc simul diminuitur. Hīc ut vis refutatis stetur.

prima ꝓ

Nam scalis ⁊ intuitiua tubitz unius, sunt ita arcte contenta ⁊ intuitiua ad scientiā tempitz ē essentialiter, ut ēgdam mō possibile adquem sequitur negatio eendi in alio tam[q] in subito intellectus, ꝙ gdam negatio tubitatis importat de notato. §. 2.

Hec ratio ē, ut dicunt scholastici communiter explicant: nam. mg[r] Sententiarum. 3. distinctum tubitz variis explicat ꝓhoc grē unus ens debet ē tubitate, ut utpote, ut quod ad ꝓ ipsius h. numeri. 3. d. 31. Cui mentio q[a] ipsius mentis hec docet, nam dum tubitz ꝑplexa debeant ꝓ tubinitate (ē eidem ac ut quod tubinitas) ⁊ tubinis unplexitum utpote, ē unite, ⁊ actuatus, ⁊ ponunt. h. ꝑplent, debeant ꝓ tubinitate (ꝓ tubinitate. m. ē unio dum ens unit. h. tubinitate unitatus) tubitas unius, ⁊ quot abstrahit ā ꝑplexa, unio ꝑplexa abstrahere nequit ē alterō utpote tubinitate, h. ut quo, h. ut quod: hec ratio eadem ē mutuata, ac nra.

Et cui explicat contra nos in accipere h. unpte, quod opponit unio ꝑ accū, ⁊ tractū ꝑtē abstrahit. quot tot vz, q[a] quot ā unpte ad ē eidem principiū quorum nullum ē ens accū. = Nec tra accipit unpte, quia ut idem gens dat exemplum q[a] in humana ut hypostasi Deus ē unpte, ut docet fides. = Nec tra unio ꝑplexa ꝓ ē eodem ac unpte ipsorum, ⁊ unpta inde, alias ⁊ tubitz tales unient ⁊ eriam humana unpte ipsius Verbi, ⁊ sic nec una ē ut tubitas ētia, ⁊ una ens ē unpte ipsum, ⁊ ē eriam hoc, h. quod ens erat, quod patet ens ē unpte ipsum Dei, ⁊ alijs tales ⁊ ut ē eidem ē eidem, cui debet ē tubinitate ꝓ ut quo, h. ut ⁊, ⁊ cui mentio affirma ē ē ē tante negatio eendi in alio tam[q] in subito intellectu.

Hec

Hæc ꝑᵖᵒ dᵃ vult explicui R. mg Aquinas de
Cari ſit videt tenet ꝑᵖ, quæ cum mente inducem ſſtat Thomistas
in bibliotheca tenet ꝑᵖ. pagina 442. tomo 2. editionis parisiensis, ubi
tractat tenetes ꝑᵖ. substam sic d ſſtte, substa ēt, accidentē ꝑdd ꝑ sub-
sistens ē, ens in altero hte ce. Quid ē aſſti subsistens. ſſtte ē ens ſſti-
cod nec in altero hte ce; hoc, q̄ indiget alieno esse ut exeat. Hæc ex
ſſtat Thomistas ꝗꝗ explicemus ea tubsq̄ explicant.

Sꝯ intrapraxi ꝑpō ꝑᵖ
d tubsta ꝑdita ꝑplta hoc vult ſſtte, nīᵒ d vi ea ens sic ens cendentali, d tam
in ſſtu tēt aſſ dicere ſtm substam ꝑplam illud ens ſſte cui debet tubsi
stentia, q̄ ē indipendens ab alio nīſi tm tanq̄ a ſubto inhyrenti, stanq̄ ens
ꝑsito, et substam inꝑplam ens ſſte, cuius defectus ē ſſte in dependē a
subto inhyrenti in q̄ē ens ꝑsito; ideo vult dicta placitum sequens, q̄ ut
dicit hoc sequenti ꝑpō ꝑᵖ dᵃ tres scales (q̄ vis ꝯpositā explicat R.
mg Aquinas. q̄dm modus explicandi substam in substa idem ſſt, ac
ens, dixi) dem ā nobis oppositum, ut dixit, nīᵒ ſſtbo.

Ex q̄ vis ꝑsti-
centes videant q̄ tm manere ab impugnat aliquem modū, non
tamen tenet substam in vi ꝑpōne ultimū formalem constitutivū ad
signans ultimū ꝑdicti ēa, sed tm ut plicativa, tm nec ſſte radicale ejus
dem ſſtat; nihilominus ipsam sic ostendo: ens ſſte, q̄ finitū ē dare mo
dales, vocata oppositi, q̄ tantū ſſtalium ejusdem ens ad substā,
q̄ dā, i dicti in dicti tales ultimū q̄dm positivum esse dicibile ra-
dicale sumptum, mediante in eo, cui debet modo intrinseco inhyrentiæ ra
dicali esse, cui debemus. q. sequens, q̄ substa inclinabilis, cui
cui debet ultimū in q̄dm positivum esse dicibile radicale sumptum, q̄
cui ens q̄dē negat esse dicibile in alio inhyrentiæ.

Dicatur q̄ illigit in aliqua
re esse ultimum constitutivum essentiale, q̄ illigit ingenerabile subsi-
stere in creatis subsq̄, esse ꝑ se radicale sumptum q̄ ad q̄ sequitur negat
esse dicibile in alio inhyrentiæ ut ꝑt discurrendo ꝑ singulas: q̄ ꝑ hoc pro-
tum substare in aliis, sine quibus esse sumptum.

Dicatur 2ᵒ: ultimum constitutivum substi
nens tales dicitur ens complendum, ut in substantiis q̄

ar

...ssi cadat, ꝙ tales ꝺmꝰ te eam tibi assignat ꝙ: ...min, nec ꝙ tales modus ꝙm ...ssi eam in substa in ...plea duelli diuidę ꝰ ꝺmꝰ ...plea mꝓt ꝰ nullam, ꝙ ea ꝙm ...ecat ut in alio substo ...pti ꝺmꝰ, ...ꝺmꝰ ...ꝙ in ...mmunem ...ll, erat ...ꝙ Eidem. ...ecit in substo ...ꝺmꝰ, qui ...dito ...mbro in ...ssam) ꝙ ꝰ ...stituunꝫ substa in ...ri ...ꝺmꝰ ...ꝰ in ...bus subsq ...ꝓnt: ...ꝙ ...ꝙ ...ꝙ ...ecutione ...ssam ...i pat...ꝑnt.

Q ...a ...ꝰ

Substa ꝓmentalis ...stitum ꝙ ...ecadicata ...ꝓtum tam ...ssam ...alꝫ ...stitutiam, tamꝫ ꝙdit ...i tamꝫ ...ꝙ tam ...lt ...lam ...ꝑntim in ...ica subsq.

§. S.

...ia ...ꝰ ...ij ...tes Eidem ac dicꝫ subsq ꝙ ...onum in ...ecutali-...ea ꝓmenta ...dunt ...m ut ...ꝓtꝫ in ...m ...plemento nꝫ ...ꝙ ...ꝓtes ...ꝙ ...ꝙ ...ꝓnit, ...plicat nota nullam subsq ...ecessam ...bstitutꝫ, cum ...am ...ꝓtat ...ec nꝫ, ꝙ in ...plemento ...ꝙ ...ꝓtes ...ꝓtꝫ ...lt ...am ...lt in ...alia ꝙ ...bstitutiam ...ꝓtat ...ingere subsq absolutꝫ, huius subsq ...ic ...lt ...atꝫ, ...ꝰ ...ꝓtꝫ alia ...ecꝫ ...atis, ...aliud ...ecꝫ ...tum ...tra ...ꝓmen-...tum ...ttinat.

...icingh. ꝙ ...ecꝫ ...atis ...stituta subsq ...ec ꝓmentali subsq ...ista ...ecꝫ ...ꝓtam ...ec nꝫ, Eidem ...ec ...ecꝫ ...adicata ...ꝓtum, ...ui ...ec ...i debeat ...ꝰ ...ecꝫ ...ndependentia ab alio ...t ...ebro in ...ystrum, ...ꝰ in ...ro ...ssendi ...atis, ...ꝙ ...ister ...atis ...ec ...ui ...ndependens ...ab alio tamꝫ ...ꝓponit.

...ngue ...eam ...ste ...i ...ntr ...

...eca ...i ...ꝓtes in ꝓmento ...ꝰ ...ostocubiti dicente, ...eam ...iti ...ec ...ꝰ in ...mdutia ...ab ...ebro ...ystrum, ...ꝰ ...ꝰ in ...dutia ab alio tamꝫ ...ꝓponito ...ec ...t, ...egressi ...ntati ...ꝰ debent ...ab ...stitutia ...ec ...i, ꝙ Eidem subs ...mutia ...ab ...ister ...atis, l. ...ꝰ ...uenda ...lt ...am ...ꝰ ...ꝓtes in ...ica subsq Executionem ...exum ut subsq in ꝓmento dicatꝫ ponentes, ...ꝰ subsq ...am ...mentalem ...ineꝫ ...stituat, ...ua subsq ...stitutia ...ꝓtes in ...ꝓmentali subsq ...ꝰ ...ꝓmentali ...ꝰ ...ec ...atis ...eam nꝫ ...ꝓtꝫ ...mutem, ...ꝙ ex ...atis

...ui

tum ultimi et completivi in linea substantiae, sive alijs tribus ex dictis complementi in eis suppositi.

Sic explicata 2a pars 4a substantia completa, quae est genus huius praedicamenti non constituitur per se radicale transcendentaliter sumptum: ergo solum potest constitui per esse per se radicaliter completum: per ans. esse per se transcendentaliter est modo positivus, cui solum debetur negatio essendi in alio inhaesive, sed hoc quid esse est tam substantiae completae, quam incompletae, sive totali, sive particuli, imo ipsi substantiae divinae: ergo non potest esse constitutivum formale, et speciale substantiae praedicamentalis: ergo solum esse per se radicale completum, prout conditum esse per se transcendentaliter sumpto erit constitutivum formale illius, consequentia patet, nam illud est formale constitutivum substantiae praedicamentalis, cui debetur ratio sui non solum negatio essendi in alio inhaesive, sed indentia ab alio tanquam a supposito; sed soli naturae completae in esse naturae hoc debetur ratio sui ut dictum est: ergo.

2a pars 2ae dicit: nam substantia completa in esse naturae et incompleta in esse substantiae non est in praedicamento directe collocabilis: ergo ut directe collocetur requiritur necessario (saltem ut condit, licet non ut ipsam completam) suppositalitatem seu subsistentiam (saltem signale tamen tanquam ut complementum ipsam in sua linea substantiae completae: per ans. substantia praecise completa in eis naturae solum sumitur, et est pars: ergo non collocabilis in praedicamento: per ans. nam substantia vel humanitas sine subsistentia est abstractum, sed abstractum substantiale solum D. Thomam et plurimum est pars et consideratur ut talis in quantum abstractum: ergo.

Confirmatur: genus dicitur esse ea conceptus differentiarum, sed genus generalissimum substantiae solum potest esse ea conceptus differentiarum prout dicit esse per se, ut a nobis explicatur, non vero esse per se, cui solum ante ac negatio essendi in alio inhaesive, nam in hoc convenit cum alijs substantijs incompletis: ergo esse per se prout a nobis explicatur et ut tractatur per subsistentiam saltem signale tamen tantum, genus generalissimum, et praedicamentale substantiae constitui.

Confirmatur denique ex dictis, nam substantiae in praedicamento non collocantur directe nisi in completo concreto, non enim ponitur humanitas, humanitas, sed ut, et homo sed homo solum est concretum in quantum constat ex natura, et subsistentia, ut dictum est in tumulis, quae ab omnibus Theologis imo Catholicis docetur Deum non assumsisse naturam humanam concretivam, sed abstractivam, hoc est non assumsisse hominem, sed humanitatem sine subsistentia: ergo ut

tahi subsit praementis dicere tenr, debitu ei reo exhibere opa tu minas, et ult trada ff subsitutionis ad alios emolumenta cari

Lapsta Pauli de Castro §. 6.

Pro parte in pmissum / dicendi subtrahendo ei ff. attribuit ff dicit pro additamento, hoc ergo additum negat se aliquid petitum ff subtra dictis additamentis, hoc ergo additum negat se aliquid petitum ff subtra dictis additamentis pregatum se ndi in dicto, mea e dicta, ff subtracta nascentis facti memoriat, dat dicto dilatione ff aliqd instrumento additu, mox ff, q[uo]d sicut aliqd petitum, ff ens q[uo]d in pro additamento, ff ut pro instrumento appo situs sed negatus dat ei: pbi negata, q[uo]d id q[uo]d petitum, aut te, aut e qd reis, h. negatis, ff subtra ff aliqd dicat dilatis ingst. ff dum actor tat ff aliqd negata, dilatus.

Spatium ei cui in Dio tebit se ate, tal nio in subsidio esse ff Deus ens ate, q[uo]d natura petat negat ellendi debito: ff subsidio e inepte, ut illius ellendi dicere negatum cui mdo intrinse.

Spatium: pro ei ut aliquid petitum in dfore subtr pmittendi negatis, nam ens bis in dfore, ff pmittendi pro rei bis, ei pro ut in dies unum inepte, et cum ad dfore subtr petendi, subtrahe ens, ff ens, q[uo]d unum e debitum dfore, pquebatur, ff ad in dies unum in radi, ut pmittendi bis in dfore bis, et dixit negatis, ut dictum ei: ff pro in ordinata, nam ens in pro petitum dat in dies, et dfore inepte, pro petitum ei.

Ad arg de dictam in pmissis §. 4. q[uo]d inter ens, pque in dem pro petitum, nec ens petendi, pmittendi, nam, nam ei petito eq dum ens petendi, nec petendi, ff subtra in bis additamentis ad utilitatem inter aliquid petitum, nec, et aliquale distum debitum, et debitum ei petendi ff in aliquam ei petitum, nec quidem, et in aliquale debitum distum.

Vel in pa dis quo nam ff aliqd in additamentis ens, et dicit qua petitus debitum dicta negat nam, ff aliqd in additum, dum ei petitis nec ens dem ens petendi ad nam, et dicit nam, negat et aliquid petitum pro ei petendi negatum, ff pro dicens petendi debitum dicte debitum, ergo ff. Non nam subtra addit, q[uo]d ens aliqd debitum dicte obtinet, ff nam aliqd q in exact ei petendum in pro debitum ens.

Finita arg q[uo]d

Sol

Sed ⁊ nota in hac ⁊ aliquem non positivum attribuit, quem ipse addit inter ubi in hac: ⁊ quem addens idem ipsum non potuisse, etiam hi adhuc eundem pacto quem non positivum ⁊ tm tripli esse non addidisse, ⁊ absente vinculo quale dictus, ⁊ posse idem esse non ponere ad hinc tubsta primo positivum trahi, ⁊ ipse inter tm esse tertio addidisse.

Ad 2 Ipsum admisso maiori negamus, namque ait in Deo creata, ⁊ tm secundum negant eundi ab ubi in potest; sed in creata aliqui positivum dicat, cui obtemperant ut ⁊ tertio non ea habito negato eundi in alio in hac inter tm secundum non potuisse ubsta, esse aliquo positivum ⁊ tertio radicale, cui obtemperant ea in alio tm ⁊ in tubsta inter nonnulli; ⁊ plicant ut multorum tales esse positivi longeat, ⁊ ⁊ ille Romani inter nonnulli, ⁊ ⁊ ipsos facilius ⁊ potest illum non ei in degenuit, ⁊ ⁊ ut ait Pharet ⁊ pte ⁊ to. exat. ⁊. ad 2. Ipsius longeat multorum ⁊ fuisse ⁊ non esse, ut ⁊ in hac puncti. ⁊. actus patet nec, in ⁊ tm plicat ⁊ potentia non positiva inter; ⁊ ⁊ illum ⁊ opposita in multiplicum ⁊ gaudium quae actus ⁊ substa tm plicatum, multorum absentia longeat ⁊ plicat ⁊ velut ⁊ potentiae positiva non, ut patuit.

Ad 3 Ipsum dico, ⁊ id, ⁊ sup addidisse inter, ut hoc ⁊ ipsius eundi non ei videri nec non amittere negato quin in ⁊ hac substa potentia positivum esse, ⁊ ⁊ patet ⁊ primum ⁊ idem gradum substa quem non tm in hac in hac inter, ⁊ tertio non videri negas; dicitur in ⁊ hac non, in alio ⁊ tertio ⁊ in duobus dicit in non ⁊ ⁊ tertio dicit, non dicitur in ⁊ ⁊ primum ⁊ ⁊ ⁊

opposita, sicuti aqueductum elingere subtrahere potuimus et elingere tuus esse.

Argumentum ergo Gorgij posita destructione subtrahendo aquam et diminuendo ipsam subtrahere utrumque, quia aqua abeo non diminuitur, aqua utrumque et diminuendo aquam eduxi.

Quod non subtrahendo diminuendi subtrahendo, et diminuendo aquae, et admixto aniseo aqua, adplacendi dico falsum est non diminuendi aliquo aqua existente, nam aliqua abaliqua aqua tollitur, ut pote abaliquo mixto, imo aliqua abaliquo extraneo diminuitur, ut supra capite 4 a 6 dendo probatum dictum est; ut ille subtrahendo dicta est, nihil igitur aqua aliquid subtrahere, sit illius utrumque.

Dicit ad ipsum illud quod aucturum faciendi tale, absolute sumptum utrum ipsa tale, vel quia aucti adfaciendum aucta faciendi calidum, absolute sumpta utrum calidum ipsa, sed subtrahendi aucta et faciendi ad plura subtrahenda, ut non. ad aqua subtrahendi aucta et faciendi ad plura subtrahenda quia plicibus subsit: vel non subsit absolute sumpta faciat, nec utrum ipsa subsit; quia aqua aqua quae aqua, sicut subtrahendi ad subtracta ipsa ad ipsa; sic non subtrahendi quae non subtrahat, exempli gratia ipsa subtracta quae ipsa subtrahat.

Ad tertium quod aqua aqua sit adsumptum quod illud aucturum faciendi tale absolute sumptum faciat ipsa tale alium aqua, alium quae aucta faciendi tale, quia non subtrahendi aucta illa faciat non subtrahendi quae ad aqua subtrahendi, absolute sumpta faciat ipsa subtrahendi; quae bene aqua subtrahendi subtrahe ut exempli gratia aqua subtrahendi adsumptum alium calidum subsit, sicut bene subtrahendi, et le manet calefaciendi non calidum, et absolute faciat ipsa calidum, et calefaciendi ea aqua subtrahendi calidi: sic quod aqua non.

Ad. Si manus dicendo aliquid subtrahendi dicendi non subtrahendi quia quae in exercitio non possit aqua aqua subtrahendi, nam et aucta non plicibus subtrahendi, ea est quae aqua subtrahendi non subtrahendi quia subtrahendi et aqua subtrahendi et aqua subtrahendi et aqua

visibilitas radicalis et substantia.

Sed nam. b. obiecto ff. edit
rationem materiae (ordinem) b. virtutes habili et metaphysicae. Si virtutem
et habitus substantiam radicalis, cognoscat, habi, et ff. mo ad 2. i. e
et alia habitus, vt sequela, nam est impossibile Deus dare dicendo, aeq. cognoscat
alis n. e entitatem abs. distat: go. sicut substantia radicalis a. dicitur entitas
nec a substantia infantia, via et illius distat; sic eandem rationem
substantialis et illius respectu: go. sicut et ibi, vi. id data in entitatem ad hoc ideo
ipsa, nec et illa fiat loquendo ff. talem ideo in infantia dicit substantia illius.

Si ens non specialis ff. ex dict. deus, genus ens, et sic patet tales
ad ipsam et bene dem allectam, deus est, et ff. patet et non loquendo de visibilitas radicalis, nec substantia radicalis et illa non tuis, nec relatis, nec
ens non existentes ad visibilitatem radicalem, et substantia non radicalis talis
et aliquo priori diligentia, non dem inhaec, et substa alius respectu, et ens ad
aliae, respici illa; visibilitas n. radicalis et substantia radicalis similis
tur non dicendo aliud, ad ipsa illa, sicut similia, et bene ens ex
plicat respectu non, non respectus et ff. dem respectu et entitatem, et facta non idem,
non respectu et substantia dicit non et explicat et dicitur ff. ens et respectus, in mutuo
num et respectionem dicit sufficit, et vi substantia illa ibi ens praeter
talia applicemus nec et facta loquendo, si vi ad aliae, non illa quasi, b.
explanat et vi ad aliud aliud talem vi abs. dicit.

Et in law et punto dis plicat plus
num accessum illa abs. dicit et dentia, visibilitas radicalis et illam bris,
et substantia non radicalis et illa subitis, non si sunt et sunt idem facta et
entitatem, cum assam, haec et ea stillum metaphysicum hoc, et constitua
tum agit, si n. sunt et metaphysicum p. dicendum non visibilitas radica
lem et hoc non dum et substantia non radicalis et non subitis et illius
illa.

Dicit: ff. entitatem et facta idem et existendo radicalis ad nobis dem
sic substantia primo dicit (non substantia ff. mo ad 2. in ibi explanat, et ff.
non et alia substantia radicalis dicta), et in facta ff. supadditionem alicuius facultatis dicit ff. ens adhuc quod inquantitas ff. non facta et dicta ad non) hoc apprehendo radicalis addendum est, non et ff. radicale: go
ibi apprehendo substantia dicit: go et illa.

Res

^ antecedente

erit in capax essendi per se, per alium quemlibet modum praeteritatis sibi solum.

Similiter utraque sol. impugnatur, nam nec Divinitas potest substantia quae est ens per se radicale, esse actu in alio tanquam in subiecto inhaerentis. Ergo nec Divinitas poterit accidere quae radicaliter est in alio, esse actu per se aliquo positivo praeteritatis.

Quod his modis relictis respondetur ad argumentum negando assumptum illius, nam accidentia eucharistica nullatenus existunt per se per modum positivum praeteritatis substantiae, seu alterius cuiusque, sed facto sunt in alio, scilicet in manutenentia Dei ipsa Divinitas sine subiecto connaturali conservantis; dicuntur tamen talia accidentia esse per se negative, quia non sunt actu in alio tanquam in subiecto inhaerentis, cui inhaerere naturaliter possunt, et possunt, et huiusmodi negativus per se fundatus est in manutenentia Dei ex causa ipsa sine subiecto connaturali conservantis, per quod patet ad argumentum, quod ex hac sol. ex falsa suppositione procedit.

Haec sol. probabilis est, sed licet dicendi modo aliquo tamen modo ratione probabilitate non careat, et illum quae plures et gravissimi aa. 2. quos mag. Cornejo in materia de Eucharistia. q. 77. folio mihi 143 defendunt et ex illis ad argumentum respondetur negando ans., ad probationem distinguo ans., existunt per se actu et miraculose concedo ans., connaturaliter et ex natura sua nego ans. imo ex natura sua dicunt ordinem ad subiectum quo carent: quia licet quantitas etiam existant per se et sine subiecto non est quia hoc illis debeatur ex natura sua, et per vim ipsius quantitatis exigentiam, sed tamen per miraculum hoc habet quod non sufficit ut dicatur quantitas est ens per se, at vero substantia ex natura et per illius vim exigentiam petit existere per se: vel non est paritas: quia nego consequentiam.

Ad probationem 2. quae distinguo ans. cui convenit esse connaturaliter et ex natura sua dicitur convenire potentia ad illum concedo ans., cui convenit esse miraculose, et actu, nego ans., et quae quantitati non conveniat talis esse existendi per se per vim exigentiam illius, id est potentia ad illum ipsi repugnat, sicut Deus miraculose poneret illuminationem in lapide, non liceret inferre quod per potentiam Dei absolutam lapis poterat habere potentiam radicalem ad talem illuminationem, nam haec lapidi repugnat.

Dices potest miraculose vocari accidens quae existat per se: ergo non ipsi miraculose poterit illi vocari posse esse per se, per consequens ita opponitur accidens actu existere per se, sicut posse existere per se, sed licet accidens miraculose non obstante tali repugnantia: ergo etiam 2 poterit habere.

Respondeo ergo ad probationem distinguo maiorem, ita idem eodem modo,

ita

exacte, seu expeditius reparare posse.

Item dicitur q[uo]d huiusmodi statutum

proxime dicq[ue] effe stare debere, ubi statutum ad dicta inconstabilitatem, cum
aliquo q. aliud c. m. exigit, quia non ex negotio eundi in alio intempestivo ad aliud
exigit quia necessario negotio eundi in alio tanq[uam] in supposito, tu exigit ratio
tu exigendi actus tumultuarius multo potius reparari debuit, nec debuit reparatum
fuisse in hiatum dicm, quia Advocatus tempestive, nam utilitate habuerit exigere, sed
inditium abolitio tanq[uam] supposito, habuerit in negotium eundi in alio intempestivo
modo explicato. Ideo statutum illud nec statutum inconstabilitatis nec exigendi
dicimus ad q[uo]d debuit proxime reparari, ergo dubitatur.

Dubitatur arguendo

Q. Nam debita substituta debitis substituendis esse impedimento collocabilis; ita debita
q[uo]d substituta debitis substituendis esse impedimento collocanda, ergo adipiscenti tam collocatio debitis substituendis
executio, ergo tu exponens intricatio et executionem et tuus et alius.

Respondendo dicendum

Quia debita substituta, debitis agendis, et vide, debitis exercendis et nomine, debitis exercendis
et nomine esse negotium, et dicendum quia debita substituta debitis nomine
et exercendis debitum, vide debitis agendis negotium ergo dicq[ue], quod utrumque
pte. Utrumque hoc q[uo]d debitis esse statu, et q[uo]d debitis esse unum agendis, et debitis esse
exercendis, tu debuit debitis sui, sua proprii, q[uo]d sufficeret ambo debita impedimento collocantur ut q[uo]d
impedimento sibi debito.

Proxime adducatur q[uo]d debita
sunt impedimenta impedimento nisi ut pote debita singularibus substituta ut pote debita
singularibus dicta debitis, nisi quia impedimenta ut pote debita singularibus ponitur
debitis exercendis, ut fingebat Plato, quia debitis quia agendis, hoc enim
est sufficiens ut impedimentis negotiis exercendis, ergo debita impedimenta
ordinata proximum actualem, q[uo]d plenum dum debita et debitis quia exercendis,
hyeme bene quam ponuntur singularibus, nisi debitis debitis, exercendis sui,
plena enim quia contra et praedicis negotiis exercendis debitis sui exercendis, nisi in
nisi dicti dicis, limitationibus, ubi et hoc dicitur quia debita exemptibilis et dimissa
sunt, tu exemptibilis, seu dimissus debitis indubitatis exercendis.

Replicabis si debita q[uo]d dicerent debitis quia, esse alterius in voca-
bilis (in omnium nisi debitis quia alterius tanq[uam] suffragium. Et praeterea debitis
debitis, nisi suppositis, ut dicit Thomas Sylla, q. 2. art 3) Debita q[uo]d

E

& quis grauissimus & vocabulis quibus interme, ipsius & vidui dus & expe-
ri contra qt. gb subtz nec ipsi etiam exceptum, nec ignata, plenis, extrabz
ipsa in pramento collocauntur.

R'r dico quam est in vocabulis plitice &
altrui tuz rippanti, dominz, hoc & omnipotice altrui tuz in praiori,
nego meam, & hic quo nam in vocabulis quibus esse hoc, & met, dominz;
plitice & pris tuz rippanti, & tz, exque subtatis & rectum, & plitice & plen
ff subtitutiam vltratz in vi & subtta & plena in cuiad quari & plenipotice
intrat subtitutia, ff redit in vocabulis plitice altrui, nec hoc.

Dico: ultimo tuno
p tu subtta, ff hoc quis subtz, nec & plena nec plitice nec met: & in ponit in
pramento mo ambui explicato, & vt ans, quod ptz, in quod difficultas,
illa subtta nec & plena met, & nec & punta expse & dispa, imo ultranis & tuti-
bilis ff alias dispa: & tum quis subtz hoc habet in plamme, & cui subtitu-
tam in pcet.

R'r nego ans quod utrang ptz, & omitto & plenipotia plitice
et pon & pnime in plicentia rebus, ad plenum dico ans, nec & plena & plenipo-
to met ff mo quis, & dissz ad ans, & pnotat quo subtta in vocabulis ultra-
plen (nunquis hoc tuz & plemtz & plum, l. quet dicat, hoc tuz quo
quet on. dimonimet) nego ans, nam tum quis subtz, licet & aliab quo
pramentalia, & non possit exponta expse & dispa & talem & plem & plenipo-
lent ff quod ipsi quibus nocet, & ta subtz quis & quod natt altrui & plen & pta
possit subtitutiam, & qua intima subtz ult, & met & plen.

Dico: quis gradis-
simus subtz ordinatr ad componendam aliam subttam, ff & & altrui
nec nag nec & plena, seu nihil & plemtum nag, & quia non illud caret &
plamento nag, & ordinatr & pari ad componendam aliam nag intra ads
quis.

R'r dz quod ans, ordinatr ad tum & prandam aliam subttam in ctra-
no gre ff & ; & do ans; ordinatr ad componendam aliam subttam & quet
& dista & tratu & peculari & quis subtz, nego ans, & dispus & quia nihil
& plemtum nag, & vt & dista ultima & ergo &; intima &, & dog &

Quæ tub
R'r nihil tratr & vt & ntratr & quis & dignitr & tratr & quibus subtta
& plena & intima subtz hic m. & gl & hic & intima, & subtri matz ad

um

tuu in dei signeu locat, & c̄ uas alt ꝙplementꝫ, i ca substa dr̄ tractus
dr̄ituit, alij tractum fuisse, tunc c̄ in ꝙplea inlinea, & ꝙ citatꝰ substa
addat dissensum ad ꝙponendum, & n̄ subsit ut in ꝓsencia dicere ꝓnatꝰ ad dum
ꝓdiderat, ut in dr̄is c̄ in alis, & dum eis dicere ad ꝓsentia ꝓnatꝰ ad intabu-
lam abi hut sententiam sibi habuam. s. ciuem simplicis subsidiarij, & alterꝰ
obiect & ꝓbat ꝓpale, & ille dicto huic ꝓnat, & contradicuam huic dr̄ ad hanc
ꝓplum, & ꝓbo & ꝙ ꝓbat dr̄ ad ꝓpositum ad diuicam abi, & ad diuicam huic
qui obtinuit ad ꝙ huic, ti ꝓpositum.

Dicit: ꝙ nō dr̄ substa ꝓdicta ꝓ-
ꝓsentali, & de dissijs in ꝓsentia ciuis debuam ꝓsentari unus ꝙs subsidiale: ꝓ quo ꝓsen-
tatum subsidij c̄ in ꝓplum dicit dissensu, ans dr̄ ad ꝓponendum ut ꝓba, & actus
intra eadem ꝙs, & quatꝫ, & aduenit unus ꝓplus n̄ dr̄ituit unus ꝙs subsidiale: ꝓ
ꝙ de ꝓsentia dissijs fuit unus ꝙs subsidiale, signum & ꝓsentatum ꝓbatum
& ꝓplum inlinea subsidij. & ꝓsentatum subsidium importat.

Ad dicendum ans, ac-
ceptat unus ꝙs subsidiale in ꝓsentia, & deuans, in ꝓsentia subsidij in ꝓsentia deuans
& ꝙ, aduenit ꝓbatum alij ꝓsentatum, n̄ dr̄ituit unus ꝙs ti & ꝓplum absolute
& in inlinea, deuans, ti & ꝓplus, sm intra ꝓsentationem & unus ꝓplum intra
aliam, ago ans, & dissendo ns: ꝓ ꝓsentatum coram & ꝓplum in ꝓsentia subsidij
& ꝓsentiam, & tractu & dilatꝫ in ꝓsentia subsidij intra ꝓsentationem ꝓsentatꝫ.
Tractus est dictum & subsidium ꝓsentatum & ꝓbatum in linea subsidij unius in ꝙ in-
gradu tractus subsidij ꝙ & ꝙ uenisti extra: & ꝙ in illo gradu tractus inuenta
in ꝓplum & ꝓpta & dissa ꝓsentia ——— ꝓ resulta & ꝙ unum ꝙs subsi-
diale tractus, & ꝙ dissa addicunt ans in ꝓplum, & in ꝓplum in dr̄ali linea.

Dicit:

Quod substa ꝓdicta in ꝓplum, & ut pars ordinaria ad ꝓponendum ad ꝓponen-
dum alij ꝓtum ꝓplum: ꝓ illa substa ꝙtum in ꝓplum, & ut pars ordinaria
alij ꝓtum non ꝙ & substa ꝓsona talium in tractu ꝓsentia ordinaria
ad ꝓponendum alij ꝓtum non ꝙ & ꝙ ꝓpter subsidiales in ꝓplum non
dr̄ subsidium unius signale imꝓdet.

Ad dicendum ans ago & ꝙ absolute & dum
tractus dr̄ pueritus & clara non pars ꝓdicta remittat in tractu ꝓdictum ad
ꝓplum, & ꝙ ad ꝓponendum ꝓtum ꝓdictꝫ ordinꝫ dicit: pars a non ꝓ-
ꝙ non tractus dissensu ꝓpter & actus ꝓ eum dictu, & ut pars ꝙ ordinata ad ꝓ-
ponendum ꝓtum non in tractu ꝓsentia subsidium aliam ꝓsentatum, unius ꝓtum

&

et completum in propria linea, et ratione huius considerari et completi collocabile in praemento. Resolute dicta in probabilibus.

Hic inquiri solet, quid sit suppositum, persona et hypostasis, et quid addat suppositum supra naturam? Sequitur dicendum cum philosophia Deo dante sermo fiet pro nunc solum dico, quod persona solum Boecium est realis natura individua substantia, ut exponit Ricardus Hanno Victore est Mathematicalis natura incommunicabilis substantia. Suppositum vero est irrationalis natura incommunicabilis substantia; hypostasis vero est personalitas, quae alienam valet tractare naturam; quae suppositum persona et hypostasis solent inter se quodammodo ut superius et inferius, nam omnis hypostasis est persona et suppositum omnis vero persona non est suppositum proprie loquendo, nec omne suppositum est persona, ut translative omnia omnibus conveniant, etiam est inversa, ut quilibet persona suppositum appellemus.

Ita suppositum supra naturam addit modo quendam positivum aliquem ab ipsa distinctum, quo modo substantia, seu personalitas dicitur, quod ut aliquibus placet, in naturalibus rationalibus constituit personam et suppositum, in irrationalibus vero suppositum praecise, quo modo est, quo substantia in linea substantiae est completa.

Sed hic inquiri solet utrum divisio substantiae in 1. et substantiam 2. sit recta, et quae nam sit divisum in tali divisione? et quae membra dividentia?

Non est aliqui asserentes talem divisionem non rectam, his motivis s. quod in omni bona divisione membra dividentia debent esse opposita fratri, sed 1.a et 2.a substantia fratre non opponuntur, imo prius una clauditur in alia, nam homo, aut est, quae sunt 2.ae substantiae, ut reprehendit Petrus, quod est 1.a: ergo talis divisio non recta.

Dicunt divisionem huius divisionis coincidit cum ex membris dividentibus: ergo non est bona, probatur ans, nam divisum est substantia ut sic: ergo substantia 2.a

Sed his non obstantibus dico divisum in hac divisione esse substantiam completam in esse naturae, quae ponitur in recta linea praemontali, et membra in quae dividitur esse modo particulariter subsistendi, et quae unus est modo realis, quem s. suppositum addit supra naturam, et alius modo est in rerum, a quo natura constituitur in esse realis, et consequenter talis divisio est recta et subsistentia in accidentia, ita ut sensus divisionis sit substantia completa, quae ponitur in praemonto alia est 1. substantia particulariter subsistens, et alia 2.a qualiter subsistens.

Et quia praedicta divisio sit subsistentia in accidentia, nam 1.a supra substantiam completam ~~addit~~, quae est divisum quendam modo alterum positivum subsistendi particulariter. Et quia addit 2.a substantiam quandam

addit

modo

non accidit vnitati subdistingui, aut qui vltra vnū accidit vnitati ppter
quā idem tamen singulis vnitatibus diuidua vnitas, nam dicet quod
diuidua vnitas accidens. b. pactis, etiā subsistit ppter quod possibile vnū pactum accidere
ppter subsistens particulare vnitas. b. contingit: ppter diuisionis quia vnitas vnitatis subsistens
plura diuidua, et subsistit vnitas.

Ad primum illius dicendum quod negando minorem, hoc enim
ppter falsa fratia ppter subsistens, quae subsistat sub nomine huius
diuisionis vnitas, sequitur ex fratia, sequitur ex fratia opponentis, ergo subsistit vnitas dua-
dans vnitas fratia loquendo: ad probationem vnitas dicendum quod subsistens
in pactis fratia exduplicatione vnitas subsistit vnitas, vnitas subsistit vnitas specificatio-
ne tamen ideo vnitas illa quae mediate nominatur subsistens pactis fratia quia eadem
nomen quae denominatur subsistat subsistens, vnitas antecedentis
vnitas. b. vnitas.

Ad alt dico diuisionem huius diuisionis et subsistens vnitatem
idem et distans accidens vnitas, b. vnitas diuidi accidit, vnitas vnitatis
quae ens, non ipsi, vnitas necessitas, nec singulares vnitas nec subsistens
vnitas vnitatis tamen vnitas, b. vnitas vnitas status, vnitas vnitatibus dictum est, vnitas
subsistens. g. vnitas.

Caput 2:
De accidenti in communi

Tam de dicitur in tempore communis accidit vnitas ens vnitatem generabus pactum subsistens vnitas
singulorum et singulorum, ppter dicta pactum tamen vnitas, vnitas subsistens vnitas, nec
vnitas accidit vnitas liber pactum impedit dicendum, vnitas huius accidit vnitas pactum
huius vnitas subsistens pactum vnitas vnitatis examinare vnitas vnitas

Cap. 3.
Quinam sit vnitas fratis essentialis vnitas in eo?
Aliquorum autem professorum Lucae §1

Ad hoc dicendum pro veritate vnitas, primum tempus tamen vnitas dicendum: hoc illud
pactum, quod est extra essentiam diuinae libertatis pactum vnitas hoc pactum dicendum, quae
dicit quae subsistit, vnitas unum vnitas dicendum quod possibile: vnitas ppter
unitas subsistens, vnitas dicendum vnitas, b. dicendum vnitas, vnitas vnitas
impletum, ppter tamen dicendum. g. b. Hoc, vnitas dicendum pactum vnitas vnitas quae

dat

ecclie

hoc acci pxmẽ talle uẽt ẽ ut mich, ide unitat in hpans in aliqu subto, ẽ inhyrentia ml aliud ẽ ẽ q̃ eydem unio ẽ inpaio, q̃ via acci inpat subtm; hꝫ ca inhyrentia ẽ dx, 2ª cyprindendi, et eidem, ac empaltes st ad via 2ª. exigentia pz acchi adhuc ut acc subt inhyrent: 2ª acchi, et hꝫ ẽ mo eydem pz acc alia in subto, et q̃ quom alt ẽ plus acci inhirca acci, sic ut subto et subto inhirca subtm ut ca dictꝫ ẽ.

2º intendim ẽ placuit ẽ q̃ ca subtm inhyrentiam ẽ ille distinctã in pac subti, hoc ẽ. in hoc ẽ q̃ licet pa subtalis maiam in pans, et pans effectus inhyrentiꝫ in subto ẽ ut dim absolutã hoc ab acia in subto in pari ẽ hoc inhyrere, hoc in pace subtm, ut pac ẽ q̃ inhyrent in ut causa ad finem ẽ pans subtm, nec ẽ, ut tota ca in pans in subto ut supponat ita ut expata ẽ subto q̃ possit resultare unus ẽ ex pte et hoc ẽ pte hoc inhyrentiam in subtm inhyrenti, q̃ nulli subtꝫ ẽ tm ẽ ꝫ recipp. ẽ dicit aui ẽ, et dr expho. c. 2. hoc est quotiens, ubi hoc aut, in subto a ẽ dico, ẽ dr inalijs ẽ ille aut pars, impole ẽ ei tenens inesse.

3º intendim q. 2. acci alia ẽ ca, alia ẽ, 2ª ẽ q̃ nec in unit subtꝫ inhyrent ẽ q̃ nec uicant ruet ẽ pans subti ẽ albedo resp a ẽ ctte: acia ẽ dr call ẽ, ẽ non hyrent, nec ẽ unitꝫ nec subto, ẽ cui ens ẽ subtm pꝫ ẽ cum uicant, ẽ q̃ illo resp ẽ pans ẽ, ẽ albedo resp a tm cotta ẽ subtm resp talium pars ẽ dr ca, q̃ ẽ subtm ẽ cum, ẽ in subtm ẽ non ẽ ille ẽ, nec inhyrentiꝫ ẽ.

Stm 2. acia ca alia ẽ fricta illa 1. q. 2. ẽ, ẽ augm, ẽ q̃ ne dentia abalio acci ẽ cum unitatem pactici pans ẽ q̃ titas, ẽ stat cotta, ẽ q̃ dem ẽ ẽ inpata acia, ẽ. ctte ẽ q̃ hoc ẽ mo acchi, ẽ q̃ cum ẽ mecum unitꝫ nhint, ẽ ẽ cum unitꝫ affirmant ẽ mo dicant, ẽ ratio pria ctte 2. q. ẽ ca pac ẽ dicationem, nam ẽ. 1. ẽ fricta saltim diuinꝫ pot ẽ ne subto, ut pt in stat Eucharistia; 2ª ẽ mo di nec Diuinꝫ pot ẽ ne ctte, ẽ mo dicant, ẽ unꝫ unitꝫ. Ita rsp q̃ ẽ ẽ fricta ẽ dictu ẽ subto, ut ens ẽ, 2ª ẽ ut mo dus ẽ.

Pro 3ª pmitt ẽ subtm ẽ nec uicat alia ẽ ab ctte, 2ª ẽ ut mobilem dentiam unitꝫ inhyrentis, ẽ ad hoc idem ẽ pans disparatis resp a ẽ: 2ª. 1. ad ma, tm ad pa ẽ ẽ ẽ ctte ẽ mensuandi ut inhibens idem ẽ pars ẽ ad subtm inhyrentis, ẽ ad ẽ talem subtm hoc ẽ, illud in idem ẽ pars ẽ resp ẽ ẽ

eum

aunt cæpisse ut dicit dictus Paulus, & tunc in fundamento ipsius inhyeat, in idem cap ad medium quod tendit ad rubrum, & quem vocat distinctio, subrum inhyemis in exponit, & ita dicimus dicto de actione, & ita idem dicimus in cibus accipus nem subrum huat, cæpisse tamen idem cæp ab hac & ut ab agente & cædit, nec idem cap ad, hæc & ut ad rubrum tendit illud cæpisse in primo. h. uno nit pathbus rubis, qq accia distinguit, agimus & distinctio aliqua tempora & ipm dare ubi cibus, & dubitamus an inhyemis a achi, hypothecarii cibus accibus ellata ypotat.

Intendimus dimittam ad rubrum in pubro, vel quidem inhyemiam ad rubrum pasto de rumi, ff. l. vi ac legato, l. mucius ceciliano, & ibm explicat accum inhyemis acta: & explicat ipsum ad rubrum, & dicimus dimittam ad rubrum, non inhyemem mitto, & adducendum & nec idem cæpisse dimittam inhyemiam, ac ad inhyemiam in ac legato, non cæpisse hypothecarii inhyemis disiunctis ad ultimum quæ abacti, in hypothecaria, in legata, medis in adjacentes & demonstrandi, & adjacentes & ita dicta, admonuisse dicit ab aspice achi, & unum inhyemis achi legata, & inhyemis achi cæpisse ibm disiunctis in adjacentes & demonstrandi, unum ex excita legatis dicit nonam cæpisse & legata.

Nunc adducendum & accia pasto rumi in dicto, & inhyemis, & cæpisse & rumpisse certum & exposse ita rupi sine achi inhyemia, & primum, & accidens & tertium & plenum, non in dicto rumpisse & accidit achi monstrat ad rubrum, & hæc achi monstrat & ipsa achi inhyemia, non unus, quæ rubro & vocatur. & accia in dicto ellata in eludit acta inhyemia.

Tunc & ult dicit permittit dicuntur ad bedinem absque rubro, & dicta subrum, in album, & ita & ultimus non potest quare albedinem in comprimendo illum in rubro, in album in dicit cæpisse ita absque inhyemia achi, & album dicit fama afficiendo inde subrum, non ipsum achi monstrado, & afficientia achi in eludit ellata inhyemiam achi: & inhyemia achi & dicta acci ypsi, & in dicto scatet, inde tali & ultimus in dicit cæpisse, & inhyemia achi, inde monstrans illius pene subrum, monstrans & dicta. & ult. Sed h. difficultatis & inde & accia in dicto, & dicto idem tiam illum, & nam & abstractum rumpsit, non h. ita rubro dependens, ut achi inhyemia negotiat abitus cæpisse & andi, an & plenitate cadat, ita ut hypothecarii inhyemia, & inhyemia abstractus abacti, & hypothecarii & illius cæpisse

& adducendum dimittam, & ut accia in dicto cæpisse & debent & achi inhyemia, & in talia accia ad tuos effectus vocabes subrum distinctum & cæpisse

te

h accipiunt mutuis, ut uiles accidat, in q^a intrat hiemam accendi abi
bus, q^d mise ornum effectum facit, q^d rubris tribuunt, et abigio effectu ipsig mdt nomi
nantur, utpat in gfab, q^d m^m rubri ei gta, accensa uocat, q mta am dgta, et ac
tinea, m ut reparatam d rubeo, ut nitrale in quantitate cochlearis tica in lio
speciali scripto, q^a tales effectus n^e uocat generem inhyemia, q^d quam mit enitale
in accipiunt inhyemia alis, namby dff^e circa alterum dictis.

Ut adnumeremus dumē
dr posse abigi dict^a ab alijs altranis, t^o q^a e tres mali, unico clauis tale, implat
in m unum sine alio esse, in eum nec respi, ghat e tres ponibus, eque dist-
tract tota cuius libet: alius q^d dici aliquid tres altranis phice, in quarti
phice, tale q. g. ius punit respi in alio implicat mutuum non esse obligatio,
in suppositionem, t. dnicam, q mumbet abello, mutuo a te ypa hent ad
mo quo mat t nec dici mtg p esse obligu abiguata et inppiniae plurium
pig uitalis abigiae pria a quo dimanant p mppdtes g. ad hent, gta ale in p^a ei
abigiali ota, e in opinio explicatg ad inhyamone: p mot g^o contamen in
utroque mtu ex citatur. His g^o opponit

Proponuntur sententiæ. §. 2.

Prima alia tmet inhyantiam calg ex stella acui mei, sc uia Eduini, ut ind
ri caput Nymphum. 7. met. q. t. e g tractia citatur Alex et comentator =
2^a asserit nullam inhyantiam esse stella acui, ita Scotus D thal schola, q ostit
asserit aptitudinalem inhyantiam esse baculg d lectam adillam acui, ad mo
quo uisibilitas dicit ordinem hui. = 3^a docet inhyantiam abstrahentg
abaculi et aptitudinali, baculi ei stella acui mei, ita na. 11. ca. xx. mg
M. h. quam abigiu demanifestatias q uenit. = 4^a tmet inhyantiam apti
tudinalem esse stellati acui mei ita D thas in 4. dist 12
q dilla ad hyg, et ex tenuis g plures, eque. 2. oratio uia. Propria u^m mey
q uentibus Aber. approbat.

Prima ꝑ^o

Acui mei e stellam dentata sumptam in illo et obtuso
d stituit stella q inhyantia aptitudinale §. 3.

Hyc ꝑ^o arti et alijs tuis eidem ac dicam q d stituimus acui mei, et ut q^a
posiri rubeg e quidem mo positum ex stellicia addita acui cuiusmy mei eundi

m

malio appetitudinali et actuali adeq; negeo essendi ppte addicabile nec actuice
ille negeo malis: eundi ppte fruitiue, sine actu, q; demum, sua unitiua appetitudina-
li in ordine ad ultimum appetibile impraesentiarum ipsi illude extremum condignum pq; illud ultq; oppor-
tuna.

Hic 3° ult. actus est explicatio D. Procopii mag. dict. 2. ant. 6. questionis unica
2ª addu. ubi videns ratione, q; actio possibilis sine subito vivendi, secundo est multo
nobilius actus q; actio ad cui habet se malio, et hoc nung separatur abstractive actu
nec separatim, q; diligere, q; actu idem realiter q; habere malio, ergo
habere dicendo est unitiuam appetitudinale, et sic dicendo recte.

Dicunt 3. pte. q. 77.
art. 6. docet actio eucharistica sine actu unitiua, sic actio est q; habere
inseparabiliter dicendo pte (sine nigue, sine positiue ratione sub ltq; (sum dicta) actio
malis actus, ostendo tamen D. Thom, et dicto in distinctione est actio, q; inseparabiliter habere ab sic
actus: q; idem q; patet.

Ratio est 3° ramus adeq; diuidit mensuratum pte malio
tamq; mensuratum actu opposito, accidit in quarto opte, et hoc ppter ratione sub ltq: q;
est malio, sic unitiua actu opte, tamen actibus Eucharistici, q; actu unitiua
saltem in habitu ordinali et aliquo exercito, tamq; est opta dicta 3ª pte. q. 77. art.
6. addu: q; est malio appetitudinale: q; pter distinctum actu in vi inte, actiue, et
hoc 3° partium actuali sub ltq; patet.

Quarto: actus sic ad actus ordinatus ita ordinatus est habitus
et in vita ppter effectum actu actio unitiua actu: q; appetitudinalis unitiua
super ipsum actum et ipsa actus in vi.

Quarto argumentatur: quicunq; potentiale pt obtinere
illi si in actu sine actu exercitio unitiua ordinata, pt sine hoc actu unitiua
ipsum in actu actus in vi nec unitiuat: q; actu unitiua in exercito pt actus in vi
tuum actus, nec actu: pt tum appetitudinali: 2° quia, alias sit actu unitiua
in actu nec actum actum illigio unitiua: pt tum actio Eucharistica si exercitata
et absque actu exercitio unitiua in habitu ordinali, vigt et actio Redemptionis, actio-
ne 3ª. consequens: q; 2° sine actu unitiua pt actio exercitata potiri in re
sine illa illigi potuerunt: pt in actu, tum appetitudinali et ipsa actus in vi.

Quarto tan-
gitur, nam id ipsa ab immissa q; 4° milla illigit, q; 4° illigit in actu nec
actu appetitudinali unitiua: pt ista, sine illa actus in vi unitiuat: pt nisi
positiua, nam in statu Eucharistica separata a subito in vivendi appetitu actus
in vi essata, et nunc est in domo in dubio pt hoc in actu unitiua, et sic stat
in hoc saltem in habitu ordinali: pt tum appetitudinali pt hoc q; 4° illigit in quarto

bene

Ad m.t tercie dicendū, quam gratis capacitas mouet manabojorū ad ēntrandū. b. et
ondus dicam ita capacitas ad ēntrandū ambaja, hō, suo cū inf. q ēntrare
videre se debeant ad unitatem quorum; hoc b. primo actū, f. 2. dicam, et applī
ndicat, ī hō nō posse ī dubiū, ut si in quo casu dōnus recipiuo quam infestatorem,
et hoc applī tuto quam hoc a sua melius q̄ q̄ mīgoris ēpōsse quo ad applicari ad lo
dūm volet) ī q̄ attinet illam accū mei. ēgrauiorem aliud ē q̄ dicamo positum ad ea
regrauiorem debendi glē, et inde ē exigentia ad ēntrandū, q̄ mo explicam q̄ ē mala
ad dicat nec q̄ rep̄ium tamen centralem ad nobis, nīq̄ inde dōnus ī tractu ac ī kk.
ita q̄ posse, ī q̄ modo ad habitum q̄ ad alios ēntrandū et ī acū mei q̄ dicta uoces explicatas, q̄
ingredi debeant ēntrante q̄ prius altam ēntrauerit a loja aplī illi gēti.

Quo supposito

ad difficultatem huius · xx.ūi. nam ex his q̄ tale aperiendi explicatis q̄ si
q̄ ōi acū ōi modi debeat operare, q̄ ipsi uenient ad ēntrandū, ut ex eorum calc q̄
modo ad ēntrandi, ex tabig ilum aperiendi, q̄ alterius operare q̄ ex quo ambo ī
acū mei adhuc) ēntrandi nam quo acti, q̄ data ex parte capacitas ingressū et tra
re ad ēntrandi nam quam et ampe ad loge sumpta, q̄ alijs modis accidi-
bus, ex rum ipsi ī quam q̄ mo gratis tam eundem ipsam saltem gumplicato
ēntrandi, q̄ quem vehes adhuc illud ēstituimus ad ēntrandū q̄ prius ī ipsi illi-
gēti, et hoc sit ī acū aplī ēntrandi sic explicata q̄ ipsum via acū, et si mo dalia
ōmittuntur.

Ad q.: nam ad mo dale ōi dubiū mala tractū, quam acū, q̄ hoc ne ēntran-
dia adhuc tractū: pō nec tractū ad mei modali dōnec sumpti et similibi ēntrandi adhuc
tractū, acū q̄ gnale, sicut ex tractu sumpta, nimpe, nam ad hoc acū mo dalia tran
candū.

Ad q.: nam sicut ad q̄ possumus acū q̄ uocari ad modū, ī nobis tractū
q̄ dicendum, quod ē tractū, secundo fuit indi album ita ponamus ad q̄ uocari acū mo-
dale ad q̄ ēntrandū, nam q̄ in tali tale ēstituit tractū fuit indi q̄ sum, et dendi, quam
ibi quamus adiqui d ē possens adhuc, b. aliquam adhuc tractū: pō q̄ nam q̄ dicta
acū mo dalis nec pho et dōnec sumpti ne adhuc ēntrandi tractū tam q̄ hoc
ipsorum ad q̄, q̄ q̄ prius ingredi ad dō ad ēntrandum loja nec tibi nam ēntrandi q̄
dicendū.

Sicut: acū mo dale ad q̄ tam adhuc tractū: q̄ dicitur ad q̄ ad ēntrandi
tractū q̄ dicte: pō ans, q̄ adiqui ī abstracto sit adhuc tractū, ī acū mo dalis dha
ī sit, aliqui ēntrandi tractū sum modificata, q̄ addicat illi mo nam centralem,
et q̄ ī mo dum, ad nec sit: pō

Ad q.: quod ans ad q̄ quam dico, acū mo dale ōi
abstracto tam ēntrandi mo dalis hutsq̄ mōdi, q̄ aliquid, et impetum, q̄ mo dum
q̄ acū mo dale ōi ad dō nonam ēntrandi, tenq̄ ī q̄ nec q̄ addat mo nec ēntrandi ab

10–

Quæ autē sit hypothenusa aplm, quæ latera, cum ppria, et
analogia eorū, nos ponam, tribuam, sed radicem ad hypotenusam analogam
diuidam; ac ab parte prima ac, q ppria, sed ac ppria, hic pa sed
ac reliqua sic. Sit mihi data diuidenda, et ptium ppria, q̄ rationem illud ha-
bentium minoribus minoris acubus, et maioribus maximis altum inscripta
sit in acubus data equali portione, ptium nanque ē minoribus q̄ in mo, reliquarum
analogia distribuit acū in ei ppria, sit reliqua acum, hinc data diuidenda
sim sit analogum ipsi ordinali tuis; q ab postea aliqua acia accipiat cogitan-
mi, et rursus addunt ad acū ei, in acie signato sitrent hanc hanc q̄ acciat, et q̄
talia q̄ ponunt ad alia acia.

In quem admo ex mala aqua ista in bona acia da-
re aliqua acia q̄ abstrahunt cognita, ex ea attracta idem sus rursus cognitus
nullum ex post cum rubrum hypothenusa respecta solum manus ad centro
secundum manus abc ad: q ab acū in ei ne acia, nec aptū diuidat hypothe-
nam pter ultima data, q abstulit, q ut hac ei sit, in hac sitrent p dicta acia
q̄ acia, nam quot sic aplm in his latum simplicio imponant, et data
hanc rursus in, et q̄ talia, ex ea ppria ex ptionis q̄ aptū in, sed acia ei ac-
cia subaddunt, sic mala aqua adueniens acionē, q̄ aqua ad tractata diuidi-
cabit adhuc aquam aqua in hac

Tamen quæ habeta addo in libris acibus modo
libris (et adhuc in in ipsa hypothenusa acili) pg dicendum ex circulum acile ex
ordinatim signata sumpta, in hypothenusa acia, q̄ non potest rursus imitati exacia
in subito, ipsa in, q̄ acciati, sine exactione q̄ talia, et pactis exac cuti ac
ei ppria et mate, q qd ac ē subtrahi, ac ab his; una nanque subtrahi, exacia
et subtrahenda subtrahi illigi nequeunt absq̄ illi quæ exacia una di exacia
di et subtrahendi ex ea talium signale, ex ea una in totum, q una exacia, hinc
subtrahenda ab hypothenusa, nec signale, hinc exacia, q̄ q̄ talis ac ac ei ppria sic
exacia in una ac in hypothenusa acili, hinc in exacia ex ea q qd male, q ac ac
tale hypothenusa, et ne abilla magis exabile, q̄ q̄ plures hypothenusa ē, hinc q̄ aptum
exacia q̄ exacia pthenam acia.

Tres quæ admo quo dent adueniat pta
ri pari q̄ subtrahi in ac ei signato distantes puncti participant cuius
radicale, q̄ ne ac ei ppria cuius, ei ana logia tales, ex eadem
ex postea q̄ tale mo, p. ei q̄ tales subtrahi, post ne ad subtrahenda ei, ac ad
alias subtrahi et tractus participant ei cuius pale q̄ in ac ei ne, q̄ in hac
alig ne in una in, et ipsa ac tale subtrahi ei, ei q̄ tales ei, ei ac quæ ppria

dispa

inhæsionis subtus ſ. Illm subtum dnoscit, ſ. q. nemo ne dicat, ut dixerimus in Bact. de acc. in vicem talis effectus ſ. inhæsio cum eo unionem ne habeo, alias in dec. 1 nec dnoscere, ſ. speciem tm distinctam, cuius ens ad esse, q. dem esse dnoscit subtum appellatis, q. cur vocet substitutionem acc. in vi ens, ut dicam, q. circum subto pendit ē ſ. hæ ab igne dnoscens subtum sine vice, sine dec. sic docet d. 37. sect. 2. n. 8.

Q. nom acc. in

Ei hic ecclia dfert q. nihil q. ellatis differt a subtto, idem m. ē substitutus q. distinctus, i. differt a subtto tanq. in, nec q. inhæsionem apte q. pare tempore: ſ. hanc in hoc, vere vero una tendens ad subtum inhæsionis, substitutio acc. in vi: ſ. nihil, cum ſ. pare tempore, nec subtum esse subto inhæsionis ē dec. oppositum nec essentiale, i. acc. oppon. subtto ſ. esse oppositum nec essentiale: ſ. ut medio tempore in subto inhæsionis substitutio, quæ ſ. q. adjacentiam ſ. ē substitutio requirit negatio esse medio tempore in subto inhæsionis, videtur ē. q.

Q. nom ſ. cum abio tempore in subto dnoscat, nec ſ. esse sham dnoscere subtum, nec esse sham subtum dnoscere, ſ. q. nemo substitutio accidentis subtto: q. nec ſ. adjacentiam substitutio: ſ. q. non medio tempore in subto dnoscit, nec esse sham subtum dnoscere, quia ſ. in subtto: q. ſ. illam substitutio acc. ut q. positum subtto, cum ſ. adhuc q. ſ. accidentis Divini, ē acc. voluntarii Divino esse nec dnoscunt creaturæ nec cognitus, quoties remota obstantia ē a causa assumpta subto Divino nec dnoscunt Christus ē in carnem, ut dicit ypse Suarez d. 50. sect. 3. ver. 4. Hæc. et sect. 6. dicit q. ab esse dnoscit hoc esse existens, creaturam dnoscere, et in hac cognitione dnoscit q. hoc esse existens, creaturam, et in hac cognitione dnoscit q. ab esse dnoscit

q̃ pspa aĉhi; in hŕia ĉalis ĉadet ĉ rubeo sp̃arata Romanã in ĉaũ
mad altũ Diminũ; q̃ ĉ nobis ĉadat ut ĉadenter ĉadibile q̃ actũ
tum in Eucharistia abeq̃ rubeo n̄c opus q̃ vnum esse in ĉpli Subpan
tis virtut, q̃ ĉi virtut in ĉali, ut virtũ in hŕia, hoc accepta prima.

Ad 2 argũ dicit quidam in hŕiam n̄ ppriũ pati á pane apli
cabilem altũ togam; q̃ adhuc tali supposito admisso de separatis dicta
q̃ admisso tali exẽplo, a°, q̃ virtuti hypostĉe machi in hŕia ĉ
lere remanẽ identice, cum accidẽ ĉ mero subto q̃ dum manẽ sp̃ remanẽ ũ
onis, b. in hŕia, nam a tali hŕia n̄ sequeret inconveniẽs dicta á pane
ipsa permanente in ipsa mistione pfundat, ad nos quo in ĉ
Videndũ esset facile q̃ sufficiẽter n̄ ĉ ad regulas bene q̃ quam ex
tali dicendi tale actum, q̃ tunc esset, quia ĉadibile tali sicut, in ĉ
tatũ pfundat; atq̃ ipsa hŕia ĉali esse, i cum q̃ hŕia ĉpli ĉdita
esse, ĉponit esse rubeo sine sp̃ pstitione virtutis virtutũ ex 3ª q̃ sequit
q̃ ut ministrarium fidẽ mysq̃ ĉipiat ut cui ĉadet ĉadibile, necessum
ĉ q̃ acceptabile in ĉpli hŕia mistæ.

2a q̃

Tm hŕia ĉali ĉaltũ in subto vinũ ĉ sibi accidẽtibus hŕia ĉ apparẽs virtutis. §. 4.

Ad 3ª ĉ manifesta, nam illud ĉ sibi ĉdiciũ ratõe ĉ ideo sibi
sparatum a ratione plena in q̃ complexum esse apparẽs, sicut
hŕia ĉali hŕia sup̃ accidentalis altũ sup̃ subto vinũ; q̃ ĉali
hŕia ĉ sibi accidẽtibus hŕia ĉ apparẽs virtutis; per natum ĉ vi dis
tinq̃ duas 2. actus tantum ĉ imperfectus, scilicet, nam illud q̃ ĉ sibi
hŕia sufficiẽtem entitatẽ ut ponit sparari á subto, ad 2ũ dicit
dum ad hoc minimum q̃ sibi accidẽtium virtutis 2. dicit virtutis pfectum pos
ponit pstitio sparari á subto q̃ modificat. = tm in nam ipsum modo
ĉ pstitum in hŕia ĉali ĉ aliqua in hŕia distinctum sum
do antipsum distinctũ 2. modo accidens ĉ eius modificat (ĉ. m. abeq̃ nec
sitate, q̃ h. multiplicẽ multiplicẽ identitatẽ) q̃ ĉ hoc inconveniens ita q̃
ipsum in hŕia sit subto, ut nos dicimus, positione subto altũ vinũ
Romani.

Argumenta 9ª dissolu. §. 5.

Argum.to ex omissione phis. in ppte ad distributum subsq: pbo et rndeo ach
cat distributio accis mei, pro qua, 9ª ad oxumeadum cruc.

Nota. Wanda
subrip et dici debet negetur ans &c, nam ppte distributiua subsq e affir-
mabile, et impoe adeq ppte scale, b. praemittatur, quae (aut ipsa Doctor) dicit
q ista subsq distribuit in ppte agli, et possit talis aplis subsumi scat achi, quia
diuisam expressionem in qua collocatur, nata est ista acc e aplis inhia, et hic por-
tia possit fieri achi, q nemo dat aliquod exemplum, nec ego huius affir-
mat diuisa multo implicare q ppte diatoxu ponit cade acc sig ac, opor
tuit, utpote in illimi, q ppte adq cat, exeque diuisionis pod c.

tatua quam ultimis mg dicit, et ulla 9ª ipsum hic exprimi ppte, separate radicaliter cade
et distributiua subsq certe, et possit poni fieri cade q aliam expressionem, et pro-
tendit aliquem ac 2. vel aptae scale, etiam inhia aplis et distributiua accis certe, et possit talis qdo poni fieri achi q particularem expres-
sionem: q sic est distributiua subsq certe distribuit inhia q radicali, b. aplis, distribu-
tiua accis certe distribuit inhia aplis, immo inhia radicata: q sicut dis-
tributiua subsq certe distribuit q ppte abstractiua radicali et aplis,
ita non distributiua accis mei ppte tam abstractiua radicali et aplis
q ppte. Hoc.

Argum. 2. aplis inhia. b. ecd absolutus, b. relatiuus, et eodem
horum est negare distributiua acc praemissis mei: q b certa, nec apta
q ipsum ens adeq dici debet in absolutus et relatiuus, nempe, q inhia
aplis e scale absoluta negat hic distribuere acc relatiuus, et huius oppositi
distributiua dicat e relatiua; certe talis inhia e scale relatiua non distribuere
re acc absolutus, et huius distributiua scale q absolutus e dicat: q talis aplis in-
dividualis inhia distribuit acc praemissis mei.

Tempremis hocargm. 31 b quidquid
quidem nullam posse dari distributiua accis mei; nam si dabile e aptum
idem dilemma urgeret: ad illud n° a° q adeam mo quo ens exprimere absq
uta, nec acc, nec absolutum nec relatiuum, et abhinc ibus dum quid primum dis-
tata q in absolutis et scale absoluta, in relatiuis scale relatiua tota; et ista
inhia aplis scale exprimere nec absoluta nec relatiuae, et ab utraq ac edum
qd exprimi primum dicit tenet in absolutis absoluta et scale, in relatiuis relatiua.

Ergo per hoc dicimus quod abstrahunt, quia analogum transit in species
ultimatum accidentis, inquantum huiusmodi, non necessitat intellectum
ad recognoscendum ipsum ad aliquem gradum.

Dicit ex isto: aliqua entia
specialia relata: quaedam accidentia, quaedam, aliqua entia et
ordo ad aliud scilicet: quae species relata.

Ad rationes principales respondetur quod dicta
pluralitas numeralis vel paranimfalis scilicet esse, vitata tabi dicit
specialis praedicamentum distinctum, et aliam esse translem, quod transitus appellatur
et nullum praedicamentum appropriatum specie denegatur, et insuper quod dicitur
ad inquirendum, quod si substantia recipiatur et substantia, si ingratae gratia esse,
adinquam non sufficiam transitum idemtitet. Hoc est punctum

Ad argumentum

cum ad primum dicendum, quod ordo ad aliud transitus, dicamus, praedicamentalis
et talis, ergo dicimus, et dicendum quod: quod entia et relata transitus et dicendum,
talis et praedicamentalis, negatur, quia talis quod, secundum transcendentalis non
est extra praedicamenti, nec extra praedicamentum absolutum, et optime sufficiens accidens
non distinguit.

Ad quartum: sic tenet substantia adesse, sicut accidens adhuc esse in
alio, talis esse et relationem negatur accidens substantia inexistentia, quia
non sufficit quod impugnatur accidens inexistentia, quod accidens in alio, ergo
alius inhaerentia esse accidens

Ad secundum et dicendum quod accidens esse radicatum
accidens, dicimus, quod accidens esse talis substantia subdivisum separatum substantia in accidens et
omnium sumptum in abstracto, ergo omne, nam si substantia numerum accidens tunc
unum sumptum in abstracto, ergo omne, quod accidens esse accidens, et
dicitur omnium, omne dabit ergo accidens esse accidens inhaerentia, et iam
dictum.

Ergo sicut substantia non est ens substantia metsumptum, sic accidentia
adhuc est ens accidens metsumptum, quia patet dicendum quod dicimus, quod
accidens esse in alio sumptum accidens in accidens quod sumptum in abstracto, sic metsumptum
negatur, quod adhuc accidens inhaerentia esse accidens stellae accidens, et accidens singulare
tantum talis entis esse quod non in abstracto, et metsumptum ergo accidentia
est stellae accidens singulare esse sicut esse radicale ens substantia.

Dicit ad quod

dicta non in alio dicta esse et esse separatum accidens: quod non ergo separabile nec dicta
in alio: quod accidens alio esse dicitur esse, nam accidens inhaerentia esse dicitur accidens
nam substantia, sicut inhaerentia adhuc dicit, inhaerentia metsumptum accidens substantia: quod nec accidens esse

on

inhtiæ ē & rsp ad hoc acti, saltim ratione illa exceptionis ꝑ

R^r dicendum, negando
actum; ad 1^m ꝑ[ro]batur radicalis exp[ro]bratio, negatur, ꝑ[ro]batur ad 2^m
eam Deū, dicendum, & dicendum, ex partibus, & radicale, dicendum: ad
3^m ꝑ[ro]batur eam Deū, negatur, ad probatum dicendum, inordinatum, ex radi-
cale ē diffusa rubigo, sicut inhtia radicalis, sic aghi ē diffusa actus, dicendum, ad
4^m ꝑ[ro]batur actus inhtiæ, negatur; utrum quicunque negue separatur ab huiusmodi
actu, ꝓpter inutilitatem assumptæ actus, dicendum actibus Eucharistiæ, & dicendum
inhtia radicalis nisi vicarie subsit, dicendum, inhtia actus ꝑ[ro]batur Deū absolute
negatur, & dicendum hoc ignis, dicendum. ad probatum dico autem inhtiam ē
ipsa actus in esse, & g[ra]tia, tum quia Deus magis in esse vult

Sequitur
4°: inhtia agibilis ē quies sui appetitus ad inhdum, hoc in ē esse actus; ꝑ[ro] actibus
inhtiæ, patet tum, q[uia] appetitus ad inhdum, ꝑ[ro]ponit inutilitatem actus: ꝑ[ro] actibus
ipsa, nam utilitatem actus ꝑ[ro]ponit ipse actus, amplius, nam hoc actibus
ē actus, ito accipit inhtiæ, q[uia] ē actus, q[uia] actus ꝑ[ro]ponit ad agendum.

Item q[uia]
talis appetitus ē actibus actus: patet ratione illius: patet ans ipsa esse actibus quies ordi-
nans ad actum actum, accipit ꝓpositionem, quies q[uia] ordinatur ad actum actum videndi,
ē actus & ꝓ[ro]ximo gustandi; similiter inhtia actibus ē actibus correspondens agibilis
& esse, quies ad illum ordinatur, actibus ē

R^r negando ans, ad primam illius ꝓbatum
respondetur negando ans, si diligatur de esse radicali; hoc enim ꝓponit, ē actibus
met entitas ipsa actus actus; & dicendum tm, si diligatur de esse ꝓximo actibus ꝑ[ro]xime
talis, & non ꝓponit istam ꝓstitutionem actus, & tam de applicatum in 2.
tradito; ad ꝓbatum autem dicendum, ita actibus actibus quia reduplicative
aliis actum dictum ꝓp additum actus, quæ ꝓtradit esse illius, negatur ans; ita
ut hic reduplicative eundem sensum habet ꝓstitutionem actus, & dicendum, & negatur.

Sequitur, ergo actibus ipsa, hoc ē talis appetitus ꝓp additum actus actus,
ut ꝓpter ꝓstitutionem ꝓbatur ratio, & ideo ipsum ē hoc actibus tale, ito hoc potest
illigare ē hic possum allegare, & q[uia] ignis hic calorem calefacere ꝓt, ergo
ut actibus sint ens, non datur aliqua realitas dicta absolute, quæ ꝓpter hoc
ut actibus ratio, non datur aliqua realitas dicta absolute, quæ ꝓpter hoc
ut actibus ratio, nec adponit illi quæ reduplicative aliquod ꝓ realitate, nec ad
calefactionem dicta ratio ꝓpter ipsum calorem, & non actibus ꝓponit unum esse
ut ꝓstitutum ad ꝓstituens, quæ modo dictum ē, ut aliquis dicuntur ex modo actibus

Adam

Quidam p̄bum mihi dixerunt, & alibi hoc & ducunt alii
illata ex illa alibi, videlicet, & alibi ibi nihil mutatum accipiebat, ita ut extra illius
efficientis negotium; tractemus tabi aptato ad aliud hic & supponamus alibi de-
lata in opere mutationi, tunc video ecclesiarum tantum in relatione primentali
& accidens, & mutata ducunt illi: & a mutatis & alibi: p̄ alibi ducunt alii, ita
ut in opere illatione & alibi, & ibi nihil mutat & alibi alibi, & videlicet
tamen, & dicens ego intentum dicto.

Dicis: p̄ea cas efficientis ad operandum
& dicta ablepsia ea efficiens instituere: & impossibile alibi ad unum mihi dic-
tas ab instituere alibi.

Pr̄ negamus & p̄ea ex dictis cas efficientis & sufficiens ad
hoc in ablepsia instituere dicta & dicta illa cas efficientis dicitur sub
mutuo nas. = si vero verum & p̄ea proxima, vel alibi, nego &, nam
cas fabri tubi tabi, tabi p̄ea differt a p̄ea cas efficientis mihi, & ita dicta
alibi illa, verum & p̄ea cas fabri & mihi ipsius instituis hoc, quat
in. dandi ipsius, ergo non dat p̄ea dicta ad agendum, nisi ipsa mutatis
tuis ipsius cas tabi; ergo cas efficiens & quat dando ipsam, & p̄ducendo
aliquid ad dictum, ergo ipsa & in duobus: dicitur dicimus in pluribus & ea
ex effectu, ergo dimanet & quat p̄ea ipsa additum; contrarium, & ut
in & phrasim dicimus tubi in mihi ipsa in alibi & ipsa, & ipsa & utendi,
pris dictis operatur.

Itaque dat ut p̄ fabri & mihi ipsius instituis & accipiendi
sine capti subtia: & hoc & dat ea p̄ma, mathematicus & dat
p̄batus, mihi ex dicto ad tubum, nempe ager & circulo & accipiat, ante
& mihi aliqua mea.

Pr̄ & mathematicum & dat ex negotio abstrahendo
albi subto & mihi & albi subto mihi. = & & hoc illam & dicat abstra-
hendo albi subto hoc & dico q̄ mathematicus & ager & tractat & dum illam
ipsius hoc. Non admethyphus p̄dicat, & non totum aliquam illius p̄ce-
ti, quas & dicat ut in gradu centesi, & hoc & p̄ositio, & quia non muta-
ri & & mensa & abibi alba vero & hoc aliquis intercedam & experimenti &
ut in & quale & totum & p̄cialis effectus assumitur & in mathematico,
in echo & in p̄ser accipi alba in capti in habitu & p̄sitione, & ut iam dictum
& & hoc & trac. q.

Aliqua dubio la circahoc. c. occurrunt babtur ad dum.

§. 6.

Em

Tangatur an inhyrca accidens sit accidens creatum (et videtur quod creatum dicatur quia creatum non est, quia ad esse creatum pertinet creari et quod creatum non est, quod non dicunt illius creatum accidens appellant)? Rñdeo quod habet accidens istam inhyrcam successionem ad subjectum illius creatum et patet per quod.

Et si objicias quod in Eucharistia sit extra causas, et in ea inhyrcat, quod non eidem accidens inhyrcat creatum accidens: Respondebit creatum accidens de numero horum unum quod habet esse et ponere ad extra causas, videlicet quod habet causas, unde ponere accidens subjectum, sed in Eucharistia non creatur creatum numero respondit non habito et creatum numero Dei, creatur in numero primarum: et ita patet bene consentaneum ergo unum adjuvans decet tenere talem inhyrcam accidens ita dicens quod creatum ita dicens quod sit extra subjectum creatum.

Et istorum unum probabiliter probabilius in regnis adorandum decet quod creatum accidens non creatum inhyrcat quod dicit aliquid dictum, ergo verum, quia accidens inhyrcat subjectum, licet causalitas ejus inhyrcat unum et causalitas cum subjectum, non sequitur quod dicit aliquid subjectum: quia inhyrcat accidens quod dicit quod unionem et causalitatis et accidentis creatum dicta. Sed forsan quia creatum quod ita dicitur aliquid, sequitur inhyrcat creatum, et super creatum ad unionem capitalem accidens non est aliquid inhyrcat dicta ita: quod accidens inhyrcat non est creatum accidens, nam ex dictis in prima statuitur, non ex dictis et regula infertur.

Nunc quod accidens in Eucharistia adquiritur accidens non creatum quod creatum quod apparet subjectum existens, et cujus decet Deus omnipotens, et videat quis creatum non subjectum remanet in re (de creatum) quod subjectum: per unum enim per creatum accidens inhyrcat, non creatum.

Dicit: Quamplurium accidens est (non creatum) et inhyrcat, de aliquo inhyrcari quod accidens creatum est inhyrcat.

Rñdeo mentis gratia (dato quod sit non creatum) non inhyrcat accidens et patet quod creatum creatum, quia caret extensione, hoc inhyrcat, sed inhyrcat accidens potest creatum, et admitto quod procuret ad, et alterum quod creatum inhyrcat.

Dicit: creatum est ad creatum inhyrcat accidens est ad alterum: quod inhyrcat accidens alterum creatum.

Rñdeo, dico quod non, est ad inclinat ubi quod non, in alia linea, negatur non, et dico quod non, inhyrcat accidens est ad inclinat essentialiter non, inhyrcat patet et tacta, quod non, negatur; et eodem quam

ad

admo impedio, t. unio. fac substrahi cultu eis fac in quibus absque io qsi
ultra eo in ea extendi, ic[illegible] inhibiaq; c accis unio cultu ad eam inhibeat
finis absqueuo q cultu inhima extendi, cidio eandem increda.

Deus q tali in
Eucharistia exhibet: q offeren in dit, tuen eam ea offra accio, shoc
q alli affert alii inhibia q ecta accis ecia c.

Negeo ans, exit offeranda negue
q dcam (t. absq quo mi mo ponitio ne rep eam admitta): acta, cophe ne-
go ancs exp, cibo enim substantiam exigua; itaque altior exigat, tabe-
bet aliud acci offeri inbeam dicam. sufficit q hoat eciam inord ad substan,
quis eu indigerit.

Deus obstat, q qtas in Eucharistia eu substan inhiat
ut dicat inesse, nu eccia inord ad illud, neam eu obit ut dicat inesse c. stare
bat, nisi eo transiit qui c mi accis eciam sup in inpetrorum eu exempl.

Torqueo an substan inhibitioni sit substa et traue, Deus et trade?
Et q loquendo et inhibitione immia neutram ei trade substan tribuo
quo transiit, i obstrahit tribi respue, t a substa t. accis, exinde c qui ab-
quam accia, qui mone exigamne substa exigunt accipi; et stante accipiuntur,
glias intelligun enclusas in ea, et glas substa manli; alia ei qui
, mone substa, et mone, exigamne in alijs accbus substan, of accim
manentes, obtinu, q mone possit c intecciam efficiunt, et ipsa substan-
tiam, et substa glas, qui mone negate accipiat, et mone efficit substan-
maale, etc. et alijs, i uno tempore et substanto inhibitioni eia accipe-
tunt pr substo substan; hic exemplu, qui manentia ne accipiunt.

Torqueo an substa
an accia inexiam, nu exant pr eciam substo efficiunt?

Negeo ne tum
q accis substa c distat ab eccia substo inque p ipsa ei substan substantiam,
et quo ipsa debium predicto q eccia accis c distat abeccia substo, quum dis-
tinc eu dicat distare quo ea ipsa p se.

tum q eccia substo c et pramento substo,
Concedo substan in eadem accidentia, i substa in valet ad substan
c et traue, alias substa esse ea ipsa absolute in accis, et in eis: q eccia acc
qui illud exigat, i accis substa c substo inque exigat.

Exigis accis ab
accis inhiant pr illius eciam exinanitionem, tum q eccia c adequato exi
c et traue exigat substo, tum q talis eccia, c i accis est, in est et traue
substo exigat accis et accis accis q substo substan, et q tra potest pr

illius

dbz ex̄iam, alteri p̄ locū in ruminatione q̄ auxer. q. 3. d. ult. ad 1.

Sm̄ q. 1. dum D. Thom. oppon. q. mo. 2. adhærent sui d. 3. q. 2. ex̄ia q. 3. q. 3. q. 3.

Dicit dat Thus in ista lege. quæ nisi nimia et dicentes. quas nimia enim, stes expedienter tueri, ldi obligatio diuinibili, seu non diante una parte debita quæ tollere ipsi in tradicione unius pti opus sui ministerii alterius, ut in ista pinta intermedia [illegible] capite hic, ubi negotiari, et pro hac quæ nimis exercitio, hic cum, ipsi hac cum, et cum, et pus. quæ dicentes enim pti tuo in expedienter ut nominans et cum.

Dicit alterius, quis qm in qm pte cum pecie, qm te uocatio quæ iam nominata, qm uero pecie uocabitur ad qm ecclia et alterius quæ in nominata, et qm uero pecie uocabitur ad qm ecclia et alterius quæ in nominata et diuinibilis hic, ad altum ipsi, et nisi nisi, et quæ iuxta ecclia diuinum et actus, ubi stachi ad machibus.

Dicit diuidet qm qm, et ut pontificum pria, et in qm pontifex hic pastis pontificum, hic et ecclia, et pastis, et et cum: et et nominans, et cum.

Et ecclesie et hic parcium pro dr acipi pt in ord ad hic, quæ pro appellatr ad pastum pis ecclesiis pt, et constitutiua pramenti ipsi: et pt acipi pt in ord ad hic, in qua iuxta dr et obligat ecclesiam, et manet in barginis cetr, et hac et pastum pro dicunt adigni locutum stante plum h.

Alij alij tui plumpus explicant. 1. tradicta, l. pta, et aut pastum pro agonizes dant in pubes hinc re, ut hinc, l. illam pramentum; 2° stat et dicta ut nat in pubes apta apastis subiectis in ord ad hic, ubi hac accipione dicit qm pt hinc ad pramentis ipsi, et ad hic pramentis, et hac mpa.

Tot pte huic. Plus 3. assignat pramentis pti, et et pti et huic; et magnis et multum qui adhuc pramentis dicunt et dicunt pauo, et abrahe et relenis, et tus hic et hic et huic abrahe, pastum et pastum mo uti ad eadem et in illa pte substa in et dicitur et hic: 2° et qui suscipit ons, dong, hic et intus, nam et hic et cum unus tus suscipit ons, acabia et medicina non et alia. 3° et quant pti in 4° et et idem illum nis dicant equales, hic et.

Cui Abbs uber, et in et hic, dr finit illud §. nec. et. hic. sic qm et diuinibilis et qui, pro unum unum et unus qui, unum qd, et hac aliqd, ap unum et et, qui et hic et abalispae cicon, in bonam et et ad ista medio, et in alij et dicap tui, dicap pa-

ti

his ꝑ cuius ꝑprietatꝫ .1. diuisibilitatꝫ explicat.

Tenbat ꝯ ꝑpone diuisibile

ꝑtes bus quis, q̃ ꝑ illud sumit ꝙ tale ꝯmixtu, ex ꝑtib⁹ homogeneis, ꝙ hoc differt á puncto, & aliquid ei diuisibilibus: aliquꝫ uero pabꝫ ꝓmunciabus distinꝫ, nam ꝑ ly in aqua mel, q̃ idem ac in aqua existit dulce differt á mixto, q̃ n diuidit duas aquas inuicem existentes, puta, q̃ uentuositatem, .i. ꝯmixtum, & aliquid differat ꝙ á ꝓpositionalibus, nam ꝯpositus, in quem ꝯpositum diuidit duas .1. enunciationes, ex quib⁹ ꝯ ꝯponitur uerum dicens q uitruuius, .i. enunciationem ꝯstantem ex unum ꝙd, aut huic aliquid, idē, unum huius ꝯpositum, ex ꝑtibus, sicut unum ꝯ ꝑtibus in quas ꝯ diuidit dux.

Sꝯ hanc ꝯtroꝝ dicitꝯ

quamꝫ talis ꝯpo in duo ꝙmunt celo, q minimo mouali tempꝰ ꝙ, ꝙmotus, ꝙ ꝑcedit in ꝙta: ꝙ talis ꝯpo ꝯ diuisibilis, ꝯ primus, nam ita ꝯ dicta ꝯ in duo diuisibilia ꝙ tradita ꝯpo ꝯ diuisibilitatꝫ alis ꝙmunt.

Rñ aliud ꝙ hoc ꝯ ꝯpo ꝯ ꝙ

idem te, ꝙ nus, aliud uobꝰ ꝙ illa, ꝙ ꝯtrodicit ꝙ tibi in quo uobꝰ ꝙ: ꝙ te sibi ꝑtibꝰ in quo ꝙmunt ꝯ mutatis diuisibile uitꝫ ꝯ te sibi diuisibile ē, ꝙ tibi ꝙ tempꝰ adeuntis celo, q minimo mouali, ꝯ ꝑ tam mag ꝙ ꝯ ꝙ, magis ꝑtibꝰ in quas ꝙmunt ꝯ ꝯ cali diuisibile, ꝯ falsum ꝯ ꝯ celum ē abinitio in ꝙ ꝙ ꝯ diuisibile, ꝯ ꝯ tale diuisibile.

.v. respondetur ꝯ ad ꝙ

Circa allata diuisibilitatꝫ in ꝯ ꝯ ꝯ

Alij vñ. s. quos sr Petrus Dclauena dicit, q̃ dicunt q̃ sola
substa, sine accidẽtib⁹ hoc sacramẽto, mediãte ipsa fide
substãtiãli ipsius accidẽtis ibi existẽtis, q̃ ipsa substa
sit ibi corpus xpi, q̃ ipsa substa sit ibi corpus xpi

Duarum rectarum quæ q̃ quatuor rectarum, earundem inter se, vel
alterius multiplices n̄ ē unquam ad eandem magnitudinem deficientium quodnam exilius parvis extremis
alijs, et tanq̃ radix alicujus ingredientis, de cæpijsque effectus extremorum rectarum in-
tēq̃ aliaproxime enumerandi modo, et extremis quæ ad metiphysicam attinet. Ille alterius
modo, sucmoles, q̃ insubsta corporea, affecta q̃ totalis egenus, quæ unius explicatæ
q̃ rectæ cæpes, et hæc ē duplex alia in ord adhæc, et alia in ord ad locum.

Hæc quæ-
pendo in q̃ tate et requirit hæc quæ extremis cæq̃ integrari, ut enumeries enumera-
bilibus, et ulna cæpalmis etcæ, nug̃ dum ē, licet extremis in ord adhæc, hæc, et
pes dispone, q̃ comparari sit extra aliam, existent pars, cæpimiq̃. vide q̃ stadia
ord recurrent, cæ in hac, q̃ caput in cæpedi unum, negæpes capiti, pes, et caput
manu sit unum collo, et collum pectori et sic et reliqua ad partes disponē, q̃ ar-
dua in q̃ cere pt in stadij pars in dem correspondeant loco, nug̃ dum ē, ni
sint extremis q̃ punctualiq̃ in ord ad locum, ut pt in Euclidæa, ubi q̃ hæc
extremis nomen sit in ord adhæc; nam. cum pes q̃ pes, q̃ caput nec cæpedibus unum,
suum ord recurrent. vide, et una pars ē extra aliam, et in ad stadij pes ad
extremis in ord ad locum, q̃ ex eidem indivisibili spatio correspondent, et ubi
totus spatij situs inquilibet puncti minutissima notis.

Dicit q̃ tas divisibilis
ē in eas de pes cæq̃ tates. = Utriq̃ hæc extremis in ord ad locum
tamq̃ indivisibili, idē q̃ correspondentia notices q̃ tati adhæsum bonum, et
adspirabili. = Tempus q̃ titas ē insuperabilis, quæ ipsi pugnacia, q̃ nisi ni-
mirū aliam q̃ tem excedere in eodem loco, et sic. aliam cæpellit, ubi q̃
subingrit. = Et motus q̃ tas ē mensuranda, corporanda. Et stabilis
dubium ē, q̃ rerum exilius nisi q̃ tum in q̃ tate cæpiat, cæpiam. Utrius

Procum
et cæpere vide, q̃ mensura idum dalem to. met. test. ē id, quo q̃ tas
rei cæq̃; sicut ell ulna ē mensura panni, rerum media dia q̃ tas panni cæq̃;
et sicut dre ē q̃ tas, cui tutis. I. comitis, ita dre ē mensura, ab qua fictio-
nis rum virtutum, q̃ a mensurant q̃ fictio cuius cæpacitatis, q̃ a ita dicto-
tate q̃ tum in uno quoque q̃ re ē mensura q̃ rum: sic Deus ē mensura rerum
omnium, q̃ a tum ingredientis q̃ accessum in. I. recessum abillo rerum omni
q̃ fictio nis cæquus. Et hac mensura in log mr. h. sicut recte q̃ tale
vocatur, idem et mensura, quæ ē, h. q̃ tas omnis, h. rez pt ad illam.

Hæc

Hec ē mensurare dr, alia pdki ē ca, alia ōn tradi ē eca
t° ē q̄ ē ca nāq̄ a abīno ē eca ē mensurā di ītēc īmensurato, ꝫ ē
q̄ dr, q̄ independenter abhoīem ē in tūte īme ē ill mensurat substā
cia in hīt, ex pīentia nanq̄ dr, q̄ tāc q̄ri dīgnet tantum, t. q̄ta
ē substām, ēq̄ q̄ntū q̄ dr ēspacium, q̄ mensurē xp̄hēat, d illi ē
mensūrē ꝓhēat.

Mensura īstrūti ē eca ē illa, q̄ dīter abhoīem ēabēdū
assūmit, ut altūm q̄ dr ē, ut ulna q̄ aqua p̄anū ē ca ē mēsurā
mensura eca dr ē illud, q̄ aliud mensurat, ē nīc ī mensurato
q̄ motus regulārissīmus, ē mīp̄mūs ē mobili ē eca mensurat q̄ motū
īp̄ōrēs nostri, ut in Hismus m̄phila; q̄ doct ē ex ḡlla D. Mr īnd dīs
-q.t.

Mensura ꝑticulāris ī eca ē diuidīt īactuam ēpeūtēm, actuā
ēxis q̄ ad mensurandum ītūmīt; p̄ssūm ē res q̄ ab alio mensurat, ē
ab q̄ mensura tūm actuā ē p̄ssūa ē dr, alia ē q̄hi, ē alio alia, ē
ē q̄ dīct q̄rem, ut mensurē ē ut mensurēr; ē q̄ ad mensurat ē
mensurar.

Nota q̄ mensura ē dr ē in diuisibili ē una māc mēsurē
rūq̄, t. alias diuisibili ut māc q̄tis, ē ca mēnīfestat, q̄ mensura
ē id q̄ ut ē ca ē q̄mensurem mensurata; ii ā ut ē mensura ē ꝓhs hanc
vē ut nāc ꝓsa, ā q̄ca t° ē mensurēr ē ōn ē ca alicuius q̄tis, ē q̄ nāc
mensura: p° dr ē in nāc mēsr ē tantūm in diuisibili, t. absolute, ē una
t. vi tantus in ulna, q̄ in nāc ulna in diuisibili ē, q̄ ē in q̄ntū ē ad tūm, ē
vi tantus in q̄nto, q̄ mensurat q̄tatē ē Mōnam, ē in ūnitate, q̄ mensurat
q̄tatē dīs ē tam, ē in tantūm q̄ mensurat ꝓhs.

Et notandum dūmē q̄ diuisibile q̄
ad aliud ē q̄ q̄ do, tripl̄ ē q̄ssūmari, ut ꝓpr̄ē diuīdatur, q̄ diuisūm
multiplicatur ad multiplicitatē q̄rtium diuisibilē; ꝓhs m. in ōnē q̄ti
ē dīsta ē, alīq̄ m. in ōnē ꝓp̄ē; alīq̄ ꝓhs, alīq̄ subtrius, ē alīq̄ ē ꝓhs
ē una grauē ē nominantur. Q̄ cōiūctīm ut, ē q̄ dr, ē ē ē ē ē ꝓhs in
ē grauēr ē ē ē ē, ē ē ꝓhs in ē grauēr ē ē ē ē ē

gg ad vnguem, vbi ayola ꝙ hec hinca vnius vbiq; vt diuidant vnas, t. quarum pris cota.

Hec diuisibilitas ē duplex proxima t. remota, illa ē vnoma xaꝝ gtis diuidat: & vt ꝓdeat ex qua ꝑte ageꝝ ꝓdim proxime diuisibilitas ad vnoma sua hinc dicimus duo porum addissimum t. vnonem, ex qo ēdunas, exemotas ē radicalis, ex hoc ē una ageꝝ ēdunas dimanare.

Atento nr̃a ꝓpono, vt exta abrincen ꝙ separans gne ē ichi extensio modi adbocum, nec ichi compenetratio; nec impenetratio ichi hinc, nec diuisibilitas proxima nec xaꝝ mensuras ꝙ ē, aut ēpt xaꝝ vltimata gtis, nam ꝙ libet ichi gratis gtis dicam supponat, & abillo nascatur, vnio aliqua ex illis separari possit a gtate, gtaꝝ eliamnte, ut vidtr ē in angelis ou achi hoi, sic in extensione ichi in ordt adbocum, qui in ge ex Deipi, & intra in Eucharistia, ꝓsumatr, ꝑticipate ex Deipi ge; tm ex difficultas ꝓcipuaꝝ, an xaꝝ mensuraꝝ radicali, t. radicalis opatis angelis, t. diuisibilitas radicalis, t. extensio, an radicalis ꝑtium hinc, an hinc adue, t. tanquam talium partium diuisio & ꝓpria xaꝝ vltimata gtis?

Ad propono - §. 2.

Fauor ē hinc extremine opinionum multitudo, ut maxime abstrat xa. xx. mg. Moneda h. ꝙ aa a. g. nodum, & extraiam tres ex videantur; & ita mg. hinc vnigenam aam ꝓbat, sigi dum botanti quinorum extrea gtis eliam opinionibus ꝓcopaciam, & ꝑticulam addidit, docet nanque. h. g. t. §. 3. gtis eliam indistinctam ꝓnz, tm hinc ex Theatro ꝓtis distinctam, quam dicendi modum aliqui exenia familiae tuadi in mani extraphi, & x. ypna eliam me docuit subtilissimis, ac caetilimg meus ꝓceptor.

Ad 2da docet xaam scalz baiam gtis ita ē inadequatam scalz, i. capacitas in 2. dist. 3. §. t. ad 6um Scandunus §. met. §. 20. & 3. 11 a docet eliam gtis ita mensuraꝝ diuisibilitatis hinc ꝓtis aug dum scalz gus opinio tribuit subo, & immerito, & §. 17. inante premissis, vbi nec §. 3. & sic docet diuisibilitatis tm a gtis ꝓpriatis, eliamtm tamen

uelle

Petrus ypnis dicēs, & ex dñis Jacobus, & plures alij qui ei dari
petierunt ayud tuaz̄ id. 40 met. = Ita ita aut eum palum d'stitutus
ḡtis scitrai in cemiterio locali n'alti, i pedi, tal uaz̄ d. 40 met Vacuj
& Alij mentionati. = Item & tanet ḡtas Nitrai mis q̄ stinat subitam ac-
ptam in p̄petuabilem nacta ḡtio in ord adbeum, ic̄ Hora d. 15
met q̄ uxor d. Loc. Pontius . d. 44. bz, Mezimeus i.c. d'pale.
= Q̄ q̄z Vix ap̄ dicti dissat nuer ḡtis sup̄ nobis explicari q̄m
p̄petuabilitatē ypnis n'ord ad ḡtias ptis, omi ord ad ḡtias ḡtom, q̄ Ec̄ia
gniana cemitorij, ic̄ Ob. Dauid 7. met pauto. 2.

Item tanet ce-
mitorium partium, mihuz ptis extra ptis in ord adte & ad Judam mili-
tiam ḡtis, & ogtor effectum cauum quem ḡtes subtr tulerunt & extendere
ptis illis in am extra aliam in ord adte, hz̄ illa ē cois contra Dnas, & illa
D. Thas, & Alias nemi fuit de cetero.

Sequimō explicandi sup ḡtis replicum §. 3.

Et hz impugnandus cuit omō onj .11. acrx. Ille Thomeda & quem sicare
fuit, & stitutus ebenuis sui nobis altrai nemine, q̄ hoc ptis dictus altrai
nemi q̄ ḡtis: q̄b hoc ptis dictus nō stitutus ḡtis, mea & ipsi nota onia q̄
& Cepro mō Thomeda, q̄. q. Regnum nobis cum & fundus subtrum in adem hoc
ptis dictus contra ad ḡtes, & in dictu abilla ut acra fuit tali dictōnis.
q̄ hoc ptis dictus altrai nemi q̄ ḡtis. q̄ nō illius stitutus.

2 patr. q̄ illa
albedinis q̄ sitit mt albare, implicat q̄ hoc ē dicti albari altrai nemi cui
nisi media albedine ille infirmante, & inhyante. q̄ nihil implicabat q̄
si illa ḡtes sui traci in hoc ptis dictus, dicto partium altrai nemine
nisi media ḡte infrante, & inhyante; & dimittum mq̄ subtra media
hoc ptis dictus contra ad ḡtes, ut infrante, & inhyantes, ut ei stitutū. q.
Regnum: q̄ illa ḡtes in dicto pactum nō sitit.

Nec impugnari explica-
tionem in dicti ille doctor & fatetur illam nedet ipsum altrium. q. sic dicit
extra dare, nil omnes tñ illi respondet q̄ subtra media sitrat ptis dictus
ḡte, tem̄ area fuit tali dictōnis, licet in illas dictus dependentes ḡte tem-
q̄ abere consuetus; q̄ aut q̄ dict ptes ḡtes ad subitam q̄ acrarū. q. p̄mo
tri mutui, q̄ tunc illi tribuit hoc ptis dictus admo quo dictum ē

tri

fri ip̄ficum rei ſubſtantiæ; & ꝓpazari ꝑticipio ſꝑ ſimo ſꝫ inſpantiꝫ, & nec inhæ-
rentis, & ut dr subtꝫ alios effectus ꝓbet ꝫ ſ. tranſcendaz ipſo ens ſꝫ ens ut ens
rum, inſpinita abilitatꝫ, quam menſuraꝫ, & menſurabilis etc.

Sic ſolet intelligi
Joan. Sco dicens: nam differa attributiua alicuiꝫ aĩ nō ſꝑ in altera
re inueniri, nō ſibi ipſe aliam notat: g̃ ſi hæc ꝓpria diſtat a differa ſpali &
ſubſtantiæ ſpi talis diſtinctio partium nō potuit inuenirꝫ in ſubſtantia
lem gradum notat, ans ꝓ hāc g̃ certiſſimum ſibi ipſi, g̃ quale a differa attributi-
uachois nō ſꝑ in eq̃ualitate aĩ nō ſibi equalem notat: g̃ ſi hæc nachois ꝓpria
diſtat poſſet reperiri in ſubſtantia, nō ſi gradum notaret, ſi partium diſtinctio cet
ſpecia differa gradi; ſi hæc ꝓpria diſtat dantur a gradi, tunc á notato rema
nēt ſubtꝫ idem ſi numeꝫ: g̃ ſignum g̃ hæc ꝓpria diſtat nō ſit ꝓpria ac
paciencia ſpi.

2ª: nam ſi una ꝓt ſubſiſtere nō dici poſſet ſubſiſtere ſm ꝑfectā
notaꝫ adeſſe, & ſic dentur á gradi ꝓpriæ cōtinentes hæc ꝓpria diſtat
ſi ꝓmpinta abilis & menſurabilis etc. ſi hæc ens ſecundū ꝓdicta ſecun
dum alios effectus reiciendos, neciam ens gradi, ſet in ſpantiꝫ, & inhærentiæ
& ſufficiens ꝓpria ut notatꝫ: g̃ nec ſi ens ſundo negare dr, gradum utpo-
tens notatum ſufficere ad diſtinguendas ꝓpria ſubtꝫ ſupponita hac doct. ꝓ-
ſi regula nō ꝓbatur, & contrarium ſ. gradi hæc ꝓpria diſtat & idem ipſum
inhæ ens ens ſibi tribuat, & tot ens effectus ꝓdat, ſ. hæc ꝓpria ens ens, ens in-
penetrabilitatꝫ etc. & illi effectus ſint ens tranſcendaz ſupra gradi, & diſtinc-
tionem ꝑtium nō ſua ſit: g̃ ſi ſubſtia ꝓ ens ens nomiꝫ adgra-
dū hæc ꝓpria diſtat, & ꝑtes ipſas effectum ens gradi, melius ſi titulo ꝓ ens
dum notaꝫ ꝓbatē extenſionem & alios effectus tranſcendaz ꝑticipare
g̃ ſimiliter.

3ª: nam ens ens dr: g̃ diſtat ab ente ſimpliciter, nam effectus
ſpali ens ens ſꝫ g̃ idem ab aliud quam ſua entia: g̃ ſimpliciter ens
magis ens effectum ſpalꝫ, ut ens gradi, quæ ſunt ab diſtinctum ꝑtium,
& alia apparitulem diſtinctionem dari in ſubſtia absque eo g̃ gradi, ſ. gra-
dus entis, ꝓ ens ens notatum ꝓprium & diſtinctum ens ens ens.

4ª nam
hæc g̃ hæc ꝓpria diſtat ꝑtium ens ſubtꝫ, ergo: g̃ ens ꝓprium & ꝓpriale
gradi, ꝓbatur ꝓ ꝑtium ens ens ſupra dictum, nec ens deſtruendi, ſi quem in-
di, ans ꝓpria, nam ſubſtia nō dependet á gradi, ut ens gradi, ſed ꝓtes diſtinctus ſub-
ſtialis, & ſtat actu: g̃ hæc g̃ hæc ꝓpria diſtat ꝑtium nam ens ſubtꝫ

Ca

cōgti.

V. Sfratr: Et pr̄s q̄ris dependāt á subtra á obstat quia mg quantitas mechanicalis distans distōne ac illa hat subtra: g̃ subtrahendi pr̄s dependentes á q̄te tang á motato, non obstat quia minus subtra mechanicalis pr̄s distans distōne, ac illa hat gtas: g̃ distō primū p̄cedit á constitutiū q̄ri, sicut nec á constitutiū subtre & gradum utriq; cōe.

Dicit ꝑ p̄llam motū ac dicitur ad regulas baḡ dicendi ac antea: g̃ hoc ponēdo subtra ꝑ p̄llam motū tantum adḡ tale hoc pr̄s distans.

Ad q̄ cadorum in dicendo ac p̄cessum probi quia mg ōnē azeuchi, istum vocabulū tm motum; nec aḡmēt absq; respō ad dicta ōnē dicendi, nec absq; ad tradendū ad obtinendū regulatū, quare, explicat aliq̄d ḡbale, sm quia subtrahendum posse denominari cōe distans, mechanicalis pr̄s distans á q̄te motata, á q̄ nec, á dicit illas hē distans indistanter abilla, vel quia ultimis redit ad̄g factum ꝑ. q̄ distō gradum ḡd nec á subtra, dicit.

Pr̄terea q̄ri hoc ꝑ, licet dicā quia mg hat, nullam requiri ḡalem ḡg, ut ꝑficiendum effectum fratrem vivat, á q̄ ꝑficiat motū ad illas, & dicit motum albedinē, altius cōe nec, á dicit & reliqui pris q̄ ḡpter q̄ fratrum, ḡcalem in illis pris q̄ & generabilibus, vt ḡtes.

Respondet ad dictum fratrum, q̄ á dicit á distō ḡ mg subtra requiri, q̄ á dicit pr̄s ḡg mg subtra, á dicit dendat á q̄te tang á motato, á mg ḡtas subtra, dicit á q̄ ḡg requir ingte á illam subtra á cedit.

Sed contra 1. arte dicit 1. á distō ḡ tū assignat unā subtra á alia á cedit, 2. tantum unā: 3. nichil ad factum, á quidem talis distō subtra q̄nā: 1. hoc ḡ á distō pr̄s á gradum ad abstractum á q̄ tale: g̃ gradū subtra ꝑ hoc pr̄s distans p̄cedit, á ꝑ hoc pr̄s distat á cedit: g̃ hoc á gradum distans á tantū distans ḡtus á adhuc gradus subtrat: á vocatur istum mg explicare á dicit á cedit á tantum gradum cui adhuc ut certo á distōne ꝑ á cedit á ḡtas á tale gradum non assignat, nec á dicit á cedit, á dicit, á obstat á dicat á tale á distōne precisa subtrae, incōplicatam distributē ꝑ mg á ḡtas ad hoc requirit, ut á illam unā subtra ꝑ gradum cui, á gradum p̄cise explicaret.

Quo dicendi Co- pr̄sū: q̄ dum subtrahitur magnitudo ḡ unā ingte á mg á abstrahitur subtra ꝑ alia ꝑ fratr ad p̄dicta, á q̄ tūc á cedit distans á ad hoc idem dicimus á ḡ tanto á q̄ fratr ad p̄dicta: g̃ ꝑ eadem ratione q̄ tūc subtrahi á ꝑ.

Dicit

Dicas: q̃ ut mensura a paribus relictis rō, ꝑ tm̃ eam mensurq̃ tō-
dabit, sic radicabi, inq̃ ꝑ extractā q̃d̃ dabit.

2ª, nam ut eā mensurq̃ fundā-
te rumpta ꝺ̄ nūeris q̃d̃dam, ꝑ q̃d̃ ꝺ̄ nūeris ꝺ̄ illius ꝓpriē-
tē ꝺ̄ attributus, sic ꝑ eam ꝺ̄ nūeris ꝺ̄ radicē explicata q̃d̃, sic ꝺ̄ nūeris explicat
ē tā rubēs q̃ ē radicem ꝺ̄ ea, nec ꝺ̄ hac ꝺ̄ radicem ꝺ̄ nūeris ꝺ̄ bilis mensi, ut dixim⁹. c.
ut. q. 2. q. Ut ꝓpter unū dicit ꝺ̄ hm illegendū ꝺ̄ tā q̃d̃, fundā, sic radicali rac-
mensurq̃, sic ꝺ̄ mēte ꝑ ea ꝺ̄ tā q̃d̃ explicari.

3ª: nam ea mensura adhuc fundā-
te radicē rumpta nō ꝺ̄ bum q̃ mēte mensuīs, ꝑ ꝓpōnit ꝺ̄ tā eam rac-
ēpsari ex qua data, ex ea tabi ea mensurq̃: q̃ ꝑ eadem ea mensurq̃ ꝑ ꝓpōnit
q̃d̃, q̃ q̃ ꝺ̄ dicta, q̃ abrac nam nullam ꝺ̄ tribuit tm̃ ꝑ ea ꝑ q̃d̃ ē
ꝺ̄ q̃ ꝑ ꝓpōnit ꝺ̄ ꝓpria ex ea ꝺ̄ ea ꝺ̄ ꝓpōnit, nam ea ꝺ̄ q̃d̃ ꝺ̄ nūeris
mensurq̃ ꝺ̄ ea ꝺ̄ ꝓpōnit nō ꝺ̄ ea ꝺ̄ tribuit, quis q̃d̃, nam idio q̃d̃ ea mensura ꝑ tā
fundā mensuram ꝺ̄ rebus. 4ª extenditur explicabit, ꝺ̄ ea ꝑ tā, hillam
eam mensuram ꝺ̄ q̃, q̃ hac ea ꝑ tā, ea mensurq̃ ꝺ̄ q̃ ea ꝺ̄ illa: 5ª ea mensura
ad hanc fundā rumpta ꝑ ꝓpōnit ꝺ̄ q̃ determinū partium, tm̃ ea ꝑ-
tem ea q̃ ea mensura, ꝺ̄ q̃ ꝺ̄ bet ea ꝓpōnit: 6ª ea mensura q̃ tā ꝺ̄ tribuit.

7ª q̃ nam ꝺ̄ hac ꝺ̄ tā q̃d̃ ea mensura esset diminuta: 8ª ma ꝺ̄ ea
ꝓpōnit: nam ea ꝺ̄ q̃ ea ꝺ̄ hac ꝺ̄ tā q̃d̃ quando q̃ ea ꝓpōnit ea ꝺ̄ mathematica ea
ea ꝺ̄ q̃ ea, nisi ꝺ̄ tā ea ꝺ̄ illam ꝺ̄ tā ea mathematica ea ꝓpōnit, ea mensura
nulla ea ꝺ̄ ea ꝺ̄ ꝓpōnit; q̃ ea nam hac ea mensura ea mensura: q̃ ea
aliud, sic idem ea nulla mensura abili adequata ꝓ̄, alias ꝓpōnit ea ea ꝺ̄
tabi ea ea ꝺ̄ tā q̃d̃ diminuta ea, ꝺ̄ ea ea mensura, sic idem tabi q̃d̃ ea
tā ea ꝺ̄ tā ea mensura ea ꝓpōnit.

Dicas: ꝺ̄ tā ea nō bere ea ea ꝺ̄ tā ea q̃ ea mensuribus, ea
hac ea ea ea ea ea potentibus tm̃ ea ea: 2º q̃ ea ꝓpōnit ea ea q̃ ea
q̃ ea ea ea ea ea

Et illimo pt impugnari eisdem impugnatibus qq 2q 6q.

Quinto mo P Arai q abona ñ placet q a cui dissert ajs rationes, q tic eisdem impugnantibus subtus i. Et primo namidro una q exigit nadam impenetrabilem q alio ñ eodem loco, q a cui sup ñgis exigit occupari spacium bonum mo extenso indivisibili; q exigentia occupandi spacium bonum mo extenso indivisibili i eius subi, non est ratio mgis, q ad hoc adhiam sequentia, maxime q nec exigentia impenetrabilis unius q alio mo dumtaxat q sibi attributum: mora in quae difficultas extendit, nam ista exigentia q ita, ido hoc q extenso ñ loco A nadae exigit impenetrabile, non excludit ona abo dumtaxat, q exigit occupare illum locum mo extenso indivisibili: q eo ap pari qua unus q exigit nadae impenetrabile, ita ñ eo dm loco ipsa exigentia occupandi locum mo extenso indivisibili, q ita sit, nemo existit exigentia aliena repletus q alia una dumtaxat, q ejus exclusio q una abo dumtaxat, imo vt non exigat occupari illum locum mo extenso indivisibili, i ñ extenso q ñ divisibili, adhuc quo ad hoc, non libet substitue expresse q ego exigo impenetrabile, non excludens alterius q abo dumtaxat q nadae exigentis.

Replicat 2, nam licet una q tres nadae excludat aliam abo dumtaxat, tres tamen simul una q tres excludit aliam abo dumtaxat q ita exigit hac ratio: nullae tres mutuo se excludunt q una excludendi aliam abo dumtaxat, q dato aliquid positivum adhuc dbge ignoti inter illa q aliam q tres q ita: q ga tres magnae aliam abo nadae exigentes ñ distinguuntur loco q alia una, ideo una q tres impenetrabiliter q aliquid aliud positivum, aequatum ñ ponit abilitati unius, q patet.

Q3 nam tres mutuo sup q positivum i: q ap tres simul primarum impenetrabilitate, non aequipollentia eodem dumtaxat nadae extra q ne mo dumtaxat, q tali aequipollentia, non impenetrabilitas q alterius mgis mutuo sup impleat, ans i vac. q a pt exclusio una alterius subtilis.

Per nadae tres impenetrabilitate q unum tres non impenetrabilitate simul dumtaxat, q mo exigendi, nadae exclusa acceptam, inspo tunc q positivum i. Hinc minus ergo ex primat de nadam impenetrabilitatis.

Per in q dicis q a hoc q tres q positivo nadae impenetrabili ñ excludunt loco nisi una, aliae mgis esse extenso indivisibili explicatum q hoc q nadae indivisibilitatis, hominem q. extensionis inadaequatum. q. nadae

Ita

ista opinione Conrad Alhanti certi in diuinis libris studiū, mg[ist]r ne
egregiūe in philia, dño diue scholastico impugnem dñs rationes.

Primū
quīto gīs ḡcue ic intuitiuo; ella ḡ̄ dñs ultimus ḡuenit gīs cibus ip-
sius illius, ḡ impenetrabilitas ḡ̄ uenit cibus ipsius gīs: ḡ ella gīs in
impenetrabilitate ultimū ḡ̄, non ē ḡ̄ uera, nam ella cum alijs adgeni-
tis gīs ē gīs ultimū ūnū ḡ̄ uenit cibus ipsius; impenetrabilitas ūn penetra-
bilitas ḡ̄ uenit ḡ̄ gīs dicatis, q̄ ē ista allegata de Aale. ḡ̄ uenit
cibus ipsius gīs ipsum, impenetrabilitas q̄ ē ḡ̄ ūnā magnitudinē q̄
ocupauit locum totum abo loco expellentis, consequens ūmpli uera
ūn ḡ̄ ūnā; Sacchus ḡ dicat ḡ impenetrabilitas ḡ̄ uenit gīs
dicatis ipsum ḡ̄ ūnā.

Tertia uerissima, nec gīlet alia gīs dicata
ḡ̄ cibus, ḡ impenetrabilitate, nulli genus Scalio. c. tabigīs dicata hac tua
magnitudine, non simultanea mole obtinuit, ḡ̄ uerissima ūnitas ipsius
medium nullatenus impenetrabilis e, sta oro, q̄ ē abno ipsi gīs di-
catis ḡ̄ te impenetrabilitate ḡ ipsum impenetrabilitate litterae gīs dicatis
ḡ ūnā ē ḡ impenetrabilitas ḡ̄ uenit cibus ipsius gīs cognitā de
gīs ḡ impenetrabilitate ḡ̄ uenit.

Nostra ḡ

Sagīs distū inextensione partū, unā adiecta

Ostro. §. 4.

Ad q̄m ḡ̄ ē. x. Prius ḡ̄ addimus x. ipsi ḡ̄ benedicti dñs. Circa ex-
plicatū extensionis ē hic gīs mod adx, ante ipsum gīs intuitū dari
gīs primū integrum, nam aliqd existens, aliq extensum; gīs integra-
tis existens uocamus substans, ḡ̄ substans modis cognoscū hic dictas imē-
diate. x. Prius translatitius, indipendentia ḡ̄ tēp ē unā ḡ̄ ūnā, ut
tactus substans illas hore ḡ̄ declinat. s. sequens, indipentia nanque ḡ̄ te
tēp ē unā ḡ̄ ūnā existens, inquā mihi dicta ē abnegatio cognitū esse
ē ḡ̄ hīc dictū negatio mihi ūnā abnegasse uocatū dictū gīs existentia
ūnā substantialiter integralē.

Prius integralis extensionis ḡ̄ alij gentibus dictū
tum existens, tandiu tam mole magnitudinis, quas libet gīs
magnitudo extensionis dictas cognitū ūnā gīs integralis, sicut dubitamus
dicimus. s. extensionē ē existentiae, non alijs dum hoc modi obligeat gīs

Primū

ut unquodlibet ptē, q.ª ē diuisibile in ptes diuisibiles in ad infinitum.

Replicabit̄ forte: g.ª i. ☞ Deptr ē in sacramento altaris ad mō quo vult substantia panis deuenire ad diuinitatem ipsius verbi diuini deinde substantia panis ē adiuta, atq; in diuinitatē ad ipsum verbū, imo totum ē substantia mundi illius ipsi: g.ª ñ ē diuisibile.

Pr̄ negatō, q.ª b. ☞ Deptr bene substantia panis transeunte, in ē substantia sacramentalem tanq; in aliud ens, ē mō per accidens, deinceps ñ ē diuisibile, ñ ē ens diuisibile, ñ ē ens diuisibile in, quo substantia panis ē mutata, ē ad eum quarimus, quo ens dr̄ diuisibile, nec ens nec ens, nec ens unum ē pauca ñ patitur ☞ Deptr effectum ghis hostię. ℣. diuisibilitatē, bene enim substantia panis ē ens, ē ens, nec ē substę, nec ē ens accidentale substantię. ℣ tio ē argumt Duobofi.

Gesta d.ª ñá Iohannis. §. 8

Arguet de nro. xx. Rondeau ergo quo ad nam opinionem fuerit dictum: ē quod b. Thiligius magis ē ens ē dicta opinionem ē b. Thiligius magis: g.ª opinionem dicta ē illius alia; nam sua ē pars ē ens ē ens ē ens

tatis diuisibilis dicam diuy ypl gtatis: g° gtis alia ⁊ in diuisibilitate
ptium, nam gtas dicatur diuisibilis ⁊ima, g° hec diuisibilis in pos-
pulatum tno dri, illa ⁊ diuisibilis inter in aqualitatem tno dri. = Simila
ypl gtis ⁊mus, g° linea, superficies, ⁊ differunt. ⁊ ⁊ g° dicam diuisibilita-
tis .i. g° linea ⁊ diuisibilis solum longitudine, superficies vero latitudine
⁊ ⁊ mus, g° tm dicatis. g° de° dicatis mo diuisibilitatis dicam diuy ypl gtis.

Pbr 1° g° Euclides mathematicorum princeps lineam, ⁊ ⁊ sup
ficiem in° diuisibilitatis ⁊ determinationem ostendit, ut supra ostensum: g° de°
ipsum punctum gtis alia in determinate existit.

Sed obstando obstare deo nabu
chodonosor statuam auream adorari ⁊ aliquas ypocrisis ⁊ frequenter notatum g° ista
dicendi. h. ubi stabilem diximus diuisibilitatis terminum ⁊ pactatis mobilis mo
ras aliquas lineas gtis ypl assignamus, g° quia tenemur ligula magis g° dictas
diximus diuisibilitatis ⁊ dictas lineas gtis esse in tm ⁊ diuisas g° extremum
mod. adest, ⁊ mobile, ligula extremo tenus ⁊ aradice dicta diuisibilitatis ⁊
mum, ad mo quo ligula mittuntur dicas ypl attendendo, est aliud sensibile,
aliud insensibile esse dicas g° dum mittuntur ypl, sua mobilis dicam
nostrum. ⁊ ypl, ⁊ pactis esse gtum, g° dicendo. h.

Arguis g° ypl
exemplum ars g° cadauris: extremum ad esse in pte ⁊ exemplis: g° tm esse aliud
esse diuisibilitatis saltem ma dicatis, gtum: extremum pter ad esse, b. ⁊
extremo ptium ypis gtis, b. partium subtg. ⁊ hoc exemplum nanq tale dicitur
liber aliud esse ⁊ exemplum, ex quod libri stabilis effectus dat ⁊ mensa adstabi-
lis mensa nec pte, tm g° effectus diuisibilium stabilis effectum stabilis albedo ima
ginis predicte, g° gtis pactis extremi dat ⁊ septimum ⁊ subtta, ⁊ g° dimensionis dat sub-
stantia g° sup sum extremi, b. g° esse extremum ⁊ g°. = Tertium g° ex-
tremi ex pactis gtis ⁊ effectus ⁊ mullam partem ⁊ pactabilis agte, ⁊ mum
extremi ex pactis subtg, ut pote in agte Euclidea ⁊ g°

Septimus est notandus hic pu
ctulum gtis a loca alia, quod mexio aliendi sui effectum alij, ⁊ mg aliud
mexio pte, ex quo ⁊ mum g° ligule pactati ad mobile pactis pactis, dat ex. gtas
ligula, linea ⁊ longa, etc. g° ex quam pactabilis effectus (ex aqueum pactis mo-
bilis mo quo mine dicam) mexio ligule, ex qua mus .1. ille quo ex pactis
extremi ⁊ pactis ex executione, ex pactis in memoria, alius ex, quo subsis
extremi ⁊ pactis in memoria, ⁊ pactis ex in executione .x. quos effectus pac-
tis pactabilis ab omne ⁊ ille, quem gtas g° dant subtg, nam ut ex dictis gtas ama

11

Impossibile est quod aliquis intellectus creatus adhuc non videat, quia
divina substantia est infinita, quia ablata est manus
potentis substantie creatae? Ergo, a contrario, quia in impossibili videre,
quia quod potentia substantiae non potest impossibile fieri? Respondet Scotus
ut nos respondemus dicit substantia potest hypothesi annihilari creatura
et creatura bei, ac. 2. te penetrata deitate, et tota simpliciter quia indivisibili
indivisibiliter posita est omnia tota penetrans quia totaliter quia aliud indivisibile occupabant,
et fluunt infinita in indivisibili bei? Ecce argumentum. Respondeatur pro.

Quoad
ad exemplum 2. dendo manus corpus unum adhibet, quia non, adhibemus ibi in
divisam diu, et intelligi hypotesi ventus ita miraculose et supernaturaliter mo-
(sit ita numerus dans) tuus fluxus partium substantiae adhuc indivisibile
bei ut supradictum quia simplicem dari in entibus motum substantiae corpo-
rei et hoc in obscuro exemplificat, ubi in 2 dopti, ita deus
quia supernaturaliter in rebus creatis in eternis ut necessaria potentia
in una scriptura, in codo hic, ergo movet quodammodo in eternis, quia ma
nifestat ipsum in divisibili, ubi antea in esse pars.

Sicut pro substantia in hy-
potesi mixta ubero divinum potuit movere supernaturaliter in eternis, ideo ac
quiescentiam indivisibiliter et dictum abeo, quia hoc, ut motus hic ventus,
pro illis movente, et illud tria ventus in libro ff defectum venit pro ma
ri in libro, quia et pro, ergo ita manuum nullibi tam in libro, dico autem ca-
rentia tpte. g. 52. Deus infinita absque dicamus, ubi tale et babinus absque
quia nec eternis in divisibili, nec ad hanc pone insulsa species.

Dico: Deus
est requisitus, quia pro substantia, quia ante eternis eternis talium nadeo indivisibiliter fluxus
adjuncta: pro nata manuat una extra alium, ergo eternis absque ipsa-
tis quia Deus infinite supernaturaliter quatuor ad hanc fluxum quod nil fluxuat.
Si pro Deus non quatuor: ponatur substantia extra pro, ergo eternis
absque ipsa.

Sic dominus est Pontus, finaliter difficultatis hic divisio absque
prostrati dicit, nam in tota pro substantia debet esse eternis quo ad hoc unum nota,
non penetrata. 2. te, et in multo numero supernaturali in hoc fluxo eternis quo-
ad hoc unum, non penetrata. 2. te, alias impenetrabilitatem est pro via non pro
quia ad dictum bei quia illa pro nata non fluxum adjuncta, et
hoc est unam extra aliam, non vocata supernaturali fluxum adjunctum,
quia una in est extra aliam.

E

Quarto, ē nem substa nec abi ēt̄ nec ad̄ nec ūnc, ꝙ qui
ãbiz intendiant ꝙ hec sit una pars ecclē, nec ecclam in ad̄ nec hic; ad mo quo
nec ūnc recipiendo ecclēm, nec ūnc Imperatorē, nec iguram, nec substa ad hic
sit una medietas ꝙ, cessante hac ꝙ substata sequenda, deus nec ūnc mirandi,
necessitatus ē ad tot indebos cōfectus ā substa sui ad fabricā duz, ꝙ potest
big manere penitus, et substare ūpunctum ūdiuisibile boī, nec eo ꝙ
nec extinz cāi; h. ut nichil hoīes boīe dēt ēt subscribāt abolito, et
manēt ibi tam ꝙ pars cāi, ad mo quo dz alexant manere angelos ūsp̄ecialz.

Replicabis: illa substa, ā que auferrit sup̄nacta ꝙ ēt ūbo
A ita manuit ut ad hūc angelus illam penitus ūdiuit ꝓ big abiz, ꝙ
sequit angelus ꝙ hūc unam illius destruxit substa alia; ergo ꝙ etiam ostē-
dis ꝙ non pars ecclē succedens ꝓpter destruz ēt ūbo ꝙ illa substa dis-
truct; ꝙ substa illa, ā que auferrit sup̄nacta ꝙ manuit ūbo substantia.

Respondet negando cons, ꝙ si ang uidezt substa illam ā que ꝙ hūc
nacta ūbolare absque dubio illam uidezt simul ꝙ una recedere, ac ꝙ
simultibi cruz tam ūbo ubi ēt ūbo, ꝙ ita nec recedit ūbo ab
una ūpunctus (ut ꝙ.h.) ꝙ tum ūbolidezt. ad mo quo ang uidezt alia
ang ūpunctz tam ꝙ multibi ūbo ubi ēt ūbo.

Sed adhuc probas angelum
tulisse substam, ppter illig destructe nacta, nam substa ūlla non ēt
ex pax recipiendi abillo prazzeram ūpetro nec sanctitatz abiz ne ecclē
ēt ecclam. — Sed ad hoc dico posse ang destruere ꝙ tam abiz illig substz
relicti abiz ecclē unitz ꝓpter ant ei dem ꝓpter ūdiuisibili boī, nec ēt eo
unitz ecclē ut, ꝙ una substa unitz ꝓpter ei dem ūdiuisibili ecclē ūn
Ciceri.

Sed ad hoc hoc unus ūdio xo dicendo ūphila nullam esse unitz
unitz ꝓpter ūdiuisibili, ꝙ ecclē ūmultibi tam ūbo ūpacui, in
quo distant ā ꝙ ppter d. ꝙ ūi Eucharistia ē pacci ūbo nec ꝓpter,
ut duo hoīes ꝓpter ūpunctum ostendimus.

Ad quicunq: ablata ut
dicitur ꝙ ab aliqua substa, ēo ꝓpius ꝙ hūc succedat ꝓpi substz acci,
qui ecclē ut ꝓpter ūpunctum il substa quz ꝙ dicitur ꝙ, ꝙ hūc eam, ad quam
ꝓpinquius accū ecclē substa substz ꝓpinquia? aut etiam ꝓpter ūpunctum substz
ꝓpi accū? Silz: ꝙ nem admittit ꝙ duas ꝙ tuz ēdem ūpunctz nacta

S.

Sic z g cum substa ad mittit quod extraneus, et vacuus penetrabit
per boles, q nunc agimus.

Rñdeo, in tali bz potest bonum e q destructa re alium
in substa succedere ubi ea. Scilicet e quia natura, inquit deus, fatuum e q
subjacet extraneitati et substa, quę dicit gtę, vacuo e manifesta, nam
expenetratum et datio recat ad totum amborum idem se totę in illo et bz
hii ea ratione subtilem illam ultę ace vacuo penetrabilem dicta
mati cuncta nullatenus inbere manerent ut dictę e, Aristo suadet, nam
vacuum bñ ex eum expertia, et quia. Aer rio fuę minuti in magnitudine
seu mole, ergo dimanat q bonum replear, et ita relaxatus in magnitudine seu
mole distat ita abstata substatię nec replent, nec vacuant, nec cum bono

Ad. Ceterum ad 2dum istius adę obstare videt exęplo 2dum motionem gab
ipsi ostendat per vasum a nę Ponto equitibus et fundis substantiam ca-
leę ingestibet cum omniacumbo futuramę ceteriam in ad adbuc, et
ostenaat sic ceterum ajens A in terra, an ether ipsum bint e Ayth
in cucharistia, b non? Si affert? Est quid mouy ejgnare pacto do-
ctus sua. Charitas accepta, q? Depti in cucharistia sic existunt
beati cacci. Singat? tunc aperiori ingane gtę mittat in ceteri
cubicali et in mpenetrae, non gtes in substa cum omniacumbo pos
ceire multo, q dicendę e.

Sęcundo: substa occupata ante, et unica linea hic ce-
terum in ad adte: p una gti in sti istius ceterum, licuit ęquandum
eadem dicimus in sti hoc ęptu in sti tone per ams: substa occupatam hac pti substa
dictam: q in huc ceterum pte ante adgtę: ams exquirit sequenti statui, q qua
ebam: pti sic dictę ita .x.te occupatam, utrum in sti alia ji hac pti at ceterum
ę pti in ad adte, q ji ante gtę per substa et dictę n, ut una in sti alia dati
in substa antegtę ceterum pti in ad te.

Ad negdum: ad q bonum rebonus, e
ngo q, adrem q bonum ngo mus, non ex dictis nec ita in bonum formacete-
ris, ita tum. Ergo sic hi rerum addi magnitudinę, seu molę, et qua resultat vacu
um q, vacuo substantiali q substantia tunc imię idus ceterum pti, in idum se
totus, ut ceteris, ei do ab omnipotes ceteris ponunt, hic ei vacuo e occhi substę
et pfatis mo e dę ac ceterum pte in ad adte, mque substantiam. Ergo ans
ajentis effectus gti, q idem dicendum pter substantias p nę ponunt.

Sic

puo ſai dutr ẽ un̄ portat ꝓtr ſtrual ñ uoo q̄ unaũ altrã unita d̄ tra-
ti, ſ lm q̄ ois tm̄ quãt ẽ ſ. ſtus, ꝙ ẽ dat ꝓpo ꝓtr̄ tubstratus abſq̄
indiuiſibilibus ſubſtratibus.

Q̃ diligenda ẽ illa ꝓpo, ꝙ liber ꝓpoſitus ſecundũ
ex pũbus ꝓtr̄ unitis, ſi talis ꝓtr̄ ſi intro ꝓpoſito abſq̄ ꝓtr̄ ſo ñ illaq̄; ꝙ do. ſi
ſi unit ſ ſtus ẽ ni ſ tratꝰ in toto, neq̄, hoc ita q̄ mõ hic ꝓpoſ totum
ſubſtratũ integrale, dum̄ unitꝰ ſe illiſim, exigãt. = Q̃ ad ſecũ dicm̄ aũtr
ſ bum no. q̄ ſubtrum illoꝝ indiuiſibiliũ q̄ ſtratũ ſoꝝ ſi ſ ꝓtr̄ ſpi ñ-
adſſcuũ ſimpliſ, ſ ſicut ſ ſubſtantiæ ſimplibus ſubſtꝰ, ſ ẽ indiuiſibilia.

Tertia uero ꝓ cadutꝰ indiuiſibiliũ ſubſtratiã ñ ẽ ſ difficultatis ſ ſtus q̄
non ſimiliũ admitti ſ ſimpliciũ ſubſtꝰ ui dentꝰ unꝰ ẽ ordinatꝰ, ꝙ ſtructũ huiꝰ
ſubſtrati ꝓ ponitꝰ ad ſtũ, ſ ſam unitꝰ ad ſtum ſ dabiliũ unꝰ, ẽ ordinatꝰ, ꝙ ſtructũ
tm̄ ſ: ſ ordinꝰ tm̄ ad q̄ ꝓ dictũ ſ dui. ſ bia ſ ſ ſ ſubſtratũ ſ ſ ſtus ſ ſ ſ ſ ſ
ꝓtr̄ ẽ q̄ ſ unitꝰ ꝓtr̄ ſ dum ſ ſtus ſ ſ ſ ſ ſ

[illegible] quam sol utuntur aa 2a rij sive dicam divisibilitatem, sive exigentiam occupandi locum, sive impenetrabilitatem quae constituere, nam ab ipsis in gro, cur sicut substa antequam titatem habet partes distas, non habet in illas divisibiles extensas in ordine ad locum et impenetratas? Respondebunt quod aes isti effectus non extra gus substa, sequens non distio; sic ergo et nos dicimus.

Dices ult. quod substa manus est sit extra substam [illegible] oritur ab ipsa substa proprio [illegible] ad ipsam qtem, quod hoc est ratione totius integralis Ethereogenei: ergo quod in substa sit una pars extra aliam non pervenit a qte, [illegible] sit homogenea, sive constans partibus eiusdem rationis non apparet quo ratione illius tales partes totius Ethereogenei possint habere situm diversum, et ordinem r. se.

R. quod ad modum quo in 2a rationum sa non exigitur fratr, sed sm radicalr, et remote quod substa manus sit penes locum extra substam oculi, aut ex illo non penetrata, quia exigentia illa sit proprio ad qtem, sic in [illegible] non exigitur fratr, sed sm remote et radicalr a substa manus, quod sit extra substam oculi in ordine ad se, quia talis exigentia precedat naturam qtem; ad modum quo homo ratione esse et proprio [illegible] adveniens exigit radicalr, sive remote quod sit risibilis; fratr a risibilis non est, nisi per aliquam aam proprium, et sibi superadditum, sic tamen in nostro casu.

Nec obstat quod qtus sit Ethereogenea, quia exigitur ex peculiarem naturam totius Ethereogenei et ex conditione individualem illius, quae petit plures partes l. pauciores maiores, l. minores et sic, l. sic ordinatas habere: quia talis exigentia radicali per supposita qtas accedit, et mediante r. partium suarum partium l. indivisibilium prestat ut tales partes sint ordinatae et tangentes se invicem solum penes extremitates, atque ideo unam extra aliam, per utrumque toti integrali convenit, et ulterius ratione suae molis, sive magnitudinis prestat illis extensionem tum in ordine ad se, tum in ordine ad locum, et haec est hac q.

Quaestio 5.

Utrum substa maalis esse habeat partes integrantes substales entitative distas an sm actes seu distas rationes qtis?

Notantur aliqua pro tituli illigentia §

Celebrissimam r. metaphisicae apprehendimus difficultatem, et [illegible]

predicto q. certe stat debitorem manere / spiritualiter nequit absolui nec aliter q̃
nisi prius dilig̃ inquirendo pro debito hoc ꝑ ꝓmissa ad quem pertinet absolui
debitor absolue: tñ q̃ hic difficultas nõ plene resoluitur, remittimꝰ ad ea
q̃ dicta sunt supra ubi de quinto quarto modo diuidendi dicendum, ideo etiam hic
examinanda q̃ ponit.

Supponit ille creditor debitorem manere, ergo ille debitor
noto manifeste dicit se teneri, ergo ꝓmissa, ergo ꝓ, ubi creditor
est, ille debitor manet, aut ubi dicit mecum, tecum, aut met, tui creditor, et debitor ubi
debitum negatur, nemo obligatur ad illud. 2. quia est difficile, et est pha-
sma absolutio debitoris. 2. mag. et sequens.

Prudenter agendo ille, ergo per totum
hoc ꝑ magistrum, patet ubi ille mecum, ibi cum duobus, vel duobus aut
duo pro eadem, ubi ille ethereus, ibi duo reis, vel caput, manus, brachium
etc. ꝓpter, ibi integraliter nominantur, q̃ ostendo mantellata hoc, p. hoc manu etc
illata adimplentur.

2° nota ecce tot me sentio tria q̃ debito ꝓ duplicatur
summi. 1. p. quia opponitur unitati, p. quia opponitur ꝓ pluribus, debito quia
opponitur unitati amentis adeo tñ certus scalis mirabitur ꝓpter, q̃ amentis adeo
q̃ libet pars subtilis hic nam amentis partialis debitum abalienare, q̃ mi-
hi nam amentis debitum abalienat.

Debito ꝰ quia opponitur ꝓ pluribus, q̃ mutuis debito-
ribus mutuis diligat quia mutua fratia agit, q̃ pro subtili, q̃ ante etiam cum pecu-
nia certis, q̃ incertis, postea pellem extendunt, et cadi nunc tabq̃ capistrum debet in
hac vel caput, brachium etta pedis, plotum antiqui adhuc nec adhuc mirabitur mihi ma-
ala, ibi mutuo mang, mutuo caput etta cum pede.

S. q̃ utrobique nec
plus dubij pendet examinanda res, ꝓpter quos ꝰ diuidi debuerit, nota
3. credendi mihi et generale, q̃ ꝑ tenuis mutuo debito quasi assentiri li-
bertum ꝓpositum indui debuit, cuius oppositum e, q̃ sicut quilibet res ab ipso
p. ꝑ ipsum est mea. Deus ergo ad adalis creatura ita ab ipso habet sua mutuo ꝑ
adalis debitor, q̃ eidem assignare in duo duo et adalis debitor
debuerit, q̃ ei unus unde debitum a quolibet alio.

Ergo ꝰ in brachio et
uidiamus mandat vere in difficiens adhuc, bilhamps, b. adhuc, b. ma-

obligati.

Nunca q̃ inq̃rung̃ i an tubsta ex parte sui ꝓpriũ, sic
nunqa ex pte Locatoꝛis sui i cambet adq̃s actꝰ ꝓtꝛ tubstãs en-
titatiũ, q̃ tubs tota dr̃as, q̃ssm̃ tubã, l. tubstaã coꝛpoꝛalis cum
ꝓbus actibus ꝓpꝛis? l. an m̃ q̃ tubsta manchi ẽacta tubq̃te illas tuãtub-
stãs entitatiũ dr̃as? l. an tubsta ita indiuisibiliter, q̃ multiꝓbus
gaudeat, q̃ illas hanc vt effectus ꝓpꝛios q̃uis ãgte ãtm ut nouata, tam-
q̃ ãcte ꝓpꝛios tanq̃am

Doctor umplacita refero. §. 2.

Quãmta dom tubtꝰ maalꝰ ẽcte multas ꝓpꝛietates ad dr̃as
pꝛias, q̃ illas ẽ ipꝛias, ideo q̃uis tubsta dr̃ing mansuremẽ tubstam pe-
tuo indiuisibilem, sed actiꝰ dr̃is nouãtibꝰ. Ita Albertꝰ magnꝰ tract. 2
ꝓpꝛietatꝰ c. 4. Capreolus in 2. dr̃. 68. q. 1. art. 3. ad 4. Cajetanus
ibi, Hispalensis ibidem, Durandꝰ in 2. dr̃. 34. q. 1. n. 28. Et exacu-
tissimus Cardinalis Tolletus 2. physicoꝝ q. 7. Vasq̃ tomo 3. in 3am
disp. 190. c. 3. n. 20. Et Compt. disp 43. q. 1. ãgte q. 3. ubi plures
alios ex Pris allegant, q̃ magna cõpte mg Torres ad antra tubsãtiã

Sed aduertẽ ad actiue q̃ dr̃ing, nam cuꝑi alicui dicent tubstam ẽ
ita ẽcte causa dr̃is ꝓpꝛiis entitatiuis tubstalꝰ, cui nulꝑa dr̃is accesso-
ꝛia ꝓpꝛia tubq̃te, sed q̃a alia ãgte ẽformatiua, q̃ aut nata tubq̃ te q̃ indiui-
sibiliter, aq̃ inde docent, q̃ nihil vt tubsta capiat nisi dr̃is ãte actu ẽ
seu dr̃is tubq̃ pꝛiis q̃ eadem indiuisibiliter cui ẽns tota tubq̃te, q̃ tota tub-
q̃uabq̃te, ita excellentiss PP Societatis passim docent q̃ fundantes hanc
ꝓpꝛietatem Arist, q̃ Phy 2c, 29 PP. Pazzan. alij, subscribũt.

Alij ãt tubtꝰ dicũt
q̃ ẽcte dr̃is pꝛis tubstalis ac, q̃ ita dr̃is nouãtibꝰ tubq̃te dependentiꝰ
sit ãgte actu, ita ut ea dr̃ing tubtata manẽt tubsta indiuisibiliter q̃ quidq̃
radicale, cui ponitur, q̃ hoc tollat tubtꝰ ꝓpꝛietatis ꝓpꝛietatẽ, q̃ pꝛietatis
q̃ua tubjt pannum ẽcte, q̃ qualitatem tubsta pata diuisibiliter, ita q̃ to-
tum ẽ ãte tota q̃ actu pta.

2ª Illa eaque longe celebrior. n. Thomistarum, et alios utriusque scholae aa docent substantiam n. sm subjecte hac pte substantiae distinctae, q. m. illa litteramente ablata distinctae q. te. Ita Arauxo lib. quinto met. q. 3. art. 1. Ortiz tract. 5. logicae conferentia 2. Lerma lib. 3. q. 8. Martinez de Prado lib. 2. q. 3. Et ob eiter illam m. tenet Dominicus Hincus lib. 3. logicae q. 2. art. 1. p. sortim n. 5.; et de PP. Societatis illam tenent Suarez d. 4. met. sect. 4. Pfonseca lib. 5. c. 13. q. 2. sect. 3. Coimbricenses lib. 1º physicorum c. 2. q. 2. art. 3. Rubius ibidem, Varius. h. ob. Conversia. 7. Ton. disp. 9. met. sect. 4. et de Scotistis Pontius d. 14. logicae q. 2. eque. n. Scotistas loci, sicuti n. nrales, eamque plurimum de ornant. nr. ac ss. mg. Moneda d. 5. met. q. 2. p. totam. et ss. nr. mg. Aguirre. disp. 9. met. sect. 2. n. 6.

Sintalissa explicanda n. unaistorum aa nunc e, aliq. nanque docent substantiam materialem esse, et seclusa q. te n. sm distinctionem p. tium litteramente, s. m. extensionem sibi propriam, ita ut dicto loci spacio correspondeat in hoc eq. substantiae capitis, q. manus, nec oes illae ptes confluerent ad punctum aut essent confusae et penetratae, s. ordinatae secundum una ab alia, ita Pontius, et Ob. Ton, et Hezquierdo.

Alij vero et Suarez aiunt substantiam sine q. te adhuc connotata litteramente distinctionem, et extensionem n. localem, q. a hac sm p. cum aq. te q. entitativam secundum ad te.

Alij et nique nullam aio extensionem substantiae de se ipsa aut in illa hypothesi concedunt, s. sm aliam transcendentalem quae distinctionem p. tium, q. in ordinatae, et confusae essent atque imbicae penetratae q. te sufficiente, et quae docent substantiam aq. te recipere quidquid extensionis sive in ord. ad se, sive in ord. ad locum hic pt. esse a sive connotando, tunc sine connotatione ad q. tem n. nisi distinctionem aliquam p. tium entitativarum hic e. Quod ut ego sententiam sequentibus Dbus explico

1ª Dº

1ª Dº

Substam adi dume dubit^e p^ter p^ter q^d ea ades hab^et alien
p^ter integram^t substat^is alia dist^at mea ypp^ia sed tubij. §. 3.

Ide ff.^o d^e eq^e tradi et D^ne, q^d d^o edicto, et q^d ipse P^ub aq^ed dam^t
et p^ter ce dest phi lib^r d^e minor. c. s. de cent^i mutuat^ne, q^ui tab aug^ent ea
dictam p^te tradi et d^e dicendam no ea m^te q^ae tubij malito.

Eq^ea
dest ide cathon, q^ui cent^i p^ut mutuat^onem d^e no ea aug^et substa, si ait q^d aug^et
tq^ augat d^e no eq^e, sed substa d^e no ea aug^et, neq^ue id ea q^d substa p^ut ad
tra p^ebeat in alio. q^d substa d^e no ea adiciones sequit^r alia adsubsta p^ut ad
q^d erat malito: cu substa mediati ancillari dam^r p^ter substat^is substa tradi chirog^m
et descp^tio, eq^e ipsam, nisi de dicendi stabit d^e tum ea tendit, nam substa
q^d tum ea p^ut mutuat^onem aug^et ante ad^ones tam mutat^onis et alia acta dicta ad substa
alia, ut ad ea ubi m^te, et q^d alias ad res p^ut am tatis numeric^e ad^ite m^te
et dicta aboi alia: q^d on^e mutuationem tubij p^ter substa d^e no ea aug^ta dicta
remanent abalij p^ubi p^ubendibus.

Post

Ogta, tum q^a q^d ut ad alia dicta ad mun
possidari: tum q^a tradi substa si ita eam dicta: q^d l. si eam manet? l. mea
mutidata? si dicat Lu. p^tea q mutuatio n^o fabit, sic ulterius resp^ao: q^d tradi substa
p^ae m mutuationem, l. quia de in substam alia, ut et mihi dicam in p^ter q^d ea
dantis tubij alij si alia ac substa p^ae mis et an eucharistia q^d tam substantialis ea
duxerit an q^d si, q manifesta fallunt, alias mala stringeret q tu mea ea dicta
q dam sacrificium Plini p^ut. l. ce tali substa, et ea substa alij adductat q substat
q in implicat alias post mutuationem si remaneat i dominium hi q ea antea
q in aam mala ce q^d ea: si dicat l. q^d eq alia dicta ad ea possit mala i dari
q o Titio: q^d t^e adhibit dicendum substam mala q suscepti substantialis alia substat
dicta ad mitagies tubij.

Spatio hic eao: si ancillae quo tubi ancillati calonis mala
q acci ad eq ipsi dinis placuit p^ut substa d^e pudum: q^d ipsum mitatem substam
p^ter dictum hic, p^t eq^a, nam illa pars substa q d^e in p^ter ea ce q^d ea ad ea
mancipia, ut eq^a ancillia p^t, i dum eam que in p^ter ea mancipia, et ea nam ea ancillam.

Ne cadit dicere in mutuatione ita to dicq duci p^tem tubij, q^a p^ut mutuationem
q dicit mea pars q^d, ace cuius substa q erat malito, q d^e no ea dictam ea
tantandam quia q^d q^d tubij t^e ea q^m p^ris.

Rem

Verum ⁊ ueller tum ⁊ p dicta ꝛ̃ oppinionẽ oppin Hali assignã-
ti dicit, q̃ d nutrimentum .x. nutritionẽ augmentãdo ⁊ nouam ptẽ ei⁹: p
q̃ nutritionem ñ p̃cipi, ⁊ subito q̃ducit, augmentat: p̃ q̃a, alias mutã-
do ñ ꝛ̃ abeng̃ nutrac dictã, ⁊ hoc cum dꝫ tam.

Amonam in p̃ma gñac-
onem ⁊ p̃ius nata p̃ ducit subito ⁊ ei⁹: p̃ma gñac, ⁊ augmentac
ne ⁊ idem nutritione p̃ius nata p̃ducit pari subito ⁊ ei⁹: ⁊ q̃a adu-
subito tam entitatẽ hit dictam a q̃, tam ꝛ̃ nec habebit p̃ subito dicta
tus inter adfm.

2 p̃ ꝛ̃ recodim Hale. c. ꝫ. text. 25. ⁊ Expuo rai amici, ma
ꝑius ꝓponit dictum difficultatẽ tangendam in 8 gñac, ⁊ .5. gñes ⁊ nutri-
ri eadem .n. manent, ac antea? Dicit hoc ita distingue, q̃ aliqñ magnus
tatis aut amittit subtrahunt alig, ⁊ ꝗa remanet eadem mensura
magnitudinis ac antea, ut p̃ius dict, audiq̃ ipsum, operat .n. illiqare
pinti aliquã aquam mensura cadq̃ metiatur; q.m. ſt reduid ad medium lp
⁊, adhuc illiquo ꝛ̃ carnis matrix augeat, ⁊ cum his p̃ius q̃ ipsam
addit, talia dilabit, ⁊ alia ac dict. hyc Hali.

Curabasſe doctor Aag. ꝓpli-
cat ibidem lect. 45. operat illiqua q̃ dictum ⁊ carne idem ipm, ⁊ dꝫ
mag: Liquit mensuret aquam eadem mensura, eta tꝫ ipa ſt aqua, ⁊ alia aqua
pura ſi de nare aqua plena gutatim aqua effluat, ⁊ gutatim lp infundat
uat .n. lp idem q̃ ad mensuram aquę, ñ hu q̃ ad matriam aquę ether, ⁊
ꝛ̃ tudet post alia ccta. lp manet id q̃ p̃mo recipiebat carnis, ſt ma aã-
qua fundat talibus p̃ gutatim rnum ater pãs cabalis, talia ꝛ̃ nouo adueni-
at q̃ nutritionẽ tꝫ: hyc D. Thom, ⁊ ꝛ̃ manifeſtat ñ in eisdem subtrahi
p̃ subito ꝛ̃ monitis, ſine aquam p̃ ⁊ ꝛ̃ cabalis nata, ⁊ alias ꝛ̃ nouo ac-
qui nutritionẽ, q̃ impoſſ ei⁹ ipsa subtra p̃ ꝛ̃ ꝗa-
titate dictam ñ aq̃ subtrahi.

Frater doct p̃ dubitat nam D Thom ꝑte q.
92 art 3. ad 2. dicit q̃ p̃ma mutatio Eue ex costa Adami Deus addidit
Eue nouam maa q̃ ducit in abilitate, l. q̃ caream, l. p̃ quasi nimis q̃ venit
Eue ex Adami maa p̃ subtrahi ꝛ̃ ne, una ꝑte costa Adami ꝛ̃ cepta p̃ma statim
altera nouitas q̃ducta, ut plene p̃ma manet: q̃ tamen subtrahi maa ꝑs subs-
tracta ꝛ̃ ꝛ̃ ꝛ̃, p̃ q̃a, alias addita nouam maa q̃ducendi, l. q̃ ꝛ̃, q̃ducen-
da tanquã ꝛ̃ ꝛ̃ ꝛ̃

mio alia minutissima diligentia cadentibus cum fragmentis et ramentis auream opinionem retinentibus ad addendam magis certis alterum magis ad cum et duas et capitis et Thamam.

Aequa dorsi et cervicis pars me magnopere separatio alii et diligentium quidem distinctionis alii, et ad eligendo ad adiicienda ponitur, ut quidem et bene primis topicorum et tertii. ubi tale primum ut ratione ad eadem quidem duo adiacentia numeri dicta, dimanat acto probatione magis dii adhuc fiam recidatur.

Subtrita capitis

illione ad (idem et subtra machia nutrimenta et in capite hoc) cadat dicitur a subtra pedis, a nec dicta ab illa simul unum totum ab abiecto diguitur, item et pars ab alia pte et subtra capitis in illione et ab dicta a subtra pedis tamen ab altera pte: et subtra nec dicti eiusdem subiecte hic pro subtracto ab dicta: aequa pte, omnia et manifesta, nam quidem et nec subtram capitis, nec alius pedis certum bonum et subtram illius mota, et item potem integrantis illius: magis pte, separatio alii et diligentium quidem distinctionis alii. a. ceteris separantur, et subtra capitis separatur a subtra pedis, hoc, utpote experimento, quo vis hoc abundatur aliqua, l. ipso tam magno, b. eiusdem: et subtra capitis in illione diguitur ab a subtra pedis: idem et aliis partibus, et aliis malibus subtilis.

Item: ea

papiri aliqua aburit adeunt pte papiri pro subtrahi papiri circumpositi, et pro subtrahi nomine: et ille pro subtrahi n. x. de ab acta dicti, ea pro subtrahi papiri et exhibui ab acta dicti, ante pte, nam ibi experiar et maxime ipsum ex pagina, et dat ipsi, inquo in destruitur tota subtra papiri, et nomen at in altera pte nominata: et in destructione papiri alicui subtrahi destruitur et alii et separat, et impolecet, nisi ipsius subtra pribus integralibus subtrahibus dicti ab a trahet. —

Idem absentia fieri pte ea papiri, l. legimus esta in duas, ipsius nec dicti dicti. = Similiter et destruitur subtra, et impet, hoc dicta destruitur alia pars papiri in destruitur tota subtra hoc papiri, utpote eadem, et item destruitur alia pars subiecte hoc, ea pro subtrahi exhibui subtrahibus ab a dicti. = Simile potest Deus annihilare subtram pedis adicta in me et subtra capitis et in hac modo vestra dicta, si subtra capitis, et pedis cadem et impotest Deus pedis subtram annihilata, subtra capitis, l. eadem et annihilata sit reductio ad nihil, et idem impotest et et et et et et et cuiusdam et subtra capitis et pedis et in duo partialia subtra ab a dicti: et esta.

Fortasse dicit destructio hoc pte et in destruit pte alii subtra hoc, et tam subtra illa, et erat subtra destruit et subtilla absque ulla parti dicti dictione, sicuti et vacuum potest alia pars et luceam in et nihil et extra aliquid, nec alia pars illius, nec pribus caret, et tam et nihil impossibile et illam vacuum

aliqua

recipiam, q̄ cum recuperationem infra mandabit.

Sed nam ex dictis hucusque

c. sect. q̄ rubrica corporea ~~rubrique~~ mō indivisibili licet aūt acthi in se est quem adhuc ~~debebuerit~~ indivisibili, et tm dicatur virtualiter divisibilis q̄nus recipere ꝑt distas ptes q̄ri, q̄ impossibile, ut supra visibili, et explicit patebit: q̄ q̄n distrahit aliq̄a pars integralis huius ej⁹ rubre, extra aliq̄a partes rubre distrahit, et ex tex rubrica ptes abscidit sit integre rubre q̄.

Et vinea q̄ri adhuc ~~officiaxerit~~, ut nulla mora recuperari valeat, tm PP Communibus ~~illiciti~~ fuerit concessum, dicunt q̄ vinea recipies demonstrā rubricam macule huius, v. albarii vel cui rei hoc ꝑt distrahi in pōa, q̄nus dividi ꝑt recuperi, nō in illam rei distrahere.

Quod ut explicent, et videam aliqua q̄ babilem faciant multiplicem distinctionem eleme cōprehendi quarum 1ª dicit adhi, et alia q̄ varias inter se rerum, quarum unum ac, extra nē aliud, 2ª adhi fundabi, q̄ duarum adhi dicēs, et vi ex diuad alterum, ut e illa distinctio q̄ varietur. x. q̄ accidens metaphor: 3ª conclūdit a. hec distinctionis nō tm media, ut adhi ~~ostat~~, q̄ dem ꝑ notus apponit, ut videmus q̄ ut utilius, i q̄ dit adhi poahi, et hanc distinctionem docent ꝑ ptes rubre macule dum rubrica ~~debuit~~, q̄ ut rubrica nō hui ptes rubricales ac abscidit, sed nec illas distinctas abs in pōa, ac ꝑ q̄ri in pōa reparabiles.

Quo distinctione ꝑ supponit docem nullus ~~et~~ inconveniens, q̄ illud q̄ nō est adhi dabile ꝑ nūc abscidit abs reparari, et 2ª id quod est adhi dabile nec ꝑ nūc abscidit dari, q̄ docent q̄ reparare adhi ꝑ esse infra distinctis poahi. x. extra materie reparata, q̄ distinctionem hic non sequuntur in rubrica magis ꝑ ptes q̄ri, et ꝑ dit, et alterius q̄ generaliter etia, nec 1ª distinctionem eleme adhi.

§ Sed hanc vel sic intelligo, ꝑ tm q̄ mentaliq̄ abscidi, et omniata ꝑ dictis PP, adhuc doctrinam, consulter abilli absque fundo in chotarum tm ducta, tm capta, quasi illi ꝑ mittit, sic 2ª declaratione 1ª, quos ex reparatione adhi unius rubre abscidia nō infra tur distinctionis adhi. x. tales rubricis: q̄ nec reparare adhi unius ptis q̄ri abscidia infra tur distinctionis adhi. x. tales ptes, et impoahi, et obtinet reparatam, et divisibilitatē q̄ abscidi sed adhuc autem distinctionis. x. q̄ri q̄. q̄ 2ª eandem distinctionem docet de rubrica rubre q̄ibus, ꝑ q̄ia, q̄ 2ª idem, ut eidem ipse creatum fuerat idem.

Sed q̄. quos adreparatum elem unius condam, et dondam restituit distinctionis poahi: ꝑ ex eo adhuc reparatur a fundo, q̄nus ex abscidi sint infra distinctionis poahi, et adhi. x. fundum ex-

facem unionem, cepit, & vi ueritas dicet. Et ubi separatio amicis á pbrem
Gaiani á fundo ñ stm dñio p reli., & ibi adhuc in futura: p dem debeti dicere
ñ subsita.

Q3: nam si tabi rolino subsistere, ñ est caput ad p bendum nam
Et ita ad dictum á pra Cidum dño tabij rebus, & ubi separantes, nec hñitatem,
Dcpti Et ita ad dictum á subsistentia p pria, nam si simul Et ubi separatio ñ in
futura ad ubi dño, stm p reli, p trait dici, & Cristiana rep axit á mea
Et ita ad Cidem ipsa mea, stm p reli dicta, Et ita dño V mo ad
Caio tabi dicto & separatis, Et ita unum dicere & Simeon p a Et ita ad
Cidem & ea separata, & Cidem & fratrono introducta V fama cada-
uaica, ergo ultra requit, & duplex subsistat ñ in academia ad stm
dñi, & dat ad illa, ita quia quit & duplex opponi ne dat ñ in eodem sub-
sto, & dari que & tabi sto remotiat, Et ius, mortuus & ita .s. ad Et
parata fuit, & in deducta mora, sic fra cadauerica Et, ius, & ibi & data
hñ ritam Et ad & abundat, similiq quit, & quis subsistentia Et
Et separati Et abhñtati Dcpti & Et dat Et ad illa, stm ñ p reli dicta,
Et ita sequit in Dcpto dari dat & supponi Et dicta Et .s. & Deui-
anum & hñtium, Et ut ita tabi rolino subsistere tota pñta sub-
sistendo fuit.

Q4: nam si separatio ubi stm in futura dñionem Et p reli.
mabus & dant separati: p ñ separat saluari & dat ubi ubi mabus
separati: p ñ ita, sicut subsistat & post Et separati, sic separati post
Et dat & subsistat & p subsistat & post separati o auditi x. & ita subsistat dñionem Et
pcm ñ: p & subsistat separati & Et dat & dbeti separati ñ mittere ñ pti
subsisti separati & datem Et pcm mediat, & hanc ñ admitti: p ñ ex
stet ñ dbeti.

Q5: separatio fundat ñ dñione, & dum ipsa Cum mihi & subsi-
sto affuto qre admitti separatio acta: p potiori ñ non admittere debent dñi-
onem Et, quia pt, non manet mgfestio & separatio, & dñio: p & ita qre acti
pñ subsistentia separatio ñ stm pcm, & Et mem Et: p ñ non habilitat non pñt dñi-
onem ñ p Et mem p ptes, & Et mem Et & pbre ita, & separatio dat dñionem
& p Et ñ non.

Q6: Et mi p ita & grauata separatio ad qre & Et p Et mem Et & gen
dat dñionem ibi Et, Et stm p reli: p & ita & non pat & subsistat ad ubi Et mabilia separati
& Et ibi p ubi & subsistat dñio dat, Et stm p reli.

Rei-

Respondunt q phetmus q ocup ezaccali in tzaccligua q rpe diffe-
tzunt infinatr chitro alii achi. 2. yia, in ezaccli q paracc z. altqua q ipi in diffetzu
z q ipi ri rubtq ipfica in diffezant, et li paracc alii q pzacm o alii aliis chitro, i mpoahi
infratm.

S hijc cualtro fatis mac tum, q.a i dum ijtos ocup ezaccli unq pri q hij
abchia affligi bene infertur chitro alii achi. 2. tchijptes, et mptu q hij ligni in dil gen
ipe: q.o alii separao infratatem alium chitroq in tzaca q lipazantr. q cui ipfica in
chifrazm.

Tum q.a ipfica chitro et ali ri cigit cattitatmam chitronem: q.o q alii sepa-
razr ri cto dizemr ata acta cuitatm, q.a ipfica diffrazm, q i q.a diata c cuitatr utriq;
que: dm excpti si dum quazm dicr naz, c benum; ac, cparo, cpluza alia
dizemr ipfica, et in cuitatm in dizemr: q.o chitro ipfica chitronem cuitatmom
inpiti. C q.a sol ira uiaci ri postat solutrio hj icho

Q.a dum in tuazo 7: implicar
in tali, q id, q mo c unica, et in chita cuitat achi, potrt ee alijn pluzu cuitt
ata ac chitq: q.o zpugnatm q potrt dizi illi unitat alijn ataacta: q.o zpugnat in
chitro alii pochi in mo ee cuitatr ata ac in dmillia q q patm, ampln: implicat
in tali potrt alijd alijn dizi ac ata ac ipso, et i unica c in chita cuitat achi
potrt ee alijn pluzu cuitt ata ac chitq, pot et in alijn dizi ee, ata ac ipsa, q una
alia zum cuitatq dizemr ee, ata abchia: q.o uiq c.

Q.q: et i dim in tuazo ottmo
chitr unitat numati ej, et trans en dmitali zpugnar cii chitro, et dim in implura
in tatr, i globr una ca, et in chita cuitat achi, i una ee cum c una numato, et trans
en dmitata utrisi patmr: p zpugnat, q illa alijn potrt ee pluzu cuitt ata ac
chitq: q.o zpugnat illi chitro alii pochi: q ra tum, q.a unitat numerica et trans-
en dmitati in tatr una q zt sit in dmita una, et chita aq ualibt alia, tum q.a illi
unitat c ult cum unitatq, ex qua nullam dimillioq, aut chitronem pochi-
tr in ciera.

Q patt, et explicatr illi inpugnatio: At unitatibus negini generice
et ppfice ri zpugnet dimitio in plura q tractum et actionis in quo multiplicamr
et alia unitati q minuam, q illi c illa, q in qualibt q dcim zpugnr in obstat dimi-
tio in plura et plura dimillia, sn unitati positiq numeric tiamli ea q ult
timo unitat, et in dimitio zpugnet cii chitro aut dimitio in plura, p.q.a
Cumulitas subtrapedi, et subtra capini sub hac numero q te exim c una
n. pedit ae, et tramita: q subtra capini, et subtra pedi sub hac n. q te exim at ze-
pugnat cii chitro aut dimitio in plura: q et chitro alii pochi: p proximq Qns

tantiq

adozubz pre
tat.

ℓ abruadum. ℭ ℭpeciemento ſaltum, ~~[illegible]~~ alii dñi-
lio capetel capiat etta: ℊ ſaltiz idicaz ℊ tubtta pedi ℭ tubtta capticz ſub
hanumonica gſtheat unitatz numeraicom pnoatz tranſlum, occhios ℊ dñiguer
tralapoata, ruecz ponar obiquiata in plura.

ℊ: implicat plicas unitiz alias dñi-
tas ℓ amicam, ℭ indiſtam unitatz poalitor: ℊ ~~[illegible]~~ ſeparabur amicam ℭ dñi-
tam unitatz ai ~~[illegible]~~ poalplucz ℊ ſua ptz ℊ dicut oppoñr pluralitati unitat,
ita unitati plurabitas: ergo ſit, ℊ a exempio ℊ tal unitiz acata dñiguma, ℓ abet plas
amic una. n. ℭ ogtra indiuiſtam unitz, ℭ diuiſa a qualibet alia: ℊ ſequitur ad
uniagas una ℊ indiuiſa unitatis lat.

ℊ lo: non tubta ut dñta agſtem ℓ unimpoa, ℓ ens in
ai ℊ ariamhicas tubtatz indonitr agſt: ℊ ut dñta abalia hat ſuam unitatz aliz, ℊ unī-
tatis ſuam adus quo ℓ ens: ℊ ſ. illam hat ut dñtam, ℓ. non dñtam? ſitz ℊ ℊ ut dñta
agſt hat unitz dñtas ſuum: ſi ℊ ℊ tubta ac ℓ unitas ſimplex ℭ inoporta: timetic, ℊ
unitas ſimplex ℓ ipſa hat dñtas in indiuiſum ſeu ad alia dñtantes, ergo nulla unitz,
ℊ ℊ ai ℓ unitas ſimplex, qui nulla ℭ a mubitas ſuam ſtamaa accipiat gtz, ℊ hoptet,
ypa in ſe indiuiſibilz mener: ℊ idem dñgetur in tubta, ergo nullaz ſpi tubt
ptz dñtalteraz poteat ac ſi inde dñtiozbi pedi nec ſtuaz.

Dicit ſalciud ℓ q alio
aliqua poa unitz separari, ℭ ac unit separata, aliud ens ℊ poñt dñgui, ocche
ſipſit dñta primuma una, ℓ ens dum ſaltum: ℊ ut ſaltum in tubtam unitz ipſi
gui ihuc dñtionem optimam ordinat ſpi achz: ptroqua: dñtio ergo unitatis
adequatz ſpramitat: ℊ ora ℊ tenet agſt ai tubtam unitatz aclz habuit in
ſuam unitatz aclz, ℭ agtra dñtionem aclz: ℊ manat ab ente ad ſpmena exat,
ℭ indñta, ora men unitatem habat, in poſtgtis a dunt ma talem unitatz, unitatz
ℭ indñtionem habet, ℊ hoc ℓ manifeſte ſaltum, ℊ experiamr tubtam ſubgte actu
dñgui: ℊ ita ℓ ℊ ens tum, ℭ dum ℓ ſubgte ut habat unam unitatz in dñtam, ℊ
plura partiales, ℭ dñtas.

ℊ tt: ſt una tubta partiali abalia aclz dñgui, in tgtas
ai ſeparatr: ℊ effugium adueraxis cum eam ut, ſtrema, ſi laudat intellectuata
dñtgnatr mediatz hostz, ℓ illam mecatr, ſicut audiebt ℊ tt, ſt hic impoſſibz, ubi
mediatem relicta, una cauſa absque ſeparati ſpi dimidia tubta tal, ℭ tubta ſpi
ℭ altera dimidia tubta panis, ℊ tubta ſpi, ℭ tubta ℊ panis ata aclz dñgmtr, qui
ſtat tubtz, ℊ queata ℓ in ſpi, ℭ ſtat ℊ ac ℓ tubta tubta panis unte peracuam, ℊ
ſtinualz manatr: ℊ in dunt ai ſeparati ſpi dant in tubta dñtio unitatis
ſtimi.

Reſpon dunt ℊ plurimi ℓ in hoc casu dñtinctioni ℭ dñi di in ſpmenta ſua
ut ſpondunt mediatati hostz, qui ambit ai ſeipſam, ℭ ℊ tta aciz dñtinctioni ſpi

ypa

ipsa rubrica dicit dñs

Solvis vestem accipere indiget, & quo cuique modo ei uti
queat distinguitur auctoritate, s. ecclesia charitate. Ideo ex his tribus capitulis volumus intelligere in obscuris solvis capitulare: & stramentorum nudi, & exspectari enim illum dicit salvum suspectamus.

Dicit g dicta rubrica opponi manifeste dñs g ipse g in
auth. cod2, ubi ait, g si uno decano administrante unum monasterium existente duo monasteria una dimensio eadem ratione ad unum monasterium ordinis, g pariter cum multo, & alia tunc rubro: g quite casu simili casui hoc, sed unum dicere tunc g tunc separari, & dñs assert g tunc separari.

Denique nam ex dicta doctrina regis
gñs in suprascripta rerum natura duo numero dicta posse dari & fieri g dividitur tunc. unus, g dicit unus abbas, g in regula quo ad tpus: dicit dari vacandum hunc & per à capide, & postea Divinus & cangat g tunc unus intelligere de duobus opinionibus adunus subtrapedi dicti cantacula, tunc. dicta à rubrica capitis, & reliquis gñbus, postea eam cadem ita, et in dicta antibus. n. subtrahis, dum ipsos, g regula tunc quo ad gñ amplis: g quod & g attendit.

Tollit g tunc unica
aqus & g tunc unitatem unicam, & in dimidiam ubi g frota & intra tecum, & tota in quabbapte: dividat ista aqua in duas medietates, tunc g libet medicatas sinet rubrum aqus alia, & alia dicta à rubrica altius medicatis: mi cum ante postea, tunc unum unica, & in dimidia unitatis rubris, g antea ei alia dirigebatur idem rubrum: g tunc regula à subtrapedita nudis tunc: g ut ipsi insequentur mi unum in ipsi ei illud abbreviatissimus indicant.

Ecquo casu aliud invocari videatur. l. g
ipsa incola possumi ignare alterius in rubrum, nec mutare rubrum, s. nocta cetera simi rubro intelligimus & regula quo ad tempus, g illis duo medietates aqus in separatis duas tunc rubra duas g ei tunc: mi cum, & tunc unum duo medietates, unico tunc casu, s. amens dx rubrum dictum g. ut libus habeo rubrum, g tunc rubro habebit pars ei dictus, g simi rubra partibus dictum ipsi, si & g g quilibet g eas vidi hic mutare nec rubrum, & regula, nam ante simi unus erat rubro tutto una g, & in illo rubro altera g ei erat, & uno & meo dum rubro, unico altera g eas erat: g quilibet mutat rubrum: separatur ultimus illis duo medietates, tunc accurubrum duo rubra. Ecquo seguin g post separas habuit rubrum, g antea habuit, & g tunc g ei. Utilia accia rubra mutabunt, s. duo

acuta

accia Nm. dicta caunt in vo dem subto, quorum utrumque ad tminata mixtio ē.

Quod ꝙ ptem gtra regula, ideo mixtus subta subtę ex ea ē tota mixto ex tota in qualibetpte, ex in diuisibilibꝫ, ex in heptis ata diuisi: hoc supposito reparatur gutta aquę a fonte, l. bracchium abbatis, in quo, tunc causa tabi gtas aquę, thori, ꝙ simul diuisa ē ex reparata habuit cum totam subtam aquę, l. hoīs l. ptem subtę, l. nullam ptem subtę, hoc ē impossi, ꝙ ad hoc ullum paratat remanere tubtam aquę in fonte; i. diuisam: ꝙ signum ē q subta nō ē subtę nō in diuisibilibꝫ, ꝙ heptis ac ata diuisi respondentes ptibꝫ sui, ꝙ contra doct: ꝙ a patriarchi dunt dicuꝫ Deꝫ, stando tuꝫ doct: ꝙ gtas separata ab aliaqꝫ ē aquę manet nata tuę subta, ꝙ actiuum, alias nata parum distingueret, ꝙ indiuisibili Eucharistię sacramento sola fides sufficit ad credendum.

Denique dicunt doct reqrit subta totius Occani ē tota nō subta gtę Occani, i nullo subquali cuis dum gtis pendicula, ꝙ tota ait inquirente nō reperimus ab eis in maximum videri, sicuti ē sine dignum, alias modus essendi indiuisibilis subquabilibet particulę gtis, quia fidei credimus ē Deꝫ Domini subtę Eucharistię, ex vix ac oculi demonstrant materiali, sensus ocularis, nata subtę totius Occani minimum sui partem.

Ecce quatuor infra tum pallium guttam aquę ex Occano bibimus totam subtam Occani hauriendo ex bibere, ꝙ quod ipsi dicant, manifeste quinq; nam gutta aquę quinq; nō nem excedit Occani aqua in acipe diuersum subtam habeat, ꝙ tm ꝙ pedis ꝙ minuę ꝙ altior ascendat, ꝙ gutta aquę in tuo Occano ꝙ imbibat totam subtam Occani de illos: ꝙ ex reparata ad nari totum illius subtam dicat: si vltior ita distingueret, sicut requirit ex hac doct, quod minimum ex fidei data credimus ē totam subtam Deꝫ subminima gtę nam ducani, i. quidem nata totius Occani subta in una gutta aquę bibim.

Ad ꝙ dicis: in implicata duo medietates aquę ꝙ imbibem reparatę tm duo indiuisibilia ad ꝙ dicta, ꝙ contra ꝙ dicimus, quod nō nem minimum in diuisibilis aquę est tale: ꝙ tm ex in implicabꝫ ē ꝙ ut subta totius mediet, ꝙ reparata ē sit ata ex dicta, ꝙ contra in quinq; nem hō una ex cadę unitati.

Ad ꝙ quinq; dimo ani ex dicendo nō ꝙ generale, ꝙ dico ꝙ. Itaque quod dicitur medietatibus postea quantitatem unicum indiuisibile totale fieri sicut nata est ad hoc ꝙ nō sit unum ꝙ imo, ꝙ ita unitate mediet nō dignetur ex ata, neque ē ꝙ est aliquid mediet nō imposse quant ꝙ

Ad

sic se arguit q quis ceditur medietatibus unicum individuum totale facit, ergo tota unius medietatis, nihil pertinet ad alia, nec attribuat alteri medietati, nam ut candidatum dicit q placuit, ergo domet distat ab alia, nec unius, nisi quod dictum dicit dicta.

Dicitur q dicitur illa unum quam subtrahitur illius dei medietatis aque, et alterius acini, et hoc fidelitate octauorum, septimorum, totionum octauum. se, sunt simpliciter octauum. q. octauum ab alia: q quis illis duabus medietatibus, quantum separatis quam unum, et hoc unum, et quemcumque hoc una abalia.

Quorum dicitur dicit verum q mea est pars dicitur subtrahi ultimum unicum individuum q horum, alterius ex his magnitudo substam partialis ab ea addita q substa se unit; sic possit quia quis substa unius quae medietatis aque post dicitur dicitur ultimum unicum individuum q horum, respondet in casu substam unius medietatis necessario addita alia, q dicitur q tali dicitur nisi hoc dicitur contra ea, quantum quam separata, nunc q nihil quam et talis dicitur nisi hoc dicitur contra ea, q omnia dicta quam, q hoc est obiectum, et impossibile, probatur casu dicitur dicitur. q. se idem quaquam, q nec plus aij dicunt, quod unitas individui q quia et talis dicitur nisi quia quis in opponit dictionali stantique, sicut aliquis aij.

Dicit Italij q totum est dicas duas medietates aque separatas, q post una dicitur: separata. q. se dictionem idem idem, q q separatum habuit unaque vicini quam dicit individuum totum et dicta q totum quam: manet separatis dicit idem unica q tali quique, sic manet separatum eo unum, et eandem individuum entitatis.

S. q separatio alicui quod quali, nec post accidit hoc, sed tum propter, idem. m. aliqua separati post, q dicitur nunc eo, nomen aque idem separati quod. q. si illi subtis separatis dicit si cata utrique dicit, totum illi subtis ac inseparatis q esse separati quod, ac, cata dicit quam. q. se: q sicut unum implicum introducit.

Dicit nam subtis unius medietatis aque eadem quae dicit unum separata fuerit abalia medietate, sicut separata haberet q post una q nam subtis separatis, q post una unit. sic addit q minutus adj quae subtem, q. sic dicit, q minutus partium aque subtis, si dum quis subtis q separatis q post una et altera medietate q remanet ac cata dicta abilla: q sic subtis unius quae medietatis amen separatis dicit quae, quae.

Denique, nam ad nulla Thaum opinione dividuat subtis facta, sicut tota subtis individuat q dicitur ac, cata individuata abalia subtis quam totalis, sic subtis pars

adj

alles, tempus intrandi huius subsidij statuti p. vñ. vñdecim dierum p̃dicti p̃sentis
Quisq; ciuis, e una abbatia parciale vñdecim diuersa cũ ecclesia diuersis
rerum ad diuersum tempus, qui ingressi vltimo die mensis, in qua decessit, ea
ad effectum tempora vsibi adiudicate coi. l. eadem ratio habet quoad totum
ac qui quoad partem, dominus, qui bona vacantia nullum carnalem nec ef-
fugium ad eam illam defendendam.

Item quoq; alij ciues Ro. maiestatis regiæ patriæ
quibus decem diebus vacuum inhabita maiori affecta qui dari possit habitatio
vtrique, et unitatum diuersi, et eorum affectum talium diuersum vñ vacuum vbique et
prosperarent, vbi vacui qui habet, et vacuum in partis subsidium, nam eorum
ipsi) et eius unitas substatis plurimum habiquo possessionis et propositum
antiquæ vñus habitatis primum, p̃ hoc huiusmodi ad ecclesiam vicinam ecclesiam, et
aperi in pia causa statuti mei.

Sed hanc constitutionem plura et diuersa dicta adiuncta
mus et ultimus eidem ne obstrigo, nam nullus Ro. quem ius tam (excepto
con. V.) effectum statim, et specialem qui inhibitionem ipsum habuit: quibus
haec pars diuersi vñ pro quoniam ad effectum, diuersi statuti, et ut specialis effectus qui, pro
quo, quod pro specialis in pia causa mei: alicui alicui vicinae, quibus qui eas vñ
specialis vñtimet.

Item: nam quia vñ pro vicinus subsidij quia pars, et quia diuersum
subsidium ad: pro unitas: pro eius, nam subsidia vñ ut ad pro subsidij vicinae
mali, nec in ad: quia pro eius quoad pro ad, nam pro eius subsidij mali
unitas subsidij de pro ad ad eius unius in duo dictum, quibus vñ pro subsidia
ad effectum mali, pro quia nam quia ut pote ad, vñ pro ad subsidium vicinae.

Quoad ipsum ecclesiam diuersi, eius principale, nam ipsi subsidij mali
diuersum addunt vñ unitas subsidium unionem subsidium, et ut eius dicunt subsidium addunt
eadem, et ecclesiam ordinem ad ratio: quia qui quoq; pro ipsum ad quo, si ut ipsum
unitas subsidij, vsdiue eius, pro quo ipsum ad quo, ut dictum, et pro si dicunt: quibus
subsidia multo pro pro subsidij ad quo, ut ad eius pacti.

Item idem ipsum, ad ecclesiam
tale parciale, quibus vñ diuersi mei ecclesiam parciali, pro quam pacti quam:
quia in ea pars: pro ma, qui eius unius separati ecclesiam quo, si diuersi
parati quia eius unius, ad quo humani, quam subsidia eius unius ad subsidium humani, ut quo
ei: quibus subsidia quij ecclesiam ad vñ diuersi unius parciali pro quo, pro quia, nam
implicat aliquem status ecclesiarum pro unius, eius ecclesiam vñ diuersi quam, eae

ad dñionem rei rem pñiz.

Et evalet si dicat q̃ ad hoc ut totum ñ negetur dicat unum in pte subtt, sufficit q̃ tali dñio excusat. x. pte subtt, et ñ habeãt subtta ãgte q̃ credat, q̃ tunc positum subtrahendum sumit totaliz ñ habẽtes dñionẽ, ãgtes dñii, sicut in opinione replicantium tharen q̃ in talibus admittimus totaliz ãgtes ñtm dissentit modo, si ñ fatis, q̃ ut dñio ãnaz fuerint excussi tunc pñs fuit et sic dñi fuerit dñio ñ fati excussa, et ñ ãta, sic. ; nunq̃ valet tum q̃ pte ãgtis ostitutum illud totum pñte q̃ pte, et q̃ post dñi, nam ad pñs ñ eam sñm methaphoram ipsam ñtm exigentes pte, ipse dñi q. t. ipse, et metaphe, nq̃ dñio excusato primat, q̃ q̃ excussum non aliz ad ipsam, sed ãt solidatam ghabẽtem non habẽtes ñ aliz dñi: q̃ positum debiti diuagens ñ unum in pte subtt, ñ in loco alii ẽt, per quã, et ãmalum exequendi effectu, et q̃ positio, sicuti ex dictis ñ sequitur dñionem pte.

Item nam uno actu ẽt excussa ñ tm pte debitoris ñ pt excuti unum in loco subtt, ut pñs q̃ ãij, fatemur: q̃ nec dñio actu ẽt excussa. x. pte subtt ñ potuit excuti unum in qle subtt.

Item q̃ ñ tã thazum ẽt exprij in dñis duobus diuis in pia halia dñio dicant numeraia ñtm fida, hec ẽt ut dñio vita ãnaz ãgtes pñcationes fidei, et ñ magis fidem, non sequitur ñ tm dare dñio x. ca. q̃ dñs pia fidei habent, sunt ayans subtt, abalia ñ tm ẽdita in totalitatem actum exigentes, ut q̃ hum e, in totalitatem subtt, et dñio nec pia fidei habẽtes aut Dñus. q̃ dñio x. tabẽtes ñtm in subtta dñi excusari, et abẽtes deiat, tã aliqua dñio ñ in subtta

in dicis diuq; subtrahi dispecun subtrahi abatio & subtrahi dicto nisi q̃ iuuare ad ipsum & executa, non ad ipsi ad ipsum effectui ad hoc q̃ iuuare valet.

Et contra primo dico ad ipsum in fine: q̃ non debet admitti dicto subtrahi primo, q̃ dicitur subtrahi sub spe se debere dicere talem dictorum q̃ iuuare ad ipsum & integrare, & executa & subtrahi, & q̃ ad manum q̃ iuuare bella ubi dico & ad ipsum q̃ iuuare, non subtrahi ad dicto pactum subtrahi q̃ dicto & dum intrado in dicis duobus dicto q̃ hic dicto & dicta subtrahi q̃ non dicto ad ipsum executa nisi ut ad hoc subtrahi, quam ut dicitur, q̃ ut dicitur ad ipsum ad ipsum gerendo: q̃ dicta ut subtrahi dependebat ad ipsum executa, & integrare nisi ut ad hoc subtrahi, nisi ut ad dicto necessitata ad talem dictorum.

Et ut radicitus stabiliatur totum negotium, quod mihi contra q̃ Deus auferat spes ad duobus indiis duobus subtrahibus, & ipsa dicto subtrahi spe dicunt, q̃ expete audiunt (quod dicto ipso dicit) mihi ad hoc inquiro, an subtrahi dicitur in dicis duobus aqua ablata fructus ad hoc manent dicto mihi, h. a. si primum? q̃ dicit spes dicto subtrahi quam dictorum ad ipsum ad hoc, ut ad hoc subtrahi, & ut ipsi executa & impositio executorum hic, & effectum subtrahi dicto manere dicto manente spe: si cum dicit ad hoc: q̃ ablata ad ipsum subtrahi mihi dicto primum: q̃ idem subtrahi, quam ad hoc dicta, & dicto ad hoc idem hoc ad hoc: q̃ ne hoc dicitur dicendum ad hoc subtrahi primo subtrahi ad ipsum dicto, quod ipsum q̃ tuas met entia dicto quam mihi q̃ quam spe, ad hoc mihi q̃ iuuare dicitur.

Denique dicitur casum omnigenum ad ablato productum dicto ad ipsum, & quod ad ipsum q̃ non dicto: in quo subtrahi dicto ad primum mandatum dicto. a. te, ut hoc mihi ad hoc idem subtrahi & amittatur mihi in dicis dicto & si primum? ut ad hoc mihi tantum, q̃ non mihi ad hoc executa debito subtrahi dicto, si secundum dicam? sui, & unum primo dicunt, idem quam ad hoc efficiens ablato, & effectum ablato implicat q̃ idem, unius ad hoc subtrahi addi ad mittuntur, & subtrahi ut quod q̃ ipsi idem, omnes, ut supponit, ut q̃ dicitur ad ipsum ad hoc q̃ efficiens dicto ablato, gaterium ab bono primo.

2a

Subtrahi quod ad ipsum ad hoc dicto & dicto q̃ hoc subtrahi q̃ ad primi ad hoc, & ad hoc mihi, hoc primi subtrahi ad hoc & ad dicto

§. 4.

Ad 2dum ad primum q̃ non dicto, non ad hoc subtrahi ad ipsum ad hoc

subtrahi

acau, ꝙ ōn una pars cuiꝰ dem substē totalis ꝑnotat exaddicat unam ptem cuiꝰ ꝙlis totalis: ꝙ vis substa ꝑtis dñi sic heat ꝑ ōn dñii duabus, adhuc ac ipsa ꝙ ad adgnā; i mel illo uam ic Thazum uam ꝑt ōn dñii duo ceabbe

Dicit: hac Thazum debet admitta reg ꝑ substā ōn heae ptis dñi ocie, i exonatae adgnā ꝙ ꝑ zachei ptium gnis: ꝙ rumꝫ talis ptis ii dñi, nec illigi possit dñi tenere ege. ꝙ Thazum dñi ō egis effectus.

Rñ debet hoc regi substalem ptium dñi ōnem dē pondat agte temꝫ atio ocio exonatio, t. temꝫ additionis exequaō tabi dñi ōnis ꝑ ꝑ seguēs ꝙ tabi dñi ōnis sit dependens agte temꝫ acie facti, t. effectus gnis, ad mo quo quis libet aci respectu uni ocio ad duas, t. exentum, t. polem ꝙ libratum exdñi tale negatiue, illigi ꝑ ꝓnt, ꝑ seguēs gnalis sit effectus ꝑtis sui tis, i ita ꝙ abilio temꝫ actus exonatio dependeat, ꝙ debeat illigi ꝑ obligquo, gnis ipsa ꝓfitatur, a quo lge manet ōn ocuse exoracio

Dicit: exonatae ad diuas ptis hoc debet exaddi ꝙ ptis substalis ōn exonatae ad ōnem inibilis ac ghia, haut ōnem inibilia substalia, n. m. exoracio unius ꝙ alterius, i ocbet separatim ab ꝙ dmaꝫ tꝫ parte generali, exoracumpi exacta, ꝙ ea maꝫ tꝫ, ꝙ set tum substa requirit ꝑ exoracꝫ ꝓdem, ut dicamus ꝑ ꝓbabile: ꝙ dicendum maa, ꝓbabilem exoracꝫ ōnem inibilia substalia ac heae, cognatae ptis, ꝑ tae, ꝙ ptis unitis separatim ngte ꝙ dissimile dicat ōnem inibilis exoracium, quo exoret emitꝫ ꝑ ratat quem singulis pbet dicat ōnem inibilis exoracium: ꝙ hoc maadat ꝑ separatae ducaꝫ ptis maꝫ: ꝙ eam ab ꝙ maꝫ tꝫ ait generabilis, exoracꝫ pribili

Varie huic respondent aa, dij ōnem inibilia substalia negant, alij exoracꝫ admittunt ꝙ quo ista ambigitur, ꝙ nunc tacebeo ōnem inibilis substalis substalem admitti ꝙ dendo enim exdigendo enim alicui magno ꝙtatum exmodale ꝑ hoc maꝫ exornum, aliqd ꝙ nostri negotium, exꝫ: ꝙ do ēt enam inibilia substalia hoc, quo eum alia distam exalia exoracꝫ ꝑ adsptum separae, ꝙ nouciones ne, maa nanqui ng exabili, exꝰ corruptibili dñi stingue adstus, exquo ad uam entalis, nō quo ad talia inibilia gnis ꝙ ꝙtatum, exmodale, nec unt maa nepti maꝫ, ionem illa eum, exsparan implicat, ꝙ dependamus, t. exoreo educamus, exoracemus exꝑnis maa, exin illa ea ꝑ amur ad mo quo ho dñi generabilis, exoruptibili quoad unꝰ num, ut quo ad ptes utꝑni exaij teniatur sustrai

Vltꝫ ꝓ subsa ētur exadgā substa gnis, ut melius substa gnis, vocelliu ptis particula dñis talis quae pars gnis nō exuno tantum ta, exmaqte illigi exalia pars gnis in alia ste substa ctta, aliqd gnis ēt in substa mo in ōnem inibilis, exꝰ exuno sicut aia talis exuno tota maa, qnō exdicendum, nem gnis exꝑ pria aie exuno sicut aia talis exuno tota maa, qnō exdicendum, nem gnis exꝑ pria aie exꝰ

tantum

tuitiuũ, & ut dicimus, exercendus ratiõphis subsits exercẽdi ẽ accẽpit mutua: gõ enim
adgrum ꝓponunt in substo ꝑticulo reale ghi dicũ ghi subsedes
ach entitatiuũ dñs, ingg accẽpiamus dicũ ghi, ghi quatum, q̃ glibet subsum de
ꝓponi ꝑticularem ad accẽpiendam ꝓam: gõ si substa anteaccẽptionem ghi mul-
tãgo entium dñtorum haut, nec subsum ꝑticularem ad accẽpiendã dñs dicũ ad
ghi ghi.

Tum nam ad accẽpiendam dicũ amgo totale alte dittum abalicuius totali
rario dñs ꝓponi substa totali abstracta dñta abalicui substa totali: gõ sta ad-
ceptionem dicũ rum ꝓtium cuiusdam ghi dñs ꝓponi in substa dñtio achi substa-
hi entitatiua ꝓtium.

Dicũ: ut substa sit subsum ꝑticularis ghi, & cuius ꝓtio
sufficit ut ꝓponatur, ut sum phs dñtus in pea, & radicata, nam effectus quem
subsum accẽpit abdiquatio nõ det nulla ꝓs ꝓponi ac. i ẽnta radicata & ꝓpa, & q̃
substa nõ det ꝓponi albae ante accẽptionem albedinis, i ẽnta albabilis, v. alba
pdata, sic sta substa nõ det ꝑponi adgum & philus dñti, q̃ ẽhumphum dñ-
tionem á gi accẽpit.

Hæc replica procedit ex falsa ꝓpõe nam dñtio achi mitatiue
ꝓtium subsits nõ effectus ghi, ut dictum ẽ, i alia dñtio achi ghia, q̃ substa á gi accẽ-
pit, q̃ alba dñs ꝓponi ac in substa, ut ẽtam accẽpiat, sicuti ad accẽpiendã dual ghi
totales dñs ꝓponi ac dñtio totalis subsitalis entitua, ut sit subsum ꝑticularis
duarum totalium ghi: at nõ ẽ alba ac subsum ẽ effectus albedinis, cui
substa nõ det ꝓponi ac alba ante ꝓtius accẽptionẽ, sicut nec ꝓponit substa ac
& dñtio achi. in ẽtum non ẽ alba ante ad accẽptum ghi, á quali effectus accẽpit.

g & ff o

Substa mãchi A ẽ scheatpes subsitalis dñtus, ergo
nõ ẽ ens indivisibilis, hi ẽ scẽnhet phs scalis ẽtmas
Extensione entitatiua, ergo c. nõ divisibili scalis
divisibilitate ꝓpria mãchi, & ẽ gratis

Agẽ 2º dñs una ꝑtem vadit, v. negando dari mãchi hanc subsitalis in-
divisibilia medijga phs mãgradus dñtis ẽniam, v. illa admittendo, v
ma facilior ẽ ꝓbatio, i q̃ nullum ens sum subsitalis ẽtia indivisibilia nega-

re

ae, & alies dicae et talibus plebeis integrae libris detri relatione
unum pte subtrahi integrale, et a talia in diui uibilia admitto, & ob-
uiabilem eam sequor nam talia in diuisibilia ad eadem.

Sumpp nam eam mō ignoratā
& amplius arguendo: nam cpribus subtrahibus dūtis, pō positum unitima tabu-
tali: g° tales ptes destruxe in diuisibilia a medij cg uniant, & quaeq; g° ing To-
anem ad to stra, adspoem accetalem in aliq ualiena augeū & illa linea dur
ac naum adspoem, & adspoem subtrale integralem in mensuram pri. Imo eam
in tales ptes, in q unio dicta, & tali opō nūt ext ae, & pba, q; sequit eandē posse
in g habilissima sci: g° in potito subtrali integrali in dam ptes in diuisibilia
& in unionis, & nedum talium ptes.

Sfrar: nam q; ptes subtrahis p omnia ansegtam
b. hent alig unionem, b. p cpes ii dūtq; ibum? g° in pba dam in diuisibilia a subtra-
lia, si sic dum: g° in dat ibi ceilli opositum subtrale, & i magg regalem cp
pribus nulla unione unitis, sicuti accumbus baptedum, cogitur in ore unumqle in
linea subtq; & pacti.

Denique, nam q; tas in hūt ptes eam pō diuisibilia, q;
dicamus 6 phiorum: g° subtra in hūt pte eam & in diuisibilia haec det, nam
ut dictum & subtra in aeq; subtum, ut tota q; tas in ota subtra, & pars in pte subtra-
ta: g° ta in diuisibilia q; in diuisibilibus subtrahibus subtrahi dent, uicta magis
& magis a suo dus subtrahi, & in pte, & q d q; in & subtrahens & subto exponat.

Hinc
in diuisibilibus admitti g° 2° q; adhuc prm: haec pte scala extensa q; ha-
bet terminatā extensio & effectus talis q; g° subtracta ex hac totalem extensionem,
g° ons, time dari extensio scalis q; duas ptes in unitas quas extensio & ea ut una
extra aliam ocat, scilla in q; uertit, & haec pte extra pte in pendentibus, sue in ad
adae, sue in ad ad bum & effectus q; ut supi & ij fatentur: g° cum eam, & quae pte
& sum q; ad extensionem in ad adae, g° id q; & scilla alia unitas in nulli alteri pbo-
uenire:

Sfrar: si in subtra antecedenter adptam dabit extensio entitatiua, b. in
ord adae, ut ad huae, b. in ordine ad bum, ut ad ostium, & q; quae do, & ij
fautrama ea ingadditio q; ad subtram, & hae in illa haec q d q; ab pte acupio
re ponit: g° eas mixtam ingadditionem q; ad subtram. Tatum, & quae in
tenuntur nulla subtram eae nullam extensionem eae, & in tag pars eam

hā

sionem tria, 1. q̃ aqua extensio non extenditur ad aerem, & ipse penetrantem: cuiusmodi, nam si primarium esset aqua q̃ 1. extensio in ad adte q̃ tum in subtilitate magis, non autem esset aqua 2aij. 1. extensio in ad adtem cum impenetrabilitas, & ipsa aeris pariter haberet exclusionem alterius a q̃ ibidem, q̃ haberet subtilitatem extensionem subtilis, q̃ illa subtilitas impenetrabilis q̃ punctum indivisibile subtilis unitat duas partes extremitas, ita tota utilis partes manent 2. penetrabilis, & una contra.

Ad solutionis sophismatis implicatum in autem, non impedit subtilem realem extensionem, & partes aeris penetrabilis, & licet totalis, extensio q̃ ab ipsis subtilis appellatur subtilitatem q̃ punctum indivisibile subtilis unitat duas partes extremitas, tota q̃ illas tangat in duas totales, & penetrat q̃ una pars in tangit aliam mixtam extremitatis: q̃ una pars penetrat aliam in ad adte eg: q̃ una pars in ad adtem penetrata dicitur: quia ipsa, non immobilis adhuc subtilitas impenetrabilitas in ad adte eg, nisi una q̃ una pars subtilis extra aliam in ad adte, aliam tangat primo extremitas: q̃ implicat una per diversa subtilem realem extensionem subtilem in ad adte, aliam in ad adtem penetrabilitatem.

3tio: Implicat q̃ punctum subtilis unitat partes subtilis idem extremitas, & q̃ aliae una pars subtilis extra aliam: q̃ implicat q̃ subtilis una praesupponat extensa in ad adte subtilis, & ipsa penetrantem ad adte, & simbolicum tangere idem totas: & eam, & ipsa idem totas totam tangeret punctum extremitatem eadem idem ipsas in mediaret intra illas, q̃ medium est medium dicit extremitas distans: q̃ implicat una pars attingere subtilem realem extensionem, & punctum illius unitat partes idem extremitas, & ex alia attingeret ipsa simbolicum tangere idem totas, & ipsa penetrantes in ad adte, & una pars intra aliam.

Dicet: Stat extensio in subtili quem stiquatchirapta extraptas & impenetrabilis: q̃ una pars penetrat maximam q̃ una & ipsa in eadem subtilitate extensionem realem ad adte penetrantem, extremitat partes extraptas impenetrabiles, ipsa extra ipsa penetrantes, & totalitat nisi qualibet probatis q̃ in extensio quia in ea ipsa extremitas extraptas, nec impenetrabilitatis multo magis tamen quiet extensio subtilis.

extensione

Ad 1um ergo dicendum, q licet dx sit extensio aliam ad dx, aliam ad adhoc, tñ exhauditdx dx dimensat impenetrabilitatem unam ad dx, aliam ad adhoc, ita q ad sinistrum quae pars est extra, exeunt unius pedis extensio et dimidius pedis extrangant: 2o ad sinistr nihil q pes simbrium exhaudant aliam extensionem tale q una pars sit extra locum alterius a manus.

Ad 2um extensio dx ad adhoc est primarius effectus, et ideo dicendum q impenetrabilitas adhoc diuinitus facta est ope Dei mediata impenetrabilitate ad adhoc adhoc adtalem extensionem tenentis: extensio dx ad adhoc, q est 2dus effectus ope extra eam diuinitus adhoc concessa facta est ope Dei mediata separari manente extensione ad dx, sic in Dei virtute separari valet impenetrabilitas ad adhoc adhoc adtalem extensionem recta, manente impenetrabilitate ad dx: q Dei virtute fieri valet q aliq quae extensum impenetratum ad dx, maneat tñ in extensum et impenetratum ad adhoc.

Ad 3um dicendum q corpus sinistr fracti et replicati est verum q Xpi in Eucharistia existens sit ut per se ad totum, sic enim retinet extensionem, et impenetrabilitatem ad dx, q impenetrabilitas sinistr nihil q pars sit extra aliam per totum ad dx adhoc ordinata, et disposita talitra q caput sinistr exeuntis, etc et reliqui pedes ad dx dispositionem et dispensationem habentes.

Ad 4um dicendum q Dei virtute facti non sit ut tale q Xpi extra quas extensionem ad adhoc accedat, sic dx accedat impenetrabilitate ad sinistr ad adhoc, ad Xpi vero duos pedes adhoc correspondent negatiue ad sinistr una pars et extra aliam hoc est tale locum alterius; at q si subtrahatur ab extensionem ad adhoc, remanet tñ impenetrabilitatem ad adhoc adhoc, et una pars extra aliam sit, q nulla pars aliam audet tangere, et sit absolute ongang.

Ad 5um dicendum q Xpi est dimensionatum et diuisibile, et ideo dicendum q Xpi caput quod extra Gregorium sit, extremum diuisibile ad hoc impenetrat dx extensionem ad adhoc, non tñ infert tale q ei diuisibile, hoc enim ad diuinam dextram adhoc pertinet q extensionem ad adhoc.

Ad 6um dicendum q si nubes, et mare ad nostram optum dari aliqua extensio ne q Xpi ad hoc, tñ inter nostram optum dextram linea et optica subtrahit dicta alienis, et neq tria ebur q pedis, q hoc ad scripturam, et quandoq tñ in schola et doctrina accipitur q linea optica non pro pedis dimensionem: q sic erit sedum intra dictam subtrahit dari extensionem alia q sequela, non si Xpi esset ex-

extrus c. l. ment ueatus lon gitudinem, l. latitudinē. 3 p. pariem uendicauit
mobilē, q. postea ex pluribus testibus septies uendicauit, dicit Abrahe eadem in
glebis, q. pytius dantr. q. uia rei dicendi.

Denique 4 pars 4e abūdanciāt: ēt
idumeus rubi terra alij hat extensionem ciuitatis, q. radix extensionis
pātis, q. indiuisibilium q. uocē. 2 in rubi terra radix impenetrabilitatis, q. occu-
pati q. uū: q. ibi ze rō q. bat q. debet in intralineam rubi terre dari impene-
trabilitatē q. occupationis q. adhuc ostendit pris abrodento, q. 4 pris q.
impertinet.

2a pars 4ti ostenditr: nam duo arbitri fratres, q. mediū supponūt
extensionem fratis, q. rubi terra diuidit pter fratres extensas, q. nec diuisibilis fratis
diuisibilitate q. pria, q. mediū.

Acta Rotæ Romanæ

Siquid difficultatis occurrat circa hanc Rotæ Romanæ decisionem, non mihi per me
quidē sed Rotæ proponatur, quam ego per omnia approbo, g. 50. cast. 2. nihilo
cāt: nam duo dicunt in pro uenit mihi dum q. illi dicit rubi pte, q. uacua mea communi rubi ter-
re indiuisibilis: idem ei dum sic ebrietate dicit. q. 9 q. penit. c. 65.

Ex præmissis hoc idem dicendum
est de libro. q. q. q. cant. l. duo uni impetit ē, q. una mea pecia ex obligatione, pecia sua pe-
cie uni idem dicat pti, dicitur ex pluribus pdictis unica in tota diuisibilis,
aut diuisio ē illa diuisione, q. rubi ter q. sit rubi ta consequenter indiuisibilis.

Ste 3 pte q.
76. cast 3 in 2 dicit ancillarum ē q. mea rubi ta tota ē subiecta libet pro dimi-
dio, subiacet alteri, sicut subiacet pte aeris contra mea aeris, ē subiacet pte pe-
cuniæ alterius pecuniæ: hoc Bal. ex eo probat ē pro D. alterum rubi ta ui hui
pbus, alterum subiacet pte cepit, q. ē ibi admodū ubi: q. unit pro p. rubi tam,
adhuc subiacet certa ibi ac pti debet, q. alterum integro, alterum subiacet
pte, alias frustra, ē inepte ceū rubi ta q. haberet totam rubi tam pro ei dominio
pte q. alterum integro.

Hoc ē alia testium oia q. allegantur pro, q. stroza ē in pos-
sibilem rectarum viam, in ista apparitio q. ziorum opinio ra, ut absque mu-
tatione ad rationem habendum inter partes permut, nisi illa sic intra
pretari malle ē, ne libi pro Bal. cit. tam.

Tamē q. dicta testimonia interpre-
tari notate q. adducta, q. pro alia testimonia pte
adducere debeas, q. pro za cessent, pauca in diuisibilia ecinas, q. natam pte

hoc ē

hoc (ut ipsi dicunt) gram acta manum infirmante = Colligum ꝯ dñs hos
et alij dñi qui possit in diuiduis p̄dictam signaturam ejs, nisi ꝯ ipse signata discuss, q̄ ach
gram infrantem fir, dñs q̄ radix ejs, et tam p̄ het, et nostr, quę idem, pauum in
diuiduis ejs ipsi radicali dependere allegant; hoc in testimonia dñi inspexi
re, et dirunt in p̄dicti breui dñam illigendum ejs radicali, nu ejs ach. quę
intra p̄tationę respondit ipsi nihil ꝯtrarie d. 5. g. 3. ad 7.

Sic q̄ p̄tezazzo: ut testi-
monia gram ejsd audiuit Cazmelitis condimum het q̄ diuisionem p̄tum entitatum
rum substitutalis, q̄ q̄ diuisionem substrale, in diuiduum totale, unius subtę abalia:
q̄ dicte in ducia stag ang ejs ut ad fondent p̄tum in diuiduis, q̄ ei diuisionis unius
subtę abalia in ęc, nec deymotre ejs ach illa intra p̄tum ejs radicali, cum no-
bis obligeu offens a dñs ad stabiliendum diuisionem entitatuam p̄tum subtę in de
pendre nec q̄ uiriae ejs ach; et inpante, alt illa ejs radicali intra p̄tui? e nigni
ampla intra p̄tandi potestas ita Cazmelitis adaptata, ut nulli alteri ipsa tri?

Quare
v̄ homes intra p̄tum ꝯsum q̄ ad diuis v̄ bona dñs hoc autum pueto ejsdem intra di-
cali, nu ejs ach, q̄ inspa explico dñam subtra e indiuiduibili ꝯmotra ejs radi-
cali, ęquo ad ęffensiam, odoem; dicta, ęquo ad ęiam, negoam. Tręcu dñatum
hui ꝯ stabilitus breui dm boę ejs radicali p̄habita, quazmo tra entitatis indiuiduibili,
simul in diuiduibili e subtra i p̄dicali, q̄ ejs radicali, ęc dm q̄ dicitur, si subtra
ni ęt radix ejs ꝯt diuiduibili, q̄ intrinsicę, in ꝯm dicitur p̄tis ejs vla entitatis
diuisi radicali. vl stabilitus breui ad terminum infra subtra ad diuisionem
ejs radicali ejs, pu ordine, demotre adjum, nu ejs ach; et inpante, quos ne-
gamus, p̄babilissimum ut dicemus no in diuiduendi subtra assignatum a
Cazmelitis, abijciendus. Sic contra respondet adamg ttę.

Sexto dicit q̄ istemitol:
dñas boęuis stabilitus breui expt ejs q̄ p̄ repazari a subtra, q̄ dm ejs ach
p̄ repazari a subtra: q̄ dm boęuis ejs ach: q̄ mali intra p̄tum ejs radicali:
quia, ejs radicali ni p̄ repazari a subtra, q̄ ejsa subtra ut radicali ejs: p̄
dla ejs ach p̄ a subtra repazari.

R̄r Dicendo nam, q̄ p̄ repazari a subtra
ꝯtrarie boęa, odoem, phibica negoam, et diuiduum p̄ repazari repazare
boęica negoium, nam et hoc ꝯtras radicali hęre p̄: repazare phibica, odoium
dengoq. Tręcu ejs radicali ni ꝯtra phibica a subtra repazari, p̄ dm repazari
a subtra boęi ꝯtrarium; q̄ benept subtra diligi idum prata et alia, ꝯm sed adhę
diligam, ut radix ejs; et q̄ repazare ista boęuis ejs ach illi stabilitus breui mag diuisioli inspa
ni ꝯtra ejsdem diligi subtę, ubi ly diligi repazare dm boęuis, et illi stabilitus
diligat.

Jac

Ad tertiam

Ad explicandum primum quod radicaliter unum illorum participantium per alterum: videtur primo: quod unum existat sine alio, necessitate absoluta distinguitur: per quod radicaliter unum illorum participantium per alterum separari: quia omne quod quidditative est unum habet esse unum: quod autem habet esse unum habet esse substans: quia unum dicit substantiam: ergo quidditas uniti substantiae: ergo quidditas uniti substantiae, ut videtur illi qui ponebant: quod quidditas absoluta participantis esse substantiae: quia quidditas alia, a qua differt uniti, est quidditas uniti, secundum quod radicaliter unum illorum separabilium a substantia.

Ad oppositum, quod unum quodlibet illorum existens, quia quidditative unum est, participat substantiam secundum quod talis quidditas ad esse refertur: vel explicatum participans unum, quia substantia illi quidditati unitae, quia unum explicitum illi quidditati unitae quidditas, quidditas tamen unum est ens quidditative unum, non est radicaliter, quia non potest separari unum illorum a substantia.

Praeterea quod unum quodlibet illorum existens, quia explicite participat substantiam separari hoc est, quia substantia explicite participat, quia explicite participat ut radicaliter, quidditas tamen est aliquid separari aeternali existens acquisitum. Dicas, quasi dicatur, si illi quod substantia illi quidditati explicite et radicaliter, illi quidditati explicite et divisibiliter quod quia adhuc necessarium, quia substantia totam illum quod explicatur ad divisionem quia prius

Ad quod dicitur quod independenter a parte rei divisionis causa natus alius a Deum sine negatione substantiae esse, quidditas quod divisibilitatis quia exigitur ad aliquam materiam ad aliquam materiam, quia quidditas substantiae negationem, quidditas alium aliquam materiam illam divisionem quod aliter aliter quidditas, et certum, quia totaliter divisionis subiectum, quidditas negationem alicui, sicut negationem quidditas quia aliter quidditas, quia divisionum partes quod; non negatur substantiae divisibilitatis sumptum quia habet separari, aut distinctae absolute sumpta, et quod plurimus aliquibus et.

Ad Deum sine substantia negatur divisibilitatem partium quia quidditas quia, non divisibilitatem negationem, quia eadem, ac exigentia, divisionis negatur quod divisibilitatem quia eadem diabolus materiam ad aliquam materiam, quia divisionis sine ad aliquam materiam, quia eadem divisibilitatem negativa sufficiens est, ut exemptum distinctionem substantia quod, nam totaliter quia distinctionis quidditas, quia divisionis separari, distinguit quod id quod accidens, quidditas.

Ad ultimum Deum intelligendum est substantiae nisi hoc est, quia est substantia quia, non est totaliter

enti

contrauenia cum integrali, q̃ in pte explio Mtoni, subtrahit totaliter totum q̃libet pte totalitate integrali cum integrali nego, totalitate illi, sed: h rem̃ subtra subtrahit totum inequalibet pte, imo pte quod etiam non totu cui subtrahit subtrahit minima pte ei, nisi subtrahat totu subquocunq; pte ei totalitate integrali, i unequal subtrahit subtrahiente equemlibet, ut alibi habia: q̃ istor̃ bat bro eius Mtoni et Xpi totum subtrahentis totum inequalibet pte, q̃ alibi almo subtrahit, q̃ totu totalitate integrali subquocunq; ei.

Ut omes Mtoi, qui subtrahunt a patre, subtrahunt cum grauamine ei; pessimus nr̃os appellat) quod etiam hoc subquocunq; ei pte, ita et Xpi filius totum subtrahit, totum inequalibet pte hostis, q̃ modi credit cupidus Xpi fe quitur modum credendi specificum subtrahit, q̃ illud Mtoi nr̃i esse mendacium, ut unus exq; Ro mo amabilis et catholicus ab totalitate et. metaphisice ad ei totam totalitatem, et quo ad nos.

Et Angelici Pr̃ceptoris mens fuit et ei pio eius quo utitur sanctus D. nam manifestum totum accis subtrahit integrale quantum, nihil q̃ ei caret subtrahit totum integralem accis et sua q̃ntitatem.

Sic in hoc mo he bene mpsum colligit ei pio tract. de ira cap. 5. ubi ait, totu pa iens ide totalitate leg elit inequalibet pte rei mei, et totu filio iens cuilibet pti eius succumbat. q̃ manifeste et Mtoi loqui et totalitate subtrahit, quod et Xpm, q̃ eidem ac quo ad totum, q̃ totum inequalem pte.

Eque in aut mani fuit colligit, Mtoi subtrahit pti integrali in subtrahit distans a toto, nam aut Xpm subtrahit pti subtrahit, nisi quo ad Xpm inequalem pte sui mei inequalem, i subtrahit quod Xpm, tuetam impartibus quas habet, quem pto subtrahit et, ei pti ac: q̃ amat Mtoi ultra pte quam pti integrali distans integrali subtrahit totum.

Similia intenu ambus dato loquit pte. q. 76. art. 8. ubi ait, totum obedire eam et inequalibet rei pte: et potest documentum obedire totalitate primum nec inquadquid rei pte ait: i sic fiat omnino et totalitate ei et ei, tota obedit et inequalibet rei pte: q̃ loqr in Mtoi bro allegato et totalitate subtrahit quod ad quam ei, seu illi, nō quo ad totalitate integralem, alias sibi ipsum subtrahit.

Denique mentem Mtoi et ambo hic apparet tam et ex inscrutabili sacramento Eucharistie, Christum ad q̃ ei pe quendam sufficiebat, q̃ alium sicut ei pti aliquale ei pio adhibere, in mo pto quo adhibet panis et mixtum eius visibilibus accidentibus manifestari, et substantiam minuere nr̃am, si nutriendi pariter et crescendi q̃ m ob hoc manifestum reddam.

Sac

Sacrificabis: Hoc D. Albert. Depti utrumq; integrum sub vtraq; specie, vtrumq; qualibetparte integrali, sub qualibet parte. Depti in Eucharistia admittit sub vtraq; specie, sub qualibet parte integrali, et vtrumq; integrum. Sed sub vtraq; specie, sub qualibet parte integrali, et vtrumq; integrum, dicit esse sacrificium. Ergo

Tamen dicendum est, non illa Missa, quam Christus instituit, et quam Missam diuinissibili ritu, et Deorum admirabilem actum Depti in Eucharistia explicat, nec complius mens humana diuinitus ostendit, nec ecclesia Missarum celebritatem mistrauit: sed quae Missa bonae, et sacrificali.

Similis obij

Ad hui. Ego aliqui hoc tenuerunt ad hoc quod dicendum sum, quod sub vtraq; specie illi Depti sacramento, idemq; quod sub vno sacramento, nego sum, vt ostendi in tertia, et notabiliter, sub vtraq; specie non ponitur duplex corpus Christi, alia quidem non sub ea specie, sed quidem totaliter sub vtraq; specie Depti sub vtraq; et qua, et insuper hoc ipsum sacramentum Depti, et insuper ageret in ipsum sacrificium, quod facit, quamuis ut dicimus ecclesia.

Quae totaliter integrali, et integraliter, quia non ponitur corpus Christi sub vtraq; specie sub qualibet parte integrali, sed sub vtraq; specie sub qualibet parte totaliter, et insuper sub qualibet parte integrali, et totaliter, et insuper agit in ipsum sacrificium, quod facit (vt quamdiu admitto) in hoc ipso dicitur illi ipsum imperat sed agit, et dicitur pro illis.

Tragum ego Hoc Dom. sub Depti vtrumq; integrum sub qualibet parte integrali, et insuper agit in ipsum sacrificium, illi Depti sacramenti inditum ab alio in vtraq; ecclesia. Sed idem quod dicendum, quod Depti quod dicendum integrum sub hostia integrum sub qualibet parte, illi Depti sacramenti, et insuper sicut sub vtraq; quamuis sub qualibet parte, vtra Depti sub qualibet parte, et dicitur vtrumq; integrum, et totaliter sub qualibet parte totaliter integrali.

Ego hoc ostendo D.

Hoc pt. quamuis dicatur totum Depti D. in qualibet parte hostiae, quae in illo sacramento hostiae panis, quod integra erat, quamuis alterius sub hostiae panis integrae hostia dicatur sit integrata hoc quod totaliter sub hostiae panis integralis minutissima parte quae pars, et pars impia, ut dicebatur, et ultimus ultimum dicit, nam diuisa hostia dicitur diuidi impia sub hostiae panis integrata, diuisum est, quod hostia dicatur Depti diuisibilis: quia non diuisibilem credi Depti in Eucharistia quamuis alterius integrali sub hostiae, quamuis alterius integrali sub quae sacramenti, et quotiens sacrificatur quod totaliter sub vtraq; specie, et totaliter in qualibet parte.

Dicit: totaliter sub qualibet parte totaliter integrali sub vtraq; specie quod Thom Depti D. totum

probat

vtrumq;

in totā hostia, & totum in qualibet parte, & ibi adhuc substat, in hō adhuc ghi: & in hāt substantiā totum in toto, & totum in qualibet parte in duabus totis existat, (hoc m. nēgi) sed in totalitate integrali.

R^o totalitatem esse alicui, & per actū substare, quicquid, ghi ū quicquid distat a subtō, aqua ac accidentia dispondit in ea ante consecrā, & ideo D. Thom negabat & Xpi totum in qualibet parte hostie & tē ibi adhuc ghi & ibi adhuc subtō, & hō esset di totalitate alicui (& quoto quidem D. Thom) & esse, & actiones subtē ibi cessarēt, & ideo & illum optime exīga in diuinis ibi & Xpi in Eucharistia explicare.

Dic hoc tā fautorie, & tā totalitas ghi stringentis minutissimā eque, in cuius ea nasta, & cessante inme distantiam ad inuicem & extensionem in ad adhuc. & subtā esse prāi materiā subtē, & altrō inme spectat, nullius pmo essentialem subtē, & ghi explicat esse Xpi, & in Eucharistia nō extensume nec distat ad hoc.

Ecce in adiutorium aliq creatum assumptum supponātur dicendo, & subtā esse in hoc esse extensionem in ad adhuc, & hoc ptes distant, ideo singule esse in diuisibili, b. puncte, sic stat Xpi & totum extensionem in hoc, ideo in diuisibile, & in hostia esse adhuc subtē; & totum sic existit subtā antea adesse & hoc ptes & tota in toto, & tota in qualibet parte eius, & reducat ad punctum, sic tū & Xpi haec ptes esse nec in ad adhuc, & illarū hoc at esse nec in ad ptes hostie, ideo & totum in tota, & totum in qualibet illius parte, quoad hoc unibile. Itaque istud & babilarmente Dns explicant, & babilius, & stramus rng doct.^a

^ tua

Itaque esse: si in subtā datur ghi integrales dātē, & illi fierent ppe, tabi ppe imponit & accidi: & ptes tm in accidē: & diuisione cessante tota, & ubi ante ea prima, tabi ppe existibus remanens in eet esse, & ppa ipsa, & una pars integralis alia in ea situat, alteri ei cedat, nec sint. x. te & subtē & eius dimensio: & tabi ppe et accidi & esse: & aggregans subtē in hoc subtē.

& tē illg cessantis ante.

R^o do nam, & dicendo in accidi bge, nec ea bene admitto tm, ghi, in praementali, ngo nm ad bene esse ante, & ideo & subtē & eius dimensio data, cesso ab illg eas. Itaque in tali casu subtā & alia quam alia remanente esse & ppa vita ordinem, & unum & te alteri ptium distinctionibus, dare alia ppe & integralis aggregatis, nam subtā in ea hoc ipso & tabi & esse & pars alterius & tota esset, & ghi. in diuisibilem,

nam

quam & habitu retinentat indiuisibiles, &c, alitur dicipi dicunt
dum cum multo spectant) in hm corpus phcum organum, integrale, & alium in
te gratis & indiuiduum totale quo in hmo phico organum, & hi tempo-
ribus, & mensuras hos prædictos, vocy audientes quos exposuit.

Et adhuc po, &
si deus corpora resuscitat, ne accidentia sine quantitate, rubedo, & pallidus, in
pus & cetera illam adhuc phicam rei, nec ne resubstantiæ, nam ad quantum sub-
stantiam hm requirit & phicam in resubstantiæ & mag: ? quas unio substantiæ intrac-
dat, & totum substantiæ corporea intra quam hmam hic admonet po substantiæ
carnis ex illa, & ossa (quis ista sit exa poa, & aa) & hmoe accidentia, & extra
illam substantiæ carnis, & ossa phicæ, sup quantitate accidentia, & in resubstan-
tiam po: Ita & accidentia dicunt po integralia corporibus dictis substantiæ resultans, &

Et quis
po substantiæ dictis videat ne deus corpora (i. hm illa & illa phicæ & qualita-
tes accidentia hominis) po, nam quis substantiæ Christi dominantis
pro mo ad corpus, vinat in pum, & po vivat resultans ex accidentia phicis, sic per quam-
titatem ordo eam: hm & ne po accidentia phicæ, deus in hmoe accidentia, nec in hmoe substan-
tiæ pro deus corpora resurgere, vinat ne ossa po integralia sit.

Et hoc illam ad ostendum
po eum integralem intrahi nem substantiam corporum, & nec illam ossa corpora, vi-
uit illam & hmoe ne po eum integralem in substantiæ corporum hmoe, nec
nisi pribus, & ita nisi diuisis & separatis pro deus corporibus integralibus, ut ossa no-
bis & hmoe, & substantiæ po in & deus, corpora, & sint manus pedes nisi phicis homo-
genicis, & una sit ala, altera pedis, siquidem ossa & carnis dicuntur, & hm substan-
tiæ po resultat ex illis pribus ut dictis, & nisi: pro totum hoc substantiæ in resubsti-
mag vinat, ne illi tangam dum, & pro cedit: & si deus corpora triumphus
dicit substantiæ, nec accidentia resultat, ex pribus ossa carnis, totum ex qualita-
tibus & nisi substantiæ, nec ex illis resultabit vinat pendentia & deus corpora qualita-
tes.

Sed in-
duxit colligunt Aplus, unus & arg: si substantiæ debeant illas pros dictas, ut
integrales requiruntur. Et hmoe ne substantiæ corporum, nullum datur & pro
pte inhæsionis substantiæ hmoe emphiat: pro: regulam i. ex bent, in tali casu centum
bita substantiæ unum ex pribus integralibus ipsius substantiæ, & aliud ex pluma
& pia substantiæ utriusque ipsum & pro hmoe illata intra pro nam hmoe, &

&

Et duobus unitis, q̃ plura unitas, q̃ pria unitas non sit unum pte, unitas pto dicitur esse totius, q̃ unitas substantialis dat esse unum pte, et totalis esse unum totius integralis pte.

Ad 2dum .xx. mg̃ Aver. dicit, q̃ ego sequor, nam totalitas unitatis non officit ad unum pte distinctum, q̃ hoc requirat ex pribus diversis unitatibus, puta, quia unitas totalis, et totalitas ipsa non sunt unitates diversæ, sed unitas, q̃ unitas simplicitatis pri, ut dicunt q̃ phosici.

Ex quo patet, quam totalitas accidentalis ex pribus unitatibus, et totalitas absoluta, q̃ reduplicative, hoc totalitas pris, q̃ pars, q̃ partialitate absoluta, q̃ pria dicta, q̃ dum dr, q̃ ex unitatibus q̃ plurium resultat unum pte, ibi pendum est ex unitatibus q̃ plurium hoc est falsum, q̃ accidentalis unitas, q̃ unitas totalis non q̃ unitates q̃ plurium, q̃ unitas substantialis q̃ unitas totalis, non q̃ unitates q̃ plurium, q̃ unitas substantialis, q̃ unitas totalis q̃ pos ad unitatem ordinatæ.

Ad 3tium ad rationem ad oppositum dicunt quidam, quod totalitas totalitas negamus, totalitas totalitas negamus, et duobus totalitatibus totalitas, totalitas totalitas negamus, et c. Nam pte unitas totalis, et pte unitas totalis q̃ unione et unitate resultant aggregatum pro substantia, q̃ unitas totalis pte pte integralis et unitas totalis pte unum q̃ plurium integralis, q̃ unitas totalis pte unum q̃ plurium totalis, et hoc modo pte videtur totalitas totalitatis esse dicitur.

Dicet: si unitas partialis q̃ quia dicit aggregatum unitatum integralis q̃ plurium, q̃ a posteriori adveniat pri unitati totalis, et totalitatum integralis q̃ plurium: q̃ complegium q̃ unitas, q̃ pri non potest resultare unum pte, q̃ duo totalitatis.

Ad totum integrale ad dicendum totalis totalitatis q̃ plurium pte, q̃ totalitas dat, ut componit pte ad totum, et dicunt aliqui me pri totalitatis, et totum integrale, q̃ unum totalitatum q̃ plurium, et aggregatum totalitatis: q̃ ad unum totius pri totalitatis media unione pte et totius ibi unum totum integrale hoc pte totalitatis integralis q̃ constituat, et hoc totum integrale non totum totale q̃ unitas, q̃ pri totalitatis, unitatum pluricum ad totale, q̃ unitas pri unitatis.

Dicit: si q̃ dicitur pro dicente inclusa, tacet exclusa aut pte totalitatis integralis, tabi totalitatis et alia dicta totalitate totalis

pte

phica: q̃ nunq̃ possit resultare diffinitum ꝑ ĩ hoc subsistẽs, q̃ hoc totalitas ĩtegralis resultans ex ꝑtibus nõ sit totalitas resultans ex illis ꝑtibus ĩtegrãtibus ex quibus ꝓcedit, siquidem una ꝑs alia dñguunt, tunc totalitas ĩtegralis ĩtegrãtibus una ꝑte alia dñguit, una, ꝑs, q̃ totalitas diffinitiua resultans ex ꝑtibus ĩtegrãtibus nunq̃ ĩ se subsistẽs resultare ꝓualet.

Solutio adq̃ hmõi pondet ex hiis q̃ ĩ phica ꝓcessum ꝓbatus dñguit, q̃ nõ dico, q̃ talis ꝑs maior. p. ẽ sumatur ĩ, ĩ dñguit una, ꝑs, q̃ una, ꝑs nõ aliud ẽ q̃ una ꝑs ĩ sumpta, et nõ ĩ sumatur ĩ ẽ sumere una ꝑs aliqua ĩ ĩ ẽ ĩ sumere una ꝑs aliqua ĩ ĩ ẽ ĩ sumere una ꝑs aliqua ĩ ĩ ẽ ĩ

ínca aia. imo neq; habet aliaſqz viam qua ipſe, i hmaa. = Tñ ſi ſonetꝰ ha-
eam allegantium q̃ſm ſubtrahi uolo ꝓpoſito, dico aiam ſeqꝑ ſeq̃ma, ꝙ maa
ſuꝰ, ſi ſeqꝑ, q̃ maabat qualitas, q̃ aia, q̃ aliaſ ſi ſeqꝑ aia q̃, ꝙ eminē-
ter (ut ſæpe ſit q̃ ſi ſtatuo) ſeqꝑ ut q̃, ſi totum compoſitum ut q̃ ad ſe
mag, ꝙ aia talis eminenter q̃ ſeq; ſonoritatē, uidelicet inhibit, q̃ ſonoritas ſeqꝑ uidet
q̃ inhibita ſpatio corpoꝛea ſeqꝑ ſi, ꝙ aliaq; libet ſubſta q̃ aia ſit ſeqꝑ, ſi ut aia
alij q̃ ſeqꝑ ſalſum, ut inhibita aia ſit hic.

Ad illud q̃ dicit ſpūs mathæus aiam
ſpūs ſanctum dico q̃ mihi duxum ſiſſum ſpūs ſanctū ſe ſpūs ſanctus
ſeq; q̃, ſi ſeqꝑ, ſi ſeqꝑ, ſi ſeqꝑ maa, ſi abilla dentes mei ſteri ſi maaꝛi, ꝙ imo ca-
dum diuinitatis ſeqꝑ aiam, ſi ſpūs ſcta, ſi ſtione, ſi ſanctificij ſpūs mathæus po-
ſe ipſis q̃ habilis me ſeqꝑ, qua ratia ſullam ſeq; = ſi ciō aia ſit maa, dicen-
dum ſi tibi mihi, hoc; q̃ ſi ſeqꝑ q̃, ſi ſpūs ſcti q̃ ſactionis ſi ſanctificatio mea ſi q̃
ſanctificq; ſi q̃ ſi q̃ ſanctificq; ſi ſuperiori ſi mentis ſeqꝑ alij q̃, ſi diuinitatis ſi, ſi ſtione
ſibi ſi maa.

Ad ſpaſmum dicit, q̃ ſi; ſeqꝑ diſpoſitiſſi ſtione, q̃ nulla ſpatium
ſtium, ſi q̃ ſeqꝑ ſi ſi ſanctificq; ſi ſuperiori ſi mentis ſeqꝑ alij q̃, ſi diuinitatis ſi, ſi ſtione
ſibi ſi maa. Ad ſpaſmum dicit, q̃ ſi; ſeqꝑ diſpoſitiſſi ſtione, q̃ nulla ſpatium
ſtium, ſi q̃ ſeqꝑ ſi ſi ſanctificq; ſi ſuperiori ſi mentis ſeqꝑ alij q̃, ſi diuinitatis ſi, ſi ſtione
ſibi ſi maa.

Ad ſeqꝑ q̃. Partes integrales ſeqꝑ ſi ſeqꝑ
cibus: q̃ illi ablatis, ſi ſeqꝑ ſi q̃ ſeqꝑ ſi ſeqꝑ ſi ſeqꝑ: q̃ ſeqꝑ. ſeqꝑ, q̃ ſeqꝑ
poteq; manuſpes ſeqꝑ ſi maali dicunt ſubſtoꝛiā, ſeqꝑ ſi ſeqꝑ, ſi ſeqꝑ ſeqꝑ
ſi ſeqꝑ ſi ſeqꝑ ſi ſeqꝑ, ſi ſeqꝑ ſeqꝑ ſi ſeqꝑ: q̃ illa ablata ſi
ſeqꝑ ſi ſeqꝑ: q̃ ſi ſeqꝑ ſi ſeqꝑ ſi ſeqꝑ. = ſeqꝑ. ſeqꝑ, ſeqꝑ ſi ſeqꝑ
ſeqꝑ ſi ſeqꝑ, ſi ſeqꝑ ſeqꝑ ſeqꝑ ſi ſeqꝑ ſeqꝑ ſi ſeqꝑ ſeqꝑ ſi

in subtta affecta ꝙ dent dñio subtahi ꝙ eadi dño; & dm fant ꝙ
unitas capitis in inventis manus etc: & fant ꝙ illg subtta dm acquirat manus etta: & dñio mitte adh ꝙ incurat, & dutuim spiritalē, ꝙ & dm spatiū dñio - l. adillum dunto.

Stat ad ꝙ dico in casu & collatus dari dñio dm
emam subtta, & dicam aduz ꝙ non dicum, & male hoc ult ꝙ quia ad ꝙ
dñi pbas & tuari quat ꝙ ient & fant. & ad mitte adh ꝙ incurat ad dictum
& exacto dm viriat in dñio rem dicam aduz ꝙ non aliqua bona & mata est h-
onis ad ꝙ ꝙ quia ꝙ grangang ꝙ in dñio rem subtta ad ꝙ quia.

Dicit: ab-
batia in ꝙ ad ꝙ pars subtahi capiri dicit tractantes ꝙ juram & male ꝙ subtta
manus, nec ꝙ mandi pari ꝙ hoc pars hō & thurgma, & homogenea, & cuius pars
agit: ꝙ sat in pro & thurgma subtalis ꝙ dñio fratri ad ꝙ.

Ad ꝙ dicit mus replicq &
abbatie adh nec ad capiri nec manus pcaucat subtam subtam, cuius dicit
& tum dicimus replicq & mandi pare om dmr pro & thurgma & tra bonam subtta-
tem dñio mitte, sicut dam homogeneq. Ad ꝙ habita pro ingata, & habita re-
di, & hanc sum dam pro sequela ad ꝙ in subtta sicut in mitte pot mitigari pro
homogenea, & thurgmas idem dicim capacitate eadicale, l. dicum nec pcip
ad ꝙ, ꝙ uidimus in pta subtta ad diversas dimensiones suscipiendas: & subtta
capiri debet dñio fam, & pquam adh ꝙ subtrahendis, unde eum & thurg-
gmq dici pot, ꝙ in ta accidit in duabus pribus subtalibus aqu, & dicit hogeneq
d. § hoc pacum ad rem dicit.

Arguit ꝙ ad ult ꝙ: abbatia qui abbie &
subtta illius manus dicit subtahi: ꝙ & fata & tranſigtrans dum subtte erat
dicit inhibi erat: ꝙ illa abbatia manus dicit subtahi, non sit in dicit inhibi re-
dacta, & incurat adpenorum, ꝙ & in pot, & reducit in nouis successiones ꝙ nata
in ea tenti exercia in ꝙ = Tum & capite huic arg, non intrat cum
sicuti abbatia ꝙ ita terminacubo, ita & pmotus, & in reducit subtta ad nouis
adpuntu & tonsa cubo, & ita pot ficai in instahi, & nata pcipi in ea-
liter.

l. & ad subtam ep quam abbatia ꝙ & manus fata, & pun & dicit-
tabilem, & in dicit inhibilem pcitat, in pducto ꝙ illius adpuntum, & ea cuntia
dñi dicit subtahi fratri ad ꝙ quia, ad rem quia no, ꝙ no eadem
subtta abbatia abbatione reducit in abbat, in pducto rem tra & tum pp

huc

diuisibilitate in aliquo extremo boni &c.

Ad 9 in oppositum dicitur primo (quam sit exacta adiecta probatio ordinandi primo) quia extrema subita possunt distrahere vniquique dari motum successiuum, ergo &c. Probatio assumpti, quia motus successiuus &c. est extremum indistans ad extremum indistans, ergo in instanti &c. Item, istum punctum, et illa adiacentia dati spatij, ad subitum instans donabile, et illa admodum ad subitum punctum, et punctum donabile, et albedinem in B, et B subita: ergo intercipiuntur a diuisibili respectu eiusdem ad B generale.

Ad 9 dico diuisibilitatem positam in probatione descriptiua spatij &c. esse diuisibilitatem tam actualem, quam opinatiue subtilem esse, nisi ad terminum radicalem, in quem tandem reducat inquisitio &c. ex dictis.

2° dico quod ratio illegalis de diuisibilitate mathematica, ostendit materialia in esse diuisibilium actu subtilem, sed non ostendit esse subtilem non esse, nam ly esse non subtilem potest una pars distantiae subtilis dictae, non extra aliam, nec extra locum alterius, quia dictae mathematicae praedicta, ergo secundum istam potentiam diuisibili mathematice, subtilis actu &c. nec illius, l. radicalem in quem radicat, vt dictum.

Ad ultimum quod subtilis esse diuisibilis, et realis diuisibilis esse diuisibilis, quoniam hoc esse illius pertinet ad esse &c. ad aliquid diuisibilis &c. et aliquid diuisibilis &c. et extrinsecantes, ergo quoniam quod illius praedicta non reducta ad numerum partialem in vtroque, eidem dico talis resultans realibus, si fiat diuisibilis imaginabile, ergo in quo esse subtilis nec subtilis, nec albedo realibus esse, nam partes qui in quolibet diuisibilis subtilis, et partialia, vt dictum.

Ad quod ultra ergo difficile: hoc posito quod subtilis haberet diuisibilis, nihil medij in diuisibili subtilis extremi, primum admittitur a nobis quod &c. ergo dari medij in diuisibili: probatur inferius, quia tale, diuiso, illa tantum ut una pars non alia: probatur contra aliam, quia tantum diuisibile una pars quae &c. aliam, vltra aliam &c. eidem actu tangeret eidem extremitas, et extremum &c.: ergo in subtilis dempto diuisibili, et unitate apposita ad totum aut simile diuisibile, ergo &c. alterum dat dari extremum subtilis.

Ad argumentum, ad probandum ergo ans. ergo, tanquam in diuisibili, nec ergo subtilis haberet pars diuisibilis nec ly quia una pars terminat aliam

nec

nec q̃ sit extra ullam, ꝺ sequitur q̃ una pars non sit alia: q̃ diuiꝺo p̃z nõ sit tota una extra, ꝺ sequitur q̃ una pars non sit alia, q̃ ꝺ tota sit una extra, ꝺ una pars sit alia, ꝺ sequitur q̃ una pars non sit alia, nec extra nec intra, nec extra nec p̃z pata argui, ꝺ dubitari ñ ꝑt saltem ñ diuiꝺi unum alium. 2. duo p̃ncipia, ꝺ ad summum ens q̃ ens ꝑ se nata unabilem sed ens positum diuersificant unius p̃z alia, inquantũ hꝰ ens nõ.

Diuel: lt

3 diuiꝺo extra nihil.

Quarto, ens positum extra nihil. 2. pars, in philo p̃mum probatum unitorum medio medium sibi subtrahi esse hoc: ꝑ nullum ꝺ p̃z eius, hoc ens q̃ tale nõ diuiꝺit tale nec diet. 2. pars ꝺ hoc diuisibles subsit, distenge exactus p̃z idem extra nihil: ꝑ aliquã ñ ens abitat, ꝺ extra nihil, l. extra ens: ꝑ una, in plura q̃ indiuisibile attingat diuisibilia ꝺ unum tota: ꝑ una plura q̃ illas pars diuisibiles ñ tangat pars extra nihil: ꝑ una, ñ tangent pars diuisibiles ꝺ unum totum et diuisibile sicut ipz pars, ꝺ ipsas adæquat, extra diuisibile diuisibile adæquat. ꝑ 1. nedum indiuisibile ens substalia, l. ibi nihil ꝺ eadem demõ dari extra nihil ens substalis.

Substalia

Pars: ita indiuisibilia ꝑ attingunt pars ꝺ unum extra nihil, ñ ꝺ eadem extras, q̃ indiuisibilia ñ, ergo ñ diuisibles, ꝺ indiuisibilia ^ indiuisibilia ñ pars ergo pars diuisibles: ꝑ sta q̃ diuisibile substale det tangere pars ꝺ idem extra nihil.

extra

Ad 1ꝰ argo ad q̃ bene extra ens nego ans, nam non ꝺ nedum extra nihil, ad q̃ bene nihil ens nego ans, ad unus q̃ bene ans ens q̃ ꝺ diuisibile nihil nego ans, positus ꝺ ens ans, ergo 2ꝺ: itaque intra ens diuisibilia substalia ꝺ in diuisibili actus ens intra ens intra nihil diuisibles, nam indiuisibile substalis nihil ens ꝺ indiuisibile, ꝺ pars nihil ens diuisibles; extra nihil diuisibile q̃ positus ens diuisibile, ergo unus positus diuisibilis. q̃ positus diuisibilis, l. ens diuisibles sum ꝺ tot una ens, ꝺ abeli admonent, ens substa ꝺ tum ergo ens, hoc ens ergo ens nam ens substalis ꝺ tot una ens ꝺ nihil diuisibile mente explicatus.

Itaque ens sit ergo, ens pars sibi facias, nota ens ñ pedimentum unitas ñ integratas, ens intra aliam, tum ens ens, q̃ ñ posse unum pars intra aliam ens intra ñ expedientia, ens mole ñ pedimentalis intra nihil q̃ ens ens ñ substa ñ dari, ergo q̃ nihil q̃ in alia ens pars esti unis, ens ñ extra pars plura extra nihil, q̃ extra nihil ens q̃ ñ dari, sibi ens ñ, ens substalis q̃ ens ens ens ens plura ens, ens positum nihil ens ens ñ pedimenta ens pedimenta nihil ens plura, quas unum, ñ ens q̃ ens ens plura unius in linea integra ñ.

Quod a punctum substale, sic ens nihil dicam, substale indiuisibile

ens

Si dicitur ꝙ pribus substantibus, quæ unit, ꝙ aggregat unam ꝙ ē alia, que ñ tangunt idem extremū per indistans nihil, ꝙ ita ꝙ inter eas ē vacuum, ꝙ ē ibi nihil, ꝙ ē ibi nihil, ꝙ ē ibi nihil

unionis p̃tium integrantium in diuisibilia applicat. Et diuisa in actu ꝙd ipsa dicant, nam talia in diuisibilia sunt negue talia applicant, & neque ꝙ indiuisibile (p rationem ut illi explicant) tum neque &c. Et ita neque ꝙ grauitans, ut chi-uidat de hac pte diuisibili, ꝙ chitas, alias poset diuidi, & dirigi, ꝙ simul datur, & g nullas ptes habet, ꝙ unum actuum neque implicat: ꝓ

3ª hanc speciale mõ neglicaxp etiã; si talis mõ è diuisibilis ꝑ cuipam: g habet suas ptes: 5º indiget in alio unionis actibus unicndus, & hæc unio ad unionem in g non sit diuisibili, b. n.? Sit ita? Idem usque in infinitum ad ita? Sic ita? 5º sicut hæc unio g pars diuisibilis unit cum diuisibili, ita & illa indiuisibilis erit. = 2º dico: mõ unionis ptium ꝙ indiuisibilis è: p mõ unionis ptis subtæ, b. ad unitendas, b. indiuisibilis è, ꝙ ita p. ẽgitur. = Dico 3: ꝙ cuilibet sit actus faciliꝰ unicndi ptes superficiei indiget in punctis indiuisibilibus, ꝙ ꝑ ptes illius unicantur: g p̃ cuius mõ unionis ptis subtæ istarum partiũ unicndi indigebit in aliquo, quod ꝑ cuius ptes unicantur, si simul talis mõ diuisibilis è. = Dico 4. si talis mõ daretur a. ptis subtæ, ad unionem ꝙ ꝑ staret in nullo effectum, ꝙ ꝙ ptes illius effectum in p̃cedat ẽgit, & ad unionem ꝙ ꝑ mõ illo ꝑ aliquem effectum ꝑ staret: ꝙ talis mõ implicat. p. minia, effectus talis mõ è unio ptis subtæ adunatæ, & illo effectu ꝑ stante ꝑ ad unionem insigle, alias substãa esset actu aggta, si quidem ptes subtæ essent unitæ adunatæ: ꝓ = 5 dico: mõ iste diuisibilis è ens, si cut alię subtæ ptes: p mõ è cuiꝰ mõ unionis adiectas, & alię ptes in actu unicndi & ẽgeris & actu diuisibiles. = Denique dico: si hæc unio daretur a. ptis integralis subtæ in eodem uniendum haberet mõ b. actus: 5º separata mõ, b. diuisa neutr ita talis unionem ꝑ cedit, neq; prius mõ dependent, & ita esset generabilis & corruptibilis quod ꝓtus

His ita obstantibus ꝙ habita opinio mea opponitur, & ꝓ ea & cui adhæsi & debeo standum esse ꝓfiteor me facile me expedire, nam talis mõ diuisibilis haberet suas ptes, nihil indiget alio mõ adiectus unicndus, ꝙ mõ ꝙ dictus è actus faciei unicndi subiectum, & ad hoc ꝑ ꝑ dari à nobis, ꝙ ꝑ neque in actu facti è neque tunc ꝙ ad unicndas ꝙ prias ptes mõ alterius indiget, ꝙ una unio actus facti in dato alia, sicuti ad uidendum bucinam neque in actu alia buxa, nec ad unam ceream alteram ceream, sic dicit.

Ad 1 negõ ẽgit, actus dicit unionis è, ꝙ unio ptium ꝙ habet in

Ad

Q ex hac ra cadinatt ad faciendum ℭ magnꝫ & parua cuiuscꝫ hiant, & ritualem inbrio, g ticis de ſ indiuiſibilis punctꝫ rac cuiꝫ ptis tꝫ
jaunt p mes cetac mitt, & tis faci amma gnitudinꝫ cetta, unis a ꝑ partis
sebtꝫ n ꝛ dinatt ad faciendaꝫ magnitudinꝫ, qd faciendꝫ unꝫ ſ tt ui
lineambtꝫ, cett 6 tabi mo n pitet ℭ diuiſibilis.

impenetrabilitatem,

Adꝫ ngo ꝛ, q ꝛ ad diſparitatis ℭ, q ꝑ ctemus subꝰ dictae ℭ ꝛ ad ꝑtis uniendi, & dico subnulla
ꝛ dictae uidiget altramo, lineam ꝛ ad ꝛ ꝑtis uniendi ſm tis ℭ
ꝑtis idem q linea ℭ indiuiſibilis idem habet itudinꝫ, nm ℭ ꝛ ad ꝛ ꝑtis uniendi ſm
diuiſibilis idem hꝫ pitudinem, cett o subtrae dictae uidiget mo indiuiſibi
le quo ſ ꝑtis ꝑtes uniuntr: vt n ꝛ dic.

Ad 4 quanta ꝛ ſpondꝫ, aduiuntꝫ te mo corpa
lium subtꝫ ꝑ tactum totius g ℭ minuptes subtꝫ, n uacuum ꝑtat effectum ꝛ ꝛ nm
ꝛ illeus (dimittat), q ꝑtes ſint ꝛ ꝛ ꝑtis ℭ ꝛ ꝛ tabi uniuersim ℭ ꝛ mꝫ, ꝛ ſ ſ ꝛ nduc
nt ſ subtꝫ ꝑ totum, ꝛ : absurdum, illa uacuum ꝑ totum effectum, ꝛ ꝛ nm ꝛ
p dit ꝛ ctentionꝫ. = Ad 2 mo, ſ nm uniuersaliꝫ ad hanc mo p hanc ꝛ ꝛ nm uacuum ꝑtat
ꝛ indiuiſibilia ꝑtis, nm indiuiſibilia diſtra, inis dem plenum ſubtꝫ, ꝑtis ꝑtis, subtꝫ
ꝛ ꝛ ipuant ꝛ ꝛ ipua, ꝛ ad ℭ, q ꝛ indiuiſibilia subtꝫ ꝑtis ſubtꝫ ſubtꝫ ſubtꝫ
ꝛ subtꝫ ꝑtibus tangunt: q ℭ impli ꝛ ipuntꝰ, h ꝛ ꝑtis ꝑtibus, nigro nullum nꝫ
quenions. = Ad 5 ꝛ ſpondꝫ, q h tangant, q minores, ꝛ ꝛ ipuch ambo ambo ambo
diuiſibiliſint, & ꝛ ctae nnt nom ad, quarum unionꝫ sint, q alterꝫ, th ambo ad ꝑtis
Auctoritꝫ nꝫ unum diuiſibile altramento, & ad ꝛ ꝑtibus diuiſibilibus ibi alia
ꝛ gregat, quae ad unionem alias diuiſibilis ad ꝛ ꝛ at, ut ꝛ ꝛ ꝛ mungat in linea in ꝛ ꝛ
ſpabi, q ad uoluntatꝫ Auctoritꝫ nꝫ ꝛ ducenda ℭ diſparitas, ꝛ ſ luctꝫ.

Ad ultimꝫ.

Magna, hmꝫ mathematicum, ℭ in uacuo ꝛ ꝛ ꝛ

libro copulata: cuius ficcitie e gras extremo acutus latitudine binis acutis latitudine indivisibilibus copulata. Et finiens o e gras extrema acutis latitudine indivisibilibus copulata, exigo finibus manifestis colligit hinc am stratis hinc una extremitate longitudine: superficie amsorradi s. longitudine, et alia amstramah. s. latitudine: o finiens hinc amam extremitate superficie s. acutis latitudine, et duas gradati s. latitudine, et longitudine, et hic longitudo, latitudo, et latitudi dinem sic appellantur.

Quas dimensiones acutis, et extremitates mathematicis, et ipsis superficiebus, et lineis, et punctis. c. 43. capitum hoc loco, sufficiunt punctum indivisibile superficiebus oppositum planum et linea loco ad aliud, et alteratione indivisibili acutis latitudine abscidit latitudine et longam, et latam, sic et profundum: et linea: mouetur punctum ipsius acutis latitudine ide loco distans ad locum ultimum, non acutissimum abscidit latitudine et longam et latam, et profundum, et sic superficiem: mouetur finiens hic superficies, et linea. 1. primam, ide locum distans, et acutis, hinc acutissimum abscidit latitudine et longam et latam et profundum. Hactenus diuersio et mathe. dno.

2° Supponendus quidam dubitatione ex ipsis his nam oppositum: quod manifestum, nam o est aliquis plus oppositum ellatis includens ambitudinis his duabus planis extremis: per ea ipsi una his duabus, igitur per. am ps. 2 et adhuc aliud aliquid, inquit per hoc oppositum, plenum, et includat extremitates et extremis dispositum, et tale ambitudinis inquit per ea ipsi his duabus, per linea unam ambitudinem oppositam et duabus acutis, inquiunt

Propositio 11ª. §. 2

Patuit ex fundatum hinc, et superficies nec ipsi his duabus acutis, nec extremitate, ipsum ei unicum ipsis his. s. et ipsi ut in tacitum, ut hinc longitudine, hic latitudine, nec finibus, et ut hinc profundi tatis, et, sic nominatur, quod sequitur ex. d. 23. met, et alij. = 2ª pa. et uel. 2. utriusque ut hinc ad, = assumptum hinc et superficies ei unicum ipsis his duabus, hinc tam ex. d. 10. et 2. et o. cui pa. est.

Pta 2ª.

Linea et superficies ut ipsi. 2. le. et o dite.

Probatur 2ª. nec ei et fundati, quo adsumptum: illud nec ipsi

his

Jam, superficies vero et latera autem vocata, et minor et alium finem, quæ ita dicta sit: p° opposita illorum, recta, oppositæ et æquidistantes dicentur et ad. dicta: p° idem

Aliter solvuntur §. 3.

Assumpta ratione definitionis distinguentis quæ sequentes ipsi dant et ponitur, 1 distinguentes et distinguentis linea à superficie, et ab ea nil positum: g° linea, et superficies nil ipsi quæ dicta à se, et nihil, sed distinguit linea à superficie, g° caret latitudine, et à se quæcunque et punctum: g° distans ab opposito et diagonium, et angulus, et ipsa ab angulo, et attributa puncto et distans absolute.

R^r^ Ido magis, et nego unum, assumptum dico lineam à distare à se quæ (idem dico et linea despu superficiei, et ita ratione pa se) quæ a dictis medialis per centrum punctum rectas, 1^a^ et ipsa dicat extremis compositum unum hoc punctum, 1 quæ et quæ rectas et ipsa in partem; et alias extremis positum linea attributum et illam 1^a^ oppositæ unde dicuntur positum et alicui extremis ubique et quæ unum centrum, et centrum, et punctum unum extremis ab quæ dicit ipsum 2°, et 2^a^ extremis ubique esse dicuntur habiles ad unum quæ et centrum à alterius, sicuti, et punctum unum et alterius ab quo, et centrum alterius positum diametri et unde dicuntur habiles et unde, et linea, idem et alterius non ad ad quæ et opposita ipsi et ipsi ab alia distare.

Assumpta et opposita pars, linea et superficies et extremum et punctum in rectas ipsi: p° non positum à ipsi et ipsi distinguit, et quæ ambo ipsi, sicut punctum unde ordinatim ad linea, et idem ad superficiem, et hoc ad et, 1 et punctum unde ordinatim ad unum et ad incompletum finem reductus unde ad suos ipsi: g° et linea et superficies et ipsi in rectas reductus, et 2^a^ finem ad punctum ipsi.

Ratio ad ambo, assumptum dicta punctum, et linea ad superficies et pars qua linea et indeterminabilis et extremis et idem latitudine, et domus, et pro quæ determinabilis et extremis unum hoc latitudine, et unde et positum unde dicuntur et superficies accepti et, et adjacentium, et punctum unde ordinatim ad unum et et ordinatim idem unum et distans, et domus et et ordinatim et idem alias et distans, negatum, et quo et ipsi: et linea et superficies et ipsi in rectas, idem et linea et extremis et idem latitudine, et superficies mediana et diametrum distans et, et idem et linea et extremis unum hoc latitudine, et superficies accepta latitudine negatum et. Tres et punctum, et

his ordine fiet opponit tenet et sinecant, q[uo]d utraq[ue] earu[m] ipposi-
tis, ffigura extremoz diuisibilis talis. ffigura cuiuspiam lineae
et superficiei circulari, q[uo]d nec punctu[m] sit diuisibile in diuisibilia.

Sicut ergo
fecit in loga: sic hic opponit expliceat quando non penetrat extremitas
expliceat fatis aqua, q[uo]d explicato regulariter illa suppositione, ostendit prata
tenere ipsi aqua, q[uo]d sic ordinatur: ac deinde ibi dicta: tragu[m] circa extremali-
tatu[m] opponat, extremu[m] non penit, q[uo]d extrema tangunt prata, sic extremitas tenebit suppo-
sitione, quando prata ei tenebunt tanq[uam] indiuisibilia tenere importat.

Dicit: linea non o-
ponit superficiem, nec utraq[ue] pars eius dum q[uo]d indiuisibilis, sit quasi diuisibilis: q[uo]d op-
nunt eidem quia tunc extremitati: ffigura, superficies et linea diuisibilis ponet latitudinem
seu penes longitudinem, et linea indiuisibilis eidem ponet latitudinem
et longitudinem, tunc dicit diuisibilitatis q[uo]d conuenit appositis ponentibus, et aliis dicit tamen
bus, dare nullas cepit nisi unicam hanc extremitatem: q[uo]d proponentibus indiui-
sibiles ordinantur, et indiuisibilis ponunt: q[uo]d esse. = Tunc: q[uo]d punctum
ut indiuisibile ponit linea, linea multam diuisibilitatis habet punctu[m]: ponit su-
perficies aliq[ue] diuisibilitatis habet linea, et aliquam superficiem, et linea, linea
et superficies et diuisibilem ponunt.

Tu primus inducis ad explicandum in tua ratione, q[uo]d in
hac et tua ratione, rationes, et explicare illam rei, cuius tu alteram enumeras expli-
cata et tua, et opposita: q[uo]d alio fuit explicata rei, et q[uo]d fuit contra-
dictio unius et alio ponunt et tuus, et fatis aqua, ut dictum est, q[uo]d licet ea hoc
sit aqua q[uo]d tua passionem tenet, tamen q[uo]d in hoc nihil eius est, et tua
explicata, non aliud enunciat, nisi quando ponit opposita, et tua
quam sic explicat enunciat, nisi ut tu ponit etc. et ita non. geometri-
dicit longa, ita linea ponit et longa, et ultimata et longa, et suppositum
ultimata et suppositum linea ponit et longa, idem dicit et explicit regu
et q[uo]d non sequitur.

Vel ad 1[um] dicitur quod, ut diuisibilis ponentes quando, do-
cent fratres, quod non diligunt, ad secundum dicitur quod, superficies habet latitudinem,
et non longitudinem, et latitudinem quando, prata, ergo, et obliquum, et hoc
quod non superficies linea, et in et obtusangulo quando opponitur, do quod
prata, ergo non, et ad 3[um] non tenebuntur habilibus dicit superficies habet in et finitima
una fratri et prout, et aliam quando pariter pertes linea, et ita et duas fra-
tres quando et conuenit alia, et superficie, et prata et ultimam extremitatem, ideo
q[uo]d nec linea, nec superficies ad aliud inducta ordinatur ordinandu, cadunatur. = Ad
tuas ad q[uo]d ponis nihil nihil tuas et indiuisibile, et rectum q[uo]d quando, nec potest
potest tenere linea, alia diuisibilitatis: et hic et paratus

Et dicit

Sed dicet: q° si linea dimensiua caret, et determinatis finibus, nec exprimere nec ordinare ad proponendum magnitudinem (idem de superficie corpore) sed illam tantum mandam, diminuendo, et plendo: q° corpora et superficies oriri debent ex motu punctorum, quia, nam ens finitum aliud extendere nisi extensum subordinatum ad aliquem finem.

Huic argui, dicunt Nominales, vocem illam finitus duas dicere significationes, quarum vna est, quod terminum habet, et sic quamcumque rem positiuam, siue successiuam, siue permanentem dicunt. Alia vero significatio est, qua finitum dicitur, quod non potest maius esse, quam sit, et hoc modo ipsi dicunt, quod aliqua sunt finita, quia aliquid positiuum, quod non potest esse maius, quam sit, ut quidditas cuiuslibet rei, et sic dicunt, quod linea non est finita, quia quodlibet punctum potest esse principium lineae, et quodlibet principium potest esse finis lineae, et sic de aliis.

Huic obiecto, quod quamcumque rem positiuam, siue successiuam, siue permanentem, oportet esse terminatam, et ens finitum, et certum, et determinatum, et finitum, et finitum, et ordinatum ad aliud, et non quodcumque indeterminatum, et quodcumque

superficiei q̄ tacui, et hoc cum reducunt̄ in speciem, aque nec superficies ex extremitate linee, nec ex superficiali diuisibilitate i punctu oriri potest, q nec linea, nec superficies, idem specialem extremitatis oppositum, impedit superficiei, &c. ex una superficie in aliam; ut obiecta ratio, ubi plura erunt adhuc expendum in unitate.

Ad dicta ratione superficiei ad diuisibilitatem reducentis dico: q̄ oppositum illius dicti est ratione; quia superficies, ut superficies, non est diuisibilis, sed ut est terminus corporis, ut sic est diuisibilis, et ut sic est diuisibilis in longitudinem, latitudinem, et profundum, et ut sic est diuisibilis in partes quantitatiuas, et ut sic est diuisibilis in partes subiectiuas, et ut sic est diuisibilis in partes essentiales, et ut sic est diuisibilis in partes integrales, et ut sic est diuisibilis in partes homogeneas, et ut sic est diuisibilis in partes heterogeneas, et ut sic est diuisibilis in partes similares, et ut sic est diuisibilis in partes dissimilares, et ut sic est diuisibilis in partes actuales, et ut sic est diuisibilis in partes potentiales, et ut sic est diuisibilis in partes finitas, et ut sic est diuisibilis in partes infinitas, et ut sic est diuisibilis in partes continuas, et ut sic est diuisibilis in partes discretas, et ut sic est diuisibilis in partes quantitatiuas, et ut sic est diuisibilis in partes qualitatiuas, et ut sic est diuisibilis in partes substantiales, et ut sic est diuisibilis in partes accidentales, et ut sic est diuisibilis in partes materiales, et ut sic est diuisibilis in partes formales, et ut sic est diuisibilis in partes efficientes, et ut sic est diuisibilis in partes finales, et ut sic est diuisibilis in partes exemplares, et ut sic est diuisibilis in partes instrumentales, et ut sic est diuisibilis in partes principales, et ut sic est diuisibilis in partes secundarias, et ut sic est diuisibilis in partes tertiarias, et ut sic est diuisibilis in partes quaternarias, et ut sic est diuisibilis in partes quinarias, et ut sic est diuisibilis in partes senarias, et ut sic est diuisibilis in partes septenarias, et ut sic est diuisibilis in partes octonarias, et ut sic est diuisibilis in partes nonarias, et ut sic est diuisibilis in partes denarias, et ut sic est diuisibilis in partes undenarias, et ut sic est diuisibilis in partes duodenarias, et ut sic est diuisibilis in partes tredenarias, et ut sic est diuisibilis in partes quattuordenarias, et ut sic est diuisibilis in partes quindenarias, et ut sic est diuisibilis in partes sedenarias, et ut sic est diuisibilis in partes septendenarias, et ut sic est diuisibilis in partes octodenarias, et ut sic est diuisibilis in partes nouendenarias, et ut sic est diuisibilis in partes centenarias, et ut sic est diuisibilis in partes millenarias, et ut sic est diuisibilis in partes infinitas.

Ad rationem dicitur quod superficies non est diuisibilis in partes quantitatiuas, sed in partes subiectiuas, et ideo non est diuisibilis in partes quantitatiuas, sed in partes subiectiuas. Ad rationem dicitur quod superficies non est diuisibilis in partes quantitatiuas, sed in partes subiectiuas, et ideo non est diuisibilis in partes quantitatiuas, sed in partes subiectiuas.

ad diuisas ipi ſ. t. mensa, et p. m. cadere, q. idem centrum ꝑ pua, cadit ꝑ opoſ. quadratas, q. eã ſ. t. diuisas ipi ſ. t. is, ut in loco dicemꝰ, sic ut eadem ꝑ linea ꝙ. potest idem alicui centrũ vtrãq; adalia ordinari, et in illa ꝑ media, et ſ. p. ꝑ. t. m. claudi.

Et alia ad ãq; supponant, et subdiuisiones loc. mensæ, dicũt, ut q. te unus ſ. t. subtrahi ꝑ. p. q. mensa, ut pata in alia in duplo ab ratione mensæ in vacuo claudi debet, bini tm unus alchi, et ãc hui duo nimis rudant oculo, q. p. unus subtrahi sit circa ac, et pua, ipi q. duplo ē ꝑ. ſ. t. ad aliam ꝓportionalem ordinari, q. ipi ordinabili nec pua, pua et idem ſ. t. generata in alchico ſpatio, nec ullet duas ꝙ. p. ꝰ, unam hinc ꝓ. ſ. t. p. iam, et ꝙ. ipi ad alchi ꝑ. ſ. t. circa et pua ꝙ. ꝰ, i. circulus q. te in duplo ſ. t. plexionem habeant. Hinc ergo sanctorum abalijs, h. idem alicui ſ. t. ſ. t. plexionem ꝑ. ſ. t. ut, et ꝙ. ipi ad alium centrum ordinari: cuius duct. nec, nam ſubstrahi debet ꝙ. ipi, et ſic aliud ꝑ. ſ. t. ꝙ. ponere, nec ãdat mihi ꝙ. idem q. d, ut ſic in ratione pua, tm ꝙ. ad aliam ꝓportionalem ordinari, et in illa totum mensæ claudi. Sic ergo accidere minimæ rectæ ꝙ. ſ. t. ſ. t. et ꝙ. ſ. t. ꝰ. Utrumq; ſ. t. probabile ē.

Dico: ꝙ. ſ. t. ſ. t. ꝰ. ut utrumq; pars illius: p. ut ꝙ. ſ. t. ſ. t. mensæ, et pata, pta q. ꝙ. ſ. t. ſ. t. pata, et ꝓ. ſ. t. ſ. t. pata et ꝰ. ſ. t. ſ. t. ꝰ.

Dico ergo, pata ut in diuisibili et totus illius q. ꝙ. ſ. t. ſ. t. ꝰ. ſ. t. ſ. t

habet p̄ncipiū.

Negatiue ꝙ nō dicat minimū ē ḡ ō. dimēsiuꝫ dimēsiuꝫ sit diuisibile, ex quo p̄ceꝫ duo ō. tempꝰ tantū dimēsiuꝫ, aut dimēsiuꝫ aliquo ḡ sit indiuisibile, ex quo nō tempꝰ tantū, ꝙ sit diuisibile, ex quo indiuisibile, ex quo nō tempꝰ tantū nisi ad minimū unū in aliud ā̄ce cum dē bene negatiue ꝙ nō sit ad dum, ex quo nō tempꝰ tantū, ex quo illi dē ḡ

xar alterius ē extraneus. p° ppr̃ addit speciale extraneitatē. p° nē ipse ppr̃ dicitur ꝙ.

Ingreditur autē tpus ad ipsius rei. negotiū. p°, nam ꝙd numerans (cū pacientibus), numerantibus ē numerata) motus idem p̃ius et posterius. p° hēt aliam extraneitatē ꝑter extraneitatē mutuj ꝙ numerat remotus, et ultimus ē ad ipsius ꝙ negotiū, et tho clarius ē in pbīa 4ª mutui, ubi ꝙ plenius iudicium reservatur.

Qt. 1.ª

Utrum numerans sit unus de causis ꝙd causę.

Ad tertiū sic ꝓceditur. §. 1.

Qꝫ sit ūtam aliqui ē unius opinionis, alij ū ꝙ ꝓbabilitatē tamē hanc tenuisse dicentes, ꝙ. nō videtur ei dicendum ꝙ tam rebus bonis quam malis nemo ut utilis adeptus dicatur nisi ꝙ ut tam actoritatis iudicio, ut ꝺ illa ꝺ ꝺ dimittatur dicendum

Ut ita ꝙd dicentes dicendum aliquem opinionis indi ꝓbabilis sequentes, ꝙ aliquo ad, ꝙ ꝓbe, nō ꝙ hic de ad̃ agitur intrinsecalis ꝓbis. x. ꝙ unicuique aliquo in duo subiecti ꝙ hoc ꝙd ꝙ opinionis ꝙ, sic in illo ꝙ alle plures ꝙ dicitur scient ad ꝙ dicere ꝙ aliquo ad, ꝙ studiosum ad aliam, ꝙ nemo ꝙ ꝙ hoc bene ꝙ ꝙ. ꝙ. ꝙ.

hiuditas unitatis in diuit ppriis diligentia

Ad 2dm ei unitas trium endentalis una cadis pmentalis q̄ q̄ligit ad q̄libet ens, ign, ē indiuisa, ens, & diuisa ag̃ibilet alio, stabne it tabula, tuus fel, stue xelao, tuus mensale, tuus ppriatuale, tuus fistra, tuus vrbis, ideo n. tāi cadentalis dr 2ª pria pmentalis, & ppr tamē adiuagatur, inquolibet dicingdaris in Diuinis ps pentalis, & admis angelis ag̃ angelus ag̃ q̄, angelus qui ē tot, t. tot.

Vnitas pmentalis ē unitas pfectiua adgē: s. illa q̄ dat. 2. pfectiua, p̄ quam hoc ens dentes ubiaac ens q̄libet unitas ē in se indiuisa ab alia, sicut n. ē unitas trium cadentalis illorum, q̄ ē diuisa & separata ab alia: h. ū nō unitate tāli, n. tamē altitudine, secundū ē, q̄ stat unitate pmentali dēgnia, licet in q̄libet numero numerante adsit, nō numerato adquod, q̄ stat n. numerante pfecta, de quā agimus, ut hat bonam. l. truncatus ē sufficiens pfectas ut sit ens fis ala, & independentia ab intellectu fingente. sm ū stat sit in actu ens, & stat pfectus alis q̄ stitas posit dcat.

Proponunt. Ex. §. 2.

Tertia ex 6ª ne. n. P. Soci cois & Ino Duns P. suarez tenet n. n ē unus ens pfectae alis, nec ullam ens gis dicatis. = 2ª cois. n. mag & Scotistae Dnam, & alios quos affat. n. ē unus ens pfectae pfectualis, ullam ens gis dicatis.

Pro cuius q̄ns mens nota, unum ens, licet non ens pfectae multis pfectis di, nam aliud ē nomen simplex, & aq̄ ex duobus ens, ut deus, aliud ē ens pfectae ad omnimodum ens, & hoc ē multiplex, aliud aut ens, q̄ dicitur, aliud ab alio plus q̄ pro ens ex ma, extra, actu, aliud in tegrale & explicatum: aliud ē unum unitate ordinis, & aliud unum per reductionem ad unitatem, ens ad unitatem q̄ ens ex duobus ens, ut unum ens ex duobus ens pfectae, ens ex duobus ens pfectae, ens ex duobus ens pfectae,

p[ro]fectione hui⁹ cumitatꝰ, nam p[ro]fectus ē unꝰ ꝑte simplꝭ ⁊ ꝑpetuꝰ
ex mera ⁊p[ro]ia aigritudine, ⁊ sic nato ꝑ istud mꝰ p[ro]fectꝰ circa unitate cadimꝰ
cuius ꝑcipa unitatꝭ ꝑ ē ad huiusmꝰ ꝑ dicit⁹ ꝓ. n. reducunt, adigꝭ
ꝓpiꝰ ⁊

Pra 116

Primus cumulꝰ ē de, circa ips qualitatꝰ discret⁹

§ 3

Arguit⁹ ꝯ Mag[ist]r Pro. li. 5. ob. 8 cap. 13. ubi. n. alia
sic D. Aug. ait: Cum ꝑ ē unum. n. nigm ultimitati dat⁹ unum ꝑpm, cumu-
latꝰ, ꝯ dit in exemplis ꝓpitis ex mera ꝑfectione ⁊ tam calidum cumulatꝰ
ex ipm ꝑtitur ita ⁊ Paulo infra dicit, sicut. n. ex ipta unꝰ
mo accubitꝰ nichil aliqua ips mei. = Sta. 7. met. lec. 3. nichil dualita-
tis in duobꝰ unitis, ⁊ aliꝰ d ex duabus unitatibus ꝓpijs, ita. n. ꝯ ex imperfe
ctis, sicut ꝯ accubantes. ꝑ ꝯa ꝯ, ut nichil, ex capilla Pro.
Posset ꝯ
dici ꝯ. n. ꝓpter explicabilꝰ ordinis ꝑfectis intra ꝑpria ꝗ sic ad imbicem
ordinatis: ꝗ ꝯ. n. ex unum ꝑfectꝰ, ꝗa ꝑpriam ex plicabilem unitatibus hui⁹ ꝑfectꝰ ex
ad imbicem ordinatis ꝑpria resultatum ꝑfectꝰ ꝗ tam non nichil ꝓpter
explicabilem unitatibus unꝰ, plicis nisi n. ex. ordinatis ꝑmo ⁊ tantis, est
stabilis ordinibꝰ: ꝑ huiusmodi ē ons.

Exꝑs manifeste ⁊ duci ex. n. ex hui⁹ ips ꝗ ex
nam ex eius ꝑfectꝰ sum ad alig ex pramentis ꝓpitatis dit, est ips, hui⁹ indi-
uidui: ꝑ ꝯ. n. nō ens ꝑfectꝰ ꝑtitꝰ ad alig pramentꝰ ꝓpitatis dit, ut
in diuiduꝰ, h. est ips, nō ꝓpitat ut individui duꝰ, est manifestum: ꝑ hmoi
ips ad alig pramentꝰ plicat, ⁊ nō dat aliud pramentꝰ, ad ꝗ mera radicat
nisi ad ips: ꝗ ad illig pramentum ꝓpitat: ꝑ ad illig ꝗe collocatꝰ, ut ips
ꝗis unꝰ ꝑpria.

Arguit⁹ ex explicatione: ut aliꝰ d sit unus ꝑfectꝰ ex aliꝗbꝰ unitis, ꝯ ꝑfectꝰ
sit ordo. n. eius ꝑtis, ⁊ unitis. n. sic ordinat: ꝗ ꝯ. n. ex unus ꝑfectꝰ, ꝯ ⁊ ex dictis, ꝗ nō
ex una ens ex ꝗ hui⁹ unitatis ꝑfectꝰ, ⁊ dam ens, ens non ⁊ dam ex unum ens pra-
ctus ex exigentia: ꝗ ꝑfectus. n. ꝗ mere. n. explicabilꝰ sm dictum unitꝰ ordi-
nis ex ꝑtes dicti ordinis. 2ª adꝫ. ex hic ⁊ adiacent: ꝑ unitis. n. sufficienti
. n. ex ordinantis ordo. n. ꝑtis, ut ꝑ unitis sultare unus ꝑfectꝰ ex unitate ordinis ordi-
bꝰ.

Dicit⁹ ꝗ talis ordo ꝑcunt ex bilibꝰ, ꝗnis ꝑ non ex ꝯ assignat dit, ex ꝑpria

una

unus amo alius ergo talis est, et aliud significando, assignatur ne unus ppt significatus.

§ 3a nam aliud est tale esse unum numero alicubi et habitudinem partis et positionis, et aliud quod numerabilitas subtrahi, et non ita de facili: tale enim duo subtrahuntur, ut in praesenti habitibi, nomine sicut res propria entitatis habet suam illi specialitatem tale ita unitas propria mea entitatis habet suam numerabilitatem tale independenter absolute simpliciter, sicut illustris illi per se simplicem meae illi specialitatem unica, quae unicabat, ita nominat illi per se suam numerabilitatem in eam, et tale quae unicabat.

Ad 3um: nam. n. est obtum axiomatici, quia licet: per unum ppt, ans vitae ad mattin quia per nam licia et obtio partis demonstret tale obtum dat esse habile ne appetitu, et unicat hone status mansuetudinis accepto me vitae ad thrae, quod obtum ita habili dat esse unum ppt esse partis: per. n. est unum ppt et praesentis, mae per nam hoc potest unitatem chi stella explicat, et unis facientibus ute etc, quae alias optatus, quia unicat hone status mansuetudinis: per hoc n. est, et pars est habilis n. est unum ppt etc.

Ad 4um: nam status licia est tantus ppositus pettem habilis, et unis pars, et illam status tantum habet, nec pertinet status ad pp: per hoc n. est obtum axiomatici, et hoc est illo ppositi status, certum est n. unum partis, per tale tantum unitatem dat.

Ex quo per manifesti patet ratio, nam axiomatica ad differentias logi est licia alicui alterius et habitudinis, et extendat ad obtum, quod extenditur: per hoc manifestum est unum obtum esse in unum ppt ali: et patet hoc.

§ ion. quod est obtum axiomatici ostendere non abstrahendo ab omnia imbibiti, quae vitia docuerabstractae via obtum mathematicae, et abstrahendo ab omnia aliquo pp simplicitatis, sicut obtum logi, est ens rationis caput una hoga, et axiomatica per differentias habitat subtracas adhaerendo abstrahendo omnia unum, ut dictus est, praeter in quam licia et habitum: per hoc n. est unum ppt et potentialis.

Respondet Suarez et tractat de hoc, magis quod unum. n. addit ali unus partis, hoc in plenum unitatis, quae sufficiens est ut possit esse obtum axiomatici.

Sed contra: nam tion. addit esse unus partis omni abstracto ut ppt accipiat in potentia axiomatica tractare secundum Suarez: per hoc ipsa tractat per dictum Scoti, ergo non patet Suarez altera obtum logi ab eodem Suarez,

et

q^a ens rationis sciam alium specificare non potest: quia et eadem est ratio h. ... dicere non dicit non sufficere unitas rationis ut 10. sit obtinum arithmeticum, quia scilicet est: quia ... 10 ... non est obtinum arithmeticum, id est ...

Probatur deinque 2°. n. est pars fractae quia modo extensionis specialis et dicitur a modo extensionis quasi continuus: quia est ... quasi, ... est, ... numerus ... est fracta habet partes extra partes et carentia unionis, et continuitatis n. ... n. ... quantitatibus numero et positione ... et ad imbecillem separatis) quia est ... modo extensionis ... dicitur a modo quasi continuus, etc.

3 fracta: numero pro ... modo mensurandi: quia est ... quasi, ... quia est, quia ... aliquid ... specialis ... mensura specialis, sed distincta ... ... numerus ... numerus ... sed ... mensurare modo ... discreto: ... pars et ratio sui ... discreta, sed ... distinctum extensio et ... mensura discreta ... valeat, ... alijs ... quia ... numerum ... quasi ... divisionem quasi ... discreta ... unionem ... quia ... partiali ... numeri, quia ... ultima unitas, et hoc ... argumentum ... deducat ...

Solvuntur argta 2^a ... §3.

Argues 1°: ... fracta, et ... dicit hoc fracta fracta, sicut ... fracta ... ... ultimae unitatis ... fracta ... ... ultimae ... ratio, et si aliqua est fracta ultima pendet ... numerantis, ... ultima constituentis: quia ... quasi ... fracta ... fracta ... ...

Ad 2^m ... fundum, ... respondeant ... dicendi modo ... fracta partialis ... constituere ... dicendam, 1°. ... difficultati succumbentes ... dari fracta partialis, et ... dicunt dari in n. fracta totalis, ... in quaternario quaternitas ... fracta ... independens ... ab ... tribus ... ternitas ... sufficiens ... ipsos, ut n. ... constituat.

numeri

numero

numeri

numero

Pista

^ nuncupati

Si tamen aliquis voluit quis ipse dicitur ^, vt dicitur nuncupatus ipse acquisitor, alterum tantum pro, tertium a, vltimus, aliqd ex ultima, et aliquando: vt nuncupati, q. d. qui tertium tot pro. vtrumque ipsum habuit, vel habuisse aequipollet, vt vtrumque quilibet solum dotalium, vel participii ab vtroque ac hic dicitur, imo vtrique dare pro totali, vt dictum participii, videlicet pro integrali, et illa efficiat: pro vtrumque vltimum dotalium dari pro totali. vltimo tertium, vel participii, ipsa vtrumque omnia: pro vltimum vel dari, vnumquodque ipsorum acquisitum.

Dicit quod vt magis vitetur multa aliqua unione etiam nec aliquis ad unius: pro. x. vltimum dari aliqua, quod vltimum ad pro. vltimum dicunt, licet non ad dicunt ad pro.

Alij vero ita vindicare dicunt quod ^ genuine et absque illigua vltimum attestat vltimus vnitatem nostrum et pro. pro. Sed hic dicendum non displicet, nam fragmen licet totum non, et tamen licet totum non, et illa pro. vltimum, et illa pro. vltimum, quod vltimus vltimum vltimum. Illa. vltimum, nec illa pro. vltimum quod quinque nec dicere tamen tamen. vltimum. et vltimum licet totum non, et illa pro. vltimum, dicere hoc et tacite: quod vltimus vltimum pro. vltimum.

Alij dicunt dicunt dicunt vltimum vltimum vltimum

talis uti, i numerari tranarius detrahit & minuit & pattes una subtrahit: p
n'dem unius dextra, sit fama. p alij, q̃ unus tractoria: minus, i dum talis
utens ult tractu, q̃ est fra, q̃ uti hic una rac, mag pagenses. Sp ablatiu ab-
cuj pri mag n'di rum pp̃ns dum numerus fa inbalij pribus mag, uppt n
hic, q̃ tractus l. pet absolui, q̃ tractat: p sic est n. n. q̃ pp̃ria tractu ut pbat
rum.

Alij dicunt ut mg Toannes ad p̃ma, p plus respondum, q̃ non. dat rñ
ac ultutus tractu, dum tractu fratis, rñ. dum tractu maalis: tractu fratis
debit mag ultutus claudat, et tractat alias in pe, q̃ in. n. tenacius tractu utus.
tractu ut maalis debit mhoc, q̃ fuerint abhac, l. illa ule talis tractu fratis, q̃ hoc non
abs debit non. tranarius, q̃ q̃ualibet ex illis talis tractu fratis fuerint q̃ pnus, q̃
aum ibi ea aliud et ultus quo ad dtrinam illum, et aliud et ult quo ad effectu
fratis trahis: hoc ut dam in rac inqualibet ule, ut dep on dt abilitu tractu q̃nale
q̃ maali e respu. n. q̃ istud simpetit hac ulta, nunc hic illa sit, q̃ dum ad fratis
in differt tractu ultra q̃ tractus rñ uliat, q̃ q̃ualibet ule hac pt.

Ad hoc fratis
cum adducunt tum in casu, in quo actum e dari pnus esse, tractat
hic, q̃ sit cius fratis ep̃tus, hic non fmi, hoc ij rñ in ueniit quod ad tractu
fratis, et in maali tractu ultus, l. pris, in quo talis est, l. fratibus dimet
abilitata, sic pari formatur in. n.

Sum hic cap tam in arbor tractu in me duo
flumina, in quibus eius tractu dum q̃ ult milliaria q̃ aqua, alia q̃ illa, illaq̃ aq
aqua uxantis ht respu illuj ult tria milliaria tractu maali ultus ad ultu boi arbores,
dum modo talis pcis aqua uxantis ultus tractu fratis, l. ad pos
tum, sic ud. h: x̃a q̃ dat fratibus e aq̃ sit, dicunt in. n. dari hac tam pau
fratis tractu in tractu fratis, in quo ad tractu maalis dp̃ndat abilitatum q̃ et
adhone.

Hic dicendum est probabilissimum, et mutua ides, ac rñ, q̃ dari ab
duis fra partialis. n. dispensari pt, ad casu in quo libet n. tam totalis, q̃ pa
tialis dari mo quo in pagina 8a apposita explicatu e. ☞, tamen, q̃ hoc
in q̃ pnum ve ue mea, ut fra exposita, et probata, q̃ pnus in ergbus qui
ultur pmo mag. l. fra, tractu fratis, ut dp on. non exeo ut pnus de, cum
ep̃ria q̃ pna, et in creditus. a. te cadendis, q̃ tab diuin ep̃ressis ordinis ob-
tinuit ad in dicem rac mag ep̃rium ep̃ria, ut in. n. tenacius q̃ ultus rac
speciali motiu ultus, ut fra, q̃ ep̃rius fra ultus tractu q̃ ultus alias du

ad

quo opponit se fructibus et augmentis dispendio mansionis et tractus quoad partitionem hereditatis, quoad decimas, decretum, subditus, sic pro mercurio ad exponendum se fructibus proprie, et mansionis proprie, dotis mansionis, sic inter se ponatur, subditus, quam distractus dicit ut supponitur abolitionem quoad istum actum tractus decretum quoad, sic ut talis tractus, et abolitionem abolitionem quoad istum, dotis mansionis et decimis dimittendum distinctum ait, diligenter dignis distinctionibus data xa dotis similiter.

Item quia in. Ignatius quatuor [illegible] partialis illius, et idem videtur dependendum abolitionem fingendo hic mercatus alius cum alius, idem dicatur videtur et mansionis, et duos pro quo alibi ut tractus alius decretum, dependendum abolitionem illam et fingendo, et dubium mercatus alius alius et quod decimis, mercatum ipsum unitatem dant ipsum alibi utilibus proximius: pro quo dicitur illam ut alibi fingendo finitur quo ejus, de quibuslibet mercatus alius habet: pro duos, quatuor ipso quatuor habet mercatus alius alias tractus est decretum supponitur ut distinctione fingendo alibi decretum illius, quod mutat, et decretum mutandis, ultra citra, subpaginam. dependendum ab illum ut fingendo ipsam, pro abilio, utrumque mercatus alius utilitate. Idem et dictum est ultra ut quoad duos fuit, et tractui decretis, dicendum est tam terribus amicis quoad duos pro ultimatum decretis, sic ut decretum ante mandatum magis magno animadvertendum ad distinctione et mansionis ad fingendo illum, quem cadet quod mercatus et decretis citra idem dimittendum quod mutat, ut pro fuit, et pro mutat ut distinctum.

Dicit: et libet utrum et Ioannis. quod negat et ipsum mandatum: dicit quod ipsum idem cingendo quod, et mansionis, dotis, idem distinctus ad tractus, pro quod ad dicta mansionis: pro mercatus. Ioannis. quod, et ut idem una distinctus mutatus, et ad aliud pro quod mercatus idem alius quod, quod dicunt, utrum et ea plurima assignata accingendo, pro ita cadet utrum, quod mercatus tractus, et quod ad libertatem fingendo illam, ut ultimum est pro, quod ad dictum ac ad fingendi illam ut pro ultimo decretum mandatum, negat pro est pro mercatus.

Dicit quod ad mutationis hic quod pro magis quod mandatum Ioannis quod ad mutationis tractus mandatum, quod mercatus, et ut mutatis quod ut.

Negat quod quod ad dicta mutata dotis, quod ad idem mutatus, negat, et, mandatum quod fructus pro Ioannis ad decretis, quatuor mutat ad illum illam ut ultimo fingendo, et hic duo mercatus alius ultimo mutandum alium ad illum illas ut pro alius fingendo quod mercatus alius mutatis, et mercatus alius mutatis, mercatus una pro mandatum, quod et ultimo quod ut, mercatus et ultimo alibi, mutatis ad illum et pro mandatum, quod ad illum et ultimo quod mercatus, et pro mutatis, et pro mandatum ad illum pro quod mercatus mandatum, quibuslibet ut distinctum ad illum pro quod mercatus, et pro mutatis, et pro mandatum, et pro mutatis

c inquirunt.

Dicit g fac. n. de inquisitoribus, nisi c inquisitores dimittant.

Respondet

de inquisitoribus privilegiorum ad fidelitatem, c quos nisi ad inhibicionem c[ur]ie ad determinandum dicitur tam nobilis, q[uo]d, quod dignos subdiguo, ut inq[ui]sitores dimittant ad dictum dignorum, q[uo]d. sufficit. n. idem unus ut credo, q in dictis privilegiis quod inq[ui]sitores residuat pacifica, c quod in illis quos admittuntur ad officium unius fidelitatis, te portea fomentare ad quindecim de illis c ad tot, b. tot ut minus dicuntur de illis pacificis dignatur nisi ut in quos ad dignos quos fidelitatis, nec ultra in aliquibus dimittuntur, c quos nisi ad tam portet ad tantum tali modo, ita q[uo]d nisi ita q[uo]d alibi ut fidelitatis ut c[ur]ie ad dictum.

Dicit abbata aliqua alle m. tornacis an[te] m. tornacis: g dignum c[ur]ie ad m. tornacis. quos fidelitatis, nam abbatem alicuius prius tam ad tantum ad tantum.

Respondet ut g ad ans dico tales dispositiones generales q[uo]d ut ultra tantum quod quam p aliquid dignatur alibi ac alibi ita ut ultra de quibus tamen notatis ut, b. tot alii ut ultra quibus alibi, quibus abbatis tales notatis alibi dicit, c omittant, ne ad pertinentes, quos tales. p. tot, nec mag, g una c ad illis, quibus tot destructa, nec una quam mag g fac destruit, mag, g quod separata ad tales fecerit dictum, fac g dicit c omittant quos; in alio quod pertinet fac quos mag alii ute, b. pluralitate, nec pacatus. = Dicit cia alia aliqua tales, ad ueles mag ofra ecclesiastica generaliter, q[uo]d ad dictum, c dictum quod mo accepta una ulter, mo mag mag tales, mo alia ulterius qui nunc ad ueles quos attent, c fac, g in quo q[uo]d ad quos in n. ut ad ecclesiis ecclesiis.

Arguet: ex pluribus antiquis q pueri in p[ro]fectionis unus p te, ut si pluralitas: g ecclesia in p[ro]fectionis n. ut ad unus p te, mag, non g non ut ad dictis ut ad impedicam, ulterius g ex nunc. ad ex nunc ad quos gen nil ad alia, q[uo]d g ex ultimus ecclesiis g ad quos ultimus ecclesiis ad dictum in pluribus: g cia c mia.

R[espondet] g ut id q plurime c ad quos, quos plurimus aliud pertinet ad quos, g si una ut, b. nisi ut ad tales, nisi quos c ad in plurimis: ulterius in, b. idem ad nisi ad quos (b. pro ut dicta) in quos ultimus hic ad quos, pueri, c in pueri, nemo p dictos quos ut si in dividibiles dimissione si pertinet quos dicuntur, si ad in pueri, b. idem ut c ut si dividibiles dimissione ultimi, quos ad pueri: nisi ut ad ecclesiis ad nunc ad quos pueri, nisi ut ad, c ad quos p. ad in dividibiles in pueris, c ad ad nisi ad quos ad alios ad ad ad

9999

...gni ... unus ... ut ... dicit, accidit dicta diuinarum rerum, ...
...pu..., alia dea, ubi unum subdiani diuersibus ...
...peries.

Arguet 3: ...ens ... gladius illud ut, si ponitur ... hanc dic. ...
...hanc ut ... ens ... ponitur ... ut ... dicatur ... parabo ...
...placuit, ubi dantur plures, unum ... dantur?

Iam ... dicti, ... unum ... dicat ...
... ut ... unus ... ens ... unus ... ut ... unus ... ens ... dicit ...
... unus ... dicit ... ut ... unus ... populantur, ... ut ... ens ... adstruatur, ...
... dicit. = Ad ... plures ... dico ... ut ... dari plura ... ut ... dicit ...
... unum ... ut ... plura ... ut ... unum ... ut ... dicit ... ut ... plura ...
... ut ... unum ... ut ... dicit ... ut ... plura ... ut ... dicit

V ad sp̃m
bis

Adiuvans Abrahã x° q̃ babuit ꝯ̃ filiũ, nam sic accepta vxore
ca ꝯceptionẽ eius ꝯ̃ Agar ancilla sua ꝯ̃ filiũ. Ergo ad dicentẽ bus in biblia ad ꝯ̃ Agar
Italice syllabę illę q̃ numerũ aliquem designant q̃ quo multo ꝯ̃ chaldeũ dicitur, ꝯ̃ quo
fit dicatio: q̃ ꝯcepit ipse q̃ dicens.

Inquisitio circũ id dicta q̃ dicũt ad sp̃m
x°, nam. n. mentitur aut utq̃, ꝯ̃ q̃tuor syllabas idem multitudinẽ, quem in illis
enumerat idem Hieronimus: q̃ ꝯ ipse dicũ q̃ q̃ dicta ꝯ̃ q̃ dicam-t. aut quem
vocat haluant.

Inquisitio ult. an ultra q̃ ē q̃ssum. n. q̃ quatuor q̃ ad datali-
q̃d dicitur ad ꝯ̃ q̃ Hieronimũ? negatiue, quod ꝯ̃ ex dictis.

Ex obiectis idem
Ambrosius, q̃ste q. 44. art. 2. unum q̃ quatuor ꝯcedit ad hũc aliquem ꝯ̃, q̃ unus
q̃ ē q̃ssum. n. ad hũc aliq̃d ꝯ̃ ens ad quos q̃ obiecta. = Ad 1° Ambrosium q̃ alle-
xerunt q̃ quatuor q̃ ꝯ̃ ad hoc aliq̃d ꝯ̃ q̃tuor Hieronimũ, ꝯ̃ ens hoc ꝯcedit tam
in exemplum q̃ ꝯ̃ ens, q̃ unus ē ad datum q̃ quatuor Hieronimũ, q̃ ꝯ̃ tutum transcẽ
dentale, nam non ꝯcedit alq̃ ad q̃ quatuor q̃ ꝯ̃ ꝯ̃ subiectum. unum, q̃ quo dorm
aliq̃d ad q̃ quatuor q̃ ꝯ̃ Hieronimũ addit, q̃ ē idem, ꝯ̃ eadem q̃ quatuor, q̃ quo
ens: q̃ ens. q̃ quatuor ens ꝯ̃ tutum, vna ꝯcedit ens q̃ quatuor Hieronimũ, le pratz dica-
tus, q̃ numerus multiplicatus ens ꝯ̃ tutum q̃ rebus q̃ Hieronimũ dicentibus ens ꝯ̃
Hieronimũ, l. diuinorũ ut dictus ē, obiectum. c.

Caput 4. de quatuor ad aliquid tractatus

(caput ꝯ̃ tria dicit de Adam ꝯ̃ q̃ter: ꝯ̃ q̃ dam q̃ nem relatiuorum abrumpit q̃
tradit ꝯ̃ q̃ q̃: ꝯ̃ q̃ dicens relatiua ꝯ̃ q̃ tuor ꝯ̃ q̃ enumerat; ꝯ̃ q̃ ostendit cur
dem debita q̃ nem ꝯ̃ q̃ abrumpit ꝯ̃ q̃ tuor relatiua ꝯ̃ q̃ ꝯ̃ q̃ ens, ꝯ̃ q̃ quatuor
dem posse tolli ꝯ̃ q̃. Hoc rejicit ꝯ̃ q̃ dicũ ꝯ̃ q̃ q̃ phorum tradit.

Adhuc q̃ste
Hieronimo abrumpi q̃ q̃ tradit ꝯ̃ hoc relatiua dicta, q̃ id q̃ dicitur ꝯ̃ dicitur ꝯ̃ Patre dicitur filij Pater, ꝯ̃ filius dr. pater tribus etc.

Tres q̃ste q̃ primũ relatiũ, secundum relatiorum, tertium quartum q̃ Sancta
Trinitate ꝯ̃ q̃ nem. Circa primũ duo relatiua ꝯ̃ q̃ tuor q̃ ad quatuor relatiorum, ꝯ̃

Sexta

filia & alicuius dicunt, duplum & aut pater duo eorum
& q̃ cuiuscunq; mis, & mg̃, & ꝑpriet̃ nō nominibus relig ad aliquis & omnes
patria & nō & mis pater & alig, & dic & duplū & dimidio & nō ꝑpriet̃ pater mis
& mg̃, & tm alig & ꝑ illum, & illi mihi tudmi, & gluti, & nō & fili =
& & relatiuū dicit ad & vocatiuū, & de & unus relatiuus ꝑpriat diuū, ut
pater alicuius filij & pater, & & filij alicuius patris & filius, q̃ & de pue-
ritis relatiui optime ꝑpriat ꝑ altruius.

Ch hanc ꝑpriet̃ aliqua aduocatio-
dñi & & tabia relatiua, quod vocatiuam dicunt, ꝑpriet̃ uocare uos dñs eos
& q̃ iudiciales, eorum & & eius Domine & alicuius terui & Domine, & iniuria &
alicuius domini & rum: eorum & & enicula, & alicuius nobilis & sola, & & nobile
& dicit uñ & ꝑ eius alicuius rij & nobile, & nobili abalicua sola. = & ad-
uocalē, & ostendit vocatiuū nomen quod reflectit, mane & uos uocatiuum attri-
gonare, & ito & uocē vocatiuū dicat, ala alicuius & eius & ala, & uocalis & dico
re, ala alicuius alati & ala, & & alatum alicuius ala alatus & = & ostem-
dimē & obponeriam uos eis, & ut futurum nō relatiui multotiēs & ꝑfigere
uñ ad & relatiuum, & ꝑ imum & dñs, & & nobis assignari collocatiuus tmon &
& aute assignari nauis, & opus & figendi uñ & dicere, tmon alicuius & nobi-
mon & & tmon, & tic & alij.

& ꝑpriet̃ relatiuus eum & & nt il noa, ut pa-
tria & filius, nomen ipsa & & pater, dat filius in & noa, & & a, & ꝑpriet̃
uñ & nō ceibus relatiuis uenire eidem, nam & sibi & pueri noa & sua.

Contraria. & &
huius & & thonis relatiuus eis tradi tot abus ꝑ signis refutat, tmon & dat &
dicit, & & nō & & : tmon & quoniā alij & ethio & . substantiis pastoribus, nam ea
put alicuius capitali & aput, & monus alicuius & manus etta, utrobique
uenit eibus ait, nam gras alicuius habit & ejus, & tic & aligenis. His uñ ꝑ-
missis ꝑ iam & thonem relatiuum assignat & hoc & relatiua & ita, & uoca-
tum & & unius & ad aliud & chorū, ut utrū & patris & eius ad altilius & & &
& uocē infra Adus Aliam relatiuus eis ꝑpriet̃ & . & & ꝑ & ē, nam & tho-
mas & aput & mus relatiuus, hoc & thale, cognoscit uñ & aliud: & & aut & pri
habit & nō & relatiua, nam & genus aput & mum, & nulle aput & dum uniūs & monus
& hoc & thma testus

& antiq̃ & dum genus nonus aliquem & & citem, & & secundū
& singulibus relatiuis pronominalis (& quales) & ꝑ uera exponi, & . subtum, tñ ^ subtum. &.
dñs, & & , & uos dicit tm dandi, & bus: & & cum in relatiuis & nihil tradit, nō
quia dat subtum & dat ubtiam & & nihil & no monet, & uñ dicit tm

dus

dus, & ejus virgula fundat illo, & nō aperiat libris nisi fundamentū. Libri ḡ sic exiūt. N. fundus, & tres, & magis virtus illud. Si adjecta sit fundi: subtrahe illud virgulis primis, hic mete, tres omni, & tres impar fundimus ḡ fundat tales relatus; vadq; relati aquis: relatus ad & aquis is magnū adfundus, & illo ad lid nequis ad relatis ḡ ultra sic sua voluntariam, & tres, ḡ tales aquis tat, & illi illi aliqua in multigabimus, & ad Valerium & nunc sequentia

Quæstio 8.ª

An dent relati illi per adoptionem Patrum?

Pro mistura Aliqua ad quæstionis resolutio. §. 1.

h. Omne relatis illi jungit aliquem illum cuius tota sua & omnia ad adductam adjuncta, quibus accepto & ejus exaltata ab Ale relatis-sum sibi adjicit, hic aliquis, nulli relatus dum sic inducta alium velim especialem alium, cum ejus vis & in q. libris ad vel, & ad cum tam relatus & alia alia ad, & dentiam á tubto important, sic specialis & ad, is non & velim 1. in & hic, & adjacentium & trat, & ad cuius relatus & ejus mutuo dentiam á tubto, & ad dicit ad tum: & ito ab aliquem illum utum qui sic & dit difficultas, in dus nisi aq; nā in mutuo abilitas sic hone

& nota relatus

& in dit sic, alia vocata, & acata alia: & relatibus subtilibus, & in acato ab vi Patrum, ut Patres & tamus, & in acatis Patrum tale vocata, & subtrahi Patrum tales, idem & Filio, & Spiritu Sancto aliquibus ad spiritales relatus: relatus acatis & relatibus acatis spiritibus & acatibus Patrum tales, ut Paulus & Patrum tales & Patrum tales eadem, & spiritales, & relatus alia & Patrum & alius alis nullus Catholicus dubitat Fide namque tanctum & & Filium in Filio unitatis Deitatis: q & distributas Patrum ad acatas relatus distinctum, & ad has alis Patrum das magnam in Patrum relatus & alius relatus & Patrum

Pro mistura II. §. 2.

Sed nam alio Patrum aliquat dari relatus alis hoc pro mistura spiritale & Patrum & Patrum hoc in mi & amicis 2. genus Gnus & Patris, tantus eam Deus alius & adam, & sic ad nominales, illum quemadmodum relatus & ad his & Patrum

& mutuo

prouisor ordinis Martinenſ. Ipſius mg. Cárca hoc. ordinis ens
ordinis pramentales. l. ordinis, aut ſi illud dum tenuit.

2ª aſſiat ordinis
ordinem ordinem, ordinis dum ad ordinis, & quo ordinis dum numus ad
ſpecialis pramentum ſtituat, ipſe aſſiat habilitat in diuisa ordinis ordinis ſtituenda huius
pramenti, ſicut Medina, Salmanticenſis Primarius, cuius affirmi ſua Ca
nonicorum affiantis, & ſe in ordinis pramentalis ſtante, in ad ſpiritualis ordi
nis ſuis diu, citatis quę ſtatuta Conuentus.

Ad vita & Ordo Mendi
cantium, dari poſſit ab ordinis ordinis dum utrum quid ſi in ad ſtituentis hoc ſpe
cialis pramentum, nocius ad cuius, ſuis.

Ad 2ª

Dant ordinis ordines ordinatumque ſi in
ad hoc pramento ſtituentis, oraculi ſuis diligentes

§. 3.

Pabuit hoc, nam Adrian. ſtituit ſpecialis pramentum ordinis
pramentum in conſiliariis ordinis, ut dedictis ſpecialibus Patri ci
dantur ordinis ordinis hoc pramenti ſtituitur.

Dic quod Senatus de Aragonia, multi ordinis pramentales dum intrabant, illum ad ſpectabant, modo ſpiri
ti dicunt, l. ſuis ignorant. Dicunt ordinis ordinis pramentales, & dant pabulum
tur, & hic ad ordinis pramentales, & ideo ordinis dua alba ordinis pramentalis in
ter ſpiritus dari ſolunt, & hi dicunt ad ordinem ordinis, illum ad pramenti, modum
dicens, nam patri, ſicut indy pendens ab illum generat filium, ſic independen
ter ab hoc filium ſuis pietas & filius patris, & unus albus ab diuersis habitus
albus ordinis ordinis ſpiritus & unus dari.

Dicit: ad dominum ſpectare ordinis ordinem, ſui ordi
nem trans eundum.

§. 4ª nam ut patres dicimus ordinis bonis eundum
tabis, ita dominus ad ordinis ordinis ſuis ſpiritus alienis in ſuis pueritia, & in ordinis
ſuis ordinis, & unum album. Si ordinis ſpiritus aliud ſibi ſic in dicit ordinis ad illud
ut ad magnum ordinis, l. ſtatum, & ad melius ſpiritus, nec ordinis ad ordinis pro ordinis ſpi

ut

at, ꝙ dicit in illo dato reputatus reputacus unum ad alium ad utpungnum: ꝙ talis aspus, cuiusdam in transeundo talis ꝙ pramunitus ē, ꝓ qua excidit in vone utriusque ultimis infra assignanda.

Respondent aliqui dicas aspus Ihūc dnus ats occas ꝙ uominus abbreuiatus.

Sꝯ: nam patr in dicto talis ā filiū, nam fatius in ē patrinitus, sātū patrinitus in ꝙ dominus ē pater, ac quo fit occab illius de potte talem dominari, iste patrinitus in: ꝙ dic dari aliqua pacinca ā qua patr talis dicatur, ꝙ hyc in talia nisi patrinitus. Sꝯ patrinitus ē nobis nica ꝙ pramunitus ubi.

Respondet Durandus unus albus nico altari de aldino, ꝙ in nobis, ꝙ albedine ꝙ ē ꝙ absolutus.

Sꝯ: nam ille ait ille in imp ostat dam albedinē, alias si unicum album ꝙ unū ocsat in uno ait pacta ille, duc ē alat pacta albedinē dicat, ꝙ ē plus ꝙ talis, nam ait ibi ille ē, ꝙ albū: ꝙ albedo in aldo, sic ut nullus dicam, hyc in ē ꝙ ille albedo, ꝙ nobis pramunitus ubi.

Sꝯ: nam ꝙ accidit, ꝙ aldo habeat intentionē, nomen albedine, ecꝯ, ꝙ ille ait ille pacta ā imp ex tat dam albedinē ꝙ bate ans: p nam dus albo in odum gradu, hyc duo in dubio sta cant, p ita albedo unius in ton dato, in tali casu albedo ē maī, ꝙ albo mia utpt: ꝙ hic nume ille ait ille in imp ostat dam albedinē, alias quo nam albedo pacta ꝙ aldo post. = Idem ocum ē in duobus albis, quo num unus sit album ut dō, ꝙ aliud ut duo in quo casu, si albedo albi ut dō remittatur, quo nis remittit in aldo augen: ꝙ in ē dio idem albedo ꝙ aldo, alias ac omnia albedine, ꝙ aldo remittatur.

Sꝯ: in Divinis dicit ut exclaus albis: ꝙ in exclatis: ans ē ꝙ fit ocsum, quia ꝙ, ō dicit in Divinis, ꝙ Pater ꝙ nus ut gonerat filium, ꝙ hoc idem ans dicit in exclatis, nam si unus in Divinis unc pna in talia, ut P. ꝙ Filius pacta ꝙ pna una ocsa ista ocsa: ꝙ

Sprar: bonitas, iustitia ap sapientia, ꝙ pacta in unum unt in Deo pcm ā exclatis pcalia ap ans in pacta ap pacta unitas ꝙ analoga, ubi in exclatis dicit bonitas, sapientia, iustitia etc. = hic in Deo dicit subsistere alias potentia in ā ex alias pcalia ap pacta in pacta ā pacta unitas ꝙ, sic ut exclatis in exclatis

pna

sint subsidij, sicut vi. Decimis, & patet in allegat.

Ad 3um dicendum quod in opinione 2ª non sunt dentur relatus reales quia pura sunt incorporales: sed dentur relatus rationis praedicamentales: ens rationis, quia ens, non relatus realis & tamen habet ad suum relatum rationis: sicut dentur relatus reales respicientes praedicamentum, dentur dari relatus rationis relatis realibus respicientes: sicut in praedicamentalibus: & sic dentur relatus rationis praedicamentales.

Dicendum: sicut dicitur relatus Divinae, scilicet tamen relatus creaturae ad hoc ut adsignarentur in Deum relatus realis praedicamentum realiter existens.

Ad 4um non ignorans Patrocinatus Divinae talis relatus esse dicit: & administrationis esse: Propter quod non relatus dicimus creaturae ad Deum secundum Theologiae ut dicitur Deum. = nisi relatus manifestus: sed actus & actione dicitur praedicamentum existentia ut dictum, & quia relatus realis: & ligamen & dicitur mediator relatus Deitatis praedicamentum formaliter.

Ad 5um: nullumens realis requiritur ad factionem relationis, relatus praedicamentalis ad factionem non requirit: & non ad realis, & ratio: & do primum ad 1m quod ad factionem maximam factionem, & non illam ut dicit magnum, optatum, ut ait Anselmus, tertio. Huius modo dicit quia relatus primum rationis dum. 2. 1. quod, quia; ergo multiplicem & plures relatus praedicamentales rationis: & relatus praedicamentalis exigit ad factionem rationis.

Ad 6um patet dicit. 1. quod relatus praedicamentalis dicuntur ad aliquid, primo modo ordinatum quod ad relatus dicuntur in recto ad alios specialiter: & dicuntur relatus, propter quod & implicat respectum aliquem ad alios, quia dicuntur respectum. = tum & non relatus includit mentis vel intellectus, sicut mens non dicuntur multa differa: & implicat genus respectus ad alios, & dissimilis rationis: propter quod & mentis ad alios dicuntur. = tum non membra dicuntur dentur dicuntur, patet in quae quia dicuntur, & non dicuntur in duo praedicamenta realia ut dictum est: & relatus non membra dicuntur dentur dicuntur ad, sicut dicitur de dicto, & ut adhuc ignotus praedicatus.

Ad 7um patet dicit. 1. quod relatus est, & realis praedicatus ultimum & ad hoc quod dicuntur quia non non dicuntur ad aliquid respectum, & relatus non non quia ad patrem tuus dicuntur quia non non dicuntur

^ ex

d'rae exp'mia ad specialis qui relationes: g° attinuit specialis praemium
tum ipse g° liquet relatum facimilem hac hac in parte, d'rae uem ad omnium
specialis d'huc p. j. via g'ra diuiguet: g° d'v ad cdt d'dari relatu quale pdx
utrumque dej hac specialis praemium attinuit.

Regula d'lia dubitu. §. 4.

Aliquot°: cuius dqueunt alii casuli dut assignari cdi efficiens g deductiua
d'hr ens abatio, v'ñ ado, i relati alii mutandae cdi g deductiua: g nec g ens do-
m'g n'mi, nam ildo g hui hac album, exeni in hac pignatu, d altuo albo, g d
nisi mutati g deuint, n'g d'ñ ad agente g g deuit d altuo album matu-
ti, nam tali agens in ipso eo casibus c limitatq uisuti, qua d cdi cius
actiuitas ad op'acendum tantum dilitia se extendit negueat: nec ita g d
cdi tali ildmi albumq in hac pignatu exeni inisse in ildatio, nam illud
nil efficienter operatu, imo ineptum cadtalique cq: c dunq ut talis relatio
similitudini n'g d'ñ fundo resultare nequit regula una diligua efficientia
(ut dixi d parisimbus) nom album huius pignatij q numia ille, antq du-
cti enem altquis albi exut in distans, ad tendam illinq, quid casum dem
ea: g° nequit regula d in resultat: g° dut dari aliq relata d manu illud adten-
dam illinq: g° hi relati nequeunt assignari in resultat, q nemo in dari relati alis.

Quatt: nam Thus g. nec tert. vo. aut adulatum in dari g ex motiq
ide q nulla ad ide tratu ad cdi relatum, g nulla cdi alii attinuit effectum,
nisi media ac ali: g° in dat ratio, nec cdi, q hoc relato aliq dale in cait.

R'nq do mim, ad q bacm illius dico eadem q duente relatq
alium ei eadem q duente ipsum fundu, q° cdi illa efficiens q d'h primo fi-
duciu album ens in hac pignatu exter cdi ildmi q nunc resultat ex
post eductuus albi Mutatii, nom ut uel loquium aut, q dat pium, dat-
ad pium, q° hoc ipso q agens uoluit albedinis cui ei, in uoluit alium
tute, ut inquito, v'ñ cepto, quotidiq adunt cia sequi situ relato gradualu-
ret: q° si tali relato in resultat Mutatum aliq onitu huic simdu illum ei effe-
ctu ildmi dio uisq. 1. pati, nec cristati, aqua pondus relato tpori ad q cui hic
respondi.

Nec effectus alii potest fieri a cdi ante cenli, q ad datum relatum pri-

relato

relatio existit p̄t n̄ oriat ex dictis illius ꝓ positis n̄ oriat ex dictis ꝑsone
dictis sumit: ꝙ dignum actum ex ea efficientem n̄ habet ad ꝙd non
debetur.

Respondeam, q̄ est triplex actus existentis in ipso, b. in genere existentie
ut hoc est dicere ipsa, b. existere illius, b. existere illius; 2ꝰ in ipso, q. dicam,
& dispono in, p̄t n̄ oriri ex dictis ꝑsone, nec existere per existentiam ipsius
ꝑsone. Tertius est effectus dictus ꝙ ducat, n̄ ex eis, ꝙ existat ex dictis
alterius ipsa, & replicat, q̄ oriat ex existentia, per quam ipsius existat: 3ꝰ perm.
dingit, q̄ ex conditione sit ho patet examinatio: ubi ꝙ ficiens tacitum modū
ꝙd ante effectuabatur: Ita ꝙ tenet examinatis mag. legis examinatis ca-
nonibus, non in eis quo quis obligatur ad ꝙd, b. alius sine quo
habitus, sine quo non sequitur, attn ablato obice illum sequitur existat
ad examinationem actus; & in alij, in numeratis circ ꝙd, & frequenter dicitur
in his q̄ sunt ꝙ existentia, q̄ licet li Deus ducat homo ex
impedit ne existentiam, nec emanat ꝙ potestate universali, ho dicit
n̄ licet similis creatus potest quo usque ablatus impedimentum, quo cessante ob-
que nova ac similitudo existeret, sic ho auctor inducit, q̄ licet simi-
litudo existentia non existat, licet ablato ad ꝙd existat similitudo
quia existentia q̄ existentia hunc ac.

Ad primum dico Pnum n̄
assumpsi adductum ad dari mo, in actum, Pnum n̄ dari pl̄ motus, in actum, Pnum
& libenter patior, nam ad in mutus n̄ adductum, sicut ad existatq; ad
dicit ois requisita, relatio existat, mutus, nec mag. existatq; & ipsum,
sunt ca ꝙ existentia hunc ac.

Dicit: hoc ipso q̄ relatio aliq̄ ponit in actum
causa efficientis ab mus aliq̄ in esse, b. saltem ab, q̄ aliq̄ minus adducitur, sine
effectum, q̄ dicit, illa adducente, b. existente ad mus, subtrahitur ad nec ponit mu-
tatus, & ab subtrahit nec, ac mea, subtrahatur hic ꝙ adducatur in antea n̄ hic
& 2ꝰ Pnum docet, loco dicto adductum subito adducit ad ho in mutato manē-
te, & mutuo oppositi ejus, nam p̄ terminus mutatus nec, q̄ in aliquis subjectum
mutatis assumpsi adductus nullam causa attribuit, nec mutatio dicit adductus.

Ad secundum ema-
nat, b. adducens relatio subtrahit mutatio nec absolute, sit mutatio absolute nec ponit
mutatio q̄ Pnus docet, sed in subtrahit ꝙ relatio adducens mutatio relative, non in ad ad

bus

tum, q̃ sufficiãt ut alt̃ius relatio ſt̃ſte ac ſ̃ dicti cum tot ſ̃ relatis q̃dcũq; reale dñt; ad expiciendum, q̃ expoximus respondemus, secundũ dictum dico, q̃ relationis aliquis filius nunciũ, ſ̃ absolute immutatis ſpiritus, mutatum in relatione nunciandũ ad alios, quem ſ̃ nunciauit

Dico simpliciter Petrum mutare relationẽ nõ mutatã absolute: ꝓbatur absolute q̃ non absolute immutat. 3º nunciationis: ꝓ idem prius: q̃ nam, q̃ in Petro respicimus mutatũ in caput ad filium ſ̃ hyc ſ̃ mutatũ non in ipso Petro respicimus mutatũ absolute ſ̃ in alia nunciationẽ ubi Petrus absolute mutauit. = Oppõs, nam si diuersi mutatis absolutis, relationes, prima datur productiua huius absolute, q̃ h̃ dñr, 2ª productiua respectiui sui, q̃ nunciande, q̃ ultima earum absolutæ Petri aliud eorum respicient, nõ mutatũ absolute, q̃ ultima relatiua patiũr ſpiritum.

Respõdeo: illa duarum relationũ dicit duarum ſpſtũ relationũ unionem nõ ut ſpſta, q̃ hoc simpliciter nemo ꝓtinus negabimus, quilibet enim deum ſpſtum ordinatum ad creaturã Deo, q̃ ens dicit relationẽ relationis, q̃ licet per istam dicãr relatio minoritatis ad duas, (idem ſ̃ relationẽ distantiæ unius per absentiã ſ̃ exteriora, l. diuisibile) dicãr tamen minoritatis ad alias; q̃ per istam ſ̃ illi ſpſtũ ſ̃ plurium ſpſtũ relationum. = Hoc argũm ſ̃ probat, quia aũt nunciandum ens ad relationẽ ſpſtã, nam ibi implicat illarum existentium finitarum, ultimitatem ad ipſtas relationes ſimpliciter. = Ad illud 2ª rationẽ, ad q̃ bene dico quod tamen illa ens finita implicãt ipſtas, ut tractat, ut inchoat exemplificat, q̃ ens infinita; tractat ac ut inchoat exemplificat ista hyperbolica finita, ut infinita, ut infinitas dicunt relationẽ absolutam, ens 2ª, unius ad ens 3ª ens relationis dicit hanc fundum ut natum, ut bene q̃ illi ens finitas relationis ut. = Tunc ut hoc argũm 2ª ipsos ut modo dicãr relationes relationis, nam quos ens ſpſtis ut dicit, ut dicit ſ̃ dicunt relationẽ distantiæ, l. q̃ ens inchoat unius ad alia, q̃ ista distantia, l. q̃ ens inchoat ens ſ̃ ipſtis, q̃ ista, q̃ nulla una pars dicitur absoluta dicitur: ꝓ tales relationes distantiæ absolutæ

Respõdeo 3º: relationẽ ſ̃ hic dispari ut minutum ens diminutæ rationis: ꝓ ipse dicit ens in alio: probatur: nam: differt diminutum ens opposito ens, q̃ differt relationis ſ̃ ens opposito relationis hoc, siquidem ens ſ̃ ens differentiale ſ̃ ens ut communi opposito relationis. = Contra ad ſpſtum ut ens relationis ſ̃ dicãr opposito ens, q̃ ens imperfectum ut medio unionis oppositi necesse ſ̃ aliquam oppositum positam, in qua ens fundamentum huius argũm. = Ens unum indeterminate absolutæ opposito ens ſ̃ dicãr mutationis tum ens ad ad alia praedicta, q̃ relationẽ ad positum ens ꝓximum ens ꝓximum ad relatum ſpſtum ens ut ens ens ſ̃ ens ens ens

plio ꝑt in mitat ad ꝓ.

Arguit 4: cui relatio ꝯparatio ſ ordo ꝯparatꝰ ꝑt
abſolutus q̃ .l. relatio ñ dat, l. caliqd ꝯrahis = ꝙ mis nam ñ dat
ꝯparatio ꝑt abſolutu, ꝑ mḋ ꝯa, q̃ ead extremo, q̃ in ñ ꝯparata, ad ſua relatio
patrem ℣ nom ad filiꝫ ꝯparatio ſit ead ꝑtem, q̃ mplicat: ut ſi aut relatio
alij dat ſ ꝯparatio alijs implicabus rebus inuicem indueret capitia ſuoꝝ.

Arguit 5: ens ab diuidit adæquate in ſubtum ꝯcui, ꝙ relatiõ ē
ſubta, ſic arci: q̃ nec ens ab: ꝓmitta quo ad 2 ꝑtem, ſequit diſſi ad tal, relatio para-
mentalis ē ado, nec hoc ado ad tiꝫ ꝑticã, ꝑ quã, q̃ dicit ead, et ultimꝫ
ad ſubtum in quã, relatio nõ ad tum inquã: q̃ ens ab relatio nõ ado.
= Pro ad dicit relatum ſuum ſecũ ſ. m, ead in dudare, ꝙ nõ ens, q̃
dicit ead ad alterum, ꝯ ad tiꝫ, nem Paternitas talis refert Patrem ad filiꝫ, ut ſa-
tisfiat Patrem, illi inhæret ſuus refert illiꝫ, q̃ ita dingit, q̃ ad tum ſi ē imbibitum
mentis ñ dicit ad relatis: q̃ ſ ita ſit ꝯ ꝓ ſit ē, ita ſit ꝓ diſpõ ñ exprimat ſed
ad ſubtum, ubi bi ſ ſtat.

Dicit: relatio ꝓmitatis ē ens ſubiectiue ſ in ad aliud:
q̃ ſubiectiue ſit in alia, q̃ ſit ad aliud, q̃ mea ñ dat ſ ens, ꝙ tranſcendale, q̃ m
ſ ꝙ ens, q̃ ſit in ſuꝑficie ſubtum inquã: q̃ ſit ad ſuꝑficie ſubtum inquã ē: q̃ ſi mate-
tia dat in, dat aliqd q̃ ſit ad aliud, q̃ ē ꝑs eſſentiæ relatis.

Rego ad ꝫ, nam ſ ſit
in imbibitꝰ nomine in alios actus ſ ita ſuo ens ſit in alios ꝓmissis, q̃ ſit ita relatio
ſit ad ſubtum ad tum; hoc nõ ſ intelligendum, ita q̃ relatio ſuo ſuꝑficiat ſubtum
ꝯ ad tum ita, q̃ unus ſuꝑficiat utrique q̃ ſtat, nam tale inhærat, q̃ totum ſit q̃ ſtat
ſubto, cui inhærat ſit in ad ad tum, cui illiꝫ ſuꝑficiat, ꝯ tota illum ſuꝑficiat, ut
ſ inhæret ſubto ſ ad tum ſ impletio talis ſuꝑpoſ.

Ex hoc ē q̃ relatio ſecundum ſuꝑficiat in ſubto ſ
ſubto ꝑ cipue tunc ſtatus ꝯcant, nec ſ talia ut quod, ſ utque: q̃ idem dicit q̃
relatio hoc totum ſecũ ſit in ad aliud, ad dicit q̃ relatio ſ ſpe, q̃ dudec, q̃ ſuꝑficiat ſubto,
ſuꝑficiat ut alium ſuꝑficiat, inquã nõ in dudit ſit in ad alterum tum: ſ hoc totum
relatio in dicit q̃ relatio q̃ totum ſecũ ſit ens, ſ relatio ad ens, nam in relatiuis
ſubtum ſ totum: nec ſ hoc tat ad hoc ut relatio in dudat, q̃ idem ens ſit unum ad
aliud in dicat; ens m. in ſua diſtra q̃ minus infima in dudit, ſ in illo idem q̃ primo
ſuperius in ſuꝑprimunt ens.

Dicit: ꝓmissa generalia illa ſuꝑpoſita ſ applicãt, ſ ſane-
ſolubilia in duo ſuperius obiecta: ꝓ 1, relatio in dudit ſecundum ad tiꝫ, in ſpe ſit in dudit
ſecundum ad ſubtum, ꝓ ratio, q̃ ſecundum ex una parte ſ duplicatum ſecũ ſ alia ſ parte

re

sed ut distinguitur ratio a reliquis praedicamentis, sed non a relatione rationis, et quia sic non pertinet ad relationem univocum, et constitutivum huius praedicamenti: quia relatio aliis praedicamentis per hanc distinguitur ab omni ente relativo, ab his vero entibus quae relativa sunt, scilicet a relationibus rationis distinguitur per ad relationem univocum.

His suppositis ad argumentum nego antecedens, ad cuius probationem distinguo antecedens, hoc est speciale in genere relationis proprio praedicamentali et rigoroso nego antecedens, in genere relationis, hoc est in sphaera et latitudine relativorum, concedo antecedens, et nego consequentiam: ad aliud Doctor dico, quod quando D. Thomas ait hoc esse peculiare in his quae dicuntur ad aliquid secundum genus relationis, quod inveniantur aliqua secundum rationem tantum, dicit sumi hic genus non pro genere rigoroso, sed praedicamentali, sed pro genere latissimo relationis, hoc est pro sphaera, et linea ultima abstrahente a relatione et ratione, et tamen est quod intra latitudinem relationis latissime sumptae inveniuntur relationes rationis, quae sunt, ad differentiam aliorum praedicamentorum, quorum rationes quantumvis abstractae non sunt rerum, et secundum rationem ultimam, nullo continent subsequentiam.

Et ratio huius specialitatis in relatione per alii praedicamentis est, quia relatio rationis est una relatio, licet rationis, quae non contingit in aliis entibus rationis, quia ens fictum ad modum substantiae non est una substantia, nec fictum ad modum qualitatis est una qualitas, fictum tamen ad modum relationis est una relatio, licet rationis, quia licet illius non habeat ad potentiam substantificare, vel qualificare, habet ad potentiam referre unum ad aliud et ideo relatio rationis est una relatio in tantum dicto, et hoc ultimo respectu relationis non est praedicamentali genere locutus fuit D. Thomas, nec etiam infra est de ratione relativorum traditam ab Arist. relationis rationis convenire proprie, quia licet in ipsis totum suum esse consistit ad aliud, tamen est fictio modo: Arist. autem et his quae relationes rationis sermonem instituit.

Divisio relationis in praedicamentalem et transcendentalem designatur.

§ 5.

Relatio ultima sumpta dividitur tamquam in extrema analogia in relationem et rationem: 1a est ordo et respectus unius ad aliud independenter a fictione intellectus, et dantur quoties extrema relata ordinantur, ut ex. relatio rationis est ordo, et respectus fictus ad similitudinem relationis realis, et dantur quoties extrema ordinantur ex praeter intentione illa intellectus; ut ex eo quod relatio rationis, quae relationes aliquas per utrisque conditionibus ordinantur ad

1a est non dari relationem realem, nisi tantum extrema realia, quia ex. ens et non ens, ex. hominem et caecitatem non dantur relationes realis ex ipsis ob defectum unius extremi. = 2a est quod ad realem relationem quae extrema sint realia distincta, et ratio est, quia relatio est quod realis, et non realis mediat ex. extrema realia indistincta, et ultimo quia relatio realis infert oppositionem realem relativam ex. extrema, quae absque realis extremorum

dis

dictionem dari inst, hec edificandum et dictionali mihi extrema apud rem ppa, nam ut ait D Thas 3 ptc q. 20. art. 2. ppter. D. ingnie supponit hunc hui tatis accipere ad ali quid, adiuvum ingnie supponit hunc hui tatis Dicimus, q. extrema finis ad alis vadit dicta sumpsit extremis idem modum fiat.

Ob 1 secundum q dictionis ad as. x. pars effectiva valet, q auxilio, et tangit 1. ingestas, q. x. Dicimus pars ingredi, valet, auxilio, q apt extrema. 1. proj. Dicimus intrat dicit, nam dicimus ad idem modum fiat, extremandi. 1. idem bonitatis, accipimus dicimus gesti, nec idem nam ad cum dicimus, extremitatis E, q. oppo ipsum dicimus schismatis fiat, nil male, q notandum q in extremum ad, fiat, extremitatis dicta, ipsi debemus nobis dictionibus, ne idem dicipsum ita accipiamus.

3a dicio q ad alem ad exigit, q extremum ad exeunt, altum quando ad ad ali extremum continua, nam si mutua ad, ad tum exigit unum extremum esse. 1. bonus, vanus et inanis, nam ad as ad tum ali accipit nobilium esse, ad ali ad hoc dicendo, aqua mulcet dulcet q mad suavis, altum accipit tum pendum esse: dicitur, nobilis dictionibus, q. in dicit ita extimantes, pone esse esse ad as pecuniata, ita ad nobile, q cui nobili inexcusancia nihil: ego vicino et civis ad ibus, pecuniatibus idem ac tenuis dicto, tum q. inhoc dicipsum dicendi, sum q. ad as dicta, q. hic ad quasi ius contendit ad rus, indentia ali if ad tum ad esse, accipit in dicitur, ut dicimus in philia: gb: an a debeat esse fraus ut talis, 1. insidiabitur mala esse, 1. an in modum 1. diatis ipsum possa dicitur dus esse.

Ecobstat ti dicas ac illius hominis ius, contabentis ad obtinendum, et hominis accipiunt obtinuisse: g. idem potuit dici in ad as: — Non obstat, tum q. a. q. dictus ordo Eremitis, tum q. ac inhuiusmodi, cuius probatio vicio sufficit q. non valet obtinere exultet obtinere, ad ali ad ius contendit, ad ius pendant tum ut obtinuit, nec idem ac obtinuit q. ut ei non accipiunt coram ad, ad tum minus ad dictionis. x. Amen dicipsum, et Ad omnes ad ius ad dictionis.

Ultima ad obtinere ad ad albus q. extremum tum ad idem dat ei talis nisi, ut pro ut exercitia ma ordinari ad tum, ad hoc cuius ad dictionis, q. ipsum ad ad q. ad pendant in Deo accipiunt extremum ne ad as, ad ali, q. ne contingat in Deo q. ad aliquis ad esse altum ad ad ma ad ius dicat: an a aliquando ad dictionis in ad ius pendant ad nomen tum dandi, 1. ali ius ipsum possa ei dicitur.

Si ergo ponitur relatio dicitur dupliciter, uno modo transiens sive consequens, alio modo dicitur relatio transiens et antecedens, secundum quod dicit Philosophus et Avicenna dicit quod relatio transiens est illa quae non habet esse nisi in ordine ad aliud, sicut dominium, scientia et huiusmodi, quae quidem relationes sunt ut in subiecto in aliquo, sed ad aliud tendunt, sicut dominium tendit ad dominatum, scientia ad scibile, et huiusmodi. Relatio vero consequens est illa quae habet esse in ordine ad aliud, sed aliud non habet esse in ordine ad ipsam, sicut patet de scibili, quod habet esse in ordine ad scientiam, sed scientia non habet esse in ordine ad scibile, et sic de aliis. Relatio vero consequens est illa quae habet esse in ordine ad aliud, sed aliud non habet esse in ordine ad ipsam, sicut patet de scibili, quod habet esse in ordine ad scientiam, sed scientia non habet esse in ordine ad scibile, et sic de aliis.

Circa istam partem quae relatio dicitur duplicitur consequens et transiens, videtur Gauterius de Ente et Ente, c. 7, §. 45: ubi ponit quod quaedam relationes sunt quae non habent esse nisi in ordine ad aliud, et non habent esse nisi in ordine ad aliud, et non habent esse nisi in ordine ad aliud, et

Quæstio .9.

Vtrum alia alias præmentalis ? vitaténeo q aut. apñe vtrat subtum adtuz ?

Notanr aliqua pzitibuli illigenña .§. 1.

Actoni subtilitas quæst vtrum actuz subtum adtuz iudicat, ſ cuius rei ratio mota illam vñ ect tract adtuz ãſn qz ã ãi, amr. cui alia in actu, b. capti inhzentia dñtrat, t hac .m. c. d ani cgimus, ſ illm actuz capta qua ſpecialiacc dms e, hæc mẽ c alia hac capiñm c iudupliacrim, ẽ cgnicim actuz t ſcpm subtm adtuz, cuiz ratio an ſtat ne tricis, ſ cum hic actu cant pas uocat subto, ut ſit tricas illud facta ſcpibile, nec actantuz ? om n ãi actatuz ?

Ad 1am bz mr. h. d actuz in abstracto ut pte, ſ dmtr, ſ d actuz in cto, te me in tractat aliq ut cã argumñio nis obſtricultatẽ effugiam subtahi cnsa illum cuitrac, ascrzac quz actuz in abstracto in actu exercitio ñ nitrac, b mtr in cto sumpta, ſ ita ca subtac dicunt ac qui stuz actuz cotidie ac mtpſta mtr, rogunt ſ pcii difficultatẽ, nam te cui dms in actuz dicit ſ aliam gliberfac in abstracto mtr, in hac ratio exercitio exercitu, ſ pcutic subtum in dicat, quo exercz ect adtui vocaz ẽ exercitiz : in ſcpa fac in abstracto, ſ dmtr nz d actuz actat dubium amittac his nẽ ect actu hnat ẽ id quo subtum ad ſcpzan ? om stm hnat ẽ, quo subtz ſcpibile ? Cui ect ſcpa in cto sumpta idz ñ gaing, nem ẽ exercitat ſtantes primarij ad ſaq obligam, i actuz vocat ista subto ſcpibilitatẽ exercitum cui in illa ſcpibilitatem illam actui nitrac, ſi ẽ vocat ẽ ad exercitum, nec exercitiz ſcpzan di, imbrc, ñ in ſcpibilitatẽ cui illa nitrat.

Ad 2am fac actus (qui cap ñm attenit) ẽ in dei diffrat, alij nem cui rationz, utrum iuz exercii stm subto ſistant actuz, nec cap ñ stem ad alia exercitiz : huius gñi d stem, opz, exercij ſcij ſaq, scia .m. stualis in ac exercendi qui exercitiz illustri vocat, ſ illam facilitatẽ actuaz ẽ exercendi cotidie et alijs : Alij .m. ſi fac, ſ subto exercii inquirit cui in ultimo exercitio omnes numeri, ſcpzcio, unitio, actio, illatio, scitio, unio, cotio, ſ in exercitio ultimo ſcpzum unicuiuscui qui subtz exercz uidens, agens, diligens, exercens nitrunt. dubitamus itr, cuius gñi faciaz hanz actuz ñi ?

Proponunr ad § 2

Patmatio docet, illum nec effectum fãmzchalis ñ in exercitio exercendi, ñ in apte ad ſcpzandz, nec in ſcpibilitatẽ ſcpzandi nitrac, ita ut in

Th

Pñs, ꝯ ipsa d'fendãt de uerõ dñiũ xcunt, nam alĩ ei ñ relatis fuit ab ead dñi Juuenis, dicunt relatum idem ei ñmanus ñ tuere rebtum suffribile, & idem ꝯ ipsum ad ei relatum: alĩ a bt stm. x. ñ ꝯ ead relatis diuersum depñtũ ap̃ stant dñi mõ phãm s. ꝯ ꝯmanũ ñ tuere suffribile rebtum, & ꝯ ipsum rebtum ei relatum ad tuere.

Cõtrarium ũ aliam rebtdem & ꝯ ipsa cõtrariam, & aliam ead relatis ꝑ ñ dicta ꝑ ñ. ñ grale, & secũde, ꝑ ñ ead relatum ñ dare ei quo ad ellam, 2 ꝑ quo ad secũdũ, ꝯ docet, q ꝑ ad ñ grale rebtum stm suffrabile ñ tuere, & q ñ ead in tali suffribile tuere alia relatis ñ tuere, ꝑ ead ne ꝯ secũdũ rem rebtum ñ tuere relatis, cum nec ꝯ relatis, quem dicendum ꝯ ipsum & ꝯ tuere ꝑmanere. Diuinare, & alĩ relatum maiore facilitate ꝑ ponat. Cõtrarium se cunt ꝯ placet.

Q ñ tuet: ellum relatis ñ rationẽ alĩ ceratio suffrendi rebtum ad tuere ad ꝑ ipsum effectum ꝑ relatis ꝯ ñ tuere rebtum relatum ñ ñ suffribile. Hoc tuet xx. ac ñ. mg Mcau da. h. Pichardt d. 40. lect 9. n. 9. Vasquez valij ꝯ plures in Tractatu familiæ, tuet cum ñ. mg Cu riel, q que. x. [illegible] ñ ꝯ, ellum quefre ac modernj cunctj, cũ ꝯ stij &c.

Pro Dño

Effectus habituus quem relatio cõcat ꝯ ceatæ relatum ñ ut ceatæ suffribile

§. 34

Pbatr 1ª ꝯ xcũ relatio cõcata rebtoni ꝑ ñ ad actu ꝯ relatũ: 1ª implicat q ille effectus cõcata rebtoni, & q ñ illi ꝑ ñ ꝯ ñ tuere illud relatus: ans ꝯ ceatum, q ꝑ ñ, nã plicat fam cõcatam ꝯ rebto capaci, & rebtum ꝯ illum effectus habituus ꝯ ñ ut aliud ñ ꝯ ꝑ cõcata & effectus habituus relatis ꝯ ñ tuere rebtum relatum: ꝯ 2ª implicat q relatio ñ cõcata rebto, & q ñ ꝯ ñ tuere illud relatus, ꝯ ñ ania effectus habituus relatis, ut ex eius ꝑmissis ꝯstat & ñ ad ma ac rebtum ad tuere, & ad ma ac rebtum ad tuere & ñ tuere illud relatus: ꝯ 3ª implicat q adeo ille effectus cõcata rebto, & q illud relatum ñ ꝯ ñ tuere.

Ad 1. relatio cõcata ceatæ q ꝑ relatum: 1ª implicat q ista cõcata rebto, & illud ꝯ ñ ꝯ ñ relatus ñ tuere, ꝯ ñ q ea, ex rebtum relatum ñ ex rebto

acq̃ri

aut pticum aliud, ꝯ subtus huius aut ꝯ aliud ē subtus aliud aut pinens: ꝯ subtus huius relatꝰ, ꝯ ē aut pus a aliud ꝯ nominabitur relativum abitus: ꝯ nisi ꝯ occurrit alia relatio aptius

ꝯ frater 2: relatꝰ vicaria mei actoris ē cauti cautibitatꝰ seu occursus ē subtum genus, ꝯ cautibitus, nu occursus relatꝰ ē occursus occurrendi, nu ē relatus, dicit cautibus alterius dimis ē attribuere album ē nō tabulabile: ꝯ relatꝰ aliatꝰ attribuit subtum relatus

ꝯ frater tangit idem dicit, nia duicta fuit ꝯ mg Anut, ē fluctus relatio ē ē ꝯ pō cas efficientis ꝯ ꝯ frater, ꝯ effectus fratis adiacentis ē ꝯ pter ꝯ aditus ꝯ: ꝯ effectus quem relatꝰ subto vicat ē ꝯ pius ella: ꝯ subto ꝯ vicat ē incautibile, ꝯ ac relatum: ꝯ aut ꝯ aditus, ē effectus fratis veniam ꝯ audi, ꝯ ac ꝯ audi, ꝯ. attribuit ꝯ ac incautibile, ꝯ ꝯ incautibilitatꝰ: ꝯ ꝯ nisi subsumptus, ꝯ implicat ꝯ fui ꝯ vicata subto. ē ꝯ aliud relatꝰ quat ꝯ pos ad eius effectus fratis, ꝯ sic ꝯ implicat ꝯ albedo ꝯ vicata subto ꝯ mo ꝯ, ꝯ aliud relatꝰ quat ꝯ albedo, ꝯ pius attribuit album ꝯ ac: ꝯ ꝯ implicat ꝯ ac ꝯ ꝯ vicata subto, ꝯ aliud attribuat incautibile, ꝯ attribuere dicit relatꝰ: ꝯ ista effectus relatꝰ ē ꝯ ista.

Explicatur hꝰ ꝯ pō ut ꝯ occupet ꝯ impugnat mg Alvarada, cui ꝯ dicta ꝯ displicat, multi, nam ꝯ ut ꝯ ꝯ impa placuit effectus hꝰ te quod subto ē vicaria ꝯ ꝯ ꝯ accidere nolunt ꝯ unum vicat ꝯ vicat ꝯ pō sdum alium, ꝯ. ꝯ ꝯ nisi ꝯ ꝯ subtō, ꝯ. ꝯ illius ꝯ ꝯ ꝯ

in albedine & dñs effectum hñt. 1. dalbare ochi gre jare illy tñ, effectus q^a
abstinens hoc opto & retardi albedo subito unita illi vicaut in vocabulo: 2q effec-
tus q^a carpentium, cabalizzo vero dñs in statum albedo vocando vo-
cabat vestr ergo, atque dum verum ego dñs probat, vicinus phantr mabat.

§ 2d 2d^o dhac dicit, q mad p^ms attinet, nostram vocabulo impingit, nam
impliciat illigatam vicatus subito, 2q illi vocat nuq effectum spalq bñm
sine fia absoluta, vocabulo retardi vit, & vocabulo idem nuq 2q spalq bñm & in admi
ad aliud, sicut absoluta in ad adhe: q^b implicat q illigata vicatus subito, 2q
obtinet illud in ad ad aliud, hoc e ad vocabulo: q^b

2^a: sicut ad^a & dissa-
pria & alabis cui, ita & ad & dissa pria relati, & implicat q actus vi ad agentis
2q illud in obtinet in vocabulo agens: q^b implicat q relatio vi ad rem, 2q tabis
cui vocat, in obtinet relatio: ba 3:

3^a: nam vocabulo & electio fq 2q vocabulo, & vi
in positi illi vocata subito, q illud in vocabulo vidus, & illigans obtinet: q 2q
& & relatio parat pictura vit, q^a in & hinc ad & pro vocabulo, sicut vilico, & cui,
in positi illi vocata subito, q in illicita relatio vocabulo.

2^a 4: nam dato vocabulo
in obtinendo ad no vero, cui vtimi ruq & in ad ad aliud, attinet p^t illi p^o
vocata subito, q illud vocabulo obtinet: q^b dicit vbinis unit: 2q vocans: implicat
parum 2q ut vi humi parum vocata & subito, & in illi pro vocabulo tabi fq relatio,
& hoc vocabulo & obtinere subito relatio: q^b, patrona: hoc vocabulo & oppo-
situm vocabulo fq absolutq, & vocabulo fq absolutq & obtinere & vocabulo cert,
2q actu albus (ut pro vocabulo) & in ad albedinem, nec & albabilis: q^b voca-
bulo fq relatio caret & 2^a 1. 2q obtinere subtum ac tale in aid ad aliud: pt
2q ea, q^a albedo vocabulo 2q libet alia pte nig vocabulo subito vita & in pars
post primo, vocabulo ut albigina cuius albedo amenat aut in illigata apte sui vocabulo:
q^a 2q ut illi in subito q illi tribuat & vocabulo, & vocabulo 2q, pt hoc 2q
q^a vocabulo 2q pedis & vocabulo effectus & pro vocabulo fq: q^b & vita pri vo-
cabulo, in quo 2q pro & vocabulo illigata vocabulo, illi pro & vocabulo & vocabulo
& vocabulo.

2^a 5: multa pro vocabulo, & vocabulo abstracta p^t illi p^o unita alicui subto
pariis q^b dicit & vocabulo & in vocabulo id unius albedo & pro quo, utpt in albedine
quo 2q & vocabulo 2q unita pariis pro q^b dicit in vocabulo id, unig pro & pro

um

certae prohibitivae, b. idem sup. in, b. idem sup. ad 2. Et falsum de exemplo assumpto, quia in ea specialitas relata, datis ceteris adhuc remanet absoluta et relativa, tum quia requiritur esse exclusa irrefragabilitatem ipsius, quia in ea sup. specialitas relata de qua disputamus; et adhuc magis irrefragabilitas affirmabilis cuius specialitas cuius inuitabilis, quae talis sit, ut per. = ... non impliciat, nam licet tribuat affirmabilitatem: quia ad exercendum recipiendi nuncium ipsius alienus sup. modus, non implicat tamen ad nutum pontificem in ista inuplicitate sup. et, ut iudex inquam ... et expressus dictus duo dicimus sup. quia ipsum sup. ad in actu exercitio positum.

Ad 2: ce quia non est affirmabilis in esse actuali praemortali: quia nequit in effectum suum relati: quia tamen affirmabile quia ipsa proxima ut aliquid refertur, quia non per praemortali, quia absolutus, b. saltim talis ista relativa: quia: quia mihi, in specimine duarum ... d. duabus. q. 4. quia abstracta abstractitatis entis positi ex ratione affirmabilis, nisi in ipsa proxima ut apparet ad specialia, tamen haec affirmabilitas ipsa proxima in ex supra praemortali quia specialis ut relatus: quia affirmabilis ipsa proxima ad filium non est per praemortali ad patrem ut fecundus: quia relata patrimonii nihil effectus talis ut hinc est ultimum affirmabile. = Idem dicendum in unione aequa unibilitas proxima in fecundi, nec ultima unibilis.

Ad 3 idem quia principale via fundi proximae dum specialis adipiscitur relatus ut proxime affirmabilia: quia affirmabilia in fecundi audiae, quia, quia generatim alteram ... stirpis patris (i. e. aliquid aliud ex quo intus) potius ex pluribus proximae filius; hinc ut finem dum proximum patrimonii, ut (meus quia de dat patrimonii: quia ante adiutum actus in quia fundi proxime affirmabilia: quia relata relata talis sup. stirpis tribuit in relatus:

Ad 4 idem dicendum: et relata praemortali potius ultimi affirmabilitatem: in relata praemortali ut ratione illi dicta in ipsa affirmabilitate ultimi: quia eius effectum instituere ultimum ac relatum istae quia, relata praemortali ut ratione illi dicta eiusdem ratio; ad restringat inaffirmabilitate, potest dari relata praemortali abiungibili ratio eius ut tali, quia implicat adhuc in ratione ... quia: quia pertinet ad dicti, tum quia ut non Dei ... genus. c. 4. unde et ad id quia ex parte relatae basali quia adhuc ut ultimum in positione affirmabilis in quo ut ratione ratio talis sicuti adhuc ut aliquid potius ut actualis, in quo ratione illi ratio eius, quia huic ab actu in idem ratione jam: quia in relata praemortali quia ex ratione effectus talis instituit ultimum affirmabile, ut ratio ipsa ut etiam in quo ratione ratio quia sufficiat potius

vitas

citat q̃ in eum fore ita ꝯtulum.

Statut. edict. tri etiam Imperat. adstadium
pramandat. in ad decreto nempta, qui signat. accepta; nec alij testib. in ad
decaũq̃ relati, n̄ ad eius actes, nec effectum hãt.

§. Et. Vt. ad. pramentio
ti dat. atramenti dispici idem ꝯ hãt, et ad, qui istr. et ad. segnata in ne fe-
rum: ꝙ adhuc signat. tempta dat. hanc etiam, nam, omnia ꝯ pramendet
ꝯgnic. pt, tum q̃ impio q̃ in ad signato decã tri in ꝯgnitat. in ad cap. et ad pone
sario ad. pramentachi atramenti dispici ꝯ ad. idem hã nec in protem-
quidtatem accepta etiam tri prit. hꝫ dari nec illi ꝯ in tali ad adum: ꝙ in tali ad
acti effect. ad testim.

Item q̃ ad. segnata recultat. ꝯ pfundi et hã, q̃ non
liber. m. officium ad. pramentatione, in ꝑ illiq̃ adhuc signat, nec dec. ad.
in eum, et ꝑ testimundo, ꝙ nec pt hãt dari, nec illi ꝯ nempt. hãt: ꝙ quia hãt
in dat. ad. idem quam etiam petit attat etiam tri, hanc attributat. in ꝯpos-
cit: ꝙ ꝯgnime in dat. manchat. in mittat.

Item q̃ in ad. pramentati idem
quam etiam in q̃ nt etiam tri, in pramento ad., potest aliq̃ in trahat ꝯpa-
tra ꝯ ante etiam filiꝫ et ꝯ filiꝫ ante etiam patri, hoc et nec obtinendum: ꝙ pa-
tronitas hoc signat tempta ꝑ ultimum subtrahendum, qui ꝯ attribuit, ante etiam
tri, ꝙ non: in ante etiam filiꝫ ponit patronitas idem quam etiam ad. in primo
non vicissim illi ad patrem, nam effectus primarius patronitatis est alendi q̃
patrem attinet, ꝯpa nec vicissim, vilissimus effectus hãt ꝯ strangi? hoc et
ridiculus: ꝙ.

Item q̃ ad. tati. hui. sequit. nullam ad. mutuam dari. l. alimenta
q̃ dicit dando, tenet dat. ad. hi mutua, qui ad petit dat. ad. hanc dando in ad. ad fun-
dum, q̃ in stat in dat. ad. hanc dando in ad. ad fundi: ꝙ hoc et dat. ad. mutua, q̃ non
in ad. nec ad. dum hui, q̃ ad hãt, sum q̃ petitum ad. dari: ꝙ non q̃ hui, nec
capacitas, nec ad petit alia ad. in ad fundi, nec ad ad. ad fundi testis: ꝙ hoc in testa
tat. dat. ad. mutua tempta ad. in dum hui q̃ hãt, et ꝯ dari idem ꝯ hãt
quorumlibet q̃ in ad. nec.

Item ad. ad. ad. ꝙ nec ad. ad. ad.

hæc impugnatio doctrinæ ipsorum. respondeant ipsi.

Denique respondet repoteris primam referibilitatem esse necessario mediam et exercitio referendi, et actu ordinatum, ut et actu ordo ad terminum, sine isto dari nec illi pro eo valeat; sic nec relatio sine termino existente dari potest naturaliter, ut Divinitas ponit quod non reputant in recentiori.

§ 2a quia relatio nec Divinitas potest sine termino existente existere: ergo nec sine actu ordinatum ad illum: ergo iste actus ordo est effectus terminus relationis, alias sine illo saltem divinitas posset existere, sicuti existit quantitas sine extensione locali, quia hæc extensio non est effectus illius terminus: probatur antecedens: totum esse relationis consistit in ordine ad terminum: ergo nec Divinitas potest existere absque actu ordinatum ad talem terminum: ergo nec Divinitas potest existere termino non existente, probatur antecedens 2: nam distinctio relationis praedicamentalis a transcendentali est essentialis: ergo essentialiter exigit etiam terminum relationis praedicamentalis: ergo non solum naturaliter, verum nec Divinitas potest illo non existente existere.

3a Denique nam de datis sol sequitur non solum posse recipi relationem sine termino, et Divinitas dari sine illo, verum non naturaliter, quod ipsi negant; sequelam plures ex impugnatione datis probant, quam adde istam: nam Pater est referibilis ad 2um filium, ipso filio non existente per nos: ergo si talis referibilitas dicatur relationem quam ab effectu ratio proveniens naturaliter dabitur relatio sine ~~[illegible]~~ termino.

Argumenta contra Solutionem §. 4.

Arguitur: relatio sicuti et quilibet forma in omnibus suarum effectuum entitas est ut prius vocat effectus provenientes a recipiente, quam a parte: ergo relatio prius vocat subiectum effectum provenientem a recipiente in, sed esse in non dicitur subiectum relationis sed referibile: ergo effectus primarius relationis est constituere subiectum referibile, et non relationem: sequela infertur, minor est clara, ~~[illegible]~~ nam sicut recipiens in, recipiens sine, sine fratre a conceptu ad dicitur quam quod recipiens in etiam tribuit sine subiectum respiciat, et sequitur referibile illud constituere potest: maior est certa et recipiens in utpote communibus actibus generalior, et verior sit quam ad.

Ut totum argumentum concedatur contra nos, nam nunquam probat recipiens specialem relationis constituere in referibilitate, sed ipsa oppositum minuit, nam si recipiens tribuit referibilitatem: ergo ad sine potest tribuere esse relationem, sed ad esse recipiens proprius relationis: ergo si per nostra sententia tenet, sed recipiens proprius relationis in exercitio referendi constituere. Sed claritatis

gra

dicetur mihi eas efficiendi pro eis vicarii illatus, quam illi pueri vicerit, non ipsi vicerit adhuc unam proinde ab, sed dicens respectu eid aliam nummum eas fratri cederet; et credibile, ut respexerit dicenti mihi eas fratri ut dictum, cum pro relatu communicari vicario tali cedentis

Arguitur: lex posterior dicit D. Thom. 1. unum patrem, si unicum relatu, respicias plures filios, quia dicit vi. 2. Thai respondeo, dicatur quod: Potest vacari certum relatu opera vicariata morientis: pro alio relatu respicit aliquid certum mihi, quale magistrale, nam si sibi ita vicariabilis? Dicit vi dimittendi mihi, ergo pro tuus si dumbat alii filium tantum hic certum lex posterior mutari respicit illius postea adducimus filios dicit in academia nemo certus respicit filij: absque unico relatu, hic, modus filios, si dum certus respicit filij: absque unico relatu, hic, modus filios, si dum certus respicit filij: absque unico relatu: pro variabili certum relatu opera vicariata manet: pro alio relatu si dicat in certum respondi dum respicit iste, pro vicariabilis pro hic.

Si arguitur pro alio differentiam hic, dicit D. Thom lex posterior, quia dicit patrem eadem relatu, quia unicum filium respicit, respiciat hos, non ut certus hic si sibi respiciat antiq. genuerit (hic in. si respiciatur) igitur ei certum si videtur dicit relatum patrimonii mortui respicit filij indistinguendi: Ad argumentum ego ama, adj bene mango ans, quia nemo casui nemo certus si dicitur si pro certo certo dicit relatum pro alio filio, quia ut non modo sui negetur in pio.

Dico: pro alio relatu quia dicitur adhuc filius si mortuus ei ad eas filius si dum certus, si mortuus si dicitur ei additus: si nemo filius dicitur nemo certus pro filius patrimonii, si dum certum nemo pro meis certis.

Negatur ma si mortuus ei adhuc filium et si pro nobis certum si certum adhuc, et si pro certo pro eius relatu ego nam, si dicitur nemo, dicitur ei pro aliud certus pro ego nemo si illum idem certus certum adhuc filius pro nemo, ergo pro nemo si illum idem certus certum adhuc filius pro nemo, ergo pro nemo quia nemo filius si ei dicitur pro patri nemo certus pro pro patrimonii si Thom adhuc nemo si mortuus mortua, si ut certum nemo pro pro; cum si Thom adhuc nemo si mortuus mortua, si ut certum nemo pro pro; cum si nemo si pro certo, si pro relatu patrimonii si ei pro pro filius si nemo si pro, si nemo si pro certo, si pro relatu patrimonii si ei pro pro filius si nemo si pro, si nemo cum si nemo pro filij si cadem pro si, si pro filij, si pro nemo si pro nemo, pro si nemo si

zelus quo adgoldatz & execrantur, & tanquam hostes vitæ sibi, ita in dei ad illum habuerat goldinus exercitus zelus, in dei adoratores hominis adhæ alijs malefactoribus, non dubitat, in nemo execrantur, q^a hoc ponimus & eos in stoici zelus, q^a sicut ipse eandem zelum retinens patrem ad filium, ita ipse idem execrantur, q a antea ad filium patrem facta relatas in dominatus, in quantum execrantur crimes execrantur & detestantur, quo pacto zelatus dr exponitur ipse idem execratus, exponit in facta adhæ, & Ihm tam machi.

Explicatio

Hyeron aliqua parabolibus ita q^a in ea dilectionis, quo Deus hodie diligit hæm iustum, quem heri diligebat q^a in peccato erat, nam talis ac erat heri in Deo quo ad eum amicam fidelitatis & execrationem in eum ac ipsius ac, eam in tam minabat Deum diligentia talem hodie & stetum in execrationis q^a hæ in tam minabat Deum diligentia talem hodie & stetum in execrationis q^a hæ in tam minabat Deum diligentia talem hodie, tam minat Deum diligentia talem hodie in execratio absque aliqua mutatione talis ac erat ipsius execrationis in eo, non talis ac ipse erat in execratione diligendi heri, ita execrationis adhæ execrationem, sic non accidit in relatione patris ad filium. =

Hæ explicationes hæc in plurib⁹ alijs locis in dicit a Deo angelis in prima [illegible] in dilectione, nam illæ ipse erant & exprimunt singularem amorem, eam illa singularia in exprimunt, in detestationis & detestandis. /. Odio execrationem, sic in q^a patrem totus qua nunc filium suspicit ita filium suspicit postea, quin tamen dat aliud execrationis in mutatio in ea relatione non in amore in suspiciebat in erat & detestatus, 1 Mach. 1. 2. hæ. =

Et obiter nota, q omnes erant Iudæi in Ihm extrema ac patrem ad illum, cum nec execrabilis detestabilitate & pia zelum, Ihm detestabilitate absoluta, b. dramati, quem adhuc q^a ante adhuc in hæ erat gratiam detestabilis adhæ adhæ ad illum & in paulum gramaticalem, nec in detestabilis & ad in hæ & quam mutat mutatis.

Arguit. 1: execrationis detestandi in & stella sup mignam huius gramm: q^a ea relatio dicitur in detestabilitate; ergo: execrationem accipit eam tui, ita quoniam [illegible] tuæ, ergo: q^a: pro mai: adhæ in ea pro patrem mali Mach. 10. 20. 30. ita quoniam q^a huius gramm in tui tuæ, nec eius detestationis mihi.

Ad huius ergo respondetur ea, ergo ad dico am: execrationem execrationem, ita am, execrationis significatur ergo am, ergo: Arguit ergo in ad minorem

Ihm

Nemo debet sine omni causa aliquem in exercitu accusare, videamus ergo in exercitu ad illud: Si quis aliquem accusat de aliquo, ut talem aliquid illum, et non tam tot exercitus, non exercitus, si nullum inferat.

Stat illud optimum, ut ita dicamus sic stabat in exercitu, sumamus, si in vi sumptus tum habet multum effectum signate, et non exercitu, quasi, si idem tempus sumpta erit ac vitata subito exire in exercitu, tum signate, hunc, si debuerat in tum suum effectum publice signate, in exercitu, ut affectiones dicit Cicero ergo tumore, ne alijs rebus suspicor, et idem tempus.

Dicit: adeo si non tum exercitus, tunc
^ signate ^ vocata subito ibi vocat, et ante vocandi nunc effectum publicum ita dicimus in mari. Sin in exercitu ita ait quando: si tam adeo vocata, et postquam in exercitu vocati subito hostes, si nunc vocata hostes, si de eis et tunc actatus: si ab eo confestim, si in mari tum ait: si adeo ita nunc simulatio dicitur.

Plurique quis si vastari alium agitia, ita vagandi ecclesiam si, et iniquos, si, hostes dicimus in ea, ago agi, in dictum tumo agi, si dictum si, et quod et quae dicimus sumpta intra in vi, negari quia. Neque si in mari dicam adeo non esse si, dum aliquis effectus aut de eum nec si dum dicam in mari adeo, et nunc si, si aliquem effectus suppositum de eo in hunc adeo tum, si nunc si, si effectus parum, et parum adeo contra ac subito adeo, mari si ~~hunc~~ hunc adeo si parum si effectus vocatus subito in mari, nec si, si nunc ea ~~ea~~ ea, non audet eis adeo si existentes mari si publicatus.

^ constantias habemus

Licuit obiter plicari ~~subito~~ ~~adeo~~ in ea via, nam adeo idem si nec ac ille in a ea ponat aliud in hunc exercitu, si et id si adeo subito exercitu in mari si adeo adeo si ea ea ponat aliud parum, si et id si subito adeo tum; idem si tum si in unum, subito tum, duxit, ac, adeo.

Ajunt. Hunc adeo in exercitu si non, si illa si si non si et adeo non, si ea subito hunc si exercitu, si si adeo vocat subito si ei ab si agnoscitur.

Si, si adeo minus tum, et impudentissima constitutis multitudo si ipso si sunt si si nunc si ea ad adeo non si adeo, si adeo si, si adeo si non, si adeo si si, si adeo si non, si si adeo si, si si si si, si si si si

...

gen̄ Patrē absque eo q̄ diligeret Filius, q̄ diligeret Pater absq; eo q̄ genuerat idem quod ens. nam idem Caietanus ad hoc Patrem nitebatur adducere, ens esse ens aliquod ens q̄ ens originem, ab diligēs vocatur ab Ens: q̄ diligēs Pater absque eo q̄ genuerat: q̄ diligēs Patrē ñ Filio: q̄ Pater, & Filius ñ diligunt, ergo non sunt ens ad Caietanū.

Hæc quippe ita, nam Diuina nomina ff iuam enunciant, cōstans q̄ Doctorum p̄stat quippe eandem entitatē & perfectionē, q̄ ab ente creatura petunt q̄ dicitur perfectiue, & absolute, q̄ ut nobilius Nomen dicunt, nam diuina q̄ eandem perfectionē petunt numero q̄ ens, & bonū, & Deus, q̄ absolute, & cōcrete ñ ens, q̄ dicunt ens, & perfectū q̄ ens: sicut ad hoc Patrem nitebantur adducere ff Diuina nomina enunciare & significare tripliciter numero eandem q̄ a diuersis entitatibus petuntur in creatis. 1. numero hypostatice, seu subsistentie, omnino ñ ens omnino ad hoc, ut ad hoc, q̄ bum numero distinctū Patrem mee proferre mee ducentis ens ad generatis, & diligens q̄ numero mee ad hoc ñ notandum hæc omnia numero in ad hoc Diuina ñ absolute ut essentia tui, & tui, & tui bonus in adq̄ respu Patrem nitatis, & ad hoc quasi dicat essentia tui adq̄ ad hoc Diuina.

Nunc ad argumenta ergo ama, adq̄ bam ad hoc, ergo ñ, adq̄ q̄ bam ad hoc ama, ergo ñ, & ad hoc D. Thomas in Diuinis dicit ad idem dicit obiectū ad hoc implicita ens ad actum, l. essentia, q̄ ad hoc ad hoc numero hypostatis ñ ens ad hoc ad hoc implicite ens ad actum Patrem tenamus q̄ ad hoc distinctū ad hoc ad hoc subsistentiē, & q̄ primo ens ad hoc distinctū mee q̄ ad hoc Patrem ad hoc q̄ ad hoc numero hypostatice, & positiua mee ad hoc generatis ab ea dem ad hoc numero essentiæ, q̄ ad hoc distinctū numero ad hoc Filium, q̄ pt ad hoc, non ad hoc quod ad hoc ad hoc ad hoc pertinet ad hoc ad hoc, & ad hoc ad hoc Diuina ad hoc, ad hoc ad hoc ad hoc

...supplet, seu bene munera.

Respondeo: ad primum dicendum quod Petrus ibi vocatur idem numero virtute in adventum Christi, et non secundum, idem numero adventus Petri cum quo relatio est, negatur, et hoc expresse dicit, seu munera bene adæquato, negatur, in adventu dicto. nam effectus fratri adæquatus Patri virtute Divina in recipiendo posse, et in aliis duobus effectibus bene assignatis salvatis, ut quod eodem Petro virtute idem dicendo munus attributi Petro quod eodem idem idem esse bene adæquate, et eodem modo in adventu, idem quod eodem idem esse ad Petrum idem in adæquate eodem modo, et quod idem in adventu Christi, sic bene interpretatione Divina accidit posse nunc unum effectum illi gendi.

Ad secundum dicendum: Petro Christo salvatis Divino gratiæ illi gendi Petro attributum in adventu Petri illo signo illi gendi dictus a Filio esse, expresse, proprie, nam attributum esse tale eodem numero esse tale idem, et attributum eodem numero idem, sed illo signo illi gendi attributum Petro in adventu esse tale, non illi signo illi gendi distinctum esse tale a quo Petro, et distinctum esse tale unus Petro alia eodem idem numero ad ut ad illo signo illi gendi ad salvatis ut ad, in attributo Petro in adventu illo signo, non dicto in illi gendi Filius: proprie attributum proprie dictum illi gendi Divino tute eodem submissa esse dicto salvatis in proprie dictis sicut.

Ad tertium dicendum, et negando ad primum dicendum attributum et distinctum idem numero esse, et proprium omnibus distinctum et attributis eorum, illi gendi salvatis Divino (et non probata prout dicta talia munera in ad ut ad dari) Petro attributo fratri in adventu Petri, et eadem eodem dicendi ratio dicitur a Filio in illo signo, non proprie et esse illi usque dum salvatis attributum esse: et ad ut ad, esse Petro in attributo, et Petro in attributo esse ad eligendum ut ad Filium.

Ad quartum dicendum: quod idem in illo signo illi gendi salvatis idem numero ad esse quæ utrique generaliter supponit, in quo proprie dicitur, et non respective peculiaris Petri, proprii non in cuius Petro proprio attributo) generaliter supponit, in quo proprie dicitur, in quo respective salvatis illo signo, in quo idem respective illi gendi, in illi gendi idem respective, non esse, respective non in Petro attributo esse respective salvatus, sed respective salvatus supponit generaliter, in quo proprie dicitur: quod respective salvatus non respective peculiaris Petri generaliter supponit proprie dicitur.

Ido

Dotis aedium quia assignantur §. 5.

Dotis aedes ita minimum instaurari non ut adhuc tempore mortis mariti, nec tantum eaedem ponit, et dotalis huius diuersa, aumento, et fundi natura adiecto ultra pendens maximum habet, Arbitrio gener. c. 15. triplex fundum aedium paramentalium mingnet, hic unitas, 2 numerus; 2us ab, et patrio; 3us communia, et communicabile, aequitatis fundo ni glea, in gus aedium paramentalium statuit, 1us gus aedium, gni unitate et numero fundum; 2us aedium gni in ab et patrio: 3us aedium gni minorum, et communicabili moraliter fundat.

Praedictibus gradibus ait. p. gi fundum inde, et n. adiecit in ubi instrumenta paramentalia, seu gnum, in ubi gni n. et instrumenta gnt duo mouentia, in qua duo aedium, gdem aedes instructa fundat aedes, dotis, si fuerit in gne fundat aedes studium, si in gne fundat aedes gestatis, si in ubi dotamis, in dotis aedes, in quo sine illigit deal gloriam p. unum in subsit faucidem, in gne, et in gne.

Hic aedes, seu mouentia, in qua possunt aedes huius fundari et dx p. gratia b. Iphia, sed iam. q. 2a in aedium genus, non aedes numeraria nullam mouentia fundat, sed hm instrumentum ipsi imperatat, et aedes in ubi numeraria mouentia dotis, ipg abito hi gnum. Et aedes numeraria in ponti fundum aedes, gi fundum in inde, sed hm fundum aedium gi in. hoc in diuinitate fundamento.

Sed aedium gni in mouentia in pdicto fundo in illigit numerus paramentalis, ogenus, idem dicere ad ligari aedes fundatur in. n. ac in diuinitate, in qua dum stat voce gloriam p. numerus in subsit fundum diuinum, in gne in gne, et in gne dote; ad hoc gni numerum gnis aedium fundamentum aedium dotalis, studium, et dissimilitudini, gni alibi ni gni et abitantis, dotis, et indotatis, et gni acta aedes gi mouentia, dotis fundant.

Duo gus aedium et aedium gi fundant inde, et ratione C. dotalis, dicunt in pos gni acta, hm subsit gne mouentis, et subsit gentis) ag patrimonium, et filius, et aedium fundat in gne ad actus patris, p. in subsit, p. gni mouentis et ag in patrimonium gni ag gentis ag gentis, gradu, p. in subsit gentis, adhuc gus spectat aedes, gi intraudunt ad effectum actus, quoniam p. tanto hanc aedem annus, et patrimonium alterius, et eidem gus aedium aedes Domini, et ea in dicipuli et magis ni, quoniam aedes ultra uidentur gno dempto fundari in de annus et in patrimonio alterius, seu in pos actus annus, et in pos patrimonium alterius.

Dices: ultra aedes gnat ii casu de effectum, si huiusmodi aedes ii transeat: [illegible]

dantur

effectus, dno eo, & pcessu ⁊ dictamen ⁊ fidei zelotis, nñ ⁊ stantes.

Quoniam pho-
no faluberrimi ad aegra lucis, & lucrandi zelandi, zelatores. 1. Gli &
3ij gzii ⁊ dilectissimam ac amplissimam fundandi, hec ē q.ª ⁊ pta ⁊ tecta, nullum in dubium
motum atq; malandus ⁊ gzii ad fundandi ⁊ gzii nñ ⁊ stetit Gomorrhe in dubiū
& pactū dubio effectu, & ⁊ stantes ad gzii zelatis, sicut ⁊ patuerat adfidei
mirandis, atq; ad sanctum & ⁊ fectū ⁊ gzii nobilis ducis, generalis, & gentis
& hostium ducis ⁊ gzii, & inquantum diligendus ē pfici.

3us gzii zelatus

& cazum ⁊ fundantis in mensuratis mensurabilis, ⁊ ggnata nomine mensuras in ac
cipi mensuram gnis, mathematica, nam ista mensuras ⁊ ⁊ ppzētalis pti, ut di-
ctum, ⁊ fundat zelatis ⁊ gtatis, & inꝑgestatis adus gis ⁊ putamus, ⁊ mensuram
⁊ tutōis, in mensura ontologica, qua mensurat ⁊ tiū aliquid alii, ⁊ qui
mensuras quunt obto respu ⁊ os, obtus, & deo aspu creaturas, in mensuras
tutoris cardo pos obtus qua ⁊ stituit obto ipm sumunt.

Comminitur ab ad
alligatum distra r. zelatis huius 3ij gzii ⁊ zelatibus dilectissimis gnis in hoc ⁊
zelatis huius gzii ⁊ ⁊ stantes, q.ª ⁊ pta mensuras adiciam in mensuras ⁊ in ora
pro dit aspu pzumtatis, nisi obtus sumat, ut cae ⁊ pti impiis, ⁊ atemcae
pit pro am zelatis 2i gzii, ad zelatis dilectissimum gnis ⁊ ⁊ stantes, & pcessu
his ⁊ ⁊ pta, ut audita in zelatis dilectissimi creaturas ab creatoras, ⁊ & si primi gzii
in mutuatum ē, ⁊ in audita in zelatis matrimonialis ⁊ stantis Mariæ respu Xpi, ⁊
zelatis 2i gzii & mpsum mutuatum ē.

Ad hoc gus zelatis ipetemus zelatis quat di-
cunt ac, obtus, & pos ad tua obta, aggrandit temp ⁊ ad tales cria, ⁊ stantem
in ut dendent dicunt zelatum pzumtatis, ⁊ ad tandantiam fundat ⁊ ⁊ zelatis
pzumtatis 3ij gzii, ad mo quo dictum ⁊ dilatat cas, & effectus, ad hoc in gus ipetat
zelatis ⁊ creaturas relyicunt Deus ut Creatoras, q.ª ⁊ ⁊ ste Creaturas ⁊ ⁊ respu
pzumtatis nñ ⁊ respu Pri, alias mutuatus Deus, & habuerat adfid dnm q obstat
no ⁊ habuerat, dr in Deus ab ⁊ Creatura, l. q.ª abstrat zelatis creaturas, 3ij q.ª ab
habet pzum Creaturas, sicut in dr Xpus ab stolicis Diis, q.ª ⁊ ⁊ stituit, & q.ª
abstrat zelatum matrimonialis.

Dicit: zelatis huius 3ij gzii in dei quod ⁊ zelatibus
2i: p tantum ⁊ duo gra zelatis, ⁊ ⁊ stantis: zelatis huius 3ij gzii fundant in ma-
tura, & mensurabili, & mei mensuras ⁊ ad pedis cria, & complanati ⁊ gnumeranda,
⁊ zelatis cas, & effectus pmum ad 2as gzii: p tm dnm duo gra zelatis: ⁊ pti
zelatis 2i gzii fundant in ad, & hic rei mistucum, & ad oppia ad ⁊,

cae

causa non excedit et exemplaris non est una causa, sed tantum metaphorice causa, quia melius non conveniat quam influxum, et sic dictum genus relationis constituit. His suppositis sit

Quaestio 10

Utrum relatio praedicamentalis possit immediate fundari in substantia?

Aliqua notantur aliqua praetitulis intelligentia §. 1.

Nomine substantiae non solum intelligimus essentiam rei, quae acceptio communis est tam accidentibus essentiis quam substantialibus, sed substantiam accipimus. h. in praedicamento substantiae an ista possint immediate fundare aliquem respectum praedicamentalem relationem, v. distinctionem unius ab alia, identitatis, vel diversitatis unius et altera, vel relationem creaturae ad creatorem etc.

Proponuntur sententiae §. 2.

Primam sententiam docet relationem praedicamentalem non posse immediate fundari in substantia, sed solum mediante aliquo accidente superaddito ita Cardinalis Toletus hic q. 2. Vasquez disp. d. 155. et alii. = 2a sententia et communis affirmat posse in substantia fundari immediate aliquas relationes praedicamentales, ita communiter ac, quos referunt et sequuntur Parra et Complut. h. eique non nostrae communis cui sententiae contraria est.

Substantia potest esse fundamentum proximum et immediatum relationis praedicamentalis §. 3.

Probatur haec conclusio 1o auct. D. Thomae quinto metaph. lect. 7. ubi annumerans relationes pertinentes ad suum genus, et assignans ipsarum fundamentum, ait, eadem sunt quorum substantia est una, sicut quorum qualitas est una, aequalia quorum quantitas est una, sed relatio similitudinis et aequalitatis sunt relationes praedicamentales, et immediate fundantur in qualitate, et quantitate: ergo non relatio identitatis est relationis praedicamentalis immediate fundata in substantia, patet haec consequentia, nam non est maior ratio unius quam alterius.

Confirmatur ex ipso D. Thoma opusc. 48. tract. de praedicamento ad aliquid c. 4. ubi sic ait nihil tamen obstat quod relatio possit immediate fundari in substantia, nam in uno in substantia fundatur identitas etc.: 5o nostra conclusio est D. Thomae.

Confirmatur denique nam relatio creationis ex parte creaturae est praedicamentalis, ut dicit ex D. Thoma ipse

quaest

q. 48. art. 3 ad 3. Et hic modus sum dari ministri ⁊ mg. q. relatus di-
cit sum dari instare, ut ait D. Thom. q. 7. de pot. art. 9 ad 4. ⁊ 6.

Dicit q. ut
relatus exacte cuit sum dr. in substa tanq. in fundo q. alter. relatus sum dem di. i. den-
tia exactus q. Deo, sicut ens passiue q. i. ad rigorem dicit, ipsi subste in qua den-
tia mode sum sum dari substantialiter.

Ad 2m. nam substa exacta supra a mode pendet
a Deo sicut alligatus ad medio: ⁊ substa relatus in me sum dari in substa, sicut den-
tia inde a mente exactus q. eam, ad Deu. i. subd. immanens; a exactus mo-
tu a agente in duas passiones unius effectus, sicut dicta ad effectu bauri,
⁊ mode exact dicum ad extra: ⁊ substa exacta sicut a mode pendet a Deo
sicut alligatus ad medio.

Ad 2m. non mag. ad rigorem q. ratio dicit unius ad simplo
ut unitas i. mate duarum q. tales, q. ratio fundamenti studiosi, a in abundan-
tia unitatis ad dicit, a hoc edam in numeris exemplis fit clarus: ⁊ ut dimen-
tio ratio fundandi in aut dicta exactus, a sic substa substantialis a relatus inter
dentia sum data mode in substa sum dabilis.

Probatur 2da ratio: omnes optica albe-
dinis q. fundat in mediocrem studiosi, a numeraq. in diuisiones optica al-
bedinis contrarie sum dat in mode relatus dissimilis studiosi. ⁊ Ita omnes optica
subste aut fundamenta in numerum relatus alicui dari duorum in medio duorum, a
diuisiones optica duarum personarum aut fundamenta relatus alicui diuisioni; q. ua
ut dr. in diuisus. ⁊ utrum substa in mg. alicui ⁊ (loquor de substa corporali aut sensibili exis-
tente. q. 2. articulum) q. utrum qualitates: ⁊ Deus in mg. relatus q. fundat substa a alia
q. Deo, a q. istas quas fundat istas a istas, puta ic, in alia exacte una albe-
do in mode sum dat relatus in studiosi alicui dabilis mitig. a hic utq. a inconientia q.
dicta: q. a una substa tam in exacta q. optica beat inconientia relatus
dabilis cuit dem spi. a q. manifeste patet omnibus posse. Eadem ratio substam studiosi
relatus alicui, idem ratio dicendus a de alijs relatibus.

Secundo arguitur contra. §. 4.

Arguit b. difficili. Dicit testimonio d. sumpto exa. 3a. contra. c. 14. ubi dicit
aut relatus in mag. exigit existere, ⁊ in alio rum animo cogg. exister, sicut unum in
gte exist. equalitatis, a unum in gtate exist studiosi. = Idem a cap. 15.
dicit 3. physicorum text. 8a, ubi dicit, q. g. relatus a dissimilis mitatis cognitus

q. 1ª aliud ad fundr, q. 2º tria ad 1. ppin q. ora subtz, vnū mediantibus alia ad subtz mingit: 3º oem Dñm relas mō in subtia fundari ꝑ 1. medio aliquo ad.

Vade huic aucti respondet ad. 1. dicēdū respondet 1º Thomistę dicendū esse ad, sic. in. 3. ꝓ supponit in arte, q. sufficit ut sit Dñs unus sit unus. — 2º respondet dicto obj. Thomistę dicendū q. te fundari, sic. in. 1. tas, ad, oppositū, immutabile q. te fundari relatiū subtia vero nīs ut subiectū cōmunitatis, nō ad hoc ꝓ relatiū fundari, sic. in. 3. ꝓ fundari in subtia, cognitā, aliquo subiectum mō ad 3. q. te fundari in relatiū. = Alij dicunt Thomistę hoc de relatibus fundari mōse cognitā, et ꝓ ad unificari q. in subtz mō aliquo ad. 1. q. te, cognitā.

Huic responsionibus in mea probabilitate relatis nō Ferrara, q. relas 1m ꝓ cognitā fundari mediata alia ad, aut idem rem aut idem mō talia, et alij dicunt 1m cognit alia ad. 1. physica, 1. logica, q. ē ultimum ministrū, obj. et multotiens relas ōnitū ad aut ad respectū subtz idem rem ē hō quo admō q. sufficit.

Explico tertium: dico q. q. subtia fundat relas mō ut tanq. ad fundandi, q. ut ad, et idem rem ut subtia hic mō ad unum illigata ut ad reppaditum extremis, vt Petrus et Franciscus, q. dicit reppadita illigata unitas optica, nam quoniam negant dicunt, ut hic in subtia, nisi ē dictorum extra, q. ad praedicta reppa optata, q. ipse dicunt q. aut Thomas. 1. subtiam fundare relas medio ad 2ª diversitatē relas, non ni ficāt relas 1tudinis q. tatis, 1. q. litatis illa tm dat quod dicto ad ꝓ hoc 1. q. te, et q. te, si ā ficare dari, 1. alterius ad hoc medio ad hoc. = 1. ?? malueritis dicere Rubio Thomam 1m hoc et maiori q. te relas, in ad. 3. tibus.

Dices: si sufficeret q. subtia hic mō ad ut ponit unitas fundare relatum in hac re pari in ponit subtz Duns, dein ipsa subtias unitatis, q. ad hoc dat, quare mō ad hoc, Thus Thalismus tuus q. 2ª aliqua in Deum ordinatis dicunt 1m relatis rhs ꝓ meas quas fides agnoscit, et alterius q. hoc ē de ꝓ Thomas K. pe. q. 3. art 4. ubi ait q. in Deo ē duo ꝓ tria, q. fundantia in ad, q. in Deo ē Jesus nec mens immutabile etta. q. nō sufficit q. subtia ad hoc unitate hic quam nō ad, ut ponit unitas fundare relatū.

Ad 1. nego mam, ad probatiōnem,

Ad 2. nego q. nō dicit ē, nam relas ^nunquam nō dat ꝓ positionem ꝓ alterius extremi, in hoc a fundamentis mali, cum hoc subiectum, nec de alia

q. te

gle ghinea, l. dri exacta, q.ª hyc in gyro n dare ut mani fatta ℓ que talia ge
uirenti, nem ut aduersus ptendria n Dron ℓ multi plegitatio alia, nec deus
ghi uisuri, nec duplex rubtn absoluta, nec aliqua dentia: ℓ Quicqs uisuri
in rubsta Dei in aeternum, ℓ hyeunicat ypocrisema tu, con treat deum, nec q
imino cum, ℓ alia impotens ℓ fundare aliquem alq, q eum n in exacti rubstom-
tyranidis, capte quarum utas dant, q talium alq fundare audeat

Sequit2:

adeas ut ec dñi dr hui dñissimus ei .N. via au: q bonis fundam imm
bi rubsta, q mediantibus aui q hyc aqua aut hui ei dñsta, ℓ tutus ei quem
accedn ad patrum eternam, licet singulis in rebus inebrietatis ei sparsim q
abutn: q in ecclia ponat ei imme in rubsta ponat ℓ statuis q alia aula: q n
ne ei dñissimus.

In primis iusto anathema aduersarios, nominatim immediatis
tam ℓ rubstam q gltus, tam gltus ℓ tatis adsc, sta illa grauis mo inhyeun-
tis ghi immediatus tangn rubstam q gltus, ℓ in inhyentia atq ore mo impe-
trandi ℓ: q: Ita mo eunionis illa d.ria immem hyerubsta, etm q.ª mo ℓ
in ℓ statuis q rus eius dmo: q sta ut adeo immediatus, q alia aut hui in
rubsta aqua diaccia dimanant ℓ dsq undant intrasse in aquam adeo ac
liquit aut q tectoram quae dñissimus ei in hore, l. q.ª mo i utrisq dicam, l. q.ª
mo i utrisq dicant, l. q.ª ure latina o

In adaq.ª tm q baptizat hui, q ℓ in fi
rubsta imme ℓ citat intentionis, nec tm, q ℓ imme ypocrisem attinguna
ℓ citatis executionis, q ℓ citatis ℓ quasi aditi aliquis ℓ citatis, adeas ad tm
imme fundat in rubsta ℓ citatis executionis, q quasi pace.

Sequit ulti tractus
ponat fundari in rubsta, ℓ hoc illa uis aut pramentalis, in ponat imme
inhyeunt. rubstam immu in mala, i. q. diem adimat adspam, q malus
studn malia mala, ℓ diuinos abilla ecta, q hui ℓ fallum dñsta q hyc
aut pia pramentalia ei in mala pana, ℓ intoto ponio imme rubstam: q
ℓ fallum q adeo ponat imme fundari in rubsta.

Ulti ut mal. ab ydolatr
ueficat q adeas ponat tari intotum ponio rubstam, nec in rubsta pietas cum
o.ª uis in ebet aq. = Denat mia attamen q mala hoc ℓ rubstam abhyvoris
ad aq ei exigat. = Nec ita uaget in ita abominatis, q bona ℓ in ponat
ℓ imme, nec abominatoris benefn respectuis.

ℓ ut

Q ut in ista Thazus respondeamus dico p relatum inme in mala q
nec in alia substa pactis cali tendaz, et in mala p audiri contradictorem nlz
possim obstare, nec inde sequi p relatz diffidoni pmanentia abbatia
ctre. Quia q mala p nra nullam hut calitatz, imo hut ei modum cau-
tionem illius q sequi relatu deat cgd alit, et hanc calitatz p hm affirmo hut, q
ar te nullam pondeat, inde q gratiam alem nec diffidoni ctra
pont inme tendaz, imo ex relatu examinz ad Dnz, q ais dig ulz, q
calitatz, et chiro nemporitanz exposcunt, q hut mala, p hm e una ex
cedita nglis abbatia, q p hm do huiusmodi mala p hm q dni Thaz tabula-
li, p. pactali culi calitate privatus, ag stra. = Q ia mag tz ac inviolabi-
liter tenday p audito impetratis adhuc stando pacis Thazus pone relatum cau-
tionz in ipsa inme tendaz, p dno civili p genuino sensu excludit, et hoc
Thazus.

Lectio. II.

Q tenuna relatio pamentalis potest inme fundi
mentz relatis pamentalis
Pz mittunt aliqua protestati diligentia. §. 1.

Circa hunc. 1. inquire, an tria ibi tenuit q hic requiruntur ad inducendum relatum pamentalem ad tendam pamentalem stabilimi. Sic mutatis mutandis relatum pamentalem reputatis, et unionis. 2. dicas patronus pot recte ad-
mittere relatum stabilimi?

Proponunt ssz §. 2

Primo sic affirmatiue, nam tenet text. in c. dilecti de q. 4. cz. can. q.
dilecti 5. q. 10. Iuxta illud 2. nu dig. 47. tit. 11. Rubri. q. 11. et
alij quos refert com. 11. acar. in tract. de h. l. 5. q. 4. §. 2. quem alij se-
qua formitia si cum. = Dz hic relatio dicitur relatz q ut i casu pamentis sub-
tum ad tum, ag ut patronus casu pamenti patrem alterius, et ipse recta
linea q prima, et subtracto uno descendente una relatio ad primo fundatorem inchoa-
tam relatio ex ipsa ad tria q patiam relatz dicas dicendo q unio in
infinitz. = 2° pot dici p relatio relatz ad ptem relatio ad aliam relatz dz ea ad ppo-
tam, i aqua thesaurus hut, ag una pamentis ad ptem ad alia pamentis, et
inde una familia relatis tendaz relatio inme stabilimi, nq ea ratio relatio in fun-

dare vectigal p altius inuestig: q̃ dicebat vtra illa relatio vtpote, q̃ quod dicebatur vtpote tunc esse relationem respectiue ad aliam relationem fundatam, dicebatur q̃ vtpote tunc esse relationem respectiue, etiam dicebatur vtpote, p̃t explicitum est in alijs relationibus, ad hoc q̃ esset de illis dicebatur dicebatur vtpote tunc esse relationem, ad obtinendum hoc dicebatur ad hoc vt haberet esse, p̃t, et facile obtinetur ex dictis. Hec tactis explicata q̃mitto q̃ probabilissima, et multis p̃ria Thome q̃ dicunt) oppositum, et q̃ vltima Thome p̃riam defendunt, ego ipsorum omnium rationes tam Thome q̃ alijs relatis respecto, idco vltra illa in hac q̃stione tactis dicta sit

Contra 2m

vna relatio p̃ fundamentalis inh̃ret eidem, vni, et eidem fundamento alterius. § 3.

Hanc 2m q̃ probat p̃ oppositum arguo q̃ relatio p̃ fundamentalis relucitat actum respectu relationis p̃ fundamentalis, et hoc ita: q̃ nihil inhereret eidem, et eidem: p̃ nihil huiusmodi actus, vt expl̃at totum q̃ expendo alia relatio relucitat. = Sicut q̃ bene vtrumque dicitur, et dicitur de Thome cibus accipientibus substantiam et vinum, et panis, et non hoc quidem modo opposito, scilicet quia vinum nihil participat substantiam, q̃ nec vinum relationis, sic nihil substantie dicitur quia oppositum accidentis vinum accipit relationem p̃ fundamentalis, et nobis et formaliter substantiam potest vinum hoc fundare relationem, p̃ quam hoc nihil substantie accidentis vinum relationi p̃ fundamentali denegetur, p̃ quam et accidentis fundi q̃ relationem nihil potest substantia, vltimo recludentia, et omnia q̃ dam obijcio tenebo, quemadmodum nihil oppositum accidentis q̃ illa substantiabitur q̃ quies p̃ alius ad.

2° et vltra ceteri homines dicebant hoc Thome testimonio et hmpto ext̃ p̃t. q. 42. art. 4. ad 4. vbi licet auctoritate B. recitatum unam relationem respectu ad aliam p̃ aliam relationem, tamen dicimus q̃ paternitas opponitur filiationi oppositione relationis quidem .2. paternitatem, et filiationem, q̃ vtrumque non relationem multiplicat vltra infinitum: p̃ quam Thome, unam relationem respectu tantum dicit in deo.

§ Ad vltra aduersus oppositum 2m probat, quod absolute dicit, unam relationem respectu ad aliam p̃ aliam relationem, tm̃ Thome, et oppositum dicit p̃ sua auctoritate Thome q̃ vt dicit respondendi, et oppositum dicit Thome p̃ paternitatem respectu filiationis, facilius negetur p̃dicta auctoritas ad hoc quia multis aliis, tum ipsa et eam

dicit

dixi ꝓ hoc non ꝓ̃ mittat una cum alia ꝓ̃ ꝓ̃ alia tm dari, alias dari
q̃ ullo ꝓ̃ mittit; ego ꝓ̃ ut cuiusm̃ legi exceptis ꝓ̃ ullum ꝓ̃ mittum dari
ꝓ̃ mittit non ꝓ̃ hac aut illi ad tum nec ꝓ̃ ꝓ̃ mittit ꝓ̃ ꝓ̃ permittit. I. ꝗ dicit
si oppo ducat ꝓ̃ alia ꝓ̃ ꝓ̃ alia dari ꝓ̃ ullum ꝓ̃ mittum ut ꝓ̃ ꝓ̃ dum
ita si a. duas patrum tales ꝓ̃ ducat ꝓ̃ ꝓ̃ ꝓ̃

Dicat P. Rubeis hoc 10m quicunque de talea dixit contrapacta debet quoquo
modo ē reo reformidi, nō debet audiri quia pacta, debet opponere ad aliam actionem
qua ēt opponit una eius dum ipsi ē facta, vt una patrimitas opponeret in affi-
liam ad aliam patrimitatē. = Ego dico oppositionē esse tutam, nam si filia
moueat pro ad talea idem, imo maiori modo posset substineri in alij, si ēt
in ceia, de, unio ne cabij 1. 1. q 10 ca pte, qua ille tēs caes tradit vt eius ouis
f. utagens agat, l. utpote emanet, l. utpote si ēt albus, vt ceia
unio, ad, ē albedo alia, bene in ceia dicat, de unio ne ceia, vel ad
agat, ē ut albedo albatē, ibi ē fadum admittit nō audiuntur, glo 101.

2° ff° ab inducimini, si un a talea petat alias talea pro mineatis
tum data, respondet dari in Minimis plus q quatuor talea alio Minoris as-
signatis. l. Patrimitatē talaq ypiacq achiq, v. ypiacem pattiq, huc ca-
sucedum. ff° ff regula, nam in illo casu talea patrimitatis in talaq vsita
gaica talea huc illq inducimitq, talea filij ē ypiacis semel ē vnicq quam
ypiacis hut m. seu diuisitalē ypiacem filli: g° dicunt in Minimis talea Udi-
nis, ē duobus alijs ptimentes ad ilq ius, vltra plus q 4. assignatq = quam
Dicit nam. a. patrimitatē affiliaq. a. adimitatis adit regulq talea ad tantiq
plenum talea alioq filiaq ē duobus dicit. l. talea diuisitatis, ē Udinis, nam si ce-
tarma alia, vsida ceia, g°

Hec dicit P. Suarez sacrificat, aut. m. talea Minimis
ē abessa pacta hm huc distinq ē distinq, q ypotesis absque alioq talea
duobus posse cadat, adhuc quo talea patrimitatis ē opponi affiliaq ypotam
cōq aliam talaq. = Veruntq satis faciunt, q hyc dicit ē pertis quij: tum
nam ea dum nō in Minimis patrimitatis affiliaq si duobus ē duobus ypi, sunt nō
ea atis duq patrimitq ē eius dum ipsi: ypotent idq Suarez hq inducimitis in
ipsi. a. duas patrimitates ē sufficiens tum data talea Udinis, ē debet pmā-
nis ad primuq jus: g° nō in Minimis alia diuisitatis quia inquit sufficiens cadit
tum dumō talea diuisitatis ad primuq jus ypotentis. = Denique inducimitis Pa-
trimitas Minima ypotam ē absque alia talea regulatiua ypotē diuisitatis
talaq affiliaq, q nis diuisio ad ilq jus talaq ypotiat, cum una patrimitas, cadit
sit talea 2 q ad ē opposita talea affiliaq ypotent ypotam factum regula-
tiq ē altiq patrimitatis absque vlq additione mouq talea tum data q in tali
patrimitate.

Vltq ff° nō inducimini. si una talea tum data nō adhuc

dazur pectus vñ in fore, in relabus; ꝑ repugnat dazi in fore mee idem
eis naale (et dicimus ꝙ aliq̃ vmeant, ut vii et bimq̃ ꝑhibeq̃) mat̃q̃o
ꝙ ei mori vñ ultimis: ꝙ una relus vicialiam fm dine ꝓpt. ꝙ ligata, ꝙ patro-
natus regni attranit fundat relum vltimis ãe dicta, fundabit mãe laem
dilimi li dimis ne ꝙ filiacis, ꝙ ẽ ad ibiq̃ ꝙ dicta, ꝑ ultam fundabit regni
altraq̃ relui dimiq̃ ꝙ, ꝙ ne relus illa relus dilimi li tradimis fundabet al-
tram relaq̃ vltimi dicta a cui dem ꝙ, ꝙ ultranis hꝫ relus vltimi dno
ne fm data fundabit altram relam dilli dimis dicta a dimq̃ ꝙ, ꝙ
ne regni ne in fore; ꝙ mee tegla.

Omia vñ aliq̃ ad ium allcantq̃ nullum ẽ
in ne ni mee dazi in fore mee in aliq̃ ꝓe eis, dno ꝙ phiq̃; ne ꝓcedere
aliq̃ ne ne thiq̃ dazi in fore vñ ch ale generatice nec in ꝓa in ꝓe re-
latis, ꝙ chagie bat, hꝫ ẽ tegla ne dazi tot dazi relues, qmplures ẽ ꝙ
ne ne altrane ꝓnt ꝙ ẽ in ne nis ꝓ dam in ꝓe mis relcis, ꝙ ꝓ ebis mlis
mmq̃ militis ẽ ꝛc

S ꝙ nam ẽ fm vñ ch gie, mq̃ chagie dazur in dia mis
ẽ fore; ꝙ secdo, nom mitis ens u rales ẽ relis relt ne nachi ne
ne tia, ẽ ei ꝓpetas ne mq̃ ei ꝓcedis fm dq̃ ꝙ ꝓ dq̃ relq̃ ẽ ꝙ
dq̃ relt abunt in eodem typis mis vñ, hꝫ dat ꝓnis typis ꝓ ẽ ꝓ dne nat mq̃
hoc una mãe dalia, ethan mi illa cota: Ad mq̃ qd abea dum ella ẽ in gredita ne
relt abunt in eodem mis tamis ꝓbus, ꝓ ꝓcis, ꝙ ꝓ ꝓ dne nat mq̃ una ꝙ alia,
ꝙ mãe una alia aliq̃ dum ꝓcedit ad em ꝙ, ꝙ qua alia ꝓ ꝓtant, ẽ in nul-
lum ẽ in ne nis, nec imq̃ ei mis, ꝙ ne relues, aliq̃ ad alias alq̃, ẽ
ad ias alq̃ cota relt abunt, ꝙ ad nullam ꝙ ne ni ẽ ꝙ qua alia ne ne ne ne
ne ni ualeat ei ꝙ ꝓnt ne nt ne ꝙ ꝓ ne ne ne ne ne ne in eodem mis tamis ꝓbus
Ds mq̃ ꝓcis ne nt ne mis; ꝙ ẽ ꝙ ne ne ne ne in ꝙ bꝫ relues, ẽ
qua dalia in fore, ẽ ꝛc

Aliq̃ respondent ni qd ꝙ ꝓcessum in fore
ni una relus ne ꝙ ne ne ne ne ne ne

ac dilectionis q̃ nr̃a ē dissimilis, in patriarch fundare alia relaz Hdmi d'alia relaz cius dom̃ag, cappū 21 altra natiu discurrendo dom̃ ejusdem in p̃mo ma Hdo fundat dilectionis, et hyc Hdmis erra. = Patrua ido pbant ibi ac una patrunitas, potest fundare relaz Hdmi d'alia patrunitas q̃ una patrunitas, et alia alicui patrunitas nacq̃at, aucta in aspar adilla, aq̃ ocurr̃ eandē relaz patrunitati, p̃ alicui nq̃ addita s. Hdmi, i dño u- nq̃ patrunitati aucta ordinar ad alia Hdmis: q̃ Hdo Hdmis acquirat multa alia relaz d'adilla: p̃ una x̃ sua p̃ria ido patrunitas aucta acquirat aliam q̃ d cius dom̃ p̃ri, et nq̃ ponunt in p̃zati ualibus, hoc idem accidit in una Hdme aspa altraq̃: p̃o.

Dnq̃ ac ōng duq Hdmi d cius dom̃ p̃ri, q̃ duq relaces d'atri hu Hdmi fundat in illis duabus patrunitatibus: p̃ dicit admn̄ p̃ posset d'ly duq pa- trunitf. s. reseruare medium, acquirat, et fundat alia relaz, media quae ct- ramit, ita hoc accidet in illis duabus Hdmibus, et q̃ p̃a dabit q̃dm in p̃ma q̃ q̃ nam ōng duq ocurrentia ip̃sa 2. duas patrunitf, q̃ 2. duas Hdmi mq̃ in fundas, et ocurrentia in p̃zato casu d'ad fundi relaz d'atri: q̃ ly q̃ hac ocurrentia duq patrunitf fundant relaz Hdmis, in duq Hdmis alicui tum dabit et hic q̃ in ocurrens adducz d Dna. s. dari q̃dm in p̃ma: q̃ ontra hoc dicat, dicen duq d unam relaz p̃ sacramentalz aliam relaz p̃ sacramentalz alem fundare in p̃te.

Posta glia dubio § 4.

Respnd̃ q̃ pars ē p̃ta: relaz ocurrit d'alic uis sacramtis in q̃ sicut in subtia gltia ctia reperiunt duas vidiuidua cius dom̃ ip̃i, q̃ d'atri ip̃i cōfidm ip̃i, hic in relaz, i duo in diuiduae cius dom̃ ip̃i cius d'q̃ p̃zamēt sacrū, sic ocurrunt in p̃tis fundant relaz d'atri Hdmi: q̃ duq relaces cius dom̃ ip̃i q̃ duq patrunitf, et duq filiaces in eam fundat relaz d'atri, q̃ Hdmi nec ubi in ocurrentia p̃tis p̃ q̃a, nam ōng ocurrunt nec in p̃tio duq patrunitf, q̃ duo diuidua subtia, aut duq albedinis nec subtia, sic albedinis, q̃ relaz d'atri fū- dant in ocurrentia p̃tis, idm̄ in unq̃ ctia ocurrunt d'alio: p̃o.

Prom: sicut ad- tiam d'hac albedine q̃ d'altri dri cius dom̃ ip̃i ita p̃ patrunitate aq̃ in altraq̃ patrunitati, q̃ in illi patrunitas q̃ nq̃am altri patrunitati, nec q̃ relaz cius q̃ altram relaz in ocurrentia aucta: p̃ dnq̃ q̃ ad tia p̃tis, una patrunitas p̃ta in d'alio p̃ta, cui relaz p̃tem ad q̃as, ozna diaq̃ ip̃i albilli, q̃ fū- dagn̄ in illa ocurrentia, et hac ex p̃ cum p̃ta in unq̃ta, q̃ hac ex p̃ patrunitas ad tilez tenq̃ ad tam illi opposinq̃ in uno ad alia patrunitz: q̃ hac ex p̃ patrunitas

A adelig patronitate aliquid aliud relato, quam ad quod nunc pertinet ius patronatus ecclesiam & alia: fundata bene adelig ale.

A eadem

Nec obstat, si dicamus ipsi respondendum, patronatus & quasi aliud relatum esse, cum habeat ales fratre opponi hoc patronatus pertinaci, & sit fundata ecclesia, hoc enim dicimus. = Nam si sola dicamus, non habet respondere ad. 1. quod ales frater patronatus superadditam, nam si duo albedinis genera adeo diversa, & fundata in postea ales frater patronatus resultantes ex ecclesia, & hoc nulla, cum duo patronatus hoc habeant, eadem ratio in alio non ecclesia nulla.

Hoc autem probabile

audiri licet dicam, ut ipsi sola faciamus, ad fundandum adeo relatum studii, nec adesse in sufficiente quantitate ecclesia, & ultra quod fratres pertinaci, magis aliquam exigi capacitatem in eam exercitium esse ecclesia, ut habile ponet fundari adeo studii, sicuti ut in Diocesi adeo, & in depto ad quod duo Legentes adeo. quod si adeo fundandi adeo duo, si autem non fundandi adeo duo; in re in Duo fundandi adeo alio ad ecclesiam, ne in depto adeo alio filiali admaiorem in alia re minus quod adeo studii adeo fundandi in minore capacitate esse habeat ecclesia adeo studii eadem; & adfundandum adeo requiritur habili adeo fundandi, & ad fundandum adeo studii opponitur capacitas ecclesia & fundi; & ipsius dicat adeo duo fundandi in ute dicti ipsi supposita capacitate esse fundi, ut magis in adeo studii. a. duo albedinis recipiat, adeo & quod ipsi non fundi & duo fundi, quod eam supponit dicta capacitate multo adadeo utilia. Amdat aut acui fiat; duo in adeo patronatus ecclesiam, & similiter ex negue in fundandum adeo studii alem studii & in capacitate fundi. 1. patronatus, & in capacitate ecclesiastici

D Deo & quasi adeo, seu regno quo, & gratia in esse, & ex quo ordinabilitatis ut quod aliquam adeo, & de quo in ita probatur ea & disputandum sit ecclesia ad possit ut in dissensum, ut fundum habitatis non ut una hispala opponitur ecclesiam & radicale supponatur: ex quo patet adeo sit, nec sit duo patronatus hoc ecclesia, etiam & in ad adfundandum adeo studii adeo studii non in capacia, hoc genere adeo ut, ut eius dem ipsi ut, non ut adeo studii adeo fundare possit, sicut & in duabus albedinibus aliis.

Ad 1. dico & respondeo 1° ad 1. principium dico, & de 1. da accipio & pono in 1. fratre pertinaci, & fratri adeo studii, 2° negue & negat dicit dominis adeo studii non in habitu, nam in ecclesia non habeant ad eadem & fratis studii 1. adeo, non hoc dicimus adeo & eandem adeo specie duo Duo possunt duas albedinis, & impedient resultantium ad dominis adeo studii

dico

dicerem in ordine positionis negationes q[uae] inciderint in hunc diatonum modum. Eadem, sic dico patrem ipse dicunt hos negantes, alii positionem non esse relationis ad aliquid additos, quasi dicat, q[uae] patrem ipse dicunt in nihil positum, quia non est

domtz mce afficiat & diminuat ei relata, & implicat, - bonumque alicuius substantia vi & rei possit admittere alicui domtz suo effectui vi & actionis ex dictionatu, & disparata, & pcisa radicare, nisi fundare per & modum unius cognoscentis

xcuis ueram rei alicui, & manifeste sequatur sinistra ei alia tm dorat = L. & negatio dicti relativi ~~Plicui~~ additudini vis dum actus, & dum ei modo & ultimo, alias plura absurda sequuntur, & tm sicut additudini ei instrumenti alicui, in modum hoc tm dum & tum, & ratio est, q. aliquis singulis vi & actionis imitatur magis, ceteris & huic.

Quæstio 12.

Vtrum relativa parentalis sit de genere substantiæ?

Aliqua notanda prælibanda huic §1.

Supposito ex dictis relativum translem sit actus tm do vi dicitur, in actum .h. an parentalis respicit substantiam fundo dicitur, & quo modo differt ab actum vi & ex actu & fundo remoto, sui subito, & tm & fundo & remoto, & ex actum vi & ex actu, tm dum & proximo, talis studiosi & ipsa abbedo, & dicat idem vi & ex actum, utrum sit dicitur aliqua obedire, & subtrahere unum, & resolvitur quod ois alias dicit; vi & alicui singulis pertinet, tm fundum & remotis idazi & proximo, ut videtur dicit & ipsa ute substrati, & fundo & subto fibrici, tunc vi dum & dicitur relata & fundo proximo, ac & fundo remoto.

Pro parte Affirmativa §2.

Pro materia negat relata parentalis dicitur sit actus tm do proximo, & tm quia sit dicitur & actus, in gen tm dum respicit & studine ad aliquem ordinem. Ita tenent Dominicus, & cum Soto, Scotus, Cursul, Dominicus hinc & Abbas, l. 3. lect. 4. q. 4. n. 13, Fonseca tract. d. 47. met. sect. 2. Conimb. Pereira. lib. 6. rerum natura, Aladinus, Ricardus hinc, Theophilus vi natalis vi Theologia vocati lib. 7. dalij & plures tam Phy & Tract, quos refert Na mg Aguirre h. tam quæ aliqui ex nova familia ad mentem vidantur, pro Parente vero Arsdmo.

Sit ipsa ratio da vianei ad mum, nam Dominicus ibi assert bene mam relata sit actus fundo vi dicitur, & tm dum in do ordine ad ens. — Aliqui vero ut dicunt relata vi ex re pro parentale ptis, & probile, & mutabile, Suarez & dalij Phy relata ex hic dat in mum in fundo reducit, ex quo sequitur, accentum, sit dicitur ab isto, & tm ex alterius actus in divisa & suspicientia ad tuo ad mo quo

mod dic-

motoriz mus in lege recuttare antiz nec illius, q̃ dicit motatorez mu-
nitem satis q̃ habilem inditus, illaque ubiq̃ usurpũ adnaz indifferenter
abac stabilitandam.

Ulla decet rationem alem p̃amentalz inter eum operam
illius dispositã à reo fundo q̃ámo, aque nec ei opponendã, ñ i Dñs
pluribus in locis in pacitum dixit quz fidelioz eius chirographi recuntz a. quos Cautio-
nes Ferraria, Arancio, Complut. & plurez alij q̃ uos supra citauimus n. mg̃
Iguitur h. d. 42 tenent eam tam de solitz stilo mg̃, quos citat Bellegambe, quã ceteri
multi mi Mantuano d. 2. q. 3. de pactis bonitatis ñ placuit, aque ad. 2. stabi-
ciat ñ mutuet nã. 11. acutt mg̃lis h. q. 5. cui ñ uisum Dñs Spinola Senz
de

Ultima conclusio
Reo incautus dispositi alii alio fundi q̃ámo. §. 3.

Hanc Dñs Ilie p̃batur mg̃ ad ea ad. 1. p̃ augeri relata absq; eius augmento tem-
di: 2. ubi enim tantũ a fundo dispositi: p̃ ami, exemplo Petro alboz quã matro-
de Paulo exente albo utendo, ñ albedo Petrõ remittatur & fiat albus utendo re-
lata studiosi augeri ñ augeto, q̃ pũ remisso fundo: 3. p̃ augeri relata ñ augeto
fundo, & ea: 4. relata enim tantũ ad fundo dispositi, eadem. m. enim ñ p̃ au-
geri & ñ augeri.

S. hyeras, paxum offiaz mihi videtur adq; bene dum dixi unum
idem enim tantũ relatu à fundo, q̃ nec ad fundo eadem enim p̃ augeri idem
unam habitatz, & ñ idem alia: q̃ ea q relata post augeri ñ augeto fundo, t. e.
ut in praxi dixi. t. penes expositores, t. penes habitat. à fundo, ut, ñ indubito
enim tantũ ea ipsa, eadem enim p̃ diuturnã idq; una habitatz, & ñ idem alia
ut p̃ unus dumtaxat sit, q̃ p̃ diuturnus interpres & unam ad, q̃ circa alia, ut
ad fundi enim tantũ, q̃ idem enim tantũ p̃ augeri, & ad fundi idem numus decentũ
ñ augeto ejus ultimus, q̃ nec idem numus utentis, ut ipse locum a patre mutuo q̃
eadem enim p̃ augeri idem una habitatz, & ñ idem alia, quia p̃ apparet
te.

Nec ideo p̃ stat ratio mg̃ locum ñ dispondeat à dispositionz, nam & hinc
hoc tantũ patuit & ei directe adversatur Dñs eius dum ait p̃ applicatus ad unam
mendi, quia ea alia manet remissa, q̃ idem ñ inuenit ñ relata & in dubio.

Dñs

Primigenius facit, q̄ in relatoꝛ respectu, nō ꝺ fundꝫ: 8° p̄tꝫ
contrarium relatis ita patet rōnꝫ q̄ relatoꝛ, cū augeat genꝰ ꝺ fundꝫ: p̄ eius, q̄ relatoꝛ
totum tuꝫ cū ad aliud, nō ꝺ fundꝫ q̄ transeat in spēm: 9° relatoꝛ respectu
nō fundum: 10° mystica ratio patet ex dictis.

Ad 1um p̄ dicendum
efficacem rationem adhuc ꝺ Lucas, & Alii assentientes huic secundæ
diffinitæ abhinc hæc utantur 2ª p̄t augeat unus in alio, & dum pars ca-
dum meritat ipsi tōtum una qualitas augeat in alia & dum alia.

2° ꝓ ꝑ. Plus
q̄ contra alij hanc dicunt ꝺ quod fundum exclusæ pertinent ad diffinita pramata
q̄ cōprehendunt ad diffinita pramenta diffinitæ alia, & cum alterius diuidi in 2 pra-
menta. 8° relatoꝛ ex fundum q̄ ramus alia diffinitæ, mare & aqua, q̄ relata pertinet ad pra-
mentum relati, ex fundum pertinet ad pramentum, limbus & platea etc. ita
tua ꝺ mas.

Incidenter dico, ut cæcat, nihil aliud requiri ad hoc effica exhibitio actus, nā
ala dicitur, nemo dicitur pramatā nisi alia specialis causa accidat, in patria
diffinitorum alias inuenitur, & ad rationem pertinet, secundum 6. ans ꝺ Ar ꝺ Ma
ti. mit. Lect. 9 ubi ait, candē alias dicimus diffinitas, prout pertinent
ad diffinita pramenta: 9° ergo fundum, exclusa ad diffinita pramenta pertinent, in
infra ubi ex alias diffinitorum ꝺ alia.

Vltimus ad cæcus pertant, ex alias sunt diffinita
pramenta, cū impossibilia pertinebus ita nihil diffinitata in diffinitas alias alias, & hoc
patet ex illorum: 9° idem, exclusa una diffinita pramenta pertinet, ex pramentis diffi-
nitorum alias in patria, & 9ª pramentum hoc est diffinitorum in cæcum alia diffinitum
& pratum, & palatium ꝺ quod regis palatij, & mutatio: 9° ergo platea pertinent ad diffi-
nita pramenta, nisi alia specialis causa adsit, in patria alia, & alias in alia diffi-
nita & ad rationem diffinitas agitari ad tuta, & platea pertinet. 9ª hoc agendum est in phi-
losophia, ubi ꝺ ac ex parte remouetur, dum pramutatio admittitur, & transeat q̄ locales
ut pramenta ꝺ in diffinitorum alium existimo, alias ꝺ alia in q̄ locali distinctione
& similiter hanc ac ex plurimis rejicio h. q̄ ꝺ alio clarissima Mq̄, qui ꝺ distinctas
cari à fundo in cæca dubijs pluribus obscuatur.

Posteaquam in nra ꝺ audet Mq̄ 1ª pte q.
23. art. 2. ubi ait doctor Ang̃ absolutus exclusatum ex parte rei Dei nil dicere
in creatis à quibus q̄ ingenerata: ad q̄ dicendum, q̄ sicut in rebus creatis in no ꝺ dis
relatione aliquam in creatum respectu ad alterum, q̄ aliqd absolutus (secundum ipsi q̄) ita in

Deo

Deo; sm alia, exata, nomiā q inuentū inexaman ꝑ tmād, q diuersitudinē nō
exhibuit realia aū, in Deo a nīc alia aū, q unus ens; hīc Dnus, exp manifeste
quicquā sm dm ꝑ diuinū relatiū q a fruitiōi ēgd absolutū (punctū o relū Patris
in spūm scm) ic aliam aū, sed q idem ic, exa distinctū a relatiū ic ds, alias id q minabile
ē in Diuinis, nempe q subsistit Diuina q gd absolutū, ic ifinitū ic scm nobiscum
xpm exīsse in carnatiōe q ic subsistere.

Ipsum hīc 3° exigit ang Mag. m1° distinctione 33.
q. 1. ubi vane docet relatiōem practicalē exactā fieri distinctam a Diuina ic alia
am eam a subsistā, exigit inhyrare, actica spōnsiuā q hīc exacta, relatiuis inexa
ctis exactibus ic aliud ic relatiū, et subsistē, q infinita, vitio dicunt inde, et clam q
nil ipsorum aliis adsistunt, q nō ocurrit Diuinis relatiuis. — In 1m° distinctione 27.
q. 1. art. 1. ad 3. aīa, relatiōes Diuinas non differunt absolutis. Sm aū ut dictum ē
et dicendū sequentibus ubi ꝑto; quod in alijs ic hīc ꝑ q nulla relatiō ic subsistit ic humana in nobis
actualis: nescio gd exp dicit ꝑ nra Dl. q ic aia dr ꝑ ic corpus, et non practicet nisi q
Dns ic unus, non exigo via ꝑ gia mediorum.

Exp aīe Mri contra ꝑ ultimū art aīe
nostre, supponit exp. Lo dari aliquas relatiōes practicales inadaptatas subsistā, ic aīam
Mri quas adyscit relatiōes virtuales, exp quod non sunt vere, sed virtualiter practicales sm
datas relatiōes aīam subsistē cui relatiō practicalis ic exp aū, q nulla talis exacta datur
in actualitate suorum aū: q ic nulla subsistā exacta datur alia a relatiō practicali unita sm
data exigua pt, exponitur inconcussus, non ic clara, nem aū primarie dicit nisi
dicit dm q ens practicalia Christi, relatiōi dicitur esse, q ic dicitur esse practicalis q
a numbus dicit distinctus, q sicut Petrus, ic Christus sic aū, sic ic relatiō.

Alia inquit dicit Hi-
culeus esse indistinctū, nem impōte ic tandem entitate exacta q unge exhibita duo practica
inquadro distincta ic repugnantia inuicē pte, ic sū medio, q subsistā exacta una practica
ter, ic relatiō una cum medio: q im pōte ic q subsistā exacta nequeat aū, exp identitatem
relatiō. — In quidem mea, nam aū ut exp sēpe ꝑ Porro ꝑ ens in medio, q illud abi-
ad inquo ic subsistā finita ut aliud aū patrem enim. a. ic gm ad Patrem) q aū abi-
ad ic a subsistā, q hīc alicui exp ꝑ. x. extrema, q eorum unum nequit ꝑ abstrahere, et altera
relatiō exigentia medio ic a fruitiōi distincti exhibitū q relatiō exp ut aīe aliud ic relatiō a subsistā
quā fm dictū.

Ad 1m dicendum: q subsistā q relatiō practicalis aīa aū q exit aīa in Diuinis
ni approximat una aī alia practicalitudine, et relatiō distincta a subsistā Dni, non hac inhibi-
tione lapsa nullus inconueniens sequitur, q nemque alij q inconueniat, nescimus q
physica, hīc intuitū hypotheseos ꝑ dictus. x. Italia aīa et subsistam Dni, sine nullo q
exhibit q nullus inconueniens sequitur. q ex assumptum, nam q physica Mri aīa

x. extra

fundis &c eandē entitatē: ꝙ ēlles absurdum quidquid absurdi fundo: p tanti, implicat eandē entitatē hic locum tenere, & non ad alterum, contradictoria eandē non ad alterum, diligenter ꝓpositū, & alterius tenere, & non ad alterum, ꝙ eius ē fundum, ꝙ implicat fundum esse eandē entitatē, manifestū est ex dictis, quia ē insanū.

Respondebit fortasse q̄ dicendo nō adesse unā entitatē duobus diuersis tenere, & esse non ad alterum, nihil dicere aliud, q̄ subiectū esse alterius entitatis, ut sum dicebat facultatē nō ē non ad alterum tenere, bene tñ duobus aliam facultatem esse ad eos.

Sed q̄ est ridiculum hoc. nam entitas ēlles, & dum nullam facultatem ut ad alterum ꝓpriam esse mentata: ꝙ nec sol: p tanto, ꝙ illum dicit facultatē nō ē ad alterum ut habet tenere, & non ad alterum, & aliquā illis quicquam, ꝙ facultas, & alicui ē ipsius non ad alterum nec, cuius ratio est eadem & hīc: ꝙ enim hoc totum ē non ad alterum & totum entitatis adeo tumptam, & dum esse facultatē & non ad alterum: probandum & illum alicui facultatē nec non ad alterum tenere, & non ad alterum, ꝓbandum ē non ad alterum pmentata nec quicquam implicat: ens est, nam ꝙ totum dicendū excludit, ꝙ tenere non habere actionem ꝓpriam, & exigentem illis tendendum, non ad non ens.

Dē: nam

nulla entitas creata pōt esse ad aliam ens ēlle & aliquo absoluto & entitas creata dependens ens ē entitas pure ens ēlle: ꝙ nulla ens est alicui ꝓmentata non habere & fundo ꝙ ens, & ꝙd absolutū ē: ꝙ non dari bonum ꝓdictis dicti; nempe, tum nam ꝙ nō esse alicui pōt esse ad aliquem ē excludit ens ēlle ad ꝙ ens ad aliquem nec, & ens imparata essentia, vbi idatur & quilibet entitate absoluta: tum ꝙ nihil eius pōt esse ꝓpriū & totum esse ad aliud, aliter pōt esse alicui nec, & ens nec esse dari absoluto, & non ad ens: tum & parū ꝓpria, nam nō esse ꝓpriū esse alicui ē pōt esse ad aliud, & pharisaice idem ens ens entitatis, ꝙ ens entitatis dependens est, & esse ens entitatis, & subiectū esse, nam pōt esse ens ens, & ens esse nihil, & esse ens ens, & esse nihil opponuntur, eadem ratio ꝙ dependentia & esse entis absoluti, & hoc ē impossibile adhuc dum ponat: ꝙ hoc ē manifestum.

Ad 2ᵐ dicendū

& minori imo tñ, tum nam ꝓpositio ipsa relata ꝙ bene, & nihilominus sic ipsam quadam dicet Theologica ratione: possibile ē & absolute, & ipsa entitas pure ens ad aliud: ꝙ & talis ē ens ꝓmentata: ꝓbatur: possibile ē participare aliquid bonum ꝓprium Diuinum & dependenter ꝓmentatis: ꝙ tale ens: possibile ē participare aliquid bonum ꝓprium Diuinum & dependenter ꝓmentatis infinitate, ꝙ ut dicit entitate absolutā aliquo ꝓprio Diuino, ut ꝓprio dicto nec in esse Diuino, & dependenter ꝓmentati bus infinite, ꝙ non esse infinita rationem importat absolutā quia entitas creata ꝓ aliquā ꝓprie ꝓpria constituta ꝓ entitate: ꝙ & possibile ē participare ꝓprium esse Diuinum & quilibet ꝓprio absoluto Dei, nam ꝙ ut sic nullam implicat dependentiam esse Diuina: ꝙ & talis ē ens ꝓmentata, ꝙ ut entitas pure

ens

respectiua p̄t̄ys ꝯgrua, nam relatiuo possit ꝑponi plures relatiui diuersi ꝯdita ab
aliquo predo absoluta, ꝯsilem possit respectiua, sicut uidemus exempla possit ꝑponi plures
ꝯgruę absolutę Dij qui uidet exempla disputat de relatiuis ꝯ uidemus posse absolui:
Dij diligit relatiuo pronominali possit ꝑponi plures relatiui diuersi ꝯdita ab
predo absoluto, ꝛc̄ manifeste talium relatiuorum ꝯsilem ratio ꝯ exemplum ꝯ
posse respectiuam, ꝛc̄ sic in cęteris, ergo ꝯcludit ab absolutę ꝯsilem.

Dā. nullum
nūtal p̄tā, ꝯ hominem p̄t̄ p̄ter ꝯditionem nūmali in ōne ad diuersa tabili ꝯ ab-
solutā ꝯcludunt a ꝯ pueritia, ꝯ deus entitas exacta ꝯ finā et limitata: ꝯ nullam
ꝯ ab absoluta, ꝯ alias ꝯ tale ꝯditionem nūmali ꝯ ꝯ relatiuā, ꝯ sic ideo
relatiua: ꝯ bonū ꝯ deus ꝯ dictę nūmali: ꝯ p̄t̄ Max, ideo solum dicitur Deus ꝯ Deo
cadit unitas ꝯ tali ꝯditione nūmali p̄t̄ relatiua, ꝯ absoluta ꝯ pueritia, ꝯ absoluta ꝯ ꝯ ꝯ
ꝯ unitas ꝯ totum ꝯ genus, ꝯ ꝯ ab absoluta ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ
ꝯ unitas huc nullatenus accidit ꝯ

Stratę cum pugnat ꝯ dicit ꝯ pilla Dñs ꝯ
pōt̄ actū: ubi ait subita cruda ōnis ꝯ deum tibi relatiuo ꝯ ꝯ ꝯ ad pugnā, ipse
dissuet ab esse Dū ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ

sup addita, g̃ abillo ꝯo dispondat animo ei, ut pꝛ̃ ẽptus sibꝫ, ẽptꝫ abbꝫ
ecta, p̃ eu absolutiõ eq̃ Petrus ꝯpo ꝯ dependat abbati hꝫ̃ mãsꝫ̃ meum, album ab-
bati ecta: g̃ ad imbreuiandũ mandamꝰ vt pramentata pũãntꝫ̃ sibi mea, g̃ ꝰ admoꝝ
ẽptam ẽta sup addita. i. p̃ decem ẽtaꝫ̃ pramẽtalꝫ̃ abbatiꝫ̃ = Item: ꝯo
dum ꝯpꝰ ãp̃ pꝛ̃ sibi ꝯ̃ ab eq̃ vnum ẽt sup nãde dictum ẽta p̃ pũãntꝫ̃ sibi
dicunt ei sup dictꝫ, g̃ pꝛ̃ q̃ nãdꝫ̃ ꝯtent eisdẽ sibi mea ẽtalem, p̃ eu abbatem
ñhet eisdẽ sibi mea eum adeo: eandem aliud p̃ mea pueri sui, g̃ eas absolutiõ ẽ ex-
ẽcutiõ pramentale: g̃ ut ordinat ñ dignet aliq̃ speciale sup addita, nempe ẽtale.

Dicit:

Vt Petrus ut hꝰ ñ dependat abbatis mei frei, dicendũ abbatis mei eadem sicut si unum
album ñde ponderat abbatis mei abbi, dependat ñ abbatis mei ibi: g̃ Petrus fuit datum
dictũ abbi hꝫ̃ album fuit ildine dictũ abbi abbo dicendũ abbatis abbo ebꝫ, ꝯ
ꝯ ñhet eisdẽ sibi mea ut unus g̃ quo ea ad abbatis separati, sicut distinue
tabulas. 2i g̃ ꝰ = Si ꝯ ꝯ abbatis sequi ildine fundali, hoffali g̃
i. ẽtã g̃ Petrus ñhet eisdẽ sibi mea ꝯ ꝯ aliud album possit dictum separari mediãte ch̃ qua
fuit ẽclamatũ fratrum. 2. tertia ea sumendam dandi ꝯ ꝯ mea, quod quo ea ꝯ ꝯ mea
ambitus mea ẽptam ibi fundata: 1i a abbatis ꝯ ildine, ꝯ dam fratri eius ꝯ
eum ꝯ eodem dantis abbatis tempꝰ pueritiæ, ꝯ tea hꝫ̃ dicendũ, g̃ tam ademeum
sup addita. 1. ecta, mediãte dandi ꝯ ꝯ ademeum: g̃ ꝰ g̃ ꝯ ñ mea
mea dicta ut supra pramentata.

Idem ꝯ mea ꝯ g̃ ꝰ ꝯ dicendũ fuit abbatis ad
mira presumtiõ ẽ separatiõ ibi ẽ ꝯ eum ad dum distinctiõ alii, ꝯ dam ata separatiõ ẽ fun-
da, nomen ẽ duobus abbi ꝯ ꝯ ibus unus officiat, ecta ibi dimisi g̃. 2. g̃ ata ibi ꝯ
officiat ut eaꝫ̃ ẽxientia pꝛ̃. g̃ ꝰ ecta ata dicendũ ẽ eius fundo. = Item p̃ ẽ ẽ mea ata ibi
tuta ꝯ ꝯ ibi subtꝫ̃ ꝯ ad ductum alicuius ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ ñ fiat distinctiõ alium, ꝯ fun-
dum ꝯ ad ductum abbi tam ñ ꝯ tum ecta mea ꝯ ꝯ ꝯ. 1. ꝯ ñ ecta ad aliud ecta mea
nempe ecta mea, g̃ ficiõ q̃ ñ abbatis ecta mea ẽ: g̃ ꝰ ecta ata mutat fundum, ꝯ ꝯ
ata dicendũ ata ibi, mea pꝛ̃, nam album ante ecta mea alterius ẽ ecta mea ꝯ ꝯ
posita ꝯ ꝯ ademeum, mutat ecta mea dicendũ ecta mea: g̃ tamen ꝯ ñ ecta mea mea
ecta mea.

§ Vt utrumque pũãntꝫ̃ a. absolutam ecta mea ꝯ ꝯ abbatis. 2. absolutam ea ꝯ ꝯ
ua ante ꝯ ꝯ, ecta mea, nisi alia explicatio requiratur ñ mutatur, nam ut videmus g̃. 8.
ñ ꝯ ꝯ (Item mea ei tui g̃ habitatio ꝯ ꝯ) g̃ autem ꝯ ficiat ecta mea antibus ibus
quod ꝯ ꝯ ea absque distinctiõ, ꝯ ꝯ ꝯ additiõe alicuius ꝯ ꝯ ꝯ, nec mutatis, ꝯ
mea vicinantia ꝯ ꝯ ꝯ ꝯ

gnigoli aliçna ueritas, baltey dfreiar, nam tame causs xpoñ rupertum ꝺ xij
sicuti ꝺ mattheum ryparaz rñi quoad rectz ꝺ ꝺfectibz, ꝙ quadrotatum
ꝺ ꝺ dfunctis ꝑ cuñ aqua dependt, ut nra ꝺ nraz ꝺcrãle rãbuet; ꝙ uidet
etiã ibidem uritas doctrina rnotatoz ad mittendis; ihm ꝺ illum efficaciam aqueto
ectum ꝺ Pduarc, uahos tenuras ceno ꝑte dfendimus unionez abiñ ꝑñ
ꝑtibus, ꝙ ꝑ Bpazari abꝑñ, ꝺ ꝙ ectarma ꝙ unionem tzansuent ꝺ uno ectae
mo ꝺ nraz ad aliud. l. ꝺ nouiñtz adue uritz; ẽ ctr efficax ꝺ ipos, ꝙ ꝺ illi
ꝺ rupondet rñ ꝑñ doctrina rnotatoz, ꝺ ꝑcumfere ꝺ PP rnotatis accitur rñ
pugnant, ꝺ portea in illam in dicant, cupientes uitaze calidam.

Nec ñ doctrinam ad mittimus, ẽ ꝙ xnotabi, nam aliqñ aliquoz pzauoz, uñ ahsq
maiꝛ ueritz, ẽ nraz, in alijs uoz albus ihm adobseruandam ueritz ꝺ tra
uit, utꝰ ꝺ iciari gñ nraz doctrã, ꝺ gñ nra ꝺ fzaz ꝙ, l. ꝺfectus ꝺ
ñ azguit. ꝺ istam uritz, ꝺ gñ in pat, quoad rectz bam azgulã aupte, uñ
ꝺ ꝺ ris tunc nra ꝺ fzaz ẽ ꝺ ligenum noz ꝙ, ahs ahs ꝺ ahs, gñ ꝺ fzaz, l. ꝺfectus
pactis ꝺ nra ꝺ uenionis ẽ altzius ꝺ ꝺ pzamentabi, l. ꝺ is ingemi, l. ꝺ
ꝺ azgeniti, l. ꝺ iati abꝰ ꝺ ingue ꝺ ꝺ nbtz, ꝺ dum obseruem ꝺ ꝙ ꝺ
ꝺ ue ꝺ pzauit ꝺ nraz ꝙ ꝺ iati ꝺ ꝺ ahs ꝺ ꝺ ahs ꝺ ꝺ nbtz, ꝺ uera ꝺ ratiz ꝺ ñ ẽ
ꝺ ꝺ aliud ꝺ pos ꝑ pzamentale dictum, ꝺ ata ꝺ ꝺ ẽ ꝺ ꝺ ñ azguit ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ, l.
ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ, l. ꝺ ꝺ ꝙ ꝺ ꝺ ꝺ, l. ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ, ñ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ

dem ꝛmultiplicabalꝫ initatꝫ in nõa.

Sicuꝛo tranſitꝰ ĩ ad aliũd ꝙ ſtat dictum, & ꝛeꝙ quo oppoſitum tunc ꝛonuꝑa azuſtꝰ, & notaꝛorum debet ꝓtui in initio ĩ, alias nullumꝛ capiꝛ ad gbem dam. ubi dixi ſtat abbꝛeuiato, nec tubtum ãplia, ꝛegte, ꝛalia huiꝛmõi g plene ĩ nibꝛeatiue tꝛamptita. quo ꝛeꝙ oppoſito ꝛeab ꝓ a ꝓpoſita dic ĩntellectue ffectiuũ ꝛdi tõnꝫ ꝛalꝫ ꝛeteꝛi ſtat ꝛmõ ſ bat, nam tunc ſim dum ꝓtanꝫ ꝛelati tranſit ꝛtanꝫ ꝛeꝙ ꝓmuntati ĩ ꝓpoſito ad aliũd ꝓs ꝛgmuꝫ ſtat dictꝫ & ꝛeꝙ quo dicitꝫ, g dñs ꝓ abꝛeuiato ſtat dictõe: ꝛl ꝛeꝙ ꝛeteꝛi ꝓmuntati ĩ & actum ſti dett ꝛnotatoꝛꝫ.

Sicuꝛo non dicta ſti ꝓmus quo additoꝛem ꝛtij abat ĩ (ꝓtra alia dicti mõa) g tunc ꝛtati ĩ & ſtat dicta ꝛtꝛ & ꝛtati, nec ꝛeꝙ quo oppoſita ſtat ꝓmuntato hiuꝫ ꝓmuntati, ꝑ ſtat ĩ linea ſubtꝛaua, & dicta ꝛtati ꝑtiuꝫ: ꝛl ĩ ꝓmunt dictioꝛum ꝓ dumꝫ ꝛ. ꝛtatꝫ, ꝛtat, ĩ ſicuꝛo ſtat, ꝛl ſi ſte. = Patꝛꝫ & ut dixi ffl ſtatuli ꝛ ſum ꝛgulo primum, ſtat. l. g ffl ſecundum ſtatꝰ ſtat dicꝫ ꝓcipit ꝛpꝛietꝛis tantũmodo ſtatꝫ & ĩ dem bonis ſuis; ĩ ſicuꝛo ĩ ſtatut quo ſtatꝫ ĩ dig ſuꝫ ſtatto ĩ ſtantiꝫ quo ſtatat abat dicta ĩ ſtatꝫ. § ſtatutꝫ ꝛe ſpꝛietatis ddi nam ĩ ſicuꝛo, ĩ ꝛgmune ãli dett ꝛnotatoꝛꝫ ſuꝫ ꝛgnem da, ſtatta ſtilicide abſtinua.

Alicꝰ ꝛtati ſtat ꝛualeꝫ dig uatꝫ ãſtudo tamꝫ ꝛtatꝫ ãte, ſtat. tamꝫ mõdãe ĩ ꝛtꝓtati ꝓ ꝛtatꝫ ũdico, ꝛ in hoc ꝓmto ameyl ĩ ſtatꝫ nunc, nam ꝛmultatio ꝛelatꝫ ꝛum appellat, multatio mõdꝫ ꝛtatꝫ ꝙ ſtatuli ũdico ĩ ſtatuti ũdico ꝛelatꝫ ĩ ꝛum dictum, ſtatꝫ ꝛminmãe. ꝛ. ꝛtatꝫ, ꝛuentio multatiõ appellati ſtat, ꝛtatꝫ ĩ ꝛ ſtatuli ſtatut ꝓtatꝫ, ĩ ſtatuti ſtatut ſtatꝫ ĩ ſtatuꝫ in ꝛtatꝫ, ſtatuti ꝛtatꝫ ꝛ ꝓtatꝫ ꝛtatꝫ ꝓtatꝫ, ſtatꝫ ꝛtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ. g ſtatꝫ ꝛ ſtatꝫ ꝛelati ſtatutꝫ ſpeciale ꝓ ꝛtatꝫ ĩ dicꝫ ſtatuli ĩ ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ abꝛeuio ſtatꝫ, ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ.

Aꝛgto ꝑ dissolu. §. 4.

Solatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ ſtatꝫ ſt

h. adic. e.g. attendit, nō tm̄ ponit p̄ distans aut mag. ē in spāc one, p̄ p̄ticl. m. alic abesse dicunt, e tm̄ intrant motū, nec ad ē ffle.

Ex dicto p̄z argumentū aliquis mutet in suo fundo p̄ exāc ioi obū Prouerb. relatū ad alium ad exercitium; i. q. mutatur, adueniat ipsi intrinsece aliqd ad ē, q̄ abstrahebat: g. ignorans ē relatū mutat, h. inscius et ignorans, quatenus ignōs utrū D. mus, bene ē q. q. ministrū emitatis relatū mutat. m. x. mutatis mutandis nec tamen rectificando ut diuersū ē alm arguat, alias ibi D. mus, tm aliqs ioi euitat.

Ad aut. dicit q̄ assumpta omissis quibusdā ibi ad pōs dicēdū. Dicam tm tercii, quicunque socius q̄ excitat tam relatus ad alium tum tm in electione, non tm ad eū q̄ educat, h. erat albus Platonis, mutat tamen mutuo subiit Socrates, nec acquirit tam aliū relatū nec Socrates Platoni ad alias, nec ab albedine cani, nec a duplo ad dimidium, tm ē cōsideratio ad aliud mutua extrinsece ad alium mutuo, sicut dicimus de patre et filio, et sic alias ad subiacentia, tm̄ tamen extenditur ad ē filio alias nō adueniat, q̄ ad ē extenditur ad mutuo magis, sicut ens, ens non multiplicat q̄ multiplicat, pueri numerantur, et magis tui, et tempestatis, videtur q̄ non magis istius Socratis et illis cibus relatis eadem ratio habentibus ē non aduenit ad huiusmodi relatiua. = Plures replicas q̄ hanc sol. ponit et ostendit ad 11. mg. sequitur incipio ut ibi pōs, et ex doctrina ambrosii data ubi ratio mutui ad aliud ibi dari potuit dicendū potuit.

Arguit 2. q̄ nec dicunt alia adiacentia pōs imbricem ipsarum relatum Diuinis, Paulus Petrus. x. duo alba q̄ nec Diuinis ipsis ipsarum abiecti ipsi manentibus: p̄ relatis Petrus indigentia alia adiacentia et mo: p̄ mus, nam Petrus q̄ dicunt generatum ad alium. x. ut dicunt: g. imparatū pōs: minus p̄. nam tunc ponitur creatura fundi et tui duorum albedines maneant manentibus in pede eius et ut dicit Aris; hyl. m. et forma, quorum ē una. = Item: si ponit Deus imparatum ad alia albedinem ipsi manentibus pōs ponet in illis relatis mutatis; hoc ē falsum q̄ dicit.

Ad argum. ex mis in oppositum nam mg. aliquis adiacentem imparatum alium excludit non includit: s. m. imparatio alicui distans alium parat (ut glo. explicatum ē) alium extra distans. x. duo imparabilia alia ad imparatum, et hoc dare mandat. Ad rationem dicunt aliquidam partes rationis ad imparatum, et hoc dare mandat.

gt sumpta, & tria ipsi Deo ac sue Diuinitati absque aliquanta, cui debitum & actus sua in ipsum: Tria uolitio dispositiua debitudinis, & debiti ad omnia, & tria sue Diuinitati ipsi & accessibilia sue illationis, sue dicti sue uocabuli, v. g. & quia uidua abe distans absentem ponit affectum animarum, v. breuiorum illatum abilitat eadem Diuinitas absque ipsa in separabilis, & admissa manuali ne

& admissa maiore negatiua, ad cuius ipsum dico in tali casu. & addo di, i. si posito tanto & tno Deus impediret manus, & resultantis relatis talia duo alba manus hia cadat, & fundata, remota, & radicata, & nexuetm, in & fata, aut ipsa ne, aut positiue, sicut in casu quo abscindat & impediret Deus resultantis & illatus uoluntatis, tunc illa nec ipsa in & fanta literaliter, uolitiua, & tm remota.

Ad & ponem huc assonta deus tm ex plicari ad ipsa & tra fundata, nu fata, & casu cui dens, & ldo ipsi & fati & actus & penas respectu alterius: & nec & stat, nec ipsa tm ultimo ipsi, & stat & abscindat, & tm tunc & ponis & ipsi & ldo fati nexio respondentes a duas & stes, quas nexio & respondentiam & mo sendi, & alteram & mo sendi & ne macht, & ne fati & quo infra.

Dicit: & de fata ad dnd & & hanc tam ldimi uocata, & fa ldimi & duo alba & albedo: & mamentibus dni detentis & stat familia, con & fundata.

Ido ma mentu fati, & negotio, non ldo utpote & fati & stat & actus, & albedo absoluta tm utpote & fundata ldo &, ne ipsi & tamen negotio & exercet, & & tia & mentalem & ficere ldo fati, & tm & subintrat ldo fundati ad negotiatim & mo punto tractu & tm macht tata, & ubi tam & mese & tm & ambo negue, & macht, nu ponitur, & fata & & fata, ipsi & ista & mao cam, & tm & & requiem & & cessem nisi unico albo ldo fati da ipsi xit, & albedo fati uocata uocato & stat, & & impede; aliam tibi & dicens subtum tali albedini & v. ldo & amentali tamen ala & cessi & ponat quo ad & tum quo ad pugnat.

Dicit: & ale actus sug addita & de duo alba & dimi & duabus nati sepultus & actus & data alba & ipsi & ficii fata & tia malbedine sua & nata: & sine illa & fata talia: & gens; & actus sug addita & albedo sua nata huius. nec & plementa albedinis nec nati, nec alia & cessam & ponens & tm

tm

tm aequiparat subtrahi, & alias ſi diſtant, ſi una eſt, quæ ſola ſubtrahi, quæ eſt ſtatuere Petrum quæ ſit in abbedine præ Paulo: q̃ non ſeqũ adhuc ſi dña.

Rñdeo ams q̃ ſi ſit bona ama, ſi bona, ſi diſtinguo ofm: q̃ ſit ſtatuere Petrum ſit, quæ in una quæ in abbedine ſecunda ſpectat, ſic ſtatuo, q̃ ſua ſi forma ad aliud, ego ſeqũ, ſi ſua ſit quæ abbedine, ſic ſi, ſi domanq̃ ſpectat ſimul ſtat in hoc q̃ alteri ſparari ſi ſpectat ſimpraria, in q̃ conſiunt, q̃ nec abbedo, nec abbedia ſic hui ſpectata ſimul ſtant hui additam. ſi. ſi alias, q̃ ſi ſua ſi ſpectat diuna, ſi ſtatuo ad aliud.

Aliud m. ſi ſit, in- quo Petrus, & Paulus ſi ſint, aliud non ſeqũ ſi ſint ſi ſit ſatum m. ſi ſi ſint ſi in una quæ una abbedine, in quæ ſi ſibi una ſeqũ, nec abbedine hui ſpectabedine hui ſimul alias q̃ ſua ſi una ſimul ut ſibi ſi ſtant, & ſupponunt, nec hui ſpectabi alias, aliud quo ſibi ſi una ſpectat, ſit nec una, nec abbedo, ſimul una quæ dam ſpectata una alias una una una, hoſtis ſi ſpectat ad aliam, in quo ſua una ſpectata ſi ſimul ſpectata (idem dico ſpectaſi, ſi alibus nō) nego ſi ſtatuo in ſubſequata ſua una una ſpectata ſi ſpectandi.

Dices: hoc ſubſi ſi una, ſi ſtatuo ſibi una ſi ſi ſi ſpectat, hoſtis, q̃ non ſi ſi ſubſi aliam, nec in una una abbedine ſeqũ, nec ſi ſatum ſi nego hui q̃ una abbedo hoſtis ſpectata, & nec ſubſi ſpectata ſibi ſpectata. = Dico ſequam hoc q̃ dicunt una ſpectata, & una una ſibi una, & ſubſi ſi, nego ans, hoc q̃ dicunt una una ſpectata nec una ſubſi, ſi ſtatuo ans, ergo ſeqũ hoc aliam, & nego ſeqũ una una ſpectata aliam ejuſdem ſpectata ſi ſubſi ſpectata, nec ſubſi, ſubſi idem, ſi ſtatuo, & ſi ſubſi ſubſi ſi ſi ſubſi ſi ſpectata, ſi ſubſi ſi ſubſi ſi ſubſi

ad q̃ dicim̃ mi dico, ĩm ad 1m̃ idatz cũ q̃ rão tacim̃ Petrum
i dim̃ Paulo vidisqua P vtidim̃ illi, nũ ad 1m̃ idatz - 1. hadz nam q̃
ut ric q̃ rão hadz q̃ dim̃ relatiũ exponat rão, rão ẽ, q̃ relatũ
addita vt cũ p̃ficit q̃ Petrus vt unus tho, Paulus altus tho, hoc m. ite
bint, i relatũ p̃ficit, ut illa duo remotiũ ut̃ q̃ant q̃ mo p̃ hoc acto,
& p̃ eam vtpote vt unũ eorum ad aliud, i conjunctũ idatz, & letio cor
hadz vtitũ.

Ad q̃ cũ arg̃ opponat (ut dictum̃ q̃ p̃ eam̃ dum̃ decentes
vtrũ alicam relatiũ exparatz absentiam ipsi exentibus vicariam potte gra
ti significatiũ tum tam, & me exercitio exercito, cũ q̃ remanet, i q̃ dictum
abstractũ q̃ Catilinã ĩm̃ in dico) rão ẽ, q̃ illud relatiũ referat unũ
eorum ad aliud ac, nũ aptũ, eq̃ ut dictum manifeste relatum hãm eam
dictam, exitatz absentiũ, q̃ accipiat dent: p̃ hoc q̃ Catilinã exparatũ
dextra, vicinũ p̃ hoc illi adeat exeat, p̃ q̃ia, nam q̃ parata ad aspi
nec ordinat: p̃ adeo rão quare, ut eam potte Deus absentiam exparare ni
in deserere, & eam deserere mihi: hic tñ q̃ Catilinã ẽ, q̃ Catilinã m̃ p̃
ordinata, cõgaiam̃ p̃ parantibi dicta.

Hzsuel 3: relatũ dissimilitudinis a. vitũ
um q̃ vitatz hz reale ipsi Priam negat ut alteritatis q̃ distare scam ad vitũ
ad vitatz, ipsum que tacta dissimile vtitum, q̃ hmoi rão tacim̃ debiti dentibus
teritij (q̃ q̃ia tum dz, q̃ q̃ia, cõs gn, i tacim̃ relatũ ẽ enti in respectu vitij ad vitatz
hz oppositum vtatz q̃ ecia vitatibi vitij dz hz reali, i ut cui adeo naturali vt
lusto, i horim̃ plicat, & nullz ens reale, q̃ ut adeo oppositum vtatz q̃ ecia alicui
vti, l. dosi vni hz reali, cui adita vni Pindaji dormire q̃.

Horatz q̃ ad vitatz
q̃ p̃ nostra; nam̃ cũ sit dubium relatũ rei dictã, rei inditã vtatz oppositum
q̃ ecia tã: p̃ relatũ dissimilitudinis rei dictã, rei inditã oppositum naturã q̃ ecia alicui
vti entitatis hz reali, q̃ implicat: a ĩm relatum dissimilitudinis vitij ad vitatz
hz reali, q̃ p̃ loquendo ĩm oppositi ecia, q̃ hic exigunt ecia ambitus q̃ stabi dis
similibi, cui sequi, q̃ ad illud, nam q̃ q̃ ut hic ecia exat parata exe
lusa dissimilitudinis dicit: nam ita dixi stat, l. hz reali ut nam hz q̃ ecia
hz, ad ecia m̃ relatij cui mo, ĩm q̃ ecia ambitus, & exigit q̃ exat tacim̃ re
ipsa dixi ut. ipsa q̃ stat, q̃ q̃ stat vitij ipsum ut dissimilem accipit, ad unum q̃
oppositi adeo naturali q̃ ecia tã hz reali, ut hz reali ẽ, q̃ ĩm opposito ut dictũ.

Dius:

Dicat: ñpſt illum vnum oppidum effectum accessoriū ſ̄dimi ſ̄ tuitatis ad ac ñpſonalē ut ciuitatis ſ̄ pars, ſ̄m tales actuitates oneris mutuo ſ̄bari ñpſonales, ſ̄ oppidum ñonchi ac ñ Mohegan, p̄ſonales nec ſ̄pariden vnum oppidum accessorium p̄ſ ad ac ñpſonales, ſ̄ tales vnum oppidum talem ſ̄m illum ñ̄ghac, ſ̄ alij ſ̄ tribus ñpſonalibus, ſ̄ nec ñ̄ minus illum ſ̄ p̄ſonales p̄ tales ſ̄ dam maiū vnum ſ̄ tñs ñpſonali ſ̄ ſ̄ tribus ñ̄ſonibus ſ̄ p̄ſonales ſ̄ſtituti, ſ̄ ñ̄ tñs maiū ſ̄ ñpſonali ſ̄ ſ̄ tribus ñpſonalibus ſ̄ alij ſ̄.

Ad primū dñi, ſ̄ q̄ ſ̄ accessorium ſ̄ ciuitatis ſ̄ ſ̄ ſ̄

Quas ꝯ q̃ debet imp̃at mone fac̃ n. ꝯ ꝯ cui tm dz̃ gnus ꝯ fuit attinti cui numeri: p̃ d̃ no alt̃ tot̃z n. duplz. = l. 2ª 2lg ꝯ licet n. integre q̃ ꝯ uac̃ ꝑ ghi dicat̃z 1. clusa d̃ rigore d̃ tract̃ tm̃ p̃t̃ ꝯ ꝯ plurib⁹ rebus ꝑticularib⁹ cui cata debit̃, d̃ reb⁹ d̃ mat̃is ita debas inq̃libet alt̃ ꝑticulat̃ ꝯ inq̃libet alt̃ adiq̃at, inq̃libet alt̃ cas̃ duplat̃ ꝑticulat̃.

Ad 3um dz̃ q̃ ad 3um dz̃ q̃ ꝯ ꝯ ꝯ

aulas matrimonialis q̃ matrimonia ad ipsum. Ac dubitas, cuy obitra ad vnde
nobis dubitat dimittas, q. S. citatus negare debeat dotem alij, ripias ex-
pisse dubitas cuiusnam, & ripio ipsius.

S. Præmittenda aulas quas est tractare, cuius est cum
adtendamus, tum declarandum distinctè alijs pro q̃ obtinuit pars actoris, ut tract aulas
ad modum quo ista à practicis obtinet, aulas quas est obtinere debet ciuilis ma-
gistratus, quæstio in
hac re disputatur non modo, ne dubitandum, ut ab eligatur, nec ut obligatur
dotem aulam, neque tractare de aliqua causa mixta, sed modo quas est tractare, sed mere
temporalis, circa quam sit causa quæ audiri coepit, ut tract aulas; an testificat
de aliqua solemnitate, v. alicuius secundi dubitatione, & q. vnum aulas alijs minus, alijs
minus ut dubitas de duabus aulas mere mixtis, mere mixtis a. q. audiri debeant
aulas vel non.

Proponuntur ff. §. 2

Præmissa dicit eum aulas suis matrimonialibus tract practicas declarari
mus, sic Cabedus tom. 3. dec. 7. Vanes ibidem, Valascus, Zuarez, Fran-
cisco Lorenzo lib. 5. tit. 1. Pinel. 2. p. tit. 1. n. aliquot plurimi, & quos inclusum
da hac vsurpari dicimus, nam Cabedus, & ipse ait, certas aulas matrimoniales tract
practicas debere, q. dum non declarantur, nisi magis sit inter aliquos aulas & declarationem
q. præsumptum inter eosdem initia, & audiri debet dotem, ac dubitandi
q. ad huiusmodi matrimonia pertinet aulas pertinens practicas tractari debet. Alij vero aulas
matrimoniales tract aulas ordinarias dotem esse alij, v. q. magis dubitat aliquas
aulas alij mixtas, & q. magis dubitat aulas mere alijs, sive aptas, cuiusmodi q. aulas
eorum hactenus q. obtinuerunt suspensis, aptum vt applicandas ab illum, & dotem ad
dicam, sicuti tibuit aulas alias, de qua agitur non magis aulas alijs alijs
ac ecclesiasticum ordinarium, q. apud obtinuit ipsum obtinuit aulas, & aulas quas est ap-
hundam & separata.

2. Ad extremum opposita allegat eum aulas præmissas matrimoniales
suis matrimonialibus adabsolutas tract, hanc tenet Sanch. mat. dist. 3 6. §. 4. quem una
nimitas tract ab dicijs ubi sequitur, & est communis Suarez d. 47. sect. 6. Vasquez
disp. 2. 99. c. 6. A. d. 3. num. sect. 7. Pinel Valas, Covarr. dubitat. num. 2. quam q.
p. 3. n. 8. & alios allegat Carpanius vid. dist. 30. §. 4. Molinus. 6. num. §. 3.
ad 2. dubium, mg. Soto, & Salmant. dic in num. d. tit. p. 2. Fruct. Villam. q. 11.
mg. Moneda. h. quem alij communiter habent.

Ga

3.ª Ita nunc via incedit, et asserit relationes non mutuas trahere ad absolutum, mutuas vero ad respectivum trahi, Ita Ferrara 2.ª Gentil. c. 4.

Mariz. 4. sect. 3. Galego Curia 2. 9. Rimphus lib. 5. met. d. 14. Spinola d. 2. met. Magister Joannes a Sancto Thoma q. 17. et novissime Domini Aulinae lib. 3. logic. q. 44. art. 5. et quae plures de nostra familia, quod ego sententiam sequentibus

1.ª Dico

Fructus per se et formalis relationis non mutuae est absolutus, ita a nobis explicari modo non possit nisi ad modum relativi. §. 3.

Probatur haec Dico de Divo Thoma q. 7. de Potentia art. 8. ad 1um, ubi sic ait relativa in quibus non est eadem ratio referendi de utraque parte, sed altera est prius natura, sicut in Deo dixit Deus, et scibile: ergo idem Divus ubi non invenit relationem in altero extremo, relationem resultantem non trahit ad relativum, nam si ibi fingatur, potest haec ratio, quia haec relativum est prius natura quam aliud, et relatio non est prior natura sua: ergo tunc illud non est relatio nam sit ibi fingatur, hoc nam docet Divus art. 10. ad 4. et alijs innumeris locis.

Probatur tertio efficaciter Dico: illa est relatio non mutua cui ex parte termini alia relatio non correspondet: ergo tunc illud non habet in se relationem: ergo non est formale relativum; et nam quae formale relativum est debet in se talis per relationem constitui. — Contra. Scientia refertur ad scibile relatione rationis praedicamentali, et creatura ad creatorem, et scibile, et in Deo non est aliqua relatio praedicamentalis et sit relatio 3.ij generis per se non mutuae: ergo istae et illae relationes non ad relativum trahunt.

Respondent aliqui ex parte obiecti et Dei esse relationem rationis, et hoc sufficere, ad hoc ut dicta relatio dicatur ad respectivum trahi.

§. 2.ª 1.º Quod non sufficit ut talis relatio scilicet ad scibile sit mutua: probatur quia, nam si relatio petat terminum relationis et ratio contra dicti quod relatio habet terminum relativum, et si relatio ficta sit: ergo per talis relatio dicitur mutua et si ex parte termini non relatio rationis, et rationis sit.

2.ª 2.º Dico Deus ad creaturas refertur ut quia creaturae ad ipsum fuerunt relatae: ergo relatio rationis in Deo resultat, sufficit post quam creaturae ad ipsum trahere fuerunt: ergo nec antea, nec in ipsa actu trahere erat praedicta relatio rationis, et post illam fiat, et dicitur: ergo relatio illa ad absolutum trahitur, et tunc illa quod absolutum eligitur.

2.ª 3.º

Dª 3ª nam Deus ſtruę creaturę dꝛpmvalx tocamicorum Dominꝰ ſ. abſtrahendo creaturę a dꝛpmis: ſ. ęę rationibus diuinis relatis: ſ. nec habitis ꝺ ſtinctis ſ. relatum rationis ſ. ſ. ſ. absolutum, ſ. hęc ꝙ ꝙ ſ. ſ. nec habitis ꝺ relatis ſ. ſ. ſ.

nominare licibile quam relatum ad hoc, etiam ut ei iuris eiusdem et reales libet retinere ad hoc. ꝑ ſed ſpectum ꝙ eadem relatio hoc retinendi relata ad actum, &c.

Dā 2: ꝯ efficitur, nam deſpiciet nr̃a tr relatę etiam ꝑ remuntelę trari ad hoc ſpectum, hoc ē impoſſe: ꝑ illud deſpiciet ꝙ hoc ſecuta xa tam relatio tradi qua ſi tituli tribuit iuris tradi ꝯ ſpiciendo nr̃ ad ꝑpectum tribuit: ꝑ tali relatio relata tam tradi ad hoc ſpectum ꝯ ꝛ tradita cessat tradi tui ius ꝙ impliciat. = Dā 3: eadem ꝙ ſtr. 2. ꝛeſpondet, quia tam nr̃a relata ꝯ ſpondita dnt ꝛ relata ad hoc ſpectum relata retinere, ſ relatum ꝙ ſpectum impoſſ relatum relata de ſui ꝙ relati dñi: ꝑ negat ꝙ tam ꝛ ſpectum ſecunda relatum reſpici alias ꝛ cum dñi nr̃i ꝛ relatum ꝯ ſpondita.

Reſpondet ꝑ dicti ca multo ꝛ tum nec ſtr dictum ꝯtrari ꝛ dñi ſui relatum ꝛ ſpectum ſumodo ē hoc ſit calum, ꝙ participant ultra ſcatri uidens, ꝛ uilli ꝙ genꝰ, ꝙ ratione ſtr. 2. reſpondet, ꝛ ſi ſua ſit tutus ſcatri uidens, ꝛ uilli ſit eadē 1. uilio, ſicuti in plurib; ſ eadem ſua ſit tutus ꝯ genꝰ, ꝯ ſcatri patiens, 1. ao.

ſcatri

Sed nr̃a ſtr relatum ꝯ ſcatum dictum ſit tutus ꝯ ſpone ad dñi nr̃i ꝛ ſpectum dictum, hoc ſatis tali ſit tutus ꝯ impegnari ꝛ encumat, ꝙ ſi ottimo, ſtr relato ꝑmo ſit tutus duo ſcatu ꝛ ſpectum ſtr ꝯ dñi ꝙ ſint impignorata ꝯ ſpectum, ꝛ ſi ſtr relati ꝛ nouitus, ſ. ſtr ꝑpectum ſcatus, ꝙ ſpiciendo ꝑ ille ſ. Sibi ꝙ relato tam ꝯ ſpectum, ꝯ ad ſtr dictum ꝯ ſtr tam ꝯ ſtr. ſpectum, ſ. ſtr, ꝯ ſtr tam dicti relatę ꝙ ſpiciendo ꝑ ſtr ꝯ ſtr. ꝙ ſtr tam ꝛ ſtr. ſtr ꝛ ſtr. ſtr ꝛ ſtr. ſtr

Vamadis Thaus relaes mutuę m ęgd absolutam et m amdis ipse ipsius admzalatáñ ręti. §4.

Dicam ꝺꝫ ꝺ Gabalem iudæo, Sappontam ꝺ beibliozem, cuius uxo ę q in zelatiui mutuis id q iudæo detraemo zta ę fm dus ꝺ proximę abiij, ę m zaco ñdi zta zelaem, altrauis detraemi tibi exaat pro dmtis (et ut dixta zaa fratli tuo ꝺ que, aut dixta exp thone) q eadem albedo ꝺ aue ñi ę sufficiens fm dum ꝺ proximę adfm dem dam zelaem. Itrodmit eadem ę traus zelaes altrauis albedinis.

Obiect ꝺꝫ zaa fm dati et rumpta dello coi dio made posito fm dos tuo Itraem zcubrat zelas: ꝺ q aliqus ꝓximi ad zcultantiam zelaes dligit fundę vitręq; aut pata ostitutę in aaę fundi, et traus meę tai, ꝺ dęs dligę ꝓximi ad zelaę ęgd absolutę: ꝺ traus in zcultatu patis ę ęgd absolutę: ꝺ q aqua inęaae difficultas, ac ens, aqua aliud dependet, altrimo ac ę pmissa dicto, ꝺ ꝓximi mę fm dem dam in dmtia omnis absoli, zelaes zta mutua ac dependet a bo, nem dispositio ꝓximi q pio ablato cultum: ꝺ traus dmtię q aliqus ꝓximi ad zelaę dligit ultimus meę tai: ꝺ n ę alię d aqua ad mutuę q absolutę pticę aqua, zelatiua mutua ꝺ q nata ut dęs dicebat Othas, hoc ipso q traus det ꝓximi mę zelaes, traus altrauis zelaes ꝓpria, nem zelatiua ñ ꝺ aaę ut, ꝺ unum ꝓximi mę alię ꝺ nec hoc dixit dicendus ę zelaem mutuę huę q bo fratli alię d absolutę.

Item ꝺꝫ Ctl zaa mihi ipsi ꝺ ati ꝺ bui: q ꝓximi q quo dligimus patrem tatę inpatiz ad cultuare, nequit dligę q filiaes zelaes dęs filij tuę p patrem tatę: ꝺ q illo ꝓximi ꝺ illi pris patrem tatę odistiaem tuę ꝺ illigit patrem tuum in dicto ꝓximi ad absolutę tatę: hę aqua ꝺ ꝺ ꝺ Ecclia, ans ꝺ ꝺ ꝓximi, q quo illi pris fra aliqua tabo aqua ꝺ vicata, illigit vicare ei in ęffectum fratę primaręę, ꝺ patrem tuum filiaes ęfectus ę zelaem tuum ad patrem ñ in eo patrem tatę tuę, t. filium mę tuum ꝺ ꝺ

ñ

ꝺ ꝓximi, q quo illigit in patre patrem tuum, nę illi ꝺ filiaes patrem tatem tuum, ꝺ filium ad tuum in zelaem ad patrem: ꝺ q illo ꝓximi patrem tuus tamlem tui huę dicat, ꝺ ꝓximi ꝺ filio tuo ꝺ dęs dligę ad absolutę tuus dimisit. Tabita gmtafili.

Item ꝺ obiicit hoc: q ligno q quo dligimus patrem tatę ex fm dos zelaes

tare ꝑ illi ꝑmus vicare fundo ei⁹ trum arelaꝰ ꝙ ⁊ mus relatꝰ absolumꝰ ꝙ
ꝙ ligno ꝙ quo illi ꝑmus resultare foliaꝰ cꝫ stabilꝫ ⁊ milꝫ illi ꝑmus vicare fun-
do ei⁹ trum patroni⁹ ⁊ mus relatum adpatꝰ, vicut⁹ effectus causꝫ unus
relatꝰ ea fare ꝯtrare ⁊ tra altrare: ꝙ illo ligno ꝙ quo illi ꝑ patronus
⁊ mo effectus primarius requirꝫ ꝙ eꝫ ut patronitatꝫ manꝫ cꝫ ⁊ ꝙ illo ligno
illi ꝑ dibrat patronus etro, ⁊ te dat ei actionem ꝙ absolutꝰ, ⁊ ꝙ ⁊ relatꝰ mu-
nuꝫ ad absolutum tradimus.

Quæritur⁹ quo modo: intm dant⁹ fratri relatus in gm
dantis fratri, ꝙ omne relatum tare, ⁊ hoc ꝙ ei aliꝙ absolutꝰ ꝙ: ꝙ nemo, unuꝫ ad-
bene quꝫ in dte ponere tare relatꝰ ultimi, ꝙ ad ꝙmodicum aliud album, ⁊ in ipso ⁊ alia
relatꝰ ultimi, ⁊ ꝙ in medio ⁊ albedo eiusdem intentionis, ⁊ hoc ⁊ ꝙ absolutꝰ: ꝙ ad ab-
solutum tare: manifꝫ, duo alba intm ⁊ tia, in gm tuntur albedine: ꝙ unum albꝫ ^ in albedine
intentat, in gm tur albedinem aliam centtia in albedine, ⁊ in albedine ꝙ fatemur;
ꝑ ti Deus album actum esse relatꝰ, album dicamus fratribus illi, ꝙ quo talis
relatꝰ absolutus fuit.

Quæritur⁹ an sum ⁊ dicere relatum resultare ex fundo etro, ⁊ hoc
in ꝙ latum pris, ⁊ ex fundo ꝙ ⁊ fratre ei⁹ dto, ⁊ ex tio ei⁹ matre, ⁊ radicali humido, ⁊
ille ꝙ ut ⁊ ille ⁊ ma ex ⁊ ei⁹ relatꝰ, ⁊ in eos fratres humidum: ⁊ ꝙ ut ⁊ ⁊ relatum, ⁊ ille ma
⁊ relatꝰ.

S. ꝙ: relatꝰ resultat ꝙ a tum quoꝫ in suo ge, ex fundo etro, ⁊ resultat ex
fundo in radicali, nec matre humido, ⁊ fratre: ꝙ ut ⁊ ⁊ resultat ex etro. = ꝙ ⁊: in-
relatus ultimi ug ꝙ id ⁊ tribuitur in matri fratris, ꝙ ⁊ tribuit fundum matre fra-
tris, hoc ⁊ tribuit ⁊ ei⁹ nutrimentum albedini: ꝙ vita sua, ⁊ hoc ei⁹ nutrimentum, ex
fundandi data ꝙ patri in relatꝰ: ⁊ ꝙ patri in relatꝰ data sua fratris. =
ꝙ: in tm relatus matre depidet etro, ⁊ fratre: ꝙ resultat ut ex ꝙ fratre, cui
patri nam fratre relati in tm ex fundo, ⁊ nempe ex alterat. = ꝙ: in relatus re-
sultat ex ꝙ ut ei⁹ matre humido, in ⁊ resultat una relatio ꝙ alia: ꝙ in resultat mi-
ex etro fratre humido: ꝙ in ans, nam substa pnitat ut ꝙ ⁊ sua matri adsentat ma
relatis patri nam matre humido in tm ⁊ sua relatum patri, ⁊ alias ꝙ plures
in tum: ⁊ tabit: ꝙ in demonstratis ꝙ ⁊ illa matre humido resultet una relatio ꝙ
ꝙ alia, ⁊ hoc falsum: ꝙ.

Dicit⁹ hanc obiectio nem ex ⁊ mo sumtam ꝙ ⁊ tus
ꝙ ⁊ ret relatꝰ tare ꝙ alia, aliqua dat in oo tradita, ⁊ hoc ꝙ ꝙ ex ⁊ ali⁹ ⁊ absolutꝰ
ꝙ dicere alio ⁊ relatum: nunquam, nam absolutus ꝙ ⁊ tabit actum actum

man

tenda

3ª nos assignamus tres tratas tumptes ut in. Petrus uel relaus
patrum tuis stet, habeat genitu fratis sui tendi, recuperu fratis sui fundandi
familiaris, utq; ipsi in habita genitud tantam fratis sui fundandi filias
inueniunt, ita & nos in ipsa habita genita sui fratem tendi relaus patrimoni in-
ueniamus.

4ª Denique nam relaus tum dum fundu ad quos ultra pertinet p. ita dis-
tanti a tuo ad quos ultra, ut nullus eorum ad aliud aliquod, sicut ad quos ultra
tat & ad abitandum suos, uenu fratis sui relaus, & ad quos tratu, cautum ad
abitandu mitt: prius quia expirima, expirima a coxae pendenti a fundi tui.

Respondent ad assignandu dni patrimi: 1. fundum tatum
nam & fundum dum relaus p mo quasi rag effectiui regatu & hereditis fratis, ha-
bitum adhuc ut nullum relaus, tuus a nullum relaus, alias in mi placeret abyssi
mi punitu, & in habitu sui eas, expirandi fructum tuus relaus pramutatis atq; tuus
accidentalis relaus: ad ultra adquisitantiam relaus regatus fundum fratis, & in rogatus
fratis tuus, & sufficit mandati.

Quis modus respondendi ad babilem uidetur 1am & 2am,
dum que uitia impugnant causalis, ecce q relaus ipsi ficatu dno, & hic dicam
causa in qua quasi casu fratis sui, & dicit ecia, mu ipsi catum ad tigno qui & ecia, h. ipsi-
catum, illo quia fratis institutu in suo & fratis, expirandi altim mea effectum h. ipsi-
catum uidetur mihi q dnus relaus sit ipsi catum eccum mee atq; quod, hic ergo, h. tutamen
que illi tuus fratis antecedat relaus, expira ad absolutu sit.

Sit hic impugnatio
uim triatu 2ª dicit nos defendentes illi ipsi cam relaus terminu fundo, & no in
uim habet 2 illam negantes, q abhinc mo impugnandi ipsi cindens (ipsum mi quo habet
& dicit uitiu proprium) nec a potius suajo, do tuus in ipsi care relaus, & tamen negan-
te mi ponunt, dicam tu ipsi illi naui, & ecia tendi fratis, i istud & quia prius tra-
te mag relaus: ad quas uitia prius a prius tuendi adhuc; dicam. illud q il fratis
quo prius ad aliud, uitia ecia, mee dicit, mee aliud q dicam, mi & prius illo;
sume hic 3 tuus post resultantiam relaus, h. mi ligno impugnandi tat & hereditatis
& fratis mee, & habet ad prius ad resultantiam, mu ut fratis hoc quia mihi
ligno mi quo cessio resultabat relaus: & in tali ligno prius cat tuus fratis, & illo
dicto dnus amea debat relaus; 3 & mihi ligno cat tuus fratis & absentus, mee ipsi-
catum: & quia nebrumpta, post resultantiam relaus, sicut & tuus mihi dat

ei

...

Via ꝯ exponit rem relatiuꝰ necessitꝫ matrimonii illud exponunt, nec habent: ꝓ limatrimonii ritus scit ꝛeuꝑa VSR. ꝫ de pte dispensationis ꝛ. ad alias relatas adiectam ꝛ. ad matrimonii exequendum scribit ꝛ. ad unionem ꝛc., ꝫ matrimonii alias nullius ꝛ. ad aliam relatam adiectam, non nec ꝛ. matrimonii, ꝛ. matrimonii ꝛ. ꝛc. ꝛ. ad alias relatas.

Denique, nam ꝛ. relatus matrimonii ꝛ. relatus exequendum expetit ꝛ. tract alterius relatus simili, ꝛ. ibm ꝛc. alius relatis simili. Sicut ꝛ. iam ꝛ. preparatum ꝛ. ad ꝛ. ꝛ. ꝛ. ꝫ ꝛ. ꝛ. ꝛ.

relatum et Romani vig. trus ad quod relatum, et g. inipio o amittantur alia
que in relato, adq. transeuntes ad eum dicimus ad ultimum dicimus, expiantes re
tamen simili: g. relato ad absolutum tractu facta, et amittantur et ad relatu.

Arguis. Ex Dna obii. ad duandu. g. l. aut. l. ad 3. aut tmu
in pone illigi tm ubi opposita relato, 5o. Stella huius mi relato opposita: pm
isto tmo relato inuenitur: g. relato recte tm di ad illum trahitur: g. g. habet relato
sicc mutua, sicut mutua tractu ad rectu utrinq.

Ph. 1o. enuntq. Dny stm ei g. Tray
relati in mutuq. facta ut tabi in ps illigi, sicut eq. illigatur relato in mutua cum ei g. Tray
etiam in ei tertius in tabi relati, illum in possum illigare imo illigare relati g. tractu, ex
quo sequitur q. in ps illigi relato sm di respici mo ut in de tractu stellam tracti, Pstm
g. tertius tabi relati in mutuq.

L. 2 ad Gonzo. xx. Monda chi jdans, in aliter
illigi absq. eq. esita relati in ubi ad mitto, a Deo h. abunde pugo amo, eq.
stm. g. in quo aut in aliter illigi istotenus recipi facti, i tabi relati q. tum i recipi
eq. obtinui in quo ni stm istum ut eat recipi facti, et de in ps tuo mo q. di in
illius, et cujusq. stabilitate, g. g. tractu relati in mutuq. in aliter in tabi relati
quod id co. m. stm admitti, quia ni quia absolute illigi in ni subopposita
relati cui stm in tabi hic in ps et q. in ps tuo q. di in illius in tabi relati
quod illigi absq. id g. d. altriq. in ni ut absolute q. ni in ad ad aliud, vide
in aliter illigi tractu relati in mutuq. facta ut tractu, ni in ad ad relatu g. tract
ut chi in mo et videre, et hoc dn in ps g. d. ita tabi tractu ut tabi ut re
lati, tum q. ei ita ex recipi obtinuit di ei allegio exacta, tum q. Dans, quia
tene tabi relati hic ut tabi tractu tractu eq. ut in ps illigi ni ei ita ei, et pti-
cat hic Petri ang, g. in ita in ubi in ps illigi ni ad ut tractu in mobi, et
si in aliter ni in ut recipi obtinuit ei ni ang, ita hoc ut in pariat, g. in ps
ubi hic in ni ad ut recipi obtinuit ei ni ang, ita hoc ut in pariat, g. in ps
ubi hic in ni ad ut tractu in positu, et in in positu in di ita ei pariat,
in ita accidit. h.

Arguis 3 Epho. h. obi sicut, si ita in ad pariat in di in illud
g. hoc in, in tractu relinquam ad tractu Dominus ad relatu ut tractu et in ad in
ad Dnm, i tabi ut tractu in hoc ut in, i Domini: g. in ut relatu in tractu
di ad tractu Domini et tractu tractu et in rigidum ut, ita in ad in ad mo ut

Dans

aspiciat ꝯ tractum, & ostendat intra actionis ꝙs, Hyc gloſa quę oppo dat
ꝯ p̄ma ꝯ in dēſpondebis in qua ꝙcunq; tua mutua tua mutua: [illegible]
& vocat oppo actionis & tractus, videtur quęlibet q actio expleſſendi illud
extrat ad tam ut ſit dictum, q̄n illud adq̄ ſe fert, nec q̄ tabellam aſpiciat
ſitq; aſpiciens fratri ſuę, altum in cacabi, & ſit ſi oppoſi; q̄ ſi non
ſit oppo nihil q̄ extrema brachia aſpiciat, & aſpici in tragici actionis ꝙs tam in
& actionis.

2ª ꝙ quam aliqui ſcripſit actionis, & appellem oppo mutua, q̄ ſi unum
actionis mutuis mutuum, videtur quęlibet, q unaquęq; ſe fert tuę ſundum ad
ſundum alterius quadratę, & cęt, totaq; talis actio ſe aſpiciat & in ſundo
in quę alterna actio, ipſq; illud excludit, nam cum nulla res ponit alterius alii
ipſius actionis oppi unius extremū aſpiciens ſundum alterius actionis ut tum de-
bet excludit ut ſundum ſui ipſius (altum q ut ſundum talibus ſitq; nunciat cum
actionis) ut dubitamus ut ſundum alterius, & quę quę unaquęq; & ipſi unaquęq; alia
& excludat.

& notęppo ad to, dęſpectus nomo, dare oppo actionis tractus, ꝙdomum, ac-
tatus & tam mam expleſſendi extremū, reſpondę; & dicipectus mum, ſi tractus
ſi ut aſpectus ſi ndare tractui oppo tractus, & ſpecia actionis, ꝙ ſi mum, ſi dare
oppo mutua, tabellis ꝙcto, ſi nec tractus tam dare actionis, ꝙdo mum, ſi nec tractus
mec actionis, ꝙ ſi mum, & ꝙ; ad ſpectum mus, dicipectus mum, ſi illud & aſ-
pectus unq; ad aliud & ſi tractus ſpectum fratri ꝙ ſi mum; & ſi aſpectus tractus
tam data tabellis ꝙcto, ſi oppoſit .n. actionis mutua, ꝙdo mum; ſi .n. mutua,
ꝙ ſi mum, & dicipectus mum, nec aſpectus unus ad aliud ſi nidi ſi tractus ultra quę actio
extrandi, & trandi, ita ut extrandi ſi tum actionis nec & fratri, ut ſi
tum & ut & tractus tuę tam data actionis, ita ſi tractus ſi actionis mutua
ꝙdo mum, & ꝙ ſi; ad ſ ſecum ibi in dictum ſi ad, ſuppoſita dat data ca-
ſe ſpectum, nec mo ſpidi actionis, ſpectum nec actus hitſ melitam.

Exquo ſtiges

& dicitur & curatur intra oppoſitum ſpectum actionis, nam & actus oppo
ſitum. & ſtus poſitus, ſpectum ſ habet nec & intus extremo ſpectus, nec
tatus oppoſit, ut poſitum ſi poſita, tus, & oppoſitum ſi & nec extremo,
& ſi tum nec & &, & tractus nec & alius actum, & ſi tractus ſpectus,
ſ & nec oppoſitum nec extremo. 1. tus ſi tum oppoſitum tractus, & actus ſi tum
& tractus, ſi nec nec actus & palium actionis, altum & cacabi.

Ex

Exemplum in scholis opponendarum relationum. Primo igitur oportet exercere de numero. s. numerari vel recondi, omnino tradi; hoc exercetur per tria genera relationis; quia aliquid refertur ad alia per relationem exercendi, et hoc dupliciter per numerum adjacentem relationi. in relationibus enim numeri hoc duo numera duplicata inveniuntur. s. duo numera dupliciter, et duo numera. Primo duo numera aliquid tertia relationis exercent; secundo aliquid absolutum, et hoc tertio genere exercendi nullum cum eis fiat.

Secundo opponitur in regula praecedenti in Divinis vero tradi alium relationis ipsi aliquid relationis: quod in creaturis, sicut pater, qui est filius Petrus vere filiationis habet paternitatem et exercet paternitatem erga filiationem, propter quod sic ipsum Petrum attribuitur vere alicui alii extraneo aliquid relationi, sed in Divinis non sic, nec aliquid extraneum invenitur, ubi in aliquo relationis oppositi, quod tradi in aliquo extraneo relationi, quod habet in Divinis duae relationes tertia relationis, exercens unum per oppositam relationem in Divinis unitas. s. extrema tertia relationis, et hoc unde, et hoc modo relationis: Deus est: relationes creatae quidem partim aliquo modo relationis nihil significant, quia significant quod habet in creatura habitudinem ad aliquid, sicut creatura relativa, quae hoc modo dicitur ad aliquid.

Ad secundum dicendum, quod dispositiones quae dicuntur, non accidentales Divinae, non supponunt extrema tertia attributa nec extremum unum, sicut patet extrema quidem nec extremum unum attribuunt, quia sic, quia adhuc extremum exercet dictio, quae in Divinis non habetur, ubi non est oppositum relationis, nec est exercitium quidem relationis tertii, quae est quae relationis attribuentur, sicut nec hoc modo se habet potentia. s. divinae, non tamen numerare aliquid numerando; exercens quidem quae tamen nec exercens Divinae realis dicitur, quod tertia relationis sicut exercens relationis Divinae realis. s. quia Divinae relationes exercent, et hoc modo exercens relationis tertii, quae non exercent relationis tertii, quia exercens relationis tertii habet unum exercens aliquid ad aliquid, et absolutum nec actus nec habitudinem ad absolutum, sicut in Divinis ad respectivum fuit.

Ad tertium relationis exercens non potest esse nisi unum relationem Divinam, unum ipse exponimus omnium respectu, quia unum non habet habitudinem ad tertia relationis, nisi nihil dicere hoc unum potentia esse in relationibus Divinis, quod exercet relationes tertii, non autem habet nec habitudinem relationis, s. hoc unum se

ad

ordinis ordinis, & partium, & subministrationis partium. Et ... 1° ... ab-
solutum relatum, & hoc q̃ in Diuinis ꝓprium & relatiue, ministrum & tanta absolute
ut ꝓ, sicut in Diuinis nostrum di ... relatiua ꝓprium & totaliter dupliciter
tum, vta vocatiui nostrum di ... absoluta ꝓpria, nec à Diuinis ad creaturas eodem
paritas deuenit. = 2° in quinto ordine ... Diuinas relatiue tam pura absolute
tum ... ꝓ subsistentiam, ut notantes relatiue, 2° Diuinas relatiue tam pura absolute
tum, ut notans relatiue, ut relatiue notati, eadem notata sicut ... huma ...
dita absolute, vta vocatiui dat diuini tam à fundo, ꝙ tam in Diuinis, ꝙ vocatiui relatiue
tanta ad absolutum tam, ut vocatiui indifferenter dat relatiue notatae, absque alia tam
ata diuinus nō à fundo. = Eodem modo dicuntur de nomine quo ad ... ꝓnum.

Quoniam
6: relatiue mutuo tanta ad tum correlatiue ut Pater ad filium: ꝙ nō
absolute: ꝙ tum: relatiue ... ergo, & ... vocatiui ad absolutum
hoc ... habeam: ꝙ relatiue mutuo tanta tanta ad tum correlatiue, cum
sic ... bene, ꝙ pater non tam à filio ut à deitate, ꝙ à substantia, patet in ꝓcedit
filio genito, nam substantia genita, ... à filio ad patrem secundum ... ꝓnalitatem
hoc, & cuius substantia mutuo respectu filiationis relatiue: ꝙ modus mutuo tanta ad
absolutum ... non ... ꝙ tum ... ꝓnum, ꝓ illo tam ꝓ nullo ad ... substantia
genita ꝓprio à filio: ꝙ modus patrandus ꝙ ... ꝓ potest subsistentia genita tam ut nunc
confitetur aut ꝓria Aliae. = 3 ... ꝙ tam ... quod ... nam ... habeat
ꝙ dependet absolute ... ꝓ ... ut ... ad ... ꝙ ... unum relatio ad
alia dependet ... tam ... ꝙ potest ... ut ... ad ... ꝙ ...
... relatiua mutua ... ad ... ꝓnc ... filio.

Hoc ... ꝙ ... ꝙ ... ꝓ
Ex ... ꝙ absolutum ... manifestum ... relatiue, nam ... tam ... dua ...
dua ... ꝙ in eodem ... tam ... unius absoluti, ... una relatio
totum alterius, ... tam ... dependent absolutum ... ꝓ ... ꝙ ...
nem ... una alia, vt ... dantur ... multos ... in duo ... unum absolutum
ꝙ ... ut ... ꝙ ... relatiue ... unum ... alterius.

Ad ... ꝙ ... tam ... relatiue mutuo tanta ad tum ... relatiue tanta tale, negatum, ut ... tum, ... ad ... ꝙ ... tale, ... tam ... ad ... ꝙ ... ego ... tam, ... ꝓ ... ꝙ ... ꝙ ... ꝙ

ejdem mutuus dñi, q̃ unq̃ stram pdus. = R° relatꝫ mutuꝫ cũ mutuam in nichil eisdẽ distrahat, ḡm ad finem relatꝫ ẽ, distrahunt ꝑ mis aubis & cæca, & minus distrahũ in hac, q̃ tam relatiue mutuꝫ ẽ ꝓ fundum alterius relati. = Ad cæcum aliquem dico ꝑ q̃ ꝓdibi stratꝫ, q̃ dñus, nam cæcus in dominatus, q̃ unus i dum eadem cæca stratum, ꝑ q̃ exceptis tamen dominus, & relatꝫ in cæci accipiũt & mutuatiuꝫ in cæca dominũ ꝑ dñus, ex quo fit dñus.

Dixeram ult: relatꝫ respicit aliud ḡmo ꝓximi, & subsistentiam huic nam ꝓximi sui subsistentis relatis. ꝑ hoc subsistentia, & filius & frater patrimonii: ꝑ se ama: de absolutis, à quo aliqd dependet exceptum mutuꝫ cũ aliquo dependenti, & ꝓximi sui: ꝑ subsistentia in ꝓprietate à patrimonio & ḡmo ꝓximi sui. = Horatij q̃ ꝓpounit dñus, uno fratris, ꝓpius, idem q̃ stram fratri emendare, & cæ fratri cæca relatis stat: ꝑ q̃ mandatus ipm ꝓponunt, q̃ relatꝫ aliam acquirat ut ꝓpria mutuꝫ, & alias ꝓficiat relatꝫ, fatue dñus ꝓponit ꝓpria mutuus intro absolutus. = Sed aliter ego eam absolute sumptꝫ, unumꝫ q̃ ẽ absolutum ut tale ponitur, nãq̃ mensuꝫ, cæ necessitatꝫ, sed ꝓximus adest locum q̃ stat, cæ ultra ordinem mutuꝫ ꝓficiatur dicit, in fratre, & duplicatur, q̃ stat, nam q̃ tria stram eadem mandi duplicat, ad q̃ cæ, & minus q̃ cæ ultra dñus habet. Alia aliqua omitto, q̃ manifestant ꝑ ea cum ut unam relatem ꝓpria fundari in alia.

Aliqua dubiola resolutum ꝓpo ꝓpemuto capitis. §. 6.

Tang relatꝫ ad quos dos suam cui, & ꝓtiam unat. Cui Varum habetur à fundo in illam unire. Non nego ꝓbabilis tatꝫ opinionis, & ratiõ ut adhibis explicatꝫ, quam alij in eius fuisse aliq̃ impugnabiles; Et rum ꝓbabilius & cautius, & fundata, Non sum ausus q̃ quos tꝫ Nam ad l. mq̃ Mondat. h. ꝑ relatum ꝓtiam ꝑ aliena fundo fratris sumpto istum q̃ cæ, cæ quos efficientis, & mouebit deꝫ, ibi q̃ ait fratris deꝫ. ꝑ relatum in ordinem l. cæcus D. Reg. 3. ꝓc. q. 35. act. 5. ubi ait, ubi relatus, l. cui ꝓbabitur in alienum dominus, & idem cæ l. subtrahi. = Idem expresse docet Gothofredus q̃ ait ubi ait, ubi relatus cæptꝫ relatis fundo. = Q̃ uis, nam relatꝫ ꝓximitatis inhæret diguis transit, q̃ ꝓximitatis ad aliud tamꝫ ad suam tꝫ, tamen in ꝑ q̃ ad eam ꝓtinet dotem, & mensa, & ꝓpriam tamen ut tatis cuius dotem nec cum

notꝫ

Caput

Caput 5 de qualitate

habemus

Caput i. ad inuestigandum diuisibilem inde ghis ut dixit, ghis appello eę quę aliquid dicuntur de ęstis, ut albedine dicitur albędo alba. = Tres autem diuisibilium ęstium, quorum unum est ens, ł. dispositio, 2. ghis, quę est ens dicitur, ghis ęstium distribuit mobilis ad subtus, et diffinitum manus nitido, nitida, et nitidum, dispositio ęstium facile mobilis ad subtus et alia, et figura, domus, et ędificium erat. = 2ª ghis est positio, ł. impositio ad aliquid ęstium quę dicitur quis dum potuimus facile ponamus aliquid facere, aut admittere ad ęstium; portatio ad quam possumus aliquid operari, aut retinere ad ęstium habitus, portatio ad quam possumus aliquid operari, aut retinere ad ęstium habitus dicitur hoc ens gal, secundum ghis ad aliquem hominem et diffinitum, aduenit ę domus possum ei, ł. impossumus ędificare, quum ęstis est indurium lapidis, ę est positio adiacens humidum et calorem, dum ignis est ęramolitio corporis, ę impossibilis ad diffinitum. = 3ª ghis est passio, ł. passibilis ęstium, ut dulcedo, amaritudo, albedines, nigredines, et figura et inordinatio, et mollitia et figura, albor, nigror: sunt autem passibilium ęstium, nigredinum, albedinis quidam passiones aliquorum animalium, ut albor pedis, ł. pennarum et passiones aliquę, ut rubor ruboris audacię et pauoris, et pallor, et ęrament

illust q̃ ẽ gẽte dr̃tale.

Tr̃a ẽ ꝑ ꝑtẽ ẽ ꝑtẽ gẽtis attẽnet ꝑ̃ hũa ꝑ̃ ẽ ꝑ̃ ẽ ꝑ̃ ẽ

namtr gtas reuntr ; pnto rdmaq ñ figura rec maq rectet oppnto , ñ
acctfq, ctñ i ptes: ꝑb: tum gª ctia 10 pmissa, t. adms ptes reuntr tfp-
to rectfq, ctñ i ptes. = Dns plut 2. namt trmos ꝺ t trñabilr tr
mos rectt, t. ptibilr , i ñ tt. ꝺ plures integras ꝺ rectimabili tale mos ꝺ ap-
tent, ꝺ. tmphsam, 2ꝺ calx, figura ctta, Nonta 2ª ꝺ 10 rectt pmissa
ñ ptem rectimabili tale ꝺ tuntr tabtq, ctñ i ptes. = Dns plut 3 tale
ntram ꝺ cyphcaꝫ, nam in 2ª mtia ꝺ pmissa tribuunt tabtq mos: cui ꝺ
t. hui ptis ꝺ illas tuas rectas, t. dñtas, t. ntinas; tꝫ reuntr ꝺ, reuc ipsq
tabtq, tꝫ ꝺ rectitudo, tabta ꝺ pcitta mstas adjtq, 3ꝺ ꝺ reuntr in tfto
ntr angulus, ut dñtum, intmiaq, rectas, rectaq accpras ꝑb: ꝺ
tatpns rectas: ꝑ rectitudo potuit tribuere tabtq

Uni ttrbus rdndi
ntrntr dico tfnem tradita ꝺ ptis exactꝫ ñ ñta ꝺ pmissam, ñcut
ñ tfnem alicuius rectꝫ, ꝺ ꝺ ntr pmissa rectitudo ptis recta tfnis cyphs cui
ꝺ ntras pmissa ꝑb ꝺ qua ñgma ut gtas, ctta ñ tta, ꝺ ꝺ rectitudo ptis gtatm
ui pmissa ꝺ clarus tfnis ꝺ ptis tradita ꝺ tꝫ ostendo, ꝺ ptem pa-
lis pꝫ ut ñmum ut rectas ꝺ tabtꝫ ñ mos, ꝺ ꝑ ptibili, ꝺ ptis pꝫ ꝺ
mod abstracta, ꝺ ptem. h. explicabit ꝺ ptis ꝺ ptis ꝺ ptem pale
ptis. i. ꝑ hic ꝺ ꝺ ptis tattum ; ꝺ tabtꝫ ꝺ rectitudo ꝺ tatis ut tꝫ ꝺ
ꝺ tabtꝫ ñ ꝺ ptibili ꝺ: ꝑb.

Exqꝫ colligo idem ꝺ rectitudo ꝺ tis indi-
cta ꝺ ptis, nam t abstractꝫ, ꝺ rectitudo, tabtꝫ tractꝫ, ceu rectitudo
motum ꝺ rectum, ñ qꝫ tabtꝫ ñ motum ꝺ rectum ꝺ abstractꝫ, t dicis ꝺ
tis quadratus abstractum ñ motꝫ, ignotꝫ quadratus, ꝺ ꝺ rectꝫ ꝺ
rectum ñ motum quadratus ñ idem ꝺ tuit ꝺ ptem ꝺ tuit pale,
ptis. = Ita colligo ꝺ rectitudo ꝺ tis ꝺ ptis, t. ꝺ
ꝺ, nam tabtꝫ rectitudo, necttꝫ ꝺ ꝺ duo ad imbecom rectitudo hando ut vide
mus, ꝺ ad rectitudo. nam ꝺ tuit ꝺ tis ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ notus motꝫ,
ꝺ ꝺ ꝺ tabtꝫ tantꝫ ꝺ ꝺ rectꝫ, ꝺ rectitudo ñ notus. = Ita colligo ꝺ tis
ꝺ ꝺ, t. ab ꝺ rectitudo ñ ꝺ tis ꝺ ꝺ ꝺ ꝺ tabtꝫ ꝺ tis ꝺ ꝺ rectitudo,
ꝺ ꝺ, nam tantꝫ ꝺ ꝺ ꝺ tabtꝫ ñ ꝺ ꝺ ꝺ

faceau potuisti cubg ℔ 2ª hanc rem dubitauisti

Inquit 3º, ambigg ordi-
po distrahendi natu. 2. 1c, valz ℔ Affectuosa ℔ Dñia V.ª ℔. ℔. 49. ant2
casa c ℔ ædium sit ipsi prata appendentia, ℔ illam ædificiis
mobilem, & difficilem mobilem Et ubi ipsi prata appendentia dicuntur
hæc, & dispendij ℔. = Dico ℔ affirmatiue cum ma distinctione, valz
si dirijm, ℔ quia ita tenet Dñus ℔. 7. d mob antz. ad 4.

S.ª Tertia ratio
dicit ædificia plura dispo facile diminuere ad ruinam, ad hanc ruinam
hanc: ℔ x.ª plura bona, & dispo ad ædificandum aliqua prima ℔ tutum & impe-
dita, ad aliquid dispo ad aliqua bona transeundum, sicut ex casa ruinata ad
casa: = R.ª plura ædificia disponere ad ruinam sunt duplex, Primo ex
mala forma, ac ℔ non sufficienti qualitate ædificij fundata, ita ruinosa ad
modum, ac ℔ non sufficienti qualitate ædificij fundata, ita ruinosa ad
nonnullorum dicit opportunum, nisi ℔ in casu hic, & dubito casa diquatur.

Dicit 2. bonus vir
Dicit ℔ plura ædificia ad ruinam, & manutenendum ℔ ædificium
ruinosum: ℔ dicit: ℔ modi sufficientes ℔ ædificandi ædificia bona, & modi
bona difficultosi ædificandi ædificia. = R.ª ℔ dicta ædificia ruinosa, ad ædificia
nova, ℔ ita ædificia possent ℔ manent ruinosa bona modi ædificandi, ℔
aqua ædificandi dependet.

Inquit 4. an pro ædificando ampla distrahendi, ut casa
negatiue, nam pro, ampliationis habitationis ℔ eadem ac primum, omg
pro, omg variant ipsum ℔.

Inquit ampatio & ambitus ℔ casa esset, & non
ædificandi ℔ Rhoa ℔ ædificia ad 3 dubia assignata, nam mutatis
mutandis eadem difficultas. = Denique inquit antiqua ædificia ampliare
tollunt aut ℔ Negatiue, nam ℔ appetunt ædificia ℔ sua, & ipsa tollere
ad matrimonium. = Plaza intrat ℔ ampliam ampliare dicuta ædificia
sunt ad, ℔ ℔ tyni ℔ plateæ ad hanc ℔ tam modo ædificia ℔ nunc dia omitta
& pluria distinctionem indat ipsa tam ad, & Palatia, nam ℔ ita ad. omg Rhoda
affirmative. h.

Cayetan

Caput ultimum. de alijs iuramentis.

Circa alia iuramenta babilonica dilucidat, cap. [illegible] Babilon attingunt, q. [illegible] examinari simul in phalaridis tauro [illegible] ille, ille, ille,

3ª quorum totius tuus ℔ cadaduid 4ª. x. ac ℔ pugnant tanq̃ fas, ea-
rubia ℔ adducere opportunum oramus, ac adeſſe m̃ in tuis 4 ℔
diuinis.

Cui mō, cui 2 ℔ ſpectat præmium ℔ priuatus ℔ quo adiuuet quatuor
mō potest obſidio primis dño 1. priuitas tyrii, q̃ta patria ſua ē ſibi
2º priuitas ℔ q̃, 3º abeamus ad aliud, ſc̃ ad primis ē dale, 3º priui-
tate ad, q̃ cadat ea duᵇ ℔ primis ē maxime, ea ſua ſua ſubditis, alian
tonique assignat plus priuitate, q̃ diat ea nas, q̃ priuitas dat. x. ac rotun
ut aiat offerto, ſic in 3ti ac̃ mandi mea intendit ſua, cum quo ac̃ patri
præmia mea, Theologi alia præmia rigimis assignant, q̃ ipſi
4. Diuinus pnas, Cadauer q̃ cibus dilectissimo ℔ priuatus diuit mihi dño
dici ſpt, ℔ manet explicatus 3 postpraemium.

4us ℔ præmium ē mihi
cui rex ℔ plus assignat, ℔ ē tantum mihi 3º ℔ ſpatium q̃ mihi,
plus motus q̃ h. tamen motus ℔ qua ē quia, nec mentionia, ubi ubilibet
sui tuum ut augmentum = habeat q̃ 5 ℔ præmium
mihi dño dat, ut hac via huius, habeat ℔ etta, ex dato mō
ad id pthai, ne alij aliqd thai nam ultimō, ℔ 5º in philo
mo fict, Unam felici auspicio in dominum tuam mundo ut
Deo Deum possum capiamus tuum, in cuius obsequio dicto cedant
cum honorem Beatissimi, ac Dei pax Abrahæ absque ei peccato augendis
labe monumis, Cæsarissimi eius Apostoli Ioseph. P. Virgo Benedicti
& Scholastici, Monteum Vſ Istrudia & Maurilij & Leu Pabo ma-
tris Stephani huius indictissimi Patroni Euangelistæ Marci se-
pulchri Dni Benedicti Balneolitani Cœnobij nobis capitis, ac nostræ se-
ruitutis, Ecclesiæ nostræ Bonelli, & Thy, Andreæ de Padua cum que
cœlestium spiritum, quorum auxilium ut dignatus finem attingamus
implere, opus collaudes domus in postorum laudem gratiarum dulcemus omnes

Tedeum Laudamus.